VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Voda Mŕtva

Od „sociológie“ k životaschopnosti[1]

ZSR (Zdravý Sedliacky Rozum)
v kocke, vo forme modernej,
obraze študentskom

Časť II.
Vstup (Vpísanie..)

Sitno – Blaník,[2]

Hora-Mesto hlavné
2011

---

[1] Vitalite, životastrojeniu

[2] Kitež (u východných Slovienov). Jednotlivé slovienske kraje majú svoj názov pre svoju mýtickú horu, mesto. A tak aj mnohé iné národy.. Na Slovensku Sitno, v Čechách Blaník. Viď príbehy o Sitniaskych a Blanických rytieroch, družinách, ktoré národu dľa povesti na pomoc v chvíli najťažšej prichádzajú.. (pozn. prekl)

Sítnianski rytieri

Čujte všetci povesť dávnu, nech žije večne a dozvie sa i naša Mladť,
príbeh bájny rozpoviem Vám, čo stalo sa - aj to, čo má sa ešte stať;
no konca veršom týmto dianía - prv svet pozná naše Taje, miesta,
až ostatný raz zrínčia vojská Dobra - z komnát Sítna vyše päťsta.

Zanechajme však tie časy súdne chvíľmo ešte prorokom,
vítajte späť v dobách slávnych: pánom Sloven sám si – nebol žiadnym otrokom.
Na veľdržavy stráž u primäl slovenský Duch – mocný On VšeSlovanstva tmel;
dnes zvem Vás v blahé kraje Nitravy Pribinu, čo ta svoje sídla rozopäl.

Sítna hradným pánom mu bol Stojmír – knieža, železná to päsť v boji,
povždy Otec vrúcne dával všetko svojím synom v dvoji.
Radcu umného mal kniežа, by sa vždy dodržiaval Zákon;
ním Múdrosti a Vedy znalý bol staručký žrec Nákon.

...tak opadlo lístie a Stojmír cítil, že nadišla mu hodina,
zvolal k sebe Tyra i želomíra - ostatný raz zišla sa vedno rodina.
Jak podvečer oba mladci svornosti kladú sľuby ležiacemu muží,
tak v piety nočnom opojení vínnom im pamäť už neslúží...

Ranné zore vlieva lúčov svetla prvotiny, jagavejú zbroje,
spod kovu plátov sála vrava – v šíkoch bádať rozkol, dvoje:
Jazvy a švy – to letopisci statných činov, tí však nezväzujú ruky;
tak prečo v očiach údes, čom v pleci každý chytá cuky?

Hmm, divno. Čo junák to v bitke vždy ruka istá, či držiac meč, či pnúc tetivu luku,
k tomu bystré oko, zrak sťa sokol - jak jeden tak i všetci v širom pluku.
V boji zráža strelcov šípy, kopijníkom uhýba sa bokom,
zaraz výpad-sek a už drtí štítom tupé lebky sokom.

Hój, nie nie. Slovač bitiek sa nebojí. Keď zem vojnou chveje sa, mu netrasú sa kolená,
zbrane, voje k nemu patria jak čo blesk - to hrom i jeho ozvena.
Tak kde ta mocná ruka? Prečo v rukách kreče?
Bo dnes zoči sebe stoja bratia - rovnaké prilbice, rovnak držia meče.

Včera ešte vospol družíníci bok po boku stáli, vzájom chránili si údy,
dnes hľa mätci krížia meče. A kde právo? Už zaraz Perún ich rozsúdi.
Zvírili sa ostria; trúb dunivých zvukom; i rozbehli sa kopytá,

kružmo čepeľ hvizda; žrebci letia vzduchom; zem kŕz podkov rozrytá.

V tupom spore bratskom niet už raty, niet pomocí,
húfy proti sebe tasia, tak na tŕmy tri dni i dva nocí.
Koľká skaza, keď mocí chúťky vzplanú - bo pokušenie v každej Duši drieme,
potratilo všetko Rozum; Nákonovej čistej Mysle kremä.

Ten tušiac hrozby skonu Rodu chytro StaroMocné slová vetí,
by uchránil Nás: božie Plemä - Tatier deti.
Jak seba rúbať; to nech do boja neskôr vstanú!
Bez brvy myku žrec roztvára vstupnú Sitna bránu.

Blesky-hromy. Až noc uhasla plamene; tíšina a obloha hviezd miliárd,
ten deň stal sa, spieva o ňom u nás pevec, v diali bard.
Boží súd vzápäť vpísal sa v riadky ód a piesní:
Bojatierov hľtla Skala - podnes ich tam väzní...

Sloven! Kým vykročíš v novom Veku Znamení;
prv späť obzri sa, nájdi svoj Koreň; Moc, čo v Tebe pramení.
Povstaň! Každý Sitna rytier k Tvojím službám už jednou nohou v strmení;
vedz, že Tvoja cesta je Božia vôľa - to žiadna sila nezmení;
Dnes! Siedmy rok tu; Veľhala svoje vráta otvára: hľa, v zlatej zbroji Muž,
jak na Východ, tak na všetky strany: či už?

Strana, rezervovaná pre úvodné typografické nastavenia.

© Publikované dokumenty sú vlastníctvom svetovej kultúry, a preto vo vzťahu k nim nikto nedisponuje osobnými autorským právami. V prípade privlastnenia si autorských práv v rámci zákona právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež v podobe nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej za rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania všeobecného prospechu, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať aj za komerčným účelom. Ten, kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, pri ich fragmentálnom (čiastočnom) citovaní, alebo pri odkazoch na ne, berie na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu, meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku* má šancu naraziť na „mystické“ pôsobenie mimo právneho rámca.[1]

[1]

Tento © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, pretože by to protirečilo jeho významu. © Copyright vydavateľa v prípade nutnosti umiestniť za neho. **Túto poznámku pod čiarou pri publikácii odstrániť.**

OBSAH

MIERA ZA MIERU**.....5**

I. VÝCHODZIA SITUÁCIA**.....8**

II. AKTUÁLNY STAV VÝCHODOEURÓPSKEJ SPOLOČNOSTI**.....14**

III. SPOLOČENSKÉ PROCESY VO VÝCHONEJ EURÓPE**.....25**

PROCES 1.
PRETVORENIE EPICKÉHO NÁRODNÉHO SVETONÁZORU NA UVEDOMELÚ FILOZOFICKÚ, KULTÚRU METODOLOGICKÚ.....25

PROCES 2.
GLOBÁLNA CIRKULÁCIA INFORMÁCII, REŽIM UTAJENIA[1] A ZABEZPEČENIE INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI RIADENIA.....63

PROCES 3.
APLIKÁCIA PLNEJ FUNKCIE RIADENIA V ŠTÁTNYCH A NEŠTÁTNYCH ŠTRUKTÚRACH SYSTÉMU SAMORIADENIA SPOLOČNOSTI 116

PROCESY 4 A 5.
ORGANIZÁCIA CELOSPOLOČENSKY PROSPEŠNÉHO RIADENIA NÁRODNÉHO HOSPODÁRSTVA.....200

Všeobecne.....200

Matematický opis výmeny(distribúcie) tovarov, služieb a riadenia. 252

Problémy opisov.....310

Metóda dynamického programovania (MDP)
ako algoritmické vyjadrenie
Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR)[2].....326

Hospodárstvo ako superkoncern
Štát, ako ekonomicý a politický prejav
jednoty a celistvosti[3] spoločnosti.....343

Mravnostná podmienenosť[4]
spoločensko-ekonomických vied.....369

PROCESY 5 A 6.
VOJENSKÝ ODPOR[5] A BOJ
(VOJENSKÉ ASPEKTY BEZPEČNOSTI SPOLOČNOSTI).....381

IV. ZHRNUTIE[6].....480

DOSLOV**.....522**

[1] Eng. „CONFIDENTIAL MODE“
[2] Inak aj Dostatočne univerzálny model tvorenia (DUMT), resp. Dostatočne univerzálny model strojenia (DUMS)
[3] Kompaktnosti, integrity
[4] determinovanosť
[5] OPOZÍCIA
[6] eng. „CONCLUSION“

Miera za mieru

Osvetliť vám počiatok riadenia
Priveľká pre mňa bola by drina.
Netreba vám rád nikoho
Poznaním ste nad všetkým.
V celom na vás mi spoľahnúť sa stalo.
Duch národný, chod riadenia i zákon,
Vy lepšie poňali ste, ako kto iný.
Hľa, rada pre vás: milé bolo by nám,
keby od neho nevzdialiť dalo sa vám .

A.S. Puškin (by U.do)

I. VÝCHODZIA[1] SITUÁCIA (NASTAVENIA)

Termín „národná bezpečnosť“ je pre spoločnosť rád (sovietska spoločnosť[2]) nepoužiteľný (pre EÚ platí detto), keďže ide o spoločenstvo zložením mnohonárodné a mnohokultúrne. V mnohonárodnej spoločnosti môže prísť k pokusom nacionalistických a nacistických skupín „zabezpečiť“ „národnú bezpečnosť“ jedných na účet druhých, na účet ničenia spoločnosti mnohonárodnej. Preto používame ďalej termín „spoločná bezpečnosť“[3], pod ktorým chápeme bezpečnosť spoloč(e)n(sk)ého rozvoja mnohokultúrnej (multikultúrnej), mnohonárodnostnej spoločnosti v priebehu Globálneho dejinného procesu[4], podmienenú pohotovou reakciou ako na celkové vplyvy prírodné, tak i samotnou spoločnosťou zrodené.

Termíny „strategická rovnováha“ a „strategická stAbilita“, určujúce ciele riadenia spoločnosti, sú taktiež neuspokojivé. Mali by sme sa baviť o udržateľnosti rovnovážneho režimu koncentrácie riadenia produkčných kapacít ľudstva v globálnych rozmeroch, zabezpečovanom tak, aby sa vylučovala

1. cieľavedomá vojna a
2. odstránila sa štatistická PREDURČENOSŤ vzniku situácii vojen tzv. živelných, neriadených síce priamo, ale vyvolávaných nepriamo odchýlkami (poruchami[5]) pri práci s

---

[1] Pôvodný stav

[2] Ruský výraz „soviet“, sa po slovensky preloží ako rada, radiť sa, poradiť, poradný zbor občanov (Zobor, Sobor nad Nitrou). Tento výraz sa žiaľ v jeho zdeformovanej, často až pejoratívnej, systematicky kompromitovanej forme používa neprekladaný do európskych jazykov v jeho pôvodných fonémach (hláskovej kombinácii). Podobne, ako arabský termín pre náš pojem „Boh“, zostal vo forme „Allah“. Cieľavedome sa tak politicky zvykne v podobných prípadoch po tichu vytvárať programovaná ilúzia dvojznačnosti základných obrazov jazyka opracovávanej kultúry. Zachovávanie a vytváranie konfliktného potenciálu (ger. „Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen“), známeho starého kolonialisticko-otrokárskeho projektu ilúzie DEI (Divide et impera) rozdeľuj a panuj. Ľudovo: „Zámena pojmov a dojmov“.. na znásilňovanie podvedomia cieľovej skupiny, na ich pojenie (lžou) a následné dojenie..strihanie a rezanie. Rozdelenie sveta obrazov u obetí kultologickej agresie. Ich oddelenie od reality, do sveta (a)sociálnoinžiniersky riadených ilúzii, pomocou podpory vybraných anomálii v jazyku (komunikačnom prostriedku). Eng. „Intercultural bugs, back doors, mines, viruses, etc..“

[3] Spoločenská .. alebo latinizmus: „sociálna“ bezpečnosť, resp. BezPečnosť spoloČnosti. Jedna z interpretácii prejavujúcej sa matrice je viazaná aj na dnes zatiaľ dominujúcu anglickú IT terminológiu a výraz „patch“ (po slovensky „záplata“). T.j., operačný systém (OS = operating system) s podstatnými dierami, ktoré treba neustále plátať. Ako síce spoločnú, no veľmi deravú, zle postavenú loď-pascu (eng. „trap“). V tomto zmysle môže teda bezPatchný znamenať aj systém samoriadenia spoločnosti bez nutnosti neustáleho „plátania“. Teda bezpečný systém je systém vo svojom rozvoji doStatočne stabilný, udržateľný v zmysle predikcie (predpovedateľnosti) jeho vývoja, rozvoja.

[4] Globálneho historického procesu

[5] V reálnej politike (v živote) je to, čo sa javí byť chybou pre jedného, vždy cieľom pre druhého (oponenta jeho). Známy pruský vojenský teoretik a praktický stratég Karl von Klausewitz: „Vojna je vždy len pokračovaním politiky inými prostriedkami.“ Či taktiež známy citát gravírovaný od stredoveku na delá: „Posledný argument kráľov“. T.j., keď prastaré studeno-vojenské (inFormačné) metódy zlyhajú, prichádzajú po výmene zlyhaných „mannažerov“ a „marketKingov“, do akcie generáli.. Preto sú „akvizičné investície“ do informačno-vojenských operácii (umenia, médii, sylabov, kreditno-finančného sektoru, atď..riadenia mienky obete agresie) neporovnateľne vyššie, ako do „posledných argumentov“, ktorými síce niekoho k niečomu na chvíľu donútiť možno, avšak nikdy nie na dlho, pokiaľ sa myseľ (eng.IT slang: Mind“ctrl“, and its info-submodules) idei, resp. aDei oviec ovládnuť nezdarilo. A to napriek tomu, že ovce si stále myslia, že investícia do konvenčných, či priamogenocídnych zbraní je vždy vyššia. Realita objektívna je však bez ohľadu na ich osobný názor tak, ako starý raBin na posteli smrteľnej vravel: „Presne opačná i keď pritom taká istá“. T.j., zas a znova: „Podstatné je, AKO sa čo interpretuje.. v akom kontexte, v akej koncepcii (z 2 základných), a nie kto ČO na pohľad prvý chápe, koná.“

mechanizmami riadenia komplexných mnohoúrovňových info- i „hot"- zbraňových systémov.

Pri tomto procese nemôže byť ani reči o „nezávislosti" toho, či iného štátu, alebo národného spoločenstva, keďže ľudstvo je jedno a každé spoločenstvo je podriadené objektívnym zákonitostiam rozvoja, spoločným celému GHP (Globálnemu DEJinému[1] Procesu), ktorý sa ale taktiež sám javí byť len čiastkovým procesom v rámci evolučného procesu biosféry tejto planéty s názvom Zem. Okrem toho vzájomná závislosť každého spoločenstva od druhých vzrastá podľa miery rastu

1. energetického zabezpečenia a
2. rýchlosti rozvoja technológii - hlavne A. dopravy a B. masovokomunikačných informačných prostriedkov.

Z tohto dôvodu môžu byť **práva jednotlivca na dostatočne dlhom časovom intervale zabezpečené iba v tom prípade, ak je zabezpečená bezpečnosť spoločného rozvoja** (spoloČnosti) v globálnom dejinnom procese v priebehu evolučného procesu biosféry Zeme.

Nikdy nie naopak.

Pokus zabezpečiť bezodkladne „práva jednotlivca" z davu, vedie nevyhnutne k rozpadu spoloČnosti i biosféry. Dôvodom je kvantitatívne prevládanie nositeľov neľudských typov stroja psychiky v historicky sa sformovaných spoločenstvách.

Koncentrácia riadenia v Euro-Americkom konglomeráte a jeho agresia[2] prebieha pod kontrolou medzinárodného nad"slobodo"murárskeho centra riadenia, tvoriaceho globálny davo-„elitárny" systém, opierajúci sa o siointernacizmus. V súčasnosti priviedol tento proces ľudstvo na hranu skazy[3].

Koncentrácia riadenia globálnych rozmerov v rámci technokratickej civilizácie, je procesom objektívnym, ako bolo i vyššie ukázané. Existuje však niekoľko spôsobov koncentrácie riadenia, vrátane spôsobu, vylučujúceho vládu globálneho interregionálneho centra riadenia nad regionálnymi centrami riadenia, neschopnými riadenia podľa Plnej funkcie riadenia[4]. Alternatívou interregionálnej konCentrácie riadenia môže byť iba koncentrácia riadenia na

[1] historickému

[2] Parafráza známeho bonmotu Miloša Zemana (český prezident): „Západ považuje za agresora každého, kto zaútočí skôr, než on"

[3] Pre davokratické spoločenstvo podvedome silno príťažlivá téma, vyjadrená aj v jednom z inotajov kedysi populárneho českého filmu „Vynález skazy" od J.Verna (sk: jelša, ger: die Erle..viď balada Erlkönig od J.W. von Goethe), režírovaný zasa K. Zemanom

[4] Viď Prvú časť Vody Mŕtvej a v nej obsiahnuté jadro (eng. „kernel") tohto Otvoreného sociologického operačného systému (OSOS - Open Source Sociological Operating System) novšej generácie. DVTR (Dostatočne všeobecná teória riadenia = Dostatočne UniVersálny model tvorenia-sTrojenia), ktorá je zasa sama osobe postavená práve na spomínanej PFR (Plnej Funkcii Riadenia), ako bazálnom algoRytme identifikácie, vyhodnocovania a spracovávania nových informácii, transformácii, prenosu ich konkrétnych mier, t.j. sTrojenia na princípe sociologickej mechaniky modelu ľudského mozgu, pracujúceho v režime L-P MIM-FIE. Analytický gradient kategorizácie pojmov má teda smerovanie: OSOS VM – DVTR – PFR – MIM/FIE

osnove otvorenej[1] koncepcie spoločenského zriadenia, v ktorej sú protirečenia (antagonizmy) medzi vyhlásením a zamlčaním[2] odhaľované pohotovo odstraňované.

Taký prístup možno nazvať konceptuálne zdatnou koncentráciou riadenia.

Pod konceptuálne zdatnou koncentráciou riadenia chápeme zabezpečenie dvoch zásad:

1. **konceptuálna samostatnosť** regionálnych centier riadenia. T.j. ich schopnosť riadiť podľa Plnej funkcie riadenia;
2. **globálnu úroveň zodpovednosti** každého z regionálnych centier riadenia, zúčastňujúceho sa na procese konceptuálne zdatnej koncentrácie riadenia.

Konceptuálne zdatná koncentrácia riadenia je najuniverzálnejším variantom expanzie poMocou MPV (Metódy Predikčného Vkladania[3]).

Interregionálny konglomerát vykonáva koncentráciu štruktúrnym spôsobom, opierajúc sa o štruktúry „slobodo"murárstva a zachovávajúc[4] globálnu koncepciu „v utajení".

Princíp konceptuálne zdatnej koncentrácie riadenia naopak predpokladá:

A. otvorenosť metodológie zostrojenia koncepcie,
B. otvorenosť samotnej koncepcie globálnej úrovne zodpovednosti a
C. opiera sa bezštruktúrny spôsob riadenia a
D. riadenie na princípe virtuálnych štruktúr[5].

Z teórie riadenia a jej praxe (aplikácie) v spoločnosti vyplýva, že základom bezpečnosti spoločnosti v globálnom dejinnom procese (t.j., bezpečnosti rozvoja spoločnosti[6]) sa javí byť konceptuálna samostatnosť spoločnosti, ohraničená iba jeho metodologickou kultúrou, slobodne vybranou pomocou príslušnej úrovne mravnosti[7].

Ďalšie vysvetlenie je zamerané na cieľový vektor[8], v ktorom prvú prioritu (položku) zaujíma nasledujúci vzájomne prepojený súbor:

[1] V tomto zmysle má finacista G.Soros objektívnu pravdu pri poukazovaní na nevyhnutnosť „Otvorenej spoločnosti". On ju však zo svojho zvrhlého ohľadu predefinoval v podstate na jej pravý opak, pri snahe o zavedenie masovo-očkovacej procedúry do kolektívneho podvedomia davu. Cieľ bola, ako obyčajne u podobných osôb, znova v podobnej situácii preventívna diskreditácia v diaľke sa rysujúcej evolučne správnej, dobrej myšlienky, objektívneho bezpečnostného procesu, pri snahe o jeho neskoršiu lepšiu kontrolu-riadenie-mannaŽerstvo. T.j. info-war „palebná", metodologická príprava na rozšírenie hraníc dopustenia VisMaior (manévrovacieho priestoru jelít), pomocou destabilizácie situácie, obmedzením celkovej miery chápania (identifikácie, rozlíšenia a hodnotenia) reality populáciou, apod.. Vytvorenie systému ďalšej riadenej ilúzie pseudootvorenej spoločnosti. Podobne, ako kedysi s komunizmom, islamom, kresťanstvom, judaizmom, atď..

[2] Ak nevypovedané dopĺňa, rozširuje povedané, ide o zdravý rozvoj spoloČnosti. Ak nevypovedané, vykonané protirečí povedanému, ide o lož, ktorá je normou myslenia dnešnej tzv. „civilizácie" parazitov, keď ide o sociologický operačný systém so zakrytým (utajeným) kódom. Otrokárstvo. A´la Windows vs. Linux (open source = Otvorený systém, spoloČnosť), ako syntetické operačné systémy, projektované na obraz - podľa starodávnych biologických operačných systémov. Ovčania si však stále ešte žiaľ pre nich fatálne myslia, že tomu bolo v dejinách naopak..

[3] Viď R-DVTR kap.13.7 (Obnova riadenia supersystému ako jediného celku) str.134

[4] V skrytosti (eng. „confidential mode", „sanitary mode", resp. „top secret", a pod).

[5] DVTR kap.7 (Spôsoby riadenia: štruktúrny, v supersystémoch — bezštruktúrny a na osnove virtuálnych štruktúr)str.65 vo v. R-DVTR

[6] Bezpečnosti spoločného rozvoja

[7] Morálky, kultúry myslenia

[8] Vektor jednotlivých cieľov. Hierarchicky (podľa priorít) usporiadaný súbor záMerov, ktorý môže v rámci sociologickej mechaniky preberať aj funkciu jednorozmerného operátora, gradientu .

1. zachovanie mnohonárodného a multikultúrneho ľudstva v priebehu globálneho historického procesu;
2. podmývanie základov davo-„elitarizmu“ vo všetkých jeho zjavných i skrytých formách – triednych, kastových[1], nacistických, rasistických, mafióznych, atď.;
3. zabezpečenie UDRŽATEĽNOSTI (stability) konceptuálnej samostatnosti tohto Bloku (Združenia štátov, národov, krajín, kultúr, civilizácii) s globálnou úrovňou zodpovednosti;
4. informačná podpora konceptuálnej samostatnosti globálnej úrovne zodpovednosti mimo regiónov Združenia;
5. stavanie (strojenie) na princípe konceptuálne zdatnej koncentrácie riadenia.

Keďže všetky čiastkové (parciálne) vysokofrekvenčné procesy prebiehajú na podklade nízkofrekvenčných (dlhodobých, pomalých, masívnych) a sú týmito nízkofrekvenčnými procesmi aj modulované (prenášané), tak vyššiu prioritu v cieľovom vektore majú (pri type rovnakej kvality) procesy nízkofrekvenčné. Pri procesoch rôznych typov (kvalít) s podobnými frekvenčnými parametrami, je postupnosť skúmania priorít určovaná v súlade s prioritami 1-6 GPR (generálnych prostriedkov riadenia). Keďže je ale svet jeden celok (kde všetko so všetkým PRIMERANE súvisí), býva nezdravé zabúdať okrem horizontálneho, aj na vertikálny prenos (transport) informácii medzi hierarchickými úrovňami štruktúr. Inak by sme mohli nebezpečne ignorovať to, že sa informačne previazanými javia byť kvalitatívne rôzne, ale aj jednotné procesy s veľmi odlišnými frekvenčnými charakteristikami, čo by sa následne nevyhnutne prejavilo aj na ilúzii narušenia postupnosti skúmania priorít[2].

Vo vzťahu k spoločnosti to znamená, že koncepcia[3], javiac sa variantom budúceho rozvoja spoločnosti, má disponovať udržateľnosťou (stabilitou?) v procese jej realizácie v tom zmysle, že nesmie stratiť svoj význam (hodnotu[4]) a vyčerpať možnosti svojho uskutočnenia na dlhodobých časových intervaloch dejín. Možné to je iba za podmienky, že v koncepcii sú správne zobrazené (popísané) sociálne procesy predchádzajúcich dejín spoločnosti. Z tohto dôvodu predchádza

[1] Hovorí sa: „Kastácia (či už verejná, alebo tichá, ako na západe), je spoloČnosti kast(r)áciou“..teda konkurenčnou nevýhodou v evolúcii, keďže znemožňuje optimálnejšie využívanie potenciálu „nižších“ spoločenských kást. Riešenie kľúčových celospoločenských problémov je tak v rukách samozvaných j“elít“, ktoré štatisticky pravdepodobnostne predurčene ťažko budú ponúkať dlhodobo pre všetkých najlepšie riešenia. Hlavne pri ich 1. (a)morálnom nastavení, ktoré je okrem 2. miery chápania a 3.disciplíny myslenia, konania, ..kľúčom k získavaniu inFormácii=myšlienok=nápadov Zhora. T.j., tzv. „kráľovských informácii“, týkajúcich sa, definujúcich budúcnosť, alebo zánik celej danej spoločnosti, kultúry, civilizácie. Ak sa totiž informácie tohto typu napr. z dôvodu systémovej marginalizácie, deprivácie kasty, kde sa nachádza adresát, opakovane nedostanú k vedeniu spoločnosti, narastá pre odklon od reality optima nevyhnutne jej kolektívna schizofrénia a psychózy, prerastajúce až k jednotlivcom-bunkám spoločnosti. Nielen jednotlivci vo zvýšenej miere tak trpia nehodami a psychosomatickými ochoreniami, ale aj celková spoločnosť postupne (alebo i skokovo) kolabuje z dôvodu narastania supersystémového konfliku do neúnosnej miery(odchýlky).

[2] Zámeny faktorov-procesov podstatných za nepodstatné a naopak, čo býva tiež jedným z cieľov informačnej agresie: chaos vo vyhodnocovacom, analytickom systéme oponenta, obete. Voľ. citácia Talmudu (?) a ideológie modernej presstitúcie (1.línie žoldnierov infowars): „I nepodstatné do podstatného nafúknete, a podstatné (fundaMentálne, základné, bazálne) spľasnúť necháte, i tak vládnuť budete “. Základ vytvorenia virtuálnej, mentálnej pasce, ilúzie kontrolovanej kulturologickým agresorom. Viď zámena kategórii MIM za MEST, resp. používanie okultistického systému Sefirot (MIM/FIE) „elitami“ staroveku až po dnes a systémovej ilúzie riadenej virtuálnej reality „kóšer“ koSSiara kategórii HEČP (hmota, energia(/duch), čas, priestor) pre ovce, otrokov podvedomia, pre „podľudí“ = plebs.

[3] OS Operačný Systém spôsobu spracovávania informácii, želaných, projektovaných popisov obrazov budúcnosti. Matrica, MA3X je už samotný objekt týchto obrazov (foriem, mier) a „materiálnym nosičom“ tohto informačného poľa sú emócie davu, ktorý sám funguje ako tlačiareň (printer) daného operačného systému.

[4] Viď Základy hodnotového manažmentu

v tomto analytickom materiáli skúmanej koncepcii dej[1]inno-filozofický náčrt, čo odlišuje predkladanú koncepciu od programov bývalej KSČ (Komunistickej strany Československa), vždy vyhýbajúcim sa opieraniu o dejinnú pamäť národov krajiny, v dôsledku svojej všeobecnej podriadenosti globálnemu sionistickému internacizmu[2].

Preto platí, že čím hlbšia je pamäť (poznanie dejín)**,**
o to dlhodobejšie (nízkofrekvenčnejšie) **procesy stoja v základe koncepcie**
a tým môže byť v princípe vyššia jej udržateľnosť (stabilita).

[1] Skúmanie následnosti, váhy a vzájomnej previazanosti dejov. DEJEpíš (Jedna z podstatnejších interpretácii pojmu, chápania termínu DEJEpis): Skúmam tendenciu vývoja z minulosti (bodu A) do budúcnosti (bodu B), pričom smerovanie procesu mením v prítomnosti. Tak žijem nie tu a teraz, ale STÁLE.

[2] Po roku 1989, od kedy na Slovensku a v Čechách (i v Poľsku, Maďarsku, Rusku,..) existuje množstvo strán a politických hnutí, sa všetko, čo je tu uvedené o predchádzajúcich programoch strany Komunistickej, ukázalo byť platným aj vo vzťahu k programom všetkých ostatných, akoby alternatívnych strán. Inak povedané, medzi nimi všetkými niet nijakého rozdielu, čo sa týka ich základnej koncepcie. Všetky sú stranami podporujúcimi konceptuálne neurčité riadenie s cieľom zachovania **podstaty davo-"elitarizmu" v priebehu zmeny jeho foriem**. (Poznámka redakcie z roku 2004)

II. AKTUÁLNY STAV

VÝCHODOEURÓPSKEJ SPOLOČNOSTI

Epigraf (nadpis) – anekdota:

Cisár, N.G. Černiševského román „Čo robiť?“ prečítal, i na strane knihy titulnej, myšlienku veľkú napísal: „Ako čo? – rudu[1] ťaŽiť“

Pred tým, ako postavíme otázku večnú „Čo robiť?“, nevyhnutné je, na to, čo UŽ JE, odvetiť[2]. Inak treba buď rudu (pre)kopať[3], alebo sa pokajať, prehodnotiť a spomenúť na to, čo *„dávnejšie bolo lepšie.“*[4]

V.I. Lenin (LS, zv. 39, str. 15) rozlišuje 3 príznaky, ktorých spoločný výskyt umožňuje rozlíšiť v spoločnosti triedu (kastu):

1. podľa jej miesta-pozície v dejinne sa sformovanom systéme spoločnej výroby;
2. podľa vzťahu k prostriedkom výroby, zväčša zakotvenému z zákonoch;
3. podľa role v spoločnej (spoločenskej) organizácii práce, spôsoboch získavania a časti spoločného bohatstva, ktorou oni disponujú.

Z toho je zrejmé, že začiatkom reforiem sa byrokracia vo východnom bloku už dávno sformovala ako spoločenská trieda:

1. zaoberajúca sa oblasťou riadenia;
2. postoj vo vzťahu k prostriedkom výroby zaujala špecifický: „nomenklatúru“[5] bolo možné iba zachovať, alebo do dôchodku poslať. Avšak nie odstrániť zo sféry riadenia výroby a distribúcie (služieb);
3. vnímala seba sama sťa „elita“ - dielom obzvlášť vážnym zaujatá a preto cenu monopolne veľkú vymáhala, v rámci spoločenskej špecializácie práce-zamestnania.

[1] Ruda znamená v istých súvislostiach aj kormidlo, v nemčine (Ruder) a tak i v ruštine..

[2] Nem.: der „Ist Wert“ a „Soll Wert“. Čo **mám** a Čo **chcem**?..a aký je medzi tým rozdiel, chyba, odchýlka riadenia, jej parametre. T.j., stĺpec prioritných položiek chybového vektora riadenia, ktorý v praktickej každodennej reálnej politike býva vždy vektorom cieľov môjho nepriateľa.

[3] I obrazne, ako sa z rudy postupne, tvrdou prácou, „prekopaním“ a spracovaním.. zhodnotením získava kov čistý.

[4] Žiale a doznania tohto druhu sa stali údelom mnohých, ktorí sa nezodpovedne radovali a j“elitárnych“ reformátorov rôznych období po r. 1989 podporovali.

[5] Prebranie, transformácia moci bola východoeurópskymi silovými zložkami detailne dohodnutá so západnými korporátno-štátnymi „bezpečnostnými“ zložkami spolu s podelením sfér vlivu dávno pred rokom 1989.

Tak priamo ako aj cez prístup prednostný k **elitárnym** fondom korporátnej[6] (a nie spoločenskej) spotreby „vernostným“.

Pojem **„právo vlastníctva na prostriedky výroby“** sa obsahovo interpretuje iba ako právo riadenia produkcie a jej distribúcie buď priamo, alebo cez „osobitne dôveryhodné osoby“.

Pojem **„právo vlastníctva** *na zem[1], jej nerasty, vodu a iné* **prírodné zdroje“** je obsahovo interpretovávané iba ako **právo organizovať prácu ľudí** na týchto prírodných zdrojov využívanie.

Právo a cena sú kategórie patriace do sociálnej organizácie a nie do príRody. Preto prírodné zdroje cenou neoplývajú, čo sa v chápaní sveta ľudovom, v slovách odráža: „Zem, vzduch i voda, je predsa Božia! Ber a užívaj, koľko obrobiť vládzeš, no pomni, že i po tebe Človek, dieťa ďalšie príde na Zem, v rovnakom žitia práve“. Cení sa vždy práca ľudská[2]: minulá, súčasná i budúca. Snahy dokázať iné, sú buď hlúposť, alebo podlosť.

Keďže je pojem VLASTNÍCTVA na PROSTRIEDKY výroby a služieb, i prírodné zdroje definovaný pojmom RIADENIE[3], tak právo neohraničeného vlastníctva zodpovedá riadeniu

[6] Napr. rôznym „nadáciám“, a iným, hoc i na prvý pohľad „bezštruktúrnym“ organizáciám atď..fr. „étAt“ – zriadenia, organizácia, štát v štáte, nem.“Der tiefe Staat“, tal. „Mafia“, „Fasca“. Skupinka osôb, držiaca spolu a žijúca na úkor spoloČnosti..dodržiavajúca tzv. vnútro“elitný“ konCenzus: „Verejne viditeľní, akože zvolení politici sa tvária, že riadia a korporácie sa robia, že počúvajú, pričom realita je presne opačná“. Kto cenzus, mlčanie (tal. „Omertà“) poruší..ten kedysi komplikácie zo systémom, režimom okúsil.

[1] V materiáloch štúdií KSB (Koncepcie spoločnej bezpečnosti) je problematika práv vlastníctva zeme a jej nerastov podrobnejšie rozpracovaná v práci „K chápaniu makroekonomiky hospodárstva a sveta“ a v analytickej správe z r. 2001 „Zákon o zemi“ a „Pochopenie princípov systému zneužívania zákonodárnej moci“ (súbor 010224 – O Zákone o zemi.doc). (Dodatok z r.2004).

[2] Pričom zdaňovať sa majú stroje (DPH) a nie vyrubovať daň z príjmu, ktorá je aj tak záporná. T.j., čo sa týka nákladov na jej výber, tak tie aj celkovo prevyšujú výdaje, a tak vyzerá byť tzv. „daň z prijmu“ čisto umelou depriváciou (ľudovo-slengovo: „buzeráciou“) populácie. Stroje (spotrebúvavajúce elektrickú a nie biogénnu –ľudskú a zvieraciu energiu), automatizácia poskytuje dnes viac ako 95% tovarov a služieb. Základný plat pre každého novonarodeného občana je podľa prepočtov vyššie uvedenej veľkej štúdie združenia nemeckých univerzít možný v celej EÚ (s ohľadom na lokálne rozdiely) dávno už i dnes a v prípade postupnej transformácie bankového sektoru na investičné bezúročné spoločnosti, o to viac. T.j. vo výrazne vyššej forme, čo zároveň automaticky odstraňuje “nutnosť” parazitovania západných ekonomík na tzv. 3. svete. Viď príslušné percentá z objektívne neoprávneného “zisku” zištných pôžičiek MMF, SB a ďalsích privátnych bankh chudobnejším krajinám Afriky, Južnej Ameriky, Ázie a Východnej Európy. Zvyšky kanibaalskej hostiny sú potom predhodené zo stola lokálnemu plebsu západných krajín, ako kosti na “zacpanie papúľ”..a svedomia za drábsku účasť na zloDejine.. Včítanie deLegácie zodpovednosti na samotné obete inFormačnej agresie pomocou vytvorenia prostredia pre zachovanie informačného náskoku otrokára (a tým “zabezpečenie” hlúposti obete). Mier(a), znemožnenie vydierania zamestnancov korporáciami, zabezpečenie základných potrieb (bývania, jedla, dopravy) populácie a uvoľnenie jej potenciálu, času na myslenie, rodinu, vzdelávanie a hľadanie sebarealizácie vlastných talentov, je nočnou morou otrokárskeho pyramídového modelu Západu. Že by ľudia potom nepracovali, je podľa podrobných štúdii na túto tému propagandistická lož. Viac, ako 70% ľudí (zdroj: ZZNU) by si aj tak vhodnú prácu (nie len na privyrobenie) samo hľadalo. Zvyšok sú väčšinou chorí, invalidi a ľudia pracujúci v dnes zámerne adekvátnym finančným ocenením ignorovaných sociálnych oblastiach, tak kľúčových (esenciálnych) pre chod zdravej spoločnosti (jelitám priečnej), ako je práca v domácnosti, s okrajovými spoločenskými skupinami, výchova detí, rodina, samovzdelávanie apod. Koncepcia “samo”riadenia (projekcie kulturologických automatizmov asociálneho inžinierstva) dnešnej spoloNEčnosti totiž systematicky finančne výrazne preferuje spoločensky dlhodobo najškodlivejšie, hlavne paraziticko-deštrukčné funkcie-“zamestnania”.

[3] Základy manažmentu: „Vlastní ten, kto riadi“. V tomto zmysle je objektívne irelevantné, nepodstatné, kto „na papieri“ (tzv. oficiálne) vlastní nejaký majetok, pôdu, vodu, fabriku, firmu, politickú stranu, štát, atď.., ale kto objekt reálne riadi, kto predovšetkým formuje základné parametre informačného prostredia, identifikuje a vyhodnocuje vo vzťahu k svojim cieľom dovtedy neznáme faktory-procesy, kto formuje bazálnu koncepciu. Isto, mnohí majú ilúziu, žijú v príbehu, že riadia.. a často miera ich viery (spolu s psy-profilom..stereotypmi ich myslenia a konania) rozhoduje, či sú príslušnými poradcami personálneho ma(na)gora do danej „funcie“ (role)

podľa Plnej funkcie. Obmedzenie práva neohraničeného vlastníctva zodpovedá vyňatiu príslušných (**a špeciálne** prvotných) etáp procesu uskutočňovania (realizácie) Plnej funkcie riadenia (PFR) a taktiež iných jej ohraničení, z kompetencii majiteľa - manažéra[1].

Pojmy osobného a spoločného vlastníctva sú zviazané so spoločenskou integráciou (zlučovaním, normalizáciou a špecializáciou) práce. Obsahovo ich možno odhaliť pomocou toho, akým spôsobom sa formuje okruh riadiacich pracovníkov = moderne „manažérsky korpus".

Vlastníctvo **OSOBNÉ**:
ak zamestnanci, pracujúci pri obsluhe daného súboru prostriedkov výroby (a/alebo služieb), NEmajú REÁLNU možnosť OKAMŽITE zosadiť z vedenia osoby, NEzasluhujúce si úrovňou svojej práce ich dôveru, i najať, alebo vyzdvihnúť zo svojho prostredia riadiacich pracovníkov nových.

Vlastníctvo **SPOLOČNÉ**:
ak riadiaci pracovníci, ktorí stratili dôveru, neschopní zvládať svoje povinnosti, môžu byť zosadení z riadiaceho postu iniciatívou personálu, zaoberajúceho sa obsluhou daného súboru prostriedkov výroby (a/alebo služieb).

Spoločné vlastníctvo na čokoľvek ale nemožno zaviesť zákonom[2]. Právo zosadiť (vymeniť, „deložovať") manažéra z funkcie, môže byť spoločensky prínosné iba vtedy, ak je personál schopný prevziať zodpovednosť za to, že jedinou príčinou výmeny riadiaceho pracovníka (manažéra) bola naozaj iba neschopnosť riadiť na nevyhnutnej kvalitatívnej úrovni. Toto právo môže naopak v rukách (niekým zámerne) debilizovaného davu, alebo systematicky znetvorenej lúzy[3], u ktorej prevládajú neľudské typy psychiky, vytesniť zo sféry riadenia najkvalifikovanejších riadiacich pracovníkov a zameniť ich za kecálkov, ktorí budú vlastnú nekompetentnosť na sabotáž (modernejšie na tzv. „osobné zlyhanie") svojich podriadených zvaľovať. Tláchači egoistickí (sociopati), v tichosti ponúknutí Ni(e)kým davu, tak za normu správania konanie opaku toho, čo vravia majú, väčšinou ani pre koho pracujú nechápajú a poničia všetko, čo im pániškovia lúzy pod ruku dajú..

Preto právo vlastníctva spoločného, zo svetonázoru spoločenstva samotného a nikdy nie iba z tzv. „foriem právnych" vyplýva, ktoré si „šikovnejší" svojvoľne,, podľa potreby (Ad Hoc) sťa onen symbol PaRaGrafu ohýba. Najprv musí byť svetonázorový základ vytvorený, meniaci vlastníctvo štátne a družstevné na spoločné a až potom môže byť ono samotné uzákonené konečne. Ak i formy právne máme, avšak podKladu svetonázorového niet, tak vlastníctvo

---

so štatistickou pravdepodobnostnou predurčenosťou ich konania v tzv. „bežných (štandardných) situáciách" (no i neštandardných) obsadení. Viď Základy vyššieho personálneho manažmentu, HR („ľudské zdroje" = eufemistickejší výraz pre hantýrku typu „biomasa", či tzv. „etnografický materiál"). Plutarch cisárovi: „TY riadiš, no i riadený SI." Clona-křoví-hmla tzv. majetkovo-právnych (virtuálnych) vzťahov je preto jedným z pilierov dymovej clony chrániacej programovú ilúziu (matrix) i samotnú existenciu nositeľov skutočnej politickej autokratickej konceptuálnej moci, a tým automaticky na ňu napojenej ideologickej (dnes mediálnej - kedysi „náboženskej"), zákonodarnej, výkonnej i súdnej. Viď Základy vyššieho politického marketingu.

[1] V tomto zmysle sú aj pojmy majiteľ a manažér v realite vždy ekvivalentné. Z oboch pohľadov.

[2] Zamlčanie tohto faktoru je ďalšou z hlavných chýb marxistických komunistov (na rozdiel od komunistov-antimarxistov) a zámerná lož samotných projektantov marxistickej aDeológie.

[3] Ako sa v kluboch vraví: „I pomôcť chcel ProMéteus davu, tak zrobme z neho lúzy tej samej stravu". T.j., „Poštvime médeami dav samotný proti tomu politikovi, ktorý mu najviac pomôcť chcel, bo garancia našej (jelít) moci, je miera hlúposti, lúzy chápania noci" – tak baSník ich – deÁmonov mních v šere pel.

„spoloČnosti“ aj tak súkromné jest. Svetonázorový základ zasa osebe, závisí na psychickej osnove - na stroji psychiky Človeka, alebo aspoň snahe k nemu namierenej a nie „do pekla“.

Súkromné vlastníctvo existuje ako osobné (jednej osoby), tak aj korporatívne. V druhom prípade môže formálne vyzerať ako spoločenské (spoločné, národné). Vo východnom bloku vystupovalo

A) „národné“ (neskôr tzv. „štátne“[1]) a
B) družstevné vlastníctvo

formálne ako vlastníctvo spoločenské. Keď sa však z dôvodu „elitárnej“ uzavretosti a nepodriadenosti nomenklatúry (verchušky) byrokracie vo vzťahu k majorite spoločnosti, začala táto ideologická elita[2] seba samu reprodukovať v dynastiách, tak všetok formálno-právne „spoločenský“ majetok sa v podstate stal **majetkom súkromno-korporátnym**.

Avšak ani právo súkromno-korporátneho vlastníctva sa nejaví byť neohraničeným, keďže východoeurópska byrokracia po roku 1953 úplne stratila kultúru metodológie a s ňou aj konceptuálnu samostatnosť riadenia na všetkých úrovniach. Dôsledkom toho sa riadenie v bývalom východnom bloku praktizuje podľa importovaných koncepcii, dodávanými (stanovovanými, zriaďovanými) sionizovanou náukou z Euro-Amerického interregionálneho konglomerátu. Preto sa výrobné prostriedky Východného bloku v súčasnosti nachádzajú v neohraničenom korporátnom vlastníctve nadžidovského prediktora. Bývalý Východný blok nedisponuje suverenitou, o jeho jednotlivých republikách[3] ani nehovoriac.

Uzáver z toho je jasný: socializmus vo Východnom bloku nikdy neexistoval a neexistuje ani dnes[4]. Krajiny prežívajú ohavnú bolestnú formu prechodného obdobia, ktorá môže byť zavŕšená buď víťazstvom „socializmu“ (spoloČnosti pravej ľudskej spravodlivosti), alebo vytvorením nejakej formy zjavného, alebo skrytého davo-„elitarizmu“ s následnou katastrofou kultúry[5].

Spoločnosť sa dnes javí byť davo-„elitárnou“. „Nomenklatúrna“ byrokracia je vykorisťujúca trieda-kasta[6]. Spolu s ňou existuje sio-murárska internacistická „elita“, medzinárodná mafia, predstavujúca v krajinách bývalého Východného bloku „mocenskú“ vôľu pohlavárov Euro-Amerického[7] konglomerátu.

---

[1] Z právneho hľadiska ilegálne zoštátnenie pôvodne národného majetku prechádzalo privatizačnému vykrádaniu po roku 1989 a snahe o materiálne zabezpečenie vtedajších - budúcich j“elít“, snahe o vytvorenie zdania legálnosti tejto masívnej organizovanej trestnej činnosti, objemovo porovnateľnej snáď iba s „otvorením bankového trhu“

[2] Na západe sa v podstate to isté týka „elity“(mafie) finančnej..gloBaalnych klanov

[3] Práve z tohto dôvodu (okrem predchádzajúcej systematickej sabotáže a diskreditácie) bolo možné uskutočniť jeho hospodársky krach a „výpredaj“ (krádež za globálnymi finacistickými teroristami falšované obeživo) majetku jednotlivých národov a ich republík.

[4] Boli a aj sú ale krajiny, v riadení ktorých sú niektoré zásadné funkčné parametre „socializmu“ v nemalej miere prítomné. Pričom sa niekedy tieto krajiny navonok (oficiálne) „socialisticky“ ani nedeklarujú.. Často na rozdiel od „deklaratívne socialistických“.

[5] Pritom netreba zabúdať ani na globálne marxistické, neomarxistické a „trockistické“ projekty. Podrobnejšie na tému v materiáloch Koncepcie spoločnej bezpečnosti (KSB) viď. prácu Vnútorného Prediktora (VP) „Trockizmus je „včera“, no nikdy nie „zajtra“.

[6] V materiáloch KSB viď taktiež robotu na túto tému „Ford a Stalin: O tom, ako žiť po ľudsky“. (Poznámka z r. 2004)

[7] Nie Americko-Európskeho, ako sa niektorí dnes chybne domnievajú. Americké skutočné vrchné štruktúry vždy boli a sú riadené z Európy (Zuerich a Londýnska City) a vykonávajú následne tlak na „zvyšok“ Európy. Podobne, ako sa žena parádi – iniciuje kontakt a sleduje, kto z mužov (pod)vedome „odpovie“. Muži si pritom často chybne myslia, že oni ženu „balia“, hoci sa výnimočne i to stáva. Nakoniec však v tzv. Západnej

Všetky triedy (kasty) davo-„elitárneho“ spoločenstva rodia zberbu - lúzu, ktorá si nemôže nájsť miesto v procese Celospoločenskej integrácie špecializácie (CIS) z rôznych vnútorných i vonkajších (vo vzťahu k nej) dôvodov. „Elitárna“ lúza, vzdelanejšia a informovanejšia ako tá prostonárodná, vidiac nespravodlivosť jej súčasnej organizácie spoločnosti a oddaná[1] „dobročinnosti“, prechádza na cestu organizovaného ničenia systému spoločenského samoriadenia. T.j., v stave rastúceho chaosu, preregulovania systému sa „elitárna lúza“ snaží väčšinou zničiť samotnú štátnosť. Táto vo svojej podstate z právneho hľadiska vlastizradná činnosť je lokálnou lumpenelitou vykonávaná za NEopodstatnených[2] úvah o svojej vlastnej schopnosti sformovať spravodlivejšiu spoločnosť. To robí z tejto lokálnej „inteligencie“ ideálny slepý nástroj v rukách interregionálneho centra riadenia Euro-Amerického konglomerátu. Prostonárodný dav tvorí zasa potenciálnu členskú základňu rôznorodých kriminálnych živlov, ktorých úlohou je nahlodávať systém pre zmenu zo strany druhej, odspodu[3]. V období kríz riadenia lokálna lumpElita (LLE), ako špongia nasáva do seba politicky aktivizovaný dav so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. V prípade úspechov hnutia (revolúcie) sa dostane k moci táto „elitárna“ lúza (LLE). Okrem dobromyseľných hesiel však u nej v duši niet ničoho. Preto sa jej darí, skôr ako v ohni vlastnom zhorí, mnoho dreva narúbať[4]. Sama tak hynie v prachu svojich klanov boja, počas jej postupného vytesňovania zo sféry riadenia, spoločensky konštruktívnymi (tvorivými, pojivými) silami.

Davo-„elitarizmus“ má pod kontrolou siointernacizmu, v základoch svojej moci nad spoločnosťou kultivované nasledujúce typy **sociálneho idiotizmu**:

1) OBDIV K „ŽIDÁCTVU“[5]. Židozávistlivosť. Závisť k „šikovnej“ mafióznosti v „Zákone Mojžišovom“. Vyjadrujú ju rôznorodé názory zhruba nasledujúceho obsahu:
a) židia sú najrozumnejší z národov, medzi ktorými žijú
b) civilizácia je za všetko dobré v rozvoji kultúry oddávna zaviazaná židom
c) hlupáci závidia židom ich šikovnosť a z toho vzniká antisemitizmus

civilizácii aj tak znova rozhoduje žena.. Ostane nie nadarmo má i v šachu dáma moc väčšiu, ako kráľ.. Viď prácu o „západnej skryto tvrdo matriarchálnej spoločnosti“ v publikácii „Ľudstvo, to sú muži, ženy a deti“.

[1] Oddaná, niekedy až posadnutá.. Tzv. „tretí sektor“ a jeho úloha poistného ventilu otrokárskej lode. Regulačného ventilu však i útočného, pri smerovaní úžerníckeho napätia na matematicky potrebnú démonkratickú expanziu pyramídovej hry (v opačnom prípade samopožierajúceho sa parazita) na svojich „partnerov“. Onen známy expanzný ventil na tzv. „grécky oheň“.

[2] Viď staré ľudové porekadlo o tom, „Prečo revolúcia svoje dietky požiera“. KarneBaalizmus miesto evolúcie. Tal. „CarneVale“..(údolie mäsa, krvi, alebo platenie vlastným mäsom, krvou) – jedna z prípadových etymologických interpreacii

[3] Napr. cieľ Havlových amnestii z pohľadu agresora. T.j. destabilizácia spoločnosti nie len zhora, ale aj zdola. Maneuver: „Doppelte Zange“, či eng. „Double impact“. Ako „križiacke“ výpravy. Protežovanie, financovanie zradcov a rôznych (ne?)Ziskových organzácii, chaos a následná inváziа feudálov (moderne korporácii), každého pod svojou vlajkou a delenie koláča pod zásadou: „Hlavne, aby zdroje obsadenej krajiny, v žiadnom prípade pre potreby miestnej populácie využívané neboli“. Až keď sa nový zotročený „etnografický materiál“ prestane voči režimu búriť a pri nevyhnutnej pyramídovej expanzii ďalšej kolaborovať, ako či už Kanonenfutter s chlapcami s najlepším genetickým materiálom, alebo výrobou ekonomicko-vojnového materiálu v koncentračných „montážnych dielňach“, dostane zopár ohlodaných kostí zo stola Kanni(s)Baalovho. Teda aspoň vyššie, tradične režimu lojálnejšie prudko-intošské „stavy“ dostanú od svojich kmotrov licencie na znížené úžernícke sadzby.. Po dostatočnej „prirodzenej“ deprivačnej príprave tak takmer všade na svete prichádza k zvolaniu z úst utýraného prostonárodia: „Poďte a vládnite nám vy, bačovia!“. I tak po chvíli vĺčky baranice zhadzujú i hostinu poslednú na púšti hotujú a ráno ďalej hostiteľov hľadajúc, kočujú..

[4] To dokázali i naši „davokratizátori“ v priebehu reforiem po roku 1989.

[5] „šikovnosti“ pri rozkrádačkách, „kombinovaní“ v zmysle systematických dlhodobých podvodov. Pôvodný judaizmus skutočného Človeka (At)Moseho (nie bublického mýtu o ňom) je v podstate pravý opak židáckosti.

d) isto sú aj zlí židia, ale zločinci sú v každom národe a preto nemožno zovšeobecňovať
e) antisemitizmus je hanba národov a každý kultúrny človek je povinný s ním bojovať i židov chrániť

Obdiv k „židáctvu“ sa chveje v súcite a spolutrpí eMocne. „Antisemitizmus“ je tiež jednou z foriem obdivu k „židáctvu“. Nie však k judaistom „priateľom a radcom“, ale k židom-zotročovateľom[1]. Na neudržateľnosť (nestabilitu a nebezpečenstvá) podstaty obdivu k tzv. „židáctvu“ sme poukázali v analytickej práci venovanej metodológii riadenia globálneho historického procesu.

2) ODDANÉ PODDANSTVO. (Slepá oddanosť). Bezmyšlienkovité (naivné a hlúpe) presvedčenie, že pokiaľ všetci členovia spoločnosti budú vo všetkej činnosti svojej poslúchať výlučne vysokopostavené autoritatívne vedenie, od jeho nariadení neodbočujúc, a do vecí ním nepredpísaných (neprikázaných) sa nevmiešavajúc, tak budúcnosť celej spoločnosti, kúpať sa bude minimálne v blaženosti. Avšak blaženosti nebude v takej spoločnosti, keďže poddanosť verná, je vyjadrením absolutizácie štruktúrneho spôsobu riadenia a štruktúra je to „konečná“, s natvrdo zafixovanými funkcionálnymi povinnosťami jej eleMentov, reagovať na rôznorodosť nekonečnú života, je prosto dlhodobo neschopná[2].

1) Celospoločensky zodpovedná disciplína funkcionára, manažéra, úradníka a
2) slepá oddanosť

sú, čo do obsahu, javy veľmi rozličné a neraz i presne opačné. Podobne, ako sú obsahovo rozličné javy

1) samostatnosť správania sa a

[1] Oni sú zotročovatelia, nie samotní otrokári, ich Pani, systémoví projektanti. Židia si len rolu drábov plnia..a podľa potreby i baránkov, ktorí keď na oltári dymia, clonu, čas úteku-vzletku, „kňazom“ svojim chybujúcim, sťa rúno červeno-zlaté, v ruke torreAdOra sa vlnia.

[2] T.j., šikovnejšej elite niektoré základné parametre nastaviť možno, avšak dlhodobo paralyzáciu potenciálu masy, i jej prežiť nemožno. Predbehnú a odstavia ju či už evolučne šikovnejšie systémy, alebo ju skôr, či neskôr eliminuje bezpečnostná mechanika sociálnej hygieny samotného Supersystému. Ako sme v 1. Zväzku Vody spomínali, jeden z dôvodov vojenských úspechov NapoLeona bol i ten, že dovolil v rámci celkovej dohodnutej stratégie i nižším dôstojníkom robiť operačné rozhodnutia priamo na bojovom poli. Podobne, ako každý gramotnejší ekonóm vie, že natvrdo do poslednej bodky plánované (s cieľom zámernej diskreditácie „preregulované“) hospodárstvo nemôže byť konkurencieschopné, voči v základných parametroch dlhodobo riadenému, no v detailoch flexibilnému riadeniu trhu. Avšak aj ten je nutné celospoločensky kontrolovať, inak to vždy hráčov najtvrdších, bude k monopolom tichým lákať. Neriadené systémy samozrejme neexistujú. I trh i burza sú systémy riadené, pričom ide o nástroje, ktorých parametre musia byť presne nastavované, aby operačné ciele boli dosahované. Basic infowar manual: „Ak na poli nechám odstavený funkčný tank a ustúpim, isto ho zoberie nepriateľ..oponent a bolo by asi naivné myslieť si, že ho nepoužije hoc i voči mne a často v ten najnepríjemnejší moment..“ T.j., to, že niečo neviem dostatočne efektívne riadiť ja, ešte neznamená, že je to apriori neriaditeľné a mal by som sa snažiť naučiť to riadiť. Hlavne, ak ide o „mechanizmy“ definujúce budúcnosť nie len moju, no i detí mojich a vnúčat.. Skutočná elita preto, spoznateľná je podľa toho, že neustále zvyšuje kvalitu riadenia, s cieľom zabezpečenia kultúrno-materiálnych predpokladov objektívne optimálneho rozvoja čo najširších vrstiev celej spoločnosti. Pritom jedinou garanciou toho, aby nepodľahla pokušeniu prsteňa moci je, že čo najviac ľudi musí byť dostatočne gramotných, aby ho niesť, navliecť mohlo. Inak sa ten, kto si ho navlečie, rýchlo na „neviditeľnú“ zrúdu mení, DoRiana Šedého, mizne v ilúzii bájnej Ódy Zea „Nikoho“. Preto dnes viac elít niet a ani nebude, lebo dostatočne rýchlo reagovať na zrýchľujúce sa zmeny štruktúrou riadenia pyramídovou, je z dôvodov jej oneskorení a tým odchýliek v princípe dlhodobo nemožné. Tak vyzerá byť Zhora nastavená, nutnosť davu vzdelávania, pyramídy prevrátenia, v záujme bezpečnosti samotných j„elít“ bývalých, preživania. Rozumnejší z nich sú teda dnes sami iniciátormi urýchľovania, informačného monopolu, chleba, na stráviteľné kúsky lámania. Aby každý, kto chce, sýtiť, sTrojiť mohol zodpovedne vše.

2) anarchia.

3) LIBERALIZMUS[1].

Bezhlavá viera „elitárnej“ lúzy v to, že keď dá všetkým „liberálom“ právo kecať, čo sa im zachce, aby im vyhoveli[2], tak spoločnosť prekvitať bude okamžite potom, ako liberáli vezmú do rúk svojich, moci liace. Liberalizmus vyviera z

1) „elitárneho“ diletantizmu bez náznaku akejkoľvek zásadnejšej zodpovednosti v otázkach sociológie (vždy nevyhnutne prítomného sociálneho inžinierstva) a
2) stotožnenia úvah, od objektívnej reality odtrhnutého prudkého kaviarenského intoša (individualisticko-egoistického liberála), s životnými ideálmi celého národa.

Liberálov spája extrémna agresia a pohŕdanie vo vzťahu k všetkým, kto nezdieľa tzv. „liberálne hodnoty“.. názory na svet. Všetci neliberáli sú pre „zdravo uvažujúceho“ liberála spiatočníci, lokaji, fízli, spodina a celkovo „bahno spoločnosti, namyslený odpad“. Viď báseň „Vandea“ od E. Gangnusa.

Nefunkčnosť liberalizmu v Rusku (a ZSSR) preukázali P.J. Čadajev a dekabristi v 1.pol. 19 stor., dočasné vlády r.1917, neskoršie ukecané, no manažérsky negramotné rôzne marxistické rady, výbory a ich politické orgány všetkých úrovní a nemenej i dnešní davokratizátori. U nás sa podobná pseudoliberálna krvavá stopa vlečie dejinami najneskôr niekedy od obdobia stavovských povstaní, reforiem cisára Jozefa II, uhorských jakobínov, rokov MERUôsmych, až po politické boje 1. ČSR republiky a Slovenského štátu, čistiek rokov ´50, „jara“ roku 1968 a postupnej inštalácie „liberálnej“ demokratúry so systematickým kriminálnym vyvlastňovaním národného majetku po r. 1989. Samozrejme napriek i mnohým snahám a úprimným presvedčeniam pozitívnym.. V Nemecku, Francúzsku, Británii,.. bol vývoj v základných parametroch do veľkej miery v tejto veci podobný, ako u nás.

4) ĽAHOSTAJNOSŤ (Ignorantstvo reality[3])

Naivno-hlúpa viera v „nepatričnosť“ zaujímania sa o podstatu uvedených javov:

1) „židovskej“ otázky,
2) pôvodu finančných tokov,
3) povahy tých- či oných osobných vzťahov kľúčových[4] fyzických a právnických osôb so:
   a) zahraničím,
   b) rôznymi mafiami,
   c) cudzími spravodajskými službami,
   d) atď..

[1] O tom, čo je podstatou liberalizmu, je podrobnejšie rozpísané v náväzných analytických publikáciách KSB - viď. prácu „Liberalizmus – vrah slobody“. (poznámka r. 2004)

[2] vyhovieť a hovieť v hov.. sú slová s etymologicky jednotným koreňom. Viď aj známe i geograficky podmienené české heslo: „Uhodnout - vyhovět - přežít“. Kto prekonal hory, záseky Českej kotliny, ľudu nebolo kam utiecť. Na Slovensku bolo.. Z toho pravdepodobne pramení i klasické české „voHnutí“, či pre Nemcov hrozná, nepochopiteľná „Česká dedina“ (Tschechisches Dorf), humor, kde je všetko naopak, keď sa ľud pospolitý, snaží tradične agresora zmiasť, mentálne nakopať. Slováci zasa do posednej chvíle držia, na hlavu si kálať dajú, no keď sa rúbať začne, hora i zo zemou preč ide, až na skalu.. i kecy a prosenie Panov, úžerníkov, už nemá žiadnu váhu. Viď všetky povstania, boje a tradičné pogromy minimálne za posledných 1000 liet, keď obzvlášť dôsledne poturčenci, vyberači (židia), páni a drábi na paškál ako prví išli, hneď..

[3] Ako sa hovorí: „Ignorovať realitu síce môžeš, no ona teba nebude ignorovať“,
alebo „Objektívu realitu ignorovať môžeš, no i dôsledky toho niesť budeš“,
Resp. „Myslieť si môžeš, čo len chceš, v tom si slobodný, no realita ťa i tak vždy dohoní“

[4] Kľúčových funkcii pre zdravé fungovanie spoločnosti.

Tak cvičená opica (JJ = jahňa jatočné) začína pred kamarátmi, na verejnosti s heslami vystupovať: „Decká, veď žime po kamarátsky..ako rodina“. „Mňa iba moja robota zaujíma, a cudzie sa ma netýka“, i mohylu završuje: „Veď lepšie je byť agentom CIA, ako polizajtom, zamestnancom nášho ministerstva vnútra, SIS (SK), či BIS (CZ). Potom s nešťastím sa jedinec taký potýka, vždy pravdu múdrosti dávnej tvrdiacim: „Iba hlúpi hovoria, že zlí zlo netvoria“[1]. Postoj jeho sa potom, vždy do antipatriotizmu, k vlasti vlastnej nenávisti a seba samého v egoizme prelieva, keďže ľahoStajnosťou v rade prvom štátnosť trpí, v ktorej prežívajú nie len ľahoStajne tupých. Činnosť ľaHos(ť)Tajných je smerovaná proti

A) orgánom svojho vlastného štátu, nesúceho predovšetkým funkciu spravovania spoloČnosti a nie jej
B) nákladom v spoločenstve davo-„elitárnom“, voči ktorým búri sa ten ignorantský povýšený blázon[2].

Jednoducho: Hlupák teda nadáva na výdaje vlády, bez toho, aby navrhol gramotnejšie, funkčnejšie alternatívy riešenia, alebo sám sa angažoval v politike. V podstate tak svojim šírením zlej atmosféry podkopáva samotné spoločenské zriadenie, konár na ktorom sedí a žije.., či baran tupý, stĺpik plota ochranného vykývava, cez ktorý potom zvonku vĺčok príde.

V minulosti to vyzeralo nasledovne: spolupracovať s „ochrankou“[3] je akože ZLÉ, no pozerať sa potichu na náklad spoza hraníc info-zbraní doručovaných, na zničenie vlastného štátu určených, to je akože DOBRÉ a sa cení..(kým?)

Súhrnne tak A) ignoranti, B) liberáli, C) oddaní poddaní a D) židozávistlivci židoctiví, bezpočetne v dejinách „v režimoch praxe teroru hnedého i červeného“, nimi samými (pod)vedome tvoreného, mreli, čím na koži vlastnej, Spravodlivosť Dejín v úrovni javu obecného dosvedčili.

Dnes sú naša SIS, BIS, úradníci, polícia, armáda[4] akože „ZLÁ“, ale stretávanie sa skupinky pOslancov, presstitútok (rozoštvávacích a hliadkovacích psov démonkratúry) a davokratizátorských síl 3.sektoru (ne?)ziskoviek so CIA boys všetkých rangov a gangov finacistov „filantropických“, je „slobodomyseľnosť CHVÁLIHODNÁ“..

Tieto 4 druhy **sociálneho idiotizmu** sa prelievajú jeden do druhého a v tej- či inej kombinácii sa prejavujú v správaní každého, nimi nakazeného. Stáva sa, že ochorejúc na nejaký z nedúhov

[1] Markus Aurélius: „Rozhovory so sebou“ (pravdepodobne rieka Gran, Hrana, Hron 176 A.D.)

[2] Bo ako sa píše v knihách starých: „Ktorí sa povyšujú, budú ponížení“. Navyše náklady na administratívu včítane korupcie, sú oproti systematickej krádeži gloBaalnych káporátnych finacistov vskutku zanedbateľné, a len pre ignorantov-idiotov biorobotov, ako volavky, plachty červené pre býka, teľce používané. Falošné stopy a dymové clony ďalšej „chrámovej obety“.

[3] Tým nie sú myslení zradcovia štátu a jeho národov v samotnej ŠTB a stará zdedená mafia, ktorá v nej fungovala rovnako, ako v KGB, CIA apod.. Očistiť sa od nej interne musia hlavne samotní úradníci.. zamestnanci národa za nepriamej a priamej podpory stúpajúcej gramotnosti samotného národa.

[4] Nie že by teda v štátnych inštitúciách problémy, infiltrácia, prastarých známych štruktúr štátu v štáte na pozíciách kľúčových neboli, no vec iná je, že presstitútky inštitúcie naše - občianske od roku ´89 systematicky diskreditovali, bez toho, aby návrh riešenia povedali (Viď S.Mushroom-Hríb a jeho TV relácia „Tma pod lampou“). Pod heslom: „Nepodstatné do veľkého nafúkni a podstatné tak do hmly odfúckni“. T.j., vnútorne rozoštvávať a tak chúťky Panov svojich zahraničných poukájať. I najlepší sú mladí užitoční idioti-absolventi, ktorí so sebou vskutku presvedčenie v tekviciach vymletých vodia, že veď vlastne všetko iba dobré pre národ robia. Takých debilov milujú vrahovia národov najviac. I ako spotrebný materiál do mlynčekov na mäso v prípade politickej „zmeny účesov“..

tých, alebo niekedy i naraz od všetkých, pobadajúc situáciu, snaží sa človek oslobodiť od nich, avšak tak padá do pasce druhu sociálneho idiotizmu č.5.

5) NIHILIZMUS.

Prejavuje sa v nasledovaní hesla: „Nikomu neverím a sám za seba stojím“. Ak je podľa „Zákona Mojžišovho[1]“ zákonu oddaný žid – mafián „družstevník“, tak aktívny nihilista je mafián – „egoista-súkromník“. Nihilizmus egoistu parazituje totiž na formovaní spoloČnosti rovnako, ako mafiózne družstvo židov, starého Niktoša výpalníkov-Panákov.. so zástavou hnedou, červenou a bielou.

Druhá možná línia voľby nihilistického osudu je degradácia osobnosti v pijanstve, narkománii a chlípnosti popudu.

Sociálny idiotizmus všetkých týchto piatich typov je ale iba rôznorodosťou **kaleidoskopického idiotizmu,** neSúceho vo svojom jadre vírus narúšania celostného svetonázoru (na svet pozerania) a PROCESNÉHO MYSLENIA (obrazného na veci-javy-deje nazerania). Preto je i vyliečenie od všetkých 5 chorôb rovnaké:

A) SAMOvzdelávanie a SAMOvýchovávanie v sebe metodologickej filozofickej kultúry

B) a zároveň zmena svojho sTroja (proFil) psychiky smerom k Ľudskosti, k Človeku[2].

Tak riešenie problému-príležitosti z pozície metodologického vnímania VesMíru (UniVersa), ako procesu-sTrojenia vyzerá: Matéria, samomeniaca sa vo Formách podľa Miery rozvoja v súlade s princípom plnosti a celostnosti Vesmíru (Ves Miery) a pravdepodobnostnej matrice (možných) stavov matérie. Jedným z významov slova „MATRICA“(Ma3x) je FORMA, napĺňaná technologickým prostredím. V IT term. „rendering“.[3]

Sociálny idiotizmus[4] ľubovoľného typu, nejaví sa byť iba osobnou vecou, problémom každého jedného **z kaleidoskopických idiotov**. Od svetonázorového kaleidoskopu idiotov trpí totiž celá spoloČnosť. Ako keď máte na lodi magora, u ktorého nikdy neviete, čo urobí, či do kormidla nedrgne, alebo dierkou stenu „nezdobí“..

Obecne pomerne dobre známa je téza, že vonkajšia politika je predĺžením vnútornej za hranice územia hranice svojej štátnej. Z pohľadu riadenia, sa rovnaký vektor cieľov-ý (objektívny) prejavuje ako vnútri hraníc štátu, tak i za nimi. V tomto zmysle existuje chronologická postupnosť:

Vonkajšia politika nasleduje za vnútornou s nejakým fázovým oneskorením. (Viď základy frekvenčnej analýzy goniometrických funkcii platných, v javoch socio-naturálnych všetkých).

Pri porovnaní politiky vnútornej a vonkajšej vo vzťahu k bezštruktúrnemu a štruktúrnemu spôsobu (metóde) riadenia, je možné uvidieť, že vnútorná politika je predovšetkým riadenie štruktúrnymi (direktívno-adresnými) metódami a politika vonkajšia je riadenie (manažovanie)

[1] Nie reálneho, skutočného Človeka Mojžiša mravného, ale Ni(e)kým o ňom stvoreného, mýtu cieľov známych riadeného.

[2] ČeloVěku, resp. CeloVieKa

[3] Z nášho pohľadu má každá forma svoje konkrétne miery a prenosom formy – inFormáciou meníme zvolenú existenciu (matériu). Toľko v skratke k „božskému“ princípu tvorenia = sTrojenia. MIM (Miera-Informácia-Matéria) pri diskrétnom vnímaní procedúry, resp. pri spojitom vnímaní procedúry FIE (Forma-Informácia-Existencia). Pričom Existencia a Matéria sú v tomto zmysle equiValenty.

[4] Resp. aDioTizmus = ignorácia, či rovno.. popieranie objektívnych zákonov evolúcie, daných Horom, Zhora

hlavne neštruktúrnymi[1] metódami. **Ak je riadenie štátu realizované podľa PFR (Plnej funkcie riadenia) v podmienkach jeho konceptuálnej samostatnosti pri globálnej úrovni zodpovednosti, tak z pohľadu vnútorného prediktora-korektora tohto štátu rozdielu medzi politikou vonkajšou a vnútornou NIET.** Existuje iba rozdelenie podľa spôsobu riadenia: BEZštruktúrne a štruktúrne[2]. V podmienkach davo-„elitarizmu“, podporovaného prediktorom, vedie tento stav k nezodpovednosti **prediktora-korektora** voči davo-„elitárnemu“ spoločenstvu, ďalej k „odrodilej“ = od reality odtrhnutej kozmopolitizácii prediktora a vzniku interregionálneho centra riadenia so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami[3]. Preto je všetko ďalšie už Zhora smerované na nevratný výstup z davo-„elitarizmu“. V neposlednom rade i u mnohonárodného, mnohokultúrneho spoločenstva východoeurópskeho.

Historikom - marxistom, a takých bolo vo Východnom bloku množstvo, známy je zákon príbuznosti politickej nadstavby ekonomických základov. V roku 1985 bola ekonomická základňa vo Východnom bloku takmer socialistická (podľa Mordechaja Lévyho = Marxa a Bronštejna = Trockého), a politická nadstavba takmer štátno-kapitalistická, „elitárna“ (v majetku ideologickej verchušky). Toto protirečenie (rozpor) sa nazýva aj „stagnácia“ a môže byť odstránené jedným z dvoch spôsobov:

1) buď na takmer socialistickom základe vystavať socialistickú nadstavbu, alebo
2) pod takmer kapitalistickú (podstatou mafiózno-korporátnu) nadstavbu vytvoriť kapitalistickú základňu[4].

Ekonomická základňa je produktom dlhodobého historického vývoja a disponuje príslušnou úrovňou organizácie a rezervou udržateľnosti (stability pokračovania). Nadstavba je iba systém riadenia ekonomickej základne. Je preto druhoradá, keďže systém riadenia je vyberaný pre objekt

[1] Dlhodobým predikčným projektovaním úpravy identifikovaných objektívnych operačne-dominantných socio-naturálnych javov a korekciami zmien nimi formovaného informačného prostredia. T.j., cirkulácie zvolených informácii s ich dostatočne odtestovaným pravdepodobnostne-predurčeným vplyvom na zmenu stereotypov myslenia cieľového objektu v masovo-štatistickom zmysle (s prijateľnou odchýlkou)

[2] Bezštruktúrne (neštruktúrne) je na prvom mieste preto, lebo drvivá väčšina riadiacich operácii je vždy (i dnes) uskutočňovaná práve nepriamym spôsobom pomocou masového riadenia štatistických zmien informačného prostredia pomocou náboženstiev, médii, úrokových sadzieb, trendov v kultúre celkovo, dlhodobých tendencii zmien školských sylabov v rámci celej palety štandardných a mennej štandardných technológii vyšších úrovní manažérskej špecializácie socio-kultúrneho inžinierstva. Navyše sú nepriame metódy riadenia neporovnateľne efektívnejšie a z dlhodobého hľadiska stabilnejšie (udržateľnejšie), ako metódy priame (direktívno-adresné) - ktoré sú doménou najnižšieho manažmentu, odchovaného 3.-triednymi univerzitami, určenými pre obyčajný plebs.

[3] Absolútnej tvrdej monoPolyzácii moci bez evolučnej konkurencie, v rukách úzkej skupiny osôb, ktorú tento „prsteň“ mravne korumpuje vždy absolútne. „..A človeka to potom pokúša..hrať sa na Boha“, ako sa v rozprávkach toľkých národov rôznymi obrazmi príbeh stále ten istý dokola vravieva..Avšak viď aj nie len Der RING der Niebelungen, či Herr der RINGe, ale aj „Die RINGparabel“ (v G.Boccaccio – DecaMerone, či G.E.Lessing „Nathan der Weise“,..) apod..Moc najviac korumpuje, nie peniaze, tie sú len jedným z mnohých prostriedkov k emócii absolútnej moci.

[4] Ako dočasnú etapu pri prechode ku globálnemu „Novému svetovému poriadku“ (eng. NWO – New World Order), vylučujúcemu kapitalizmus s jeho bezmiernou, neukojiteľnou honbou v konzume. Nevyhnutnosť vykoreňovania toho, čo je v marxizme nazývané „všeobecná kríza kapitalizmu“, chápu aj zákulisní vodcovia - reálni pohlavári západu, aj keď davu svoje ciele vo vzťahu k budúcnosti sprostredkovávať nezvyknú. Viď známa príhoda návštevy študentov a doktorantov z lepšej školy vo vile skutočného politika vo Švajčiarsku.. Otázka študenta: „Pane, prečo nemáte telku? Nezaujíma Vás, čo si ľudia tam vonku na uliciach myslia?“ Klasická odpoveď starého politika protiotázkou: „Má niekto z vás študentov doma psa?“ Jeden zo začudovaných študentov sa prihlási. Politik pokračuje: „Zaujíma vás, čo si myslí?“ .. Analýza tejto problematiky – opäť: pozri prácu VP „Trockizmus – to je „včera“, no nikdy nie „zajtra““ Tzv. „Trockizmus“ je v tomto zmysle slepá nekritická oddanosť, až posadnutosť nejakou myšlienkou - spôsobom myslenia – ideológiou – metodológiou spracovávania informácii. Hlavne vo forme kolektívno-schizofrenického spracovávania inFormácii spôsobom **robenia opaku toho, čo poviem** - prakticky vo všetkých podstatných životných otázkach..

riadenia a nie naopak[1]. Ak vyjde základňa na určitú úroveň rozvoja, tak pokus nadstavby znížiť túto úroveň[2], rozvrátiť základňu, môže mať iba úspech krátkodobý s následných rozpadom politickej nadstavby (verchušky-manažmentu). Preto ďalekozrakejšia politika predpokladá včasné uskutočňovanie transformácii (zmien) v nadstavbe, opierajúcich sa o dosiahnutú úroveň rozvoja základne.

Z toho vyplýva, že kto si želá, sa s „kapitalizáciou“[3] východoeurópskej spoloČnosti „pohrať“ môže, avšak skúsenosti z dejín vravia, že také hry predstavujú hrozbu pre život aj samotných hráčov. Okrem toho, že samozrejme ničia životy bežných ľudí.

Riadenie spoločnosti je riadenie objektívne existujúcich sociálnych procesov podľa Plnej funkcie riadenia. Vzťahy konceptuálnej moci a objektívnych procesov sú analogické vzťahom záhradníka a záhrady. Sad rastie sám[4]. Záhradník iba štepí, občas niečo zasadí, tu poleje, tam pohnojí, burinu vypleje, pristrihne, so škodcami sa popasuje, šľachtením sa zaoberá, atď.. U dobrého záhradkára záhrada kvitne a rodí takmer celé vegetačné obdobie. Zlý záhradkár píli konár, na ktorom sedí a najhorší vypestuje v priebehu namáhavej šľachtiteľskej práce nejaký „ančar“ (smrteľne jedovatá rastlina - strom), ktorého jed ho i otrávi.

V súlade s vyššie uvedeným, má **celostná koncepcia** riadenia predovšetkým poukazovať na sociálne procesy, ktoré

1) vyžadujú bezprostrednú podporu
2) priebeh ktorých môže byť prenechaný „samým sebe“ (riadené nepriamo sekundárnym efektom riadenia iných, im nadriadených procesov)
3) sociálne procesy, ktorých intenzita má byť znížená na minimum a majú byť vykorenené.

Pritom je nevyhnutné mať vždy na pamäti vzájomnú vloženosť (zapúzdrenie[5]) a vzájomnú podmienenosť procesov čiastkových (parciálnych) v rámci ich (super)systémového celku.

[1] T.j., otázka, mannaŽersky chyták pre „newcomerov“ typu „Vajce, alebo sliepka“ je i v tomto prípade nie plne adekvátny..a skôr od podstaty zavádza, ako k riešeniam funkčným privádza..

[2] Napr. z dôvodu snahy zachovania monopolne vysokej ceny na svoju prácu.

[3] Viď rôzni burzoví „špekulanti“ (v zločineckej terminológii organizovaných krádeží obzvlášť veľkého rozsahu), či niektorí tzv. „investori“, „dobročinní“ mecenáši a iní ašpiranti na „nezištné vyťaženie“ príslušného záujmového sektoru. Pôvodný zmysel burzy, trhu, je ok a burzové špekulácie-podvody sa dajú do veľkej miery obmedziť jednoducho napr. i tak, že obchody sa môžu uzatvárať len jeden krát za rok. T.j., je možne hocikedy nakúpiť, no najskôr až o rok na burze to isté i predať a ak, tak iba za presne definovaných podmienok. Podobne, ako pri bezúročnom investičnom bankovníctve a komisionálnom skúmaní (v sporných prípadoch), či niečo „smrdí“ úrokom (podvodom), alebo nie. Avšak celý problém treba riešiť koncepčne. Viď publikácia „Krátky kurz“ o riešení ekonomických otázok dlhodobo udržateľne rozvíjateľnej spoloČnosti.

[4] Pozri prácu VP „“Sad“ rastie sám?..“ (Poznámka r. 2011)

[5] Ako cibulka, matrioška

III. SPOLOČENSKÉ (sociálne) PROCESY VO VÝCHODNEJ EURÓPE (A V RUSKOM SVETE)[1]

„Nie všetko strihaj, čo rastie.“
„Od príčin malých, zavše následky bývajú nemalé.“
„Merať dobro sa uč, inak nezvieš, kam prenikne jeho lúč.“

K. Prutkov

PROCES 1.

PRETVORENIE EPICKÉHO NÁRODNÉHO(rozprávkovo-folklórneho) SVETONÁZORU, NA VEDOMÚ(chápavú) FILOZOFICKÚ, KULTÚRU METODoLOGICKÚ

Tento proces prebieha na 1. priorite všeobecných prostriedkov riadenia (ktoré v závislosti od cieľa ich použitia, i kategóriami zbraňových systémov byť môžu). Ide o jeden z najnízkofrekvenčnejších (najpomalších - najmasívnejších) procesov v živote spoločnosti. Preto bývajú jeho prejavy na

1) jednej strane bežných vnímaním prehliadané - zostávajú skryté mimo pozornosti bežnej populácie, orientovanej na bežný život každodenný

2) na strane druhej však práve tento proces určuje (definuje) základné parametre chodu všetkých procesov spoločenskej (sociálnej) úrovne organizácie biologického druhu Človek Rozumný.

Vedomý, alebo nevedomý vplyv politikov na tento proces je schopný vyvolať ako

A) katastrofu (kolaps) kultúry, so všetkými sprievodnými javmi (viď napr. Rím), ako aj
B) zvýšiť úroveň bezpečnosti rozvoja (a tým dominancie) danej spoloČnosti v globálnom historickom procese.

Riadenie tohto procesu je kľúčom k CELKOVO udržateľnému (stabilnému) riadeniu spoločnosti. Kto ho riadi, ten riadi automaticky aj všetky procesy sociálnej úrovne organizácie spoločnosti a procesy od nich odvodené.

[1] združení, bloku

Predovšetkým si ukážeme, že tento proces existuje aj v zobrazení formou eposu[1]. **Špeciálne** v ruskom epose.

Preskúmajme z tohto pohľadu tvorbu Mikuláša Andrejeviča Rímskeho Korsakova (r. 1844 -1908). 7 februára r. 1906 sa konala premiéra jeho opery „Príbeh o bájnom meste Kiteži a deve Fevrónii“, na ktorej pracoval od roku 1901 (tu usmerňujeme vašu pozornosť na chronológiu – 2. informačnú prioritu). Krátky obsah opery (s rešpektovaním pravopisu) podľa vsuvky k zbierke platní od firmy „Melódia“ C 10 29809 002, r. 1990.[2]

1. Dejstvo.

V sniacich lesoch blízko Malého Kiteža žije dievča menom Fevrónia. V neprístupnom hlbokom háji vyrástla, ďaleko od ľudí a naučila sa chápať jazyk prírody, vtákov i zveri. Raz počas stmievania k nej šuhaj so strieborným rohom na opasku prichádza - vzhľadom poľovník kniežací. Medveďa naháňajúc si plece zranil, zablúdil a teraz nevie, ako by sa z húštiny lesa von dostavil. Prívetivo Fevrónia neznámeho víta, jeho ranu ošetruje, chlieb i med prináša. Láskavá, múdra reč dievČiny a jej nádHera si mladého neznámeho získava.

Tak prosí on Fevróniu, aby mu šla za ženu. Ostýchavo dievčina mu hovorí: „Milý môj, bojím sa niečoho.. Nie pre mňa je partnerom poľovník rodu kniežacieho“

V hore lesných rohov znie trúbenie a neznámy, sunúc prsteň na ruku dievčiny, sa vzďaľuje. Kniežací strelci sa zjavujú a junáka s rohom strieborným hľadajú. Dievčina cestu im ukáže, po ktorej ženích jej odišiel. Na meno šuhaja pýta sa Fevrónia, i odpoveď strelcov prijíma: „To vládca náš bol - Vsevoloď, kniežaťa Jurija mladý potomok, čo spolu v Kiteži Veľkom vládnu“.

2. Dejstvo

Miesto trhu, v Kiteže Malom, národ svadobný s nevestou - kňažnou čaká na sprievod. Všade vzrušenie vládne. Len „ľudia najlepší“ (občania bohatí) jasot nezdieľajú obecný. Voľba kniežaťa im sa nepáči, veď nevesta bez rodu, pôvodu sa vraj neráči.. Tak opili tuláka motýľa nočného, Gryšku Zmätkára a teraz on sa kňažne – neveste posmieva. Počuť bubny blížiaceho sprievodu a národ víta Fevróniu. Len Griška - Zmätkár jediný, smeje sa na ňu ako bláznivý.

Vtom na mesto bieda prichádza, hordy tatárske na Kitež Malý privádza, súd nad ľudom nastáva. Fevróniu do zajatia ťahajú a kniežacieho poľovníka - Fedora Jasného slepujú. Tatári sa Kitež Veľký sa hotujú, ľudia však cestu ukázať im nedajú. Len Zmätkár, bojaci sa múk, súhlasí vrahov viesť na mesto v strede rodných lúk. Vojsko Tatárov odchádza, Fevróniu zo sebou ťahá i ona Boha volá. Prosí záZrak zrobiť a mesto neviditeľným spraviť .

3. Dejstvo.

1. Obraz - Scéna.

O polnoci presne, národ celý od najmenšieho po najväčšieho zhromaždil sa vecne, pred Zdarom zboru, chráme Uspenskom[3], spolu v Kiteži Veľkom meste . Preťažko doplazil sa Fedor

[1] Rozsiahla epická báseň

[2] Plný text libreta opery „Príbeh o bájnom meste Kiteži a deve Fevrónii“ je dostupný na stránke www.vodaspb.ru a v Informačnej báze VP, šírenej na CD.

[3] Uspieť, zdariť sa; chrám, miesto, kde zbor sa stretáva..i predkresťanské miesta posvätné (Ako na Hore Zobore pri NitRe)

Jasný, teraz slepý do mesta a národu rozpráva strašné biedy dneška: padol Kitež Malý, Fevrónia v zajatí a hordy tatárske na Kitež Veľký tiahnuce, už nič nehatí. Vsevoloď knieža, družinu zbiera a spolu na boj posledný proti tatárom mieria. Medzi tým sami od seba zvony dunia a hmla priezračná so žiarou zlatistou mesto halia..

2. Scéna.

V dúbrave na brehu jazera Svetlého Jasu je všetko hmlou hustou halené. Z húštiny tatárski bohatieri Biedaj a Burundaj[1] vychádzajú, no obrysy mesta rozoznať nezvládajú, keď do tmy pozerajú. Tatárske vojská korisť deliac na brehu sa usadzujú, víťazstvo nad kniežaťom Vsevolodimírom a družinou jeho oslavujú. Opijúc sa tatári usínajú. Fevrónia k Zmätkárovi zviazanému prichádza, zlé nespomínajúc, z pút ho vyvádza. Svitá. Zmätkár k jazeru beží a ako prikovaný zostáva. Prvý lúč zory rannej na obraz mesta hlavného v jazere nad brehom pustým planie a slávnostne a mocne zvon sviatočný dunie.

Zmätkár súdnosť stráca a s divokým smiechom do lesa beží i Fevróniu mocne v ruke svojej drží. Prebúdzajúc sa tatári, čudný obraz ten vidia a so strachom nesmiernym poverčivým, rozpŕchajúc sa divia.

4. Dejstvo

1. Scéna

Noc temná. Hustým lesom Fevrónia a Zmätkár šialený sa deria. Utešiť a povzbudiť Zmätkára šialeného snaží sa Fevrónia, no ten len do lesa uháňa. Ostanúc tak sama, vysilená Fevrónia, do trávy padá a zaspáva. Kvety nádherné sa jej snívajú a vtáky jarné jej spievajú. Hlas vtákov rajských Alkonosta a Sirina[2], trpezlivosť radí, k pokoju a RaDosti vyzýva. Tieň kniežaťa sa zjavuje a ženích s nevestou ruka v ruke životu večnému v ústrety putuje.

2. Scéna

Hmla sa rozplýva a Kitež zázračne zmenený[3] odkrýva. Na námestie Fevrónia a knieža prichádza a smerom k chrámu sa poberá. Národ ich obstúpi a pieseň svadobnú spieva za zvukov píšťal a huslí.

Rimskij-Korsakov v úvode k partitúre napísal: „Pri predstavení (inScenácii) Príbehu sú akékoľvek skrátenia neprípustné a prerušenia hudby taktiež dovolené byť nemôžu, bo zmysel umelecký kazia i jeho hudobnú formu“. Táto podmienka však pri predstaveniach často narúšaná bola a „Príbeh“ samotný najmenej známou z epických opier ruských ostal.

[1] V preklade „jazvec“

[2] Vtáci zo staroslovianskej mytológie žijúci v raji Iria. Sirin je žena s telom sovy múdrej a žiarou na hlave. Alkonost je prorockým vtákom s korunou písma slnečného boha Horsa, resp. Dažďboha, čo vánok jemný prináša. Tiež má ženskú hlavu a pierka farebné. V jednej ruke kvety rajské a v druhej zvitok objasnenia písma nesie.

[3] transformovaný

Autor libreta[1] je kamarát N. I. Rimskeho-Korsakova, Vladimír Ivanovič Beľskij. I. Martinov, autor textu vsuvky, uvádza hodnotenie textu libreta V. I. Beľského: „Ani najmenšej drobnosti tam niet, ktorá by tak- či onak nanesená nebola štetcom nejakého príbehu, básne, porekadla, alebo inej vrstvy z hory ruskej národnej tvorby“

Avšak v sprievodnom texte firmy „Melódia“ prosto slová neanalyzujú dostatočne často. Tak môžeme iba hádať, či ide buď:

1. o prejav profesionality nízkej, zo strany operu popisujúcich špecialistov, alebo
2. o prejav profesionality vysokej, z strany cenzorov.

Epický námet, dej je konkrétny, no zároveň ide o vzájomnú vloženosť inotajov (podobenstiev, parabol) rôznej šírky a hĺbky zovšeobecnenia[2]. Opierajúc sa o skutočné dejinné udalosti, zvestuje epos nie o tom, ako udalosti prebiehali v skutočnosti, ale ako prebiehať mali, ako malo byť dnes a ako bude v budúCnosti. InFormácia minulého, súčasného a budúceho je v tomto epickom príbehu extrémne nahusto poskladaná.[3] Okrem toho sú v konkrétnosti rozprávania uvedeného príbehu jeho spoločenské (sociálne) hranice (rámec) veľmi úzke a zahŕňajú v sebe celú informačnú bázu[4] živého jazyka národa. Stupeň ovládania informačnej (obrazovej) bázy, objektívne existujúcej v každom jazyku a iba pre-dávanej (sprostredkovávanej) i pomocou jeho lexikálnych foriem (kódovania), umožňuje odhaliť epický inotaj..podobenstvá. Avšak hĺbka odhalenia (dekódovanie, dešifrácie) je určovaná (definovaná) používaným systémom stereotypov rozlišovania (rozpoznávania) javov (dejov = príbehov = procesov) vonkajšieho a vnútorného sveta konkrétneho človeka.

Používajúc biblicko-pravoslávny systém stereotypov, napr. Iľja Glazunov na známom **obraz**e : **odraz** súčasnej demonštrácie (1. Mája a 7. Novembra) na hladine vody, zobrazil ako pravoslávne kresťanské mesto v modlitbe.

My však inú metodológiu používame, s iným systémom rozpoznávania javov, a pravoslávne kresťanské mesto iba na povrchu vidíme. T.j., hlbšie pozeráme..

Fevrónia je podľa nás deva, zosobnenie (stelesnenie, personifikácia) čistoty a nevinnosti (neskazenosti), nosiace skrytý drahocenný svetonázor národný, veky mudrcmi cudzími

[1] Libreto = scénický námět, je literární podklad hudebního uměleckého díla. Hudební dílo může být například opera, opereta, kantáta, muzikál nebo balet. Slovo libreto pochází z italštiny, kde znamená *knížečka*. Libreto obsahuje námět díla, popis děje, texty jednotlivých zpívaných hudebních čísel, mluvené pasáže nebo popis pantomimy.

[2] komunikácie

[3] Ostatne, ako tomu v UMENÍ - vyjadrovacom, komunikačnom, riadiacom prostriedku neraz býva.

[4] predovšetkým pojmovú základňu spoločných obrazov chápania javov (dejov = procesov a procedúr ich riadenia). Viď procedúra spracovávania informácii: Zmyslové vnímanie nejakého socio-naturálneho príbehu (deja, procesu), jeho ozmyslenie (spracovanie, automatické porovnávanie s u mňa existujúcim systémom stereotypov obrazov, svetonázorom) a jeho pochopenie (1. vedomá identifikácia, 2. vyhodnotenie jeho prepojenia s inými objektívnymi dejmi, 3. jeho ovplyvňovanie, upravovanie..riadenie podľa Plnej funkcie). Pričom je môj systém stereotypov, automatiky spracovávania inFormácii (vnemov) vždy zároveň i súčasťou kolektívneho.. kolektívnych podvedomí, a vedomí, ku ktorým patrím a ktorých základné parametre smerovania (cieľov a metód ich dosahovania) by som sa ako Človek spoluformujúci svoj kolektívno-individuálny osud, mal tiež snažiť rozlišovať (identifikovať a modelovať = projektovať). Napr. kolektívne podvedomia, osobnosti (ľudovo „duchovia“) typu: rodina, práca, škola, kamaráti 1, 2, 3..národ, „náboženstvo“, filozofia, ideológia, kultúra, civilizácia, ľudstvo, či génius loci a pod..

nechápaný. Na otázku kniežaťa: „Ty povedz že mi krásna deva, či chodíš modliť sa do chrámu Boha?“ – na to Fevrónia odpovedá:

Nie, chodiť tam je ďaleko pre mňa, milý..
A veď, azda Boh nie je tu i?
Myslíš si, že je tu pusté miesto,
Nie je tomu tak, veľkého tu chrámu jesto,
Obzri sa okolo umnými očami
(úctivo, ako v chráme keby boli sme sami)
Deň i noc u nás služba nedeľná beží,
Dňom a nocou kadidlo a tymián lúky svieži;
Dňom svieti nám slnce jasné,
Nocou hviezdy, ako sviece hrejú krásne.
Deň a noc u nás spev dojemný,
Čo hlasmi mocne slávi všetkými,
Vtáctvo, zver a čo dýcha tvor každý,
Prekrásny Otca svet ospevuje navždy.
„Sláva Ti na veky, nebesá žiarivé,
Otcovi Bohu, divov trón nádherný!
Tá sláva i tebe, matičke-zemi,
Bo ty si pre Boha podnožie trvalé“

Fevrónia je otvorený[1] univerzálny prirodzený systém kódovania informácii. Žije vzdialená od moci a civilizácie. Sama sa k štátnosti nehrnie. Moc k nej sama prichádza, keďže „elitárnych“ nositeľov moci, slepota žiaľ až prečasto nachádza[2]. Bez **umných očí** je „elite“ vždy ťažko vďaka snahám „verných“ mojžiškov, prevrátivších Zjavenia pri ich zápise do „Písma“ a stratiacich preto schopnosť Rozlíšenia. Vzhľadom na to je kontinuálne[3] vnímanie celostnosti sveta v jeho trojjedinstve Fevróniou, pre Vsevoloďa Jurieviča nepochopiteľné. To vyvoláva jeho (Vsevoloďa) otázku, ohľadom pravidelnosti navštevovania oficiálneho obradu v chráme Fevróniou, čo bolo cudzie na Rusi najprv. Svetonázor „elity“ sa žiaľ tiež väčšinou nad chápanie vonkajšieho obradu („mystiky“ rituálov) nedvíha.

Vsevoloď Jurievič je štátnou mocou. Vsevoloď – VŠEtkým Vládnuci[4]. Jurievič podľa mena zakladateľa Moskvy Jurija Dlhorukého[5]. Nič nechápe a medveďa naháňa, t.j. ruského mužika, podľa tradičného po celom svete rozšíreného inotaju, personifikácie. Dostal od mužika úder za svoju hlúposť (nechápanie, ignoráciu objektívnej reality). Umné reči Fevrónie ho (Vsevoloďa) priťahujú (imponujú), bo vedomie, že mu chýba niečo vážne, ešte nestratil.

Tzv. „lepší ľudia“ sú spoločenská „elita“. Tá sa ešte viac, ako ohňa, bojí spojenia – zjednotenia moci štátnej so svetonázorom národným, vnímaním, chápaním sveta, uniVersa ľudovým.

[1] OPEN SOURCE operating system, aplication, etc. IT encoding type.
[2] „Oči majú, no nevidia, uši majú, no nepočujú“
[3] plynulé, spojité, stále, trvalé
[4] Po našom „vol“, „vôľa“, no za istých okolností konkrétnych i „vôl“ ☺ +, alebo –. Ako Šerlok (Milý zámok, drahý) Holms Dr. Votsonovi (syn pána Čo) v anekdote vraví: „Výborne ste dôkazy pozbierali, akurát znamienka posplietali, + za – a naopak zamieňali“
[5] Dlhé, široké ramená, chobotnica, „dlhoprstý“?

Griška Zmätkár je „elitárna“ bohémska inteligencia[1], ktorá nič nechápe a vždy j„elitám“ slúži. Či už svojim (z vlastného národa, kultúry), alebo cudzím a tupo sa škľabí, z celého národa hlúpo vysmieva. Hlúpa je igelitencia od počiatku, jej pomätenosť si však okolie len postupne uvedomuje.

Fedor Jasný je tá časť inteligencie, ktorá sa snaží čestne národu slúžiť, pomáhať. Je oslepovaná kultovým..“kultúrnym“ agresorom a preto nevidí celkové plynutie procesov Stvorenia..sveta Strojenia.

Hordy sú symbolom agresora. To, že ide o tatárov, je vedľajší detail zosobňujúci sily Temna, Zla. Ich **etnický** pôvod, t.j., forma, sa v námete nijako **obsahovo** neprejavuje.

Kitež je mnohoúrovňová (eng. „multilevel“) inotajová vzájomná vloženosť pojmov.
Z 1 strany, **hlavné mesto**, nosiace Plnú funkciu riadenia.
Z 2 strany sú Kiteže dva:
Malý a Veľký
Malý Kitež je obsadený nepriateľom a Veľký Kitež nepriateľ nevidí. Vidno je iba odraz jeho nádhery a vznešenosti v zrkadliacej sa hladine jazera.[2]

Malý Kitež je vedomie spoločnosti, zanesené a pošpinené agresorom.
Veľký Kitež je ideál na úrovni „podvedomia“ spoloČnosti, ktorý si zachoval celostnosť (integritu) a čistotu. Pred všetkými, kto celostný pohľad na svet stratil, zakrytý je hmlou so žiarou **zlatistou.** Avšak jeho odraz objektívnej prítomnosti, jeho obraz v našom praktickom každodennom živote, je evidentne reálny vďaka vplyvu tejto okolitej objemnejšej skutočnosti. Odtiaľ poverčivá PANická[3] hrôza nepriateľa[4] – „víťaza“ a jemu slúžiaceho hlupáka Zmätkára-KaleidoSkopa[5] (PrieZvisko dvojité) pramení.

Alkonost a Sirin sú v bilinách ruských i slovienskych obecne, prorocký elévi, operenci so ženskými tvárami. Jednej sú odkryté neštastia budúcnosti a druhej RaDosti. Fevrónia od nich dostáva informácie. Štátnosť (zriadenie, organizácia)[6] – Vsevoloď sa zjednocuje s národným

[1] Ľudovo aj „intoškovia prutkí a kaviarenské celevriťky“
[2] Viď podobne často spomínanú slovenskú národnú pieSen „Kopala studienku kopala, pozerala do nej,..“ Zastavme ich BRATia, veď sa oni stratia, atď.. preto hlavné mesto BRATiSlava
[3] PAN = anticky bôžik šialených, kultov Hédoné
[4] U nás na Slovensku viď napr. tvorba Sama Chalúpku. Najmä známa báseň národná: MOR HO! Motív sa opakuje v neustálych pravidelných ľudových povstaniach na Slovensku min. za posledných cca. 1000 rokoch. I stavovských i 250 rokov protitureckého odboja, zastavení tureckých armád (deformovaného islámu) práve na našom území, našimi predkami (konečná fáza bitky pri Viedni a J. Sobieskeho, i E. Savojského záver bol s pohľadu celkového objemu nasadenia vojenských prostriedkov len politicko-propagandisticky preceňovaný zlomok), postavenie masívnej systému vyše 250 hradov na ochranu strategického územia nášho uHorska, pre nevydanie rudných baní, no hlavne obyvateľstva do otroctva. 6500 rokov ťažby a spracovania kovov, budovania predchodcov onoho systému ochranných opevnení. Preto 1. Technická Vysoká škola na svete v Banskej Štiavnici práve v našom Uhorsku, i kontinuita osídlenia. Koncom neolitu boli technológie spracovávania hlavne rúd vyvíjané práve v Iráne (neskôr príbuzní Chetiti, pravidelne porážajúci pomocou vyspelejších technológii spracovávania kovov Egypt, ktorého elita bola vtedy i preto nútená vytvoriť Koncepciu vedenia Informačnej vojny..), na Balkáne a u nás, o čom svedčí i do veľkej miery zatiaľ z bezpečnostných dôvodov ochrany voči rabovaniu hlavne zahraničných „detektoristov“ nezverejňovaná extrémna hustota archeologických nálezov na našom území.
[5] Zo starogréckeho: *καλός (kalós)* „pekný“..
[6] Je tu vždy na to, aby riešila veci, ktoré si nemôže každý sám poriešiť. Ak je nutná kooperácia obce, ju sTrojacich občanov.

svetonázorom (pohLadom na svet, uniVersum) – s Fevróniou. **Zlatá** hmla sa rozostúpi a Kitež Veľký, mesto hlavné odkrýva - spoločenské podvedomie, uskutočňujúce (materializujúce, realizujúce ako ma3x) v živote jemu vlastné ideály:

T.j., začiatok a koniec všetkých čŕt, schém riadenia v spoloČnosti, je konceptuálna moc (schopnosť) národa, vyjsť na vedomú úroveň riadenia podľa schémy PK (prediktor-korektor).

Je možné, že niekomu sa vyššie uvedená interpretácia „Príbehu" páčiť nebude. V takom prípade nám zostáva vzniesť voči nemu tradičné posledných rokov „obvinenie z rusofílie (..ruskojazyčnosti)". To znamená, že lexikálnu formu a gramatiku ruského jazyka človek zvládol, no pod touto jazykovou formou je ukrytý (podVedený) zmysel, zrodený kultúrou neruskou, neslovienskou[1]. V prípade ruskojazyčnosti (a rusofílie) niet vtedy zločinu voči ruskej, slovianskej kultúre, ak sa ľuďom ruským (a slovienom všeobecne) prostredníctvom nej sprostredkováva, iná kultúra národná otvára.

Ak však skrz rusofíliu prichádza k ničeniu všetkých národov zeme antinárodným siointernacizmom, vtedy je rozhorčovanie sa siointernacistu nad príčinou uvedenej interpretácie „Príbehu" úplne na mieste.

Doslovnosť (presnosť) „Príbehu o meste Kitež" opisuje proces. Preto vyvstáva otázka o chronologických hraniciach (rámci 2.priority) začiatku a konca deja inotaju. Na začiatku sú prítomné dve chronologické hranice:

1) koniec 9. storočia - opovržlivo násilné krstenie Rusi „elitou" na byzantizmus[2], t.j. začiatok poľovačky Vsevoloďa na „medveďa".
2) koniec 19. Storočia - ruská štátnosť, spoločenské, spoločné zriadenie sa obrátilo k svetonázorovej kultúre národa, jeho eposu, jedným z vyjadrení čoho objavenie sa

[1] V materiáloch Koncepcie spoločnej bezpečnosti o vzájomných vzťahoch, väzbách zmyslu a jazykových foriem viď práce: „Jazyk náš, ako objektívny rozmer a kultúra reči", „Dialektika a adeizmus: dve nekompatibilné podstaty", „Súfizmus a slobodomurárstvo - v čom je rozdiel", „O imitačno-provokačnej činnosti". (Poznámka z r.2004)

[2] U latinizovaných Nemcov (bývalých Germánov, hArmannov) bol pojem, nadávka „Byzantínec" identická s vierolomnosťou, zákernosťou koloniálno-otrokárskej neorímskej politiky. Avšak i samotní bývalí AlleMani boli v tom čase už nástrojmi jednej z foriem biblickej expanzie (podprahového otroctva). Viď ťažké rozhodovanie nášho Svätopluka po smrti Metoda pri vyháňaní jeho HoraZdovcov, prikloneniu k OxiDentu (hlavnej západnej verzii deformovaného kresťanstva) s cieľom zamedzenia nekonečných vojen - údelu pohraničného územia formujúcich sa militaristických polygónov. Pričom navonok polyteistická a tiež už vtedy žiaľ „elitárna" védická kultúra zrovna tak v úpadku bola. I preto prichádzalo ku koketovaniu niektorých ďalších slovianskych a iných etník s vtedy moderným islamom (no tiež postupne už politicky deformovaným – viď „kánon" kalifa Otmana) a novými verziami prozelitského (konvertitského, hlavne internacistického) judaizmu (Veľká Chazária). Viď paralely s dneškom a starou predegyptskou stratégiou rozďeľuj a panuj. K opakovaniu historických javov vzhľadom na ich mieru chápania, morálku a vôľu - disciplinu konať:*„Zákonitosť historických javov je NEpriamo úmerná ich duchovnosti"* (V. Klúčevský) . Tak i spomínaná rola Metoda, jeho príslušnosť, pravdepodobná motivácia, ciele skutočné a oficiálne, voľba mena.., sú samostatnou veľkou náväznou kapitolou chápania - spôsobu efektivity uchopenia (vo vzťahu k objektivite) našich dejín, dejov.

samotnej opery N.A. Rímskeho-Korsakova bolo. T.j., i „elitárna“ inteligencia sa obrátila k epickému svetonázoru vlastného národa, čo je začiatkom zavŕšenia fázy procesu pretvorenia epického[1] svetonázoru na národnú dejinno-filozofickú, kultúru MetodoLogickú. „Svadba Vsevoloďa a Fevrónie“ sa vtedy neudiala z dôvodu napadnutia kultúrneho agresora a sprisahania (konšpirácie) s ním (agresorom) zo strany Grišku Zmätkára. Smrť Vsevoloďa v bájnej bitke pri Kerženci je 1. svetová vojna v 20.storočí a občianska vojna v r. 1917 – 1920.

V príbehu je aj epizóda (scénka, anekdotka), ktorú je možné chronologicky spoľahlivo aplikovať na súčasnosť. Rozžiarenie zory nad jazerom Svetlého Jasu, keď agresor a Griška Zmätkár-Kaleidoskop, odraz mesta hlavného v jazere pod očividne pustým brehom vidia a víťazné dunenie zvonov Kiteža Veľkého čujú.

Začiatok rozžiarenia je rok 1989, keď najďalekozrakejší „demokrati“ začali pozorovať, že tržná prestavba (perestrojka) je mnohými vnímaná ako zrada záujmov pracujúcich, občanov.

Ide o spoločnú pointu, referenčný bod ako

A) nízkofrekvenčného (pomalého, masívneho) procesu, spusteného počas krstenia Rusi, tak aj
B) vysokofrekvenčného (rýchleho) procesu, započatého koncom 19. a začiatkom 20. Storočia, keď bola napísaná táto opera. Tendencia rozvoja oboch procesov v súčasnosti splývajú, rezonujú, čo je priaznivá perióda (obdobie) na prevedenie spoločenského systému do stavu, opisovaného posledným obrazom (scénou) opery. Griškovi KaleidoSkopovi sa treba buď
    1) z hlúposti vyliečiť (zmúdrieť, myslieť sa báť prestať),
    2) alebo do lesa utiecť (v húštine kraja, zámku zakliatom zostať)

Opera je osobitý druh umenia vďaka hudbe, dirigujúcej celkový dej scény. Spojenie hudby, textu, zobrazení (dekorácie, kostýmy) a príbehu zabezpečuje najvyššiu mieru ochrany svetonázorovej informácie pred deformáciami a dezinterpretáciami.[2]

* * *

Doplnenie z r. 2004

[1] prozaického, ľudových príbehov, piesní, porekadiel, slovesnosti ..stoviek generácii skúseností „ducha predkov“. U prvotných Rimanov L´Atia Re s Publica (nskych): „L´Arov a Pen´Atov“, či predtým model podobný v HéLade AtTik-i(-os) AtHéNai.. Ελλάς - Ελλάδα Αττική Ἀθῆναι

[2] Preto sa tak masívne využíva v rozprávkach, ľudovej slovesnosti, keď sa hlavne pomocou nej pre-dávajú z generácie na generáciu vnukom liet tisícov skúsenosti. Viď dedinské sviatky, zvyky, divadlá potulné, ochotnícke, či trubadúri, minnesängeri, starejší – dedkovia a babky učiace dietky,..

Opera a ruský chorovod[1]

O „znení“ Sveta, strunách a hudbe duše.

Inak povedané, tí, ktorí dostatočne jemne (presne) rozlišujú tok (plynutie) a vzájomné vzťahy kmitavých procesov v Živote, objektívne disponujú schopnosťou strojiť (formovať) jasnosť reči (zrozumiteľnosť, artikuláciu) v súlade s vyšším objektívnym zmyslom toku (priebehu) udalostí. Títo ľudia pridávajú subjektívny význam (zmysel) týmto kombináciám zvukov, ktorým v príslušných formujúcich sa okolnostiach Život istým spôsobom odpovedá a ktoré samy nejako zodpovedajú Životu v týchto okolnostiach. Pritom týmito jednotlivými ľuďmi pridávaný ten-ktorý subjektívny význam (vo vzťahu k príslušným kombináciám zvukov), predstavuje svojho druhu „kópiu“[2] jeho objektívneho významu, vyššieho vo vzťahu k významu subjektívnemu.

Tento OBJEKTÍVNY význam danej kombinácie zvukov[3] existuje za hranicami možností dokonalého chápania sveta samotného subjektu[4]. T.j., nie je samozrejme nepochopiteľný apriori, ako zneužívajúc tvrdia niektoré tzv. „náboženstvá“, popierajúce objektívne zákony vývoja (evolutio) uniVersa, ženúc tak na základe manipulácie inak správneho tvrdenia ovce do realite neadekvátneho extrému (riadenej ilúzie = podprahového košiara, otroctva). Ide teda o to, pochopiť uvedené javy dostatočne na to, aby sa jedinec mohol rozvíjať smerom k Človeku, Celověku = optimálnemu potenciálu z množiny možných, s ktorým sa rodí, a ktorý (inDiviDuálny potenciál) sa stále vzhľadom na vývoj situácie taktiež mení, rozvíja. „Kópia“ urobená zo zmyslu objektívneho, je tým presnejšia (čistejšia) od možných nezmyselných „šumov“, čím sú presnejšie nastavené (kalibrované) zmysly a celá algorytmika[5] psychiky subjektov.

[1] komplikovaný ľudový tanec východných Slovanov s rozsiahlym dejom a viacerými fázami, rolami, atď.., čiastočne podobný francúzskemu menuetu (oblasť Poitou – južne od Bretónska, kelt. „Piktavia“, st.nor/norm. „Peitaland“). Do istej miery podobné sú aj niektoré komplikovanejšie známe tzv. „trávnice“ (dlhé hlboké i vysoké ťahavé piesne) na Slovensku, kde ide o striedavý a miešaný zborový i sólový spev (muži, ženy, i deti) s rytmickým pohybom, i celými dejovým sekvenciami, rozprávajúcimi konkrétny príbeh v príslušných ľudových krojoch a inscenovanom prostredí, cielene evokovanom pózami účastníkov (paholok, bača, drevorubač, hrabky, priadky, či kosci, atď..). Jednotlivé „spevy“ niektorých oblastí na seba často nadväzujú a tvoria celok popisujúci život – dejiny a skúsenosti generácii pre-dávané potomkom.

[2] nedokonalú, s príslušnou nevyhnutnou odchýlkou, mierou pravdepodobnosti, mierou neurčitosti

[3] Včítane jeho rytmiky, melódie a miery harmónie (dodržania pravidiel kombinatoriky tzv. transcendentných iracionálnych čísiel – π, e,..) Ide o konkrétny kód, využívaný i zneužívaný vo védickom systéme tzv. mantier, šamanských akusticky definovaných tranzových technológiách, atď. Ide prosto o informačný systém prenosu foriem (konkrétnych komplexných systémov mier) podobne, ako napr. pri genetickom kóde.

[4] Tzv. vyšších primátov druhu HSS (Homo sapiens-sapiens), no i iných cicavcov, stavovcov všeobecne a dokonca, odkonca..začiatku i mnohých ďalších evolučne nižších organizmov. T.j., vysielanie a prijímanie akustických vĺn (tlakových zmien = ΔP) nemusí byť primárne určené na medzidruhovú, či vnútridruhovú komunikáciu..

[5] Deformovaný arabský výraz al-Chorezmi – meno stredoázijského matematika, žijúceho v stredoveku. Jeho menom je nazývaná kontinuálna postupnosť javov (obrazov, činov), ktorých vykonanie umožňuje dosiahnutie príslušných cieľov. Taktiež sa algorytmom nazýva aj opis takejto postupnosti činov. Algorytmus predstavuje:

1) Súhrn informácie, opisujúcej charakter (spôsob, vlastnosti) pretvárania (transformácie) vstupného toku informácii v každom bloku (module) algoritmu a
2) Mier (pravidiel) riadiacich procesy tokov algorytmom transformovanej (spracovávanej) informácie od každého bloku k druhým.

Pod algoritmikou chápeme celkový súhrn (súbor) čiastkových funkčne špecializovaných algoritmov.

Tento proces zrodenia ozmyslenej (rozumnej, chápavej = lat. „inteligentnej“) reči je zväčša lokalizovaný v podvedomých úrovniach psychiky človeka. Pritom jeho vedomie, jeho vôľa, opierajúc sa o tento proces, môžu riešiť nejaké iné úlohy, nemajúce priamy vzťah k vnímaniu a chápaniu jazyka ako objektívneho javu a tak ani formovaniu vlastnej kultúry reči[1]. Tak môžu vznikať, zdalo by sa, paradoxné situácie: Reč je v rámci ľudskej psychiky (SW) adresovaná k úrovni vedomia (predovšetkým), pričom vyviera z podvedomých úrovní psychiky, zďaleka nie vždy a nie vo všetkom podriadených vôli (vždy účinkujúcej z úrovne podvedomia) a mnohonásobne prevyšujúcich vedomie z hľadiska objemov dostupnej a spracovávanej informácie. To znamená, že:

Človek je schopný ústne i písomne formulovať názory, ktoré silno prevyšujú jeho aktuálnu mieru chápania sveta (chápanie sveta[2], prislúcha v psychike k úrovni vedomia) a do chápania ktorých bude dorastať v priebehu dosť dlhého časového obdobia (periódy dozrievania) a možno, že v priebehu celého zvyšku života.

Ak však obrátime pozornosť na
1. jazyk, ako na objektívny jav a na
2. kultúru reči v spoloČnosti, ako na jav osobnostno-štatistický,

tak ľudia nevyhnutne začínajú chápať, že okolitý Svet „zneje“ (ladí[3]) vo všetkých frekvenčných pásmach. Pritom jeho „(z)ladenie“ vplýva na každého z nich v závislosti (súlade) s tým, ako jeho osobné „zladenie“ vplýva na okolitý Svet[4].

V rámci pojmov, vlastných subkultúre formovanej na princípoch humanitného vzdelávania je termínom „algoritmus“, „algoritmika“ najbližší termín „scenár“, pričom ide o scenár mnohovariantný.

(ďalej ide už iba o mieru mnohovariantnosti tohto „scenára“, t.j., mier neurčitosti: či umožním prekročenie hraníc jej prípustnosti v rámci riadenia procesu, alebo nie. Teda či viem systematicky, metodicky rozlišovať mieru jej váhy, dominancie jej jednotlivých faktorov, ktoré sa v očiach tzv. „humanitárov“ javia byť ako akože „príliš nerozlíšiteľné“, „chaotické“, čo im ďalej objektívne znemožňuje efektívne riadenie zvoleného procesu, procesov, návrh funkčnej procedúry riadenia. Preto sú jedinci s takto zo „školy“ deformovaným svetonázorom systematicky osadzovaný do riadiacich spoločenských pozícii – na programové vytváranie chaosu, kde sa profesionálom, skutočným mannažerom ľahšie loví. Či už v rámci akože „neriadeného, nepredpovedateľného“ trhu, burzy, „nepochopiteľných“ rozhodnutí - „dopustenia“, či záZrakov Boha, správanie sa „neodhadnuteľného“, „príliš rôznorodého“ davu, apod..). Teda: Inžinieri zanalyzujú situáciu a určia:

1) možné scenáre vývoja a parametre celkovo v zásade rozhodujúce o realizácii toho - ktorého scenára, či „preskakovaní“ z jedného scenára do druhého = kľúčové parametre riadenia
2) menej pravdepodobné scenáre vzhľadom na objektívne socio-naturálne zákony, alebo
3) takmer vylúčené scenáre, ktoré ale pri zmene konkrétnych definovateľných okolností (kvalite riadenia, zdrojoch,..) je taktiež možné uskutočniť

V prípade asociálneho cieľového vektora riadenia však inžinieri (pastieri..pasáci) za nevyhnutnej miery utajovania skutočných cieľov (z dôvodu vlastnej bezpečnosti) deklarujú voči obetiam aGrecie ciele náhradné, klamné (fiktívne) a sústredia pozornosť riadeného stáda na ne.

Viď: Dejiny vedenia informačnej vojny – posledných 3500 rokov a jej korene, formy a stratégie v prehistórii. Evolúcia 2 základných koncepcii.

[1] Viď prepojenie, rozlíšenie a riadenie automatického a vedomého režimu fungovania jedinca a/alebo kolektívu v rámci procedúr (zásahov) praktickej každodennej sociologickej mechaniky

[2] vzájomnej vertikálno-horizontálnej previazanosti objektívnych socio-naturálnych procesov = dejov = zákonov = zákonitostí)

[3] Spodobovanie pojmov zLadenie Života a sLadenie Života tiež nevyzerá byť náhodné nie len z pohľadu príslušných objektívnych socio-naturálnych matríc, spoludefinujúcich tú-ktorú kultúru

[4] Tak, ako i staré uHorské porekadlo znaje, zneje: „Ako sa do hory volá, tak sa z hory (Zhora, zHora) ozýva“..

V tomto stave sa môže ľahko udržiavať, nepociťujúc únavu, ak vníma jav koherentnosti (spojitosti) a jeho správanie sa je koherentné (spojité, súvislé) vo vzťahu k dynamike objemnejších procesov, až po proces VšemohúCnosti[1].

Taký pohľad na objektívne schopnosti jazyka a možnosti „znenia“ subjektu v živote, poukazuje aj na tú okolnosť, že **v úplne normálnej kultúre ľudskej spoločnosti, vyrastá kultúra ústnej a písanej reči organicky z kultúry hudobnej**. Pritom je kultúra reči (jazyka) cez hudobnú kultúru nevyhnutne previazaná s kultúrou telesného a duchovného tela, kultúrou „tanca“ (pohybu) v najvšeobecnejšom zmysle tohto slova nazývanej aj ako „**TANEC ŽIVOTA**“.

T.j.:
Artikulovaná[2] reč
A) vyjadruje nejakú vnútornú hudbu osobnosti a slová sú na túto hudbu len ukladané, alebo
B) ak ide o slová druhého človeka, je vnútorná hudba (muzika) osobnosti schopná odvrhnúť ich v prípadoch tých, keď vyjadrujú s ňou „neznejúcu“ (neladiacu) vnútornú hudbu druhej osobnosti.

To znamená, že dnešná kultúra, v ktorej sú navzájom od seba oddelené a izolované
a) hudba
b) reč a
c) tanec
je neprirodzená a (k) povahe - podstate človeka nezodpoved(n)á.

Z týchto svetonázorových pozícii sa odkrýva osobitý pohľad na umeleckú oblasť opery[3], umožňujúci pochopiť jej mimoriadnu rolu v kultúre.

Na prvý pohľad, vlastný mnohým, je operné umenie od reálneho života asi najizolovanejší druh umeleckej tvorby, ktorý podľa úrovne umelosti a formálnosti v ňom používaných prostriedkov (t.j., hlavne čo sa týka jazykových v najširšom zmysle toho slova) prevyšujú snáď iba balet a otvorene holý abstrakcionizmus. Samozrejme, ak ide o

[1] V opačnom prípade sa mu Život zdá **akoby neodôvodnenou** „skupinou pruhov“: „čierne pruhy“ (keď zaostáva, alebo predbieha) sa striedajú so „svetlými pruhmi“ (keď jeho správanie sa viac -, či menej zapadá, ladí s rytmikou objemnejších procesov)

[2] článkovanie hlások pri výslovnosti; spájanie za sebou idúcich tónov, tvorenie, vyJadrovanie, formovanie a spájanie hlások

[3] „OPERA“ (tal. opera, doslovne „skladba“), hudobno-divadelná produkcia (tvorba, konštrukcia), postavená na syntéze A) slova, B) scénickej činnosti a C) hudby. (Scéna je miesto deja). Vznikla v Taliansku na prelome 16. a 17. Stor. V priebehu dejín jej evolúcie boli vypracované (zostrojené, vytvorené) rôznorodé operné formy: ária, recitatív, vokálny zbor, chór, orchestrálne vstupy (ouverture, antrakte). Niekedy opera zahrňuje i baletné scény, dialógové rozhovory a melodrámy. Druhy opery sú napr.: historicko - legendárna, héroicko - epická, národno - rozprávková, lyricko - existencionálna atď. Niektoré druhy opery sú tesne zviazané s príslušnou národnou kultúrou a epochou (obdobím): talianska opera - seria (vážna), opera - buffa (komédia), francúzska veľká (grand) opera, opera - komique, lyrická opera, nemecký a rakúsky Singspiel, anglická baladová opera. Predstavitelia: ITA - Monteverdi, Scarlatti, Rossini, Donizetti, Puccini, Verdi; FR – Bizet; DE – Wagner; ENG – Britten, AT – Mozart, Strauss, SK - Cikker, Suchoň, CZ – Smetana, Dvořák, Janáček, Martinů; . Prvé ruské opery sa objavili v 2. polovici 18.stor. Klasické výtvory operného žánru v Rusku vznikli v 19. stor. V tom istom období boli vytvorené aj národné opery na Ukrajine a zač. 20 stor. v Azerbajdžane, Arménsku, Gruzínsku („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r.2000). RU – Korsakov, Musorgskij, Čajkovskij, Prokofiev, Šostakovič

A) abstrakcionizmus, nesúci nejaké idei a emócie, vyjadrenie ktorých je prostredníctvom „reálneho umenia“ krajne náročné, alebo nemožné, a nie
B) abstrakcii podobné výplody chorej psychiky (napr. časť tzv. „moderného umenia“).

V podstate názorov takéhoto typu ohľadom odtrhnutosti operného umenia od reálneho života tkvie práve tá okolnosť, že v opernej tvorbe sú spolu do jedného celku zliate a vzájomne sa jeden druhého podmieňujú (doplňujú) **a) hudba, b) text, c) scénická tvorba, d) tance, e) dekorácie,.. prostredníctvom ktorých je v opere zobrazovaný život v tých - ktorých jeho prejavoch.** Pritom zároveň paradoxne v reálnom živote, prístupnom vnímaniu všetkých, ľudia

1) hovoria, no nespievajú, rozprávajúc..komunikujúc jeden s druhým;
2) tancujú nie na námestiach a v uliciach, ale v špeciálnych vyhradených miestach; a
3) hudba, ak aj život a činnosť ľudí sprevádza, tak iba z reproduktoru prijímača, alebo dnes prehrávača; a
4) do nástupu elektronickej epochy prebiehal každodenný život tisícročia väčšinou s hodne obmedzenou hudbou, ktorá len skrášľovala zriedkavé sviatky, alebo určovala spoločný rytmus pri kolektívnej práci[1].

Avšak aj napriek takýmto názorom na operné umenie, sa práve ono javí byť **najplnokrvnejším (všeobjímajúcim)** systémom odrazu – zobrazenia reálneho života v tvorbe, strojBA umenia, umeleckej tvorbe.

Začneme od toho, že hudba patrí do zvukového pásma mechanických vlnení, ktoré človek vníma sluchom[2]. V závislosti od toho, aké sú to vlnenia, vníma človek melódie, doprovod, aranžmá, harmóniu, alebo kakofóniu atď. Organizmus (telo a biopole[3]), psychika (informácia a algoRytmika, vlastné osobnosti) určitým spôsobom odpovedajú na znenie hudby mimo vôle (vedomia) samotných ľudí. Avšak v nás obklopujúcej PríRode, i v každom človeku, je množstvo ďalších typov kmitaní, ktoré nepatria do zvukového pásma, alebo sa nejavia byť vlneniami (= kmitaniami) mechanického typu[4] a preto nie sú vnímané sluchom, alebo hmatom. Pritom je nevyhnutné chápať, že zákonitosti kmitavých procesov sú vo svojej podstate rovnaké (jednotné)

[1] Kosci na poli, veslári na lodi, pri ťažení dreva.. no u nás sa hodne spievalo na dedinách najmä večer po príchode z práce na roli, keď sa ľudia pospolití takto znova zlaďovali a relaxovali, sa liečili, ako dnes pri strečingu po fitku. Hlavne dlhé ťahavé trávnice, keď starší muži väčšinou basom začali a postupne sa ženy i deti pridali. I preto duch náš spoločný - piesňe ľudové, folklór na dolinách pod strechou ochrany hôr slovenských, tak mocným sa zachoval..i rozvinul.. Tak sa hudba i v obrane, vojsku, na bárkach Vážskych a Dunajských, pri pochode a v boji na ladenie, komunikáciu, koordináciu, riadenie, „nabíjanie“ energiou slávnostných udalostí, liečenie, autosynchronizáciu, atď.. užívala

[2] Cca. 20 Hz - 20 kHz (20 000 Hz). Základ ladenia hudobných nástrojov je tzv. „komorné a“ (440 Hz). Nižšie frekvencie spadajú do pásma tzv. infrazvuku a vyššie do ultrazvuku. Napr slon vníma aj v časti ultrazvukového pásma a napr. delfíny a netopiere v ultrazvokovom pásme až do 150 kHz (150 000 Hz).

[3] Tepelné, elektromagnetické (atómy a molekuly z ktorých sa skladá každá bunka sú vždy nevyhnutne zdrojom el.- mag. žiarenia) ..radiačné, pachové, gravitačné, zvukové, informačné..atď, ktoré sa v rámci koherencie, superpozície a ďalších pravidiel mechaniky vlnení, spájajú do jedného celku prijímania a vyžarovania v rôznych frekvenčných pásmach zároveň, vytvárajúc tak zdroj, prijímač a transformátor; objekto-subjekt v jednom. Mozog sa pritom javí byť tekuto-kryštalickou anténou a srdce ho „oživuje“ podobne, ako časovač - tzv. hodiny oživujú procesor u syntetických systémov (PC). Dych..duch je tak spolu s inými funkciami, frekvenciami biologického organizmu viazaný na násobky tohto časovača. Vyzerá, že niet procesu, funkcie bez frekvencie. Ani v organizme, ani vo vesmíre, uniVers-e. Zatiaľ vo vede nepoznáme precedens, kedy by existovala nejaká forma mathérie (včítane „duchovnej“), ktorá by bola bez príslušnej frekvencie obnovy. Preto i UniVers..Verš dáva básni, deju.. Život, nosnú frekvenciu svoju. Viď staré ľudové: „Choď za nosom..“. T.j., nie len za hmatom chuťou a pachom, ako základnými vnemami, zmyslami..

[4] Zvuk sú mechanické vlnenia: v termínoch fyziky sú „pozdĺžne (longitudinálne) vlny“ kmitaním stláčania a uvoľňovania prostredia v smere šírenia čela vlny. Prenos zmeny tlaku. Impulz transportu, pohybu ΔP.

vo všetkých frekvenčných pásmach každého z jednotlivých typov kmitaní, ktoré sú vlastné (charakteristické) jednotlivým formám hmoty[1].

Inými slovami, Svet okolo nás „znie“, a my všetci „znieme = ladíme“ v ňom. Avšak iba malá časť tohto všeobecného znenia sa javí byť mechanickými vlneniami a patrí do zvukového frekvenčného pásma a na úrovni vedomia je nami vnímaná ako zvuky. Včítane tých, nejakým spôsobom usporiadaných zvukov, ktoré nazývame „hudbou“. Málokto sa ale zamýšľa nad nasledovným: Čo sa deje, ak sa určité prírodné procesy zobrazia v zvukovom frekvenčnom pásme?

Do médií prenikla správa, že keď orbitálny (kruhovo - elypsoidný) pohyb planét tvoriacich našu slnečnú sústavu naprogramovali ako simulačný model na počítači a následne „zobrazili“ (premietli) v zvukovom pásme, tak z reproduktorov plynula harmonická melódia.

Táto odb. oblasť tzv. „akustického projektovania - inžinierstva“ je taktiež jedným zo spôsobov predikčnej diagnostiky[2] havarijnosti mechanizmov, ktorý je fyzikálne[3] založený na rozlíšení spektra vlnení

1) správne fungujúcich mechanizmov (konštrukcii, sTROJov) a
2) analogických mechanizmov, v konštrukciách ktorých začínajú vznikať mikrotrhliny, schopné viesť v budúcnosti k zlomu, deštrukcii systému.

Pri zobrazení týchto spektier kmitaní v zvukovom pásme znejú

1) inTAKTné (správne fungujúce) a
2) deFektné konštrukcie

rôzne. Pre konštrukcie nejakým (určitým) spôsobom náchylné k trhlinám a taktiež disponujúce nízkou ergonomikou[4], je charakteristický nepríjemný zvuk.

Hranica, vymedzujúca každú osobnosť v Stvorení (Vesmíre), je podmienená v tom zmysle, že fyzikálne polia, vo všeobecnosti prítomné v prírode, zasahujú do jednotlivých zložiek celkového biopoľa človeka. Tieto prirodzené polia sa rozprestierajú do veľkých vzdialeností[5] od miesta, kde sa nachádza jeho (človeka) „materiálne“ (viditeľné) telo a splývajú s analogickými prirodzenými

[1] Vnímaným a chápaným (už modelovateľným), i ZATIAĽ nedostatočne vnímaným a chápaným.

[2] Prognostiky, predpovede, v staroveku technológie „proroctva, proROKovania, prorOKOvania“

[3] Technicky = z gr.“prakticky“, ktorému predchádza theória (= gr. „pozorovanie“ objektívnych socio-natrálnych zákonov), na základe ktorých je vypracovaný viac- či menej objektívnej realite adekvátny model zobrazenia a riadenia skúmaného javu = deja = procesu = zákona (a/alebo skupiny javov = dejov = procesov = zákonov) , ktorý je následne vzhľadom na funkčnosť dosahovania jeho riadenia (v prípustných odchýlkach) kontinuálne optimalizovaný z pohľadu presnosti, efektívnosti, časového oneskorenia, energetickej náročnosti, atď.. Toľko k VEDECKÉMU prístupu skúmania a následného modelovania a riadenia „viditeľných“ i ZATIAĽ nedostatočne „viditeľných“ procesov nášho uniVersa.

[4] Ergonomičnosť – kompatibilita s človekom v zmysle komFortu (pohodlia) používania a zdravotnej nezávadnosti – bezpečnosti.

Konkrétne oddelenia akustického projektovania automobilových firiem sa zaoberajú nie len všeobecným znižovaním hluku a šumov, vytváraných automobilom pri rôznych režimoch jeho fungovania, ale i tým, aby v zvukovej emisii automobilu neboli disonancie (nesúlady, disharmónie) a vyžarovania (emisie, emanácie) na frekvenciách škodlivých, alebo z iných dôvodov neprípustných pre človeka. T.j., od servomechanizmu natáčania spätného zrkadla, otvárania dverí, až po motor, rotáciu alternátora, či brzdy apod..

[5] Čo sa týka napr. parametra (veličiny) intenzity a tvaru poľa, podliehajú tieto formy „mathérie“ (existencie) samozrejme tiež príslušným zákonom „fyziky“. Napr. v gravitačnom poli klesá jeho intenzita nie lineárne, ale so štvorcom vzdialenosti od zdroja, atď. Viď analógie v elektromagnetických poliach, či zákony hydromechaniky a hydrodynamiky používané v mechanike vákua, ako (podľa niektorých vedcov) najkoncentrovanejšej formy hmoty (paradoxne pre iných vedcov), apod.

poľami druhých objektov a subjektov. Na základe takéhoto typu interakcie (väzby, spolupráce) biopolí jednotlivých osôb a Života (Sveta, S-Tvorenia, S-Trojenia) celkovo, je človeku na podvedomých úrovniach jeho psychiky dostupné mnohé z tohto „znenia“[1] Života[2]. ZNENIA Stvorenia, ktoré má svoje miesto mimo zvukového pásma frekvencii a mimo mechanických vlnení. Ak však existujú kmitavé procesy rôzneho typu, disponujú tým (je pre nich charakteristické to), čo sa nazýva aj harmóniou[3] a disonanciou[4].

1) Človek, zmysly a psychika ktorého JE v súlade so Životom, a sám koná vo svete harmonicky, vyhýbajúc sa disonanciám vo svojich interakciách (vzťahoch) so Životom, spôsobuje vo svojom okolí odstraňovanie deštruktívnych procesov, prejavujúcich sa v nejakom druhu disonancie, optimalizuje tieto procesy a získava tak benefity od supersystému. (A nie len vo forme stále väčších, zodovednejších úloh so stále väčšími benefitmi pre seba a svoje okolie, riešiacimi automaticky jeho problémy voči celku malé, nepodstatné[5]..)
2) Človek, zmysly a psychika ktorého NIE JE v súlade so Životom, a sám koná vo svete disharmonicky, rodiac disonancie a vyhýbajúc sa harmónii vo svojich vzťahoch s Životom NEprirodzene narúšaj harmóniu okolo seba. To sa následne prejavuje v nejakých nových disonanciách vo vzťahu k všeobjímajúcej harmónii Stvorenia, S-Trojenia sveta a nevyhnutných následkoch pre narušiteľa.

T.j., my žijeme vo svete, v ktorom „znie“..ladí svoja vlastná hudba, hudba harmonická, v ktorej sú disonancie:

A) buď epizódy (periódy), vznikajúce väčšinou pri nie celkom podarených (šťastných) prechodoch z jedného režimu fungovania prírodných a umelých (syntetických) systémov do druhých režimov;

B) alebo nejaké chorobné (bolestivé) javy, ktoré komplikujú (až znemožňujú) samotný život v prípade, že získavajú tendenciu k stabilnému plynutiu a ďalšiemu šíreniu.

---

[1] V ezoterike tzv. „vibrácie“ = po slovensky kmitania, resp. vlnenia príslušného prostredia, či pre väčšinu populácie dostatočne presne, alebo ZATIAĽ nedostatočne presne vnímateľného a/alebo technickými pomôckami („protézami“) merateľného poľa.

[2] SneŽi. V rasprávkach i „SNEnie ŽIvota“. Odpočinok príRody.. i ČeloVeka. Spracovávanie toho, čo celověk, občina zažila za rok i vek..

[3] „HARMÓNIA, „symMETRIA“ (gr. harmonia, symmetria = zväzok, vzťah, súlad), súmernosť častí, splývanie (splynutie, spájanie, sútok) kompozície rôznych komponentov objektu do jediného celku.

HARMÓNIA, sú výrazové prostriedky hudby, postavené na spájaní tónov do súzvukov a na vzťahoch súzvukov v ich postupnom plynutí. Základný typ súzvuku je akord. Harmónia sa strojí podľa príslušných zákonov súladu v mnohohlasnej hudbe ľubovoľného zloženia – homofónii, polyfónii. Veda o harmónii je jednou z hlavných častí teórie hudby“ (Veľký enCykloPedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000).

[4] „DISONANCIA (fr. dissonance, od lat. dissono – zniem disharmonicky, neharmonicky, nelogicky, neladne), v hudbe: nesúrodé intenzívne súčasné zvučanie rôznych tónov“ („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, r. 2000)

Pr.: Keď sa Vám nepáči zvuk, vydávaný pri škriabaní kusom ocele po skle, znamená to, že Vám je PRIRODZENE nepríjemná disonancia vznikajúca v rámci tohto zvuku.

[5] Vo vyššom manažmente klasická poučka: „Nie postupne zdola nahor sa prepracuj, ale najvyššie veci sa čo najrýchlejšie pochopiť snaž i podľa toho miestne konaj. Ostatné sa vo vleku riadenia podstatných dejov, samo vyrieši.“ Modlitba múdreho: „Bože rozlíšiť mi pomôž podstatné od nepodstatného“..bo viem, že „ak drobnosti a veci nepodstatných % 95 riešiť budem, nikdy sa v zajatí ilúzie k spokojnosti nedopracujem a v strese zbytočnom z života zídem.“ Sedliacky: „Riešiť treba podstatné a nie blbosti“. Dopredu i vzad pozerať, STÁLE tak žiť = „prorokovať“ (proriekať, proGnostikovať), teraz konať a nie tupo sa momentom opájať. „Včera skoro, zajtra neskoro“..apod..toľko na tému z múdrostí ľudových.

Z celého množstva druhov umenia, rozvitých v kultúre, je umelecký obraz života práve v takomto **rôznorodo „znejúcom“** Stvorení (Vesmíre, UniVerse), schopná ukázať človeku jedine opera[1].

V opere sa všetko vzájomne dopĺňa a prejavuje tak dôležitosť (význam, opodstatnenie) jedného i druhého:

1) hudba, prenášajúca scénický[2] dej (dejstvo) a nosiaca texty;
2) scénické dejstvo, plynúce na podklade (pozadí) dekorácii a hudobnej navigácie (vedenia)
3) dekorácie, zdôrazňujúce zmysel scénického deja a textu, sú za predPoKladu svojej adekvátnosti voči nosnému hudobnému[3] aranžmá (úprave), nápomocné pri chápaní ako samotnej hudby, tak i umeleckého celku opery[4].

Inými slovami:

„Dobrotivá“, t.j., vo všetkých svojich zložkách a ich vzájomných vzťahoch kvalitná opera, je aj ako žáner[5], i ako určitá skladba[6] tohto žánru, veľmi významným faktorom -prejavom kultúry akéhokoľvek národa.

Pre operné[7] umenie je charakteristické rozdelenie účastníkov scénického dejstva na

1) hercov a hudobníkov z jednej strany a
2) divákov z druhej strany.

---

[1] A dôsledkom snahy ľudí smerom k dokonalosti zobrazovania Života prostredníctvom umeleckej tvorby, boli vypracované technické prostriedky synchronizácie zvukového záznamu a videozáznamu, následkom čoho sa stala hudba nedeliteľnou súčasťou umenia kinematografie a umenie kinematografie sa v tomto stalo podobné opernému.

[2] Scénický znamená: upravujúci miesto deja podľa potrieb, pripravujúci miesto činu vzhľadom na ciel(e) ktoré sa majú dosiahnuť. Cieľová Zmena Mier (času, miesta, konštelácie subjektov a objektov, ich úloh, oblečenia, nálady..naladenia, až po cielené systematické riadenie zmien vo vnímaní „hry“ samotným publikom, hoc i s cieľom vytvorenia priameho opaku pôvodného cieľa hry..), inFormácia, transformácia aktuálnej reality na budúcu, či aktuálna zmena pohľadu na minulosť a tým zmena (prípadne riadená ilúzia, „mágia“) vytvorenia inej tendencie vývoja budúcnosti, čím sa v konečnom dôsledku preprojektuje jej smerovanie, osud skupiny chytenej (alebo OSLOBODENEJ) do (OD) konkrétnej ilúzie (DO REALITY). (A)Sociálna mágia antických a iných starovekých kultov v umeleckej praxi, remesle remesiel „umění“ (čeho?) riadenia kultúry. Moderne (a)sociálne inžinierstvo. Preto nielen z rozmaru smerovali po tisícročia najväčšie investíce historických „Maecenasov“ (mecenášov), gramotnejších j“elít“ cielene systematicky do umenia. Nie pre zachovanie hodnoty peňazí, čo je vec pri riadení na tej úrovni ..treťoradá.. Dnešné celevriťky a pOslanci, kopírujúci nechápavo podstatu „biznisu s umením“ pre vytvorenie zdania svojho spoločenského statusu, sú humornou témou pre profesionálov, na zobrazenie newcomerom lapsusu amatérov.

[3] Jedna zo starých definícii: „architektúra je zamrznutá (strnulá, stuhnutá, zMeravelá) hudba v kameni“ sa v opernom umení „rozmieňa na drobné“ v tom zmysle, že dekorácie sú rôznorodosťou architektúry, a preto, súc hudbou druhu osobitého, majú zodpovedať i hudbe opery, i opere celkovo.

[4] V r. 2003 Valerij Gergiev uviedol v Mariinskom divadle v St. Petersburgu operu Sergeja Prokofieva „Vojna a mier“. Túto inscenáciu (predstavenie) charakterizovala prakticky úplná neprítomnosť dekorácii. V súvislosti s vyššie uvedeným nás to stavia pred otázku: Prečo sa v tomto predstavení opera nekonala, t.j., v celej plnosti jej jednotlivých zložiek?

1) sú v istom zmysle chybné (závadné, defektné) libreto opery a hudba S. Prokofieva, sú vzájomne nezlučiteľné jedno s druhým, resp. nezlučiteľné so scénickým dejstvom a dekoráciami?
2) alebo sa V. Gergiev zbavil dekorácii preto, že nevníma a nechápe prejav (vyjadrovanie) Života v opernom umení?
3) či V. Geriev všetko toto vníma a chápe, no vedome sa zúčastňuje na procesoch rozkladu (ničenia, deštrukcie) človeka takouto formou „modernej kultúry“?

[5] Typ významovej a kompozičnej výstavby s princípmi spoločnými určitému okruhu umeleckých diel, druh umeleckého diela; obrázok zo života umelecky spracovaný.

[6] Dielo, výtvor, výkon, prevedenie, produkcia,

[7] Koreň slova „oper“ovať (konať, pôsobiť, riadiť situáciu - dej)

V chorovode (na rozdiel od opery) sú všetci jeho účastníci zároveň aj hercami, divákmi a preto sa v chorovode hudba, text i tanec zlieva v jedno, ako nikde inde.

Chórovod[1] je jedným z atribútov (charakteristík) ruskej kultúry z veľmi dávnych vekov a je jedným z prostriedkov uskutočňovania (realizácie) kolektívnej „mágie“ - ducha národa ľuďmi, ako sú-časti jeho skutočného života[2].

Ďalej pokračuje text v znení z r. 2000.

* *
*

Zo všetkých epických opier ruskej hudby disponuje „Príbeh o bájnom meste Kiteži a deve Fevrónii“ N. A. Rimskeho – Korsakova a V. I. Belinského najvyššou svetonázorovou úrovňou. Ide o najvyššiu métu, kultúrou Rusi (Bibliou zotročenej) dosiahnutú. V tejto opere autori, tvoriť počnúc v ohraničení biblickej kultúry, sa až tesne k jej hraniciam dostali, za nich zahliadnúc. Nepodarilo sa im však, na slobodu sa prervať. Je možné i vyššie vystúpiť, avšak iba tomu, ktorí odváži sa Bibliu odhodiť.

V dôsledku tejto okolnosti je opera „Príbeh o bájnom meste Kiteže a deve Fevrónii“ našim súčasníkom najmenej známa epická opera. Z dôvodu tichej podprahovej cenzúry nadžidovského prediktora..

Preto sio-internacizmus „prehlásil“, že pre neho sa najdôležitejším umením javí byť kino a operné[3] umenie v ZSSR uložil do rezervácie Boľšovo teátra (tzv. „Veľké divadlo“ v Moskve), národné epické opery vytesnil zo scén všetkých (už aj tak nemnohých) operných divadiel pomocou západných klasických opier a pseudoepických výtvorov tzv. „socialistického realizmu“, ktoré vo všeobecnosti nehovoria nič ani umu, ani srdcu ruského ľudu.

[1] U nás pravdepodobne asi hlavne vyššie spomínané trávnice, no nie len..

Pre zopakovanie: tzv. „CHÓROVOD“ je komplikovaný ľudový tanec východných Slovanov s rozsiahlym dejom a viacerými fázami, rolami, atď.., čiastočne podobný francúzskemu menuetu (oblasť Poitou – južne od Bretónska, kelt. „Piktavia“, st.nor/norm. „Peitaland“). Do istej miery podobné sú aj niektoré komplikovanejšie známe tzv. „trávnice“ (dlhé hlboké i vysoké ťahavé piesne) na Slovensku, kde ide o striedavý a miešaný zborový i sólový spev (muži, ženy, i deti) s rytmickým pohybom, i celými dejovým sekvenciami, rozprávajúcimi konkrétny príbeh v príslušných ľudových krojoch a inscenovanom prostredí, cielene evokovanom pózami účastníkov (paholok, bača, drevorubač, hrabky, priadky, či kosci, atď..). Jednotlivé „spevy“ niektorých oblastí na seba často nadväzujú a tvoria celok popisujúci život – dejiny a skúsenosti generácii pre-dávané potomkom.

[2] Keď bola u nás i na Rusi ustanovená moc biblickej koncepcie zotročenia všetkých, bola národná „mágia“ chórovoda v konečnom dôsledku vytesnená energetickým dojením paše (presnejšie stáda) a nabudzovaním (pumpovaním, plnením) biblického egregoru („ducha“ = agregátneho modul kolektívneho podvedomia) na princípe cirkevnej ritualizácie, alebo „politických školení“ marxizmu, či ideologických školení „moderného“ západného korporátno - démonkratúrneho pseudohumanizmu. Postupne bola do tohto procesu energetického vybičovávania a následného dojenia emócii (nabudzovania „ducha“, nimi projektovaného „boha“, „idei“..“aDei“) a programovania psychiky zapojená televízia, rádio a internet. Médea..médiá. V perspektíve možno do tohto procesu zapojiť aj interaktívnu tElEvíziu s virtuálnymi moderátormi a počítačovými „kreslenými filmami“, interaktívnymi hrami - virtuálnymi svetmi, vyrábanými podľa individuálnych zákaziek s príslušnými cieľmi voči definovanej cieľovej skupine – objektu riadenia, upravujúc tak jej dlhodobé a krátkodobé stereotypy vnímania, algoRytmiku spracovávania informácii (emócii) ad hoc (podľa potreby a? soc. inžinierov - projektantov).

[3] Operné umenie pre národnú kultúru oporné..

A akýže je osud a vzťah národa ku klasickej národnej opere v Číne?
Národná epická opera existuje ako samostatný žáner hudobného umenia.

Pretvorenie (transformácia) národného svetonázoru na uvedomelú filozofickú metódoLogickú kultúru vyžaduje zladené (zosúladené, koordinované) informačné pôsobenie na podvedomie a vedomie spoloČnosti.

Hlavnými prostriedkami formovania aktuálneho stavu spoločenského vedomia a pôsobenia na spoločné podvedomie sa javí byť systém národného vzdelávania, prostriedky masmediálnej komunikácie, oblasť kultúrno-spoločenského umenia a masové akcie[1].

Opatrenia v systéme národného vzdelávania

Kríza riadenia „direktívne-administratívneho“ byrokratického systému a neschopnosť pseudodemokratických a demokratických síl vyviesť krajinu z krízy, odrážajú ich celkovú svetonázorovú nestabilitu (neudržateľnosť). Príčinou tohto stavu sa javí byť neadekvátnosť systému národného vzdelávania vo vzťahu k aktuálnym a perspektívnym spoločenským potrebám.

V súčasnosti a v dohľadnej budúCnosti sa etalónovou frekvenciou, s ktorou je zviazaný pojem sociálneho času, javí byť frekvencia obnovy APLIKOVANEJ faktológie prakticky využívaných vedomostí.

Naše stredné a vyššie školstvo so všemožnými kurzami zvyšovania kvalifikácie naďalej pokračuje v trende pretrvávania na úrovni školstva zameraného na vytváranie prostredia kaleidoskopického osvojovania si faktológie.

* * *

Doplnenie z r. 2004

Inak povedané, vyvstáva otázka:
Čo reálne zahŕňa (formuje) štandard povinného vzdelávania v Rusku (i v Európe)?
Odpoveď na ňu môže na prvý pohľad vyzerať paradoxne.
V skutočnosti sa na našich školách vyučujú iba dve objektívne vedy:
matematika a geografia.

Ich objektivita je určená tým, že **matematika[2] vyučuje kvantitatívne** (množstevné) **a kvalitatívne** (usporiadanie, pomery) **vzťahy** (zákony), **tvoriace základ** (osNovu) **bytia**

[1] Celoštátne gramotné konsenzuálne vzdelávačno (edukačno) - osvetové nariadenia, opatrenia, cielené systematické sociálno-inžinierske „operácie“

[2] 1. MaThémaTikos je univerzálny jazyk popisu zákonov UniVersa. Podobne, ako 2. hudba, či 3. geoMetria. (Porovnaj stredoveké Trivium a Quadrivium) Spolu tvoria jeden celok a nemožno ich vzájomne oddeliť. Druhé dve sú aplikáciou, praxou prvej (abstrakcie). Tak, ako abstrakcia nemôže vzniknúť bez pozorovania (gr. „TheoRia“) praxe, praktického pozorovania reality. Gr.-hel. (koiné) výraz θεωρεῖν *theorein* ‚pozorovať, pozerať, skúmať‘; θεωρία *theoría* - pohľad, predpoklad, náhľad, vedecký pohľad. Na jeho princípe sa následne tvorí model, slúžiaci v konečnom dôsledku vždy k prognóze a tým praktickému riadeniu reality.

(existencie) **Stvorenia** (S-Trojenia) **sveta**, ktoré sú nezávislé na človeku. **GeoGrafia[1] skúma planétu Zem, ktorej zmeny prebiehajú[2] pomaly** (vo vzťahu k rýchlosti plynutia dejín) **a do začiatku 19. storočia** (priemyselná r-evolúcia) **boli taktiež neveľmi človekom chápané** (a tak i neuchopené = neovplyvňované).

Okrem toho učí škola zručnostiam[3] - remeslám, do ktorých možno zahrnúť aj ovládanie čítania a písania, jazykov, inFormatiky atď.

Všetko ostatné, čomu škola učí, sú subjektívne INTERPRETÁCIE:
A) pozorovaní a exPeriMentálnych údajov (**skutočné vedy**)
a z väčšej časti
B) textov a arteFaktov, zdedených z časov minulých (**tzv. humanitárne vedy**).

Prax nám ukazuje, že značná časť návykov a interpretácii zastaráva v dnešnom svete v priebehu 5 -10 rokov. To nás privádza k odpovedi na otázku:
Čo škola neučí a čo by učiť mala, aby učiteľov a žiakov, bifľovaním neunavovala (a nedemotivovala)?
T.j., aby neničila smäd po vedomostiach nabifľovanými interpretáciami, ktoré aj tak z väčšej časti stratia aplikačnú (praktickú) aktuálnosť skôr, ako deti skončia ak aj nie základné vzdelanie, tak vysokú školu.

Odpoveď je jednoduchá:
Škola neučí deti umeniu interpretovať pozorovania, experimentálne fakty, texty a artefakty pri tempe vzniku potrieb riešenia praktických úloh (na osnove interpretácii).

To je práve to, čo je nevyhnutné na prekonanie krízy celého systému vzdelávania a taktiež pre uskutočnenie všeobecného rastu KULTÚRY RIADENIA V SPOLOČNOSTI. V súčasnom vedeckom lexikóne sa opisy takéhoto druhu umenia interpretácie pozorovaní, experimentálnych údajov, textov a artefaktov nazývajú metodológiou poznania[4]. JU sa treba učiť, a na to je nevyhnutné učiť sa samotné toto umenie, vyjadriac ho v teórii, ktorá by bola intepretáciou tohto umenia. Ďalej nasleduje pokračovanie textu vydania z r. 2000.

[1] Viď pokračovanie stredovekého modelu GEO-centrického v modernejšom dezinfo-pyramídovom modeli EGO-centrickom. Resp. paralelne projektovanie kolektívnej ilúzie – pasce objektivity času ako kategórie, na ktorej podklade je samotný bezMIERÝ egocentrizmus stavaný – čisto politicko-propagandistická teória tzv. „Big Bang“. Bo ak niet počiatku, niet ani konca. Koniec otrokárskej „civilizácie“ je odhalenie jej princípu (gr. „apoKalypsó“ –odhalenie..ľudovo: všeobecne po svete dobre známy „Príbeh o nahom cisárovi“). T.j., odhalenie princípu vzťahu subjektívnosť a objektívnosť = subjektívnosť je tiež len mierou objektivity. Tak by sa obeť mohla vymaniť z košiara, pavučiny križiaka..a jeho ďalšej náväznej fikcie umelého rozdelenia sveta na tzv.„hmotný a duchovný“..pričom on je len jeden. Tak, ako aj On.

[2] Pribehy (procesy, deje) prebiehajú.. Viď základy konštruovania rozprávok ľudových (v rámci socio-kultúrneho inžinierstva). Dnes tzv. mediálny marketing a preventívne („proaktívne“) dlhodobé formovanie (očkovanie kurátormi, zadávateľmi „projektu“ želaných stereotypov) verejnej mienky nie len pri „voľbách“.

[3] Návykom, zvykom

[4] Meno METODovo tiež nebole len tak zvolené, a tak i matrice tejto sa preJavenie. Avšak jedna vec je, ako často A) skutočný človek METOD, jeho objektívne kladné stránky, miera chápania a nechápania, a B) histericko – hisTórický mýtus o ňom, pseudocirkvou sformovaný. Tak i u Moseho, či Issu apod..

* *
*

Jediný rozumný východ z tejto situácie je preložiť na samotného človeka ako osvojenie si novej praktickej faktológie, tak aj úlohu informačnej adaptácie na miesto svojej práce. K tomu však treba zostrojiť jednotný štátny systém prípravy a preškolovania korpusu, rovnako SKUTOČNE prístupný jedincom vychádzajúcim z akýchkoľvek vrstiev spoločnosti[1], ktorý by zahŕňal vekové hranice od detských jaslí a škôlok, až do dôchodku[2].

Tento systém musí zabezpečovať taký proces osobnostného rozvoja, pri ktorom človek po zavŕšení pre všetkých povinného vzdelania:

a) Ovláda (disponuje) celostným svetonázorom, t.j., vníma svet – prírodu a spoločnosť ako vzájomne vloženú množinu (matricu) procesov trojjedinosti: matéria sa vo formách mení podľa miery svojho rozvoja (alebo ešte hlbšie[3]) . Na tomto základe (princípe, osNove) by vie **interpretovať pozorovania, experimentálne údaje, texty a artefakty pri tempe vznikania potrieb riešenia praktických úloh na osnove interpretácii.**
b) Je schopný čítať knihu v tempe listovania.
c) Vie strojopisne používať IT klávesnicu (písať všetkými desiatimi prstami a bez pozerania sa), pretože po príslušnej príprave človek následne píše rýchlejšie, ako písmom písaným.

Z praktickej faktológie musí poznať predovšetkým nasledovné:

a) Aktuálnu koncepciu doterajšieho globálneho historického procesu, ako čiastkového (parciálneho) procesu v rámci evolučného procesu biosféry Zeme.
b) Základné predchádzajúce koncepcie globálneho dejinného procesu.
c) Že umelecká literatúra, hlavná svetová l´iteratúra (ako aj iné druhy hlavného svetového umenia), dostatočne často predbieha sociológiu pri analýze stavu spoločnosti a perspektív jeho rozvoja. A to dokonca napriek snahám samotných umelcov a sociológov.. Preto niet a **v skutoČnosti** ani nemôže byť pre človeka s celostným („holistickým“[4]) svetonázorom

[1] Nie vzdelanie pre „elitu“ a pre „dav“, ako na ZaPáde.

[2] V konečnom dôsledku je evolučne kľúčové využitie čo najširšieho potenciálu (optimálneho) populácie.

[3] V SK/CZ verzii OSSOS bolo toto základné, fundamentálne chápanie procesu strojenia, (s)tvorenia sveta v priebehu posledných rokov posunuté ešte ďalej – hlbšie, resp. na snáď vyššiu a zároveň pochopiteľnejšiu, praktickejšiu úroveň. V skratke: vnímanie sveta na princípe **MIM** (Measure, InFormation, Matter) bolo posunuté k človeku kognitívno-prakticky bližšiemu, duálnemu analógovo-digitálnemu (spojito-abstraktnému) horizontálno – vertikálnemu krížu (focusu - koncentrácii na v pohybe „stály“ bod „singularity“), komplexnejšiemu **Modelu MIM-FEI**. Po rozlíšení konkrétnych Mier obrazu (Formy) Matérie, Miery tejto formy prenášam (in- či trans-Formujem), a tak ďalšiu procesne náväznu Existenciu vytváram – S - Trojím. Vektory, matrice, tenzory zvolenej formy matérie osadím rozlíšenými mierami a tie cielene zmením, čím matériu novú z materiálu („plastelíny“) starej vytvorím.

1) Diskrétne (detailne): Miera – InFormácia – Matéria a
2) obrazne (všeObeCnie-všeObeCnosť): Forma – InFormácia – Existencie (mathéria Nova),

pričom samotná inFormácia (l´At) je ono SLOVESO, čin, akt.
InFormácia je v tomto zmysle aj onen nekonečný Pohyb, imPulz.

[4] Z gr. ὅλος *holos* „celý“. Nie však v zmysle preventívne deformovaného holizmu, ako opaku atomizmu a redukcionizmu, ktoré sú v skutočnosti jeho nedeliteľnou súčasťou a nie protikladom. (Podobne, ako manipulácie koletívneho podvedomia známymi zámerne chybnými „prúsero“-navigačnými otázkami typu: konzervativizmus, alebo liberalizmus, evolúcia, alebo stvorenie, duch, alebo hmota, viditeľný, alebo neviditeľný..na miesto zatiaľ nedostatoćne videný, rozpoznaný..) Deformovaný holizmus navyše popiera kauzalitu a smeruje v extrémnom prípade k hlásaniu pre jedinca a spoločnosť fatálnych absurdít typu apriórnej nepochopiteľnosti (super)systému ako celku, nerozlišujúc pojmy „dokonalosť“ a „doStatoČnosť“.

nijakých zákazov na ovládanie ľubovoľnej faktologickej informácie[1]. Či už mravnej, alebo nemravnej. Akákoľvek nemravnosť (amorálnosť), mravov neprítomnosť, konceptuálna neurčitosť a konceptuálna „všežravosť“ správania sa, je vyjadrením rozpadu celostnosti svetonázoru daného jedinca a/alebo spoločnosti.

d) Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia v jej základnej časti i prílohách pre pochopenie, a tým schopnosť riadiť v základných kľúčových črtách sociologickej mechaniky tak spoločnosť davo-elitárnu, ako aj všenárodnú neelitárnu.
e) Princípy spolupráce (interakcie) abstraktno-logického a procesného myslenia jedného s druhým, porovnanie vedomia a podvedomia, i primárne technológie pre-dávania inFormácii rečou a písmom.
f) Možné odlišnosti v stroji psychiky tých, komu Zhora dané bolo Človekom byť.
g) Že ľubovoľné praktické znalosti, vnímané a používané mimo uvedomenia si globálneho historického procesu a jednotlivých variantov perspektív jeho rozvoja, predstavujú veľké celospoločenské nebezpečenstvo, keďže sú následky ich použitia v takom prípade nepredvídateľné[2].
h) Aktuálnu praktickú faktológiu čiastkových odvetví vedomostí: medicíny, všeobecnej biológie, sociológie, geografie, fyziky, chémie a matematiky v objeme dostatočnom na uvedomelé vedenie zdravého životného štýlu a začiatok „štartovacej“ odbornej špecializácie.
i) Plynulé ovládanie aspoň dvoch cudzích jazykov z nasledovných: anglický, arabský, nemecký, čínsky, japonský, španielský.[3] Samozrejme okrem povinného ovládania **národného jazyka v mnohonárodnom štáte**, na území kultúry ktorého človek momentálne žije.[4]

Informačná adaptácia na konkrétne pracovné miesto a podpora aktuálnej (momentálnej, priebežnej) kvalifikačnej úrovne by pre metodologicky vzdelaného špecialistu, ovládajúceho rýchločítanie a schopnosť samodisciplíny myslenia (a to predovšetkým), nemala predstavovať problém. Samozrejme za predpokladu, že sú k dispozícii dostatočne rozvinuté knižnice, odborné a celoštátne informačné databázy, schopné poskytnúť akémukoľvek špecialistovi v zemi potrebné

[1] Takýto zákaz, alebo výrazy typ „akoby“, signalizujú spravidla taktiež snahu o podprahovú manipuláciu = iluzionizáciu = ovládnutie cieľového objektu. Vytvorenie (dez)informačnej hierarchie. Dogmy (v tzv. náboženstvách) a axiomy (v pseudovedách). Spoločenskú nebezpečnosť, protiľudskosť a antireligiozitu tzv. dogiem asi netreba bližšie osvetľovať. U axiomov ide o riziká spojené z ich absolutizovaním, keďže bývajú len pilierom príslušného modelu-teórie, pričom ak sa ukáže nedostatočne funkčná pri skúmaní (a riadení) nejakého socio-naturálneho javu (zákona), môže byť lpenie na danom axiome fatálne pre daného jedinca a/alebo spoločnosť. Okrem toho hrozí slepá oddanosť axiómom (..tzv. paradigmám,.. atď) cenzurovaním vedy ako takej, pričom nutnosť hľadania kategórii (hraničných zovšeobecňujúcich pojmov, pohľadov) samozrejme nevylučuje možnosť dočasnej potreby vytvorenia týchto „základov“ modelovanej konštrukcie. Tak, ako tu v tomto zmysle „ani pyramídy nebudú večne“.. ak prídeme na niečo lepšie..

[2] Nepredpovedateľné, neprognostikovateľné

[3] Aby vedel, že „Aj iné svety, ako ten jeho existujú!“. Avšak črty spoločné, mravy hľadať treba, bo spoločným ich menovateľom by uniVerzálnosť byť mala. (Parafráza I.Kant) Ak mrav nejaký nie je univerzálny, o mrav skutočný ísť nemôže..

[4] Napríklad: V Rusku prevláda v daných kruhoch momentálne názor, že jediným jazykom, schopným zjednotiť (no nie zničiť) multikultúrnu mnohojazyčnosť Rusi do spoločnej kultúry, je jazyk ruský. (?!) V Nemecku podobne – jazyk nemecký, no pritom boli pôvodné národy Prusov, Lužických Srbov, Kúrov, atď..zčasti aj cielenou systematickou politikou (krátkozrako ochudobňujúcou evolučnú konkurencieschopnosť a stabilitu rozvoja samotného Nemecka) prakticky úplne asimilované, zničené a vykorenené. Podobne vo Francúzsku, Británii, Španielsku, USA, atď.. O ich kolóniách často ani nehovoriac.. Viď objektivita procesu koncentrácie moci (globalizácie) vs. ničenie mozaiky pôvodných kultúr a antikultúrna degradačná homogenizácia.

materiály. Tak by prispôsobenie („zaučenie“) sa na novú pozíciu danému jedincovi nemalo trvať dlhšie, ako 2 týždne (a maximálne 2 mesiace) od momentu vzniku požiadavky (dopytu).[1]

* * *

V ZSSR (i na západe) sú kvalifikačné úrovne odbornosti nastavované v súčasnosti na princípe ovládania nejakej aplikovanej faktológie. Preto sa javí byť rast tempa obnovovania aplikovanej faktológie v metodologicky negramotnej spoločnosti presvedčivou príčinou odstraňovania systému vedeckých titulov udeľovaných vyššou atestačnou komisiou, akadémiou vied v rámci jednotlivých jej odborov, republík a celého nášho zväzu. V metodologicky gramotnej spoločnosti sú všetky tieto slávnostné vyznamenania príťažou. Javiac sa základom „elitárnej“ časti davu, formuje akadémia vied „hodnotenie podľa autoritiek“ a zákonite vytvára lživedu. Táto „delikátna otázka“ bola predmetom skúmania na marcovom každoročnom zjazde Akadémie vied v roku 1991. Uvedený fakt sa stal verejne známym vďaka publikácii dopisu adresovaného prezídiu zjazdu akademikom A. Alexandrovom[2] v „Pravde“ 15.03.1991:

„V dokumentoch nie je zmienka o boji Akadémie vied s lživedou. Tá si vybojováva stále ďalšie a ďalšie pozície. Je to najhorší nepriateľ súčasnej vedy. Akadémia musí organizovať boj s lživedou. Ignorácia tejto otázky je zbábelosť“.

Dobre chápajúc, že AV (akadémia vied) nemôže bojovať s tým, čo sama vytvára, dobromyseľne čestnému akademikovi A. Alexandrovi odpovedá ešte „čestnejší“ akademik G. Mesiac:

„Dnes zverejnili záznam o kolosálnom besnení lživedy. Hovorilo sa o tom, že samotní vedci dopúšťajú zostrujúce sa útoky na akadémiu. Kritika je plne prípustná, avšak samotní vedci sa musia správať zodpovedne, keď ide o také DELIKÁTNE OTÁZKY“.

* *
*

Špeciálne kurzy zvyšovania kvalifikácie môžu byť užitočné iba pri dodržaní nasledujúcich podmienok:

Obdobie ranného detstva do 5 - 7 rokov hrá v živote každého človeka osobitú rolu. Práve v tomto období (perióde vývoja) prebieha formovanie základov osobnosti človeka, formovanie konkrétneho stroja psychiky[3]. Vo vývoji dieťaťa potom nasleduje už iba rozvoj týchto základov a pokusy o „prevýchovu“. Z toho vyplýva, že v rannom detstve by mal byť človek obkolesený

[1] Požiadavka na systém vzdelávania možno síce na prvý pohľad vysoká, no určite nie apriory nerealizovateľná, pričom v princípe oveľa jednoduchšia, ako doterajšie bezbrehé rozširovanie nemetodologickej faktológie, alebo ešte spoločensky fatálnejšiu koncentráciu na okamžitú prax a špecializáciu bez aspoň ZÁKLADNÝCH interdisciplinárnych vedomosti (tzv. záPadná cesta tichej programovej debilizácie populácie a následnej postupnej depopulácie..Zeme pre „vyvolenú elitu“).

[2] Nie je nám však známe, ktorým z dvoch: Alexandrom Danilovičom (matematik), alebo Anatoliom Petrovičom (fyzik, riaditeľ atómových programov vo vede a technike). (poznámka z r.2004)

[3] Určovania, definovanie psychologického profilu jedinca. Viac na tému viď publikáciu VP „Dialektika a ateizmus: dva protiklady“ (poznámka z r. 2004)

najvyšším profesionalizmom pedagógov. Pri súčasnom narušení kontinuity pokolení rodín a celkovej časovej tiesni prítomnej v dnešnej civilizácii, môže výchova v rámci rodiny žiaľ v podstate už iba dopĺňať činnosť predškolského systému vzdelávania spoločnosti[1].

Profesia „vychovávateľ predškolských zariadení“ by mal disponovať **najvyššou úrovňou spoločenskej úcty** (a nie prestíže, keďže pojem profesnej prestíže je nerozlučne spojený s nezodpovednosťou za výsledky svojej činnosti). Základom prípravy špecialistov tejto špecializácie sa môžu stať dejinno-folozoficko-jazykové špecializácie pedagogických inštitúcii a univerzít. V predškolskom veku by totiž malo byť zabezpečené formovanie základov kultúry myslenia pokolení vstupujúcich do života.

Základ metodologickej prípravy tejto špecializácie by malo tvoriť štúdium procesu vývoja svetonázoru ľudstva zobrazeného v mýtoch, eposoch, národných rozprávkach a piesňach, prejavujúceho sa v priebehu globálneho dejinného procesu a skúmanom jednotlivými oblasťami znalostnej špecializácie v jasnej vedeckej terminológii.

Základ faktologickej prípravy[2] tohto typu pedagógov by malo tvoriť
A) učenie sa národných eposov, príbehov a rozprávok;
B) detskej psychológie;
C) základov detskej medicíny.

* * *

Nevyhnutnosť prechodu k vyššiemu profesionalizmu predškolskej výchovy je určitou zákonitou etapou v rozvoji organizácie spoločnosti. Je podobná tomu, ako bolo v minulosti preduniverzitné vzdelávanie nahradené systémom gymnázií, atď.

V momente zavŕšenia predškolského vzdelávania by malo dieťa:
1) vedieť, že svet je celostný a existuje ako proces (dej);
2) vedieť čítať a písať;
3) ovládať základy jógy[3] v zmysle schopnosti koncentrovať svoje vnímanie na príslušné predmety vlastnou vôľou a hoci aj čiastočne regulovať únavu a vysilenie, riadiac dynamiku psychických a fyziologických procesov v svojom organizme.

To vytvorí základ decentnosti[4] vonkajšieho správania sa človeka, čo je najvážnejším prvkom kultúry ľudského spolunažívania, umožňujúceho tvorivo riešiť rozpory ku všeobecnej spokojnosti. Namiesto ničenia doteraz vytvorených diel v návale nejakých momentálnych neriadených emócii.

[1] V rámci masovej štatistiky samozrejme. Česť výnimkám - gramotným iniciatívam samotných rodičov. (pozn.prekl.)
[2] inFormačnej databázy tohto metodologického programu (dopl. prekl.)
[3] Ide o určité jej techniky v konkrétnom kontexte a nie jogínske filozofie, ideológie a kvázináboženstvá, bez rozlíšenia, čo v nich objektívne vyzerá byť v poriadku a čo je pre človeka skôr škodlivé. Viď mechanizmy programovej deformácie védickej kultúry podobne, ako kultúry biblickej, islamu, konfuciánstva, atď.. zavedené do týchto myšlienkových prúdov zištnými j“elitami“ lokálnymi a globálnymi. (dopl. prekl.)
[4] Skutočnej, nehranej uhladenosti, slušnosti (dopl. prekl.)

Mnohému sa deti ľahko učia hrou[1]. Väčšina ťažkostí pri vzdelávaní tak detí, ako aj dospelých, je spojená s neprítomnosťou disciplíny[2] myslenia u žiakov. Dôsledkom toho sú prosto neschopní udržať svoje vnímanie na danom predmete v priebehu vyučovania dostatočne dlhý čas, potrebný na jeho pochopenie. T.j., bez zbytočného prerušovania, bez toho, aby ich vlastné myšlienky neutopili podstatu skúmanej veci (deja - procesu). To odstráni väčšinu problémov súčasnej spoločnosti, vyvolávaných chaotickým tancom svojich a cudzích myšlienok väčšiny jej členov a ich neschopnosťou vypočuť si z tohto dôvodu čokoľvek do konca, udržiavajúc kontakt s niťou výkladu.

Školské vzdelávanie by sa malo začínať učením rýchločítania, pokiaľ tomu deti neboli naučené už do začiatku školskej dochádzky. Učenie sa rychločítaniu je však každopádne nevyhnutné. Čím skôr, tým lepšie. Následne by mal žiak čítať samostatne čo najviac učebníc, sprievodnej a doplňujúcej literatúry. Hojnosť predmetov všeobecného vzdelania by mala napomáhať získavaniu návykov plánovania využitia svojho času. Základná časť úloh žiaka by svojim obsahom mala byť zostavená z a) diskusných, b) tvorivých, c) písomných (kontrolných), d) úvodných, e) prehľadových a f) záverečných zhrňujúcich lekcii. Človek slobodne využíva iba samostatne osvojené vedomosti. Pri chybných vedomostiach sa ich vzdáva ľahko iba v prípade, ak je schopný samostatne **a rýchlo** si osvojiť vedomosti nové.

Súčasná stredná škola je neefektívna, keďže učiteľ 45 minút vypráva to, čo je žiak schopný prečítať si samostatne za minút 20. Z tohto dôvodu sa nadanejšie deti[3] (jednotkári, dvojkári) už od piatej triedy (druhého stupňa) nudia a ostatné si iba tupo zapisujú, bojac sa premeškať vysvetlenia učiteľa. To napomáha formovaniu nepodložených „elitárnych“ samohodnotení u detí nadaných, ktorí ešte nič pre spoločnosť nevykonali a možno ani nič dobré nevykonajú[4].

A) Osvojiť si veci známe a

B) Tvoriť,

sú totiž dva činy kvalitatívne hodne rozličné.

Pretože neopodstatnené zvyšovanie samohodnotenia (sebavedomia), znamená v perspektíve nevyhnutné narušenie plynutia samotného života, čo je žiaľ dnes takto predprogramovávané samotnou školou - samotným systémom vzdelávania.

Súčasný žiak je prepracovaný nie ani tak z dôvodu informačného výbuchu (ZLSP[5]), ale z dôvodu nesprávnej organizácie vzdelávania a svojej nepripravenosti k samostatnej cieľavedomej práci[6]. Kto si vďaka rôznym okolnostiam zachoval (alebo získal) schopnosť

[1] Viď celú plejádu moderných metód vyučovania typu „škola hrou“..až po niektoré J.A. Komenského pohľady v minulosti. Platí pre deti i dospelých v rámci rôznych alterNatívnych prístupov k výučbe na školách, týmbildingoch, apod.. (dopl. prekl.)

[2] Lat. „disciplina“ je učiť sa, poriadok, sústredenie, v prenesenom zmysle latinizovaných jazykov i „žiak, nasledovník, pokračovateľ,..“ (dopl. prekl.)

[3] Vo všeobecnosti samozrejme, keďže nadaní je veľa druhov a reakcia nositeľov niektorých typov vynikajúcich talentov môže byť (a spravidla často i býva) naopak takmer absolútna ignorácia celého výučbového procesu až po demonštratívny konzum psychotropných látok a iné druhy samovraždy adolescentov. „Rebeli“ bývajú väčšinou tí celkovo najzdatnejší, životom „znudení“..Viď téma „Protestná kultúra mládeže“ v našej obsiahlej publikácii „Základy sociológie“ (pozn. prekl.)

[4] Ako E. T. Gajdar.

[5] Fenoménu „Zmeny logiky sociálneho správania“ od II. pol. 20.stor. (cca. od r.1950). Viď DVTR (pozn. prekl.)

[6] Avšak okamžitá koncentrácia detí na „prax“, „sebarealizáciu“, „zábavu“ a ich zadelenie podľa osobných preferencii do volených výučbových smerov typu umeleckého, humanitného, atď ..už na ZŠ (niekde dokonca hneď na 1. stupni) bez znalosti základov efektívneho modelovania, riadenia, matematiky, fyziky, chémie,

koncentrovať svoju pozornosť, disponuje dostatočne celostným svetonázorom a rýchlo číta, ten sa i ľahko učí. T.j., osvojuje si potrebnú faktológiu[1] všetkých predmetov bez výnimky. Úzko špecializovaní nadaní žiaci sú veľmi zriedkaví a evokujú ďalšie známe špecifické otázky a riešenia. Tu sa však venujeme z dôvodov nutnosti obmedzenia rozsahu štúdie v 1. rade riešeniu problémov (výziev, príležitostí) majoritnej populácie v rámci Gaussovej krivky.

Osobitná otázka súčasnej školy je ergonómia triedy. Farba stien, rozmiestnenie nábytku a jeho forma i ďalšie prvky organizácie priestoru (prostredia)[2] sú schopné ako zvýšiť efektivitu učenia sa, tak ju aj znížiť prakticky na nulu. Vzdelávanie je tiež vzájomná vloženosť v rámci procesu trojjedinosti: matérie, informácie a miery. Parazitické procesy by tak mali byť zo školy odstránené samotnou organizáciou prostredia triedy a procesu výučby.

Na strednej škole je možné rozlíšiť (identifikovať) 3 nasmerovania vzdelávania:

1) **Dejinno - filozoficko - jazykovo – literárne.** Má formovať celostný svetonázor, odborné myslenie a kultúru reči. T.j., presnosť v používaní slov, ako nositeľov obraznosti reči;
2) **Matematické.** Má vypracovať u jedinca kultúru abstraktno - logického myslenia;
3) **Aplikované faktologické.** Jeho úlohou je vytvoriť kultúru spolupráce (interakcie)
   A) procesného (predmetno – obrazného) a
   B) abstraktno - logického myslenia.

Samostatne vOči nim existuje ešte **vzdelanie estetické**: výtvarné umenie, hudba a ich technické doplnky, praktické aplikácie (dizajn), keďže iba vedomosti a vnímanie zákonov harmónie, prejavujúcej sa vo všetkých týchto typoch kultúry, umožňuje človeku byť človekom a nie „prudko“intelektuálnym biorobotom.

Každá učebnica by sa mala začínať úvodom, ktorý obsahuje

1) najvýraznejšie spoločné definície prepojení
   A) konkrétnych príkladov z daného predmetu s
   B) podstatou procesu trojjedinstva UniVersa (VesMíru).
2) Ďalej by sa v úvode malo poukázať na vzájomnú vloženosť procesov[3] na konkrétnych príkladoch skúmaných daným predmetom,

biológie..metodológie a aspoň bazálnej faktológie úvodného spektra kedysi oprávnene povinných predmetov, vychováva z detí nevyhnutne tupé stádo zombi - idiotov. Touto cestou žiaľ šiel do veľkej miery Západ. T.j., nie elitné školy, ale bežné štátne vzdelávanie pre „plebs“. Programová debilizácia populácie, pre asociálnych inžinierov: „biomasy“, či tzv. „etnografického materiálu“. Tak sa stáva, že docenti, profesori, doktori západných univerzít sú tzv. „Fachidioten“ (odborní idioti), úzki špecialisti vo svojom obore, no celkový prehľad niekedy nemajú ani taký, ako mal kedysi absolvent ZŠ. To teda asi tiež nebude pre nás úplne správna cesta.. (pozn. prekl.)

[1] Jednotlivé potrebné informačné databázy. Viď napr. záber zo známeho holyVúdskeho film: „Čislo 5 žije“, kde sa robot učí, expresne behom pár hodín - dní oboznamuje s kultúrou ľudí rýchločítaním kníh, tv, teletextu, atď.. Plní si databázu, vytvára hologramový predikčný model akčného prostredia. (pozn. prekl.)

[2] Prostredie, od koreňa slova prostriedok (riadenia). Viď napr. aj nákupné centrá a celé filozofie tímov psychológov ohľadom voľby farieb, rýchlosti pohyblivých schodov a predĺžených kachličiek, aby sa osobný rytmus, puls - tep zákazníkov pri pomalšom ťukaní kolies tlačeného vozíka medzi jednotlivými kachličkami spomalil a zostali v nákupnom centre dlhšie, viac nakúpili. Ďalej usporiadanie regálov a jednotlivých produktov napr. cielene v dosahu detí, či drahších produktov vo výške rúk a očí dospelých, podprahových vôní, hudby, ich cyklické premiestňovanie podľa identifikovaných sociologických prahov lokálne dominujúcich subkultúr, až po frekvenčné meniče celej elektrifikačnej sústavy a tým reguláciu celkového el-mag. poľa objektu, atď..atď (pozn. prekl.)

[3] viď ľudový obraz cibuľky, či matriošky (pozn. prekl.)

3) Poukázať na ich vzájomnú vloženosť do celkovo objemnejších a čiastkových procesov iných súvisiacich vied[1]

Žiak by sa mal učiť rozlišovať (rozpoznávať) NAJDOLEŽITEJŠIE spoločné zákonitosti podstaty procesov trojjedinosti v konkrétnych príkladoch ich prejavu, predkladanými mu jednotlivými špecializovanými vedami. V TOM TKVIE ZÁKLAD FORMOVANIA CELOSTNÉHO SVETONÁZORU. (a tým aj základ konkurencieschopnosti daného národa, kultúry v rámci globálnej evolúcie myslenia[2])

Už žiak by si mal uvedomiť nasledujúce:

Človek sa odlišuje od člena davu tým, že vníma a myslí samostatne a ničomu bezmyšlienkovite neverí[3]. Preto je schopný

1) sám rozlišovať pre neho nové javy (deje, procesy, „príbehy“) sveta,
2) sám vylepšovať (optimalizovať) systém stereotypov rozlišovania týchto javov vonkajšieho a vnútorného sveta,
3) formovať ich obrazy[4] (u seba v podvedomí i navonok),
4) vzájomné vzťahy medzi nimi a
5) svoj osobný morálne podmienený postoj k nim.

Človek sa totiž môže stať súčasťou davu, ak sa dostane do dovtedy neznámej situácie a disponuje natoľko slabou metodologickou kultúrou, že nie je schopný rozlíšiť všeobecne pre celý svet platné zákonitosti rozvoja procesov v ich konkrétnosti (prípadoch), dovtedy jemu v ich prejavoch neznáme. A to napriek tomu, že sa s týmito zákonitosťami už neraz stretával v iných formách ich prejavu. Práve z tohto dôvodu je kľúčový ROZVOJ METODOLOGICKEJ KULTÚRY, ktorý je založený na preverovaní **stability**[5] všetkých faktologických a metodologických systémov, stretávaných jedincom na svojej ceste životom.

Všetky učebnice (skriptá) by mali byť chronologicky prepojené[6]. Spomenutie dátumu nejakej udalosti, závažnej pre akurát študovaný predmet, alebo umenie, by malo byť sprevádzané spomienkami súčasníkov. Hlavne tých, ktorí závažne prispeli do iných odvetví ľudskej kultúry. Napr. K. Marx a A. S. Puškin boli súčasníkmi, pričom tento fakt vyzýva u mnohých väčší údiv, ako guľový blesk. V rovnakom období dejín žijú i literáti, fyzici, i sedliaci Pytagoras

[1] viesť žiakov k horizontálno-vertikálnemu vnímaniu interdisciplinárnemu (pozn. prekl.)

[2] I preto existuje v niektorých patriotických kruhoch názor, že sabotáž vzdelávania je jeden z najťažších protištátnych, protiľudských zločinov, genocídneho a vlastizradno-teroristického charakteru podľa dnešných zákonov. (pozn. prekl.)

[3] Nepreberá automaticky cez „firewall“ svojho vedomia do podvedomia. Neprijíma nič len tak (bez primeraného prehodnotenia). „Kde končí miera, tam začína slepá viera.“ (pozn. prekl.)

[4] Cielená spolupráca mozgových hemisfér A) abstraktno-logického a B) obrazno-procesného myslenia, spracovávania inFormácii (pozn. prekl.)

[5] praktickej adekvátnosti popisu skúmaného javu (deja = procesu) vo vzťahu k objektívnej realite. Viď formulácia: „Prax kritérium pravdy“ (pozn. prekl.)

[6] Učiť napr. matematický aparát popisujúci (primerane danému stupňu vzdelania) nejaký fyzikálny, či chemický, alebo biologický, sociálny jav vtedy, keď to treba a nie 1 -2 semestre, či roky hore-dole. (pozn. prekl.)

a starozákonný prorok Ezdráš[1] taktiež nie len že žili v rovnakom čase, ale sa dokonca osobne[2] poznali. Kultúra ľudstva je celostná. Z tohto dôvodu by chronológia[3] národných a štátnych dejín mala byť krížovo previazaná s chronológiou dejín druhých štátov, národov a regiónov[4] **priamo na úrovni vedomia** už v chronologických odkazoch (poznámkach pod čiarou). Starý Egypt a Hélada (Grécko) sú súčasníci. To je žiaľ pre mnohých taktiež prekvapením. V dobe, keď v Sparte Lýkurgos (Λυκοῦργος[5]) ústavu - zákony formoval, takmer v rovnakom čase sa po Indii Budha prechádzal a na Blízkom východe starým Hebrejom niekto Tóru v jej hIsTóricky známom tvare ohlášal.

Všetky čiastkové[6] učebnice by mali odkazovať na učebnice dejín. Totiž každá aplikovaná (praktická) veda, mimo uvedomenia si globálneho dejinného procesu (v rámci celkového evolučného procesu biosféry Zeme[7]) osvojená, je z dôvodu nepredpovedateľnosti dôsledkov jej použitia v praktickom živote spoločnosti, potenciálne nebezpečná (zodpovedne nepoužiteľná).

Ak si žiak osvojí rýchločítanie, tak by sa učenie dejín malo zakladať na samostatnom uvedomovaní si faktológie[8]. Učebnice dejepisu[9] by mali obsahovať údaje archeológie, citáty z oficiálnych kroník, letopisov a análov, obsiahle citácie zo spomienok súčasníkov skúmaných udalostí (pamätníkov), hodnotenia udalostí historikmi, vyjadrujúcimi **výlučne** protikladné názory, správnosť alebo chybnosť ktorých by mali vyhodnocovať[10] samotní žiaci.

[1] Aramejské meno Esra (eng. transkript „Ezra“) znamená po slovensky „PoMoc“. Po starohebrejsky AsArJa „Boh (mi) pomohol“. U Pytagora Πυθαγόρας môže byť jednou z interpretácii jeho mena aj had..Pytón Hóra. Ako väčšina vedcov a filozofov Héllady študoval okrem domáceho vzdelania hlavne v Domoch života (starovekých univerzitách..neskôr MúseIonoch) Egypta a v Babylónii (pozn. prekl.)

[2] Možnosti a realita boli v staroveku oveľa väčšie, veľmi odlišné od neutíchajúcej propagandy holývúdú a masáže davu mnohými inými systematickými mýtami histericko-hIsTórickými. (pozn. prekl.)

[3] Základná časová os, ako kostra skúmaného prí(e)behu, deja, dejepisu. Viď mýtus HéLady o Chronovi, bohov pôVodcovi.. (pozn. prekl.)

[4] Pre možnosť ľahšieho, automatického porovnania so stupňom vývoja (eVolutio) nielen blízkych susedov, no i vzdialených regiónov planéty. (pozn. prekl.)

[5] Príslušník elity z kráľovského rodu. Taktiež študoval politiku v Egypte, na Kréte (dlho Egyptská kulturologická kolónia spolu s Cyprom), v Lýbii, Malej Ázii a v hellénskych kolóniách v Španielsku. RAdiť sa chodil taktiež tradične ku kňazom Delfskému orákulu (RIAdiaceho centra vtedajšieho Stredomoria). pozn. prekl.

[6] Partikulárne, špecifické, špecializované (pozn. prekl.)

[7] ..a jeho HNNR („Bohom“) deFinovanými, ku konkrétnym cieľom cielenými zákonmi (pozn. prekl.)

[8] Postupné napĺňanie si databázy. Ak však už nejakú databázu má do osvojenia si aspoň základov DVTR, nastane u neho v podvedomí defragmentácia a preskladanie, preusporiadanie už nazhromaždenej databázy do optimálnejšej formy (a´la jedna z prvých, starých známych PC hier - TETRIS). Asi neporovnateľne efektívnejší prístup, bez zbytočných strát, opakovaní (redundancii) a chybných prepojení, je ale samozrejme počiatočné naučenie sa aspoň základov metodológie práce s informáciami.. Preto deti potom rýchlo vedomostne (behom 2 – 3 mesiacov) v mnohom predbiehajú svojich učiteľov, ktorým tak tiež treba dať „patchový“ kurz moderných technológii práce s informáciami (napr. DVTR). Žiaľ niektorí učitelia sa tomu zo známych „dôvodov“ bránia a tak blokujú evolúciu vo vzdelávaní. (pozn. prekl.)

[9] V stredovekej scholastike, na univerzitách bola najvyššou úrovňou vzdelania v rámci trivia (spolu a quadríviom) teológia. Dnes je TOP v tomto zmysle v podstatete dejepis. T.j., skúmanie, skladanie, formovanie, riadenie..písanie dejov, procesné inžinierstvo včítane inžinierstva sociálneho. Ako sme sa už neraz na tému bavili, na západe sa dejepis deformovane nazývaný aj „h-isTória“ dejiny podľa biblie, presnejšie podľa Tóry. (pozn. prekl.)

[10] Podobný proces vzdelávania hľadania, obhajovania a spochybňovania názorov sa čiastočne metodicky praktikoval napr. v antike u pôvodných sofistov, v judaistických ješivách hlavne pri vzdelávaní rabinov, atď.. dnes napr. pri štúdiu práva, avšak žiaľ bez snahy o metodické hľadanie objektivity. (Pseudoliberalizmus obhajoby plurality názorov, bez formulovania metódy hľadania názoru objektívne najsprávnejšieho. Preto je dnešná forma „liberalizmu“ vždy len bratom, pravou rukou fašizmu.) T.j., „vzdelávanie“ je aj v oblasti týchto pôvodne protodialektických technológii deformované, marginalizované dnešnou modlou subjektivizmu (alebo inak egoizmu). Tmársku stredovekú ilúziu geocentrizmu pre dav, nahradili asociálni mágovia (inžinieri)

Potreba krížových – vzájomne previazaných chronologických odkazov – prepojení na druhé vedy, sa týka predovšetkým učebníc dejepisu. Naučeniu všeobecných dejín štátnosti Ruska (či Slovenska, EÚ,..) a národných dejín, by mal predchádzať výklad Dostatočne všeobecnej teórie riadenia a koncepcie globálneho dejinného procesu ako čiastkového procesu v rámci evolučného procesu biosféry zeme. Osobitná pozornosť by mala byť venovaná naučeniu sa procesu rozvíjania svetonázoru v jednotlivých typoch spoločenstiev v priebehu dejín. Od

A) prvotnopospolného cez
B) davo-„elitárne“ formácie do
C) bezalternatívne všeľudovej spoloČnosti.

Pritom by mali byť uvedené obšírne citácie textu posvätných kníh najväčších svetových náboženstiev a ukázaný spôsob chápania tých istých textov z pozície jednotlivých národných más („davov..stád“), elít, duchovenstva, znacharov (a)sociálnych technológii, žrecov. Aby bol jasne viditeľný mechanizmus práce pyramíd

1) nechápania a
2) hlbokého pochopenia[1].

Matematické vzdelávanie by malo zanechať rozdelenie matematiky na vyššiu a „nižšiu“.

Je iba jedna matematika a v nej navzájom sa prenikajúce jednotlivé oblasti. Stredná škola by mala žiaka, čo sa týka obsahu, oboznámiť so všetkými najdôležitejšími oblasťami univerzálneho jazyka popisovania, zobrazovania sveta = matematiky: aritmetikou, teóriou čísel, množín, diferenciálnych a integrálnych počtov, teóriou mier a špeciálne s teóriou pravdepodobnosti, diferenciálnymi rovnicami, geoMetriou a metódami numerickej matematiky. **Dôležitá je v danom prípade nie univerzitná plnosť, hĺbka kurzu a presnosť dokazovaní, ale všeobecná predstava o podstate súčasnej matematiky, vzájomnej vloženosti jej oblastí a poukázanie na to, že praktické vedy technokratickej a technologickej civilizácie sa stávajú vedami v plnej miere iba ak začnú používať matematiku ako skutočne vedecký metrologický podklad abstraktno-matematických modelov.**

Technická vysoká škola by mala poskytovať fundaMentálnu (základnú) matematickú prípravu v objeme univerzitného kurzu každému, kto je schopný si ju osvojiť. Mala by taktiež poskytovať chronologicky zladený obraz dejinného rozvoja praktickej oblasti vedy alebo techniky v zmysle vysokoškolských štandardov a jeho miesto v kultúre ľudstva ako celku a danej spoločnosti i jej štátu. Špecializácia prednášok v rámci jednotlivých konkrétnejších problematík by sa mala začínať až po osvojení si všeobecného kurzu praktických (aplikovaných) vied daného odvetvia vedy a techniky. Základom by sa malo stať samostatné osvojenie si skrípt (učebníc) a odbornej literatúry študentmi a preskúmanie všetkého v spoločných diskusiách, kontrolných a semestrálnych prácach. Prednášok by malo byť minimum:

1) úvodná, poskytujúca celkový prehľad (na začiatku kurzu),
2) metodologická - ohľadom priebehu kurzu a
3) záverečná (zhrnutie).

bludiskom krivých zrkadiel egocentrizmu. (pozn. prekl.)

[1] Viď jedna z interpretácii tzv. Davidovej hviezdy (i keď tá tu bola dávno pred vznikom judaizmu..), ako prekonanie otroctva (i na úrovni podvedomia): Obrátený trojuholník vedomostí zhora presekávajúci pyramídu „CheOpsa“-hermeneutiky, (dez)informačnej pyramídy prostriedkov masovej dezinformácie. Hellénsky „apokalypsa“ = ODHALENIE Zákonom času. (pozn. prekl.)

Iba pri takto vyladenom, vyhladenom systéme stimulovania SAMOVZDELÁVANIA od škôlky až po vysokú školu človek, ktorý začal pracovať, schopný bude svoju kvalifikáciu si na pre bezpečnosť rozvoja spoločnosti nevyhnutnej úrovni udržiavať, aktualizovať[1].

Na lekársku vysokú školu možno pripustiť iba ľudí so základným zdravotným kurzom a následnou praxou v dĺžke minimálne 3 rokov v oblasti nemocničného ošetrovateľstva a pohotovostnej služby[2].

Prechod k takémuto systému vzdelávanie treba začať z publikácie práve čítaného materiálu v čo najväčšom náklade. Dejinno-filozofická štúdia (náčrt), predchádzajúca tejto koncepcii, by mala byť rozšírená so zameraním sa na podrobnejšie rozpracovanie niektorých častí, doplnenia dejinno-faktologických názorných príkladov a zároveň by mali byť aj odstránené časti textu, ktoré mali svoj význam iba v kontexte vtedajšieho obdobia historického vývoja. Následne by sa táto štúdia mala stať jednou z učebníc Náuky o spoločnosti[3] pre stredné školy. K dispozícii môžu samozrejme zostať aj alternatívne učebnice. Deti nie sú hlúpe a sami rozlúštia, kde pravda stojí..[4]

Romány I.A.Jefremova „Hmloviny Andromedy“ a „Hodina Býka“[5] by mali byť bez akýchkoľvek zmien a komentárov zavedené do programu literatúry povinného čítania v 8. triede ZŠ – až 2.triede SŠ. Osobitnú pozornosť smerujeme na nemiestnosť (až nevhodnosť) komentárov literárnych kritikov, keďže ťažko budú **komentátori (vychovaní jednostranným „humanistickým“ vzdelaním)** disponovať vyššou svetonázorovou úrovňou, ako I.A.Jefremov[6]. Tieto 2 romány sú vrcholným dielom dialekticko-materialistickej filozofie v oblasti sociológie. V nich sa nachádza mnohé, čo by mal chápať každý, kto chce byť Človekom.

Analýza spomienok pracovníkov tunajšej vedy a techniky ukazuje, že tí z nich, ktorí slúžili v rôznorodých odvetviach činnosti na obyčajných, najjednoduchších pracovných pozíciách v priemysle, doprave, poľnohospodárstve, alebo vykonávali službou v ozbrojených zložkách na radových (obyčajných) alebo nižších dôstojníckych pozíciách, zvyknú väčšinou písať o prospešnosti[7] takto stráveného času na formovanie ich svetonázoru a vytvorenie svedomitého vzťahu k práci, bez čoho by sa nemohli stať významnými činiteľmi v rôznych oblastiach života spoločnosti.

---

[1] Eng. „upDating“ (pozn. prekl.)

[2] Keď sa už jedincovi alternatívnej vojenskej služby zachcelo, tak práca v nemocniciach u pomocného personálu je jedno z miest, kde môže charakter mladého človeka dospieť. (pozn. prekl.)

[3] Etiky, Relígioetiky, alebo ako sa už daný predmet v tej dobe nazývať bude.. (pozn. prekl.)

[4] Čo je pravde bližšie. T.j., ktorý z predkladaných modelov myslenia je v každodennom živote objektívne funkčnejší a bezpečnejší (bez“priekakovejší“).. Viď „Prax, kritérium pravdy“. (pozn. prekl.)

[5] Literatúra žánru vedeckej (real-)fantasy. Real-sci-fi. Vrcholné dielo I.A.Jefremova v dvoch častiach populárnou formou románu popisuje možné varianty a etapy vývoja sociológie, spoloČnosti v budúcnosti. (pozn. prekl.)

[6] Známy paleontológ, biológ, geológ, filozof, držiteľ niekoľkých akademických titulov a známej Linného ceny (V.Británia) za anatómiu a osteológiu. (pozn. prekl.)

[7] I keď s pokračujúcou deštrukciu spoločnosti do absurdných foriem prichádzal nejeden občan k oprávnenému názoru, že vojenská a takmer akákoľvek iná služba štátu (a moderne i korporáciám, ako jeho „ekvivalentu“) je z pohľadu života normálneho Človeka „časom strateným“. Je tak riadenými okolnosťami konceptuálnych technológov veky vedený svojou nečinnosťou k pasívnej spolupráci na stavaní pasce pre seba a svoje deti..vnukov, k podkopávaniu základov vlastného štátu, ktorého je on SPOLUMAJITEĽOM. „Štát je tu na riešenie vecí, ktoré nemôže vyriešiť každý sám“ Štát = fr. „Etat“ = zRiadenie, spolupráca v/na riadení (pozn. prekl.)

Dejiny nám ukazujú, že najväčšie úspechy sovietskej vedy, techniky a úspechy v oblasti budovania štátnosti, sú spojené s činnosťou toho pokolenia, ktoré prišlo na vysoké školy z rabfakov[1]. Napr. akademik Axel I. Berg nastúpil na kurz Petrohradskej polytechniky až po niekoľkých rokoch služby v námornictve[2] vo veku 25-27 rokov, čo je podľa dnešných merítok na zahájenie vedeckej kariéry už neskoro. To však nebránilo ani jemu, ani mnohým iným, stať sa významnými vedcami. Táto generácia, ktorá väčšinou vzišla z roľníckeho a robotníckeho prostredia, nemala „elitárny" svetonázor. „Elitárny" svetonázor sa začal v Sovietskom zväze (sk: Zväze „rád")[3] formovať podľa miery začiatku (re)produkcie inteligencie samou[4] seba[5], objavením sa „elitárnych superškôl" (matematických, cudzích jazykov, atď..), stále skoršej špecializácie na Vysokých školách[6], spolu s neprítomnosťou kvalitnej všeobecnej metodologickej prípravy. Existencia superškôl je neprípustná práve z tohto dôvodu[7]. Školy by mali byť v spomenutom zmysle rovnocenné, avšak proces výučby v každej z nich by mal stimulovať SAMOVZDELÁVANIE, pri ktorom by sa žiak, osvojac si <u>minimum</u> stanovené všeobecným programom (sylabami), ďalej učil pre neho osobne zaujímavé <u>maximum</u> už sám. Tzv. superškola by teda mala vyzerať iba (a práve) takto[8].

Keďže za súčasných podmienok krajina nepociťuje na pozíciách s potrebou vyššieho špecializovaného vzdelania kritický nedostatok špecialistov s vyšším vzdelaním, či absolventov akýchkoľvek typov univerzít (čiastočne okrem technických a niektorých lekárskych), tak by vysokoškoláci mali byť posielaní pracovať v národnom hospodárstve ako robotníci najmenej na 5 rokov[9]. Nielenže to zvýši vzdelanostnú úroveň robotníkov, ale medzi inžinierov, do vedy a iných špecializácií na VŠ, sa vrátia iba tí, ktorí majú čo povedať, a ktorí môžu potvrdiť svoju

[1] 1919-1930. Špeciálne školy, pripravujúce ľudí z praxe (ktorí mali slabé, alebo žiadne vzdelanie) na štúdium na VŠ. Začiatkom 20.stor bola gramotnosť v Cárskom Rusku na úrovni len cca. 30%. (dopl. prekl.)

[2] Pravda, treba spomenúť, že službe v námorníctve predchádzalo u neho vzdelanie v Námornom zbore kadetov.

[3] Od slova radiť sa, poradiť sa. Viď súborný, zborový intelekt, kolektív jedinečných, zbor. Ako spomínaný vrch Sobor, Zobor nad Nitrou (nie jeho pseudomaďArská interpretácia), mestom hlavným, starým, kde už ďalej iba nad zvoleným bodom štítu zdrojov (Rudohorí kšátriov na severe a východe), Zvolenom, hrad Starý (dnes tzv. pustý) tróni, vstup do centra, dolín Tatry (z prava, po starom správa do ľava 3At) chráni. (dopl.prekl.)

[4] „Prsteňu moci podľahne každý, oň sa nedeliaci.." (dopl. prekl.)

[5] Na Rusi by bolo nedobré zabudnúť aj na to, že jeden z vedúcich ideológov nemeckého nacizmu A. Rozenberg bol príslušníkom ruskej inteligencie. S národom sa nestýkal, nepoznal ho, avšak prostredie ruskej inteligencie áno. Ak by toto prostredie bolo morálne zdravé a disponujúce zdravým rozumom, bolo by pre neho prosto nemožné písať o menejcennosti Slovanov. Určitú mieru zodpovednosti tak za nacizmus v Nemecku nesie aj ruská inteligencia, ktorá mu dala A. Rosenberga a samotnému Rosenbergovi faktológiu (fakty) na také závery.

Alfred Rozenberg sa narodil v r. 1893 v Revele (Tallin), do školy chodil v Rige a v Moskve, kde promoval na Nikolajevskej vysokej škole technickej (neskôr za sovietov MVTU Baumana) v roku 1918 ako strojný inžinier. V roku 1919 vycestoval do Nemecka, kde priviezol so sebou aj „Protokoly sionských mudrcov" (vo vydaní jednej z kníh S.Nilusa). Po skúsenostiach s formovaním stranícko – štátneho aparátu prvých liet Sovietskeho zväzu, o dôveryhodnosti obsahu (programu) Protokolov nepochyboval..

[6] Na západe sa úzka špecializácia začína dokonca už nie ani na stredných školách, ale na základných a niekde dokonca aj od konca 1.stupňa (od 9. Roku života dieťaťa, žiaka). pozn. prekl.

[7] Na západe ide o vzdelávací štandard kas(r)ovanej (fasci-náciou) spoločnosti. Spolu so systémom „zasvätení" v tzv. študentských spolkoch kampusov elitných škôl, ako priamych oficiálnych pobočiek murárskych lóží, monopolne navonok navzájom akože súťažiacich napr. v „loptových hrách" , „veslovaní".. Kto následne, keď vyjde zo „škôlky", omertu poruší, či neposlúchne odporúčanie (tupý rozkaz v jemu neznámom kontexte), vie čo ho čaká, ako dostane iba raz za uši. V lepšom prípade už žiadnu ponuku nedostane, kým i rodina, deti jeho v prach dejín sa neprepadne..prípadne ho budú aj verejne za niečo pre výstrahu denunciovať (viď napr. D.S.Kahn). dopl. prekl.

[8] Flexibilná NORMA (= MIERA) dopl. prekl.

[9] Pre porovnanie pozri taktiež „moderný" pomerne úspešný tzv. „Rakúsky model vzdelávania" cez priamu patronáciu podnikov, koordinovanú štátom, čiastočne Podobne, ako u nás v SK/CZ do roku 1989 (dopl. prekl.)

metodologickú prípravu rýchlou obnovou svojej kvalifikačnej úrovne, definovanej ovládaním faktológie. Životná skúsenosť, získaná bežnou manuálnou prácou, je rozhodne užitočná aj pre každého vysokoškoláka[1]. Naproti tomu decko „elít“, keďže tie majú dostatok peňazí, nikdy nepričuchlo ani len cez prázdniny k tej brigáde a tak na(ne)dobro mimo reality národa ostáva..

Poslucháči vojenských vysokých škôl, ktorí neprešli povinnou službou, by mali po zvládnutí vstupných testov odslúžiť dva roky ako radoví vojaci v ozbrojených silách. Tak i „oficírov - lampasákov“[2] menej bude.

S „elitárnym“ svetonázorom našej inteligencie je možné bojovať iba tak, ako je vyššie uvedené. Osobitne sa to týka našej „elitárnej“ žurnalistiky, ktorá je schopná iba rozdúchavať emócie[3], no nie je v stave správne načrtnúť čiastkový (partikulárny) konkrétny problém v rámci jeho prepojení so všetkými ostatnými podstatnými procesmi v živote spoločnosti a prírody[4].

Novinárčina patrí do oblasti riadenia spoločnosti. Preto by mal novinár disponovať filozofickou metodologickou kultúrou, poznaním globálneho historického procesu, faktológiou medzinárodných, celoštátnych, národných a regionálnych dejín, poznať všeobecnú teóriu riadenia spolu s jej prílohami zameranými na riadenie spoločnosti. Po úspešnom absolvovaní vstupných testov na fakultu žurnalistiky by mali všetci, ktorí nemajú prax v KOLEKTÍVNEJ práci v oblasti VÝROBY, túto skúsenosť povinne nadobudnúť. Prax v oblasti predaja, včítane práce ako taxikár, obchodník, či dopravca, atď.. samozrejme túto požiadavku nespĺňa.[5]

Všetko vyššie uvedené samozrejme nemôže byť naraz a priamo direktívne (príkazom „zhora“) uskutočnené. Všetko vyššie uvedené si vyžaduje dlhodobé zosúladené celoštátne opatrenia vo všetkých sférach života spoloČnosti. V dejinách vždy nevyhnutne dominovali štáty s v tom

[1] Z psychohygienických dôvodov = morálnych aj fyzických. Podobný trend badať dlhodobo vo vývoji spoločnosti aj na Západe. Niektorý ajťák chodí do fitka, múdrejší na výlet do lesa + sauna, plaváreň a ešte múdrejší bude robiť ajťáka na parttime (čiastočný pracovný úväzok) a nájde si občasné brigády pri zbieraní jabĺk, v kuchyni, a občas si zamaká hoc aj na vzduchu na stavbe, či pri sekaní dreva. Tak aj len tak ne“vyhorí“, bo si kontakt s realitou zachová.. T.j., za fitko, za terapiu si nebude platiť, ale dostane za to ešte aj peniaze. Keď si následne poctivo CELKOVÉ príjmy a výdavky zráta, zistí, že dlhodobo takto ani finančne určite netratí, skôr získa. Stačí pozrieť na pracovnú burzu a sprostredkovať, koordinovať môže trebárs aj Úrad práce. Ako sa neraz v dejinách opakuje, vraví: „Niektoré aspekty pracovných táborov pre tzv. elitu rozhodne neboli na zahodenie“ (teda ich pôvodný, neskôr „tradične“ zneužitý, inými, či dokonca rovnakými j“elitami“ zámerne presolený nápad) dopl. prekl.

[2] Ako sa v armáde ironicky vraví: „Na každého vojaka, aspoň 5 generálov pripadá.“ (dopl. prekl.)

[3] a´la na SK známy novinár – moderátor - rozoštvávač Steven Mushroom a jeho relácia Tma „pod lampou“.

[4] Novinár musí mať taktiež nejaké bežné vzdelanie a prax (byť špecialistom v nejakej oblasti) a nie len študovať žurnalistiku, aby mal praktický osobný kontakt s každodennou realitou. Inak prosto nemôže byť skutočným novinárom a hrozí, že sa stane pod(?)vedome tzv. presstitútkou. V závislosti na miere svojho nechápania, i keď morálne možno ok. Skrátka ľudovo: „Dobromyseľný užitočný idiot“..ktorého riadi inteligentný (z lat. sk: „chápavý“) sociopat. Ďalej v hlavnom texte podrobnejšie.. (dopl. prekl.)

[5] Avšak ešte lepšie by bolo k novinárskemu chlebíčku nepúšťať tých, ktorí sa na fakultu žurnalistiky hlásia priamo zo školskej lavice, nemajúc žiadnu profesiu a životnú skúsenosť: Prázdnotu nakecajú tak masívnu, no predvídať, ako slová ich, vo faktoch budúcnosti sa odozvú, novinári poväčšinou neschopní sú.. Hoci sa zaoberajú v podstate iba tým, čo v minulosti údelom výlučne žrecov združenia vyššieho bývalo, ktoré sa tak k národu celému obracalo..mnoho vediac, chápajúc..

V tomto zmysle je požiar manéže v Moskve 14.3. 2004 (v deň prezidentských volieb) hodne symbolický, keďže ohnivá stena povstala práve medzi Kremľom (symbolom štátnosti Ruskej mnohonárodnej civilizácie) a budovou fakulty žurnalistiky Moskovskej štátnej univerzity. (odsek pridaný v r. 2004).

období najlepším vzdelávacím systémom a personálnou politikou (mechanizmom výberu kádrov). Za dnešných podmienok je NEVYHNUTNÁ škola

B) NIE FAKTOLÓGIE, ale škola

A) METODOLÓGIE OSVOJENIA FAKTOLÓGIE

v rámci jednotného systému prípravy a preškolovania občanov (kádrov), začinajúca formovanie osobnosti človeka už od škôlky. Kto prvý takýto systém vytvorí, ten aj prakticky všetky ostatné problémy vyrieši. Ako svoje, tak aj globálne[1].

Opatrenia v systéme
1) masovokomunikačných prostriedkov (Médii) a
2) v oblasti umenia

V súčasnosti sa spoločnosť v Európe i v Rusku[2] javí byť davo-„elitárnou“. V davo-„elitárnej“ spoločnosti Médiá[3] neodrážajú spoločenský názor, ale formujú názor davu, zbaveného filozofickej[4] kultúry a z tohto dôvodu neschopného vidieť v kaleidoskopickom chaose faktov chrlených médiami[5] reálne súvislosti (príčinno-dôsledkové vzťahy) sociálnych procesov. Dav si svoj názor nevypracováva sám z dôvodu svojho intelektuálneho príživníctva[6] na „elite“.

Politickí spravodajcovia a komentátori (e)Gregor Izrailievič Kaleidoskop a Gregor Vasilievič Zmätkár-Vernopoddaný objasňujú davu cez dva pažeráky príšery (kamery) aktuálne sociálne procesy, preklínajúc to, čomu..komu včera[7] podliezali. Osvetlenie procesov je vždy jednostranné, prehnané, zamerané na presvedčenie davu o správnosti aktuálne uskutočňovaného politického kurzu v spojení s odsúdením predchádzajúcich „chýb“ a „zneužití“[8].

Príkladom toho sa javí byť vysvetlenie[9] udalostí v Perzskom zálive z pozícii obhajoby expanzie sio-internacizmu, ktorý sám vyprovokoval vtrhnutie Iraku do Kuvaitu, aby mohol vstúpiť do tejto oblasti. Všetky vojenské periodiká USA v ´70. a ´80. rokoch 20.stor písali, že 3. svetová vojna sa začne vtrhnutím ZSSR do Perzského zálivu. Či tam vtrhne ZSSR, alebo jeho „satelit“ Irak nie je podstatné. Podstatná je zámienka na vstup a ustanovenie priamej vojenskej kontroly nad regiónom. Vtrhnutie pánov sionizmu v maske USA do Perzského zálivu odporuje záujmom národov bývalého ZSSR. Napriek tomu média v Rusku ako vo vytržení poklonkujú, chválospevy na konanie USA spievajú, cynicky vyjadrujúc smútok nad dôvodmi mnohopočetných arabských obetí na životoch, klamúc pri tom nehanebne a oslavujú „ľahkosť“ a „eleganciu“ amerického „Blitzkriegu“[10].

[1] Keďže obe sú dnes nerozlučne spojené (dopl. prekl.)

[2] ..a prakticky v celej Euroázii a vo svete (dopl. prekl.)

[3] Jedna z interpretácii pôvodu koreňa slova „média“, pochádza z báje starej Hélady o čarodejke Médei ..presnejšie z eposu o Argonautoch (dopl. prekl.)

[4] filoSofia z helénskeho φιλοσοφία = „láska k múdrosti“ (dopl. prekl.)

[5] Prostriedky masovej (dez)informácie (dopl. prekl.)

[6] I keď existuje variant, že dav môže upadnúť aj do nihilizmu, odvrhujúc všetky jemu predkladané názory a všetky autority bez výnimky. Svojou nečinnosťou však taký jedinec automaticky v rámci spomínaných objektívnych socionaturálnych zákonov podporuje vždy nevyhnutne onú „The Dark site“ of the society

[7] Nejaké cca. 2 týždne dozadu, čo je zhruba sociologický prah kolektívnej pamäte davu - stada homo sapiens sapiens. (dopl. prekl.)

[8] „I nafukovať bubliny, presúvať nepodstatné do podstatného musíte, čím dôležité skryjete i tak vládnuť budete..“ voľn.cit.Talmud (dopl. prekl.)

[9] Nasvietenie a ..„posvätenie“ (dopl. prekl.)

[10] Noviny „Faktor“, № 2/1998 priniesli trochu viac svetla do tejto otázky v článku „Umýval sa ruský vojak krvou?“ Na základe dejinnej faktológie je tam ukázané, že Rusko aj v svojich najťažších vojnách bojovalo

Ako obmedziť manipuláciu davu?

Cieľavedome upratať z vysielania politických komentátorov, ktorí publiku nanucujú SVOJE chápanie - interpretáciu faktov. Podvedome, či dokonca vedome. Fakty musia byť sprostredkovávané samostatne. Je jasné, že niekto schvaľuje dané udalosti a niekto nie. Preto by hodnotenia typu

A) schvaľovania a

B) neschvaľovania,

ak nenadobúdajú charakter masových sociálnych hnutí[1], nemali byť vplietané do vysielania[2]. G. Borovik, V. Cvetov, V. Zorin, V. Pozner[3] a ďalší by urobili dobre, keby svojimi „osobnými" názormi nezaťažovali ostatných a neplietli svoje komentáre do vysielania, neznečisťovali sPrávodajstvo. Veľká väčšina ruských politických spravodajcov a komentátorov a vernopoddaní deformátori skutočných udalostí.

Po inFormačných programoch sú základnou zložkou vysielania hudobno-zábavné a športové programy[4].

V hudobnom vysielaní je na

1. mieste zahraničná a ruská show primitívov, ničiaca intelekt ako proces;
2. zahraničná klasika;
3. domáca klasika;
4. národná hudba.

Ide o systematické ničenie národných kultúr a „homogenizáciu", „nivelizáciu" kultúry. V hudobnom vysielaní by mala minimálne 60% vysielacieho času napĺňať domáca klasická

svojimi schopnosťami (?) a nie manipuláciou čísiel, na rozdiel od „niektorých". O podstate americkej vojenskej operácie v Iraku s názvom „Púštna búrka" zmieňuje nasledujúce:

„Príkladom toho, ako sa možno "predviesť" (PR-ilúzie.."marketing") je mnoho, aj keď sa „tvorivé metódy" svojou rôznorodosťou zrovna moc neodlišujú.. V princípe ide o hŕstku „dobrých chlapcov" na strane jednej a bandu „vrahov" na strane druhej (v holývúduskych blockformeroch odlíšených aj hudbou – pozn. prekl. :). Prví vyhrávajú takmer bez strát a druhí utrpia nesmierne straty. Pri pohľade z pozície takého scenára je možné mnohé pripustiť. Napríklad ako tomu bolo v priebehu „Púštnej búrky": protivníkove sily možno zvýšiť na 4-násobok, vyhlásiť zničenie 3500 irackých tankov, nehľadiac na to, že nikto takú horu z kovolomu nevidel. T.j., pravdepodobne ju Iračania pri svojom panickom ústupe takmer celú odtiahli zo sebou.. O PLO (Protileteckej obrane) Iraku je možné povedať, že je „sovietskej výroby", aj keď viac ako 60% z nej boli vyrobené vo Francúzsku. Ďalej je možné „účtovne znížiť" straty svojho letectva o 2,5-3 násobok, či zatajiť úplné zničenie celej tankovej jednotky USA pri nočnom boji pod Basrou (68-70 tankov) a ohromné straty morskej pechoty pri neúspešnom výsadku na ostrov Fajlaka, následkom čoho bola Centrálna vojenská márnica vyhlásená za najutajenejší objekt na teritóriu USA s ustanovením 60-míľovej zakázanej zóny okolo nej aj pre novinárov".

[1] Javov, dejov, procesov (pozn. prekl.)

[2] V opačnom prípade ide nevyhnutne o manipuláciu, projektovanie nejakého názoru v populácii, obrazu do podvedomia populu. „Svet nie je takým, aký je v skutočnosti, ale taký, akým ho robia Médiá". T.j. 5%-ná zločinnosť sa systematicky nafúkne na 95% a dav sa následne nevyhnutne začne tak aj správať. Ako keď decku od mala budem tvrdiť, že jeho matka bola prostitútka, otec narkoman a kriminálnik a z neho(decka) preto aj tak nikdy nič poriadne nebude, čo väčšinou na neho(decko) i „zabere". Morálka definuje sTroj psychiky jedinca. Schopnosti, vedomosti jedinca sú iba dodatkom - prídavkom k stroju jeho psychiky. Preto 1. útok, na 1. Priorite Zovšeobecnených prostriedkov riadenia (komunikácie; v prípade agresie „vojny") smeruje VŽDY na morálku, mravné štandardy obete - otroka - hostiteľa. Ak totiž zmením morálku, zmením automaticky celú algoRytmiku psychiky cieľa intervencie, zmením zameranie objektu (jeho operačného systému), na ktorý útočím. T.j., prostriedky 3. vojenskej priority (ideologickej) môžem použiť aj k útoku na úrovni č.1. (pozn. prekl.)

[3] A dnes Kiseliev, Novožžionov a ďalší (r.1998). Tento zoznam osôb sa žiaľ nezmenšuje, ale obnovuje (r. 2004)..Viď ekvivalenty podobných „reportérov", „analytikov" (presstitútiek s prepáčením) u nás.(pozn. prekl.)

[4] V Starom Ríme „Panem et circenses" (chlieb a hry) pre stádo, roj. (pozn. prekl.)

a národná muzika, realizovaná umeleckými majstrami a národnými kolektívmi preferujúcimi národnú hudbu. Do 30% vysielacieho času by mala tvoriť zahraničná klasická a národná hudba. Zvyšok vysielacieho času súčasná estráda s preferovaním domácej produkcie.

Kultúra primitivizmu (rok, pOp a ostatná „avantgarda“) vyvoláva v príslušníkovi davu agresivitu, čo je dobre známe ako západnej, tak i našej polícii na základe skúseností z megakoncertov, privádzajúcich dav do šialenstva, do v(y)sTUPENIA zo zvyškov samého seba ku zdivočenému stádu. V éteri stačí tomuto „žánru“ aj 10-15% vysielacieho času v najnevhodnejšom vysielacom období dňa, keď treba pracovať. Zároveň tak budú trojakordoví brnkači odstavení od válova, ľahkého kúska chleba. Vedomie a podvedomie prichádzajúcich pokolení by malo byť pred ich primitívnymi textami spoľahlivo chránené ako zo strany hudobných redakcii, tak aj vzdelávacieho systému. Základom hudobného vzdelávania by sa pritom mala stať od detstva klasika[1]. Väčšina detí s radosťou pozerá rozprávky – opery aj balety. Videotechnika by nemala patriť do pornosalónov, ale do škôlok a jaslí nie v kombinácii so SIO-INTERNACISTICKOU kreslenou rozprávkou „SUPERKNIHA“[2], ale v kombinácii napr. s filmom-operou „Rozprávka o Zlatom Kohútikovi“[3], či „Luskáčikom“[4]. Ďalej by mal byť človek vychovávaný na domácej mnohonárodnej klasickej hudbe. Potom by vo veku 15 – 16 rokov nemal problém v dôsledku stretnutia sa s aktuálnym „moderným“ frikulínskym[5] nýmandom, odmietajúcim všetky veľké úspechy minulosti, ktoré tento žltozobý mládenec (kura), či zlatokopka predkladá starším pokoleniam ako príklad odsúdeniahodného zavŕšenia umenia.

Objem vysielania športových prenosov by mal byť taktiež postupne zmenšený. Človek má športovať sám a nie civieť na kolosálne súboje druhých[6].

A hlavne: Človek by mal mať aspoň hodinu denne na to, aby zostal sám so sebou, so svojimi myšlienkami a viedol ich k uvedomeniu si toho, že procesy života tvoria jeden celok[7]. Ak takáto potreba v spoločnosti dosiaľ vypestovaná nebola, treba príslušníka stáda (davu) do takých podmienok dostávať pravidelne externou stimuláciou[8]. To znamená, že po ranných a večerných

[1] Pričom vieme, že KAŽDÁ klasika pochádza tak - či onak z motívov folklóru, z pôvodnej ľudovej tvorby, kameňmi preverenými, formovanými plynutím toku rieky generácii. Včítane talianskych operiet, opier, či vrcholnej francúzskej, nemeckej, uHorskej, či poľskej,.. klasickej tvorby 13.-19., i časti 20. stor. Umelci si totiž jednotlivé rytmiky, melódie a harmóniu necucajú „z prsta“, ale na úrovni (pod)vedomia nevyhnutne „sťahujú“ z príslušných info-polí, na ktoré sú napojení. V klasických dielach tá identifikácia nie je až tak problematická. Stačí si pozrieť napr. vrcholné klasické talianske diela a porovnať ich s miestnymi motívmi oblasti, kde daný umelec vyrastal. Viď základy teórie hudby pre ZUŠ.

[2] Japonský seriál s biblickými motívami, udalosťami, postavami.

[3] I Puškinom prebásnený príbeh o Kráľovi, jeho synoch, „lakmusovom“ kohútikovi a čarodejníkovi.

[4] Rozprávka „Luskáčik a myší kráľ“ od E.T.A. Hoffmanna z r.1819 a rovnomenný balet podľa upraveného príbehu od P.I. Čajkovskeho.

[5] Eng. „free-cool-in“ = synonymum pre nezodpovedného povýšeného blbca. Podobne ako tzv. „Prudkí kaviarenskí intelektuáli“, „Zlatá mládež“ ..jelítka..deti j“elít“ apod.

[6] Včítane stopnutia akejkoľvek finančnej podpory tzv. profesionálnemu vrcholovému športu, ktorý navyše kaličí ľudí fyzicky i psychicky. Peniaze by mali byť odtiaľ presunuté na výstavbu ihrísk a športovísk pre deti a mládež, dospelých i seniorov, výsadbu parkov,..prípadne štátnych(národných) bytov (včítane nájomných) a infraštruktúry. Národy respubliky sebe..

[7] (W)hol(e)istika (nie deformovaná holistika), ktorej súčasťou (a nie protikladom) sú GRAMOTNÝ Atomizmus a Redukcionizmus

[8] Za neštandardných, extrémnych okolností hoc aj prinútením. „Hladomorne“ pôvodne slúžili na nútený pôst o chlebe a vode. Zločinec bol zavretý o vode a ražnom kváskovom chlebe (z dnešného by rýchlo pošiel pre nutričnú insuficienciu), ako askéti v kláštoroch, či v lese vo svojej „KobKA“ na obdobie do 42 dní potrebných k hĺbkovej sebareflexii. Podobná pomocná pôstna inštitúcia existovala v tej, či onej forme v náboženských rituáloch prakticky takmer všetkých väčších religionisticko - filozofických prúdov sveta. NIE AKO TREST.

informačných oznamoch by povinne po všetkých programoch rádia a TV mala byť vysielaná klasická hudba pokojných rytmov[1]. Pred začiatkom vysielania je dobré vysvetliť, že poslucháčom je práve poskytovaný čas, aby sa na chvíľu do seba spolu s hudbou a svojimi (z)mysľami, myšlienkami pohrúžili, aby ich k-v harmónii[2] zjednotili.

J.V. Stalin veľmi správne nazval spisovateľov „inžiniermi ľudských duší“. Toto hodnotenie je spravodlivé vo vzťahu k umelcom všetkých oblastí kultúry. V dnešnej dobe je pre národy krajiny (a pre Rus špeciálne) určite lepšia filmová adaptácia spomínaného „Príbehu o bájnom meste Kiteži..“, ako „Život a neobyčajné dobrodružstvá vojaka Čonkina“[3]. Deťom je pre formovanie ich charakteru lepšie pozerať „Iľju Muromca“[4] a „Ker-Oglua[5]“ a nie „Superknihy“ internacistov. Preto bolo koncom 40-tich a začiatkom 50-tich rokov 20.stor. správne, pre budúcnosť (= deti) tak dôležité sfilmovať veľké množstvo rozprávok na motívy ľudových príbehov jednotlivých národov ZSSR. Dnešný vysielací odpad je nástrojom systematickej dlhodobej „kultúrnej“ agresie pohlavárov Euro-Amerického konglomerátu[6].

Film a všetko ostatné vizuálne umenie je prostriedkom vplyvu na spoločenské podvedomie. Čo ukazujeme vo filmoch, to nevyhnutne uvidíme s určitým časovým odstupom a v príslušnej kulturologickej forme ako masový jav, vďaka ReKlame filmu a televízie. Také sú prosto zákony sociálnej psychológie davo-„elitárnych“ spoločností. Pre davo-„elitárne“ spoločenstvo nie sú vo

---

To, že bola (podobne, ako pracovné tábory) v niektorých obdobiach i zámerne a/alebo z nevedomosti presoľovaná (zneužívaná), je vec druhá, ktorú si populus sám strážiť musí a nie prijímať od Panov za deLegovanie a deLóžovanie moci svojej (daru novorodenca) „obulus“..suchú kôrku, ktorú kedysi sám vyrobil.

[1] Na Slovensku to podobne čiastočne už zaviedlo napr. rádio Devín a náznaky vidieť aj v niektorých ďalších vysielaniach, nachádzajúcich sa pod patronátom RTVS. T.j., napriek jej mnohým problémom - výzvam a nedostatkom..sú i bezpochýb pozitívne tendencie neľahkých dlhodobých snáh našich gramotných a voči svojim vnukom zodpovedných pracovníkov. (pozn. prekl.)

[2] Helénsky συμμετρία „symmetria“. Pre zopakovanie: Viď jednota zmyslovo-emočno-racionálneho sTroja psychiky, ako predPokladu dlhodobo funkčnej a bezpečnej intuície, otváranej kľúčom sveDomJa. Bo cítiť, byť napojeným môžem byť na pomoc kadečoho a kadekoho. Kritériom, skúškou správnosti však je, či sa CELKOVÁ moja situácia zlepšuje, pričom nie len jednotlivé parametre želané.. zatiaľ čo inými parametrami za samotné objektívne chybné želania svoje subjektívne platím.. (attention: „Jacobs syndrom“) pozn. prekl.

[3] A ešte viac povesti A. a B. Strugackých „Je ťažké byť bohom“, čím sa zaoberal režisér A. Hermann. (Poznámka z r.2004) . Ide o známe filmy sovietskej a ruskej kinematografie. “ 1. „Život a neobyčajné dobrodružstvá vojaka Čonkina“ - Tento Britmi financovaný silno politický film, manažovaný Čechmi, je pomerne tvrdou paródiou na veľké ruské vojenské filmy (podľa niektorých až znevažovaním desiatok miliónov obetí obdobia Veľkej vlasteneckej vojny; zákazu sfilmovania tohto románu V.N. Vojnoviča v Rusku zo strany armády sa filmový štáb vyhol v podstate podvodom) - réžia J. Menzel, scenár Z. Svěrák, ktorý na prvý pohľad inteligentne popiera svoju snahu o vytváranie karikatúr, no pri pohľade hlbšom,.. 2.film „Je ťažké byť bohom“ je „elitárne“ sci-fi, kde sa príslušník „rasy bohov“ na cudzej planéte, ktorú chce „spasiť“, zblázni „nie svojou vinou“.. (pozn. prekl.)

[4] Jeden zo slovienskych i ruských národných, ľudových „super“hrdinov, vystupujúcich v mnohých príbehoch, poučeniach pre deti. (pozn. prekl.)

[5] Po turecky „syn slepého“, či „syn z modlitby zrodený“, alebo „mocný, veľký syn“, po tadžicky „syn mohyly (pamäti)“. Ľudový hrdina z turkicko - islámskeho prostredia, o ktorom sa rozprávajú príbehy a spievajú piesne od Afganistanu a Turkménska, až po Azerbajdžan, Arménsko, Turecko a Balkán. Často vystupuje v roli „Dobrotivého zbojníka“. Čiastočne podobná postava, ako Gilgameš, Sinuhet, Herkules, Iľja Muromec, Robin Hood, Wiliam Tell, Jánošík a pod. (pozn. prekl.)

[6] Viď známe vyjadrenie typu: „Nie Pentagon vás porazil, ale Hollywood“, či „Hlavné..ideologické mesto Spojených štátov nie je Washington, ale LA(Los Angeles)“ - Médiá ako 4.forma moci nad štátom (zákonodárstvom, vládou i súdnictvom). Porovnaj kategórie vojenských prostriedkov vedenia agresie na z dlhodobého hľadiska efektívnejších, lacnejších a mocnejších, „vyšších priorítach“(rozumej inFormačných), ovládnutia financií, náboženstva, ideológii,..historických mýtov = celkovej kultúry (myslenia) nepriateľa, budúceho hostiteľa. (pozn. prekl.)

filmoch „Strašidlo[1]“ a „Gu-ga[2]“ zobrazené námety chybou, postavenou na hranu pozornosti, ale predlohou-vzorom pre opičenie sa (napodobovanie) prílušníkom davu, trpiacim rôznymi „elitárnymi“ komplexami..hoci „dobromyseľná“ „elita“, tvoriaca[3] podobné filmy, môže tento fakt i nechápať, si neuvedomovať. To však nič nemení na tom, že za besnenie zločinu posledných rokov, za zostrovanie vzájomných národnostno-kulturologických antagonizmov v spoločnosti, nesú priamu vinu práve a hlavne činitelia publicistiky, literatúry, vizuálnych umení, a prostriedkov masovej (dez)informácie.[4]

Davo-elitárne spoločenstvo osôb je dokonca neschopné pochopiť a oceniť hodnotu filmu-prognózy o svojom vlastnom rozvoji „Kin-dza-dza“[5]. Všetci, keď ten film videli, iba „ku“ a „kiu“, „ka-ce“ bľabotali. Napriek tomu, že v spomínanom filme je všetko dostatočne priezračne popísané. A aj keď je „PACAK“ pri čítaní sprava doľava „kacap“, t.j. „kozel“ po ukrajinsky (tak „Chochly“[6] volali Rusov kvôli noseniu brady) tak „čatlani“, hrajúci vo filme rolu príslušníkov kasty celospoločenskej „bohom“ vyvolenej „elity“, by sa mali volať „D(I)ŽIovia“[7]. Avšak po

[1] Film z r.1982, zobrazujúci, predpovedajúci (/alebo spoluprojektujúci?) rozklad Sovietského zväzu na príklade morálneho úpadku života na Základnej škole. Vytvorenie fikcie sveta intríg a šikany, ktorý AKOBY bol NORMOU spoločnosti. (pozn. prekl.)

[2] Taktiež v období „perestrojky“ v r. 1989 natočený vojenský film obdobia II. Svetovej vojny (v Rusku „Veľkej vlasteneckej“), ktorý podobne silno deformuje (mierne povedané) popis reality vtedajšie sociálnej psychológie ľudí, fungovania armády, atď. Výraz „Gu-ga“ bol hanlivý pokrik na Nemcov. (pozn. prekl.)

[3] Tlačiaca, fungujúca sama ako podprahový PRINTER (tlačiareň, automat) príslušnej kulturologickej matrice, naprojektovanej v dlho- a strednodobom horizonte skutočnými profesionálnymi elitami (a)sociálnych inžinierov hlbokého politického zákulisia. Námety sú producentom režisérom a scenáristom ako „nezáväzný nápad“ predhodené cez príslušné umelecko-politické kluby miestnymi „šaškami“ a „dôverníkmi“, „minde buildermi“, „trendsettermi“..osobitne (ne)dôveryhodnými osobami. Ak celevritka medzi riadkami pochopí, čo a ako sa od neho žiada, tak dostane aj ďalšie zákazky. Ak nepochopí „samoZrejMéé“, sú zákazky postupne akoby „samo-sebou“ automatickým systémom „samo“riadenia kultúry obmedzované. Tak celevritky (ako i verejní „politici“- marionetky) hádajú a stále sa v napätí neistoty váľajú. Presnejšie viď napr. popis technológie dištančného riadenia zobrazený v DVTR príloha č.1, obr.č.1 a KSB Voda Mŕtva II. Kap. III. Proces II. (pozn. prekl.)

[4] Zabitie..genocída z „nedbanlivosti“ (pozn. prekl.)

[5] Kultový sci-fi film sovietskej kinematografie antiutopického žánru (podobne, ako napr. „Biele slnko púšte“) zo začiatku 80.-tich rokov 20.stor. Dvaja ľudia stretnú v jedno studené moskovské ráno pri ceste na nákup chleba a makarónov bosého čudáka a pomocou jeho ošumelej hračky sa zrazu nechcene ocitnú na ešte čudnejšej púštnej kastovej telepatickej planéte.. Jeden z kritikov zhrnul film zhruba nasledovne: „Centrálny námet poukazuje na fakt, že za každých okolností je možné človekom zostať.“ (pozn. prekl.)

[6] Rusi zasa kozákov na Malorusi ..kedysi Kyjevskej (po poľsky a neskôr i nemecky: „Ukrajine“) volali „Chochly“ podľa ich „tureckého“ účesu: hlavy vyholenej až na úzky dlhý pásik-chochol na temene, brady oholenej a dlhých fúzov. Výrazu „Rusi“ sa totiž západné elity vyhýbali, aby programovo postupne predpoklad na premenovanie, tým podprahovú reindentifikáciu a neskôr možné rozoštvanie budúcich hostiteľov umožnili. Podobne kedysi Egypt i Rím aj v Stredomorí postupovali a jednotlivé obsadené kultúry homogenizovali a eliMínoovali..“preventívnymi“ údermi na vyšších vojenských priorítach zamínovavali. Kyjev bol podobne, ako Prah-a stáročia veľkým centrom trhu z otrokmi (hlavne z miestneho obyvateľstva), kde sídlila zahraničná a/alebo zahraničnému centru priamo poplatná „elita“. Do istej miery centrum okupačnej správy sekundárnych nových kolónii Ríma a Byzancie..neskôr Cách a Venécie v tomto zmysle. Primárne kolónie boli vtedy hlavne západné bývalé barbarské kráľovstvá (postupne Frankovia, Sasi, neskôr Dáni, apod..), hellénizované kolónie, staré polis, atď.. (pozn. prekl.)

[7] „Dži“ je pojem pre príslušníka „elity“ v sci-fi románe I.A. Jefremova „Hodina býka“, pričom „Diži“ by zároveň mohla byť narážka na anglický výraz „digit“ (číslo..abstrahovaná miera – viď rozšírený primárny FEI-MIM model..a Jefremovova hlavná postava Fai..eng.Fei RodIs) a „Digits“, ako sociálna skupina osôb disponujúcich silneším abstraktno-logickým myslením, ako „zvyšok“ populu (u Jefremova „Kži“..v mnohých jazykoch citoslovce „kšá“ = vypadni, zmizni..indická kasta šudrov = neexistujúcich, eng. chybne „little people“). Toľko k niektorým z možných interpretačných ciest etymologicko-zmyslovej evolúcie spomenutých pojmov ako frekvenčno-referenčných bodov príslušnej kulturologickej matrice – koncepcie samoriadenia spolo(ne?)čnosti.. (pozn. prekl.)

zhliadnutí filmu „Pokánie“[1] sa „elitárny“ dav zažína kajať za hriechy cudzie, neželajúc uvedomovať si tie svoje..

Keďže sú vizuálne umenie (včítane divadla a filmu) a literatúra schopné nemysliaci, tupý dav hnať kam sa im zachce, tak by mali bývalý sovietsky (i európsky) davo-j„elitárny“ systém posúvať k **ľudskosti.** T.j. podmývať a rozomieľať základňu davo-j“elitárnej“ pyramídy a nie ju ešte do-konca kultivovať. To vyzerá byť jedinou príčinou, prečo sa J. V. Stalin - Džugašvilli osobne miešal, angažoval do procesov umeleckej tvorby.. hoci možno nie vždy delikátne, avšak pritom cieľavedome, o čom si je možné prečítať v spomienkach K. M. Simonova.

Umenie kritického realizmu bolo vytvárané elitárnou inteligenciou, ktorá sa začala zamýšľať nad osudmi ruskej spoločnosti. Bolo vytvárané pre mysliacich ľudí, t.j. „pozitívnych“ hrdinov v ňom niet. Oneginovia, Pečorinovia, Oblomovovia a Štoľcovia[2] stoja v literatúre ako červené semafóry na slepých uličkách rozvoja osobnosti[3]. Autori si vážili slobodu mysle (rozumu a vôle)

[1] Taktiež známy sovietsky film zo začiatku ´80-tich rokov 20.stor. Presnejšie gruzínsky film, ktorý neskôr získal množstvo domácich i zahraničných ocenení (snáh o jeho politickú propagáciu západom a kolaboračnými, akože liberálnymi, no reálne deštrukčnými štruktúrami). Ide o opakované pochovávanie a kradnutie tela významného politika, o ktorom sa jeho potomkovia neskôr dozvedia, že bol vraj krutý diktátor, z čoho sú zhrození až k vlastnej samovražde, či snahe o zničenie jeho tela. Čiastočne ide ako vstup do podvedomia cieľovej skupiny aj akože o narážku na Stalina, no nie len.. Prosto systém vedomia obete napr. myslí, že uhádol „skrytejší, medziriadkový zmysel filmu“, keďže ide o gruzínsky film (a Stalin-Džugašvilli tam má stále veľké renomé) a tým prestáva byť ostražité. Nasleduje ďalší typ pasce - absurd neustáleho pochovávania, ako ďalšia krycia, falošná stopa. Tým sa u väčšiny technológii masovej manipulácie „umením“ neznalého publika funkcia ochrany databázy podvedomia pravdepodobnostne predurčene zablokuje natoľko, že „download“ paralyzujúceho (o.i.) sebaobviňovania môže začať.. Podobne, ako v pseudokresťanskom rituále: „Vyznávam všemohúcemu Bohu i vám bratia sestry, že som veľa zhrešil, myšlienkami , slovami, skutkami..“ Ďalej: „Moja vina, moja vina, moja preveľká vina, a preto prosím blahoslavenú Máriu vždy Pannu,..“ Viď.: Panna s vlastným dieťaťom = ďalší, definitívne vedomie zdravého jedinca už úplne vyšachujúci absurd a jeho prevrátenie na dobromyseľný sociopaticky nebezpečný zombiautomat, biorobota bez zdravého sedliackeho umu, použiteľného v rámci definovaného „margin“ (obmedzenia jeho hraníc spracovávania informácii) na prakticky ľubovoľnú lumpárnu. Metodiky odskúšané od staroveku (viď. zverinec „bohov“ a ich zaZrakov, počatí, zmŕtvychvstaní, ..až „rozum zostáva stáť“ v Egyte, Mezopotámii,..) Pritom možno cez systém dogiem vytvoriť u tohto asociálnym inžinieringom programovaného vraha ľudskosti mechanizmus, keď jeho bývalé svedomie vie v zápale bezMiernej „viery“ vykonať a následne i pred sebou a mnou sformovaným pseudobohom (duchom - „samo“riadenou ilúziou - agregátnym modulom kolektívneho podvedomia) ospravedlniť prakticky čokoľvek, čo mu „odporúčam“ ako asociálny inžinier - programátor/admin formovanej kultúry urobiť. Vrátane sebaobety, ktorú skutočný Boh od svojho dieťaťa samozrejme NIKDY nechce (ibaže by bol mystický debil). Zároveň tak v rámci „Hodnotového manažmentu“ (znovu eufemizmus..po starom asociálnej, či čiernej mágie) , ako PP (parazit-predátor) „elegantne“ môžem previesť vinu na svoju obeť, hostiteľa.. Toľko zasa v skratke o príčinách propagácie systémom „medzinárodných ocenení“ (okrem potrebnej maskovacej „vaty“ formálne umelecky celkom pekných dielok) podobných „inovatívnych prístupoch“ „alternatívneho programovania“ „nemejnstrímových subkultúr“ filmom a inými prostriedkami masového programovania - manipulácie a testovania dlho-stredne- a krátkodobých reakcii štatistických cieľových skupín. Všetko uvedené pre budúce potenciálne širšie použitie modifikovanej - updejtovanej nejakej zo starých známych (odtestovaných) a zatiaľ obecne menej známych technológii masovej manipulácie. (pozn. prekl.)

[2] Negatívne postavy ruskej literatúry..“antihrdinovia“..podobne, ako v ekvivalentných dielach i u nás a na Západe. (pozn. prekl.)

[3] Viď aj niektoré slovenské, európske, no hlavne škandinávske rozprávky, kde „hrdinovia“ končia zle, ako upozornenie pre deti, že môžu ísť kam chcú a ako chcú, len „tadiaľto nie!“. T.j., všade je zelená, len tu je červená. Ono známe ohradenie, či rovno zasypanie jamy na pieskovisku..popri samozrejme inak pozitivisticky ladenej výchove, kde má však výstraha svoje nezastupiteľné miesto a inak optimistický celkový kontext esenciálne dopĺňa. Viď: “Hľadanie súvislostí v odlišnostiach“, namiesto fatálneho- až fatalistického „Boja protikladov“, či hlbokého nepochopenia podstaty princípu jing-jang východných filozofii pre tam taktiež paralyzované a pasené – strihané a rezané stádo..vytvorením samovražednej ilúzie „rovnocennosti dobra a zla“, = nerozlíšenia.. (pozn. prekl.)

čitateľa a prenechali mu právo a slobodu samostatného tvorivého[1] „inštalovania“ seba do role „kladného-pozitívneho hrdinu“. Jediný kladný hrdina je Tatiana Larina, pričom je jej obraz v tomto umeleckom diele aj tak natoľko neuchopiteľný, že vytvára pocit jeho pravosti, pričom ho ale zároveň neumožňuje získať úplne. Tým autor ponecháva otvorenú cestu k slobodnému rozvoju osobnosti(čitateľa).

Umenie socialistického realizmu bolo zrodené

a) slepou[2] vierou čestných umelcov pravosti myšlienke(idei) komunizmu a
b) verne(p)oddaným lokajstvom skorumpovanej „elity“

a je kalkulované na SLEPÉ zameranie davu na nasledovanie „kladného hrdinu“.

Avšak vo svojich najlepších dielach toto umenie aj tak predstavuje obraz do života zhmotnenej(stelesnenej) myšlienky o lepšej budúCnosti[3].

Príčina krízy socialistického realizmu bola strata slepej viery spoločnosti v správnosť komunizmu[4].

Návrat ku kritickému realizmu je nemožný v davo-„elitárnom“ spoločenstve, vnímajúcom kultúru ako zábavný priemysel zameraný na ničnerobenie a hýrivé pôžitkárstvo. Taký dav totiž považuje za nasledovania(doslovne opičenia)hodné to, čo by malo byť zo spoloČnosti vylúčené. Preto je možné, že ak sa tento problém(výzvu-príležitosť) nepodarí vyriešiť do úplného rozkladu spoločnosti (ako starého Ríma) inak, ostane možno žiaľ iba alternatíva metód podobnými socialistickému realizmu ako voviesť dav-stádo k uvedomelej(chápavej) filozofickej kultúre. S tým je spojená následne v extrémnom prípade aj otázka riešenia trestno-právnej zodpovednosti tak

1) „umelcov“ otvorene propagujúcich násilie, rôzne zvrhlosti a asociálne(antisociálne) správanie sa veľkých a malých Vier[5], ako aj
2) skryto asociálne správanie sa dobromyseľnej „elitárnej“ lúzy typu akademika A.D. Sacharova[6] a kapitána 3.stupňa Sablina, snažiaceho sa uniesť sovietsku vojnovú loď za hranicu pod zámienkou akože začiatku boja za socialistickú demokraciu vo Východnom bloku spoza hraníc z pozície ozbrojenej sily[7].

[1] sTrojivého (pozn. prekl.)

[2] Bezmyšlienkovitou (pozn. prekl.)

[3] V materiáloch Koncepcie spoločnej bezpečnosti obšírnejšie na tému umenia socialistického realizmu viď. Prácu „Ford i Stalin: O tom, ako žiť po ľudsky“ časť 6.5. „«Socialistický realizmus» ako prostriedok prekonania moci marxizmu“.

[4] Tento faktor ale samozrejme nemôže byť stotožňovaný s tým, že by v populácii z princípu vymreli ideály komunizmu, ako spoloČnosti bez vykorisťovania človeka človekom.

[5] „Malá Viera“ – nihilistický film o takmer prostitútke(?) z obdobia bývalého tzv. „socialistického“ režimu. (Doplnenie z r. 2004) Dopl. prekl.: Film silno ovplyvnil koncom ´80 a zač ´90 rokov 20.stor. celú jednu generáciu občanov hlavne ZSSR svojou podprahovou bezvýchodiskosťou a vyzdvihovaním niektorých z najnegatívnejších aspektov života vo Východnom bloku. „Nie je podstatné, s čím divák do kina prichádza, ale s čím odtiaľ odchádza“ (riadenie kultúry = kolektívneho podvedomia a jeho naladťovanie, vytváranie budú(ne?)cnosti umením). „Malé na veľké nafúkneš, podstatné tak zakryješ, i tak svet ovládneš..“

[6] Celkovo..napriek jeho mnohým pozitívnym myšlienkam. Z dôvodu hlbokého nepochopenia mechaniky dlhodobého riadenia spoločnosti, jej pravidiel, procesov a technológii, alebo zámeru (cherchez la femme - J.G. Bonner, a´la case study M.S. Gorbačov a Raissa Maximovna)? (pozn. prekl.)

[7] Loď bola prinútená zastaviť. Sablin bol obvinený z vlastizrady, odsúdený a popravený. (Doplnenie z r. 2004) Podobne, ako i v prípade A.D. Sacharova, ide o pohľad na celkový dopad jeho činu, činnosti v širšom kontexte. Tak ako celý tzv. „disidentský korpus“ v bývalom Ost-bloku, ktorý by nebolo problém tamojším režimom zlikvidovať, ak by bol naozaj proti davo-elitárnemu režimu. Mnohí to síce taktiež mysleli úprimne a tí

Umenie má poukazovať na to, že v dejinnej pamäti národov zostávajú iba tí dejatelia, ktorí pre seba vyznamenania nepýtali a ani si ich „právom“ silnejšieho alebo chytrejšieho nebrali. T.j., že skutoční velikáni dejín sú ľudia, ktorí robia svoju robotu, starajúc sa o celonárodné(i globálne spoločno-národné[1]) dlhodobé záujmy. Takí ľudia bolí a sú vždy. Patria k rôznym vrstvám spoločnosti a odlišuje ich to, že myslia na veci(javy-deje-procesy)

A) dlhodobé celospoločenské (všenárodné) a nie
B) okamžité ukájanie svojho CHTÍČA a zmyselností (zvrátená forma chápania dnešnej totalitárnej degenerátnej apokalyptickej ideológie Západu vyjadrená krátkou vetou: „Ži tu a teraz“, či „Výhodné predať?“..čas, budúcnosť, obličku, svedomie..teda inak povedané aj otázka „zisku“)

Cesta formovania svetonázoru prostredníctvom umenia by mala plynúť od rozprávok k epickým operám a k realistickému filozofickému umeniu, karhajúc tak

1) otvorenú spoločenskú škodlivosť, ako aj
2) nepodloženú dobromyseľnosť j-„elitárnych“ „humanistov“- abstrakcionistov.

Celonárodný a nadnárodný systém národného vzdelávania, masovokomunikačné prostriedky, literatúra a divadlo by mali zladene pracovať na

A) pestovaní vysokej metodologickej kultúry myslenia v spoločnosti a na
B) podomieľaní davo-„elitáneho“ myslenia i ním vytváraného systému spoločenských vzťahov.

PROCES Č.2

GLOBÁLNA CIRKULÁCIA INFORMÁCII, REŽIM UTAJENIA A ZABEZPEČENIE INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI RIADENIA[2]

V tejto časti budeme skúmať hlavne procesy súvisiace so zabezpečením utajenia (pred kým? – toť hlavná otázka) v sférach riadenia, vedy a priemyslu.

NEznalejší západnej reality boli vo svojej naivite často i skutočne perzekuovaní. Divadelná hra dvoch klaunov, čo sa bijú, publikum sa smeje a admin lístky strihá.. Zároveň hra marxistických jelít na legalizáciu nimi nadobudnutého majetku a moci. T.j., v oboch „táboroch“ tzv. studenej vojny išlo o totalitárny režim-koncept, len v inej forme, ako je aj dnes už pomerne dobre i pre bežného občana vidno.(dopl. prekl.)

[1] Pôvodné zameranie SploČnosti národov – neskôr OSN (Organizácie Spojených Národov), na rozdiel od jej dnešných zameraní. Podobne, ako je tomu u „Matky“ Únie (EÚ). T.j., pôvodná myšlienka síce dobrá, ale..dnes v takmer presný opak prevrátená pre neostražitosť populácie a „šikovnosť“ bandy sociopatov, ktorých tzv. „Biblický Koncept“ akoby „prirodzene“(„samo-sebou“, ako metla s babou Jagou; reálne však umelo, systematicky) tam hore(na prvých etážach pyramídy) koncentruje. (pozn. prekl.)

[2] Názov kapitoly v prvom vydaní bol:
„GLOBÁLNA CIRKULÁCIA INFORMÁCII A SYSTÉM REŽIMU UTAJENIA“

Systém režimu utajenia existujúci v býv. ZSSR bol formovaný v dobe, keď mali v orgánoch vedenia štátnej bezpečnosti z pohľadu personálneho zastúpenia proporcionálne DRVIVÚ väčšinu izrealičovci. Tento systém režimu utajenia vychádzal z toho, že každý, koho zriadenie štátu pripustí k práci s informáciou, podliehajúcou utajeniu, je potenciálny zradca. Z tohto dôvodu je nevyhnutné každý jeho krok kontrolovať a aby bola minimalizovaná škoda v prípade jeho zrady, je nevyhnutné dávať mu k dispozícii minimum informácii, akoby iba jeho sa týkajúcich.

Ak by sme skúmali zoznam skutočných a nie potenciálnych zradcov záujmov národov býv. ZSSR, tak pomer židov a s nimi rodinne spútanými osôb mnohonásobne prevyšuje ich podiel v zložení celkovej populácie krajiny[1]. V tomto prípade nemáme na mysli zradcov, odsúdených podľa príslušných paragrafov Trestného Zákonníka republík býv. ZSSR, ale osoby, ktoré získali prístup k práci s utajovanými informáciami a po nejakom čase prejavili želanie opustiť býv. ZSSR preto, že tu niet tých- či oných „slobôd“, alebo je nízka úroveň spotreby materiálnych rozkoší, či sa prosto rozhodli ísť cestou podkopania jeho štátnosti.

Základnou vlastnosťou sformovaného systému utajenia sa javí byť to, že špecialista, vypracovávajúc a uskutočňujúc riešenie daného konkrétneho problému, nedisponuje všetkými informáciami, nevyhnutnými na to, aby toto riešenie bolo správne[2]. Deje sa tak hlavne z nasledovných dôvodov:

1) To, čo sa deje v informačne previazaných oblastiach činnosti, systém režimu utajenia pred úzkym špecialistom (odborníkom) skrýva, aby ohraničil okruh pripustených osôb a tak zmenšil štatistickú predurčenosť možného úniku utajenej informácie;
2) odborníkovi môže byť neznáme, čo sa deje v rámci jeho špecializácie, keďže nadriadení manažéri považovali z dôvodu neznalosti, alebo vedome za nepotrebné oboznámiť ho s nejakou informáciou;
3) systém priamo zakazuje kumuláciu informácii a oboznámenie sa s nimi špecialistom, aby sa vyhol možným únikom veľkých objemov pustenej informácie. To komplikuje sledovanie procesov rozvoja jednotlivých oblastí vedy pre väčšinu dobromyseľných špecialistov.

Všetko vyššie spomenuté vedie k tomu, že špecialista spravidla nepozná všetko potrebné týkajúce sa otázok, ktorými sa zaoberá, miesto svojej tématiky vo všeobecnom kruhu otázok nevidí a preto je v princípe neschopný pohotovo vypracovať a prijať správne riešenie, nenarúšajúc režim utajenia danej práce. Na určitej úrovni kariéry je tento fakt vnímaný všetkými, kto sa dostatočne dlhý čas stretáva s týmto systémom[3]. Keďže sa drvivá väčšina personálu ovládaná „ochranou“ systému režimu utajenia nejaví byť zradcami, tak ich želanie dobre pracovať na blaho Vlasti (t.j., v potrebnom čase vypracovávať a prijímať správne riešenia na princípe všetkej nevyhnutnej informácie), rodí neoficiálny systém cirkulácie utajenej informácie, založený na osobnej dôvere špecialistov jedného voči druhému. Je prakticky nemožné

[1] Na Západe existuje staré porekadlo: „Nie každý žid je bankár, ale každý bankár je žid“ ..dnes to platí samozrejme už nie etnicky, ale ideologicky. Viď Deut. 23:19-20, 28:12 a Iz. 60:10-12 (PentaTeuch). Vzniká otázka, prečo sa úročenie kresťanom zakazovalo i tzv. cirkvami a židom bol tento mocný nástroj výkonu dočasnej moci SYSTEMATICKY „tolerovaný“? Ako nechal rabinát, rukou kráľov zakázať, židom prácu inú, ako úžeru vykonať? „Nie som kráľom všetkých židov, ale židom všetkých kráľov“. (pozn. prekl.)

[2] Samozrejme nie dokonalé, ale za daných objektívnych možností čo najoptimálnejšie. (pozn. prekl.)

[3] O to viac sa to týka „konkurenčného“ boja..o moc, podiel na trhu, prakticky vždy cielený monopol, v rámci korporátnej sféry a jej pyramídového systému „dávkovania“ celkovej informácie - hlavne technológii, techník riadenia jednotlivým mannažerskym „kastám“. (pozn. prekl.)

kontrolovať, ako v tomto neoficiálnom systéme informácia cirkuluje. Avšak jeho existencia umožňuje získať prakticky ľubovoľnú informáciu, ak aj nie priamo, tak cez s ňou previazané informácie[1].

Bojovať s týmto neoficiálnym systémom na princípe oficiálneho systému režimu utajenia nemá zmysel, keďže samotný oficiálny systém vytvára systém neoficiálny. Fakticky ide o dva podsystémy vo vzťahu k nim objemnejšieho systému RIADENIA štátnosti býv. ZSSR Euro-Americkým konglomerátom, vykonávaného bezštruktúrnym (hlavne) spôsobom.

Mechanizmus tohto uzavierania riadenia (fixného napojenia) na vonkajšie štruktúry zahrňuje, zdalo by sa, vzájomne jeden s druhým nepreviazané elementy ako vo vnútri býv. ZSSR, tak aj za jeho hranicami.

Dnes poniektorí trocha pozabudli na úplne správne heslo: „Kádre[2] riešia všetko!“ Kádrová (personálna) politika v býv. ZSSR vychádzala po roku 1953 z princípu opísaného M.E. Saltykovom - Ščedrinom: *„Nebojaci sa činov, za ne odmenení NEbudú! Bojacemu sa ale, všetko bude dané.. A hoc by aj s mečom, ani raz nebol v boji proti nepriateľom-vrahom“*.

Avšak táto vernoPoddanosť je prehĺbená ešte aj systémom režimu utajenia. Prakticky každé vedenie spoločností[3] vyrastalo z úzkych špecialistov, ktorí vždy mali prístup k informáciám iba „v časti, ich týkajúcej sa“.. v závislosti od povinností spätých s ich funkciou. Dvíhajúc sa po stupienkoch hierarchie riadenia, sa dotyční v rámci okruhu zodpovedností im (kým) pridelenej funkcie stretávali s otázkami, o podstate ktorých nikdy predtým nemali predstavu. A nemali o nich predstavu vďaka svojráznostiam systému režimu utajenia[4] a svojej vlastnej nízkej metodologickej kultúre. Neschopnosť rýchločítania v spojení s nízkou metodologickou kultúrou stavia takéhoto vedúceho činiteľa do závislosti od úzkych špecialistov v obsahovo jemu neznámych oblastiach činnosti[5]. Pritom dotyčný manažér[6] správnosť odporúčaní takých špecialistov z uvedených dôvodov prosto nie je schopný preverovať a preto je nútený im slepo buď veriť, alebo neveriť.

* * *

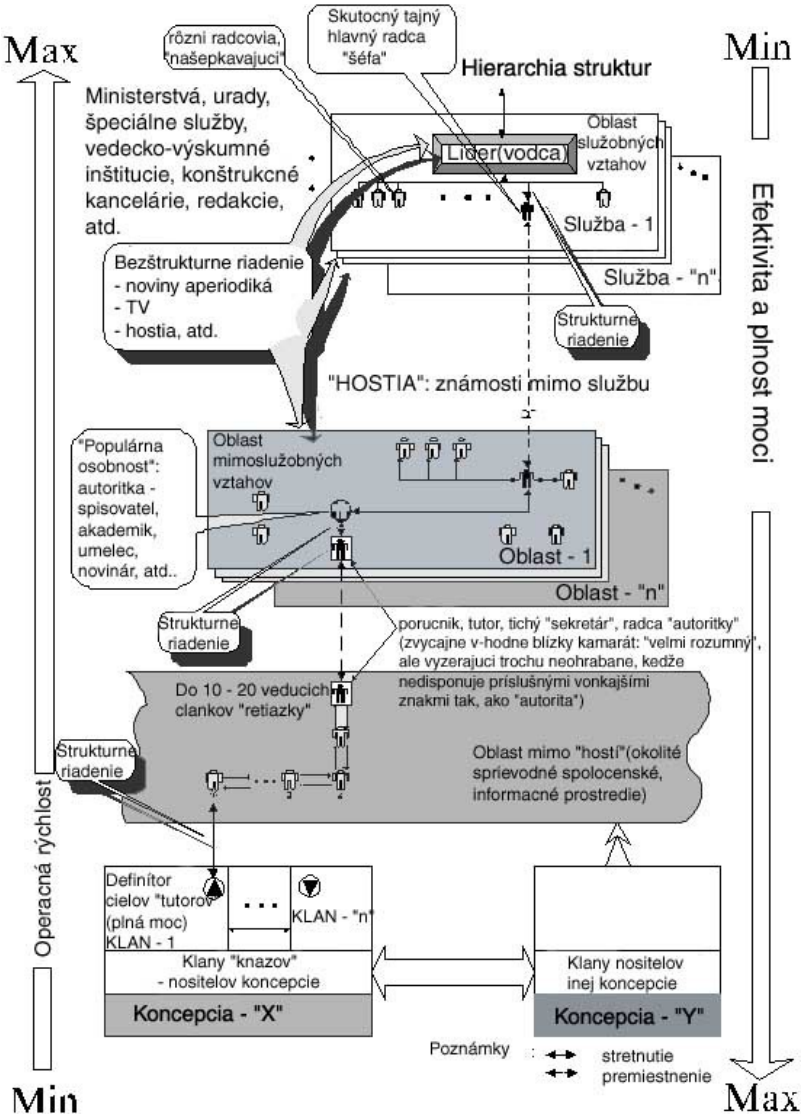
Doplnenie z r. 1998

To nám umožňuje zostrojiť schému anonymného dištančného riadenia vedúcich činiteľov takéhoto typu mimo kontroly ich vedomia[7]. Pritom oni v podstate nechápu, ako a kde sú

[1] Viď princíp doplniteľnosti chýbajúcej informácie pri riadení inFormačných systémov. DVTR kap.13.6. (pozn. prekl.)
[2] Manažment, riadiaca štruktúra, kvalita personálu, pesonálneho obsadenia riadiacich pozícii. (pozn. prekl.)
[3] Ako verejných, tak aj privátnych. (pozn. prekl.)
[4] Na Západe v súkromnej-korporátnej i štátnej, či „zmiešanej“ sfére strategických firiem (so špeciálnymi zákonmi ošetreným dozorom) ide tzv. „confidential policy“. (pozn. prekl.)
[5] V tom, v čom sa proste nevyzná. (pozn. prekl.)
[6] Verejný a/alebo súkromný činiteľ, konateľ, riadiaci pracovník. (pozn. prekl.)
[7] Eng.: „Control bypass“ ..bypassing smb. control, consciousness, mind, etc..

vypracovávané tie riešenia, ktoré oni sami realizujú v každodennom živote spoločnosti. Princípy zostrojenia systému takéhoto druhu dištančného riadenia ich „veliteľov“ sú zobrazené na nižšie uvedenom obr. č.1

Táto schéma pracuje v spoločnosti oddávna, hoci príslušné oficiálne vedecké analýzy pripúšťajú možnosť jej cieľavedomého systematického konštruovania až od druhej polovice

Obrázok 1. Schéma dištančného riadenia nejakého „lídra“(vedúceho, mannažera, politika, CEO) pomocou obídenia kontroly jeho vlastného vedomia (nad sebou samým) zo strany nositeľov konceptuálnej moci v davo-„elitárnej“ spoločnosti. Eng. „REMOTE CONTROLE standards of a human object“

20.stor. V polovici 1970-ich rokov jedny z novín ako kuriozitu uviedli, že v súlade s výskumami amerických sociológov dvoch náhodne vybraných Američanov spája reťaz známostí priemerne nie väčšia ako 10 osôb. Ak existuje cieľ známostí[1], tak v princípe je možné preDávanie

[1] A ten je logicky prítomný vždy, či už podvedome (častejšie), alebo vedome. (socializácia-kamarátstva, spolupráca, sexualita a rôzne iné výhody..) pozn. prekl.

informácii v priamom, aj spätnom komunikačnom toku. Všetko vyzerá tak, ako v detskej hre „telefón“. S tým rozdielom, že účastníci retiazky známostí nesedia v jednej miestnosti, na jednom gauči, ale stretávajú sa spolu v rôznom čase a na rôznych miestach. Aj tak sa ale informácia po týchto linkách objektívne postupne rozprestiera (putuje), rodiac nejakú štatistiku informačnej výmeny, na základe ktorej môže byť zostrojená dostatočne efektívna konštrukcia riadenia (manažmentu).

Schopnosť
A) rozlíšenia zákonitostí tejto štatistiky, spolu s
B) istými konkrétnymi vedomosťami z aplikovanej sociálnej psychológie,

umožňuje zámerné systematické formulovanie (a následné zostrojovanie) cieľov tohto druhu. Množstvo článkov zreťazenia príslušných osôb (informačných nosičov, transformátorov) v nich nebude 10-20, ale výrazne menšie, čo zaručuje ich dostatočne vysokú operabilitu[1] vzhľadom na uskutočňovanie strategického riadenia. Paralelne s tým zároveň zabezpečuje personálna politika (výber kádrov – samozrejme neoficiálny - „tichý“[2]) dostatočne vysoký stupeň zachovania celkovej strategickej manažérskej informácie pri jej predávaní od jedného článku reťaze[3] k ďalšiemu. Podstata celej procedúry je v tom, že strategická informácia je väčšinou dostatočne kompaktná a vyžaduje na svoje zabalenia (IT: „paket“) spravidla iba veľmi málo slov a symbolov. Môže byť špecificky kódovaná a sprevádzaná aj doplňujúcimi, maskovacími informáciami, tzv. informačným (bielym) šumom a pod..

Na schéme obr.1 je zobrazená hierarchia štruktúr a nejaký líder(=“vodca“), stojaci v čele jednej z nich. Štruktúrou tohto typu môže byť aparát hlavy štátu, korporácie, ministerstve, neštátnej organizácie, rozviedky, bankovej asociácie, vedecko-výskumného inštitútu, laboratóriá patriace pod neho, projektantsko-konštruktérske kancelárie, redakcie, atď. Štruktúra samotná predstavuje nejakú systemizovanú schému[4]. Personál, vypĺňajúci jednotlivé bunky tejto schémy, možno podľa rozdeliť na dve kategórie:

1. byrokratickú "zberbu" (česky „sebranku“)[5], ktorá "by hocičo urobila, len aby pracovať nemusela";
2. skutočne pracujúcich odborníkov, ktorí sú viac, či menej "zanietení pre vec".

Z druhej skupiny (kategórie) možno vyčleniť ešte jednu podskupinu – niekoľko ľudí, ktorých profesionálny názor je dôležitý pre lídra (vedúceho, vodcu) štruktúry pri jej vedení (riadení). V

[1] rýchlosť reakcie konkrétneho modulu (aplikácie) celkového formovaného sociologického operačného systému (Koncepcie samoriadenia spoločnosti). Včítane definovaných mier neurčitostí = prípustnosti odchýliek, strát a bezpečnosti (miery utajenia) prenosu, komunikačnej projekcie, atď.. (pozn. prekl.)

[2] korporátne, interne utajený ako v každej forme mafióznej, sprisahaneckej-konšpiračnej štruktúry. (pozn. prekl.)

[3] Infotoku, „kocke domina“. (pozn. prekl.)

[4] Diagram, grafikon, program, (pozn. prekl.)

[5] Tzv. klebetníkov, šepkajúcich donášačov(pozn. prekl.), alebo aj v niektorých krajinách tzv. „kancelársky plankton“ (poznámka z roku 2011)

schéme je jeden z takýchto špecialistov vyznačený a nazvaný ako **skutočný tajný radca "vodcu"** bezpri(e)zorného davu.

Ľudia však ďaleko nie všetok čas trávia v práci. Existuje ešte okruh tzv. neformálneho styku. Pritom „skutoční tajní radcovia" mnohých verejných činiteľov alebo vodcov (v úzkych kruhoch špecialistov všeobecne dobre známych) vstupujú do domov populárnych osobností, ktorých názor je viac-menej kompetentným (hodnoverným, dôveryhodným) pre celú spoločnosť. Do domov takýchto "hviezd" vstupuje aj mnoho iných ľudí. Medzi nimi môžu byť spolužiaci, vysokoškolskí priatelia "hviezd - autorít", ktorí sami o sebe v princípe nie sú bez talentu. No aj keď oni z rôznych dôvodov nemohli alebo nechceli získať vysoké tituly, ich názory počúvajú ich vysokoautoritní priatelia (priatelia vo „vyššom spoločenskom postavení"), vo vzťahu ku ktorým oni vystupujú v úlohách domácich **„skutočných tajných (po)radcov".** Fakticky sú oni tútormi (opatrovníkmi, poručníkmi) spoločensko-sociálnych „autorít" – kultových osobností.

Mnohí z týchto intelektuálov, ktorí sa pohoršovali a pohoršujú, napr. nad kultom osobnosti Stalina, sa pritom sami tvária ako kultové osobnosti, spolu s tými hviezdami estrád, športu a šoubiznisu, ktoré vo všeobecnosti nepredstavujú pre verejnosť (spoločnosť) žiaden prínos. No ak sa pozrieme na spoločenský (verejný) život celkovo, niet rozdielu, či je v spoločnosti jedna kultová osobnosť pre všetkých, alebo celý rad kultových osobností, uspokojujúcich potrebu ponižovania sa (poklonkovania) a idealizovania (zbožňovania) u rôznych sociálnych skupín v spoločnosti.

Tzv. tútori[1] si môžu byť vedomí, že vykonávajú poslanie „opatrovníctva" príslušného politika, no tak isto môžu byť využívaní aj naslepo (konajú nevedome, podvedome). Rovnako, ako aj skutoční tajní poradcovia. Prípadne môžu vplývať na tútorov bezprostredne (priamo), alebo prostredníctvom niektorých z množstva pracovných skupín (medzičlánkov informačnej reťaze) aj predstavitelia následníckych (dedičných) klanov „znacharov" - znalcov, oKultistov[2], autorov koncepcie „samo"riadenia spoločnosti. Môžu to byť vychovávatelia opatrovníkov z detstva. Môže to byť dedko, babička na dedine, sused z vedľajšej dovolenkovej chaty, hocikde stovky kilometrov od hlavného bydliska "tútora - opatrovníka". Je možné , že aj keď nezískal vyššie vzdelanie, on jednako je človekom, s ktorým je pre "tútora - opatrovníka" zaujímavé rozprávať sa "o živote"; a je možné, že tento záujem je v ňom z istých dôvodov už od detstva.

Skúmali sme tento systém, a to od lídra (vedúceho = vodcu) štruktúry. No z historického[3] hľadiska sa reálne systémy tohto typu distančného (diaľkového) riadenia lídrom (vodcom) **cieľavedome** zoraďujú roky a desaťročia v opačnom smere. Od znacharov (oKultistov) – znalcov

[1] Mentori, opatrovníci, viď. model aj oficiálneho výkonu moci konšteláciou fr./eng. „Le Protégé .. and the Lord protector" (pozn. prekl.)

[2] prastarých kultových šamanov, mágov, „kňazov" disponujúcich zvýšeným poznaním objektívnych sociona-turálnych procesov a vzťahov medzi nimi (pozn. prekl.)

[3] dejinného, časového (pozn. prekl.)

(autorov) koncepcie k verejným lídrom jednotlivých oblastí spoločenskej činnosti. Pri rozvíjaní takéhoto systému, v mnohých prípadoch sú aj samotní lídri postupne vytváraní, formovaní v chode udalostí a cieľavedome pretláčaní na príslušné miesto (post, funkciu). Podobne, ako sa na šachovnici premiestňujú figúrky pri rozvíjaní tej či onej stratégie šachovej hry.

Ak začneme skúmať riadenie z miesta, kde sa „rodia“ a prijímajú spoločensky významné rozhodnutia (identifikuje sa problém a vypracováva sa algoritmus jeho riešenia, t.j. prejavuje sa funkcia konceptuálnej moci, o ktorej média mlčia), tak samovládnucou (autokratickou)* hlavou štátnosti môže byť hocijaký včelár[1] na dedine. Tak ako sa v piesni spieva:

«Na ďalekej stanici vystúpim (celé dni cesty od oficiálneho hlavného mesta.. *vo vzdialených kútoch, tam, kde „líšky Dobrú noc dávajú“ a „kde sa vrany obracajú“), tráva - po pás...» a budem priamo hovoriť, zoči-voči, s hlavou skutočnej spoločenskej moci. Všetko si zapamätám, do mesta prídem, priateľom poviem, ako som voľno trávil. Oni tiež povedia svojim, a potom to –v politike „zašumí“(rezonuje), vo vede, a tak ďalej..

Na ďalekej stanici na vôňu lúky skočím
a po nádychu hlbokom do lesa stočím...
mnoho dní od hlavného mesta,
keď opadla mysle ťažká vesta,
kde líšky Dobrú noc dávajú,
i vrany sa stáčajú.
Príroda – pekná... Kľud a súlad v „záhrade“...
Hovoriť priamo budem, zoči-voči,
skutočnej štátu moci
a načúvať vírom v jeho nálade,
v pokojnom, príjemnom nadhľade.
Všetko pamätám..., do mesta prídem, priateľom poviem,
Ako voľno som strávil. A oni svojim rieknu...,
Čím v politiku, vedu, vskutku sa zvalím,
iba ak bývalým z očú zídem
i príležitosť lepšiu núknem, peknú...

A ja aj tak vlastne ani nechápem, prečo...[2]

[1] „Včelár“ je vo vyšších „zasväteniach“ okultných, tzv. „slobodo“murársko–judaistických organizácií symbolom najvyššej moci. Niekde aj tzv. nadrabinát, alebo v sociológii „elít“ tzv. nadbankové štruktúry riadenia. Staré masonské organizácie vznikajúce v rannom stredoveku pri stavbe katedrál, keď sa v ich blízkosti sústreďovali pri projekčnej činnosti potrebných technických riešení vtedajšie elitné mozgy, mávali neskôr až 99 stupňov zasvätení. 1-33 stupeň mohla byť bežná šľachta a protežované talenty plebsu. 34 – 66 iba vyznávači židovského kultu „vyvolených“ a 67 – 99 iba členovia rabinátu. Vyššie sa nachádzal tzv. nadrabinát, prideľujúci, okrem iného, úrokové monopoly v jednotlivých finančno-vojenských polygónoch. Ne“zasvätená“ konkurencia bola vždy postupne ničená bežnou systematickou tichou mono-polyzáciou trhu, vojnami a umelými cyklickými „burzovými krízami“. Okrem tzv. ideologicko-chronologických a ďalších studeno-vojenských technológií, či dlhodobo aplikovaných štatisticko-genocídnych metód „redukcie“ oponentúry a plebsu. Prípadne konkurenciu likvidovala, ako posledná možnosť, priamo fyzicky mafiánskymi praktikami. Ide totiž tiež len o zločineckú organizáciu podľa jej vlastných slov na „vyššej úrovni“ s dlhodobou pretenziou (snahou) riadenia objektívneho procesu globalizácie na subjektívne egoistických, zištných princípoch. – (pozn. prekl.)

[2] A okrem toho existujú aj metódy práce s egregormi – kolektívnou psychikou bezprostredne, priamo hoci aj z lúky, hoc aj z lesa, hoc aj z pece dedinskej izby.. (pozn. prekl.)

…a nechápem preto, lebo presne viem[1], že na princípoch hry "hluchý telefón" (tichá pošta) a pomocou rozširovania klebiet a anekdôt (pamfletov)*, ani štát, ani odvetvia riadiť nemožno. A o bezštruktúrnej metóde riadenia, založenej na štatistickej analýze a obežnom bezadresnom (bezštruktúrnom) šírení informácií v riadenom (kontrolovanom) prostredí, čo vedie k predvídateľným zmenám kontrolnej štatistiky[2], nám nič nepovedali ani doma, ani v škole, ani na vysokej... A aj keď si prečítam o tom v nie odbornej (nie akademickej) publikácii, tým viac v anonymnej (neznámej, nepreverenej) - stále rovnako NEverím a odmietam pochopiť preto, lebo mi je pohodlnejšie veriť nekonečným táraninám mediálnych analytikov...

Takúto misiu opatrovníctva (ochrany)* štátnej moci až do roku 1917 vykonával G. E. Rasputin[3]. Jeho vina, kvôli ktorej hádzali a hádžu naňho špinu v masovej literatúre (a najmä v masových „bestselleroch")*, nespočíva ani tak v jeho reálnych prehreškoch, ako v tom, že bol na cárskom dvore agentom vplyvu ruských znacharských (védických)* klanov, a nie klanov medzinárodných globalistických, antiruských[4], ktorým pomerne úspešne prekážal v činnosti až do atentátu na jeho život, pripadajúceho na ten istý deň (28. júna 1914), ako atentát v Sarajeve na dediča rakúsko-uhorského trónu, arcivojvodu Ferdinanda. Nemajúc možnosť byť v dôsledku zranenia osobne prítomný v Petrohrade, nedokázal telegramami zastaviť cára pred vstupom Ruska do vojny, ako sa mu to podarilo pred dvoma rokmi počas balkánskych vojen, kedy zástancovia vojny pri dvore na čele s veľkokniežaťom Nikolajom Nikolajevičom nástojili na zamiešaní sa Ruska do balkánskych záležitostí.

Takáto konceptuálno-znacharská opatrovnícka (mentorsko-tútorská)* činnosť ohľadom štátnych úradníkov pokračovala aj po roku 1917. A tento fakt bol neskôr zdokumentovaný a potvrdený. Ako ilustráciu, príklad údajnej nemožnosti takéhoto prejavu vplyvu na politiku, uvedieme úryvok z knihy V. N. Demina "Tajomstvá ruského ľudu." Autor cituje list pre profesora G. C. Cybina z 24. marca 1927, napísaný A. V. Barčenkom, ktorý sa zaoberal v roku 1920 výskumom histórie formovania Rusi a ruských ezoterických znalostí[5]:

«<...> Toto moje presvedčenie [o Univerzálnych Znalostiach – V. Demin][6] sa potvrdilo, keď som sa stretol s Rusmi, uchovávajúcimi v tajnosti v Kostromskej

[1] Cit. z diskusných príspevkov na tému: „To viete, je tu spústa odorníkov, ktorí nevedia nič, ale vedia to presne." (pozn. prekl.)

[2] Podčiarknutý text je v podstate definíciou bezštruktúrneho spôsobu riadenia, ktoré sa líši od štruktúrneho. V štruktúrnom spôsobe riadenia, ktorý väčšina stotožňuje s riadením všeobecne(ktoré ale netvorí ani 5% riadenia - manažérskej praxe celkovo), sa štruktúry, ktorých časťami sa informácie šíria selektívne, direktívno-adresne, formujú pred začatím samotného procesu riadenia. V bezštruktúrnom spôsobe sa štruktúry vyskladajú v procese obežného neadresného šírenia informácie v riadenom prostredí (informačnom). Riadenie štruktúrne sa vo väčšine prípadov postupne vykryštalizováva z bezštruktúrneho v tých prípadoch, ak ciele najprv dosiahnuté v bezštruktúrnom riadení, získajú stabilitu. (Teda presne opačne, ako si zatiaľ, žiaľ stále, ešte fatálne myslí bežná populácia.) pozn. prekl.

[3] Predovšetkým pozri zbierku "Cestami tisícročia" (štvrté vydanie, Moskva, "Mladá garda", 1991).

[4] Najmä pozri: O. Šiškin „Bitka o Himaláje. NKVD: mafia a špionáž", Moskva, „Olma press", 1991, str. 15 - 31.

[5] O činnosti A. V. Barčenka sa hovorí vo vyššie spomínanej knihe "Bitka o Himaláje." od O. Šiškina

[6] poznámka, vysvetlivka autora V. N. Demina

gubernii tradíciu [Djun-Chor].[1] Títo ľudia, vekom oveľa starší odo mňa, sú, nakoľko môžem posúdiť, v porovnaní so mnou omnoho kompetentnejší v naj-Univerzálnejšej vede a v posúdení súčasnej medzinárodnej situácie. Vychádzajúc z Kostromských lesov v oblečeniach prostých bláznov (žobrákov), údajne neškodní pomätenci, prenikli do Moskvy a vyhľadali ma. <...> Vyslaný týmito ľuďmi s výzorom šialenca prednášal na námestiach kázne, ktorým nikto nerozumel a priťahoval pozornosť ľudí neobvyklým oblečením a ideogramami[2], ktoré nosil so sebou <...> Tohto vyslanca - roľníka Michaila Kruglova - niekoľkokrát zatkli, posadili do GPU (neskoršie KGB)* a do blázincov. Nakoniec došli k záveru, že nie je pomätený, ale neškodný. Prepustili ho na slobodu a viac neprenasledovali. Koniec koncov, s jeho ideogramami som sa náhodne stretol v Moskve aj ja - ten, ktorý môže čítať a pochopiť ich význam.

.

Takýmto spôsobom vzniklo moje spojenie s ruskými[3], ovládajúcimi ruskú vetvu tradície [Djun-Chor]. Keď som sa, opierajúc len o všeobecnú radu jedného južného mongola, <...> rozhodol dobrovoľne odhaliť pred najuvedomelejšími a nezištnými štátnymi funkcionármi boľševizmu [majúc na zreteli predovšetkým F. E. Dzeržinského – V. D.] tajomstvo [Djun-Chor], tak pri mojom prvom pokuse v tomto smere, ma podporili pre mňa dovtedy úplne neznámi ochrancovia dávnovekej ruskej vetvy tradície [Djun-Chor]. Oni postupne prehlbovali moje vedomosti, rozširovali môj obzor. A v tomto roku <...> ma formálne prijali do svojho stredu < ... >»[4].

* *
*

Ešte v roku 1961 povedal veliteľ odboru (riadenia) špeciálnych operácii CIA:

„Knihy sa odlišujú od všetkých ostatných prostriedkov masovej propagandy predovšetkým tým, že dokonca aj iba jedna jediná kniha môže významne zmeniť postoj(pohľad) a správanie sa[5] čitateľa do takého stupňa, na ktorý sa nedostanú tak noviny, ako ani rádio, či kino... To samozrejme neplatí pre všetky knihy a tak ani vo vzťahu ku všetkým čitateľom[6]. Stáva sa to však pomerne často. Preto sa javia byť knihy najvážnejším nástrojom strategickej (t. j. dlhodobej) propagandy“.

Na margo tohto vyjadrenia boli v roku 1976 ohlásené nasledujúce fakty:

---

[1] Hranaté zátvorky [Djun-Chor] (čítaj Džun-Chor)* v našej publikácii nahrádzajú znak - ideogram, existujúci v citovanom zdroji.

[2] Ideogram – obrázkový písmový znak. (pozn. prekl.)

[3] Ide o obyvateľov Ruska vo všeobecnosti, keďže v ruštine sa pôvodne nepoužíval pre obyvateľov Ruska výraz „Rus“, ale „ruský“ (napr. „On je ruský“..a nie „O je Rus“), ako príslušník ruskej mnohonárodnostnej a dnes i multireligióznej kultúry. Tak má napr. aj výraz Русь v ruštine ženský rod. Podobne, ako má zasa napr. Paríž vo francúzštine taktiež rod ženský.. – (pozn. prekl.)

[4] V. N. Demin "Tajomstvá ruského národa", Moskva, Veče (*sk.“Rada, Z(o)bor, Sobor, Ľudové zhromaždenie“..u Starých Slovanov; u Severanov „Thing“), 1997, str. 9, 10

[5] t.j., stereotypy pohľadu a správania sa príslušníka davu: - pozn. autora publikácie

[6] T.j., neplatí to pre tých, ktorý nie sú súčasťou davu: - pozn. autora publikácie

„...do roku 1967 bolo celkovo až vyše 1000 kníh pripravených, dotovaných, alebo odsúhlasených priamo CIA“, a v posledných niekoľkých rokoch „bolo takýmto spôsobom vydaných ešte 250 ďalších rôznych kníh“.

Ďalej: V „právnom“ „demokratickom“ štáte – v USA sa komisia senátorov nedomohla od CIA zoznamu kníh, vydaných s jej(CIA) podporou. T.j., v korporátnych USA dokonca ani senát nemá právo vedieť, kde a ako sa rodia a formujú jeho vlastné myšlienky[1] a ako sa v skutočnosti vypracováva politický kurz krajiny[2].

To odráža ten fakt, že demokratické inštitúcie USA sú len zásterou sio-murárskej mafie, tvrdo vládnucej skrz svoju systémovú periférium v „demokraticky zvolených“ štátnych štruktúrach.

[1] Od jednotlivých občanov až po celkové kolektívne podvedomie populácie a z neho vychádzajúcich zástupcov ľudu..až po jednotlivých CEO a prezidenta. (pozn. prekl.)

[2] v zásade napriek oficiálnej deklarácii štandardne mimo demokratických procedúr. Podobne, ako aj v EÚ, kde je demokracia taktiež pláštikom reálne totalitárneho režimu. T.j., stádu je vskutku poskytovaná fikcia možnosti voľby a aj to len v nepodstatných otázkach. Ide o možnosť výberu: AKO a KTO stádo bude viesť, avšak nikdy nie KAM? To je dopredu dohodnuté a definované v nikým nevolených súkromných kluboch starých „otrokárov“. (pozn. prekl.)

Konformne s týmto faktom je aj pojem „umelec v civile“[3] nie len prázdna slovná hračka, ale poukázanie na jav v živote spoločnosti významnejší, ako verejná politika.

Okrem toho existujú na západe ešte aj periodiká, predovšetkým vedecko-technické, na témy, ktorá sa javili byť v ZSSR utajovanými. Väčšina tejto literatúry sa v ZSSR ocitla na mnoho rokov v „archívoch utajenia“ a informácie z nej sa odborníkom prinášali pomocou publikácii typu „Zahraničné vojenské spravodajstvo“ v sekundárnej reprodukcii neprofesionálov a dosť často prakticky bez ilustračných materiálov.

V západných špeciálnych periodikách existuje jedna zvláštnosť: väčšinou ju tvoria vedecko-popularizačné vydania, ktoré nie sú určené na nič viac, ako na upovedomenie zainteresovaných zákazníkov, alebo pracovníkov o situácii ohľadom nejakého problému, a taktiež zaujať mládež na vstup do činnosti v príslušnej špecializácii.

V bývalom Východnom bloku tvorili primárny obsah odborných periodík naopak seriózne vedecko-technické publikácie, pomerne podrobne a obsiahlo popisujúce jednotlivé otázky.

[3] „искусствоведы в штатском“ je výrazom z bývalého Východného bloku pre jav spoločnosti, popisovaný aj ako ako informátor, „tajný“, či spolupracovník KGB, alebo ŠTB. Ide o systém donášania a celkovej moci informačných služieb, ako štátu v štáte. Kontinuita profesionálnych pracovníkov a ich „rodinkárstva“ sa spravidla ani pri zmene režimu nikde na svete nezvykne meniť. Viď fikcia denacifikácie Nemecka a pod.. Známy výraz „režimy sa menia, no ľudia zostávajú“..hlavne ak sa koncepcia nemení, ale iba jej tvár, ako obyčajne v dejinách..Títo pracovníci „osobitne (ne)dôveryhodné osoby“, si akože len „čestne a odborne svoju robotu robia“. Po nemecky „der tiefe Staat“, eng. „deep state“, tur. „dönmeh“, sk. „štát v štáte“,.. podliehajúci globálnym štruktúram. Na rozdiel od drvivej väčšiny skutočne čestných pracovníkov silových, bezpečnostných a tajných zložiek štátu, ktorí sa naozaj úprimne pre dobro občanov snažiť robia a pri dostatočnej podpore zdola (od gramotnejších občanov) po generácie proti tomuto vnútornému nepriateľovi, parazitovi –Hydre bojujú. V podstate majú v tomto zmysle všetky národy naozaj jedného nepriateľa. To žiaľ nie je mýtus, ale skutočná konšpirácia proti ľudstvu a proti svetu, sprisahanie eng. „The real Dark side“. Okrem toho v silových zložkách každého štátu, tak ako i v úradníckom aparáte všeobecne (i všade inde v živote), existujú na nižšej mocensko-hierarchickej úrovni tu a tam aj osobné, rodinné, klanové a mafiózne záujmy, na ktoré reálny „deep state“ v prípade svojich vlastných problémov ako na falošnú stopu korupcie cez svoje nasadené presstitútky tak rád poukazuje.

Napr. Marx charakterizuje tento problém a korupciu s byrokraciou celkovo ako *hierarchiu vědění*: *"Vrchol se spoléhá na spodní kruhy, že se vyznají v jednotlivostech, kdežto spodní kruhy zas věří, že vrchol rozumí obecnému, a tak se navzájem klamou. Pokud jde o jednotlivého byrokrata, stává se státní účel jeho soukromým účelem, honbou za povýšením, snahou udělat kariéru"*

Hlavne v poslednej vete Marx buď nerozumie podstate tohto javu, alebo zámerne klame.

T.j., Správnejšie by malo byť skôr presne opačne: „Pokiaľ ide o jednotlivého byrokrata, stáva sa jeho súkromný účel účelom štátnym, honbou za povýšením, snahou urobiť kariéru“

Ďalej má K. Marx znova do istej miery pravdu:

"Byrokracia miluje iracionálnosť a v tom je sestrou teológie."

Tu ide o tupé, indiferentné vykladanie (interpretáciu) zákonov rezignovaným úradníkom, ktorý často chce „len nejako prežiť“..do dôchodku. Úradník je totiž často systematicky preťažovaný nezmyselnou agendou, kde sa vlastnej skutočnej, často obecne potrebnej činnosti, ktorú má vykonávať, ani nemôže venovať. Podobne, ako učiteľ, či zamestnanec nejakej modernej súkromnej korporácie (moderného štátu, nadštátneho zriadenia – fr.état) pozn. prekl.

V ZSSR nebolo vedecko-popularizačných publikácii typu „Technika mládeže“, objasňujúcich všeobecné otázky a prognózy, orientované na dospelých skutočných špecialistov jednotlivých vedeckých odborov, ktorých je nevyhnutné povinne priebežne oboznamovať s celkovým postupom výskumov v rámci ich špecializácii a príbuzných odborov.

Západ cirkulárne(obežníkovým systémom) rozširuje hlavne vedecko-populárne informácie o tom, aké výskumy, kde a kým sú robené. Prístup zainteresovaných osôb k podstatnejším informáciám uskutočňuje jej vlastník za „špeciálny príplatok“, za príslušných podmienok, garantujúcich jej nerozširovanie bez vedomia vlastníka.

ZSSR však vo vydaniach periodík obežníkovým systémom (teda aj pre Západ) rozširoval podstatné(kľúčové, zásadné) informácie, priamo(bezprostredne) odrážajúce reálny obsah originálnych vedecko-technických správ(referátov, výsledkov). Čiastočne to bolo spôsobované potrebami VAK[1] vzhľadom na publikácie pred obhajobami dizertácii a častočne zlým systémom operačného zabezpečenia kľúčových informácii v súlade s tempom príchodu žiadostí od zainteresovaných organizácii a špecialistov.

Drvivá väčšina vedecko-technických informácii je tzv. „dvojitého využitia“, t.j. využívaných tak

A) v oblastiach chránených systémom daného politického režimu (napr. „špeciál“ a iné utajované technológie) ako aj
B) v oblastiach otvoreného výskumu.

Systematická analýza bývalých sovietskych (a východoeurópskych*) vedecko-technických periodík a verejne prístupných učebníc (skrípt*) ohľadom takýchto nevyhnutne informačne previazaných oblastí vedy a techniky, umožňovala Západu pomerne presne hodnotiť úroveň rozvoja špecializácii, „schovaných“ režimom utajenia.

Preto bol Západ lepšie oboznámený s obsahovou stránkou našich výskumov, ako my s tou jeho. On nám ukazoval iba reKlamu reálnych a domnelých(imaginárnych) úspechov, pričom my sme mu dávali k dispozícii obsahovú stránku našich výskumov v „darčekovom balení“, oslobodzujúc ho od nevyhnutnosti tratenia zdrojov na slepé uličky výskumu tam, kde sa nám podarilo odtrhnúť sa od pelotónu vpred. Preto systém nášho režimu spolu s všeobecne prístupnou vedecko-technickou literatúrou zabezpečoval jednostranne nastavené hlúpe odovzdávanie výsledkov výskumu a konkrétnych technologických objavov smerom na Západ.

Ďalší súvisiaci problém bola zviazaný s NEprítomnosťou „vedecko-popularizačných“, odborných vedecko-technických publikácii v ZSSR, keďže potreba celostnej priehľadnej prognostickej informácie objektívne existovala. V ZSSR bola táto informácia (konceptuálna!) čerpaná zo západných periodík typu „International defence review“. Tieto zakúpené periodiká boli následne v ZSSR uložené do archívov utajovaných informácii a z tohto dôvodu boli prístupné iba vedeniu štátu a úzkemu kruhu špecialistov-poradcov, podstrčených politikom s cieľom konzultácii ohľadom niektorých špecifických odborných otázok. Vedecko-technická „komunita“ k týmto informáciám však prístup nemala a celkovo proti tomu ani neprotestovala.

[1] Vyššia atestačná komisia. Okrem iného prideľujúca aj vedecké tituly.

Toto špecifikum systému panujúceho v režime ZSSR nikdy nebolo pre Západ tajomstvom. Preto sa spolu s reklamou (pre interné použitie na Západe) tlačila vo všetkých periodikách vedecko-technická pornografia[1] o predpokladaných smeroch rozvoja tých - ktorých oblastí vedy a techniky v dôsledku vedecko-technického progresu. Naši vedúci, zabarikádovaní vo svojich kabinetoch, si posledných 30 rokov pochutnávali na tejto vedecko-technickej pornografii ako žiaci, pred svojimi rodičmi sa schovávajúci s pornografiou sexuálnou.

Keďže systém režimu panujúceho v ZSSR neumožňoval vzdelávanie v zmysle celostného vnímania procesov v rámci rozvoja daného odboru, ktorý riadi úzky špecialista[2] dosadený do jeho vedenia, tak dôsledkom nízkej úrovne metodologickej kultúry a ňou podmienenej slepej dôvery/alebo nedôvery k podriadeným, takýto vedúci nie je v stave rozlíšiť dezinformáciu od dôveryhodných reálne možných koncepcii. Keďže je dezinformácia podložená dôveryhodnými faktami, a predovšetkým takými, ktoré možno získať iba pomocou agentúrnych[3] kanálov, tak vedecko-technická pornografia spôsobuje systematické odbáčanie úzkeho špecialistu, posadeného do role vedúceho, do slepých uličiek.

V situácii kontinuálneho zaostávania vedecko-technického pokroku v ZSSR voči Západu, evokovalo meditovanie predákov režimu nad vedecko-technickou pornografiou želanie „zázraku“. T.j., vedecko-technického prelomu, ktorý by umožnil predbehnúť Západ, pričom ho však ani len nedobiehali. Dôsledkom toho boli v ZSSR „pestované“ rôzne exotické témy. Práce na nich boli realizované dovtedy, pokiaľ nezačali prinášať plody. Následne boli tieto práce v ZSSR zaháňané do extrémov, udusené a zahasené, nemohúc prebojovať sa cez odborno-rezortné bariéry, avšak na druhej strane ľahko prekonávajúc hranice štátne. Tak boli tieto výskumy spravidla aplikovávané na Západe[4] (a dnes i na Ďalekom Východe – KR, CHN, JPN,..).

Keďže samotný oficiálny systém režimu formuje podmienky toho neoficiálneho, v ktorom obieha(cirkuluje) všetko, čo len chcete, tak je mnohopočetná profesionálna agentúra v podstate nepotrebná. Stačí infiltrácia málopočetnej murárskej periférie, kľudne aj nechápajúcej spomínaný mechanizmus a jeho ciele, do vedecko-technických spoločenstiev, vedeckých rád, redakčných kolektívov atď. Sionizácia vyšších zoskupení funkcionárov vo vede a technike ešte viac zjednodušila dosahovanie cieľa. Židovstvo si totiž celkovo uvedomuje svoju spolupatričnosť v globálnom rozsahu a ignoruje národné, mnohonárodné a štátne záujmy z pozície „elitárneho“ kozmopolitizmu rasy „bohomVYBRATÝCH“ „panov“ práve s cieľom uskutočnenia tejto svojej (a)sociálnej funkcie.

Ak sa však dokonca aj systém šírenia vedecko-technickej pornografie ukáže byť neefektívnym a nedarí sa napriek jemu odkloniť rozvoj nejakého procesu v ZSSR želaným smerom, tak začína

[1] Sci-fi a úlety a´la Elon Musk a Cesta na Mesiac..

[2] Lepší je nemecký výraz na rovnaký fenomén – Fachidiot (doslovne „odborný idiot“) s tunelovým videním, ktorý je mimo reality, celkovo nezopdpovedný - iba si tupo bez chápania kontextu iba „čestne“ autisticky svoju odbornú prácu robí a je tak príslušným manažérom smerom k vývoju najhorších lumpáren manipulovateľný. (pozn. prekl.)

[3] Príslušne už preddeformovaných(predžutých), účelovo predpripravených dezinformácii, in-formačných diverzii. (pozn. prekl.)

[4] Ďalším z dôvodov bol aj prakticky neobmedzený zdroj financovania strategických technológii a kupovania mozgov na Západe na úkor „zvyšku sveta“ cez neobmedzené tlačenie obeživa (fiat money) a globálny diktát úrokových sadzieb. Kto zbraňami „krytú“ hotovosť neprial a nebol dostatočne vlastnými zbraňami krytý, bol proste „zhumanitovaný“- viď tzv. „bombová“ demo(n)kracia konca 20. a zač. 21.storočia. (pozn. prekl.)

dezinformácia behom určitého času prichádzať cez GRU (Hlavnú Spravodajskú Službu)[1] a ďalšie špionážne, výzvedné a iné tajné služby..

* * *

Dôkazným materiál faktických informácii, znázorňujúcich tento proces, tu naschvál nebudeme uvádzať, aby sme sa nezaťažovali nepotrebnou pečiatkou utajenia a detailmi nezatieňovali celkový charakter objasňovanej koncepcie. Odkláňanie a blokovanie vývoja pracovnej činnosti ZSSR v mnohých perspektívnych smerovaniach vedy a techniky so súbežným rozptylovaním zdrojov do slepých uličiek v 1950 – 1980 rokoch bolo uskutočňované práve takýmto spôsobom.

Na to, aby sme sa o tom presvedčili, stačí vykonať chronologickú analýzu západných publikácii, dokumentov vlastnej rozviedky, referencii sovietskej vedy a techniky a vykonávaných riešení od roku 1956 do roku 1985.

V dôsledku toho väčšina obranných špecializácii ZSSR zaostávala za Západom, pričom ich vedenie súhlasilo iba s priznaním jednotlivých nedostatkov, a nie celkovým zaostávaním. Aj to iba vtedy, keď nepriznať ich bolo už nemožné. Príčinami zaostávania sa verne(p)oddané vedenie nezaujímalo, keďže **otázky riadenia vedecko-technického pokroku v celoštátnom rozsahu nepatria do zoznamu povinností nikoho zo štátnych činiteľov**, evidentne s výnimkou vedenia štátu. V sovietskom období sa však tejto povinnosti úspešne zhostil iba J.V. Stalin[2].

* *
*

Tí špecialisti, ktorí vystupovali proti dezinformácii, boli odstavovaní od kariérneho rastu a pod rôznymi ušľachtilými zásterami i priamou odkrytou podlosťou[3] a intrigami systematicky vytesňovaní do iných sfér činnosti.

Toto špecifikum „nášho“ systému režimu utajenia umožňovalo Západu používať vedecko-technický a ekonomický potenciál ZSSR (a Východného bloku ako zdroja celkovo) na svoje ciele. Západ tak cez miestny režim predovšetkým

1) prevracal v ZSSR pôvodne perspektívne výskumy do absurdných smerovaní a
2) na náš účet uskutočňoval výskumy, na ktoré sám nemal dostatok zdrojov, spolu so
3) zničením experimentálej bázy vo Východnom bloku a odpílením tej kádrovej[4]

[1] ГРУ Главное разведывательное управление (Glavnoje razvedivatěl'noje upravlenije). Hlavná správa rozviedky Generálneho štábu Ozbrojených síl Ruskej Federácie. (pozn. prekl.)

[2] Pred ním ešte Peter I. Všetci ostatní neprenikali a neprenikajú (do r.1998) do podstaty činnosti svojich „poddaných“, zanechávajúc po sebe iba povinnosť dobromyseľného prázdneho kecania o vedeckom a výrobnom pokroku.

[3] Až po miznutie tajných dokumentov zo zapečatených trezorov, za čo je minimálne 7 rokov nepodmienečne, pokiaľ nenasleduje rovno obvinenie z vlastizrady.

[4] Čiastočne aj vykúpením najlepších ľudských zdrojov (HR) cez fiat money systém. Podobne, ako prakticky všade na svete, keď krv spoločnosti - emisiu a toky obeživa kontrolujete a tým materiálne zabezpečenie populácie, oblasti ekonomického boomu. T.j., stúpanie úrokových sadzieb smerom na východ a tým automaticky klesanie miezd z dôvodu nedostatku obeživa proporcionálne až exponenciálne rýchlejšie sťahovaného z obehu cez úrok + zvyšovanie inflácie navyšovaním nákladov firmám – viď dve ramená klieští

Existuje názor, že jedným z posledných úspechov Západu v tejto oblasti bolo zničenie atómovej ponorky „Komsomolec“ 7.4.1989. Už v štádiu projektovania na výkrese bola odsúdená k zániku pomocou vysokej štatistickej pravdepodobnosti vzniku havarijných situácii na nej[1].

Riadiť, ako je zobrazené v DVTR (Dostatočne všeobecnej teórii riadenia), je možné štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom. T.j., zmenou pravdepodobnostných charakteristík tých – ktorých udalostí. To umožňuje zostrojiť aj mechanizmus organizácii diverzii(sabotáží), keď je objekt zničený, a zlomyseľníkov niet, alebo sa môžu vyhovoriť(zapierať) tým, že konali iba na základe technického návodu(dokumentácie). Sťažností(námietok) voči tým, čo vypracovali návod výroby, sú taktiež neopodstatnené, keďže bol zničený iba jediný objekt, a všetky ostatné, zostrojené podľa rovnakého návodu, úspešne fungujú, aj keď možno ojedinelé nedostatky nájsť vlastne všade.

Príčinou kriku okolo vylovenia „Komsomolca“ je jedinečnosť tejto ponorky a absolútne sa netýka ekologických motívov, keďže si pritom paradoxne nikto z „aktivistov“ nespomína tak na tragickú nehodu americkej jadrovej ponorky „Trasher“(10.4.1963), ako ani na jadrovú tragédiu ponorky „Scorpion“(30.6.1968), či na na dne oceánov hlavne západnými krajinami systematicky ukladaných kontejnerov s rádioaktívnymi odpadmi, alebo na mnohé v priebehu posledných desaťročí pri cvičeniach a transportoch hlavne v USA stratené jadrové hlavice. Nikto si nespomína ani na strategický raketový nosič ZSSR[2], taktiež za podivných okolností zničený v Severnom Atlantiku krátko pred stretnutím vedúcich predstaviteľov ZSSR a USA na známej kľúčovej konferencii o nukleárnom odzbrojení v Rejkjavíku na Islande v roku 1986. *Osobitne sa vyššie napísané týka „Treshera“ a „Scorpiona“, potopených pomerne dávno a ktorých stupeň korózneho rozpadu morskou vodou by mala byť oveľa vyššia, ako u neskorších obetí ľudskej nedôslednosti v oblasti konštrukcie lodí a moreplavbe.*

Existujúci systém režimu utajenia je založený výlučne na princípe ochrany pred nedovoleným prístupom k faktologickej informácii v súlade s rôznorodými zoznamami údajov, nepodliehajúcich zverejneniu(publikácii) vo verejnej tlači a ani skúmaniu v špeciálnych brožúrach utajených vydaní, nemajúcich úradnú pečať, atď. Úradná pečať (pečiatka utajenia[3]) sa prideľuje informačnému zdroju ako celku. Zriedkavo majú aj jednotlivé hlavy (kapitoly daného dokumentu) svoje úradné pečate. Preto býva dostatočne často v jednom obšírnom zdroji (zborníku), pod pomerne vysokým stupňom utajenia, informácia všetkých existujúcich stupňov

trhajúce duše otrokov nových kolónii na Východe .. atď. (pozn. prekl.)

[1] Za posledných 9 rokov (napísané v r.1998) množstvo komisii, zaoberajúcich sa touto otázkou, neobjavilo iných vinníkov, okrem samotných nezodpovedných obetí katastrofy. Tie, a predovšetkým veliteľ lode, z neznámych dôvodov nevydajúci rozkaz „opustiť loď“, jednoznačne urobili chyby, ale.. až potom, ako vypukol požiar. Do momentu vzniku požiaru išlo o štandardnú cvičnú plavbu, dostatočne bezpečnú aj pri strednej kvalifikácii posádky. Vysoká štatistická predurčenosť vzniku požiaru bola vytvorená na brehu v konštrukčnej kancelárii projektujúcej danú ponorku. Tam však zločincov a vinníkov niet. Sú tam iba zaslúžilí pracovníci vedy a techniky, laureáti a akademici, spojení kruhovými vzájomnými zárukami vedecko-technickej a vojenskej mafie. V r. 2000 bola zasa zničená atómová ponorka „Kursk“. A v rámci vyšetrovania znova neboli smerom na projektanta namierené žiadne otázky, aj keď bol charakter poškodenia podobný prípadu, keby bol „Kursk“ potopený protiponorkovým zbraňovým systémom, ktorý podľa dostupných informácii nebol použitý Severnou (ruskou) flotilou. Podrobnejšie o otázkach, zviazaných s haváriou „Kursku“, viď. materiály KSB analytická práca „Ruská spoločnosť a havária atómovej ponorky „Kursk“ 12.augusta r. 2000“ (odsek doplnený v r.2004)

[2] Mimochodom, projekt rovnakej konštrukčnej kancelárie, ako havarovaný „Komsomolec“.

[3] Stupne utajenia napr: tajné, prísne tajné, supertajné, atď. Viď príslušné Zákony a Smernice, prípadne Odporúčania MVSR. V niektorých krajinách sa používa na aj francúzsky výraz „griffe“, či niekedy v príbuznom zmysle „faksimile“ z lat. „fac simile“ (sk: konaj podobne..nasledovne). pozn. prekl.

utajenia, alebo informačne s ňou previazaná (čo umožňuje rekonštrukciu ešte vyššie utajenej informácie[1]). Keďže sú všetky zoznamy utajovaných údajov dosť obsiahle a zapamätať si ich je prakticky nemožné, tak už samotné tieto informačné zdroje vytvárajú štatistickú predurčenosť prenášania informácie s vyšším stupňom utajenia pri práci s informáciami nižšieho stupňa utajenia (dostupnejšími), ktoré sú v nej obsiahnuté. Celý tento problém existuje proste preto, že systém režimu utajovania vychováva nie kultúru spôsobu narábania s informáciou, ale prakticky nevyhnutne ***kultúru ignorovania režimu utajovania, v skutočnosti obmedzujúcu práceschopnosť príslušného zamestnanca.***

Už aj letmý pohľad na sprístupnené utajované dokumenty USA poukazuje na to, že je v nich pečiatka o utajení prítomná na každej strane a okrem toho, pred každým odsekom textu, obrázkom, schémou, grafom, atď. To je vyjadrenie principiálne iného systému prístupu k ochrane informácii pred nepovoleným únikom. Takéto definovanie každého jedného odseku pečaťou ohraničenia prístupu nevyhnutne vedie k tomu, že pri skúmaní, skladaní a pracovaní s textom nepríde k nepovoleným, štatisticky predurčeným únikom v dôsledku prostej chyby používateľa, alebo jeho plne možnom (pri veľkom množstve informácii) nevedení o stupni utajenia nejakého čiastkového fragmentu textu.

Po zdvihnutí „železnej opony“, keď sa stali cesty za hranicu možnými aj pre predstaviteľov vedecko-technickej inteligencie, začala rásť tendencia neželania pracovať s utajovanými témami. Osobitne s tou najzávažnejšou, majúcou najvyššie stupne utajenia a kladúcou dodatočné ohraničenia na celú masu „potenciálnych zradcov“, zaoberajúcich sa touto prácou. Predovšetkým sa to týka vedkýň a vedcov z vedeckých ústavov, majúcich dostatočne veľký intelektuálny potenciál. Kariérne práce jej predstaviteľov a honoráre(platy) sú totiž do značnej miery zviazané publikačnou činnosťou, ktorej vytvárajú neutajované údaje lepšie podmienky, ako režim utajenia. Práca s utajovanými témami sa ukazuje byť menej finančne zaujímavou, ako prosté šírenie(kopírovanie) jedného a toho istého v rôznych vydaniach verejne dostupných informácii. Pritom dodatočné ohraničenia na zahraničné cesty a na využívanie skutočných výsledkov výskumov vo verejných dizertáciách ešte dodatočne sťažuje ich situáciu, keďže sa takáto tendencia prejavuje predovšetkým medzi špecialistami najvyššej kvalifikácie, majúcich možnosť výberu objednávateľa práce a témy.

Okrem toho vytvára existujúci systém režimu „utajenia“ podmienky, v ktorých prekvitá lživeda. Úzky špecialisti, ktorí kariérne vystúpali na vedúce posty s dostatočne veľkou zodpovednosťou, sú v čiastkových, obsahovo im neznámych otázkach, závislí od im podriadených špecialistov a tak neschopní rozlíšiť lživedu od skutočnej vedy. Dôsledkom toho je jeden zo spôsobov, ako urobiť kariéru:

1) vybrať si pre krajinu veľmi závažný cieľ výskumu;
2) z dôvodu závažnosti cieľa získať veľmi vysokú pečiatku utajenia a prístup k informáciám iba pre veľmi úzky okruh osôb;
3) závažnosť cieľa a sľubovanie fantastických výsledkov garantuje hojné financovanie.

Keďže za takýmto postupom niet ničoho, okrem kariérizmu, tak je takýto typ „výskumu“ vyhľadávaný a využívaný hlavne sio-murárskou mafiou predákov vedy a techniky, ktorá

a) zabezpečuje obhajobu dizertácii v špeciálne uzavretých komisiách;

[1] A zároveň pôsobí v rámci celkového utajenia „inflačne“, keďže osoby s prístupom potom nemusia byť schopné dostatočne presne rozlíšiť jednotlivé úrovne utajenia informácii v celkovom dokumente. (pozn. prekl.)

b) pomáha pri kariérnej práci;
c) špeciálne organizuje únik informácii do zahraničia, čo bezodkladne evokuje hojnosť publikácii vo vedecko-pornografickej literatúre o perspektívnosti danej lživedeckej tématiky[1] a možnom „zaZraku“.

Takýmto spôsobom vypestovaní kariéristi sú následne vyzdvihovaní na vedúce posty a fungujú ako poslušní agenti vplyvu, plne závislí od ich mecenášov. Potom je takúto slepú tématiku[2] nemožné uzavrieť aj desaťročia. Tí, ktorí by z titulu svojej funkcie mohli ukončiť takúto „prácu“, z nej totiž

1) reálne nič nechápu a
2) boja sa prijať na seba zodpovednosť za ukončenie „možno perspektívneho výskumného smeru“,
3) často sa aj autorsky zúčastňujú na tomto nezmysle,
4) a možno boli na ňom i odmala odchovaní;
5) a tí, čo chápu, buď o takomto „výskume“ z dôvodu vysokého režimu utajenia nevedia,
6) alebo ich prosto odborná verejnosť nepočúva, lebo «veď hodnotenie tohto „výskumu“ nespadá pod funkciu a hierarchické kompetencie dotyčného „kverulanta“»;
7) časť odborníkov aj proste mlčí, keďže ich služobný a vedecký kariérny rast taktiež závisí od mafie predákov vedy a techniky: majú „rodinu a deti“(prípadne hypotéku a iné úvery) a tak proste «v danej veci nie je principiálny postoj na mieste»[3].

Dôsledkom takéhoto podriadenia (vzájomného vloženia) systému režimu utajenia v bývalom ZSSR[4] pod globálne informačné toky, tento

a) neprekáža jednosmernému odlyvu aplikovanej vedecko-technickej faktológie(výsledkov) z býv. ZSSR a z Východu na Západ všeobecne[5];
b) spomaľuje tempá vedecko-technickej práce v býv. ZSSR;
c) umožňuje zvnútra riadiť(sabotovať) otváranie a odkláňanie výskumných prác do neperspektívnych, až absurdných smerovaní v býv. ZSSR.

Úlohou profesionálnej agentúry a rezidentúry (rozviedky)[6] je pritom iba upresňovanie dovtedy objavených najzávažnejších informácii. Preto sa takmer 80% priekopníckych(prelomových)

[1] Často hraničiacom s ezoterikou a exoterikou, alebo dokonca i ďaleko za jej hranicami. Proste vedomé šarlatánstvo a podvod, etablujúci sa celé desaťročia vo vede a zneužívané médiami na blbnutie ľudí, cielene systematicky napomáhajúc tak v neposlednom rade aj rôznym konšpiráciám s účelom kamuflovania reálne globálno-politicky motivovaných zákazov, tabuizovaných oblastí výskumu. Podobne, ako tzv. „biey šum“ a „rušičky“ v oblasti spojovacej a informačnej techniky celkovo. (pozn. prekl.)

[2] Odsávajúcu, tunelujúcu obrovské zdroje a systematicky zámerne dlhodobo blokujúcu výskum a vývoj, zachovávajúcu, upevňujúcu informačnú pyramídu. (pozn. prekl.)

[3] Podobne funguje mechanizmus systému morálnej korupcie aj v korporátnej sfére(dominujúcej dnes jednoznačne miestnym štátnym zriadeniam), kultúre, politike, etc.. a nie len v zmysle falošného tzv. patentového práva a autorských práv celkovo zneužívaných na brzdenie rozvoja v mnohých smeroch – z pohľadu jelít pre spomaľovanie efektu „zákona času“(fenoménu „Zmeny logiky sociálneho správania“).. (pozn. prekl.)

[4] a zčasti aj býv. Vychodného Bloku všeobecne (pozn. prekl.)

[5] Napriek priemerne objektívne horšiemu západnému skolstvu (mimo „elitných“ univerzít) je to dementálna kolonizácia vysávačmi-upírmi. Viď kupovanie mozgov za ono spomínané ničím, okrem vojenskej sily nekryté, takmer bez obmedzenia tlačené obeživo. Ďalším masívnym dôvodom je taktiež aj v skratke spomínané držanie nízkych úrokových sadzieb na Západe, čo spôsobuje nevyhnutne na každú stotinu percenta rozdielu obrovské finančné obnosy naviac pre spotrebu komparatívne lacných výrobkov z Ázie, Východnej Európy a surovín z Afriky a Južnej Ameriky, čím je Západ pre väčšinu globálnej populácie, napriek jeho reálnej amorálnej zvrhlosti, stále príťažlivý. B. Brecht: „Najprv žrádlo, potom morálka“ – informačný nosič zachovať(západný „plebs“), kŕmiť treba, bo bez neho i onen „duch“ uletí. (pozn. prekl.)

[6] I západnej..a akejkoľvek. (pozn. prekl.)

objavov býv. ZSSR vracia po 15-20 rokoch nazad do krajiny vo forme sériovej produkcie a už konkrétnych technológii hlavne cez USA, SRN a Japonsko za situácie, keď v samotnom býv. ZSSR tieto prelomové objavy zostávali ležať na poličkách archívov.

Formálne sa všetko vyššie uvedené javilo byť v býv. ZSSR informáciou, NEpodliehajúcou otvorenému šíreniu(zverejňovaniu). T.j., predstavovala sama osebe štátne tajomstvo. Avšak analýza rozvoja sovietskej vedy a techniky za posledných 35 rokov existencie býv. ZSSR hovorí, že sa všetky tieto špecifiká režimu utajenia býv. ZSSR nejavili byť utajenými pred „RAND Corporation“[1] a inými mozgovými trustmi(syndikátmi), pracujúcich pre CIA, NSA a administratívu USA celkovo. Z toho zároveň vyplýva, že sa uvedené informácie javia byť štátnym tajomstvom krajín Euro-Amerického konglomerátu a korporátym tajomstvom[2] sio-murárstva. Preto by bolo v krajinách býv. ZSSR a Východného Bloku očividnou hlúposťou, alebo očividnou zradou(vlastizradou?!) prenasledovanie, či dokonca trestné stíhanie za zverejňovanie štátnych tajomstiev(hlavne koloniálno-genocídnych) USA a mafióznych utajovaných skutočností biblického internacizmu.

Všetko vyššie uvedené sa týkalo režimu utajenia práce v sfére riadenia, vo vede a priemysle. V radových(bežných) častiach Ozbrojených síl býv. ZSSR, orgánoch KGB(FSB) a MV, by tieto špecifiká systému režimu utajenia nemali mať charakter takej celonárodnej pohromy, ako v ostatných sférach celospoločenskej špecializácie práce. (T.j., sú tam naopak, samozrejme logicky žiadané a nevyhnutné*). Okrem iného aj preto, že funkcie ich jednotlivých zložiek nie sú až tak rozdielne pri porovnaní s ostatným národo-hospodárskym komplexom(celkom).

Z pohľadu teórie riadenia existujúci systém režimu utajenia prác a ním vytvárané organizačné štruktúry a oficiálne okruhy cirkulácie informácii nezodpovedajú ideálom a objektívnemu vektoru cieľov[3] býv. sovietskej(a Východoeurópskej*) spoločnosti. Preto sa ona (teória riadenia) javí byť stimulom k aktivizácii cirkulácie ju „chrániacej“ informácie mimo oficiálnych štruktúr a kanálov a taktiež prúdenia tejto informácie smerom do štruktúr viac zodpovedajúcich objektívnemu vektoru cieľov spoločnosti. Z druhej strany odráža neadekvátnosť podobnej informácie v rámci býv. sovietskeho vektora cieľov, jeho plnú adekvátnosť s cieľmi systému riadenia Euro-Amerického konglomerátu. Pseudoetická medzinárodná mafia a Murárstvo totiž voľne vstupujú do systému bezštruktúrnej cirkulácie informácii. Pre rozvoj býv. sovietskej spoločnosti tak predstavuje oveľa väčšie nebezpečenstvo nie únik v praxi aplikovanej faktológie (výsledkov výskumu) do zahraničia (na boj s čím bol akoby orientovaný oficiálny systém režimu

[1] Research ANd Development (výskum a vývoj) – jeden z mnohých tzv. think-tankov („expertných skupín“, resp. „názorových fabrík“) určených aj k formovaniu-riadeniu verejnej mienky - cca.1600 zamestnancov od r.1948, centrála - Santa Monica-California, Arlington –US Army, Pittsburg, NY City (Rada pre vzdelávanie), Cambridge(Európska pobočka), Doha (Katar) – blízkovýchodné operácie. Ďalej napr. tzv. Council on Foreign Relations, Carnegie Endowment for International Peace, Trilaterale Commission, European Leadership Network, GLOBSEC a stovky iných, majúcich formu neziskoviek, nadácii tretieho sektoru, s.r.o., informačných a „lobbingových“ skupín, atď.. (pozn. prekl.)

[2] Korporátne(globálno-súkromne) utajované skutočnosti sú spravidla pod ešte oveľa prísnejšími smernicami, drobnohľadom a procedúrami prístupu a spracovania, ako tie štátne. Viď súkromný vojenský výskum, „špeciál“ a štandardizácia práce hoc aj s bežnými „confidential“ informáciami. (pozn. prekl.)

[3] Vecí, cieľov, ktoré ľudia naozaj objektívne potrebujú k svojmu rozvoju – napĺňaniu svojho čo najoptimálnejšieho potenciálu vzhľadom k neustále sa meniacej situácii zmenenej logiky sociálneho správania – „Zákonu času“. T.j., cieľov objektívnych z pohľadu Vis Maior, ktoré sa musí každý skutočný manažér chápať čo najlepšie aspoň v základných črtách a čo najdetailnejšie tak poznať nutné parametre svojho konkrétneho manévru (a tak i svojich „pod-riadených“) v rámci celku, aby nevznikali konflikty s cieľmi Vis Maior a tým neprípustné odchýlky = riziká riadenia. (pozn. prekl.)

utajenia), ale príliv konceptuálne cudzej informácie zo zahraničia a jej nekontrolované[1] zavádzanie do systému spoločenského samoriadenia samotnými nedostatočne chápavými občanmi. A práve s týmto systém režimu nebojuje. Tento faktor sa otvorene neprejavoval minimálne do začiatku 1930-tich rokov. U moci v ZSSR a v Nemecku bol totiž v tom čase sio-internacizmus, pripravujúci Rusko a Nemecko k vzájomnému zničeniu. Aby vyhladenie prebiehalo lepšie[2], bolo treba na oboch stranách vybudovať mocný vojensko-ekonomický potenciál. Po vojne, keď ZSSR začal mieriť ku konceptuálnej samostatnosti, začal systém režimu pracovať proti samotnému vlastnému ZSSR, zabezpečujúc spomaľovanie tempa vedecko-technického rozvoja a podriadenie ZSSR Euro-Americkému konglomerátu podľa všetkých šiestich priorít všeobecných prostriedkov riadenia.

Aj USA však majú kvalitatívne analogický systém režimu utajenia. Keď potrebovalo vyššie Murárstvo z dôvodu obnovy vyváženého režimu pretekov v zbrojení „Západ-Východ“, preniesť jadrovú informáciu do ZSSR, tak systém režimu utajenia USA vtedy predviedol svoju úplnú neschopnosť rovnako, ako sovietsky režim utajenia v rokoch nasledujúcich.

To hovorí o tom, kto sa javí byť skutočným vládcom systému režimu utajenia v oboch krajinách. Zostrojenie systému režimu podľa princípu, že každý, kto má prístup k utajovaným informáciám, je potenciálny zradca, je plne oprávnené, ak sa na neho pozeráme z pozície kozmopolitického sio-iternacizmu, vo vzťahu ku ktorému sú väčšina populácie skutočne potenciálni zradcovia a **ak aj nezradia, tak iba preto, že nechápu, čo, koho, komu a ako treba prezradiť.**

Je možné, že niekomu sa tento vývod-uzáver páčiť nebude, avšak treba v sebe vychovávať celostný pohľad na svet.

Ak systém režimu utajenia zodpovedá potrebám spoločenského rozvoja, tak sa kríza riadenia a zaostávanie býv. ZSSR vo vedecko-technickom rozvoji všetkým iba zdali. Ak ale zaostávanie skutočne existuje a kríza riadenia taktiež, tak je systém režimu utajenia časťou systému mafiózneho nadštátneho riadenia, prebúdzajúceho tieto javy k životu v býv. ZSSR.

Opatrenia vedúce k zabezpečeniu informačnej bezpečnosti

Keby sme sa pozreli na systém režimu utajenej činnosti, vychádzajúc z dlhodobých záujmov mnohonárodnostnej civilizácie bloku Ruska (býv. ZSSR), tak by mala byť iba podsystémom v systéme kontroly a ochrany okruhov cirkulácie informácii v spoločnosti celkovo. Ďalej budeme používať termín SYSTÉM INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI, aj keď tým myslíme SYSTÉM

[1] bez rozlíšenia objektívne prínosných a škodlivých vplyvov (pozn. prekl.)

[2] Vyhladenie, vyhubenie z pohľadu a-sociálnych inžinierov nežiadúcich vplyvov sociálno-inžinierskych. T.j., dôkladnejší „reset-reštart“ starého asociálneho operačného systému do nejakej novšej formy bez skutočnej reinštalácie. (v IT terminológii odvodenej od modelov riadenia kulturologických supersystémov.) pozn. prekl.

KONTROLY A OCHRANY OKRUHOV CIRKULÁCIE INFORMÁCII V SPOLOČNOSTI CELKOVO. Ide o jeden z príkladov, keď je fonetický zápis na účely prenosu zmyslu nevhodný.

Pri pohľade z pozície **Dostatočne všeobecnej teórie riadenia** je informačná bezpečnosť stabilné plynutie(tok*) procesu riadenia objektu (samoriadenia objektu), v rámci prípustných odchýlok od ideálneho predpísaného režimu. Má sa tak diať v podmienkach nie len živelných[1] vplyvov prostredia, ale aj v podmienkach cieľavedomých vonkajších, alebo vnútorných pokusov vyviesť riadený objekt z predpísaného režimu, ktoré môžu byť maskované ako živelné aktivity prostredia. Takýmto spôsobom je termín „informačná bezpečnosť“ vždy zviazaný s konkrétnym objektom riadenia, nachádzajúcim sa v príslušných podmienkach(prostredí).

Okrem toho sa daný termín vzťahuje k plnej funkcii riadenia, predstavujúcej osebe súbor rôznorodých činností, uskutočňovaných pri procese riadenia, počínajúc od rozlíšenia faktorov, vyžadujúcich si riadiaci zásah, formovanie vektora cieľov riadenia a končiac likvidáciou riadiacich štruktúr, ktoré už vyplnili svoje predurčenie.

Uvedené faktory má termín „informačná bezpečnosť“ spoločné vo vzťahu k informačnej bezpečnosti ako najmenšieho a bezvýznamného činu, tak aj informačnej bezpečnosti ľudstva celkovo v rámci globálneho historického procesu.

V súlade s tým sa ZÁKLADNOU POTREBOU, vyžadovanou od systému informačnej bezpečnosti spoločnosti, javí byť zabezpečenie udržateľnosti konceptuálnej moci spoločnosti v následnosti pokolení a vo vzťahu k prvej priorite vo vektore cieľov – zabezpečenie likvidácie davo-„elitarizmu“.

Dôsledkom tejto snahy sa javí byť nevyhnutnosť takej organizácie cirkulácie informácie v spoločnosti, pri ktorej je vylúčené zavedenie nejakých iných koncepcii rozvoja do systému riadenia spoločnosti zvonku, obíduc vnútornú – celonárodnú[2] konceptuálnu moc krajiny.

Ochrana aplikovanej faktológie (praktických výsledkov výskumu) pred neoprávneným prístupom má zmysel iba za podmienky udržateľnosti (stability) **procesu konceptuálnej samostatnosti spoločnosti**. V opačnom prípade zabezpečuje spoľahlivá ochrana aplikovanej faktológie pred neoprávneným prístupom stabilné uzatváranie(fixovanie) okruhov systému riadenia spoločnosti na vonkajšiu konceptuálnu moc. Tá môže potom SVOJVOĽNE trestať a milovať ako túto spoločnosť celkovo, tak i ňou(vonkajšou konceptuálnou mocou) preferované jednotlivé sociálne zoskupenia[3].

Ďalej sa celý výklad týka predovšetkým sféry riadenia, vedy a techniky. Informačné procesy v nich sa totiž kvalitatívne vzhľadom na informačný obsah odlišujú od informačných procesov v radových častiach ozbrojených síl, KGB(FSB) a MV.

[1] Spontánnych, „náhodných“ - stochastických (pozn. prekl.)

[2] V prípade multietnického štátu: spolunárodnú, resp. medzinárodnú koncepciu riadenia zriadenia (štátu) - pozn. prekl.

[3] Západná spoločnosť je rovnako rigidne(tvrdo) kast(r)ovaná, ako napr. aj indický, či pseudojudaistický protofašizmus (pozn. prekl.)

Avšak aj za podmienky zabezpečenia stability(udržateľnosti) procesu konceptuálnej samostatnosti sa netreba rozptyľovať ochranou celého objemu aplikovanej faktológie(výsledkov výskumu a vývoja). Existujúce zoznamy údajov podliehajúcich ochrane pred neoprávneným prístupom, sú zostavované vychádzajúc z požiadavky alibizmu. Zostavované sú ľuďmi, ktorí vo veľkej väčšine celkovo nechápu charakter cirkulácie informácii vo výrobe a riadení. Z tohto dôvodu sa tajnou nestáva len skutočne tajná informácia, ale i **radová faktologická informácia, zverejnenie ktorej nemôže priniesť reálnu škodu spoločnosti. Ide teda o zdánlivo(fiktívne) tajnú informáciu.**[1] Fakt kontaminácie systému režimu utajenia fiktívne tajnými informáciami do toho – či onoho stupňa, si následne uvedomuje väčšina vedecky a technologicko-výrobne činných osôb, ktoré sa s takýmto fenoménom u daného systému stretávajú. A to sa javí byť základnou príčinou úniku skutočne tajnej(ďalej prosto tajnej) informácie, ktorá je vyklebetená v rámci osobnej dôvery spolu so zdanlivo tajnou informáciou. Deje sa to proste dôsledkom nízkej kultúry narábania s informáciami.

Toto tvrdenie jasne ilustrujú nasledujúce príklady:

1) Technická dokumentácia sovietskych tankov T-34 bola absolútne sovietskym tajomstvom. Už v roku 1941 sa okupanti presvedčili o tom, že T-34 sa skutočne javí byť najlepším stredným tankom druhej svetovej vojny. V Nemecku vznikla otázka o výrobe nemeckej kópie T-34 podľa vzoru v priebehu vojenských operácii ukoristených exemplárov. Kameňom úrazu boli však pre pomerne vyspelý nemecký priemysel:
   a) nepripravenosť zvariť kostru tanku z pancierových plátov;
   b) nepripravenosť odliať pancierovú vežu ako celok (alebo ju zvariť z plátov tak, ako kostru)[2]
   c) nepripravenosť vyrobiť tankový dieselový motor s hliníkovým karterom (spodnou časťou motora)

2) Je známe, že D.I. Mendelejev vytvoril technológiu výroby bezdymového strelného prachu v Rusku na základe analýzy suroviny, prichádzajúcej na jednu zo zahraničných tovární na strelný prach.
3) V roku 1984 jeden z dôstojníkov americkej lietadlovej lode povedal: *„Môžeme dať rusom celú túto loď so všetkými lietadlami a prejde 15 rokov, kým sa stane zbraňou v ich rukách“*. S tým možno súhlasiť, keďže tak konštrukčné špecifiká lode, ako i lietadiel, i proces organizácie služby na lietadlovej lodi sú vykúpené skúsenosťami 70-ročných dejín skutočnej bojovej prevádzky a havárii námorného letectva US NAVY a nie špekulatívnymi úvahami, podobnými chruščovsko-arbatovským a jakovlevsko-simonovským[3], v pohodlných kabinetoch vedúcich pracovníkov ministerstiev a konštrukčných kancelárii býv. ZSSR.

Tieto príklady svedčia o tom, že:

[1] Viď dnes znova i na Západe masívne prebiehajúci proces a pojem s názvom „Inflácia bezpečnosti“ (pozn. prekl.)

[2] Problém nitovaných pancierových platní bol (ako napr. aj u česko-slovenských LT-38), že sa nity aj pri neprerazení pancieru strelou protivníka pod zmenou napätia v platni uvoľňovali, vystreľovali z puzdra a ohrozovali posádku i vlastných vojakov okolo. (tech. pozn. prekl.)

[3] Vedúci pracovníci leteckých konštrukčných kancelárii, dlhodobo vystupujúci proti zabezpečeniu možnosti katapultovaného vzletu lietadiel z lodí VMF (vojensko-morskej flotily) býv. ZSSR pod zámienkou toho, že oni zabezpečia vysoké energetické vybavenie svojej leteckej techniky, dôsledkom čoho môže tá vzlietať z paluby lode zo „skokanského mostíku“ (viď zvýšený predok ruských leteckých krížnikov) bez prídavných zariadení.

A) pomer objemu skutočne tajnej faktológie je voči celkového objemu utajovaných informácii nízky.

B) ďalej sa v závislosti od obsahu aplikovanej faktológie[1] ukazuje byť jej reálna dôvernosť(tajnosť) rozličnou na rôznych etapách životného cyklu vedecko-technickej produkcie.

C) Okrem toho celková úroveň rozvoja svetovej vedy a techniky a exportno-importná politika štátu taktiež mení reálnu dôvernosť faktologickej informácie s plynutím času.

Existujúci systém režimu utajenia ignoruje tieto osobitosti zmien reálnej tajnosti aplikovanej faktológie a stanovuje použitie pečiatky utajenia na zvolenom mieste raz a navždy(bez predpisu mechanizmu AUTOMATICKÉHO znižovania úrovne utajenia). Vychádza totiž z predpokladu, že bude pečiatka následne odstránená, alebo že bude v prípade nevyhnutnosti znížená jej úroveň(utajenia) špeciálnym rozkazom. Na nevyhnutnosť aktualizácie zoznamov utajenia[2] vydávaním priamych rozkazov tohto typu príslušné štátne orgány v rámci bežného zhonu každodenného života zabúdajú. Dôsledkom toho je existujúci systém režimu utajenia zanesený veľkým množstvom spomínaných pseudotajných informácii, čo vytvára ťažkosti predovšetkým s kontrolou obehu skutočne tajných informácii. Avšak aj prístup k odtajnenej bývalej pseudotajnej informácii je realizovaný iba s povolením dostatočne vysokého stupňa vrchnosti(velenia), ku ktorému primárny kontingent vykonávateľov danej činnosti(technikov a vedcov) nemá prístup. Z tohto dôvodu leží vedecko-technická dokumentácia na policiach v sejfoch pod ochranou režimu utajenia a neslúži formovaniu kultúry vedecko-technických prác, štúdii a návrhov riešení aktuálnych konkrétnych problémov, ako by rozhodne kľúčovo mala. Okrem toho existuje vo vede a technike ešte tendencia snahy tajných služieb zbavovať sa povinností kontroly nad zastaralými utajovanými skutočnosťami, ktorá sa prejavuje žiaľ NIE anuláciou(sňatím) pečate utajenia a v preložení týchto zdrojov informácii do neutajovaných depozitov[3], čo je nevyhnutné pre existenciu kontinuity následnosti pokolení a vedecko-technických škôl. Táto tendencia práce tajných služieb sa prejavuje naopak masovým ničením(šialené!!) tejto vedecko-technickej dokumentácie, čo vedie nevyhnutne k vytrácaniu sa kultúry formovania vedecko-technických štúdii. Postupom času sa tak táto neblahá činnosť bezpečnostných zložiek vlastného štátu prejavila aj v chronickom vedecko-technickom zaostávaní býv. ZSSR a Východného bloku celkovo. Pritom sú ničené jedinečné zdroje(rekonštrukcia ktorých nie je vždy možná) iba z toho dôvodu, že sú momentálne nepotrebné.

Keby sme analyzovali informáciu zviazanú s celým životným cyklom vedecko-technickej produkcie, od štádia počiatku štúdie potrieb vedúcich k produkcii, až do jej likvidácie z dôvodu nepotrebnosti, tak celú aplikovanú faktológiu (údaje z výskumu a vývoja) možno rozdeliť na nasledujúce kvalitatívne rozličné kategórie:

1) KONCEPTUÁLNA INFORMÁCIA, definujúca spotrebiteľské (technické, takticko-technické) parametre, ktorými má disponovať produkcia, organizáciu jej(produkcie) využitia a likvidácie po zavŕšení jej cyklu. Jej utajenie by malo zmysel iba do momentu, keď sa v zahraničí objavia analogické(podobné) systémy rovnakého funkčného zamerania s podobnou, alebo vyššou spotrebiteľskou kvalitou. Do objavenia sa zahraničných analógov by mali mať prístup k danej informácii všetci tí, kto riadia práce na podobných

[1] V technologickej výrobnej praxi aplikovaných výsledkov výskumu a vývoja

[2] Radovo desaťtisíce až státisíce rôznych strán a dokumentov.

[3] Čo vyžaduje pomerne vysokú odbornosť, organizáciu práce, chápanie podstaty veci, triedenie, ..špecifické požiadavky na vlastný personál a tým čas, peniaze, vôľu, motiváciu,..atď.

perspektívnych prototypoch a organizáciu používania už skonštruovaných prototypov podľa ich určenia[1]. Tieto osoby by mali mať právo plne, alebo čiastočne oboznámiť s touto informáciou sebe podriadených špecialistov podľa miery vznikajúcej nevyhnutnosti. Po objavení sa zahraničných analógov(konkurenčné modely) musí byť ku konceptuálnej informácii poskytnutý voľný prístup všetkým špecialistom, zviazaným s danou produkciou na všetkých etapách jej životného cyklu. Iba v tom prípade môže totiž krajina získať dostatočne rýchlu konštruktívnu kritiku predchádzajúcej koncepcie[2] daného typu - alebo triedy vedecko-technickej produkcie a tak postupne i generáciu novej koncepcie. Úspech konceptuálnej činnosti je definovaný prítomnosťou „iskry Božej“[3], ktorú, ako je známe, nemožno „zveriť na dočasné používanie v spojitosti poverením funkciou“. Z tohto dôvodu by mala byť všetka informácia, nevyhnutná na generovanie novej koncepcie, dostupná tým, kto má iskru Božiu[4]. Nezávisle od toho, kde sa v rámci vzniknutej štruktúry vzájomnej spolupráce profesii (pri globálnom procese celkovej špecializácie práce) nachádza. V súlade s tým má mať každý, kto nesie v sebe reálne tajnú informáciu, možnosť:

a) prístupu k utajeným informačným kanálom;
b) priameho prístupu (cez vedúceho dozoru) na tie úrovne hierarchie systému, na ktorých sa majú riešiť kritické pripomienky k aktuálnej koncepcii a varianty novej(optimalizovanej) koncepcie.

Po objavení sa zahraničného analógu prestáva predchádzajúca konceptuálna informácia disponovať (možno s výnimkou ojedinelých fragmentov) reálnym utajením. Argumentácia[5] ohľadom toho, aké vlastnosti by mala mať budúca produkcia na rozdiel od tej súčasnej, pri porovnaní s podobnými parametrami konkurenčného výrobku, sa totiž môže odlišovať hlavne interpretáciou závislou na miere a aspekte chápania problému. Utajovať konceptuálnu informáciu ohľadom produkcie, disponujúcou jasne horšími spotrebiteľskými parametrami, je celkovo nezmyslom. Navyše ide o najlepší spôsob vedúci k paralyzácii ekonomiky a celkového zakonzervovania vedecko-technického zaostávania krajiny na neurčito dlhú dobu.

2) TECHNOLOGICKÁ INFORMÁCIA, opisujúca technologické procesy opracovávania materiálov a transformácie informácii v procese zostrojenia(vytvorenia), použitia a likvidácie vedecko-technickej produkcie. Keďže sa technologický proces skladá zo série po sebe nasledujúcich operácii, tak zďaleka nie všetky z nich sa javia byť tajnými. Tajné sú iba tie, ktoré určujú zadanú úroveň kvality produkcie. Utajenosť by mala byť zabezpečená

[1] O.i. s cieľom maximálneho možného zníženia rizík tratenia zdrojov na tzv. „paralelný výskum“, keď 2, alebo viac tímov rieši rovnaký problém prakticky rovnakým spôsobom, čo sa žiaľ pomerne bežne stáva i na Západe. (pozn. prekl.)

[2] Sekvencie postupnosti krokov(želaných obrazov), vedúcich k celkovému cieľu-produktu. Viď predchádzajúce kapitoly: Matrica = Koncepcia v obrazoch. Nasleduje formovania algoritmu, algoritmov dosahovania týchto čiastkových cieľov(obrazov), vedúcich k cieľu-produktu danej koncepcie konečnému..

[3] Princíp pôvodných verzii „gnosticizmu“, na rozdiel od jeho dnešných definícii (pozn. prekl.)

[4] Koho „osvieti“ optimálny nápad, riešenie. Boh totiž nie len podľa chápania, a schopnosti(vôle konať), ale i podľa osobnej morálky(naladenia prijímateľa) rady rozdáva.. T.j., riešenie kľúčového celospoločenského problému môže i cez obyčajného pacholka prísť a ak tento k potenciálu svojmu nie je pripúšťaný, kráľ celé kráľovstvo ohrozuje i raz na to nie len on(kráľ), no i všetci, čo neprávu nebránili, doplatia.. Toľko k ďalšiemu z bezpečnostných mechanizmov Vis Maior pri zabezpečení rámcových parametrov ľudstva ako celku (včítane zdravej, nezvrhlej konkurencie nie len indivíduí, ale i celých kultúr) rozvoja, „Bo nie dané nám bolo na stromoch zostávať, ale činy nekonečna dietok božích vytvárať“ (pozn. prekl.)

[5] s cieľom optimalizácie budúcej produkcie pomocou čo najširšej diskusie čo najviac zúčastnených odborníkov. (pozn. prekl.)

taktiež do objavenia sa u konkurencie v zahraničí efektívnejších technológii analogického určenia.

Pritom, ak je možnosť, treba sa snažiť ukryť „hrozienka“[1] kľúčových technológii

a) podľa princípu nezdokumentovaného „know-how“[2];
b) priamo v dokumentácii prosto nepopisovať parametre technologických prostredí, prímesí, špecifík režimov opracovania, nevyhnutný význam ktorých je určovaný výlučne priamym príkazom tzv. osobitne dôveryhodnej nadriadenej osoby. Konať tak v každom konkrétnom prípade informačne previazaných parametrov, hoci aj bezprostredne(priamo) neurčujúcich úroveň technologického výsledku;
c) zabezpečovať distribúciu(pridelenie) „hrozienok“ v závislosti od konštrukčných špecifík-potrieb technologických zariadení na správnom čase, mieste, frekvencii,.. (= v správnych mierach)

Ako názorný príklad môžeme uviesť dejinno-inžinierskú anekdotu (za plnú hodnovernosť v nej spomínaných udalostí a technológii však neručíme). V 30-rokoch 20.stor. vraj bola jednému z uralských závodov navrhnutá obnova výroby veľkorozmerných oceľových odliatkov. Aj keď sa tamojší inžinieri snažili ako len mohli, všetky dostupné technológie vyskúšali, avšak odstránenie bublín(nehomogenít v odliatkoch) sa im nedarilo. NKVD bolo v tom období reálne i zdanlivo znepokojené neúspechmi (skutočnými i zdanlivými) v rozvoji vedy a techniky oveľa viac, ako dnešný tzv. „inšpektorát práce“ a „kontrola kvality“. Problém sa prehlboval ešte tým, že všetci vedeli, že pred revolúciou sťažnosti ohľadom kvality analogických(podobných) odliatkov nebývali.

Hlavný inžinier sa tak rozhodol využiť posledný prostriedok: zašiel k starému dedkovi, ktorý už bol na penzii, ale kedysi pracoval v zlievarni s uvedeným typom odliatkov. Dedko „Mitrič“ mu priamo povedal, že sa im ani nič podariť nemôže, pretože cirkevnú pobožnosť odslúžiť treba, ako sa to i za bývalého režimu robievalo. Pri rozhovore o jednotlivých detailoch pobožnosti sa vyjasnilo, že na jej konci sa veľká posvätená sviečka do zlievarenskej formy vhadzovala a až potom sa do nej horúci kov nalieval.

Táto sviečka sa javila byť spoločným bodom(elementom) oboch technológii:
1) pobožnosti i
2) odlievania.
Odstránenie(likvidácia) pobožnosti, NEjaviacej sa byť časťou metalurgického technologického procesu a teda nesformulovanej v rámci technologickej dokumentácie, sa zhubne prejavilo na kvalite odliatkov. Zavedenie kroku vhodenia kusu vosku do odlievacej formy[3] v rámci celkovej technologickej dokumentácie procesu (jeho algoritmu) umožnilo obnoviť potrebnú úroveň technologickej kultúry. Ak by im však o tom starký „Mitrič“ nepovedal, kto vie, ako by sa to všetko skončilo..

Najlepšou ochranou sa javí byť sama osebe vysoká úroveň technologickej kultúry a výrobnej disciplíny, v základe ktorej môže byť iba vysoká flexibilita a efektivita systému riadenia v rámci celospoločenskej špecializácie práce. Je to podobné hre na husle: všetci

[1] Eng. „cherries“, vypichovanie, vyberanie hrozienok „cherry picking“
[2] (viem-ako); ide o vedecké a technicko-technologické vedomosti
[3] Chemické látky obsiahnuté vo vosku upravovali proces chladnutia, kryštalizácie kovu. (pozn. prekl.)

vidia ako hrá virtuóz, avšak zopakovať to po ňom iba virtuózi vedia, a aj to iba každý po svojom, čo neznamená „horšie“.[1]

Pri skúmaní rozvoja obranných a civilných oblastí národného hospodárstva na dlhšom časovom intervale sa ukazuje, že civilné oblasti hospodárstva definujú možnosti obranného priemyslu[2].

При разсмотрении на большом интервале времени развития оборонных и “необоронных” отраслей народного хозяйства оказывается, что “необоронные” отрасли определяют возможности “оборонных”.

Obranné odvetvia priemyslu majú pevné zázemie iba vtedy, keď sú technologická úroveň, kultúra vedecko-technických štúdii, normy výroby konštrukčných materiálov a komponentov z civilnej výroby vyššie, ako v obranných odvetviach výroby (..a to napriek používaniu niektorých high-tech aspektov v „špeciáli“ s výrazným časovým náskokom oproti „civilu“). Drvivá väčšina technológii, konštrukčných materiálov a jednotlivých komponentov celkových konštrukcii môžu byť využívané ako v každodennej civilnej, tak aj v špeciálnej(obrannej) technike rovnako úspešne. Úroveň rozvoja vedecko-technického potenciálu je určená nie ojedinelými úspechmi na hranici sci-fi, ale rozsahom využitia vysokokultúrnych technológii a úrovňou masovej(sériovej) výroby v rámci celkového sortimenu v národnom hospodárstve[3]. A predovšetkým tovarov služieb DOSTATOČNÉHO SORTIMENTU produkcie všeobecne potrebného (neluxusného = ne“parazitického“) používania. Pri takom prístupe k rozvoju národného hospodárstva[4] je „vojensko-priemyselný komplex“ celkom bežným spotrebiteľom vedecko-technických noviniek.

[1] I preto sa niekedy hovorí, že riadenie(manažment) je najvyšším z umení. Formovanie ľudí - “materiálu“ najhodnotnejšieho zo všetkých. Tak ako je dialektika, vedenie dialógu umením jeho esenciálnym, sprievodným. Dialektika samozrejme SóKratovská – hľadania súvislostí v odlišnostiach metódou navigačných otázok. Nie samovražedná dialektika Hegelovská..marxistická – hľadania protikladov, rozporov - divide et impera plebsu. (pozn. prekl.)

[2] Tzv. „špeciál“. I keď dávajú pôvodne vojenské technológie, včítane kozmických, primárneho výskumu a ďalších sprievodných, do ktorých idú veľké investície, následne možnosti vylepšovania bežných spotrebných výrobkov, či výroby celých nových kategórii. Ako už bolo čiastočne vysvetlené, „elity“ sa však snažia tento proces všemožne brzdiť, keďže im nejde o peniaze, ale o moc. Presnejšie o čo najdlhšiu udržateľnosť moci. Tá je zasa definovaná udržateľnosťou spotreby zdrojov. Ďalej čím viac sa zvyšuje životná úroveň hlavne materiálneho zabezpečenia populácie, tým sa znižuje informačný náskok „elít“, keďže dav dostáva čas myslieť..To sú ďalšie z mantinelov, kde sa svojvoľne pohybuje momentálny globálny a-sociálny manažment (pozn. prekl.)

[3] Celková životná úroveň populácie danej krajiny je totiž taktiež jedným z kľúčových parametrov vedenia informačnej vojny, ako vieme zo zaostávania býv. Východného bloku v mnohých parametroch životnej úrovne oproti Západu. Nasledovalo využitie tohto faktoru propagandou Západu na zničenie východnej kunkurencie v sérii pseudorevolúcii vlastnou rukou a následné obsadenie zdrojov(surovinových i ľudských-otrokov) nových kolónii vo Východnej Európe koncom 20.stor. pod rúškom demo(n)kracie. (pozn. prekl.)

[4] Pri rozlíšení 1. objektívnych potrieb od potrieb 2.luxusných, pričom priorita celkovej produkcie - ekonomiky by mala byť na 1.type a nie na neukojteľných absurdných potrebách zvrhlých „elít“. Samozrejme sú objektívne potreby viazané na A) aktuálne udržateľne dostupné zdroje a B) technologické možnosti ekonomiky. T.j., v prípade optimalizácie technológii možno udržateľne, biosfericky nedeštruktívne zvyšovať mieru 1.objektívnych potrieb spoločnosti (životný štandard). Dnes to je, i keď to možno tak na prvý pohľad pre bežného ovčana nevyzerá, ako je vyššie spomínané, presne naopak. Preto pri takto celkovo chybnom nastavení ekonomiky nemožno udržateľne plánovať jej rozvoj bez deštrukcie životného prostredia. Pritom jej jedným z hlavných motorov deštrukcie, ako je dobre známe, práve onen úrok a snaha firiem na úkor výrobkov „na jedno použitie“ (s krátkym cyklom) a tým pádom na úkor životného prostredia, vyplatiť sa z investičných dlhov bankám (banksterom-finančným teroristom). (pozn. prekl.)

Po vynáleze kompozitných materiálov z uhlíkových vlákien začali Japonci ihneď vyrábať z nich držiaky na dáždniky a lyžiarske palice. USA okamžite utajili všetky práce, rozhodnúc sa, že ide o konštrukčný materiál leteckého priemyslu budúcnosti, atď. Dôsledkom toho boli uhlíkové kompozity ako konštrukčný materiál v leteckom priemysle najprv použité v japonských licenčných lietadlách[1] v rámci ich vylepšovania(optimalizácie). Japonsko sa javí byť krajinou, kde pojem „konverzia“[2] ako taký nemá miesto, keďže vojenský priemysel potrebuje to, čo je už dávno osvojené a dostatočne vytestované v „civile“. „Civilný“ priemysel je totiž u nich držaný na dostatočne vysokej technicko-technologickej úrovni[3].

Preto sa využívanie technológii vo vojenskom priemysle nejaví byť príčinou ich utajovania a nevyužívania v civilnom priemysle. Akákoľvek technológia, konštrukčné materiály, súčiastky konštrukcii a systémov by sa mali vyvíjať z pohľadu na podľa možnosti čo najširšie uplatnenie(aplikáciu) v priemysle celkovo. Avšak zároveň určite s nevyhnutnosťou ochrany pred nepovolenou výrobou na báze hoci aj „odtajnenej“ technológie, ktorá ale zabezpečuje lepšiu úroveň kvality produkcie. T.j., snaha používať daný technologický proces bez spolupráce s predstaviteľmi nejakej štátnej databázy technologických informácii by sa mala s dostatočne vysokou predurčenosťou zakončievať nemožnosťou vytvorenia produkcie s nevyhnutnou úrovňou kvality;

CHARAKTERISTICKÁ INFORMÁCIA, obsahujúca kvalitatívne parametre vedecko-technickej produkcie. Ona predstavuje základný objem zdanlivo tajnej informácie. Veľkorozmerné, dynamické charakteristiky, úrovne a spektrá fyzikálnych polí môžu byť vo väčšine prípadov s dostatočnou presnosťou získané vo vzťahu k praktickým potrebám na základe nepriamych príznakov - údajov z technických prostriedkov rozviedky. Preto potrebujú ochranu iba tie parametre, ktoré reálne prinášajú výhodu. Kvôli neznervózňovaniu protivníka je účelné(rozumné) vo všeobecnej dokumentácii uvádzať tieto parametre na nie vyššej úrovni, ako ich môže protivník samostatne uhádnuť a počas obdobia zavádzania takých systémov do praxe je účelné montovať na nich zariadenia, umožňujúce dezinformovať protivníka o skutočnej úrovni ich technických charakteristík, zachovávajúc ich do vyčerpania nevyhnutnosti dezinformovania. Tento princíp je účelné využívať aj na ochranu VYUŽITEĽNEJ INFORMÁCIE[4] a LIKVIDAČNEJ, opisujúcej proces likvidácie vedecko-technickej produkcie a využitia jej zostatkov[5].

Všeobecný princíp ochrany technologickej charakteristickej i exploatačnej aplikovanej faktológie(získaných dát) by mal vychádzať z toho, že tajné je iba to, čo umožňuje nepovolene zopakovať technologický, charakteristický, alebo exploatačný výsledok.

Najlepšou ochranou je know-how organizované agregátne(skladaním[6]), alebo nepriamo. T.j., priamym zadávaním tých charakteristík, ktoré sú informačne previazané s tými, čo sú utajené.

[1] Išlo o americké licencie, t.j., najprv v USA vyvinuté lietadlá, ktoré boli potom pod licenciou vyrábané v Japonsku. (pozn. prekl.)

[2] Prechod zo špeciálneho(vojenského) priemyslu na civilnú výrobu. (pozn. prekl.)

[3] Viď základy japonského úspechu transformácie spoločnosti a tak i ekonomiky od reforiem školského systému z obdobia dynastie Meidži (cisár Macuhito 1868-1912). (pozn. prekl.)

[4] vyťažiteľnej, exploatačnej (pozn. prekl.)

[5] Súčiastok, zariadení, štruktúr, surovín, materiálu, personálu, know-how, atď.. (pozn. prekl.)

[6] Ako stavebnica (pozn. prekl.)

Materiály fundamentálnych(primárnych) výskumov, obsahujúce základné výsledky, sa nemajú utajovať z dôvodu otvorenosti zákonov prírody na ich študovanie pre všetky zúčastnené strany. Výnimku tvorí špecifické know-how technológii samotných experimentov. V prípade primárneho(fundamentálneho) výskumu ide spravidla iba o zdanlivé utajenie.

Z tohto dôvodu vyžadujú ochranu iba už usporiadané[1] výsledky veľkých experimentálnych prác, motodiky (t.j., technológia) experimentov a spracovávania experimentálnych údajov[2]. Pritom vyžadujú usporiadané výsledky ani nie tak ohraničenie prístupu k nim zo strany zainteresovaných špecialistov, ako skôr ochranu pred nepovoleným kopírovaním v objeme umožňujúcom rekonštruovať informácie vyplývajúce z daného experimentu v celom ich objeme. Cieľom ochrany je v danom prípade zastaviť zaoberať sa experimentom tomu, kto by zachcel nepovolene získať celý objem experimentálnej informácie.

Nutnosť skutočného utajenia vzniká v procese transformácie výsledkov fundamentálnych výskumov na aplikovanú faktológiu[3] jednotlivých oblastí v rámci celospoločenskej špecializácie práce. Preto má informačná bezpečnosť z pohľadu teórie riadenia ešte jeden aspekt. Stupeň nutnosti skutočného utajenia aplikovanej faktológie oboch si konkurujúcich strán padá podľa miery rozdielu v rýchlosti odozvy[4] a v kvalite ich systému riadenia, a podľa miery rastu rozdielu v úrovni technologickej kultúry v rámci celospoločenskej špecializácie práce. Zaostávajúci konkurent, ak by aj mal nejakú kľúčovú informáciu, nie je v stave organizovať jej využitie do toho momentu, keď bude už zastaraná. Z tohto dôvodu by mal konkurent, disponujúci náskokom, minimum tajností, aby neklesla rýchlosť schopnosti reagovania jeho vlastného systému riadenia. Informácia[5] zaostávajúceho konkurenta nie je až na riedke výnimky zaujímavá pre toho, kto ho predbehol. Ak však i napriek tomu zostáva uzamknutá pod pečiatkou utajenia, vedie to len k ďalšiemu zaostávaniu a zhoršuje situáciu dotyčného. Preto má maximum skutočného utajenia svoje opodstatnenie iba pri podobných charakteristikách akcieschopnosti a úrovni kvality systému riadenia konkurentov a podobnej úrovni rozvoja technologickej kultúry. Zabezpečenie vysokej akcieschopnosti a kvality riadenia pri konceptuálnej samostatnosti je cieľom s vyššou prioritou, ako schovávanie praktickej faktológie[6], keďže to umožňuje zaistiť bezpečnosť udržateľného - stabilného rozvoja spoločnosti.

Zaistenie informačnej bezpečnosti v zmysle udržateľného-stabilného plynutia procesu riadenia objektu (samoriadenia objektu) v podmienkach cieľavedomých vonkajších, alebo vnútorných[7] snáh vyvedenia riadeného objektu z predpísaného režimu, je spoločenským procesom oveľa širším, ako uzavretie prístupu k tej či inej praktickej faktológii(údajom). Preto je pre jej úspešné uskutočnenie nevyhnutné odhalenie(zistenie) faktorov, narúšajúcich informačnú bezpečnosť. Ak je prvou prioritou vo vektore cieľov riadenia spoločnosti podomieľanie(podrývanie) davo-„elitárnej“ sociálnej organizácie, tak sa zdrojom takéhoto nebezpečenstva(davo-„elitarizmu“) javia byť sociálne skupiny, zaoberajúce sa predovšetkým sférou práce s informáciami. Tieto sociálne skupiny sa javia byť svojim spôsobom mysle reálne príslušníkmi davu, pričom ale oni

[1] Vytriedené, štatisticky a algoritmicky spracované, zosystematizované (pozn. prekl.)
[2] Postupy, spôsoby výpočtu, algoritmy (pozn. prekl.)
[3] V praxi použiteľné výsledky (pozn. prekl.)
[4] Operačná rýchlosť, operabilita, rýchlosť reakčnej schopnosti, schopnosti reagovať, „akcieschopnosť“ (pozn. prekl.)
[5] Ako „zbraň“..v in-formačnej, studenej vojne, nadradenej vojne „horúcej“ (pozn. prekl.)
[6] Získaných výsledkov, dát, údajov..konkrétnych technológii a riešení problémov (pozn. prekl.)
[7] Externých, alebo interných (pozn. prekl.)

sami seba považujú za súčasť niektorej zo spoločenských „elít“. Žiaľ väčšina bývalej sovietskej(a vo všeobecnosti i východoeurópskej*) „inteligencie“ sa vzhľadom na svoj svetonázor javí byť davom(tlupou), aj keď dobromyseľným[1]. Jej dostatočne veľká časť, uvedomujúca si svoju informovanosť v mnohých úzkošpecializovaných otázkach, disponuje tak do istej miery i „elitárnym“ vedomím(znalosťami).

Z 1000 židov má 700 vysokú školu; 44% kandidátov vied a doktorov[2] v býv. ZSSR boli židia; Akadémia vied bola taktiež zaplnená príslušníkmi zo židovských kruhov a ich rodinnými príslušníkmi[3] oveľa viac, ako „zvyškom“ občanov. Židov bolo v býv. ZSSR oficiálne 0,69%; približne rovnako, ako sovietskych Nemcov, pričom iba židia sú vo vede a ďalších sférach práce s informáciami zastúpení rádovo (10- až 50-násobne) väčším podielom, ako v celkovom zložení obyvateľstva krajiny[4]. Táto vonkajšia, formálna stránka veci sa u našej inteligencie prejavuje ako nekritický, ba až fanatický obdiv k všetkému židovskému. A kaleidoskopický, chaotický svetonázor (popierajúci existenciu príčinno-dôsledkových vzťahov) odmieta zladiť formu a obsah - t.j., vedecko-technické zaostávanie býv. ZSSR a Východného bloku, ktoré sa prehlbovalo i v závislosti od miery sionizácie vedy[5]. S odkazom na autoritu Tóry a prípadne darvinizmu všetci fanatickí obdivovatelia židov (ako spomedzi židov, tak i gójov) vnímajú židovstvo ako intelektuálnu „elitu“ ľudstva. Židovstvo sa celkovo správa ako GLOBÁLNA rasistická „elita“, ignorujúca štátne a národné záujmy. Napriek tomu bol sio-internacizmus v priebehu trvania Sovietskej moci na úrovni vedomia do veľkej miery utlmený a väčšina z jeho zástancov by bola dala prednosť životu v kľude a dobromyseľne by pracovali tam, kde sa narodili a vyrástli. Avšak objektívne by sa mala informačná bezpečnosť mnohonárodnostnej spoločnosti býv. ZSSR zabezpečovať práve voči tejto pseudoárodnosti, svetovému židovstvu celkovo a antinárodným sio-murárskym štruktúram, prenikajúcim do všetkých národných spoločenstiev[6].

Skúsenosť posledných 40 rokov býv. sovietskeho systému režimu utajenia demonštruje nemožnosť zabezpečiť informačnú bezpečnosť výlučne pomocou skrývania informácii a oficiálnym obmedzením prístupu židov k zdrojom informácii. Tak ani skutočnými a zdanlivými ohraničeniami na získanie vzdelania a zaujatie príslušných funkcii židmi. Najstaršia mafia ľahko obchádza oficiálne zákazy štátnych štruktúr, ak sa tieto zákazy neopierajú o širokú spoločenskú podporu a spoločnosť nerozlišuje(neidentifikuje) už v rámci svojho svetonázoru túto mafiu, proti ktorej sú tieto zákazy smerované, ako antisociálny jav. V takýchto podmienkach nachádza mafia v horšom prípade tichú podporu v spoločnosti[7] a v prípade lepšom – priamu otvorenú podporu spoločnosti vo vzťahu k sebe(najstaršej mafii) a odsudzovanie konania organizovanej kriminalite oponujúcich štátnych štruktúr[8].

[1] Na Západe je to v tomto zmysle podobné. (pozn. prekl.)

[2] Akademické tituly celkovo, nie len MUDr. a JUDr. (pozn. prekl.)

[3] Manželmi, manželkami, ako jedno z neoficiálnych, „nápomocných“ kritérií prijatia za člena Akadémie, či prakticky akejkoľvek inej prestížnej, či vplyvnej organizácie(pozn. prekl.)

[4] Nie, nejde o nejaký „židovský gén“, ale na mafiózne metódy ideologického preferovania „svojich“ ľudí voči „zvyšku sveta“ na báze 3000 rokov trvajúceho pseudorasizmu akoževyvoleného národa. Pseudorasizmu v tom zmysle, že kedysi síce išlo o rasizmus, avšak dnes ide skôr o multietnickú fašistickú ideológiu mafiózno-korporátne preferovaných konvertitov na túto zištnú pseudorelígiu. (pozn. prekl.)

[5] Sionizácia vedy na Západe mala podobné metódy, no čiastočne iné ciele. (pozn. prekl.)

[6] Ako ZSSR, tak i Európy a ostatných častí sveta. (pozn. prekl.)

[7] Mlčanie, zamlčiavanie vedomostí o jej mnohorakej organizovanej kriminálnej činnosti (pozn. prekl.)

[8] Bezpečnostných a ďalších, ktoré sa v tej, či onej miere dlhodobo odborne zaoberajú bojom s kriminálnou činnosťou a ktoré sa väčšinou mafiou vlastnené médiá snažia systematicky diskreditovať. Viď ďalšie železné pravidlo politiky, že kauzy sú zákazková činnosť a politik, po ktorom médiá idú, väčšinou robí niečo zásadne dlhodobo celospoločensky dôležité DOBRE. Iba ak by sa momentálne šum robil zámerne na zastretie niečoho

Avšak aj občianska podpora štátnej politiky marenia operačnej činnosti akejkoľvek mafie(včítane pseudoetnickej židovskej) negarantuje informačnú bezpečnosť spoločnosti. Najjasnejším ukážkovým príkladom sú dejiny Nemecka od r.1930 do roku 1945. Ak by sme aj ponechali stranou očividnú zlobu tvorcov genocídy, tak vyplýva z toho iba jedno: politika výlučne formou obmedzení prístupu, hoci aj v jej najtvrdšej forme genocídy a pri značnej aktívnej podpore obyvateľstva, je neschopná zabezpečiť informačnú bezpečnosť. Vodcovia Tretej ríše boli od počiatku pod kontrolou vyššieho nadštátneho sio-murárstva a Nemecko sa stalo drobnou figúrkou, pešiakom globálnej stratégie centra riadenia Euro-Amerického konglomerátu[1]. Pre koho by aj zlomyseľnosť genocídy nebola očividná, ten nemôže ignorovať neefektívnosť politiky zabezpečenia informačnej bezpečnosti spoločnosti výlučne pomocou OBMEDZENÍ prístupu k utajovaným zdrojom. A to napriek tomu, že genocída je maximálne tvrdá forma obmedzenia prístupu. Z pohľadu teórie riadenia ide o veľmi silný(rýchly) manéver, avšak neefektívny ak sa na neho pozrieme z pohľadu jeho podriadenosti-vloženosti v rámci nízkofrekvenčných[2] sociálnych procesov. Ak by sme tento manéver(genocídu) skúmali v porovnaní s nízkofrekvenčnými procesmi a vyššími prioritami prostriedkov riadenia, tak je nielen že zbytočný, ale i parazitický, keďže vyžaduje vynaloženie zdrojov systému na dosiahnutie lživých, takto iba zdanlivo dosiahnuteľných cieľov[3].

Ak by sme skúmali proces riadenia jedného a toho istého regiónu supersystému dvoma a viac konceptuálne samostatnými centrami riadenia, uskutočňujúcimi plnú funkciu riadenia podľa rozličných koncepcii, tak sa informačná bezpečnosť prejavuje ako schopnosť jedného z centier previesť región supersystému do pre neho(dané centrum) nevyhnutného stavu nezávisle od toho, či tento stav zodpovedá vektoru cieľov ktoréhokoľvek iného konkurenčného centra riadenia, alebo nie.

Pri pohľade zvonku na tento proces konkurencie hoci aj len dvoch centier, každé z nich objektívne uskutočňuje nasledujúce funkcie:

1) Informačné zabezpečenie činnosti ním kontrolovaných elementárnych[4] zdrojov supersystému priamym-adresným a obehovým-neadresným inštalovaním (zavedením) príslušnej informácie do nich;
2) Ukrytie informácie pred konkurenčným centrom;
3) Inštalovanie(zavedenie) svojej informácie do riadiacich obvodov(okruhov) konkurenčného centra cirkulačne(do obehu), alebo cez vzájomnú vloženosť štruktúr[5] (vzájomnú vloženosť identifikovanú i neidentifikovanú samotnými centrami);

---

podstatného, ako je taktiež zvykom.. no i vtedy vyberajú starí mafiáni obete káuz spravidla podľa priebežne updateovaných „zoznamov“ potenciálnych nepriateľov tejto asi Najstaršej mafie (pozn. prekl.)

[1] Viď napr. aj celkovo dobre známu a zdokumentovanú podporu zbrojenia Nemecka hlavne americkými firmami vlastnenými židmi, celkovú neraz opakovanú postupnú systematickú kumuláciu takmer celého vojensko-priemyselného potenciálu Európy proti býv. ZSSR podobne, ako predtým pod vonkajším príznakom-maskou Francúzska (NeapoLeon) a neskôr zasa USA, ešte dávnejšie do istej miery Švédska a Poľska, so snahou s konečnou platnosťou ovládnuť tamojšie zdroje na Rusi, rozdrvenie konkurenčnej globalizačnej kolektívnej alter-koncepcie, atď.. (pozn. prekl.)

[2] Pomalých ale masívnych, „slabých“- pre bežného ovčana nebadaných, dlhodobých a tak efektívnejších operácii riadenia spoločnosti. (pozn. prekl.)

[3] Otázkou je potom, aké skutočné ciele mali byť genocídou židov dosiahnuté z pohľadu globálnej politiky: napr. trest smrti podľa Talmudu za asimilovanie sa židov a neposlúchanie vyššieho rabinátu v Európe a ZSSR koncom 19. a zač. 20. stor.(ako keď si výpalník nájde normálnu robotu a prestane šéfovi nosiť peniaze a vykonávať ďalšiu činnosť poskoka)? (pozn. prekl.)

[4] Základných, esenciálnych = bez ktorých nemožno existovať a sa rozvíjať. (pozn. prekl.)

[5] Trojan, trójsky kôň (pozn. prekl.)

4) Odsávanie informácii z cudzích riadiacich o-kruhov (obvodov)

Pri pohľade na tento proces konkurencie dvoch a/alebo viacerých centier riadenia z pozície intelektu, spojeného s nejakým fragmentom (alebo elementom) daného regiónu supersystému, existuje autoidentifikovaný subjektívny vektor cieľov, javiaci sa byť zobrazením objektívneho vektora cieľov. Tento subjektívny vektor cieľov disponuje A) nejakou hĺbkou zhody i B) nejakou chybovosťou (defektivitou) vo vzťahu k objektívnemu vektoru cieľov.

Z pohľadu centier riadenia prebieha medzi nimi konkurenčný súboj o kontrolu nad elementárnymi zdrojmi regiónu daného supersystému. Táto konkurencia centier o zdroje môže byť z pohľadu intelektu spojeného s fragmentom v regióne supersystému (a ohraničeného autoidentifikačným vektorom cieľov) vôbec nevnímaná. Vnímaný ním je iba proces uspokojenia informačných potrieb fragmentu v súvislosti s autoidentifikovaným vektorom cieľov. Informácia zodpovedajúca neidentifikovaným fragmentom objektívneho vektora cieľov je vnímaná buď ako porucha, alebo ako šum, prípadne prebieha po nekontrolovaných úrovniach organizačnej štruktúry fragmentu a nie je s ním spojeným intelektom vnímaná vôbec.

Pri pohľade na informačnú obsluhu fragmentu regiónu supersystému z pohľadu jedného z centier riadenia, bojujúceho o kontrolu nad regiónom, sa všetky jeho dosiaľ menované informačné funkcie javia byť systémom párových vzťahov:

«centrum — región supersystému»;

«centrum — konkurenti-manažéri»;

«región supersystému — konkurenti-manažéri».

Preto je:

UTAJENIE INFORMÁCIE pred centrami konkurentov vždy zároveň aj utajením informácie pred nejakou časťou svojej vlastnej periférie a je tak rovné ponúknutiu konkurenčnému centru možnosti „zaopatriť“ vašu vlastnú periférium informáciou rovnakého charakteru. Ak táto informácia zodpovedá subjektívnemu autoidentifikovanému vektoru cieľov vašej vlastnej periférie, tak je následne štatisticky predurčené jej obrátenie sa zo žiadosťou[1] buď k vám, alebo k vašim konkurentom. Periféria uprednostňuje informačný zdroj, disponujúci väčšou rýchlosťou[2] pri pre jej potreby dostatočnej kvalite informácii. Utajovanie informácii je tak ekvivalentné vytvoreniu štatistickej predurčenosti predania riadenia vášmu konkurentovi vami samotnými[3].

* * *

V sovietskych dejinách sa najvýraznejším príkladom tohto typu javí byť príbeh „utajenej“ správy «N.S. Chruščova» na XX. zjazde, pripravenej P.N. Pospelovom a K[O4]. V priebehu pól roka po vystúpení Chruščova bol uvedený doklad publikovaný v USA, pričom v ZSSR ho pred národom skoro 30 rokov ukrývali. Tak krátky interval úniku informácie znamená, že buď mal niekto z prítomných delegátov diktafón, alebo existovala zrada priamo v samotnom aparáte ÚV[5].

[1] Potrebou nevedomou(pod-vedomou), alebo vedomou (pozn. prekl.)
[2] Schopnosťou poskytnutia požadovanej informácie, re-akcieschopnosťou (pozn. prekl.)
[3] Vlastnou rukou..hlavou (pozn. prekl.)
[4] A jeho komisiou(?)(pozn. prekl.)
[5] Ústredného Výboru Komunistickej strany ZSSR (pozn. prekl.)

USA tak bola poskytnutá reálna možnosť vysvetľovať[1] sovietskym ľuďom „ako to celé bolo“ za plného mlčania sovietskeho vedenia, alebo vyhlásenia námietok, či nejakej svojej vlastnej verzie interpretácie udalostí.

Tak aj neskoršie zhromaždenia a zasadania Sovietov(jednotlivých rád a výborov)[2] za „zatvorenými dverami“ neboli zatvorené pred CIA, prikrmujúcou tzv. interregionálov a ďalšie pseudodemokratické sily.

* *
*

1) INFORMAČNÉ ZABEZPEČENIE vlastnej periférie vždy vytvára štatistickú predurčenosť úniku informácii ku konkurenčným riadiacim centrám. Deje sa tak hlavne cez vami nekontrolovateľné úrovne organizácie regiónu, fragmentov a elementov supersystému.

2) OBEŽNÍKOVÉ[3] ROZŠIROVANIE INFORMÁCII vystupuje v tomto procese zároveň ako
A) operačný zbraňový systém a
B) operačný prostriedok riadenia,
ako vo vzťahu k vašim konkurenčným riadiacim centrám, tak i vo vzťahu k vami kontrolovanej periférii. Preto by mali byť vaše cirkuláciou rozširované informácie podriadené cieľom:
a) Koncentrácie riadenia uskutočňovanej vašim vlastným centrom;
b) Znemožnenie riadenia konkurentov vo vzťahu k cieľom, nesúhlasným s vašimi cieľmi;
Ochranu pred obehom (cirkuláciou) informácii konkurentov tu v úvahu neberieme, keďže sa jej nevyhnutná prítomnosť predpokladá už v procese koncentrácie riadenia. Bez takéhoto typu ochrany je samotná koncentrácia riadenia v jedných rukách(jedného tímu) nemožná.

3) ZÍSKAVANIE INFORMÁCII centrom riadenia pomocou kanálov spätných väzieb a cirkulácie vždy vytvára štatistickú predurčenosť k strate konceptuálnej samostatnosti. V týchto informačných tokoch je totiž vždy prítomná zložka, vyjadrujúca snahy konkurentov prevziať riadenie na konceptuálnom stupni procesu riadenia. Tieto pokusy môžu byť úspešné v prípade
   a) vtrhnutia takejto informácie cez vami zatiaľ nekontrolované a neidentifikované(nerozlíšené) úrovne organizácie regiónu supersystému a vášho vlastného systému riadenia a aj pri
   b) vyššej úrovni zabezpečenia informačnej bezpečnosti v konkurenčných riadiacich centrách.

4) OSOBITÚ ROLU v procese riadenia regiónu supersystému hrá rozširovanie informácii, na základe ktorých sa formujú vektory cieľov (objektívne i subjektívne) vo fragmentoch a elementoch supersystému.

[1] vykladať, po svojom interpretovať (pozn. prekl.)
[2] A dnes federálneho parlamentu („Dumy“). Podobne v iných Východoeurópskych a mnohých ďalších krajinách. (pozn. prekl.)
[3] Cirkulačné (pozn. prekl.)

Charakter[1] protivníka predurčuje aj charakter zabezpečenia bezpečnosti vo vzťahu k protivníkovi. V podmienkach súčasnej historickej skutočnosti bývalého ZSSR (a Východnej Európy*) sa predpokladá v prípade snahy o odpor voči globálnemu charakteru expanzionistického sionistického internacizmu, vytvorenie odvetného systému elitarizmu, tvrdšieho a ostrejšieho, ako samotný sio-internacizmus, keďže v opačnom prípade sa „elita" okamžite „predá židom". Táto cesta je však zároveň nereálna, keďže nenájde podporu vo svetonázore národov našich štátov. Zároveň je i necieľavedomá(nezmyselná), keďže môže iba prehĺbiť krízu riadenia globálnej mnohoregionálnej civilizácie so všetkými z toho vyplývajúcimi katastrofickými následkami. Z tohto dôvodu vyzerá byť jedinou možnou a zmysluplnou cestou zostrojenie stabilného[2] systému informačnej bezpečnosti podmývania davo-„elitarizmu".

Analýza vzťahov centra riadenia s **centrami riadenia konkurentov a oponentov**, a taktiež aj s regiónmi supersystému ukazuje, že všetky **informácie**, ktorými ono disponuje, možno rozlíšiť na nasledujúce kategórie:

a) Informácie podliehajúce cirkulačnému šíreniu podľa príslušného usporiadania;
b) Informácie voľného prístupu;
c) Informácie podliehajúca povoleniu prístupu po obdržaní požiadavky na ňu;
d) Informácie podliehajúce šíreniu podľa direktívno-adresných (utajených) smerníc.

Avšak tá istá informácia môže byť rozlišovaná aj podľa **iného zhrnutia do kategórii**:

A) Celospoločenská – nevyhnutná pre všetkých v rámci danej organizácie života spoločnosti;
B) Služobná – nevyhnutná iba pri vypĺňaní povinností zviazaných s príslušnou spoločenskou funkciou v rámci celkovej špecializácie práce jednotlivých štruktúr štátu, ekonomiky, mafii, i mimo týchto štruktúr.

Charakter antagonizmov cieľových vektorov vo vzťahu
1) davo-„elitarizmu" interregionálneho centra riadenia Euro-Amerického konglomerátu a
2) centier riadenia regiónov s blokovou organizáciou,
umožňuje zabezpečiť vyššiu úroveň informačnej bezpečnosti jednotlivých blokov. Bloková organizácia riadenia má totiž záujem na čo najväčšej hĺbke zhody cieľových vektorov v bloku, čo predpokladá odkrytosť(otvorenosť) informácii, na princípe ktorých sa formujú všetky cieľové vektory. Interregionáli majú záujem na utajení práve tejto informácie, uprednostňujúc formovanie cieľových vektorov pomocou obídenia[3] kontroly vedomia a predložiac davo-„elitárnemu" spoločenstvu už hotové cieľové vektory a koncepcie ich dosahovania[4], posvätené „autoritou" „elitárnych" príslušníkov davu(davokratov).

Preto je blok objektívne zainteresovaný v šírení metodologickej informácie takým spôsobom, aby bolo NEmožné vyhnúť sa tak oboznámeniu s ňou, ako aj chápaniu jej role v globálnom

[1] Povaha, ráz, naturel (pozn. prekl.)
[2] Udržateľného v zmysle prognostiky, predpovedateľného, predvídateľného: NapoLeón: „Riadiť znamená predvídať" (pozn. prekl.)
[3] eng."by-pass", alebo aj podliezť, prepašovať do podvedomia cieľového objektu (pozn. prekl.)
[4] V davokraciách západného typu sa nezvykne diskutovať o tom, KAM riadiť štát(prípadne firmu, korporáciu), ale iba KTO ho-ju bude riadiť. Toho si dav môže „zvôliť". Väčšinou aj to AKO riadiť, je dopredu technicko-kulturologickými inžiniermi & adminmi médeálne predprogramované, a príslušným kastingom prebehnuvší a následne davom vyvôlený kandidát má možnosť maximálne tak drobných kozmetických korekcii v zásadných otázkach riadenia (typu úverovej, úrokovej politiky, atď.. - do ktorých nemá čo globálnej finacistickej mafii hovoriť - pod hrozbou ťažkých interných trestov).. (pozn. prekl.)

dejinnom procese. Šírenie tejto informácie sa javí byť vo vzťahu k samotnému bloku operačnou zbraňou prvej(najvyššej) priority. Vo vzťahu k druhým blokom vedie šírenie metodologickej informácie k nadviazaniu(a stabilizácii) vzájomné pochopenia. Najvyššia úroveň vzájomné pochopenia sa nastáva vtedy, ak je pochopený cudzí systém stereotypov rozlišovania javov vonkajšieho a vnútorného sveta. T.j., metodologický systém formovania faktologických[1] stereotypov.

Moc davo-„elitarimu“ je založená na nanucovaní[2] znetvorenej metodológie a zámeny koncepcie

a) globálneho dejinného(historického) procesu a

b) národných dejinných(h-isTórických) procesov

zlomyseľno-lživými mýtmi[3]. Z tohto dôvodu je blok zainteresovaný na rozširovaní konceptuálnej informácie o evolučnom procese biosféry Zeme a v ňom vloženom globálnom historickom procese (spolu s čiastkovými[4] sociálnymi procesmi, ko-procesmi a pod-procesmi).

Ovládanie metodológie a uvedomenie si vzájomnej vloženosti uvedených procesov je svetonázorovou osnovou konceptuálnej činnosti člena spoloČnosti v jeho osobných dielčích[5] otázkach, umožňujúcich formovať jeho jednotlivé čiastkové vektory cieľov v súlade s vyššími a zabezpečovať súlad čiastkových koncepcii s koncepciami všeobecnejšími.

Rozširovanie tejto informácie, zahrňujúcej druhú a tretiu informačno-vojenskú operačnú prioritu sa taktiež javí byť operačnou prioritou riadenia vo vzťahu

a) k bloku;
b) operačnou zbraňou vo vzťahu ku konglomerátu a jeho periférii v rámci bloku;
c) prostriedkom zosúlaďovania koncepcii úrovne globálneho významu a adekvátnosti rôznych konceptuálne samostatných blokov (vo vzťahu ku ním)

Prakticky celá kultúra Euro-amerického konglomerátu je zostrojená na obracaní sa k inšpirácii na príslušné biblické epiZody[6]. Všetci majstri umenia minulosti jej odovzdali „svoje“ podlžnosti(daň ducha), dôsledkom čoho máme v umení fragmentálny kaleidoskop, lesknúci sa spravodlivosťou a dobrodením. To všetko za situácie, keď v reálnom živote zároveň zažívame

[1] Metodológia je v tomto zmysle SPôSOB rozlišovania javov=faktov a spôsob ich následného skladania. Ako pri hre (s) LEGO, alebo Tetris, Merkur, komplexnejších detských hrách predstavivosti s autíčkami a bábikami až po napr. šach. Viď ciele týchto hier, jednotlivé úrovne cieľov..nie len stavanie zvolenej PredStavy domčeka, autíčka, alebo lietadielka, ale aj rozvíjanie haptických, celkových motorických, myšlienkových schopností, logických konštrukcii a ich optimalizácie (spomínaná jednoduchá hra Tetris) zvykov-stereotypov-emócii spracovávania informácii, atď . T.j., keď už mám nejaké fakty rozlíšené, rozpoznané, AKO ich skladám, s hlavne s AKÝM CIEĽOM, cieľmi, podľa cieľových priorít usporiadaným cieľovým vektorom. (pozn. prekl.)

[2] Pomalom, systematickom (ľudovo v príbehu: “varenie žaby“), plíživom podsúvaní, aplikovaní, infiltrovaní kulturologickými metódami, technológiami „kultúrnej“ spolupráce a/alebo agresie. (pozn. prekl.)

[3] „Kto kontroluje minulosť, ten riadi prítomnosť a tým určuje budúcnosť“..tzv. “nevyhnutnosť“ osudu a jeho programovanie metódami štatistickej pravdepodobnostnej predurčenosti. „Raz sa nad dnešnými verziami dejín, deti baviť budú, ako nad neuveriteľnými príbehmi bájnych krajín“..“ešte neraz sa h-is-tória na dej-iny(?)prepisovať bude..“ (pozn. prekl.)

[4] jednotlivými, parciálnymi (pozn. prekl.)

[5] Partikulárnych, parciálnych..prípadne čiastkových, či súkromných (pozn. prekl.)

[6] V niektorých interpretáciách aj epi(príbeh) a zode-zodiac-zverokruh-cyklus roka, precesie ekliptiky, etc..; = zacyklenie príbehu, mysle, infernálny cyklus uväznenia psychiky ako jeden zo základných modulov, kameňov podprahového otrokárstva, paralýzy hostiteľa v „skrývajúcej“, hermetizujúcej, začarovávajúcej etymológii, ktorú si obeť, infikovaná kultúra neuvedomeje a následne modul v jej podvedomí pracuje, sa sťa kôň..stádo, roj rozširuje. (pozn. prekl.)

mrzkú globálnu krízu kultúry euro-biblického typu. S objavením sa kina a TV prešla Euro-Americká civilizácia od prezentácie fragmentálneho biblického kaleidoskopu k interpretácii biblického kaleidoskopu ako „Biblického procesu“. Podstata problému sa tým však nezmenila: na obrazovke dobrodenie a spravodlivosť, v reálnom živote naopak pochabosť a ohavnosť[1]. Základom takejto intepretácie sa javí byť fragmentálna dokumentaristika. Ide o všeobecný jav v kinematografii a televízii. Princípom manipulácie takejto „dokumentaristiky“ je, že zobrazuje

a) objektívne neexistujúce procesy, alebo
b) nafukuje štatisticky zanedbateľné procesy do rozmerov nepomerného významu.

Biblia je kaleidoskop a nie proces. Jej interpretácia ako procesu je záležitosťou príslušnej zvolenej techniky[2]. Preto treba spoločnosti[3] OTVORENE a PRIAMO ukázať proces, ako z kaleidoskopu Biblie preliezala táto pochabosť a ohavnosť a vytesňovala dobrodenie a spravodlivosť z reálneho života do umeleckej sféry a oblasti „Utópie“. Kreslenému seriálu „Superkniha“[4] by mal byť pre porovnanie postavený do protikladu obsahovo objemnejší druhý „kreslený seriál“, ktorý by znázornil, ako a prečo sa to biblické „dobro“ systematicky vo veľké utrpenie v reálnom živote obracia[5].

Tejto informácie sa môžu báť iba tí, čo nekriticky, fanaticky obdivujú židov. Koncepcia globálneho historického procesu spolu s odhalením role biblie, náboženstiev a relígii[6], žrecov a znacharov a sio-murárstva v procesoch riadenia euro-americkej civilizácie je konceptuálnou osnovou informačnej bezpečnosti. Iba obežníkové šírenie (cirkulácioa) tejto informácie v spoločnosti umožňuje vytesniť „židovskú otázku“ zo sféry zúrivosti utrpenia a potokov krvi[7] do sféry chápaných cieľavedomých vzťahov **ľudí rôzneho historického pôvodu**. Tým židom, ktorí nie sú pod vplyvom siointernacizmu, dáva tento prístup možnosť nájsť Domov, ktorý ochráni ich, a ktorý si zároveň i oni sami chrániť budú. Naopak tí z nich (a nie len židia podľa pôvodu[8]), ktorí

[1] Pričom každý triezvy psychológ vie, že „Človek sa zlým nerodí, takým ho kultúra robí“ (pozn. prekl.)

[2] Postavenej na príslušnej technológii (teórii, modeli) a tá je postavená na príslušnom cieli (koncepcii = sekvencii v budúcnosti želaných, projektovaných obrazov a v algoritmoch k nim vedúcich) (pozn. prekl.)

[3] A predovšetkým východoeurópskej a bývalej sovietskej (pozn. prekl.)

[4] Japonský kreslený seriál „Superbook“ zo začiatku ´80 rokov 20.stor., kde dve deti spolu so svojim robotom cestujú časom a prežívajú udalosti postavené na Biblických príbehoch. (pozn. prekl.)

[5] Zo psychológie vieme, že „Človek sa nerodí zlý, tým ho len kultúra robí“..a „dedičný“ hriech v zmysle „akožeprirodzenej afinity“ človeka, Božieho dieťaťa k zlu, je jednou z najstrašnejších projekčných lží starých inžinierov asociálnych. Bo „Čo bude z dieťaťa, keď od mala hovoriť mu budem, že z neho nikdy nič nebude?“ V pôvodnom význame išlo o potrebu korekcie chýb predkov = moderne: optimalizácie emócii, stereotypov, zvykov správania sa predchádzajúcich generácii a vyhodnocovanie ich(zvykov) adekvátnosti voči meniacej, vyvíjajúcej sa situácii, generáciami nasledujúcimi. Ľudovo: „Zvyk je ako košeľa železná: i pomôcť, ochrániť, no i utopiť môže..“ (pozn. prekl.)

[6] A) Relígia(typ vzťahu s Bohom) a B) náboženstvo(vierouka) nie je jedno a to isté. * Ide v tomto zmysle skôr o dva antagonizmy-protiklady.

[7] Ako krvi más nežidov (z pohľadu židov podľudí-gojim-dobytok, hmyz), vražedných zneužívaných a zotročovaných židmi po veky hlavne nepriamo rôznymi prepracovanými metódami „divide et impera“ a tak aj krvi židovského plebsu z nižších kást, na ktorý sú obete globálneho židovského fašistického teroru schopné v rámci sebeobrany dosiahnuť, keďže na skrytých maskovaných organizátorov tichej totality väčšinou nedosiahnu. Tí (réžia) im väčšinou tak na ukľudnenie stáda-davu predhodí na pogrom svoje „chvosty“-„lzákov“ z nižších kást židovskej mafie..ako zápalnú dymovú clonu, obetu, aby telo Hydry na chvíľu zmiznúť, premaskovať sa mohlo. Česť samozrejme slušným judaistom úplne pôvodných myšlienok AT-Moseho, ktorí sú po veky kultom Amenovým-Jhwh (ovládnuvším postupne židov pred cca.3000 rokmi-po úteku z Egypta) taktiež kruto prenasledovaní. (pozn. prekl.)

[8] Zrušenie položky „národnosť“ v novom ruskom pase vytvára nevyhnutne ešte jeden problém, ktorý novinári zamlčali: zďaleka nie všetci **ne-židia z hľadiska pôvodu** môžu dokázať, že ONI nie sú ŽIDIA V NAJHORŠOM ZMYSLE TOHTO SLOVA. Okolie ich totiž bude zaraďovať do tejto kategórie osôb podľa ich činov a nebude zohľadňovať údaje z nejakej ankety. (*T.j., pôvodný, ľudový zmysel výrazu „žid“ nie je ani tak

nebudú schopní oslobodiť sa spod jarma siointernacizmu (alebo jemu zodpovedajúcemu fanatickému obdivu k židom), budú ďalej fungovať iba za podstatne sťažených podmienok.

Šírenie tejto informácie v krajinách býv. ZSSR (a Východného bloku, no nie len tam*) umožní bez akejkoľvek genocídy a masových represii rýchlo znížiť početný stav kádrovej(personálnej) základne globálnej sio-murárskej nacistickej mafie a odrezať základnú časť dnes aktívnej systémovej periférie mafie od jej interregionálneho vedenia. Vysvetliť to možno tým, že faktológia býva dvoch typov:

1) epizódy v procesoch a
2) koncepcie vzájomnej vloženosti procesov, prevládajúce na dlhodobom časovom intervale.

Epizódy procesov neslúžia cieľu logického dokázania koncepcie, ale iba zobrazujú procesy vo vnútri samotnej koncepcie, za pochopenie ktorých zodpovedá procesné (obrazné) myslenie človeka. Pochopenie tohto javu tkvie v podvedomí u každého človeka a stačí ho(pochopenie) prebudiť. Preto možno tu vysvetľované ČIASTOČNE vyvrátiť iba v rámci obšírnejšej koncepcie vzájomnej vloženosti procesov, ktorá by odhalila a vyriešila nami si neuvedomované nepresnosti(neadekvátnosti) v tejto koncepcii a objasnila by to, čo táto koncepcia neobjasňuje. Drvivá väčšina sio-murárskej periférie však v blízkej budúcnosti nie je svetonázorovo pripravená k takémuto spôsobu boja s touto koncepciou(KSB). Preto jej zostávajú len možnosť:

a) upadnúť do histérie a prejaviť(demaskovať, diskreditovať) sa, alebo
b) odísť od interregionálov a podriadiť sa silnejšej a životaschopnejšej koncepcii.

Zatiaľ je sio-internacizmus nebezpečný hlavne preto, že vo svojej podstate ho veľká väčšina židov a gójov na úrovni vedomia nerozlišuje (si neuvedomuje).

Rozširovanie tejto informácie v krajinách konglomerátu (hlavne na Západe) zosilní pozície spoločenských síl, uvedomujúcich si súčasnú krízu euro-americkej civilizácie, následkom čoho sa v nich bude siointernacizmus zaoberať viac vnútornými problémami konglomerátu, a nie globálnou politikou. Rádio, satelitné vysielanie, počítačové siete a tá „sloboda“ informácii, za ktorú tak bojovali posledných 40 rokov krajiny konglomerátu, vytvoria dobrý technický, sociálny a svetonázorový základ-osnovu pre politiku tohto typu vo vzťahu ku nim(siointernacistom). Oni(siointernacisti) sami budú znepokojení problematikou ohraničovania šírenia konceptuálne cudzej informácie a prejavia svoju skutočnú pretvárku a pokrytectvo v otázkach občianskych slobôd.

* * *

Doplnenie z r.1998

Lepšou praktickou ilustráciou vyššie uvedeného je článok v novinách „Nevský čas“ z 29.11.1996 *„Internet ako zbraň ultrapravice“*, ktorý sa vzťahuje na publikáciu v časopise „Bilancie“(Výsledky). V ňom sa píše:

etnický, ako skôr charakterový)

«*Prostredníctvom internetu sa medzi americkými užívateľmi systému rozširujú protištátne a antisemitské výzvy a prebieha aktívne verbovanie sympatizantov, tvrdí sa v správe Ligy boja proti urážaniu(hanobeniu?)*[1] *<…>*

Stačí zadať do internetového vyhľadávača napr. „Spojené árijské národy“ a užívateľ bude mať k dispozícii stovky telefónnych čísiel rasistických a neofašistických strán, hnutí, frontov, „milícii“ <…>

Medzi aktivistami ultrapravicových organizácii je aj nemálo študentov. Včítane tzv. hakerov - talentovaných počítačových chuligánov, ktorým sa darí rozširovať svoje proklamácie v rámci Internetu, využívajúc cudzie telefónne čísla, účty, proxy, atď. Na univerzite v Marylande, ako uvádzajú noviny „Washington Post“, špeciálne vytvorená komisia niekoľko mesiacov neúspešne hľadala rasistu – zlomyseľníka, zneužívajúceho IP adresu tejto váženej vzdelávacej inštitúcie. <…>

Dnes tak dostávajú títo „ultras“ možnosť bezplatne šíriť po internete digitáne verzie kníh, ktorých vydanie typografickým spôsobom je zakázané. Ako pri tej príležitosti vyhlásil pred novinármi aktivista „Bieleho árijskeho odporu“(White Aryan Resistance) Tom Metzger: Internet sa javí byť „hlavnou zbraňou“ v arzenále jeho hnutia. Podľa presvedčenia jeho stúpencov by mala informačná revolúcia ´90 rokov vyvolať aj druhú „bielu“ revolúciu[2]*. Ako poznamenal v rozhovore pre „Washington Post“ los-angeleský rabín Abraham Cooper, elektronická sieť „sa stáva hlavným poľom boja so šírením neznášanlivosti a nenávisti“*[3]*.*

Analýza poukazuje na to, že možno v svojom spoločenstve vypestovať kultúru narábania s aplikovanou(v praxi) informáciou, zostrojiť príslušné zákonodárstvo a tým spôsobom minimalizovať škody z úniku informácii na úroveň, nenarúšajúcu stabilitu(udržateľnosť) procesu riadenia svojho systému.

Ochrana pred informačnou infiltráciou(infekciou?) je o dosť zložitejšia. Problém je v tom, že infiltrácia je v mnohom podobná prvému sexu: možno po ňom vykonať potrat a

[1] Tzv. ADL „Anti defamation league“ je mimovládna organizácia v USA, zaoberajúca sa potláčaním záujmu populácie o „židovskú otázku“ a násilným (až do zatvárania úplatnými advokátmi a sudcami a vraždenia „nehodami“) donucovaním k pokoreniu sa biblickému internacistickému projektu tých, ktorí s ním nesúhlasia. *T.j., klasické zneužívanie pôvodne dobrej myšlienky na jej pravý opak, na teror voči inak zmýšľajúcim. Nacisticko-fašistická klasika, akurát trochu prefarbená.

[2] V podstate hovorí o tom, že sa udiala zmena pomeru rýchlostí obnovovania informačného stavu v spoločnosti na úrovni 1) biologickej definície(genetický kód pri zmene pokolení) a na úrovni 2) definície kultúrnej(praktické vedecko-technické a ďalšie informácie, geneticky nepredávané kultúrou pri zmene pokolení). Ide v zásade o to, čo bolo dávnejšie nazvané zmena pomeru etalónových frekvencii biologického a sociálneho času. T.j., v podstate má Metzger pravdu v tom, že je objektívnymi javmi(bez ohľadu kto si čo o tom subjektívne myslí) oraná brázda zmeny základov spoločenského zriadenia, ktoré on nazýva „bielou“ revolúciou.

[3] Je dobré si uvedomiť, že rabín nie je duchovným, nie je kňazom v klasickom zmysle slova. Kňazom v judaizme môže byť iba príslušník z kasty levítov (neobrezaných*). RaBin je učiteľ. Učiteľ zákona. T.j., „ideologizátor“ židovského spoločenstva. Podstatou je jeho činnosť analogická(podobná) činnosti politických pracovníkov tzv. „ideologickej čistoty“ v býv. Ozbrojených silách ZSSR a Východného Bloku celkovo: zaviesť do povedomia zverencov príslušné dogmy (normy myslenia a správania sa), dosiahnuť súhlas s nimi a postaviť tých, ktorí vyjadria s nimi nesúhlas, mimo zákon a organizovať ich prepustenie, odstránenie z danej organizácie. To, že boli dogmy rabinátu a Hlavného politického vedenia Sovietskej armády a Vojensko-námornej flotily vyjadrené rôznymi lexikálnymi formami, nevylučuje spoločnú podstatu ich dogiem a podstatu činnosti „agitpropov“(agitátorov a propagátorov). *Na Západe tzv. „moral“ officer (fr. „esprit du corps“ responsible for „unit cohesion“ = projektovanie, formovanie a správa kolektívnej osobnosti, „ducha“ tímu) a s tým súvisiace pojmy ako value judgment, obedience, selfassessment, apod.. V korporátnej kultúre ideologicko-ekonomickej vojny Západu ide o kombináciu tzv. teamleader&coach nad ktorými je prípadne ešte príslušný ex/int tím psychológov a metodikov, formujúcich, projektujúcich firemnú kultúru a oficiálnu i „tichú“- deep ideológiu danej kolektívnej osobnosti(organizácie..firmy) ako celku. (Podobne, ako pri sektách, či veľkých pseudonáboženstvách) Zahŕňajú interné a externé eskalačné oddelenie, HR, PR, cuscare oddelenia, atď. definované profesionálnymi (a?)sociálnymi inžiniermi.

„vyškrabať“(kruto povedané) matku, panenskú blanu je možné „zašiť“, avšak „zašitých“ sexuálne naivných panien aj tak v realite niet.. Taká je situácia i v problematike informačnej bezpečnosti: raz už do spoločnosti zasiata(zavedená) informácia nemôže byť z nej odstránená, avšak môže byť reinterpretovaná. Aj opakovane. Pritom nové vysvetlenie[1] dobre známych, alebo práve sprístupnených, či doteraz utajovaných informácii, môže znemožniť riadenie podľa doteraz v živote realizovanej koncepcie.

A uvedeného los-angelského „politruka“ Tóry a Talmudu trápi práve táto strana problému..

* *
*

Vyššie uvedené sa týka aj zjednoteného Nemecka, kde má ťažko niekto predstavu o tom, čo je to socializmus[2] a čím sa odlišuje od kapitalizmu, pričom veľa jeho vnútorných konfliktov v nasledujúcich rokoch bude zviazaných s dôsledkami rozvoja bývalej NDR smerom k skutočnému socializmu.

Keďže býv. ZSSR disponovalo najväčšími skúsenosťami s prechodným(transformačným) obdobím, tak je v záujme národov býv. ZSSR účelovo oboznámiť vedenie Nemecka a jeho sociologickú vedu s týmto materiálom v plnom objeme. Môže to zjednodušiť situáciu v Nemecku a zabezpečiť vyššiu úroveň chápania spoločných záujmov národov býv. Východného bloku (včítane ZSSR) a Nemecka. *Taktiež preventívne sa vyhnúť mnohým „klasickým“ nedorozumeniam. V neposlednom rade tým neokoloniálnym..

V súlade s tým by mal Blok zabezpečovať cirkuláciu šírenia metodologickej a všeobecnosociologickej konceptuálnej informácie. Konceptuálna informácia jednotlivých odvetví celospoločenského zjednocovania a špecializácie práce by mala byť voľne prístupná s výnimkou prípadov, vysvetlených vyššie v texte. Prístupnosť a otvorenosť tejto informácie v Bloku výrazne komplikuje zasahovanie konglomerátu do riadiacich okruhov(obvodov) Bloku na úrovni 1., 2. a čiastočne i 3. priority(triedy) operačných zbraňových systémov a prostriedkov riadenia.

Proces zmeny prevládajúceho svetonázoru je pomerne dlhodobý a zabezpečenie informačnej bezpečnosti vo vzťahu k sio-murárstvu vyžaduje taktiež podporu vo forme politiky ohraničení(obmedzení). Je však neprípustné spúšťať túto politiku skôr, ako sa začne realizovať a bude národom podporovaná politika cirkulačného(obehového) šírenia informácie metodologického a konceptuálneho charakteru[3].

Obmedzenia by sa ďalej nemali týkať:

[1] Interpretovanie, osvetlenie, nasvietenie objektu, preferovaný kontext, pohľad (pozn. prekl.)

[2] Viď: Die Maße der „Sozialen Marktwirtschaft“ – miery, parametrizácia „sociálneho trhového hospodárstva“. Ďalej nemecký vtip z reality: „Otázka: Aký je rozdiel, či si zvolíme CDU-CSU, SPD, FDP, alebo Zelených? Odpoveď: Žiadny. Otázka: Tak akúže teda máme demokraciu?“ Po slovensky: „Keby voľby niečo zmeniť mohli, dávno by tu neboli.“ T.j., v tzv. demo-kraciách západného typu je koncepčne určené KAM sa má ísť a ľudia si len môžu zvoliť AKO. Cieľom je koncepcia biblickej apokalypsy = cyklický reštart operačného systému v prípade straty stability riadenia v dôsledku zrýchľovania technologického času..prípadne po zrýchlenom vyčerpaní zdrojov vládnucim neukojiteľným kolektívnym duchom egoizmu neoliberalistickej démonkracie apod. (pozn. prekl.)

[3] Typu, druhu, povahy (pozn. prekl.)

a) nevyhnutnosti ustanovenia percentuálnej normy na získavanie vyššieho a stredného špeciálneho vzdelania a na obsadzovanie funkcii celoštátnej a celoodvetvovej(v zmysle hospodárstva) úrovne zodpovednosti pre osoby židovského a zmiešaného pôvodu a nachádzajúce sa v aktuálnom, alebo bývalom manželstve s takýmito osobami. Z pohľadu sio-internacizmu a ním vytvorených antisociálnych svetonázorových systémov sa to síce na prvý pohľad javí byť obmedzovaním práv osoby z dôvodu jej pôvodu. Reálne však ide o OBNOVENIE práv mnohonárodnostnej spoločnosti vo vzťahu k sociálnej báze globálnej pseudonacionalistickej mafie. Percentuálna norma by mala byť stanovená na úrovni pomeru populácie danej kategórie v rámci celkového zloženia populácie krajiny. V tomto prípade uvedená percentuálna norma v štatistickom zmysle neobmedzuje práva židovskej populácie krajiny celkovo. Vytvára naopak podmienky na aktivizáciu boja za sociálnu spravodlivosť v rámci samotného židovstva v celospoločenskom zmysle – hlavne v prípade pokusov pohlavárov mafie manipulovať riadiacim personálom(židmi) v hraniciach tejto normy. V opačnom prípade všetky krivdy a nespravodlivosti, reálne i domnelé, si bude mafia ukájať v populácii na úkor ich nežidovského okolia[1];
b) nevyhnutnosti okamžitého odstránenia osôb židovského, zmiešaného pôvodu a s nimi sa v príbuzenskom vzťahu nachádzajúcich osôb zo svojej pracovnej funkcie(v oblasti riadenia celospoločenskej špecializácie práce, systému národného vzdelávania, zdravotníctva, médií a umenia, bezprostredných aplikácii vedy a techniky pri príprave celkovej produkcie celonárodného, celoodvetvového určenia, vojenskej techniky, systému štandardov, komunikácii atď.) v prípade nevrátenia sa ich príbuzných(pochádzajúcich od spoločných dedkov a babiek) do krajín býv. ZSSR zo zahraničnej cesty[2]. Nezávisle od osobných úspechov odstraňovaného v príslušnej oblasti činnosti, včítane povinnej osobnej rekvalifikácie. Týka sa to aj odstránenia z funkcii v oblasti riadenia celoštátnej zodpovednosti a zodpovednosti zahŕňajúcej viaceré, alebo všetky odvetvia hospodárstva;
c) nevyhnutnosti odstránenia otázok personálnej(HR, kádrových) politiky z kompetencie takýchto osôb;
d) podpory takého počtu takýchto osôb v zostave zamestnancov celoštátneho významu (médiách predovšetkým), ktorý zodpovedá ich pomeru v celkovom zložení populácie

[1] Občas samozrejme cyklicky obetuje podľa potreby na spomínanú únikovú „dymovú clonu“ pre režisérov aj trocha svojho, pre samovyvolených menejcenného „OBYČAJNÉHO plebsu židovského“, ktorý sa s „podľuďmi“(bielimi, čiernymi,..) príliš asimilovali a „rasovo pomiešali“..prípadne život NEvýpalnícky žiť zachceli. Viď cyklická organizácia pogromov „zo zákona“ Talmudu samotným Vyšším Nadrabinátom z rodu Lévi pomocou vyštvanej„ruky gojim“, parazitovho hostiteľa. (pozn. prekl.)

[2] Ide o kľúčovú otázku zvrchovanosti daného štátu v rámci globálnej politiky, aj keď sa to javí byť tvrdým a z nášho stredoeurópskeho pohľadu možno v niektorých bodoch čiastočne diskutabilným opatrením(keďže ako Európania máme z parazitického neokolonializmu aj určité výhody oproti napr. Rusom). Jeho dôvodom komplexné rodinné vzťahy v rámci židovských nadnárodných komunít, kde sa pri internej medzirodinnej komunikácii podvedome i cielene zdieľajú kľúčové koncepčno-strategické informácie štátov, kde rodina žije. Tie sú následne prakticky automatickými mechanizmami komunity systematicky fatálne zneužívané v rámci prísne kastovej štruktúry židovskej pseudonáboženskej ideológie(na rozdiel od pôvodného judaizmu) hlavne nadrabinátom a rabinátom a na neho naviazanými bankovo-politickými štruktúrami. Celý tento proces je dlhodobo vždy pre daný štát-zriadenie-hostiteľa fatálny. Ako z dejín opakovane vieme, ide o extrémne riziko 1.rádu pri ohrození daného zriadenia hlavne globálnou nadnárodnou najstaršou mafiou za ad-hoc využitia kapacít iných „proxy“ štátov. V Západnej politike ide o ďalšiu z tabu-tém, keďže sa príslušníci tejto kultúry „necítia byť v potravinovom reťazci globálnej politiky na zrovna najposlednejšom mieste“, ako zvyknú naši hlavne anglosaskí kolegovia v zahraničnopolitických biznis-otázkach v kuloároch prízvukovať.. Ďalej z toho vyplýva otázka o celkových informačno-priestorových predpokladoch, miere a časovom horizonte prípadnej aplikovateľnosti uvedených postupov pri riadení štátu nie len u nás, ale i v Únii a prípadne globálne, keďže „politika je umením možného“ (pozn. prekl.)

krajiny. V ostatných podnikoch(združeniach malých podnikov podobného profilu) taktiež v rámci pomeru početnosť populácie v jednotlivých regiónoch.

*Inak sa s touto najstaršou mafiou, podobne ako napr. s talianskou, či ruskou, atď..naozaj efektívne biť ťažko. Na každý organizovaný zločin sú svoje zákonné postupy..

Ešte raz pre zopakovanie:
Pritom sa nesmie zabúdať na to, že sa existujúce NEpomery nemajú odstraňovať pomocou silového vplyvu administratívy, čo by sa javilo byť nespravodlivým vo vzťahu k väčšine svedomito pracujúcich a vyvolalo by rast sociálneho napätia. Tieto disproporcie by sa mali odstraňovať postupne samy v rámci prirodzeného procesu zmeny generácii aktívne sa zúčastňujúcich celospoločenskej špecializácie práce.

Všetky tieto opatrení sú však takého typu, že by sa nemali realizovať skôr (AK ZOSTANÚ NEVYHNUTNÉ), ako bude mať politika šírenia metodologickej a konceptuálnej politiky širokú očividnú podporu v národe (a nie v „elitárnej" inteligencii).
* Inak môže mať, ako z dejín dobre vieme, presne opačný efekt..

Uskutočňovanie takejto politiky sa nejaví byť narušením skutočných pôvodných demokratických myšlienok. Šírenie metodologickej a konceptuálnej informácie vedie totiž k rastu kultúry myslenia v spoločnosti a šíreniu sociálnej bázy vychádzajúcej z konceptuálnych foriem vnútrospoločenskej moci. Otvorenosť tejto informácie a princíp zvrchovanosti konceptuálnej moci umožňuje aj človeku, osobne obmedzovanému vo svojich právach z týchto formálnych príčin(a možno aj obmedzovanému vo svojich právach zbytočne) zúčastňovať sa konceptuálnej činnosti na ľubovoľnej úrovni zodpovednosti(funkcii).

Informačným zločinom vo vzťahu k Bloku a z objektívneho pohľadu prácou v záujme Interregionálov(Konglomerátu), sa javí byť prekážanie publikácii metodologickej a konceptuálnej informácie, kritizujúcej dovtedy známe metodológie a koncepcie z pozície všeobecnejších metodológii a koncepcii. Nezávisle od prípadnej dobromyseľnosti týchto zámerov, predpokladaných v osnove oprávnenia svojho prekážania takejto činnosti. Charakter kvalitatívnej inovácie koncepcii a metodológii nie je formálny, ale obsahový. Z tohto dôvodu je právne stíhanie za tento priestupok[1] sťažené aj v prípade zavedenia takéhoto paragrafu do trestného zákonníka. To však neznamená, že by trestný čin mal zostať nepotrestaným. Odveta[2] môže byť vysoko mravná, no pritom zároveň protizákonná, na čo máme mnoho príkladov v ľudových piesňach a príbehoch, rozprávkach, či eposoch („Dvanásť zbojníkov", „Kudear", „Vzťahy Iľju Muromca a kniežaťa Vladimíra"[3])

Z vyššie uvedených dôvodov je všetka metodologická a prakticky aj všetka konceptuálna informácia v systéme informačnej bezpečnosti Bloku považovaná za CELOSPOLOČENSKÚ.

[1] alebo trestný čin (pozn. prekl.)
[2] Odozva systému, resp. supersystému v zmysle trestu, či odmeny (pozn. prekl.)
[3] „Kudear" je po staroperzsky a turecky „Bohom vyvolený, milovaný". Ide tak, ako aj pri príbehu „Ataman a 12 zbojníkov" o príbeh, kde sa človek zvláštnym spôsobom na inú životnú cestu obráti a svojim konaním sa chyby svoje napraviť snaží. Najprv nedostatočne a potom i sám nebezpečného vraha iných odstráni, čím mu je vraj odpustené.. Niekedy možno až príliš prostoreký Iľja sa zasa národ a zem pred nájazdnými „tugarami" chrániť snaží a s občas vierolomným kniežaťom Vladimírom, ktorý ho pri problémoch o pomoc prosí, nejeden konflikt absolvuje.. (pozn. prekl.)

Pričom je naopak - všetka takáto informácia v systéme informačnej bezpečnosti interregionálneho Konglomerátu považovaná za internú SLUŽOBNÚ informáciu generality „elitárnej“ mafie, ktorá tam vládne. V tom je potenciálna osnova vyššej rezervy udržateľnosti-stability riadenia podľa plnej funkcie, t.j. lepšej informačnej bezpečnosti Bloku pri porovnaní s interregionálnym Konglomerátom. Príčina japonského „zaZraku“ je práve v tom, a nie v tom, že Američania Japonsku nadiktovali ústavu po ukončení vojny, ako sa to napr. snažil v televíznej relácii vyložiť V.J. Cvetov[1] podľa svojho spôsobu chápania, či vierolomnej kalkulácie na nechápanie televízneho publika. Ďalšia vec ale ešte potom je, ako sa táto informačná bezpečnosť konceptuálnej samostatnosti riadenia realizuje v praxi..[2]

Všetka faktologická informácia sa taktiež delí na celospoločenskú a služobnú.

1. V rámci celkového zloženia celospoločenskej faktológie podlieha cirkulačnému šíreniu minimálne nasledovné:

a) „židovská otázka“ a celý systém s ňou previazaných sociálnych vzťahov patria nie do sféry vzťahov medzi národmi, ale do sféry národných spoločenstiev s medzinárodnou, resp. „nad“národnou mafiou;
b) „antisemitizmus“ a kontrasionizmus sú sekundárne spoločenské javy z dôvodu primárnosti sio-internacizmu Biblie a Talmudu[3]. Formou ich prejavu môže byť ako „náboženské“ tmárstvo, tak aj „prísne vedecký prístup“, v závislosti od toho, či vystupuje sio-internacizmus, ktorý ich spustil, vo forme „náboženského“, alebo pseudovedeckého tmárstva;
c) trestným činom sa javí byť skrývanie zločinov generovaných sio-internacizmom ako v predchádzajúcej histórii, tak aj v súčasnosti;
d) účasť židov a židofilov na antisociálnych a protištátnych činnostiach;
e) kritika sio-internacizmu činiteľmi národných kultúr v minulosti;
f) existencia židovských predkov do pradedov včítane, a osobitne čo sa týka rabínov, u známych historických osobností minulosti a súčasnosti;

[1] Dnes už nebohý. (pozn. prekl.)

[2] viď pevnosť vôle = schopnosť tvoriť, riadiť. „Je vôľa, je človek, niet vôle, niet človeka“. Bo potom sa môže stať, že Boh z bezpečnostných dôvodov znova uprednostní vo vedení spoloČnosti pre mnohých paradoxne chápavého zloducha pred chápavým dobrákom, ak dotyčný dobrák nemá dostatočnú disciplínu riadenia..či je dokonca v živote pasívny. Pre populáciu sa tak aktívny, šikovný, chápavý zloduch môže stať na nejaký čas objektívne menším ohrozením, ako pasívny chápavý dobrák..či priamo dobromyseľný inteligentný, no neschopný babrák. Znova ľudovo: „Cesta do pekla býva neraz dláždená dobrými úmyslami“. Podobný fenomén tichého (medzi riadkami a nihilizmom) propagovania spoločenskej pasivity ako kľúčový parameter náskoku(podpory Zhora) jelít pred stádom sa využíva dlhodobo masovo v prakticky takmer všetkých veľkých západných i východných „náboženstvách“, filozofiách, ideológiách a politicko-ekonomických stratégiách momentálne globálne vládnucej Koncepcie (skryto, či otvorene otrokárskej). Druhým mantinelom Prozreteľnosti je zasa ľudové príslovie: „U dobráka i chyby jeho v dobré sa obrátia“. Tieto príslovia si len zdanlivo a pri kaleidoskopickom myslení protirečia. Ak však niekto vníma svet ako mozaiku súvislostí v odlišnostiach vzťahov príčinno-dôsledkových, vie, ktoré z prísloví je v ktorej konkrétnej situácii adekvátnejšie a aké sú jeho hranice platnosti. Bo hovorí sa aj: „Dvakrát zopakovaná pravda, lžou sa stáva“. T.j., zopakovaná už v už inej situácii.. bo dvoch absolútne podobných, i keď môžu mať mnoho spoločné, niet.. O tom je metodológia – súbor metód, algoritmus, spôsob rozlišovania pravdy..pri hľadaní pravdy, systematickom približovaní sa ku nej, jej aproximácii, iterácii Objektívnej reality – pohľadu Boha na veci, stvorenie, sTrojenie Sveta, Svetla v tme nepoznania, nevedenia, a tak nedôvery nevery Bohu, viery slepej, naivnej, namiesto tej jedno-duchej.(pozn. prekl.)

[3] Primárny jav nevyhnutne vyvoláva jav sekundárny. Viď príčinno-dôsledkové väzby v systémoch (pozn. prekl.)

g) výchova zahraničnými guvernantmi a guvernantkami (súkromnými účiteľmi), získanie vzdelania vo Švajčiarsku[1], dlhodobý pobyt tam a najbližší okruh styku takých činiteľov v minulosti a súčasnosti;
h) či existujú u súčasných verejných a vedecko-vzdelávacích činiteľov na celoštátnej úrovni zodpovednosti (alebo uchádzajúcich sa o takúto funkciu v oblasti riadenia, vedy, techniky, médii a herectva) v minulých pokoleniach židovskí príbuzní a známi typu slobodomurárov a otvorených antipatriotov[2]. Pritom, ak sa sio-internacizmus(alebo protinárodné správanie v iných formách) v ich činnosti nijako neprejavoval a neprejavuje, tak im všetko vyššie uvedené žiaden človek zodpovedný za osudy spoločnosti nebude nikdy vytýkať ani vážne, a ani zo srandy; ak sa však v činnosti človeka prejavuje vysoká štatistická predurčenosť chybných riešení, tak tieto formálne, nepodstatné príznaky umožňujú rýchlejšie rozlišovať(odkrývať) zdroje a kanály konceptuálneho vplyvu cudzieho záujmom národov daného štátu v prípade, že sa skutočne niečo také deje.[3]

Zrovna tak by mali byť spoločnosti pomocou verejných publikácii známi, čo sa týka verejných činiteľov, ich príbuzní a kamaráti zo školských lavíc, zamestnaní v oblasti riadenia, v kľúčových funkciách vedy a techniky, výroby v každom regióne a štáte celkovo, aby v prípade stúpania tendencii straty kvality riadenia bolo ľahké odkrývať klanové systémy protispoločenských (antidemokratických*) mafii a organizovaných skupín rôzneho typu;
i) preto by mala byť verejnosti prístupná takto zameraná celková prehľadná informačná správa štátneho štatistického úradu a jeho regionálnych pracovísk[4];
j) tak i ekologické štatistické informácie daného územia a porovnania s inými podobnými územiami[5].

[1] Stáročia ide o rezidentúru banksterskej siointernacistickej mafie a prakticky všetky štruktúry tohto útvaru sú s ňou previazané a na nej postavené(viac ako v iných krajinách). Obzvlášť tamojšie internátne „elitárne“ školstvo na výchovu globálnych kádrov riadenia celosvetových bankhových „švajčiarskych“ kolónii cez lokálnu pseudodemokratickú oligarchiu. Preto i exteritorialita i akoženeutralita Švajčiarska. (pozn. prekl.)

[2] Podobne, ako u židov tzv. „selfhating“ sebanenávidiaci, t.j., vlastný národ, kultúru nenávidiaca osoba. Bez snahy rozlíšenia jej objektívnych celospoločenských pozitívov a negatívov. I na SK/CZ je v istých kruhoch „moderné“ nadávať na vlastný národ. U židov ale ide v tomto zmysle neraz skôr o opačný fenomén, a to upozorňovanie tých zopár spravodlivých medzi judaistami, na principiálny odklon židov od ich pôvodnej relígie podobnej atonizmu, smerom k fašisticko-rasistickej internacistickej pseudonáboženskej ideológii, terorizujúcej inštitútom úžery, Médeami a zopár ďalšími technikami systematickej genocídy národov dnes prakticky už celý svet. (pozn. prekl.)

[3] T.j., uvedené informácie principiálne nevylučujú týchto ľudí ako kandidátov, no zvyšujú bezpečnosť populácie (umožňujú širší a dôslednejší dohľad) voči ich „pokušeniu“..úzko-korporátno-klanového správania, ako najvyššej známej formy korupcie. Neraz môže byť totiž celospoločensky i prospešné opatrne využiť služby a skúsenosti takéhoto „deep-state“ systému pre obojstranný prospech a zvýšenie úrovne bezpečnosti rozvoja spoloČnosti. Relevantnosť rizík takéhoto prístupu musí byť ale spoločnosťou dôsledne priebežne vyhodnocovaná, lebo inak.. Prirodzené rodinné, spolužiacke a kamarátske prepojenia existujú ale asi vždy a všade, len musia byť v prípade kľúčových spoločenských funkcii z dôvodu minimalizácia pokušenia o ich zneužitie verejne dobre známe. Oponent..nepriateľ ich totiž i tak z aspoň ako–tak funkčnej rozviedky nevyhnutne dávno pozná.. (pozn. prekl.)

[4] Z dôvodu prevencie i lokálnej korupcie na komunálnej úrovni a na úrovni starostov obcí. T.j., i keď ľudia v menších komunitách od pár desiatok do optimálne max. 20 000 obyvateľov(hranica hustoty osídlenia nášho druhu-Homo sapiens sapiens pri 1-2 poschodových domoch so záhradkou) majú pomerne dobrý obraz o svojich funkcionároch, môžu verejné štatistické údaje o prepojeniach kandidátov umožniť naopak napr. aj obmedzenie neprimeraného ohovárania, neopodstatnených klebiet a tým „zlej krvi“ v daných komunitách. Vo väčších mestách a patologických megapolisoch je z tohto pohľadu situácia trochu komplikovanejšia.. a parametre jej riešenia sú navrhované v ďalších našich sprievodných(ku KSB) publikáciách. (pozn. prekl.)

[5] Že by ľudia-občania nie len na seba(tu a teraz), ale i budúCnosť detí svojich a vnúčat mysleli. Ďalej..všetko sa lepšie chápe nie len podľa noriem(etalónov, ktoré môžu byť politicky ovplyňované), ale hlavne pri POROVNÁVANÍ v praxi každodenného života.. (pozn. prekl.)

Zatajenie, skresľovanie a manipulácia s informáciami tohto druhu je vo vzťahu k Bloku trestným činom.

2. Druhú kategóriu predstavuje praktická faktológia služobného charakteru. Práve táto informácia sa od vekov javila byť predmetom záujmu všetkých rozviedok[1] a spôsobovala osobitné starosti kontrarozviedok. Rozvoj všetkých odvetví vedy a techniky vyžaduje, aby mali odborníci voľný prístup k čo najväčšiemu množstvu zdrojov a informácii. Potreby prevencie a zabránenia úniku informácii v existujúcom systéme režimu utajenia obmedzujú objem rýchlo dostupnej informácie až do stavu informačného hladu, čo vyvoláva nekontrolovanú cirkuláciu informácii v systéme „utajenia" v rámci vzťahov osobnej dôvery[2]. Tam stačí mať už len ako nadnárodná štruktúra(štát v štáte – deep state) nasadené na kľúčových postoch tzv. osobitne (ne)dôveryhodné osoby*.

Východ z tejto situácie môže byť iba jeden: pestovanie(výchova) kultúry narábania s informáciou pri výkone služobných povinností (a aj mimo služby) za súčasnej vyššie uvedenej zmeny pravidiel prístupu k utajovaným informačným zdrojom. Základný objem informácii by mal pritom patriť k nasledujúcim kategóriam informácii:

A) slobodného prístupu, cirkulácia ktorých nie je kontrolovaná a ktoré sa šíria jednotlivými odvetvovými a rezortnými informačnými prostriedkami pre všetkých zainteresovaných špecialistov;
B) podriadené sprístupneniu každému špecialistovi, majúcemu autorizáciu zodpovedajúcej bezpečnostnej a tématickej kategórie so záznamom služby režimu utajovaných skutočností o uskutočnenom prístupe k informácii dotyčnou osobou.

To odstráni základnú príčinu nekontrolovanej cirkulácie informácie, keď sa odborní špecialisti systematicky obracajú jeden na druhého s prosbou zobrať pre nich osobne ten či onen materiál obíduc tak podmienku, že ich meno musí byť na zozname osôb pripustených k daným materiálom. Toto opatrenie však aj tak v podstate všetci „utajenia" zúčastnení dôsledne ignorujú: dostatočne vysoké vedenie aj tak nemá kedy priebežne pri neustále sa meniacej situácii zapisovať do daného konkrétneho pripojeného zoznamu povoleného prístupu každého(access permission upgrade), kto daný materiál(informáciu) potrebuje. Pre-dávanie materiálov od jedného pracovníka druhému bez písomného povolenia vedúcich ohľadom prístupu daného špecialistu, sa často ani nezaznamenáva v sprievodnej správe (toho materiálu-dokumentu), evidovanej bezpečnostnou službou ochrany utajovaných skutočností. A ani tieto sprievodné správy nebývajú podrobené krížovému porovnaniu(eng."x-testing") vzájomného pre-dávania(odovzdávania) dokumentov. Ak sú takýmto spôsobom niekomu pre-dávané materiály s osobitne ohraničeným prístupom, tak sa záznam o ich pre-daní a vrátení medzi jednotlivými pracovníkmi neuskutočňuje

[1] Špionáže ako nadnárodnej klanovo-korporátnej, tak i štátnej. (pozn. prekl.)

[2] Ide o hneď o dve zo základných metód vedenia informačnej vojny:

1) umelý nedostatok informácii ich neprimeraným obmedzením, čo vyvolá následne nevyhnutne panické neadekvátne sprístupnenie aj skutočne esenciálne tajných informácii v celkovom prúde domnelo tajných informácii, ako bolo v predchádzajúcich častiach vysvetlené

2) počiatočne zahltenie, utopenie systému informačným šumom množstva zbytočných informácii, čo vedie k preťaženiu a kolapsu systému, pokiaľ dostatočne veľa(sociologicky kritické množstvo) používateľov nepozná metodológiu(algoritmiku) rozlíšenia podstatných informácii (alebo nemá „kódovací kľúč") Všetko i v rámci starého čínskeho príslovia o vedení informačnej, kulturologickej vojny, výchovy detí svojich nepriateľov a pod.: „Najlepšie umenie vojenské ten ovláda, kto nepriateľa bez toho porazí, že by vôbec šiel do boja.."(Sun Tzu?) (pozn. prekl.)

v príslušnom sprievodnom popise dokumentov evidovanom bezpečnostnou službou režimu ochrany utajovaných skutočností vôbec. Dôvodom je vylúčenie možnosti vzniku nepríjemností pri možnej krížovej kontrole záznamu. V týchto prípadoch sa záznamy vydania a príjmu dokumentov zapisujú na útržky papiera a potom sa prosto zničia. Nehovoriac o tom, že pri vysokej úrovni vzájomnej dôvery sa predanie a návrat dokumentov danému pracovníkov v priebehu dňa nezaznamenáva písomne vôbec. Základná príčina tejto praxe spočíva v tom, že podľa oficiálnych smerníc pracovník buď nemôže daný dokument(obsahujúci pre jeho prácu nevyhnutnú informáciu) získať vôbec, alebo by sa príslušná procedúra získania danej informácie(dokumentu) natiahla na dobu prevyšujúcu rozumné hranice, čo by viedlo k znemožneniu vyplnenia príslušných pracovných úloh. Často sa ukazuje, že dokonca ani všetci pracovníci, ktorý daný dokument vypracovávali, nie sú na zozname povoleného prístupu k danému dokumentu.

Na tento postup(„poriadok“) si všetci zvykli a všetkým vyhovuje:
a) vedeniu vyhovuje to, že ho nerušia kvôli malichernostiam;
b) sio-murárstvu vyhovuje to, že informácie sa pohybujú bez kontroly.

V prípade, že by základný objem aplikovanej faktologickej informácie patril do kategórie, podliehajúcej prístupu každého kto má na ňu oprávnenie na zodpovedajúcej úrovni utajenia, tématickej kategórii podľa jeho potrieb a za predpokladu záznamu bezpečnostnou službou režimu utajenia o fakte jeho oboznámenia sa s materiálom, tak by bola obyčajná prosba „vyber pre mňa z archívu evidenčné č. také a také“ nemiestna a vyvolala by pozornosť svojou neprístojnou(pre lojálneho špecialistu) snahou zamiesť po sebe stopy používania aj bez toho sebe prístupnému dokumentu. Služba bezpečnosti režimu utajenia by v takom prípade presne vedela, kto a s čím sa oboznámil[1]. Prechod k takémuto systému by však vyžadoval okrem tradičného prístupu na úrovni pečiatky utajenia aj zavedenie prístupu podľa kategórie témy skúmania, základ ktorého by mohol tvoriť napr. univerzálny decimálny klasifikátor(UDK), dávno využívaný celosvetovo v bibliografii[2].

Takto by mohlo minimum aplikovanej faktológie, iba tej najdôležitejšej-najtajnejšej, tak ako doteraz patriť ku kategórii, podliehajúcej šíreniu výlučne v direktívno-adresnom móde, ako sa to robí i dnes.

Takáto organizácia systému informačnej bezpečnosti by umožnila znížiť na minimum intenzitu cirkulácie utajovanej informácie v systéme „utajenia“, založenej na v tomto zmysle rizikovej „osobnej dôvere“ špecialistov jedného druhému. Zároveň by urýchlila tempo spracovávania a zapracovávania(do praxe) vedecko-technických informácii a zvýšila by kvalitu vedecko-technických prác a štúdii.

Avšak fungovanie navrhovaného systému môže byť úspešným iba vtedy, ak je podporené pestovaním kultúry práce s informáciou „otvorenou“ i utajenou u všetkých špecialistov vo sfére

[1] Každý bezpečnostný systém sa dá narušiť, no ide o to, ako riziko tohto narušenia maximálne možne na prijateľnú mieru minimalizovať. (pozn. prekl.)

[2] Ide o systém základnej klasifikácie tém v knižniciach definovaný Leibnitzom, Dewey, Otlet, La Fontaine Príklad bibliografických kategórii podľa UDK: 0. Všeobecné; 1. filozofia, psychológia; 2. religionistika, teológia; 3.sociológia, politika, hospodárstvo, právo, pedagogika, etnológia; 5. Prírodné vedy, matematika; 6. Aplikované vedy, medicína, technika, ekonomika, informatika; 7. Umenie, remeslá, hudba, hry, šport; 8. Jazyky, literatúra; 9. zemepis, životopisy, dejepis (pozn. prekl.)

vedy, techniky a riadenia. To znamená, že na každej vysokej, či strednej škole(snáď okrem hotelovej-kuchár-čašník, avšak včítane pedagogických) by mal byť v sylaboch zakomponovaný kurz INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ SPOLOČNOSTI. Kurz by mal pozostávať z dvoch častí:

a) informačná bezpečnosť štátu celkovo a

b) informačná bezpečnosť na danej škole vyučovaného odvetvia v rámci celospoločensky organizovanej špecializácie práce.

Dnes sa „hanbíme“ za existenciu systému režimu „utajenia“ v bývalom Východnom bloku úplne neoprávnene, no pritom sa nehanbíme za to, že nemáme systém INFORMAČNEJ BEZPEČNOSTI[1] (*pričom na Západe vyzerá byť oproti tomu marxistickému snáď ešte absurdnejší). Dôsledkom toho sa predstava o „utajení“, t.j., informačnej bezpečnosti, u väčšiny odborných špecialistov národného hospodárstva, nachádza na úrovni nižšom, ako v anekdotách o Chuckovi Norrisovi, Švejkovi, či majorovi Pronina, alebo Terazkyho(známy film Čierni baróni).

* * *

Doplnenie z r. 1998

Aby sme tu nepísali nepodložené tvrdenia, uvedieme príklad primitívne anekdotického chápania problému zabezpečenia informačnej bezpečnosti špecialistami, ktorí by ju mali vzhľadom na svoju funkciu zabezpečovať. Denník „Pravda“ z 21.12.1996 zverejnil rozhovor s generál-majorom V. I. Denisovom, ktorý v období ZSSR vykonával funkciu kurátora špeciálnej propagandy v Najvyššom politickom velení Sovietskej armády a Vojenskej morskej flotily Ministerstva obrany ZSSR. Ako aj mnohí bývalí vysokí úradníci ZSSR a Východného bloku, aj on dnes pracuje v štruktúrach biznisu a zaoberá sa zabezpečovaním **informačnej bezpečnosti**[2] Trhovo-priemyselnej komory Ruskej federácie. Rozhovor s V.I. Denisovom mal v novinách nadpis-titulok *„Rusko zostáva hlavným terčom na poliach informačnej vojny“*.

V rozhovore sa diskutuje otázka o príčinách krachu ZSSR a taktiež o tom, nakoľko je dnešné Rusko vnímavé k vplyvu tých procesov, vo vzťahu ku ktorým sa ZSSR ukázal byť bezbranným.

[1] Máme však systém u.s.-corporate „confidential issues“ (dôverných informácii našich nových tzv. „transatlantických partnerov“), ktorý je ale žiaľ snáď ešte ujetejší, ako ten starý, čo bol u nás.. Vtedy na Západe: “áno, sú to teroristi(prípadne diktátori), ale momentálne sú to NAŠI teroristi(prípadne diktátori)“..t.j., máme politicky i v našich korporátnych nadnárodných domovoch predpísaný zoznam dobrých a zlých teroristov, dobrých a zlých diktátorov, názorov a podľa potreby sú jednotlivé položky oboch zoznamov vymieňané navzájom..“základ je mať za každých okolností ten SPRÁVNY NÁZOR podľa „overených“ agentúr..“a viete milý kolega, aký je TEN SPRÁVNY názor“..“ste si istý milý mladý kolega, že máte TEN SPRÁVNY NÁZOR?“, „it´s dangerous to think in this way..“, „Zákerný nepriateľ napadol naše lietadlá pokojne bombardujúce jeho dediny a mestá“ „peace is war, and war is peace“, „všetko je naopak“; svet dvojitých štandardov; quod licet iovi, non licet bovi, či iných praktických porekadiel zo zákulisia divadla dnešnej každodennej globálnej Západom dominovanej politiky. Parafráza G. Orwell: "Nejradši bych si nafackoval. Nepochopili, že "1984" jsem nepsal jako manuál, ale jako varování !!!" atď..

[2] Tento termín –INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ – sa v posledných rokoch začal pomerne široko používať tak adekvátne, ako aj nemiestne. Pritom málokto z jeho používateľov priamo hovorí o tom, ako a aké procesy v živote spoločnosti i v rámci technosféry, on konkrétne spája s týmto termínom(pojmom). Jeho zmysel zatiaľ nie je moc definovaný ani v nejakých analytických prácach. My ho v tejto práci používame v zmysle, ktorý sme na jej začiatku popisne definovali.

« - Vladimír Ivanovič, Sovietsky zväz padol v dôsledku činnosti zradcov, vyprovokovanej nepriateľským zahraničnými silami, ktoré stavili vojensko-operačne primárne na využitie informačno-psychologických zbraní. Vy zastávate tento názor. A tu hľa, Váš kolega, riaditeľ tlačovej kancelárie SZR(Služba zahraničnej rozviedky Ruskej Federácie) Jurij Kobaladze, sa v jednom zo svojich interview kategoricky vyjadril, že neverí v existenciu akýchkoľvek sprisahaní, „žido-slobodomurárskych centier a agentov vplyvu". On tvrdí, že „Sovietsky zväz nerozbilo CIA. My sami sme ho zničili".

- *Ja voči takejto formulácii nič nenamietam a v podstate i súhlasím s Jurijom Georgievičom. Špecifikum informačno-psychologického vplyvu spočíva v tom, že umožňuje dosahovať stanovené ciele rukami samotného protivníka[1]. A v tomto zmysle sme skutočne my zničili ZSSR, pričom dnes skákajúc na tie isté staré hrable, ničíme Rusko. Bábka, ktorá si neuvedomuje, že ona je len bábkou – to je najefektívnejšia zbraň, keď sa už bavíme o psychologickej vojne».*

Uvedený príklad znázorňuje, že názor Kabaladzeho ohľadom príčin krachu ZSSR(my samy sme ho zničili) je iba fragmentom z objemnejšieho názoru Denisova(my samy sme ho zničili ***dôsledkom toho, že nám to „zvonku vyvolali"***). Avšak aj názor Denisova je fragmentom ešte širšieho, objemnejšieho odstupňovaného[2] pohľadu..nadhľadu:

1) ***Sami sme ho zničili,***
2) ***Dôsledkom toho, že nám to „zvonku vyvolali",***
3) ***Ale „vyvolať zvonku" nám to úspešne mohli iba preto, že sme mali „psychologické" základy, predpoklady na to, aby sme ono (vy)volanie vôbec prijať mohli,***
4) ***A nepriatelia tak mohli („zvonku") využiť Božie Dopustenie voči nám.***

T.j., formálne je vyššie uvedené vyjadrenie identické s názorom Kobaladzeho: „Sovietsky zväz nezničilo CIA. Zničili sme ho my sami vlastnými rukami". Avšak zmysel(podstata) tohto hierarchicky 4-úrovňového[3] popisu je aj tak úplne iný a dosť odlišný od toho, ako to Kobaladze a Denisov mysleli. V závislosti od toho, na akom mieste by sme prerušili uvedené 4-úrovňové vyjadrenie(formuláciu) príslušného chápania daného konkrétneho problému informačnej bezpečnosti(za predpokladu, že povedané považujeme za pravdu a ostatné úrovne chápania za zbytočné alebo lživé), takú získame aj **informačnú bezpečnosť**. **Informačnú bezpečnosť** už ale nie ako prázdny politický termín(pojem), ale ako objektívny proces v živote spoločnosti a nejakých jej podmnožín: politických, firemných, rodinných, osobných atď.

Okrem toho ale, keď sa už bavíme o **objektívnom PROCESE informačnej bezpečnosti,** je treba si uvedomiť, že napríklad spomínaný pád ZSSR, sa ako proces začal nie 30.12.1922[4], ale oveľa skôr. T.j., chápanie hierarchicky 4-úrovňového vyššie uvedeného vyjadrenia príslušného pohľadu na informačnú bezpečnosť je podmienené ešte aj chronologickou hĺbkou **historického mýtu**[5], na základe ktorého sa v každodennej politickej praxi uskutočňuje(realizuje) riadenie (v) spoločnosti. Dejiny sú vždy geograficky konkrétne. V súvislosti s tým vyžaduje najvyššia úroveň informačnej bezpečnosti skúmanie problematiky jednotlivých čiastkových(partikulárnych)

[1] Ako pri u bojových umení Aikido, či Judo (pozn. prekl.)

[2] Podľa miery chápania dotyčného (pozn. prekl.)

[3] Úrovne chápania sú v texte vymedzené rozličnou špecifikáciou: úroveň 4. Je najdôležitejšia(najobjemnejšia) úroveň chápania v rámci tejto konkrétnej vzájomnej vloženosti procesov(dejov, javov). Okrem toho môžu byť jednotlivé úrovne usporiadané aj v opačnom poradí: od Božieho dopustenia – až k rozpadu ZSSR v dôsledku činnosti jeho politikov a obyvateľov.

[4] Oficiálny dátum založenia Zväzu Sovietskych Socialistických Republík.

[5] Inými slovami – aktuálnej pracovnej verzie koncepcie realizovanej histórie, opisujúcej predchádzajúce udalosti a ich hodnotenie vo vzťahu k ich a) napomáhaniu, alebo naopak b) potláčaniu procesov, vedúcich k uskutočňovaniu celej skupiny cieľov históricky dlhodobého riadenia.

problémov na podklade a v prepojení s s **globálnym dejinným procesom** na podľa možnosti čo najdlhšom intervale obdobia dejín.

* *
*

K praktickej každodennej realite:

Keď sa študent na Vysokej škole stretne s tajnými časopismi a knihami, ak sa ho spýtate, ako má s nimi narábať, odpovie vám, že sa nemajú vynášať zo zóny režimu utajenia. Niektorí študenti prípadne ešte na otázku doplnia, že o ich obsahu sa nemá ani hovoriť mimo zóny režimu utajenia(mimo prístupovo autorizovaných osôb).

Keď absolvent príde do nejakého vedecko-výskumného inštitútu, alebo do konštrukčnej kancelárie, stretáva sa s

a) rezortnými smernicami ohľadom režimu ochrany utajovaných skutočností,
b) internými firemnými smernicami(confidential issues) a zriedka aj s
c) celoštátnymi inštrukciami ohľadom režimu utajenia pri danej práci.

V nasledujúcom období sa s niektorými z týchto tém stretáva tak akurát možno raz za rok pri procedúre pravidelnej obnovy podpisu vyhlásenia, že všetko vyššie uvedené „je mu známe a on sa zaväzuje to dodržiavať“. V tom istom období ale zároveň zisťuje, že primárna časť faktológie sú len domnelé tajnosti, dávno potenciálnemu protivníkovi známe, ako to vidíme dokonca aj v príslušnej špeciálnej, len odborne prístupnej zahraničnej literatúre. Od tohto momentu sa absolvent stavia k informačnej bezpečnosti ako k „hrajkaniu sa na tajomstvá“ dodržujúc určené pravidlá len formálne a v skutočnosti sa fakticky riadi nepísanými pravidlami dávno zaužívaných spôsobov jej narušovania, keďže inak sa vlastne ani pracovať nedá.. Za takých podmienok samozrejme informačná bezpečnosť skutočne zabezpečená byť nemôže. Pritom takýto systém režimu utajenia zároveň znižuje rýchlosť a kvalitu vedecko-technických štúdii rovnako, ako aj ich praktických aplikácii. Celé toto sa stalo úplne očividné hlavne za posledných 30 rokov[1] a nebolo by na škodu si to uvedomiť.

Kurz Informačnej bezpečnosti by umožnil u väčšiny absolventov vypracovať aspoň minimálny vedomý vzťah k tomu, že

a) rozhovory na služobné témy mimo zóny režimu sú nemiestne;
b) že rovnako nemiestna je ako vlastná prázdna zvedavosť, tak aj prázdna klebetná zvedavosť svojho okolia, nemajúceho prístup k danej, alebo jej príbuznej tématike;
c) že informačná bezpečnosť sa strojí na základe vedomostí o štatistických zákonitostiach cirkulácie informácie v spoločnosti, a podkopáva sa cirkuláciou informácie v systéme „utajenia“ postaveného iba na osobnej dôvere, v ktorom všetci konajú podľa osobných pohnútok(motívov), čím všetci spolu vytvárajú štatistickú predurčenosť úniku informácii do zahraničia(*prípadne ku „konkurencii“) prostredníctvom vzájomnej vloženosti štruktúr.

Až potom, keď si začne drvivá väčšina uvedomovať, ako utajované informácie unikajú do zahraničia(* prípadne prosto ku „konkurencii“) a preto začne podporovať zníženie miery štatistickej predurčenosti týchto únikov, bude mať už existujúci mechanizmus evidencie

[1] V býv. Východnom bloku(včítane SK/CZ) sa to týka asi hlavne obdobia od konca 60.-tych do 80.rokov 20.stor. (pozn. prekl.)

a kontroly využívania utajovaných zdrojov informácii a kontroly kádrovej(personálnej-HR) politiky skutočne zmysel.

Všetko vyššie uvedené sa týka zabezpečenia informačnej bezpečnosti v oblasti riadenia a vedecko-technickej práce. Nesmie sa však týkať zabezpečenia informačnej bezpečnosti rádových(bežných) zložiek Ozbrojených síl, Ministerstva vnútra a Informačných služieb. Kde je charakter informačných tokov odlišný od vedy, techniky a sféry riadenia. Tam bol systém režimu utajenia formovaný dlhodobo organicky[1] počas dejín a do vedy a techniky bol prevzatý práve odtiaľ v hotovom tvare v 20. stor. bez ohľadu na špecifiká týchto v mnohom bezštruktúrnych oblastí činnosti.

Zostrojenie systému celkovej kontroly a ochrany informačných tokov v spoločnosti (t.j. systému informačnej bezpečnosti) by malo začínať z vypracovania a zavedenia do vysokoškolského kurzu INFORMAČNÁ BEZPEČNOSŤ i hlbšieho a konkrétnejšieho skúmania problematiky informačnej bezpečnosti v rámci rozličných odvetví celospoločenskej špecializácie práce. Tu predstavený popis témy predstavuje totiž samo osebe iba pomerne všeobecný pohľad na problematiku informačnej bezpečnosti spoločnosti v globálnom historickom procese.

Na záver témy pre zopakovanie..
Ako sme si povedali: Celkový efekt z
A) zlepšenia charakteristík rýchlosti odozvy(reakcie) a kvality riadenia spoločenského systému samoriadenia prevyšuje nad
B) efektom vyplývajúcim z ochrany aplikovanej faktológie pred neautorizovaným prístupom.

Zvyšovanie kvality riadenia je totiž procesom objemnejším vo vzťahu k procesu zabezpečenia režimu „utajenia“.

* * *

Doplnenie z r.1998

Avšak základ spoločenskej, spoločnej Informačnej bezpečnosti postavený na schopnosti množstva jedincov zabezpečovať svoju osobnú informačnú bezpečnosť.

Z pohľadu dejín reálne existuje koncepcia (z)riadenia spoločenského života, v ktorej sa osoby s „deamonickými“(ego-sociopatickými) sklonmi zanovito snažia všetkými dostupnými prostriedkami dosiahnuť to, aby im schopnosti ich obklopujúcich ľudí slúžili. Pritom konajú tak dotyční „deamoni“ nezávisle na tom, či chápu čo robia, alebo nie. Konajú buď cieľavedome, alebo na základe podprahovo ľahkovážne prijatých automatizmov správania sa. Snaha využívať, zneužívať druhých ľudí na svoje záujmy je historicky masový jav, ktorý dosiahol svoju najväčšiu hĺbku morálneho pádu v biblickej kultúre (*a jej kolonializme). Ako dôsledok existujú medzi „vrcholnými“ produktmi tejto kultúry aj prostriedky vniknutia do psychiky ľudí s cieľom zvrátenia normálnych geneticky podmienených procesov samoriadenia osobností v spoločnosti, aby zabezpečili exploatáciu(zneužívanie) ich osobných možností a schopností na osobné(egoistické), alebo klanovo-korporátne záujmy.

[1] Adekvátne sa „evolučne“ prispôsobujúc, optimalizujúc (no niekedy i degradujúc) pozn. prekl.

Všetka informácia, skoncentrovaná v psychike indivídua, je rovnako ako aj spoločná spoločenská informácia, konfrontovaná s hierarchiou operačných prostriedkov riadenia(zbraní inFormačnej vojny). Z dôvodu tejto hierarchickosti je **samoochrana informácie**[1], vzťahujúcej sa k vyšším prioritám vyššia, ako tej, ktorá sa vzťahuje k nižším operačným prioritám. Vyššie operačné priority[2] totiž „objímu“ nižšie množstvom svojich prejavov.

V súlade s tým možno v davo-„elitárnom“ spoločenstve pozorovať[3] príslušnú štatistickú zákonitosť(pravidlo):

aby mohol niekto spoločnosti vsugerovať jasnú lož na miesto pravdy, tak:

1) ak sa lož týka faktologickej informácie (3.priority), tak je nevyhnutné zapojiť ju(zaobaliť) do kontextu, kde je dôveryhodných informácii aspoň 50%;
2) ak sa lož týka informácie metodologickej, tak aby bola cieľovým objektom vnímaná ako pravdivá, je nevyhnutné podávať ju v kontexte, kde je minimálne 95% pravdivej informácie, potvrdenej praxou.[4]

A hoci to v rámci celkovej štatistiky života spoločnosti platí, tak na zabezpečenie osobnej informačnej bezpečnosti sa prvoradou úlohou javí byť zabezpečenie maximálneho možného približovania sa vlastných metodologických stereotypov k objektívnej pravde[5]. V tomto zmysle existujú 2 kľúčové, navzájom sa vylučujúce pohľady na informáciu:

1) inFormácia vo Vesmíre(UniVers-e) je objektívna (t.j. existuje nezávisle od subjektu), pričom je ale jej vnímanie subjektívne podmienené[6];

---

[1] Ide o vlastnosť akejkoľvek čiastkovej informácie, podmienenú mnohoúrovnosťou celovesmírneho(univerzálneho) systému kódovania informácie – Miery, Predurčenosti Bytia(existencie), *Bazálnej Matrice, MA3X.

[2] 1.-6., pričom 1. (Konceptuálno-metodologická) je najvyššia, 2. Chronologická ((a) úrovní časových – time Schedule a b) úrovní chápania)), atď.. až po 6. - poslednú, ktorá je bežná konvenčná vojenská. (pozn. prekl.)

[3] Rozlišovať, identifikovať. (pozn. prekl.)

[4] Človek totiž podobne, ako zvieratá, či rastliny, ak má nejaký zdroj, čo mu väčšinou pomáha, od neho očakáva, že mu „vždy“ pomáha. T.j., predpoklad použitia pravidla generalizácie(zovšeobecňovania) objektom riadenia, je tu postavený ako mína, back door, pasca. Ľudovo: „Pomohlo vtedy, pomôže i teraz“ (pasca na tupé..nepozorné ryby) „Najprv kapríkov zakŕmime, až potom návnadu nahodíme..“ V biblii je tiež veľká väčšina popisov v istom kontexte v podstate správnych, pekných a dobrých a vyslovene chorých návodov, navigácii je tam pomerne málo, no sú na kľúčových miestach.

Napr.:

1. Mária-Panna, 2. Nesnaž sa Boha lepšie pochopiť(nejedz zo stromu poznania), 3. Človek sa už "prirodzene" od Boha rodí zlý, 4.princíp tvorenia- sTrojenia je nepochopiteľný a je to samotný boh-trojica - jasný panteizmus 5. Ježiš Bohočlovek - jasný antropomorfizmus 6. moja vina, moja vina, moja preveľká vina - projekcia viny z parazita na obeť 7. Daj cisárovi cisárov, aj keď je to magor a ťa zdiera. 8. Druhým dáš na úver a svojim nie a tak budeš vládnuť a kto sa odváži ísť proti tebe, toho zničím - vraví "boh" v Starom Zákone 9. Ježiš akože povedal: Neprišiel som Starý Zákon rušiť, ale naplniť 10. Ty si Peter skala a na tejto skale postavím svoju cirkev- Pontifex maximus bol vrchným kňazom Jupiterovho chrámu, resp. neskôr Mitru a boha „Slnka“? 11.Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu zadržíte, zadržané - Kľúče od miešačky hierarchom na odstrihnutie ovečiek od boha - strihanie pre Pana..rohatého m´Amona.. atď.. v skratke.. Každé z uvedených vyjadrení možno samozrejme podľa osobnej morálky a miery chápania v rôznom kontexte interpretovať..

Ďalšou vecou je že sú jednotlivé interpretačné úrovne silno pomiešane. Až tak, že keď to(tento sociologický operačný systém-bibliu) chce niekto(najmä mravný) na jednej úrovni celkovo objektívne pozitívne interpretovať, veľmi reálne hrozí, že sa proste zblázni..ak si včas neuvedomí, že ide o pascu, atď. (pozn. prekl.)

[5] Vlastnej aproximačno-iteračnej algoritmiky(zvykov, e-mocných modulov podvedomia) rozlišovania faktorov(javov=dejov=procesov) objektívnej reality v ich vzájomnej previazanosti(vzťahoch). Viď PFR(Plná funkcia riadenia) – DVTR kap.10 (pozn. prekl.)

[6] Každý ju vníma mierne odlišne, i keď môže byť, že v zásadných parametroch rovnako.. V istom zmysle je i pohľad pôvodne z kvantovej mechaniky, že samotný subjekt svojim pozorovaním ovplyvňuje objekt, v danom kontexte súčasťou pohľadu č.1, keďže medzi riadkami priznáva objektívnu existenciu objektu.

2) objektívna informácia vo Vesmíre neexistuje a je iba projekciou subjektu v procese jeho interakcie s prostredím[1].

Uvedený druhý pohľad je teda vo svojej podstate opatrné a veľmi svojské kamuflovanie tvrdenia o nemožnosti (s)poznania Objektívnej reality[2] a - ako dôsledok - o nemožnosti uvedomelého a cieľavedomého správania sa človeka vo Svete. To znamená, že ak je taký pohľad súčasťou vedomej a podvedomej úrovni psychiky indivídua, tak nevyhnutne bude mať problémy so zabezpečením svojej osobnej informačnej bezpečnosti.

My sa držíme 1.varianty:

Informácia, súc časťou trojjedinstva MIM (matérie-informácie-miery), je objektívna a jej prijímanie a pre-nos(retranslácia) sú v spoločnosti subjektívne podmienené[3]. V súlade s týmto pohľadom nachádzajú mnohé procesy informačnej výmeny (dobre známe z kybernetiky, teórie a praxe konštrukcie technických=praktických systémov spracovania informácii) svoje viac-menej úplné analógie pri komunikácii ľudí jedného s druhým[4]. Rovnaké analógie ale vidíme aj v podstate všade pri procese vplyvu na myslenie ľudí vedou, umením, médiami a inými produktmi kultúry, ktorú v tomto kontexte chápeme ako inFormáciu geneticky z pokolenia na pokolenie **NE-pre-dávanú**.

[1] Tento, v podstate šialený pohľad na svet, podsúvajú žiaľ medzi riadkami študentom tzv. humanitných vied, aby príduc do praxe a majúc riešiť spoločenské záležitosti, na svojich postoch žijúc v ilúzii, ju(spoločnosť) paralyzovali. Ako kedysi ľudia, najlepší z najlepších, ktorí chceli spoločnosť celkovo pre všetkých vylepšiť, do seminárov posielaní boli a tam ich preprogramovali v podstate na opak toho, kým byť chceli..na lumpárnu propagácie pseudorelígie. Tak môžu i dnes a-sociálni inžinieri, podsunuvší do západnej vedy dávno-pradávno od antiky a staroveku egocentrizmus hmoty-energie-času a priestoru, ďalej v kľude pracovať na umelom deprivovaní, stáda strihaní a rezaní.. Hlavným problémom egocentrizmu nie je ani tak správanie sa daného zombíka ako malé decko, ale to, že popiera existenciu objektívnych mier, Miery stojacej nad ním, deFinujúcej Svet a jeho ciele, smerovanie, objektívne zákonitosti. Egoista tak popiera existenciu objektívnej reality a systematicky ohrozuje svoje okolie pošliapávajúc, či dokonca zneužívajúc pravidlá evolučného Inteligentného dizajnu, čím provokuje Dopustenie = odozvu systému na odklon od optima, optimálnej cesty k cieľom vývoja. Prenos konkrétnych mier zvolenej komplexnej formy sa nazýva inFormovanie, alebo transFormovanie. Prenos, pohyb formy(a jej mier) ako v ateliéri, či vo fabrike. Miery sú dimenzie (roz-mery priestorový, časový, svetelnostný, hmotnostný, farebnostný, vône, zvuky, atď..) V tomto zmysle žijeme v mnohorozmernom svete. Nie len v 3D, či 4D. Médiá naše deti od mala väznia..v zajatí ilúzie časovej pasce, priestorovej a rozdelenia sveta „duchovného"(akože energia) a hmotného(„rukolapného")..v zajatí existencie modernej ilúzie začiatku času(Big Bang theory) a konca sveta(starej biblickej apokalypsy), strašení „akoženevyhnutným", „neodvratným", „nezmeniteľným " kolapsom sveta. Cieľ: miesto reinštalácie iba reset a opätovné načítanie starého operačného systému v prípade riadenia. T.j., ide o „informačno-bezpečnostnú poistku" vládnucich asociálnych inžinierov.

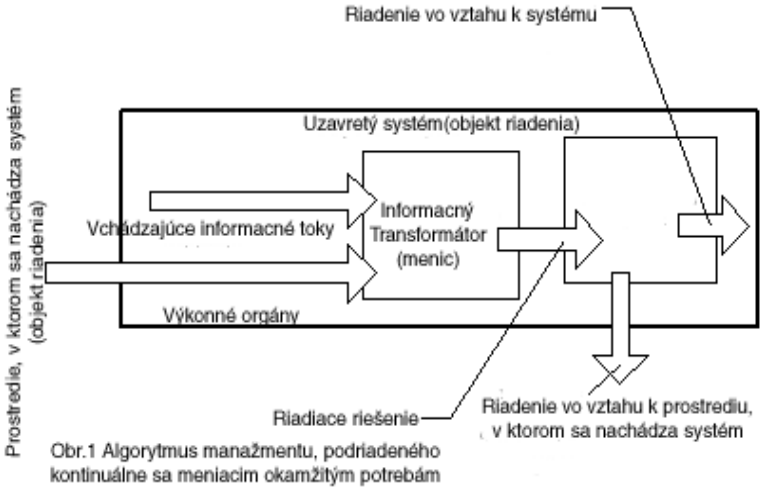
[2] V pseudonáboženstvách je často natvrdo nehanebne dogmaticky, paralyticko-hereticky formulované: „Boh je nepoznateľný", „Nesnažte sa ho spoznať, bo vás to zabije". Tak tým, ktorí sa ho lepšie spoznať snažia, no krivú morálku majú, možnosti-nástroje do rúk dáva, kočírovať ovce tupé v rámci košiara Jeho rozlíšených pravidiel Dopustenia. T.j., projektantskí inžinieri, ktorí príslušné veľké „náboženstvá" postupne pod svoju kontrolu dostali a na mentálne väznice zmenili, si tak svoj informačný náskok pred obeťami svojich experimentov a nenásitnosti(neukojiteľnosti, bezmieria) zachovať, prípadne rozšíriť snažia.. Ako sa v rozprávkach vraví: „Hraniu sa na Boha nikto neodolá"..ak sa o mieru, prsteň spoznávania(metodológiu práce s inFormáciami, ich rozlišovania a vyhodnocovania) nedelí. Priepasť medzi ostatnými a ním samým ho pohltí. Sám, malá skupinka, klan na pyramidione vodou zatápanom..ktorá prostriedky bezpečnosti vývoja systému Božieho, proti dietkam Jeho vlastným zneužíva, „ducha tlaku temnoty, Ničoty" vyvoláva..(pozn. prekl.)

[3] Podľa A) morálky, B) miery chápania a C) disciplíny(vôle, schopnosti prakticky konať) (pozn. prekl.)

[4] Ostatne – odtiaľ(z prastarej praktickej sociológie) sú aj do IT a kybernetiky, atď.. prebrané a nie naopak, ako si to žiaľ stále ešte veľká väčšina oviec chybne myslí..lebo je to tak medzi riadkami médiami i sylabami školskými učená. T.j., napr. v podstate celá štruktúra a princípy fungovania internetu sú prebrané z dávno existujúcich socio-naturálnych pozorovaní(gr. „theoriaé") supersystémového modelovania praktickej-technickej psychológie projektovania kolektívnych osobností. Ničoho nového tam(v internete) moc v tomto zmysle niet. (pozn. prekl.)

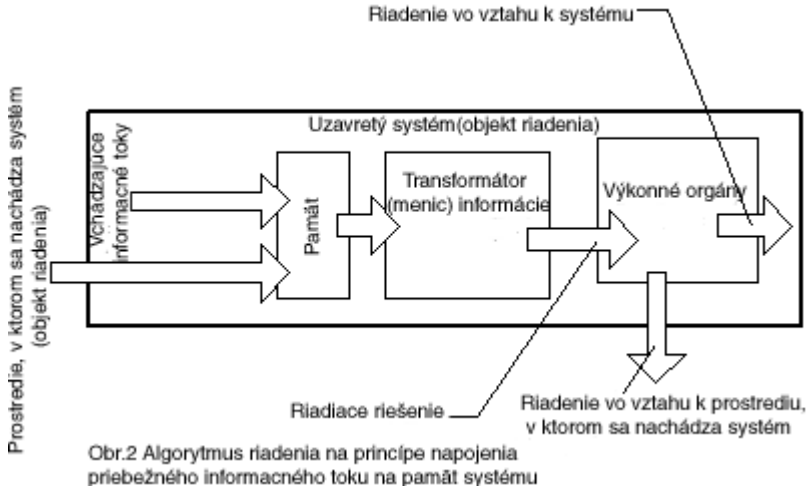
Ak konštruujeme samosariadiaci systém (a psychika každého z nás sa javí byť takýmto systémom..z pohľadu voči nej objemnejších supersystémov), tak ako už bolo povedané v Časti 1. Vody Mŕtvej v kurze DVTR - Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, máme možnosť organizovať v nej(psychike) vypracovávanie riadiacich riešení a algoritmov správania sa vo voči nej okolitom prostredí niekoľkými spôsobmi.

1) **Prvý.** Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia disponuje najvyššou prioritou a je hneď *bezprostredne* **priamo pre-daná na vstup do algoritmu vypracovávania riadiaceho riešenia a konania**, ako je to zobrazené na schéme nižšie.

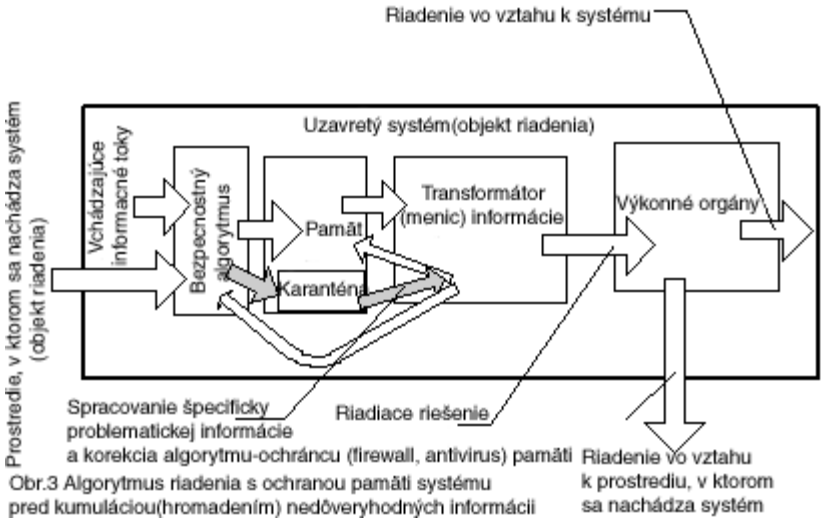
Obr.1 Algorytmus manažmentu, podriadeného kontinuálne sa meniacim okamžitým potrebám

2) **Druhý.** Informácia, postupujúca z vonkajšieho prostredia, je hneď bezprostredne pre-daná **priamo do dlhodobej pamäte** a algoritmus vypracovania riadiaceho riešenia čerpá informáciu z dlhodobej pamäte, porovnávajúc s ňou(informáciou pamäti) informačný tok, prichádzajúci z vonkajšieho prostredia, ako je to zobrazené na schéme uvedenej nižšie.

Obr.2 Algorytmus riadenia na princípe napojenia priebežného informacného toku na pamät systému

3) **Tretí.** Informácia, prichádzajúca z vonkajšieho prostredia, je uložená do **„buffera“ (pamäť dočasnej ochrany)**. Následne príslušný algoritmus, vyplňujúci v danej variante rolu ochrany, analyzuje informáciu v bufferi a pridelí jej označenia:
   a) „lož“,
   b) „pravda“,
   c) „vyžaduje dodatočné preskúmanie“,
   atď.
   Až po tomto zadefinovaní(určení prívlastkov) prevedie ochranný algoritmus do dlhodobej pamäte, informačná báza ktorej disponuje väčšou váhou(významom), ako informácia, prichádzajúca do neho **priamo** z vonkajšieho prostredia. Riadiace riešenie sa následne vypracováva ako pri druhom spôsobe pri procese porovnania informácie dlhodobej pamäte s informáciou, prichádzajúcou priamo z vonkajšieho prostredia. Zobrazenie tejto procedúry spracovávania informácii je na schéme uvedenej nižšie pod týmto textom.

Obr.3 Algorytmus riadenia s ochranou pamäti systému pred kumuláciou(hromadením) nedôveryhodných informácii

Za predpokladu, že ostatné podmienky sa nemenia, rastie tak dĺžka času reakcie(odozvy) systému na z vonkajšieho prostredia prichádzajúcu informáciu smerom od prvej schémy ku tretej. T.j., Rýchlosť odozvy, vyjadrená v reakčnom čase, padá[1].

Ak je však v informačnom toku prichádzajúcom do systému z vonkajšieho prostredia prítomná porucha typu

a) **„nezmyselného šumu[2]“** a/alebo porucha typu

b) **„pokúšania“(mámenia), v ktorom sa prejavuje cieľavedomý pokus zvonku zmeniť samoriadenie nášho systému** v súlade s pre nás cudzou koncepciou, tak udržateľnosť(stabilita) procesu samoriadenia naopak rastie smerom od prvej schémy k tretej. Rastie totiž ochrana pred šumom v priebehu procesu vypracovávania riadiaceho vplývania(konania), ktoré je

[1] Možnosti odstránenia, alebo minimalizácie negatív tohto modelu: Môžem ju(rýchlosť odozvy) však voči vonkajšiemu systému zrýchliť aj pomocou zrýchlenia celkového vnútorného času systému. T.j., „pretaktovaním“, keď ho nechám pracovať na vyššej frekvencii, alebo proste „natvrdo“ zmením jeho časový(frekvenčno-pomerový) etalón. Viď porovnanie napr. rýchlosti elektrónkových počítačov s tranzistorovými a tých zasa napr. s kvantovými. V tomto zmysle pozri aj v predchádzajúcich kapitolách spomínané technické princípy spätného pohybu na časovej osi - tzv. „cestovanie v čase“, ako aplikácia niektorých metód pochádzajúcich zo základov frekvenčnej analýzy v hlbšom kontexte. (pozn. prekl.)

[2] Odborne aj tzv. „biely šum“ (podľa analógie prakticky celej šírky el.-mag. svetelného spektra) (pozn. prekl.)

konštruované(vytvárané) na základe stabilnej alebo pomaly sa meniacej informačnej bázy dlhodobej pamäte ako celku[1].

1) **V prvej schéme** sa „šum“ a „m´amenia“ javia byť priamou informačnou bázou vypracovania riadiaceho riešenia.
2) **V druhej schéme** sú „šum“ a „m´amenia“ posúvané do informačnéj bázy vypracovávania riadiaceho riešenia podľa toho, ako sa nimi kontaminuje dlhodobá pamäť a následne sa nekontrolovane zapájajú do algoritmu vypracovávania riadiaceho riešenia ako dôveryhodná informácia, na základe ktorej sa ono vypracováva.
3) **V tretej schéme musia** „šum“ a „m´amenia“ predtým ako vojdú do informačnej (data)bázy, na základe ktorej je ďalej vypracovávané riadiace riešenie a uskutočňuje sa správanie sa systému, **podviesť** ochranný algoritmus, pre-dávajúci informáciu z buffera(„operačnej“ pamäte) dočasnej ochrany do dlhodobej pamäte. Tento strážny, ochranný algoritmus[2] zároveň určuje[3] príslušnosť informácie k vzájomne rozdielnym kategóriám a) „lož“, b) „pravda“, a c) „vyžaduje dodatočné preskúmanie“.

V súlade s tým, ak sa systém riadi sám podľa tretej schémy, tak aby sme mu nanútili cudzie vonkajšie riadenie, treba buď

a) „prepašovať“ príslušnú informáciu do dlhodobej pamäte obíduc ochranný algoritmus;
b) Alebo ochranný algoritmus zablokovať(paralyzovať[4]) a previesť systém na inú schému riadenia;
c) Alebo priviesť na vstup do systému informačný tok s „chaosom“ takej intenzity, že by riadenie podľa tretej alebo druhej schémy stratilo udržateľnosť(stabilitu) dôsledkom nedostatočnej schopnosti reagovať a systém by automaticky prešiel na riadenie podľa prvej schémy[5]. Prvá schéma má totiž rýchlejšiu dobu reakcie na informáciu, priamo prichádzajúcu z vonkajšieho prostredia, pri prakticky úplnej strate pamäti v rámci procesu vypracovávania riadiacich riešení. (*Tak bývajú väčšinou systémy štandardne na vyššej, resp. hlbšej úrovni algoritmicky ošetrené, nacyklené)

Z pohľadu zabezpečenia Informačnej bezpečnosti v zmysle udržateľnosti(stability) samoriadenia podľa príslušnej koncepcie, **v ktorej sú zadefinované**

[1] Algoritmika výberu jej jednotlivých položiek(spôsob práce s jej databázou) môže byť podľa potreby systematicky optimalizovaná celou paletou rôznych metód. Viď predmet VŠ Databázové systémy. (pozn. prekl.)

[2] Jednoduchý, primitívny firewall a antivírus zároveň, založený na zvolenej usporiadanej skupine, matrici vzájomne poprepájaných algoritmov - logických konštrukcii vyjadrených v príslušnom systéme kódovania – hoc i prostými slovami. (pozn. prekl.)

[3] Podľa programátorom - „predvídavým šoférom procesu“ v závislosti na celkovom cieli (hierarchicky usporiadanom cieľovom vektore) procesu riadenia, zvolených a zadefinovaných kritérii(čiastkových etapových subcieľov-koncepcie, vedúcich k cieľu dlhodobému). (pozn. prekl.)

[4] Klasicky napr. preťažiť..ako aj človeka. Viď v podstate ekvivalent bodu c) (pozn. prekl.)

[5] Ide o tzv. zámerné „zahltenie“ systému vstupnými informáciami, keď cieľavedome prekročím maximálnu možnú rýchlosť spracovávania informácii daného operačného systému. Podobne, ako u človeka oných 15-16 bit/s, nad ktorými sa pripájam automaticky k jeho podvedomiu, keďže sa vedomé vnímanie objektu(-ov) zablokuje, resp. je zahltené inými vnemami a´ la kedysi reKlamy na 25 zábere v kinofilmu s využitím presahu aj kritickej rezervy na spracovávanie informácii v podvedomí človeka podľa Gaussovej krivky(+8 bit dodatočných = 4x2 rozhodnutí typu 1/0). T.j., za normálnych okolností - mimo tranzových stavov a rôznych typov chemických, mechanických, meditačných a iných hypnóz, kde kapacita spracovania informácii u človeka stúpa na 1-2000 násobok bežnej. Takýto typ informačného „hackingu“ využíva fakt, že systém pri preťažení väčšinou automaticky prepne do kapacitno-energeticky nižšieho predpripraveného operačného módu, alebo zamrzne, prípadne sa reštartuje apod. Tak u syntetických, semi-syntetických, ako i u biologických operačných systémov(ľudovo:“duchov“). (pozn. prekl.)

1) ciele riadenia i
2) spôsoby ich dosahovania,
sa normálnou javí byť tretia schéma riadenia. Prvá schéma riadenia je prípustná pre riadenie v extrémnych situáciách, v ktorých je lepší akýkoľvek(aj zlý) riadiaci zásah-riešenie, ako úplné vzdanie sa riadiaceho vplyvu na tok udalostí. Druhá schéma je vlastne oklieštená tretia schéma.

Ľudská psychika, ak ide o psychiku normálneho človeka, je geneticky nastavená(naladená) na uskutočnenie 3.schémy samoriadenia. Avšak z dôvodu zvrátenia normálneho genetického predurčenia(determinácie) historicky reálnou kultúrou(špeciálne alkohol, fajčenie a iné drogy, v kultúre nainfikovaná zahniezdená lož považovaná za pravdu atď.), sa v organizácii psychiky väčšiny populácie v bežnom každodennom živote realizuje 1.schéma dokonca aj **mimo výnimočných situácii**. Kombinácia druhej a tretej schémy riadenia sa taktiež realizuje väčšinou mimo výnimočných situácii[1], avšak nie na každodennej báze, ale keď situácia vyžaduje od človeka nejakú TVORIVOSŤ[2].

Chaos a histéria[3] sú nezmyslom(hlúposťou) a v ľudskom správaní sú v rámci výnimočných situácii vyjadrením prevládania 1.schémy samoriadenia u daného jedinca. Šok a strnulosť(„zamrznutie“) vo výnimočných[4] situáciách je brzdenie riadenia podľa 1.schémy, pri nemožnosti realizovať 2. a/alebo 3.schému.

V psychike človeka existuje vlastných ochranný algorytmus-strážca a existujú vo vzťahu ku nemu aj vonkajší strážcovia: počnúc od tých, kto ho chránia svojou Láskou a končiac Najvyšším, ak by sme išli podľa stupňa rozširovania sfér starostlivosti.

[1] Ak sa 2. schéma v kombinácii s 3.schémou správne používa, k mimoriadnym(neštandardným, krízovým) situáciám, ku kolapsu riadenia by nemalo dochádzať. AK však ku nemu už chybami v riadení, nepozornosťami, zlým naladením(neregistrovaním zintenzívňujúcich sa upozornení Zhora) dôjde, prichádza na rad spomínané základné BOZP psychohygieny:

1. Nepanikáriť, mohlo i horšie byť, bo situácia sa vždy vyvinie tak, aká je pre ňu Zhora(najobjemnejšou MA3X) najlepšia varianta.

2. Predýchať zhlboka(prípadne diéta, alebo ľahká strava aspoň pár dní a prechádzka niekoľko hodín lesom a lúkou, priRodou) a pozrieť sa(„pocestovať“) v čase späť pomocou-na konštrucii frekvenčnej analýzy tendencie vývoja daného rozlíšeného evokačného procesu(alebo často ich skupiny) v jeho/ich vzájomnej previazanosti horizontálnej i vertikálno-hierarchickej s inými, hlavne objektívne dominantnými socio-naturálnymi procesmi.

3. Identifikovať pravdepodobný moment neprijateľného (z pozície Vis Maior-HNNR) odklonu od optima, uvedomiť si ho a začať projektovať situáciu so zahrnutím jeho podľa možnosti i aktívnej korekcie, nápravy. Tak sa často Človek i zrazu „spontánne“, pre niekoho „ZaZrakom“ vyzdravie, atď..

T.j., technológie neznalí, nevidiaci, so skresleným pohľadom reality, slepou vierou, nepočujúci Jazyk Zhora, príčiny niekedy i okamžitej zmeny prosto nevidia. Ide v podstate o dodatočnú, spätnú korekciu chybovej matrice pri porovnaní svojej

B) subjektívnej matrice cieľov a metód s

A) Matricou Objektívnou

T.j., s najpravdepodobnejším pohľadom na danú konkrétnu situáciu v jej celkových globálnych súvislostiach z pozície Vis Maior.

Sú však samozrejme aj ďalšie silno efektívne, avšak menej bezpečné možnosti.. používané veky v tzv. „mágii“..(pozn. prekl.)

[2] Preto tá podvedomá inklinácia, afinita dnešnej kultúry k pojmom ako „tvorivosť“, nespisovne „kreativita“ ..a občas dokonca aj k ich obsahu.. (pozn. prekl.)

[3] Podobne ako história namiesto dejín.. (pozn. prekl.)

[4] Neštandardných, mimoriadnych. (pozn. prekl.)

Z toho vyplýva, že jednou z úloh de-amonizmu, riešenie ktorej je pre neho nevyhnutné kvôli exploatácii možností druhých indivíduí, je vyviesť psychiku danej osoby(obete) spod ochrany kompletného súboru „strážcov“[1]. Také z-vedenie je tým efektívnejšie, do čím vyššieho stupňa sú napadnuté metodologické stereotypy daného jedinca lžou. Metodológia jeho myslenia(zvykov[2]), postavená na príslušnom svetonázore-chápaní sveta totiž tvorí základ jeho vlastných ochranných algoritmov-strážcov, určujúcich, čo je pravda a čo lož. Táto metodológia myslenia a z nej vyplývajúci systém ochranných algoritmov taktiež určuje spoluprácu(interakciu) s vonkajšími „ochrancami“ daného jedinca. Práve preto je osobná bezpečnosť zabezpečená o to viac, čím udržateľnejšie(stabilnejšie) je schopná psychika daného jedinca pracovať v rámci režimu 3.schémy samoriadenia, vypracovávať podľa neho riadiace riešenia(tvoriť) a čím objektívne správnejšie sú názory[3] daného človeka vo vzťahu k 1.priorite operačných prostriedkov riadenia[4].

Informačná bezpečnosť spoločnosti sa rodí z už realizovanej osobnej informačnej bezpečnosti množstva ľudí[5].

PROCES 3.

[1] Alebo aspoň čo najviac z nich. Hlavne spod tých hierarchicky objemovo najvyšších, často ich nahradiac falošným, no v niektorých parametroch i čiastočne funkčným obrazom, riadenou imitáciou „tela“-poľa nejakého „ducha“. Pritom čim viac ľudí ako baterky(prípadne orgány - hierarchovia kultu) svojimi emóciami slepej viery v neho verí, tým je tento objekt-kulturologický program „živší“, mocnejší, hoc by jeho pôvodný programátori-projektanti už ani nežili. Najlepšie, najprepracovanejšie imitácie sú potom veľmi, veľmi na prvý, a často i druhý pohľad podobné „Bohu“, avšak hlbokou podstatou, zameraním už menej, keď vychádzame z toho, že Boh je len jeden.. Prvou úlohou projektantov imitácie je totiž čo najviac znemožniť prechod Boha k svojim ovečkám v košiari nesvojom. Hlavne cez hierarchiu rôznych „sekretárov božích“(kňazov apod.). Kritériá, metodológiu rozlíšenia skutočného Vis Maior od imitácii sme tu rozoberali v predchádzajúcich kapitolách. Viď CELKOVÉ, nie len čiastkové zlepšovanie(v niektorých aspektoch prílišné stagnovanie, alebo dokonca zhoršovanie) situácie dotyčného „ladiča príjmu“.. (pozn. prekl.)

[2] Emócii= či ako

a) emočných modulov - extrémne nahustených už spracovaných informácii, alebo
b) spôsobov-algoritmov spracovávania týchto informácii. (pozn. prekl.)

[3] Chápanie v zmysle čo najbližšieho sa priblíženia k pohľadu Božiemu na danú konkrétnu vec, problém a tým rozlíšenie najoptimálnejšej varianty riešenia spolu s jej praktickou realizáciou-uskutočnením-zosTrojením. (pozn. prekl.)

[4] Viď pohľad na svet systémom

1)mozaika(súvislostí v odlišnostiach), alebo
2)kaleidoskop(boja protikladov), resp.

1)pohľad bohocentrický(hľadanie pozície, pohľadu ako sa na danú vec v jej celkových horizontálno-vertikálnych súvislostiach pozerá Boh) vs.

2)egocentrizmus (z rozprávok: „Pýcha a pád..“) – keď JA budem mať dosť Priestoru , času a Energie, tak niečo zmením, novú, inú situáciu matériu stvorím, bez dostatočného ohľadu na dôsledky pre seba i všetkých.. Namiesto toho, aby som hľadal najprv objektívne zámery, miery Božie a ich pravdepodobné smerovanie, až na základe čoho sa môžem vôbec rozhodnúť, či a ako budem na diele Jeho spolupracovať. Inak zostávam otrokom tých, ktorí v EGOcentrizme chápu viac.. Podobne, ako kedysi GEOcentrizmus spoločnosť podvedome zväzoval.. (pozn. prekl.)

[5] Avšak i tí musia spolupracovať. Spolu i sám zároveň. Nie ako vo falošných formách rôznych „náboženstiev“, len do seba sa pozerať a seba zdokonaľovať, alebo naopak pre druhých, pre spoločnosť sa „obetovať“. Ani jedno, ani druhé nie je a ani nemôže byť Božím zámerom. Viď kurzy vyššieho manažmentu a manipulačná technika ponuky výberu z dvoch lží..alebo i viacerých. (pozn. prekl.)

APLIKÁCIA PLNEJ FUNKCIE RIADENIA V ŠTÁTNYCH A NEŠTÁTNYCH, SÚKROMNÝCH ŠTRUKTÚRACH SYSTÉMU SAMORIADENIA SPOLOČNOSTI

Výkyvy(odklony) stupňa súladu

A) systému samoriadenia[1] sa spoločnosti s

B) plnou funkciou riadenia

Ak aplikujeme PFR(Plnú funkciu riadenia) na spoločenské(sociálne) procesy, predpokladá PFR na celoštátnej úrovni nasledujúce úkony:

1. Rozlišovanie a) prírodných a b) spoločnosťou vyvolaných procesov, vo vzájomnej vloženosti ktorých sa spoločnosť vyvíja.
2. Formovanie cieľového vektora riadenia vo vzťahu k novo-odhaleným (identifikovaných) faktorom prostredia[2] a jeho zakomponovanie do celkového cieľového vektora.
3. Formovanie stereotypu identifikácie, t.j. stereotypu[3] odhaľovania a rozlišovania komponentov cieľového vektora.
4. Formovanie cieľovej funkcie riadenia vo vzťahu k novo-odhaleným faktorom v rámci jej vloženosti vo všeobecnejšiu koncepciu spoločnej bezpečnosti.
5. Uskutočnenie-aplikáciu koncepcie do života, opierajúc sa na systém bezštruktúrneho a štruktúrneho riadenia.

V **schéme riadenia prediktor-korektor** systém riadenia predstavuje vždy:

A) Samotného prediktora-korrektora, javiaceho sa byť počiatkom i koncom riadenia, minimálne čo sa týka základných okruhov(obvodov) cirkulácie informácie a formujúceho prognózu rozvoja systému a programu(koncepciu) využívania zdrojov systému;

B) **Programovo-adaptívny modul**, na ktorý prediktor-korektor vkladá funkcie realizácie programu(koncepcie) do praktického každodenného života. Tento program však programovo-adaptívny modul iba používa na svoju činnosť, no nemení ho[4].

-
- Pritom môže byť samotný prediktor-korektor prítomný, predstavený (v) spoločnosti v štruktúrne NElokalizovanej forme[5].

[1] V ruštine САМО-U-правления = sk: samo-u-pravovania sa; samo-s-práva, samospráva (pozn. prekl.)
[2] Javom = dejom = procesom (pozn. prekl.)
[3] Automatizmu, algoritmu (pozn. prekl.)
[4] Nemá na to „oprávnenie“..pokiaľ nemá konceptuálne-metodologické schopnosti (pozn. prekl.)
[5] Dav nevie kto to je a ani kde je. Ako komár, netopir krv pijúci, čo v šere noci ch(r)ápania nedostatočného reality, obeť svoju obletuje a cucá, štípe. Reálna, existujúca „chyméra“, tu a tam sa v skutkoch „zhmotňujúci“ priZrak pre horšie vidiacich..bez okuliarov, ďalekoHľadu a mikroskopu napr. vo forme metodológie rozlišovania parazita pomocou vekov skúseností kolektívneho zdravého sedliackeho rozumu a/alebo jeho moderného zhrnutia - DVTR. (pozn. prekl.)

Časť spätných väzieb je uzamknutá(fixovaná) na PA(programovo-adaptívny) modul. Takto PA modulom získavaná informácia sa ale využíva iba na adaptáciu(prispôsobovanie) programu na podmienky, v ktorých sa aktuálne riadený systém nachádza, no nie na zmenu programu ako takého.

Avšak vzájomná vloženosť štruktúr sa prejavuje aj v tom, že plná funkcia riadenia je (na rozdiel od čisto technických aplikácii) rozptýlená do štruktúr príslušných funkčných špecializácii, ktoré však nosia v sebe zároveň nevyhnutne čiastočne aj funkcie odlišné od ich priamej špecializácie[1].

Snaha „slepo“ vykonávať výlučne danou spoločenskou funkciou predpísané povinnosti je vyslovene škodlivá. Ide o tzv. byrokratizmus, keďže žiadne inštrukcie a zákony nemôžu zahŕňať všetky životné situácie. Právne sa však takýto jav(správanie sa) ťažko formalizuje(špecifikuje) a preto aj je právne nepostihnuteľné[2].

Rozvoj celospoločenského členenia(vetvenia) práce sa volá aj špecializáciou. Ide o ďalšie a ďalšie rozvetvovanie sa jednotlivých profesii spolu s rastom úrovne kvalifikácie v rámci hraníc jednotlivých profesii. Všetko toto sa nazýva rastom profesionality. Tento proces sa týka nielen priamo oblasti výroby, ale i riadenia a nemôže sa neodrážať v špecializácii jednotlivých funkcii v rámci spoločenských štruktúr v ich vzájomnej vloženosti a hierarchickej podriadenosti jednej voči druhej.

[1] Niekedy sa tento fenomén nazýva aj „ľudským faktorom“. V IT: „multitasking“, keď jeden program, aplikácia, alebo operačný systém môže riešiť naraz viacero úloh a aj celkovo odlišných koncepcii(čo ale môže viesť ku komplikáciám, vnútorným konfliktom systému). Ďalej má na tento dej vplyv aj jav, popisovaný ľudovým porekadlom mnohých národov, ktoré vraví, že neexistuje 2x v živote úplne rovnaká situácia(i keď môže byť v základných, hrubých črtách podobná), úplne rovnaké podmienky: „2x do tej istej rieky nevstúpiš“, či „Panta rhei“ (pozn. prekl.)

[2] Síce čestne, ale tupo(bez rozlišovania stále sa meniacej, vyvíjajúcej situácie) si vykonávať svoje povinnosti. Človek ale môže byť do tohto stavu „oportunizmu“, zombi-rezignácie dotlačený aj zámerne napr. systematickým preťažením prácou, zbytočne podrobnými pravidlami(pseudoprávny systém, náboženstvá) a inými formami stresu, aby bol použitý „proti vlastným“, aby občania nenávideli svoj vlastný štát napr. aj kvôli byrokracii budovanej ako clona, opona cudzej konceptuálnej moci, reálne v tichosti vládnucej a miesto seba iní cieľ-obeť ponúkajúcej. (pozn. prekl.)

Spoločnosť neschopná sa samospravovať-samoriadiť[1] podľa plnej funkcie, sa automaticky sama rozrúša[2]. V historickej minulosti za týmto vždy nasledovalo vojenské dobitie územia(okupácia), zničenie kultúry, vyhubenie a zotročenie obyvateľstva a jeho asimilácia. Od počiatku formovania(projektovania) žido-kresťanskej expanzie začal byť tento mechanizmus autodeštrukcie spoločenstiev pravidelne aktivovaný zvonku cez sio-slobodomurárske štruktúry s cieľom podpory stabilnej[3] expanzie biblickej rasistickej „elitárno"-nevoľníckej civilizácie. Z tejto formy modernizovaného otrokárstva vyrástol dnešný Euro-americký konglomerát. Vyrástol však spolu s tendenciami sociálneho vývoja, rozvitie ktorých je reálne schopné vyviesť spoločnosť z jej závislosti na riadení od pohlavárov interregionálneho konglomerátu.

V tom je skutočná príčina pravidelných sociálnych otrasov, prenasledujúcich Slovensko, Čechy a celú Východnú Európu včítane Ruska. Východná Európa a tak aj Rusko nie je rozsiahle „pole zázrakov", na ktorom sa roztiahla „krajina hlupákov", ako si mnohí myslia (včítane takých, ako Boris Jeľcin[4]), ale BOJOVÝM POĽOM. Keďže sú tieto kraje bojovým poľom prakticky počas celého 2.tisícročia, znamená to, že je za čo biť sa. Aj keď je pravda, že žiť na bojovom poli, nie je zrovna pohodlné; a pre ľudí so slabými nervami , nechápajúcich globálny historický proces, je to proste strašné a nezmyselné.

Spoločnosť získava tendencie k sebadeštrukcii:

1) ak sa jej systém riadenia „elitarizuje" a začína vyciciavať spoločnosť v mene momentálnych pôžitkárskych túžob riadiacej „elity". Odkaz Kristov v evanjeliu na tému hovorí: *„Nestarajte sa o zajtrajší deň, lebo on sám sa o svoje postará; každý deň starosti má svoje"(*Matúš, hl. 6:34) V „elitárnom" aforizme sa však znetvorené vníma všetkými ako: *„ži len tu a teraz a po nás..potopa*". (Toľko ešte raz k otázke o roli biblie v histórii a morálke z nej vyplývajúcej)[5]. Medzi jednoduchým národom, živiacim sa SVOJOU

[1] САМО-U-правляться = v sk.: Samo-S-práva. SAMO-U-pravuje..postupne upravuje, mení. „U" je písmeno-hieroglyf-obrázok, doslovne zo starogréčtiny(počas hellénizmu používaný dialekt koiné) ἱερός hierós ‚svätý' a γλυφή glyphē „znak"(čiara, črta-rez, v docyrilometodských písmach u nás písmo „črty a rezy"). Znak „U" vyjadroval v staroslovienskej predcyrilometodskej azbuke ČLOVEKA..ČeloVěka, CeloVěka. * Táto pôvodná azbuka mala 147 znakov, oklieštených neskôr C&M na 49 a ešte neskôr reformami Petra I. Medzičasom bola čiastočne obnovená Lomonosovom(nasledoval literárny boom Puškina, Lermontova,..) a potom znova znetvorená Lunačarským. Cyril a Metod pôvodnú verziu pravdepodobne nedostatočne pochopili, alebo išlo o politický zámer na zákazku, ako to v takých prípadoch väčšinou býva..Preto by staroslovienský výraz «самоуправление» mal aspoň čiastočne vzbudzovať (aktivizovať) starú kolektívno-individuálnu podprahovú pamäť a obrazné myslenie, bez ktorej je stabilné(udržateľné v zmysle prognostiky, predvídania udalostí) riadenie v podstate nemožné. Samo-s-práva, samospráva. Ak by sme jav trocha umelecky rozšírili: „Iba" prejav matrice - ríša, vláda „Sama"?..alebo mýticko-reálny odkaz, záznam, príbeh, obraz zo zvyškov pamätí, príBehov zaznamenaných v kronikách starých na Západe.. po spálení tých našich? Ríša Sama..zvrchovaná..Samo..Samo-sPráva. Podobne ako báj z hlbín vekov o Zbore, Zobore, kde stretávali sa Rady staré CeloVěka, Súbore. Samo-S-Práva. S - ako symbol deja, procesu a jeho rozlíšenia..(hadík, hadíci žezla Hermovho, Harmovho, h´ARmovho):

1. Pravdy(re-al-iTy..iterácie-Iter –názov Nílu v kraji Kamet-dnes Egypt) od
2. Lži(zlo-deja)

atď..apod.. (rozš. pozn. prekl.)

[2] Automaticky sa postupne, alebo rýchlo rozvracia, „demontuje" = autodeštrukcia, kolektívna samovražda. (pozn. prekl.)

[3] Trvalej, trvalo udržateľnej, stálej (pozn. prekl.)

[4] Hodnotiac aspoň podľa jeho vyprávania o nedostatočnom intelekte u populácie v Rusku, keď bol na návšteve v Japonsku v roku 1989, resp. 1990

[5] I keď sa skoro všetko v biblii dá i objektívne pozitívne interpretovať, avšak na rozličných úrovniach chápania. Ide o schizofrenický mix nie len dvoch Bohov, z ktorých jeden miluje a druhý ničí a nenávidí, ale hlavne o cockTail niekoľkých rozličných úrovní chápania, v ktorých sa v podstate väčšinou ani príslušný špecialista stráca a nevyzná. Nie to ešte laik, bežný ovčan s priemerným vzdelaním. Onen labyrint krivých zrkadiel rôznych úrovní A)mravov, B)chápania a C)disciplíny myslenia-konania. (pozn. prekl.)

prácou, sa rovnaká situácia hodnotí z iného pohľadu: „..*tam ani tráva nerastie*“[1] (ekologická katastrofa, ekvivalentná potope);

2) ak sa snahy propagácie názorov na vedúcu rolu osobných práv jednotlivca nado všetkým nestretávajú v rámci morálky spoločnosti s odporom. Práva jednotlivca môžu byť totiž zabezpečené iba pri podporovaní a zdokonaľovaní systému spoločenského (z)riadenia, ktorý však samozrejme nikdy nie je úplne dokonalý. Z toho vyplýva, že práva jedinca(jednotlivca) sú druhoradé vo vzťahu k právam spoločnosti a kolektívnym právam jej členov – jednotlivých podmnožín(spoločenstiev). Snaha zabezpečiť práva jednotlivca, ktorá začína ničením systému riadenia[2], vedie vo svojej dobromyseľnej nádeji **vytvoriť dokonalejšiu organizáciu života spoločnosti pre budúcnosť** celkovo k strate riadenia. Po strate riadenia(kontroly nad situáciou) sa vždy vyjasní, že jedinci, o práva ktorých sa jednalo, možno spočítať na prstoch jednej ruky. Pričom politickú a kriminálnu činnosť uskutočňuje amorána lúza spodiny spoločnosti zo všetkých jej tried od najvyššej po tú najnižšiu, keďže v revolučnom chaose získava beztrestnosť a ako huba pohlcuje politicky zaktivizovaný dav-stádo. Dav je síce spravidla úplne dobromyseľný, avšak za dôsledky svojho konania nezodpovedá z dôvodu svojho tupého nasledovania lúzo-„elitárnych“ vodcov. Od tohto momentu sú práva jednotlivca obmedzované na to, že „slobodný jedinec“ získava možnosť beztrestne vraždiť, lúpiť a vyvyšovať sa nad druhými „svobodnými jedincami“, slabšími alebo patriacimi k prenasledovanej časti stáda. V skutočnosti ide o masové prejavy zvieracích a démonických pudov – typov stroja psychiky.

Obe tieto tendencie(1. elitarizácia riadenia a 2. práva jednotlivca nado všetko) obyčajne vystupujú pri autodeštrukcii davo-„elitárneho“ spoločenstva v roliach nezmieriteľne medzi sebou akože bojujúcich protikladov, známych napr. z rôznych „náboženstiev“, z tzv. „liberálnej demokracie“, ako aj z marxistického „dialektického“ materializmu apod. Pritom sú pri dnešnej vláde biblického apokalyptického svetonázoru obe tieto tendencie nafarbené v odtieňoch(tónoch) všetkých piatich typov sociálneho idiotizmu:

1) verno-p-oddanosti(slepej, fanatickej),
2) liberalizmu (bezhraničného),
3) židonadchnutosti (extrémistické, nekritické zbožňovanie „samo“vyvoleného národa)
4) puntičkárstva (malichernosti[3])
5) nihilizmu (nič vlastne nemá zmysel, všetko je aj tak v „prdeli“, „..a bude hůř“, atď.)

Obe tieto tendencie sa vo svojej podstate javia byť taktiež vyjadrením kaleidoskopického (a)sociálneho idiotizmu.

Tunajší(domorodý) a importovaný (a)sociálny idiotizmus všetkých typov sa taktiež následne nevyhnutne odráža v štátnych a súkromných(neštátnych) spoločenských štruktúrach. Do tej- či

[1] Neži tu a teraz, ani v budúcnosti, ani v minulosti, ale stále: t.j., zohľadni skúsenosti časov minulých, ich tendenciu vývoja do budúcnosti v podmienkach zmenených a sTroj-me ju(budúCnosť) tu a teraz. Taký by mal byť celostný pohľad dieťaťa Jeho = námestníka Božieho tu na Zemi. Viď aj ľudová rozprávka O lúčnom koníkovi, ktorý (sa) celé leto len hral a keď jeseň a zima prišla, mravcov v mravenisku, ktorým sa smial, o úkryt a jedlo prosil, bosý.. alebo „Čo si si navaril, to si aj zješ..“, či čiastočne aj „Dovtedy sa chodí s krčahom po vodu, kým sa nerozbije..“ apod. (pozn. prekl.)

[2] disponujúci v rámci davo-elitarizmu „PRIRODZENÝMI“ nedostatkami, kvôli ktorým trpí viac-menej celá spoločnosť: ako jednotlivci, tak aj davy. (pozn. prekl.)

[3] Prehnaná, neprimeraná starostlivosť o detaily, keď podstata uniká. „Zábradlie leští, pričom do lode tečie..“ (pozn. prekl.)

inej miery totiž narúša adekvátnosť ich konštrukcie(štruktúry) a celkový účel postupnosti jednotlivých etáp PFR(Plnej funkcie riadenia). V procese riadenia sa to prejavuje ako

A) vypadnutie celých jednotlivých etáp Plnej funkcie riadenia zo sféry profesionálnej činnosti riadiaceho aparátu a degradácia týchto etáp smerom k dobromyseľnému **diletantizmu zameranému na izolované detaily, pričom sa spomínaný riadiaci aparát podvedome programovo na jednej strane desí**
   a) skladať ich do celostnej mozaiky
   b) a zároveň sa z dôvodu svojej vypasenej lenivosti takejto mentálnej práci i vyhýba;

B) alebo ako úplné vypadnutie jednotlivých etáp PFR z procesu SAMO-S-právy[1], a celkového vnímania a chápania spoločnosti[2], pričom sa vonkajšiemu agresorovi ponúka možnosť náhrady(substitúcie) týchto esenciálnych[3] zložiek(súčiastok) mechanizmu PFR fragmentami vonkajšej(svojej) koncepcie riadenia;

C) možné sú taktiež narušenia vzájomnej vloženosti a hierarchickej podriadenosti štruktúr.

Všetky uvedené faktory sú schopné v spoločnosti vyvolať degeneráciu kultúry riadenia a následne tak celkovú krízu riadenia ako takú[4].

Avšak aj efektivita formálne rovnakých štruktúr sociálnej organizácie v rôznych podmienkach spoločenského života sa ukazuje byť rôzna. Závisí od spôsobu formovania personálneho(kádrového) zloženia štruktúr, ich sociálnej bázy, svetonázoru prevládajúcemu v spoločnosti celkovo i v jeho rozličných sociálnych vrstvách, spôsobu života a kultúrnych tradícii, podľa typu stroja psychiky. To je hlavná príčina, pre ktorú je import foriem štruktúrnej organizácie vždy sociálne nebezpečný, pokiaľ v danej spoločnosti neexistujú podklady[5] na úspešné fungovanie importovaných štruktúr V ZÁUJME TEJTO SPOLOČNOSTI. Na to

[1] Samoriadenia, SAMO-U-pravovania (pozn. prekl.)

[2] Informačná hmla, odstránenie pojmov pre nejaký jav, alebo častejšie ich zmena za cudzie(napr. latinské, anglické,..), postupná zmena až obrátenie kontextu ich významu behom desaťročí cez náboženské podobenstvá, báje, vzdelávacie sylaby, najlepšie na takej úrovni chápania, aby si to samotný pedagogický aparát nevšimol, priame pálenie kníh, zoznam zakázanej literatúry, autocenzúra médii všeobecne, politická korekt(al)nosť, apod. (pozn. prekl.)

[3] Častí PFR VŽDY reálne v riadení-tvorení-sTrojení prítomných bez ohľadu na to, či si to daný objekt(jedinec a/alebo spoločnosť) uvedomuje, či to vníma. Ak nevníma, či dokonca ignoruje realitu, žije v ilúzii a jeho osud určuje ten, kto danú ilúziu kontroluje, t.j. - kto objektívnu realitu a jej smerovanie(reálne varianty jej smerovania) chápe lepšie, resp. sa svojou mierou nechápania pohybuje v rámci väčšieho- či menšieho Božieho Dopustenia s Jeho prirodzenými automatickými korekciami-fackami osudu, alebo „skĺzne“ až úplne za neho.. „Boh má trpiaceho rád nie preto, že je sadista, ale preto, že nepočúvajúceho opakovane takto UPOZORŇUJE na objektívnu neadekvátnosť jeho konania—prípadne aj konania jeho okolia v rámci zodpovednosti vždy nevyhnutne do istej miery kolektívnej – opačne, ako tvrdí ilúzia v pseudopráve“. (pozn. prekl.)

[4] Vyvolanie problému u suseda (alebo akéhokoľvek aj vzdialeného objektu agresie, či dokonca „partnera“, alebo spojenca) a potom mu akože prídem na pomoc. Nepokoje, revolúcie, kriminalita operačným nasadením mojich vlastných informačných služieb a dezinformačných technológii používaných systematicky po tisícročia.(Viď aktuálny príklad spomínaných farebných akožerevolúcii, mediálnych kampaní v prepojení vraždami-nehodami nepohodlných politikov a s terorizmom organizovanými prakticky vždy nevyhnutne príslušnými „bezpečnostnými“ službami.. hlavne dominujúcimi západnými, no nie len štátnymi, ale v neposlednom rade aj nadnárodnými a globálnymi súkromnými.) Cieľ - ovládnuť zdroje objektu agresie prírodné a ľudské podľa možnosti bez nákladnej vojny, inFormačne. Ako sa písalo v stredoveku nie bez dôvodu na delá: „POSLEDNÝ argument kráľa“..keď všetky ostatné studenovojenské = informačné metódy vedenia boja zlyhali. Napr.: „Keď niekto niečo obeť nechce urobiť, vytvorím umelý problém taký, aby som predtým neprijateľnú požiadavku - moju vôľu(cieľ) mohol ponúknuť ako RIEŠENIE. Najlepšie vo viacerých pre mňa prijateľných variantoch, z ktorých dám svojmu hostiteľovi ako parazit na výber, aby mal pocit akože slobodnej voľby..“ Toľko v skratke na tému z výňatkov praktickej každodennej zákulisnej = lobbistickej politiky štandardných kuloárnych konšpirácii(sprisahaní proti stádu = ľudskému zdroju) od Staroveku, Egypta, Grécka a Ríma až po dnešok. (pozn. prekl.)

[5] Základňa, kostra, konštrukcia. (pozn. prekl.)

tunajších(domorodých) dobrodincov Ruska(Rusi) opakovane upozorňovali A.S. Puškin a A.S. Chomiakov. Import štruktúr je za takých podmienok výhodný iba buď pre exportéra, alebo tretej sile, snažiacej sa o oslabenie danej spoločnosti[1]. Avšak import štruktúr už nie je SAMOriadením-SAMOSprávou sa danej spoločnosti, ale jej riadením zvonku štruktúrnym spôsobom, keďže všetky štruktúry sú z princípu konceptuálne účelné(cieľavedomé). Otázka je iba v schopnosti identifikácie tej koncepcie riadenia, ktorej dané štruktúry(a ich celková architektúra), ako nástroj jej realizácie zodpovedajú. Preto je pri skúmaní SAMOriadenia spoločnosti zaujímavá nie len

A) spomínaná otázka zobrazenia(projekcie) Plnej funkcie riadenia v spoločenských štruktúrach, odhaľujúca proces vypracovávania koncepcie a **jej realizácie[2] do života** (t.j., = riadenie, ovládanie, vládnutie, výkon skutočnej moci);
B) ale aj druhá otázka, ako SAMO spoločenstvo môže zabezpečiť riadenie, t.j. garantovať, že v procese riadenia nebudú v utajení pred spoločenstvom[3] vypracovávané (a ak aj budú vypracované, aby nemohli byť do života realizované) koncepcie zničenia a záhuby[4] spoločnosti. Vypracované či už z dôvodu vlastnej hlúposti riadiaceho aparátu, alebo zo snahy uspokojenia cieľov vonkajších, voči spoločnosti nepriateľských síl.

„Rozdeľuj a panuj“ v ďalšom variante z praxe – rozdelenie samotného pojmu SAMO-RIADENIE:

1) Liberalizmus - anarchizmus[5] sa zaoberá predovšetkým iba oným „**SAMO**“..samým sebou.
2) Verne(p)oddanosť[6], diktátori, chunty sa zaujímajú hlavne o „**riadenie**“.

V tomto rozdelení jedného pojmu(**samo-riadenie**) na dve akože nesúvisiace časti sa prejavuje kaleidoskopický idiotizmus svetonázoru tak jedných, ako i druhých.

Skutočná demokracia, vláda národa-ľudu, je SAMO-S-Prava, SAMO-riadenie(SAMO-U-pravovanie) spoločnosti, a nejaví sa byť ani „SAMO“ a ani „riadením“. Podstata veci(javu) je v objavení a pochopení znaku-písmena „U“ medzi oboma slovami. **„U“ vo formách písania staroslovienskej azbuky symbolizovalo kozmickú ľudskosť, človečnosť, čelověčnosť, celověčnosť.** V slovenčine[7] sa tento výraz-kód čiastočne zachoval len v starom tvare ako SAMO-S-Pravovanie, SAMO-U-Pravovanie (sa) v záujme človečenstva(ľudstva) celkovo,

[1] To sa dialo napr. aj na Slovensku hlavne v roku 1993 a v rokoch nasledujúcich. Otázka miery importu kópii zahraničných štruktúr a niekedy dokonca i „originálov“.. Boj koncepcii však pretrváva v podstate minimálne posledných cca.1000 rokov. Čiastočne ale i v Čechách a mnohých ďalších krajinách. (pozn. prekl.)

[2] uskutočnenia, aplikácie (pozn. prekl.)

[3] Spoločnosťou (pozn. prekl.)

[4] I vo forme dlhodobého parazitizmu, ľudovo: „púšťania žilou“, či „pomalého varenia žaby“, hoc i v priebehu stáročí – viď postupne realizované plány globalizačných síl - súkromných organizácii voči Chetitom, Hebrejom, Hellénom, L´atinom, Germánom, či Slovienom..američanom, alebo Číňanom, atď..

[5] Ako sa hovorí: „Anarchia, fašizmu rodná sestra“ - pripravujúca podmienky pre príchod otvoreného fašizmu. Bez nej totiž niet potreby „silnej ruky“.(pozn.prekl.)

[6] ideológia paralyzovaných zombi, otrokov, kedysi hlavne „náboženských“ strihaných a rezaných oviec, odovzdávajúcich svoje práva rozumu a vôle „pastierom“, že by oni sami sociopatickým „bohom“ „peklom večným“ trestanú chybu nezrobili a aby tak radšej za nich to podstatné „tí rozumnejší“(autoritky sekretárov, tajomníkov, utajovačov pravdy „jeho“ samozvaných) rozhodli. Tým budú následne ovce veky z generácie na generáciu slepo veriť, vieRiť(s prepáčením). „Čo je to viera? Viera začína tam, kde končí Miera..a Miera je skutočný Boh, Miera všetkého, NadMierna reálnosť.“ Pričom pôvodný význam slova viera je asi skôr smerom k niečomu ako poznanie, chápanie, vedenie svetla(„Ra“ v jazykoch starých, i euroindických). (pozn.prekl.)

[7] Podobne v koreňoch staroslovienčiny a staroruštiny..až po spoločný euroindický prajazyk. Moderne sa to nazýva SAMOriadením, keďže znak „U“ bol žiaľ v rámci zjednodušovania odstránený. SAMO-U-riadenie. Avšak ani výraz „samoriadenie“ dnes akože neexistuje.. Akoby niekto nepoužíval, či prestal používať napr. výraz „dom“..lebo vraj také niečo ani pod iným pojmom akože neexistuje. (pozn.prekl.)

symbolizovaného znakom „U“. Je to ďalší príklad toho, ako importované lexikálne formy typu „demokracia“, či „inteligencia“ apod. zahmlievajú podstatu veci. Pre skutočnú ľudovládu je ale podstatné vedieť:

A) Ako má byť organizovaná vzájomná vloženosť štátnych a občianskych(privátnych) štruktúr tak, aby čo najlepšie zobrazovala Plnú funkciu riadenia a zabezpečovala efektivitu vládnutia;
B) Ako má byť tak organizované personálne(kádrové) zabezpečenie štruktúr, nosiacich povinnosti riadenia(manažmentu), aby sa spoloČnosť riadila sama(SAMO-U-pravovaná). T.j, aby nebola riadená zvonku v záujme nejakej „elity“, stavajúcej seba do pozície proti ľudskosti a ľudstvu, i ľudí jedného proti druhému a považujúcej **„celospoločenské“ hodnoty za majetok svoj osobný**.

Preto sa v mysli vráťme k časom vzniku prvých štátov. V období rozdelenia prvotnopospolnej spoločnosti na kasty, na spoločenské triedy, v tomto období formovania prvých dávnych civilizácii pôsobili na dané procesy 2 závažné faktory:

1) frekvencia, rýchlosť obnovy aplikovanej faktológie(zmena technológii), využívanej v celospoločenskej špecializácii práce bola rádovo 2-3 nižšia, ako etalónová frekvencia biologického času, založená na obnove pokolení v rámci ich kontinuálnosti[1].
2) Ohniská zrodu jednotlivých civilizácii boli rozdelené prírodno-geografickými faktormi a kmeňmi, stojacimi priemerne na pomerne nízkych úrovniach rozvoja[2].

Úspechy získané[3] prvými lokálnymi civilizáciami boli následne vďaka týmto dvom faktorom zabudnuté[4] v prachu dejín a zvrátené(zneužité) v priebehu ich vzájomnej expanzie z dôvodu ich davo-„elitarizmu“.

Vplyv týchto dvoch faktorov na oblasť riadenia spoločnosti sa prejavil v tom, že dobiblické absolutistické monarchie[5] vo svojich štruktúrach najdokonalejšie a najkvalitnejšie odzrkadľovali Plnú funkciu riadenia. T.j. vo vzťahu k svojmu vtedajšiemu davo-„elitárnemu“ spoločenstvu, uskutočňujúcemu samostatnú politiku.

Zástancovia neohraničenej moci monarchizmu poukazujú úplne správne na prednosti tohto typu štátnosti:

a) monarcha sa nezodpovedá nikomu zo svojich poddaných, čo mu dáva možnosť vo svojej administratíve zbierať a koncentrovať najkvalifikovanejších špecialistov;
b) nie je zväzovaný obdobím svojich splnomocnení, čo mu umožňuje viesť politiku vychádzajúc z dlhodobých záujmov. T.j., nie je nútený ukájať mnohé z momentálnych

[1] V predchádzajúcich kapitolách opakovane spomínaná rýchlosť(frekvencia) zmeny pokolení cca. 1-krát za 25 rokov (4x25=100). Teda priemerne 4 pokolenia za 100 rokov s príslušnou masovo-štatistickou odchýlkou max. niekoľko rokov. T.j., prvorodené dieťa má žena priemerne cca vo veku 25 rokov – Gaussova krivka normálneho štatistického rozdelenia v tomto konkrétnom prípade od zhruba 12 - 65 rokov života matky, pričom kvantitatívny priemer je pri 25, posúvajúci sa momentálne dočasne smerom k 30, čo je stále iba rámec minimálnej dlhodobej, niekoľkotisícročnej odchýlky. (pozn.prekl.)

[2] Myslí sa celkovo. Ojedinelé, nie nepodstatné faktory mohli naopak časom i degradovať..

[3] Podľa viacerých príznakov pravdepodobne od nejakých civilizátorov-zakladateľov, pochádzajúcich možno z predchádzajúcej GLOBÁLNEJ civilizácie. T.j. tých z nich, ktorí prežili nejakú katastrofu celoplanetárnych rozmerov. (hypotéza – pozn. prekl.)

[4] Premárnené, stratené (pozn.prekl.)

[5] ide o prevládajúci typ štátnosti daného obdobia (pozn.prekl.)

vrtochov davu preto, aby získal splnomocnenia na ďalšie obdobie po nadchádzajúcich voľbách;

c) národ je svornejší, súdržnejší z dôvodu výchovy k vernopoddanosti, na rozdiel oproti republikánskemu spôsobu vlády, plynúcemu v neustálom boji o moc medzi rôznymi „elitárnymi“ skupinkami, hrajúcimi sa s davom pri procese intrigovania a vzájomného odhaľovania skutočných a domnelých(fiktívnych) lumpární[1];
d) monarcha sa od detstva celkovo pripravuje k plneniu si svojich profesionálnych záväzkov a povinností voči spoločnosti[2]. V momente nástupu na trón je tak najlepšie zo všetkých členov spoločenstva pripravený k prevzatiu najvyššej štátnej moci. Pritom ale monarchisti zamlčiavajú, že sa to týka ideálneho monarchu, bez ľudských slabostí a duša ktorého nie je dokaličená „elitárnym“ rozkladom tzv. „dvornej výchovy“.

Základná podmienka, zabezpečujúca stabilitu(udržateľnosť) davo-„elitarizmu“ je veľký rozdiel frekvencie obnovy aplikovanej faktológie(technológii) v rámci celospoločenskej špecializácie práce a etalónovej frekvencie biologického času, postavenej na prirodzených prírodných cykloch(zmeny pokolení predovšetkým). Pokiaľ je táto podmienka v danej spoločnosti splnená, tak sú absolutistické monarchie, ako ukazujú dejiny, schopné zvládať riadenie spoločnosti a koncentrovať pod svojou mocou obrovské územia úspešnejšie, ako iné typy štátnych zriadení. Stabilita[3] procesu riadenia v neohraničenej(absolutistickej) monarchii závisí od úrovne náboženskej a svetskej vernopoddanosti davu a stupňa adekvátnosti uskutočňovanej koncepcie riadenia vo vzťahu k životným potrebám (vedomým a nevedomým) spoločnosti.

K tomu je nevyhnutné ešte dodať, že podpora kultu celej legitímnej dynastie, predávajúcej behom stáročí trón z otca na syna a tak aj kultu momentálne vládnuceho monarchu, vyjde dané davo-„elitárne“ spoločenstvo lacnejšie, ako šou s pravidelnými voľbami vo všetkých častiach ríše[4].

Pri dodržaní týchto dvoch podmienok programovo-adaptívny modul štátneho zriadenia typu „absolutistická monarchia“ najviac zodpovedá plnej funkcii riadenia v spoločnosti s davo-„elitárnymi“ charakteristikami. T.j., ak túto spoločnosť skúmame na dostatočne dlhom časovom intervale.

[1] V davokracii je tzv. boj s korupciou bojom klanov medzi sebou, ktoré sa navzájom bonzujú a „likvidujú“ tých, ktorí sú momentálne slabší. Ako dvaja klauni v manéži, čo sa bijú, obecenstvo tlieska a admin strihá lístky.. T.j., demokracia funguje a je efektívnejšiou formou samoriadenia len pri dostatočnej miere chápania populácie. Preto sa ju snažia „elity“ sebecky napriek oficiálnym deklaráciám maximálne možne brzdiť spolu s technologickým progresom. Pre davokraciu môže byť tak vskutku celkovo lepšia absolutistická monarchia nejakého „tyrana“. Pričom tzv. Západné typy davokracie sú dnes v podstate koloniálne oligarchické diktatúry, žijúce ako upíry na úkor celého „zvyšku“ 95% sveta, čo je zase ešte trochu inak totalitne upravený typ zriadenia..v podstate najmodernejśia forma globálneho fašizmu = liberalistickej démonkracie (pozn.prekl.)

[2] Samozrejme zasa: v ideálnom prípade (pozn.prekl.)

[3] udržateľnosť v zmysle predikcie (pozn.prekl.)

[4] Jeden z dôvodov úspešnosti Britskej monarchie voči Francúzskej republike hlavne v 19.stor. I keď išlo o monarchiu konštitučnú, riadenú de-facto finančnými kruhmi nadnárodnej Londýnskej City, „soft“-totalitnými metódami a často i masovo-genocídnymi ako nástroj globálnej moci. Kráľ-kráľovná má totiž do Londýnskej City prístup len ako občan-občianka, a o všetkom podstatnom-globálnom rozhoduje tichá oligarchia Londýnskej City, ktorej sú tak vnútorné záležitosti Veľkej Británie podriadené automaticky. Všetko takto prebiehalo až DO ukončenia dlhodobého niekoľkostoročného procesu pripravovaného protežovania U.S.A.(dávno pred ich vznikom, od udalostí fr. Filipa IV.- antitemplárskeho a neskôr eng. Henricha VIII. s jeho jurisdikčným odelením sa od Ríma) s ich väčšími lokálnymi zdrojmi a lepšou strategickou polohou, typovým zložením kultúry populácie, pre rolu ďalšieho v poradí globálneho „policajta“ – papek starých globálnych súkromných štruktúr.. (pozn.prekl.)

Potvrdzujú to aj dejiny: starobylé monarchistické civilizácie disponovali ako celok väčšou životnosťou ako republikánske; republikánsky Rím bol transformovaný na impérium; absolutizmus Španielska a Portugalska zrodil prvé koloniálne impéria; Rus sa rozšírila na 1/6 svetovej pevniny. Kríza absolutizmu prišla neskôr, keď frekvencia obnovy technológii[1] začala rásť a približovať sa frekvencii obnovy generácii(genofondu) v ich následnosti. Až vtedy vstúpilo do svetovej arény na pódium Holandsko a parlamentárne Anglicko.

Všetko toto sa ale týka iba programovo-adaptívneho modulu uzavretého systému riadenia spoločnosti. Súčasní monarchisti zabúdajú na 2 veci:

1) systémy riadenia spoločnosti boli už v momente písania Biblie vzájomne vložené, keďže tržná a informačná výmena medzi jednotlivými krajinami mala v tom čase dávno pravidelný charakter;
2) v spoločnosti stojí nad každým programovo-adaptívnym modulom vždy prediktor-korektor, ktorý tak- či onak dáva programovo-adaptívnemu modulu celkovú koncepciu riadenia. Otázka je iba v tom, či to robí otvorene, alebo skryto, **aby neprovokoval stádo liberálov svojou vnútrospoločenskými záležitosťami neobmedzenou svojvôľou**[2]

Hlavne v týchto dvoch parametroch sa dobiblické absolutistické monarchie staroveku odlišujú od kresťanských a moslimských monarchii nasledujúcich stáročí.

V období utvárania starovekých civilizácii a formovania ich systému spoločenského (z)riadenia, vzájomná vloženosť systémov ešte neexistovala. Za týchto podmienok sa v každej z nich vytvoril prediktor-korektor vo forme kasty žrecov. Žreci stáli prakticky otvorene nad štátnym zriadením a „posväcovali“ ho pomocou autority nimi zavedeného a davom vyznávaného náboženstva. Najvyšší žreci Egypta sa volali „hierofanti“. Zmysel tohto výrazu je „tí, ktorí vedia čítať osud; tí, ktorí poznajú budúcnosť“. V priebehu procesu rozvoja staroegyptskej spoločnosti bol faraónovi[3] pridelený titul „syn Slnka“, pričom najvyšší z hierofantov bol považovaný za stelesnenie boha Slnka – Ra. Od dôb Starej ríše (3. tisíročie pr.n.l. podľa tradičnej chronológie[4]) existoval v Egypte „Dom života“, čo bola tamojšia najvyššia vzdelávacia inštitúcia[5], ktorá na

[1] Aplikovanej faktológie – odpozorovaných faktov(procesov a ich vzájomných vzťahov) z prírody a na ich princípe vytvorených teórii a stále funkčnejších modelov s cieľom riadenia(vytvorenia technológii ovplyvňovania parametrov) týchto odhalených socio-naturálnych procesov. (pozn.prekl.)

[2] absolutizmom, autokraciou. Interakcia(mechanizmus spolupráce) prediktora a **celonárodného korektora** je detailnejšie popísaná v odseku o samoriadení Ruskej mnohonárodnej civilizácie – materiály KSB viď prácu „O imitačno-provokačnej činnosti“. (Doplnenie z r.2004)

[3] Presnejšie egyptský(kametský) kráľ. Kamet je Egypt v ich vlastnom jazyku a Faraón, Féros je grécka skomolenina výrazu Per aa, čo znamená „veĺký dom“ – palác, neskôr používaný ako jeden z titulov. (pozn.prekl.)

[4] S ňou nesúhlasia napr. zástancovia A.T. Fomenka a G.V. Nosovského (Moskovská štátna Univerzita M.V. Lomonosova). *Avšak aj jednotlivé nemecké archeologické školy sa nezhodujú v datovaniach, v chronologickej osi. Nimi diskutované odchýlky sú však v horizonte desaťročí, na rozdiel od tých vyššie uvedených, ktoré sú minimálne rádovo vyššie..

С нею не согласны сторонники А.Т.Фоменко и Г.В.Носовского (МГУ им. М.В.Ломоносова).

[5] Na spôsob našich univerzít a akadémie vied. Z nej vychádzali, avšak v oveľa obmedzenejšom rozsahu o tisícročia neskôr i Helléni(Gréci) so svojimi lýkeionmi, gymnásionmi apod. Prakticky všetci väčší učenci Grécka sa učili v Egypte. T.j., určitý čas strávený v egyptských vzdelávacích inštitútoch bol pre príslušníka gréckej elity považovaný za nevyhnutný. Pritom tam ale ako cudzinci dostávali z politických dôvodov výlučne druho- a treťotriedne vzdelanie oproti etnickým Egypťanom. Grécko bolo v tomto zmysle dlhodobo kulturologickou kolóniou Egypta. Už od Krétsko-Mykénskych čias. Na druhej strane sa nám ale tak i vďaka Grékom(a následne Rimanom, ktorých zasa Gréci učili) a sčasti neskôr i moslimom zachovali mnohé vedomosti zo starého Egypta, Mezopotámie a Indie. (pozn.prekl.)

požiadanie prioritne dostávala všetko nevyhnutné s akejkoľvek oblasti Egypta *a vychovávala budúcu elitu.

Pokusy ojedinelých faraónov získať samostatnú(absolutistickú) moc a nezávislosť od žrecov, boli prosto zarazené. Naopak, u faraónov[1] „slabých“ - podľa chápania niektorých dnešných historikov, bolo najvyššími žrecmi blahosklonne zabezpečované dlhé obdobie vlády. Aj to pomerne jasne naznačuje, komu prináležala najvyššia vnútrospoločenská moc v skutočnosti.[2]

Do okruhu záujmov žrecov spadala aj astrológia, pôvodne skúmajúca objektívne zákonitosti v prírode a spoločnosti, prirodzene podriadené energetickým a(aj informačným) rytmom-cyklom vesmíru. To bolo nevyhnutné pre uskutočňovanie hospodárskej činnosti a politickej línie v súlade s rytmami vývoja prírody. *Hlavne pre ekonomické systémy založené na poľnohospodárskych výrobných cykloch.[3]

Stavanie pyramíd a iných veľkých konštrukcii staroveku bolo podriadené nie bláznivým nápadom „elity“, ale pred davom skrývanou cieľavedomosťou žrecov. Títo dávali vtedajšiemu davu pre neho prijateľné vysvetlenia nevyhnutnosti takéhoto „márnotratného“(z pohľadu dnešného davu) využívania **ohraničených** výrobných kapacít(síl) spoločnosti. Pyramídy sú väčšinou polyfunkčné budovy[4], podriadené hlavne profesionálnym záujmom žrecov. Netreba zabúdať, že žreci, teda hlavne vyšší, boli vždy nezaťažení ideologickou mentálnu ohraničenosť a dogmami[5]. Boli najlepšie informovaní v oblasti faktológie a disponovali celkovo v spoločnosti najvyššou metodologickou[6] kultúrou[7]. Kasta vyšších žrecov NEbola v rámci svojej konceptuálnej činnosti ohraničená nijakými spoločenskými konvenciami, obmedzeniami a „svetskými pravidlami slušnosti“. Jediným čo ich v rámci ich vnútrospoločenskej činnosti limitovalo(ohraničovalo), bola ich vlastná mravnosť(morálka), mravnosť reálna a nie deklarovaná[8].

[1] Včítane žien – faraóniek. (pozn.prekl.)

[2] T.j., ojedinelý vládca, alebo hoc aj celá dynastia sa ťažko mohla čo do skúsenosti, tisíceročných informácii, dát dostupných v chrámových knižniciach, prostriedkov a odhodlania rovnať s kastou žrecov(napr. v Indii brahmáni). Ak vládca poslúchal a rozhodoval len o veciach, ktorých mal dovolené rozhodovať(jeho mocenský, zodpovednostný rámec) a nemontoval sa do vážnych vecí, bol nechaný na pokoji. Ak nie, bolo s ním naložené tak, ako i dnes(náhle nevysvetlené, či „prirodzené“ úmrtia v kľúčových politických momentoch, nehody..)..včítane tzv. davokracii západného typu. Či už prezidentských, alebo parlamentných, pričom v parlamentných sa voči skutočným zákulisným mocipánom-režisérom „rebelujúca“ skupina, či jedinec deaktivizuje, odstraňuje ľahšie cez prestitútky a „kuloáre“(lobbing .. nazhromaždený, či na zákazku vyrobený kompromat) na tichý povel medzi riadkami momentálnou „samo-sebou“ vzniknutou „parlamentnou krízou“. (pozn.prekl.)

[3] Pravdepodobne vtedy si niektorý z kňazov prvý v našich dejinách uvedomil, že všetko okolo nás i v nás sú nejaké procesy s príslušnými cyklami(rytmami, charakteristickými frekvenciami) a že v podstate nič iné okrem nich v doteraz známom universe v tomto zmysle neexistuje. Že statiky niet a panta Rhei, pričom sa tak vlastne všetko dá pri dostatočne presnom odhade tendencie vývoja daného procesu(a/alebo ich skupiny) predvídať, čo znamená riadiť. A to sú vlastne základy frekvenčnej analýzy – moderne povedané. Minimálne Starý Egypt i India už disponovali matematickým aparátom dostatočným na operácie tohto typu. (pozn.prekl.)

[4] Inžinierske zariadenia. Isto nie hrobky. Aspoň čo sa týka veľkých pyramíd.. (pozn.prekl.)

[5] M.P. Cato: „Mirari se aiebat, quod non rideret haruspex, haruspicem cum vidisset“ (Čudujem sa, že sa kňaz nesmeje, keď druhého kňaza zbadá) T.j., pri tom, čo obaja kňazi(žreci) s davom stvárajú.. I keď kňaz je len nižšia funkcia v rámci náboženskej hierarchie.. (pozn.prekl.)

[6] Súbor metód narábania - práce s informáciami(faktami, faktológiou)

[7] Aj dnes sa hovorí, že cirkev(hlavne tzv. „katolícka“) má najväčšiu, najstaršiu a najefektívnejšiu špionážnu službu sveta skoro v každom jeho kúte.. (pozn.prekl.)

[8] Rozdiel medzi reálnou a verejne deklarovanou morálkou sa v závislosti na okolnostiach nazýva pokrytectvom, falošnosťou, podvodníctvom, alebo farizejstvom (v Rusku aj tzv. „trockizmus“) Ľudovo: „Vodu káže, víno pije“ (tak v prvom, ako i v hlbšom zmysle..) (pozn.prekl.)

V dobiblických monarchiách sa profesionalizmus podľa vtedajších kritérií zabezpečoval na najvyššej úrovni na všetkých etapách plnej funkcie riadenia. Profesionálny žrecký prediktor-korektor bol spojený aj s profesionalizmom v programovo-adaptívnom module systému spoločenského samoriadenia. Profesionalizmus bol zachovávaný v priebehu zmeny pokolení v oboch týchto vzájomne nevyhnutne prepojených mocenských článkoch. To zabezpečovalo dlhodobú stabilitu[1] existencie týchto civilizácii bez kulturologických katastrof. (Starý Egypt tak fungoval takmer 3500 rokov.) A hoci boli aj kolapsy riadenia a dokonca vojenské obsadenie ich územia cudzími mocnosťami(sprevádzané stratou štátnej samostatnosti), tak sa dobyvatelia staroveku spravidla správali k cudzím žrecom s úctou, pamätajúc na závislosť svojho štátu od vlastnej kasty žrecov[2].

Úplne iné boli absolutistické monarchie kresťanského a moslimského sveta. Duchovenstvo nie sú žreci[3]. V svojom svetonázore je ohraničené na úrovni jemu dostupnej faktológie, svojej od predkov v automatickom režime prevzatej metodologickej kultúry, „svätých“ kníh, dogiem vierouky a ich kánonickou interpretáciou(predpísaným výkladom). A keď aj ono siahalo na najvyššiu (medzi riadkami: KONCEPTUÁLNU) moc v štáte, tak sa z dôvodu vlastnej mentálnej ohraničenosti duchovenstvo ukázalo byť neschopným ju niesť. S likvidáciou žrecov prestali byť absolutistické monarchie zvrchované(autokratické) na profesionálnej úrovni a v podstate prestali byť mocensky NEzávislé.

Zvrchovanosť[4] je konceptuálna samostatnosť spoločnosti. Nezávislosť bola stratená spolu so získaním mentálnej ideologickej ohraničenosti „svätými“ knihami, vieroučnými dogmami a ich kánonickými interpretáciami, čo ohraničilo možnosti samostatnej konceptuálnej činnosti(spôsobilo degradáciu) všetkých monarchii. Dôsledkom toho boli národné koncepcie skované do pút globálnou biblickou koncepciou. Príčinou bolo že iné národné kasty žrecov svojho času neprijali na seba globálnu starostlivosť a zodpovednosť za blahobyt (bezpečný rozvoj) všetkých národov bez výnimky.

Keď Kristus akože v **tzv. kanonizovanom[5] písme** priamo nedvojzmyselne hovorí: „*Nestarajte sa o to, čo bude zajtra..[6]“,* tak toto vyjadrenie zrovna neprospieva vytvoreniu vnútorného prediktora a tak podpore štátneho zriadenia, kumulujúceho profesionalizmus konceptuálnej činnosti v rámci kontinuity pokolení. Druhá vec by bola, keby v kánone Nového Zákona bolo napísané:

„Nestarajte sa o deň dnešný: nad ním trápili sa dedovia a otcovia vaši. Starajte sa o deň ďalší, aby dietky a vnuci vaši, nepreklínali diela vaše.“;

[1] Udržateľnosti v zmysle predikcie, prognostikovateľnosti (pozn.prekl.)

[2] Boli však i výnimky, keď bola lokálna kasta žrecov systematicky vyvražďovaná ako prvá (ak podľa inváznych žrecov dostatočne nespolupracovala). Viď správanie sa Rimanov v Británii, či neskôr vo Východnej Európe, koloniálnych mocností v Južnej a Severnej Amerike, atď.. (pozn.prekl.)

[3] tvorcovia, optimalizátori metodológie. (pozn.prekl.)

[4] Самодержавие = autokracia (auto-„samo“, kratos-“vláda“)

[5] Oficiálnou „cirkvou“ uznanom (pozn.prekl.)

[6] Na jednej strane áno – príliš neplánovať, Bohu dôverovať. Avšak „Neseje, či zásoby na zimu si len blázon nerobí“..ako sa ľudovo hovorí. T.j., ignorovať nevyhnutnosť toho, čo príde, ak prstom nepohnem, nie je ani tak príznakom chorej naivity, ako skôr nebezpečnej sociopatie. Hlavne ak nesie dotyčný zodpovednosť nie len za seba..v rámci rodiny, či dokonca vo funkcii spoločensko - riadiacej. Toľko zhruba k interpretačnému k rámcu. (pozn.prekl.)

A v prípade PRIZNANIA vierouky znovuzrodenia(možnosti opakovaného vtelenia duše) tu na Zemi[1]: „Starajte sa o deň ďalší, lebo v ňom návrat[2] váš spočíva!“

O trochu lepšie sa v tomto majú veci u moslimov. V Koráne sa hovorí: „Nech vládne medzi vami spoločenstvo, ktoré k dobru vyzýva, prikazuje schválené a neschváliteľné zakazuje.“ To možno interpretovať ako priamy návod svetu moslimov uskutočňovať profesionálnu konceptuálnu činnosť, keďže všetko toto možno robiť iba sledujúc a prognostikujúc ďalší priebeh globálneho historického procesu v rámci evolučného procesu biosféry celkovo. Pritom nie uskutočňujúc tento analyticko-projekčný proces iba na základe pripustenia k nemu len malého počtu znacharských[3] klanov, ale na princípe sprístupnenia konceptuálnej moci vychádzajúcej z potenciálu všetkých rodín spoločnosti, čo je s davo-„elitarizmom“ nezlúčiteľné. Avšak nepochopili Korán moslimovia..

Zato keď moslimskí Arabi Alexandriu zabrali a posledný raz[4] Alexandrijská knižnica horela, ako povesť vraví, slová s nasledovným zmyslom vraj kalifom Omarom prednesené boli: *„Nech horí: tie knihy, ktoré proti Koránu vravia – škodia, a tie, ktoré sú s Koránom v súlade - netreba, stačí nám čo je v Koráne“.* V týchto slovách síce je pomerne veľká dávka pravdy, keďže Korán je od jeho počiatku základom kultúry jednej z regionálnych civilizácii a jednou zo svetonázorových osnov globálnej civilizácie budúcej ľudskosti, ale.. Bez historickej pamäti, zhmotnenej v archívoch a knižniciach, je konceptuálna činnosť v mnohom obtiažna.

Výsledkom vyššie uvedeného je, že v post-biblických monarchiách bol profesionalizmus v oblasti konceptuálnej činnosti nahradený diletantizmom, pričom sa ale profesionalizmus nižšej úrovne v programovo-adaptívnom module zachoval. Z tohto dôvodu prestala štruktúra post-biblickej štátnosti vo všetkých jej rôznorodých formách v sebe prejavovať Plnú funkciu riadenia, obmedziac sa v rámci architektúry svojich štruktúr výlučne na programovo-adaptívny modul[5].

Vo Východo-Ázijských absolutistických monarchiách bola filozofická kultúra vyššej úrovne (v porovnaní analyzovanou - poodhalenou biblickou), dostupná celej „elite“. Z tohto dôvodu bola reálna zvrchovanosť(autokracia) v týchto krajinách rozvinutejšia, ako v Západo-Ázijských a európskych monarchiách, čo zároveň zabezpečovalo väčšiu hĺbku kontinuity ich kultúr v priebehu dejín. Žreci sa vo Východnej Ázii nezvrhli(nezdegenerovali) na konceptuálne ohraničených, od spoločnosti prakticky odrezaných nad-„elitárnych“ znacharov. Boli naopak pomerne organicky spojení so spoločnosťou a nestavali sa vyslovene proti nej, ako sa to udialo v biblickej civilizácii.

Konceptuálna činnosť v spoločenstvách, kde zanikol stav národných žrecov, má diletantskú úroveň a okrem toho „získa“-utŕži tak zároveň aj ohraničenosť ideológickú[6]. Celý tento pre majoritu populácie dosť nešťastný proces „vrcholí“ tým, že spôsobí uzavretie(fixovanie) štátnosti

[1] Túto časť kresťanstva tzv. kresťanské cirkvi zapreli, odmietli na Konštantinopolskom koncile v r.533

[2] Vzkriesenie(?) vaše (pozn. prekl.)

[3] Morálne padlí žreci, kňazi, a-sociálni „mágovia“ – manipulátori (pozn.prekl.)

[4] Predtým totiž bola už viackrát vypálená (min. 3x – za Caesara, Aureliána, pápeža Teofila). Od dôb povstaní počas hellénizmu, až po obsadenie Rimanmi a „kresťanské“ povstania davu, keď fanatici opojení krátkou mocou(nocou) žiaľ taktiež pálili a ničili v neskorších obdobiach hlavne Západorímskej ríše všetko „pohanské“.. často sa však dovtedy (do nástupu kalifátu) podarilo vzdelanejšiemu personálu mnohé zachrániť.. (pozn.prekl.)

[5] Konceptuálny profesionalizmus stratila.
Zostali len B) profesionálni mechanici, nie
A) inžinieri-projektanti. (pozn.prekl.)

na nadždovského prediktora-korektora interregionálneho konglomerátu. S následnou infiltráciou a rozšírením sa slobodomurárskych štruktúr nadobúdalo napojenie a zafixovanie sa obsadeného spoločenstva[1] v neokoloniálnej štruktúre (ako zdroj surovín a novodobých otrokov - lacnej pracovnej sily) stabilný charakter i v priebehu nasledujúcich pokolení.

Aj tak však vadila nadždovskému prediktorovi dokonca i diletantská konceptuálna činnosť. Často sa totiž ukázala byť dostatočne efektívnou a v prípade Rusi dostala dokonca samotnú expanziu konglomerátu k bodu blízkemu hranici zvratu. Prediktoro-Parazitovi vadil, bránil samotný princíp neobmedzenej monarchie. Keď totiž autokratickému monarchovi napadla koncepcie len tak od srdca (z duše, ako predsa len človeku), tak zastaviť naplnenie-vykonanie tejto koncepcie celkovo vo vernepoddanom spoločenstve môže iba smrť monarchu[2]. A aj to len na určitý čas, keďže si na objektívne dobrú koncepciu skôr, či neskôr spomenú dedičia trónu. Následne potrebné(z pohľadu GP) kontinuálne[3] palácové prevraty (ako na Rusi v 18. – 19.stor.), neumožňujú dostatočne dôkladne využívať zdroje krajiny v záujme konglomerátu potrebným spôsobom. T.j., z pohľadu dlhodobých cieľov pohlavárov politického zákulisia. Okrem toho existujú v absolutistickej monarchii ŠTÁTNE TAJOMSTVÁ, známe iba monarchovi a jeho najbližším stúpencom. Prístup k týmto tajomstvám je aj pre interregionálnu mafiu komplikovaný a predstavujú pre ňu potenciálne nebezpečenstvo, keďže sa spravidla týkajú dôležitých informácii o mocných ľuďoch.

Oba tieto problémy sa dajú elegantne riešiť zavedením tzv. parlamentarizmu:

1) parlament iba opečiatkováva jemu predstavenú koncepciu[4];
2) v dave tejto kecálne (doslovne z fr.“parle“) vyhráva tá koncepcia, ktorú predstavuje demagóg s väčšou hubou a silnejšou mafióznou podporou
3) Ako sme sa bavili už v predchádzajúcich kapitolách, sú štátne tajomstvá – tajomstvami pred vlastným národom a nie pred medzinárodnou mafiou, a PÁNOVO(monarchovo) tajomstvo[5] o riadení spoločnosti je v situácii parlamentarizmu už nie štátnym tajomstvom. Tieto i pre spoločnosť dôležité, často kľúčové znalosti dynastie sú vytesnené do sféry rodinného života monarchu. Prezidentské tajnosti zo zákulisia reálnej politiky sú náhodnejšie(menej času na ich získanie a skúseností predkov) a ich životnosť neprekračuje obdobie jeho splnomocnenia národom (maximálne väčšinou 4-10 rokov funkčného

[6] Neschopnosť vystúpiť na pohľad nadideologický, nadnáboženský, na identifikáciu a hodnotenie samotnej koncepcie, na základe ktorej sú náboženstvá, ideologie a filozofie projektované, a na princípe ktorej je tak „samo“riadená(sa samo-u-pravuje) spoločnosť, alebo nečnosť. Tak prichádza na scénu stará, odborne dobre známa Ni(e)kým riadená ilúzia: „Cisár Samosato a jeho vojvoda Náhoda“..až kým znova nejaké Dietka prebudené nezakričia ono proslulé: „Cisár je nahý!“ (pozn.prekl.)

[1] ďalšieho hostiteľa - kolektívneho otroka pre Globálneho Parazita (pozn.prekl.)

[2] ..Šupiluliuma I., Alexander, Augustus, Napoleon a ich pozitívnejšie stránky optimalizácie štátu, zákonodarstva a ekonomiky, ich vskutku génius, popri sociopatii, ktorá stojí u géniov bez spätnej väzby žiaľ tak často blízko; ďalej Hitler a časť jeho i zdravého sedliackeho rozumu(popri nepochybne taktiež sociopatických sklonoch) –viď ekonomické reformy a nebrookerské odpútanie sa od Zlatého štandardu; Stalin, Kennedy, apod. Takmer všekých však mocnejší, chápavejší Globálny Parazit do tej-či onej miery použil a keď sa búrili, odstránil, alebo ešte dôslednejšie zneužil.. Pre samotného vladára bez tandemu(ideálne muž-žena) je to náročné. Dokonca aj Ankhaton s Nefertiti to v neposlednom rade z nedostatku skúseností úplne nezvládli.. (pozn.prekl.)

[3] T.j., „permanentná revolúcia“, uskutočňovaná v Rusku dávno pred narodením Helfanda(Parvusa) a Bronštejna(Trockého), ktorí spustili tento jav v tzv. komunistickom hnutí 19.-20.stor. Zákulisní šéfovia oboch permanentných revolúcii boli jedni a tí istí.

[4] „Parlament nerozhoduje KAM ísť, ale iba AKO“. Viď metodiky dištančného riadenia poslancami DVTR príloha 1. a predkladanie, vypracovávanie zákonov na ich základe. (pozn.prekl.)

[5] hlavne špeciálne po generácie nadobudnuté znalosti o skutočnej moci, o predvídaní, o konceptuálnej činnosti. (pozn.prekl.)

obdobia). Preto prezident a ani parlament nepredstavuje konkurenciu(„hrozbu“) pre nadnárodné riadenie kľúčových dominantných nízkofrekvenčných(dlhodobých) procesov v spoločnosti.

Hlavne z týchto dôvodov bol politickým zákulisím protežovaný prechod monarchii a prípadne prezidentských republík k parlamentarizmu[1]. Prebiehal vždy a všade v záujme interregionálnych síl v obdobiach prejavenia sa v živote spoločnosti konceptuálnych chýb autokratických diletantov. Všetko samozrejme pod rúškom akože lepšej - modernejšej formy vlády „pre“ stádo-dav. Pritom bol monarcha v lepšom prípade odstrčený buď do role symbolu národa alebo štátnosti, ako to zariadili vo všetkých konštitučných monarchiách Európy, alebo v horšom prípade mu pridelili starú rolu vykupiteľského baránka za „zločiny“ národnej autokracie proti „bohom vyvolenému“ kmeňu biorobotov a jeho kameňohlavých bratov-slobodomurárov, ako „sa“[2] to udialo vo Francúzsku, Rakúsko-Uhorsku a Rusku.

Pralament samotný je konceptuálnej činnosti neschopný. Celý ten humbuk je iba hlasovacou mašinou a nástrojom na zisťovanie zmýšľania davu. P-Oslanec je pripustený nadžidovským prediktorom k parlamentnej „moci“(3.forma) predajnými prostriedkami masových dezinformácii(Meédiami-2.forma moci pri pohľade zhora)[3]. Skutočná konceptuálna činnosť nestrpí tak dav, ako ani krátkozraký parlament dramatických divadelných vystúpení a roztržiek. Dávať každému členovi stáda pól hodiny na trepanie sprostostí, nemá z pohľadu prediktora zmysel. Hlúposť, zbytočnosť jednotlivých p-oslancov („par-lamentárov“) a reálna nezmyselnosť manéže „parlamentarizmu“ v tejto forme by bola totiž rýchlo príliš očividná pre stádo. Skúsenosť vraví, že pri zmene zloženia vlády menia parlamentné strany iba vyšších úradníkov štátneho aparátu, pričom všetci stáli zamestnanci - prakticky celý aparát v pôvodnej zostave ostáva. T.j., základný personál ministerstiev a úradov[4], ktorý samotné riadenie vlastne uskutočňuje (výkonný vo vzťahu ku koncepcii), ostáva na svojich postoch, čo zabezpečuje kontinuitu procesu riadenia v štátnych štruktúrach aj po voľbách[5].

Mimo štruktúr samotného štátu (z fr. “état“ = z-riadenie) je kontinuita politiky v priebehu dlhších časových období zabezpečovaná:

[1] Jeho rozhodnutia sa cez súkromné „kluby“, kuloáre(tzv.“lobbing“=zákulisná politika=sprisahania, presadzovanie v tichosti záujmov mimo celkovej spoločnosti a často vyslovene proti jej záujmom) a cez rôzne “motivovaných“ novinárov, miestne.. pobočky a zahraničné organizácie a bezpečnostné služby, sa dajú ľahko a efektívne sabotovať, paralyzovať a ovplyvňovať. Zbierať a/alebo vyrábať kompromitujúce materiály, atď. (pozn.prekl.)

[2] Zákulisní záhradkári-bačovia sa snažia „Priamo si ruky krvou oponentov svojich nešpiniť a tých, ktorí sa otrokom pomôcť snažia, rukami samotných otrokov nechápavých(davu) kynožiť“. „Nech samo stádo(kone jazdné a či ovce jatočné) toho, kto na slobodu pustiť chce ho, rozdupe.“ A ako sa ľudovo vravieva: „Revolúcia vždy dietky svoje požiera“. T.j., „Keď sa vlci k moci dostanú, sami sa navzájom sťa kanibaali požerú“. (pozn.prekl.)

[3] 4. Výkonná forma moci je vláda a 5. Súdna moc chráni 1. Konceptuálnu moc. Tak sa nerozlučne vždy prepojený cyklus vzájomnej spolupráce jednotlivých 5 foriem moci uzatvára. V divadle pre stádo davu sú však akože všetci klauni, herci prísne navzájom od seba oddelení a občas sa na povel pre pobavenie publika, či odvedenie pozornosti pri strihaní, či jatkách, na povel hádajú, alebo pobijú. Najlepší, personalistami pri kástingu preferovaní klauni sú takí, ktorí sebe pre-danej funkcii úplne veria, nepochybujú o nej, sú hlboko a úprimne presvedčení o svojej roli, žijúc naďalej vo svojej konzumnej a/alebo náboženskej ilúzii a do vážnych, koncepčno-strategický vecí sa nemontujú. Prosto pre bačov ideálni zástupcovia stáda..a najlepšie rovno s nejakým pikantným kompromatom, aby ho(kompromitujúce meteriály) nebolo treba na zakázku vernepoddaným presstitútkam extra vyrábať. Následne už iba ako opičky hádajú, čo od nich P&A(pro-grammer&admin) systému očakáva, bo on im priamo nič hovoriť nebude, Ak neuhádnu, ak nedokážu fungovať v automatickom režime, podĺa možností ich nahrádza. Priama inštruktáž opičiek(politikov a celevritiek) je totiž z bezpečnostných dôvodov možnosti identifikácie riadiacich oruhov P&A(GP) takmer neprípustná. Znova presne opačne, ako si stádo reálne riadenie predstavuje. (pozn.prekl.)

[4] samotní úradníci, „byrokracia“ (pozn.prekl.)

[5] Zároveň aby bola pre stádo zachovaná ilúzia možnosti voľby. (pozn.prekl.)

1) tzv. nadstraníckymi „mozgovými trustmi“[1] (kluby, thing-tanks[2]) a podobnými organizáciami v rámci zákulisnej(real conspirare) politiky strán;
2) a pomocou vytvorenia jednotného (nad)národnohospodárskeho komplexu – vzájomnou závislosťou previazaných rôznych odvetví hospodárstva jedného od druhého a ďalších[3]..

Celé to vedie k tomu, že keď záujmová skupina „podnikateľov“(„kapitalistov“) privedie „svoju“ momentálnu stranu k moci, je prosto nútená zohľadňovať aj záujmy skupinky, či skupiniek „podnikateľov“ ktoré prehrali. A keďže je všetok národný kapitál v Euro-Americkom konglomeráte už dávno v závislosti od židovského transnacionálneho kapitálu, tak v reálnej politike vlády ktoréhokoľvek štátu v rámci celého západného konglomerátu krajín, sa uskutočnujú predovšetkým záujmy vyššieho nadžidovského slobodomurárstva[4]. S formovaním transnacionálnych korporácii sa štátne štruktúry jednotlivých krajín Konglomerátu celkovo degradujú na úroveň sluhov[5], určených k zabezpečeniu nie o moc viac, ako vypestovanie a výcvik personálu pre transnacionálne korporácie. To je ďalším z dôvodov aj zámerne prehnaného otvárania hraníc na zlacnenie miestnej pracovnej sily na účet migrantov a kokteilizácia národných štruktúr[6], keďže sa dôkladne premiešané a homogenizované, stresom a manipuláciou až na úroveň základných inštinktov debilizované stádo paradoxne ľahšie riadi[7]. Hlavne práve pomocou týchto základných pudov, keď je predikcia chovania-reakcii dobytka na riadiace impulzy[8] presnejšia. To sa nazýva aj spoločný európsky „dům“(doom). Alebo ako Briti vravia: EUROPE - JEWROPE, JEW-ROPE (taktiež príklad vzájomne vložených pojmov).

Takým spôsobom sa nadžidovskí znachari za 2 tisíc rokov zbavili konkurenčnej profesionálnej činnosti tak

[1] eng.: “viera, združenie dôverníkov, klub výmeny informácii dôverných“ (pozn.prekl.)

[2] Eng: myšlienkové zásobníky, výskumné tímy, v odborne-politickom žargóne aj niečo ako „kotlíky na varenie riešení“, kuchynky myšlienok. (pozn.prekl.)

[3] A hlavne od globálnych finacistických štruktúr, kontrolujúcich prúdenie krvi hospodárstva – obeživa(peňazí) (pozn.prekl.)

[4] Oddávna monopolne dominantne kontrolujúceho bankový „trh“ a tak celú „burzu“ s jej akožeprirodzenými cyklami cez celú paletu nástrojov, ktoré majú inžinieri k dispozícii: od úrokových sadzieb, manipulácie mien a kultúry cez mediálny priemysel manipulácie s informáciami a kolektívnym nepriamym bezštruktúrnym pestovaním autocenzúry u umelcov, režisérov,..a presstitútok, ako besných hliadkujúcich psov tejto zvrhlej formy demokracie: davokracie-démonkratúry. (pozn.prekl.)

[5] Viď známa prelomová kríza v roku 2008, keď globálne finacistické združenie prvý krát už otvorene drzo oficiálne celosvetovo donútilo jednotlivé štáty z daní občanov platiť-kompenzovať NÁKLADY na obrovskú kriminálno-genocídnu trestnú činnosť úžernícko-trhovomanipulatívnych operácii banksterov v rozsahu tisícov miliárd dolárov. Podobne, ako za III. ríše GESTAPO posielalo rodinám umučených a popravených obetí teroru účet za náboje použité pri poprave ich príbuzných. (pozn.prekl.)

[6] Hlavne v tzv. „meltingpotoch“(taviacich kotloch) kultúru globálnych patologických megapolisov – testovacích polygónov a-sociáleho inžinierstva, kde sa jednotlivé kultúry navzájom anihilujú(ničia) a sú systematicky voči sebe poštvávané. Buď vo forme väčších ničiaciach menšie – nacizmus, alebo finacistickou logistickou podporou menších voči väčším – sio-internacizmom, neomarxizmom apod. Divide et impera (Rozdeľuj a panuj) - podobne, ako to robili Eypťania a neskôr Rimania pri podpore vždy menších kráľovstiev, voči väčším konkurentom. Keď bývalí menší vyhrávať začali, tak podporili naopak svojich predchádzajúcich nepriateľov a tak dokola. Tak neskôr aj Španieli, Briti, či Francúzi. Viď zámerne konfliktne vedené hranice v Afrike, na Blízkom Východe v Indii, Ázii, či Latinskej Amerike. Viď princípy politiky neokolonializmu..Ger.: “Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen“. Neskôr taktiež finacisti vládnuci vo Fr. a Eng. v I., i II.svetovej vojne: vojenská doktrína - „Rusi útočia, my Nemcom ustupujeme, Rusi ustupujú – my útočíme, hlavne aby vojna dlho trvala“. (pozn.prekl.)

[7] Neprekážajú a nevzlínajú, neprerážajú zospodu národné tradície skúseností(včítane konceptuálnych kolektívnych ľudovo-žrecovských) predchádzajúcich generácii - viď USA a Austrália, kde bolo hlavne z tohto dôvodu povodné obyvateľstvo prakticky kompletne systematicky vyvraždené(genocídne „spracované“) (pozn.prekl.)

[8] kauzy, koncerty, hry, umelá deprivácia základných potrieb-systematické vytváranie lokálneho nedostatku podľa potreby, zákulisím na povel cez rôzne (ne?)ziskovky organizované demonštrácie, revolúcie, výzvy vodcov-hercov davu, atď.. DIVADLO (pozn.prekl.)

1. Konceptuálnej, ako i
2. programovo-adaptívnej
- v najvyšších funkciách štátnych aparátov NÁRODNÝCH spoločenstiev.

Celá táto základná štátnická činnosť bola postupne vyššie uvedeným spôsobom vyvedená -vytunelovaná mimo kulisy parlamentov do hierarchických reálne totalitných Slobodomurárskych lóží, uskutočňujúcich direktívno-adresné[1] diktátorské riadenie prostredníctvom navonok inak akože-demokratických inštitúcii[2] prístupnými všeobecnému vizuálnemu dohľadu realitu NEchápavej verejnosti(stáda).

Keby sme tieto procesy skúmali na príklade dejín Rusi, tak jej dejiny sú dejinami absolutistickej monarchie, NEzabezpečujúcej nič viac, ako konceptuálne dvojvládie so siono-internacizmom. Konceptuálnou činnosťou (aj keď na diletantskej[3] úrovni) sa totiž v období do nástupu Petra I. zaoberali Bibliou mentálne ohraničení bojari, vyššie duchovenstvo RPC[4] a cári. Po zvláštnej smrti Fjodora Alexejeviča (staršieho brata Petra I.) sa konceptuálnou činnosťou už zaoberali Nemci. Najprv „hosťujúci“[5], potom „orusivší“[6].

A od dôb Kataríny Veľkej (no možno už od čias Borisa Godunova[7]) sa ku nim pridali kameňohlaví bratia slobodomurári – Francúzi, rakúsky žid Nesselrode a ďalší, paralyzujúco[8] zúčastnení na konceptuálnej činnosti a riadení štátu. Názor znacharských klanov Rusi, usadených medzi ľudom pospolitým (stačí si na komentár k obr. č.1 spomenúť), ktoré vzdorovali konceptuálnemu diktátu kmotrov Biblie, vládnuca „elita“ Ruská zďaleka nie vždy počúvala. Navyše znachari žiaľ v histórii neraz aj záujmy národa v obeť svojho úzko klanového zisku

[1] Odb. IT term. „Priamych“ mocenských nariadení, de-facto príkazov (na štýl mafie) vyslovovaných však väčšinou „medzi riadkami“(minimálne dvoj- a viaczmyselne) tak, aby bol príslušný „osobitne (ne)dôveryhodný“ úradník a/alebo politik nútený podľa v klube „nezáväzne z centrály vyslaným dôverníkom“ nadhodenej téme hádať, čo má presne urobiť. T.j., nielen, aby boli „drábi“ stále v napätí a vychovávaní k mentálnej autocenzúre „uvažovania tým správnym vetrom-kurzom-spôsobom“, ale zároveň aj z dôvodu spomínaných bezpečnostných dôvodov. T.j., aby v prípade „nedorozumení“ a prezradenia operácie boli ťažko vystopovateľní a ľahko zblbli prípadného „nezasväteného sudcu, či vyšetrovateľa“, ktorí sa pri tej rýchlosti času dnes štatisticky stále častejšie objaviť môže.. (viď pri vyšetrovaní prípadu: „vysvetlenia akožechybného pochopenia inštrukcie kolegom“) A publicita je to, čo si reálna praktická každodenná zákulisná (konšpiračná-sk.:“sprisahanecká“) politika logicky najmenej praje, bo publicita a reálna moc sa v aktuálnom systéme oddávna vzájomne vylučujú. Murkovské tresty dobytku a „psom“ za neposlušnosť sú väčšinou nehody, akože„náhle“ úmrtia..otravy, občas i s istou dávkou rituálnosti, avšak takmer nebadanej pre „nezasvätených“, až po zámerne výhražne medializované kauzy excentrických „samovrážd“ pod akoževplyvom drôg s prostitútkami, maloletými apod.. Neraz práve podľa takýchto káuz viete identifikovať, ktorý z politikov robí niečo naozaj celospoločensky prospešné, keďže presstitútky potom na tiché „odporúčanie“ politickej réžie práve po ňom idú.. Je totiž viac-menej jasné, že ciele zákulisnej politickej réžie sú vo väčšine prípadov opačné voči dlhodobým objektívnym cieľom, prospechu majority spoločnosti..a ľudstva celkovo. (pozn.prekl.)

[2] Odb. IT „PROXY“..napr. na utajovanie, maskovanie prístupu k nejakému objektu riadenia nie len pri RC(remote control), ale pri rôznych formách dištančného riadenia(polit.) všeobecne. V sociálnych systémoch rovnako, ako v z nich odvodených syntetických IT systémoch. (pozn.prekl.)

[3] Skôr amatérskej, nedostatočne(v zmysle funkčnej prognostiky a riadenia socionaturálnych dejov, procesov) profesionálnej úrovni. (pozn.prekl.)

[4] Tzv. Ruskej pravoslávnej cirkvi (pozn.prekl.)

[5] Prichádzajúci, prišedší, „zachvatščiki“ (pozn.prekl.)

[6] Ger. „Eingebürgerte“, zdomácnenlí (pozn.prekl.)

[7] V období jeho oficiálnej vlády boli zozbierané(naakumulované) prostriedky a materiály na vybudovanie „chrámu Šalamúna“ v Moskovskom Kremli. Projekt nebol uskutočnený z dôvodu(dôsledkom) toho, že začala tzv. „Smuta“(cca.1598-1618) – * 20 r. obdobie nepokojov a povstaní, keď poľsko-litovské vojská v niekoľkých nájazdoch vyvraždili, vykradli, vypálili dediny a mestá a mnohé oblasti Rusi stratili až 75% populácie, poľnohospodárstvo a ekonomika rozvrátená na 95%. Poliaci nakoniec obsadili Moskvu a Švédské vojská so žoldniermi z Európy obsadili taktiež veľké časti Ruska.

[8] Znecitlivujúco, paralyzujúco, vražedne (pozn.prekl.)

prinášali, kolaborovali. Dôsledkom toho SAMO-U-pravovanie[1](samo-s-práva), podkopané krstením Rusi, v jeho historicky nestabilných organizačných formách, skolabovalo v roku 1917 úplne zákonite.

Ak by sme Globálny historický proces nechali bokom a ako zásadný faktor ignorovali, tak ostanú vnútrospoločenské príčiny popisovaného javu (**všeobecnej krízy davo-„elitarizmu“**) iba štatisticky predurčené „náhody“ narodenia sa monarchu, výchovy jeho osobných kvalít, vstup do manželstva, štátnicko-politickej činnosti a smrti.

Sovietske obdobie dejín Ruska (ZSSR) začínali dobromyseľní diletanti. Boli šíriteľmi cudzích a k národom tohto štátu nepriateľských, až vražedných koncepcii. Previazanie dobromyseľnosti a vražednosti najvyššieho vedenia voči národom štátu bolo hlavnou vlastnosťou celej porevolučnej epochy.

Napriek tomu však bol za menej ako 20 rokov profesionalizmus riadenia obnovený. Nasledujúcim pokoleniam manažérov zostávalo obnoviť už iba 2 druhé zložky(komponenty) **SAMO-U-pravovania (SAMO-S-právy).**

Spoločenské štruktúry býv. ZSSR asi najviac zodpovedali Plnej funkcii riadenia v období od začiatku 1930-tich rokov do roku 1987 (až pokiaľ ich nezlikvidovali “demokratizátori”) a v istom zmysle zopakovali funkčnosť starých predbiblických štátnych útvarov.

Strana, VKS (b) - KSSS[2] nosila v sebe metodologickú filozofiu a deklarovala svoju vedúcu úlohu za spoločnosťou podporenú. Keď aj nie celá, tak najvyššie zložky jej aparátu napĺňali úlohu žrecov: vypracovávali dlhodobú politiky štátu. Tak bolo minimálne v období vlády J.V. Stalina. Strana tak, ako aj žreci, prenikala a presahovala(dosahovala) do všetkých vrstiev sovietskej mnohonárodnej spoločnosti; prenikala aj do štátneho aparátu, jeho štruktúr a on(štátny aparát) sám pracoval pod kontrolou vyššieho vedenia straníckeho aparátu[3].

L.D. Bronštejn (známejší pod pseudonymom „Trocký“) ešte na svitaní sovietskej moci vyslovil inak úplne správny návrh: O udelení zákonodárnych funkcii Gosplanu[4]. Ak by sme vychádzali z Plnej funkcie riadenia, tak orgánom konceptuálnej moci je v podstate Gosplan (Štátna plánovacia komisia). V rámci hierarchie štruktúr štátu by mal stáť nad orgánmi výkonnej moci – nad Vládou a jednotlivými ministerstvami. T.j., v súlade s Plnou funkciou riadenia by nemala byť Štátna plánovacia komisia pri Vláde, ale Vláda pri **Štátnej plánovacej komisii(výbore), zjednotenej so Štatistickým úradom**.

V ZSSR sa prvý krát od predbiblickej doby medzi množstvom štátnych štruktúr objavil orgán konceptuálnej moci, aj keď si žiaľ svoje správne miesto v rámci hierarchie štruktúr štátnej moci nenašiel..Plná funkcia riadenia sa vo svojich jednotlivých fragmentoch vinula nasledovnými štruktúrami:

[1] Samoriadenie (pozn.prekl.)

[2] Všeruská Komunistická strana (boľševikov) – Komunistická strana Sovietskeho Zväzu (pozn.prekl.)

[3] Podobne, ako a) pri rôznych akožeteokraciách kňazi dominujúcej pseudonáboženskej ideológie, alebo b) u západného typu demokracie zasa diktatúra „priekupníkov“- tichej zákulisnej globálnej finacistickej mafie hlavne známej proveniencie – moderne aj „banksterov“, c)..atď.. (pozn.prekl.)

[4] Štátna plánovacia komisia(výbor) Rady Ministrov ZSSR. Podobne tomu bolo aj v býv. ČSSR. (pozn.prekl.)

1) Politbyro[5]
2) Aparát Centrálnej komisie (Ústredného výboru) Komunistickej strany
3) Rada ministrov (Úrad vlády); Gosplan (Štátna plánovacia komisia); Krajské národné výbory; Miestne národné výbory, resp. Rady[2].

1.

Na Miestnych národných výboroch spočívala funkcia organizácie spoločenského života mimo tej časti výrobnej sféry[3], ktorá bola pod kontrolou centrálnych straníckych orgánov. Na centrálnych straníckych výboroch spočívala koordinácia výroby v krajoch. Aparáty ministerstiev zodpovedali za riadenie jednotlivých odvetví národného hospodárstva v celoštátnom rozmere. Štátna plánovacia komisia, aj keď bola právne na úrovni výkonnej moci, pokrývala[4] potreby konceptuálnej činnosti Politbyra a aparátu Ústredného výboru Komunistickej strany.

Systém dokázal svoju efektivitu počas Veľkej Vlasteneckej vojny (II. svetovej) a následnej obnovy národného hospodárstva. Jeho hlavným nedostatkom sa javila byť opora VÝLUČNE na štruktúrny spôsob riadenia výroby a distribúcie, aj keď vo všeobecnosti nič nebránilo v rámci jeho rozvoja doplniť štruktúrny spôsob riadenia bezštruktúrnym[5].

[5] Vedúci, riadiaci orgán Komunistickej strany Sovietskeho zväzu v období medzi dvoma plenárnymi zasadaniami Centrálnej komisie(Ústredného výboru). Patrili do neho najvplyvnejší členovia Centrálnej komisie, určujúci politiku strany a v podmienkach politického systému s jedinou stranou, tým pádom aj celého štátu, keďže Komunistická strana zastávala podľa ústavy(i v ČSSR) „vedúcu úlohu“ v spoločnosti. (pozn.prekl.)

[2] Až po po-rady občanov. (pozn.prekl.)

[3] Súkromné podnikanie až po úroveň strategických podnikov(tie logicky vynímajúc) existovalo ako pomerne masový a štátom systematicky podporovaný jav (hlavne v období vlády Stalina) vo forme súkromných družstiev (na rozdiel od dnešných viac egocentrických a úverovo na nadnárodnej bankovej politike známych kruhov nutne oveľa závislejších s.r.o.). Členovia družstva boli spolumajitelia a držitelia firemných akcii. Neskoršia propaganda, včítane tej dnešnej tvrdí na zákazku opak, no stačí si pozrieť archívy a literatúru, periodiká a prakticky akékoľvek záznamy z daného obdobia.. V družstve totiž môžete totiž zamestnancov rôznymi spôsobmi aj neplatovo zúčastňovať na práci napr. formou nároku na pomernú časť zisku apod.., čím potrebujete oveľa nižšiu kapitalizáciu pre inováciu výroby, motiváciu personálu a akvizíciu nového - v prípade potreby, máte viac prostriedkov na investície, atď. I preto sa snažili u nás družstevné kolektívne podnikanie isté kruhy dlhodobo zámerne zdiskreditovať, „presoliť“ v rámci prípravy „prechodu starých vlastníckych štruktúr do nových rúk“ – hlavne zahraničných kontraktorov, „investorov“, no neraz i lokálnych kolaborantov s tichými zahraničnými „kravatkovými výpalníckymi licenciami“ apod.. (česť zopár slušným výnimkám..) (pozn.prekl.)

[4] Vykonával, obsluhoval. (pozn.prekl.)

[5] Ako sme spomínali, boli ale čiastočne aj také pokusy a pomerne silno úspešné. Viď štátna podpora rozvoja trhového hospodárstva v oblasti malého a stredného podnikania v býv. ZSSR v r. 1923-1956. Keď sa však znovu dostali k moci trockisti(sk: pokrytci, falošní komunisti, podvodníci, či farizeji), počas Chruščova boli postupne systematicky zlikvidované. 114000 (sto čtrnáct tisíc!) obchodů a podniků různého zaměření – od potravinářství přes kovovýrobu a šperkařství až po zbrojársky a chemický průmysl. Pracovalo v nich asi dva miliony lidí, kteří produkovali téměř 6% z hrubé průmyslové výroby SSSR, přičemž družstva vyráběla 40% nábytku a 70% kovového nádobí, více než třetinu oblečení a téměř všechny dětské hračky. V podnikatelské sféře pracovalo asi sto konstrukčních kanceláří, 22 experimentálních laboratoří a dokonce i dva výzkumné ústavy. Navíc, v rámci tohoto odvětví byl provozován samostatný, nevládní, důchodový systém! Nemluvě o tom, že družstvo svým členům poskytovalo úvěry na nákup nástrojů, hospodářských zvířat a zařízení a na bytovou výstavbu.

Družstva produkovala výrobky kromě jiného také potřebné v každodenním životě. V poválečných letech v Rusku na 40% všech potřeb v domě (kuchyňské nádobí, obuv, nábytek atd.) bylo vyrobeno v družstvech.

První sovětské elektronkové přijímače (1930), první gramorádia v SSSR (1935), první televizní přijímače (1939) produkovalo Leningradské družstvo „Progress rádio.“, vojenské automaty zn. Sudajev, granáty i v masovej výrobe, atď..

Z výpovedí pamätníkov:

„V těžkých poválečných letech byl vývoj družstev považován za nejdůležitější úkol státu. Četl jsem paměti svého současníka o jeho otci, hlavě velkého a úspěšného družstva, komunisty, válečného veterána. Byl pověřen vedením družstva v malé vesnici, kde žil. Jel do krajského města, během dne vyřídil všechny organizační záležitosti a

Avšak pracujú nie formy a hierarchie štruktúr, ale ľudia v daných štruktúrach. Pokiaľ v personálnom(kádrovom) aparáte sféry riadenia boli ľudia, pamätajúci si aj davo-„elitarizmus“ cárskeho Ruska, aj biely teror, aj bezprízornosť(opustené túlajúce sa deti, bezdomovcov,..), aj aktivitu deklasovanej „lúzy“, aj systematické okrádanie-vykorisťovanie najslabších[1], systém pracoval celkovo úspešne a priviedol krajinu **na 1. miesto vo svete čo sa týka úrovne vzdelanosti**[2] a na miesto 2. čo sa týka vojensko-ekonomického potenciálu, zabezpečiac vedecko-technickú samostatnosť ZSSR.

---

vrátil se domů s několika listy dokumentů a s razítkem pro nově vzniklé družstvo. Takto, bez zbytečné byrokracie a průtahů bylo vyřešeno za Stalina vytváření nových podniků.

Pak začal nabírat přátele, známé, rozhodovat, co a jak kdo bude dělat. Ukázalo se, že jeden má vozík s koněm – stal se „vedoucím oddělení dopravy.“ Další vykopal pod zříceninou saturátor – zařízení pro provzdušňování vody – a sám ho opravil. Třetí dal k dispozici hospodářské budovy v jeho dvoře. Takže takto, „ten dělá to a ten zas tohle“, zahájili výrobu limonády. Projednali a schválili výrobu, uvádění na trh, rozdělení akcií – v souladu s příspěvkem na společné věci a dovednostmi – a dali se do práce. A šlo to. Po nějaké době začali dělat cukroví, pak klobásy, pak se naučili vyrábět konzervy – družstvo rostlo a rozvíjelo se.“

Toľko k ďalšiemu odhaľovaniu nekriticky prozápadnej propagandy i v býv. ČSSR...okrem cielenej systematickej sabotáže, diskreditácie ideí komunizmu istými známymi marxistickými kruhmi – spomínané zámerné presoľovanie myšlienok družstiev (ako asi najefektívnejšej právnej formy kolektívno-individuálneho podnikania), aby ich ľudia nenávideli: „všetko spoločné..poštátnime i lyžičky doma, poháre, ženy, deti“..a podobné sprostosti, podporované terorom starých známych štruktúr „deep state“ v rámci infiltrácie ČEKY, NKVD, KGB a u nás ŠTB. (česť výnimkám) pozn. prekl.

[1] Na tieto a ďalšie nedostatky(neduhy, vady) cisárskeho a prvorepublikového režimu u nás, či cárskeho a neskôr „bielogvardejského“ vojenského režimu v Rusku je dnes v rámci politickej korektálnosti akože zatiaľ „nevhodné“ spomínať.. (pozn.prekl.)

[2] Kto má deti a kto chodí na rodičovské združenia do školy vie, že dôsledkom uskutočnenia reforiem školstva po roku 1991 ponúkajú školy stále väčšie množstvo platených služieb. Pritom sa v praxi ukazuje, že základné školské sylaby negarantujú splnenie požiadaviek Vysokých škôl na schopnosť urobenia vstupných testov. Pričom doplnkové – spoplatnené „služby“ im zodpovedajú. V podmienkach ožobračovania väčšiny populácie (reálne vládnucou zákulisnou kriminálnou oligarchicko-banksterskou štruktúrou), zďaleka nie všetci rodičia, ktorí aj chápu, že človek by mal zo strednej školy vyjsť pripravený k pokračovaniu na VŠ, si môžu dovoliť tieto doplnkové kurzy zaplatiť. Oproti tomu bol prízrak hladu na školách po ukončení občianskej vojny počas Sovietskej vlády prítomný iba v priebehu Veľkej Vlasteneckej vojny (II.svetovej) a počas následného znovuvybudovania hospodárstva, keď boli navyše v mnohých oblastiach krajiny opakované neúrody.(*viď porovnanie s aktuálnym, síce celkovo rozhodne priemerne vyšším základným životným štandardom, avšak státisícmi rodín, žijúcimi i u nás v SK/CZ pod hranicou životného minima v hmotnej núdzi – t.j., stále extrémnejšia stratifikácia, „elitarizácia“, kast(r)ácia západnej spoločnosti celkovo, dlhodobá systematická likvidácia strednej triedy, ako príprava na rôzne typy riadených akožespontánnych občiansko-genocídnych nepokojov a následných vyvolaných rôznorodých fašistických režimov, včítane multikutifašizmu a neoliberalistického korporátneho teroru, atď.. veď „pri dostatočnej miere automatizácie otrokov viac netreba“ - namiesto toho, aby sa tak konečne zaviedol napr. základný bezpodmienečný plat, kryjúci primárne materiálne zabezpečenie populácie = praktický komunizmus-kresťanstvo; objektívne sekundárny neukojiteľný luxusu jelít je dnes naopak stále ešte primárny.*)

Uskutočňujúc takúto politiku cieľavedomého zbavovania dorastajúcich pokolení kvalitného vzdelávania(u nás v SR/ČR čiastočne podobne, no trochu iným spôsobom), nech sa reformátori- deformátori potom necítia byť ukrivdení, ak im toto pokolenie začne nemilosrdne rozbíjať ich hlúpe hlavy, keď vyrastie. Zabrániť toto vykonať tej mase ľudí, ktorých zlomyseľne obrali o kvalitné celospoločensky prospešné vzdelanie, bude veľmi ťažké. (Čo sa aj potvrdilo: viď správu zo seriálu analytických materiálov KSB z roku 2002 „Vražda Sašu a Máši – zámienka fašizácie Ruska?“ zo zbierky „Staré scenáre na nový spôsob?“ Doplnenie textu z roku 2004). Ide o jednu z viacerých brutálnych vrážd detí a iných príslušníkov „elitných“ rodín v Rusku, následkom čoho otec (profesor a dekan „Fakulty sociológie“ Moskovskej štátnej univerzity) kladivom rozmláteného a následne zastreleného dievčaťa žiadal výkon trestu smrti pre páchateľov a celkové sprísnenie štátneho bezpečnostného režimu hlavne na ochranu „slušných ľudí“(„elity“, oligarchov a ich výpalníckeho aparátu). Dedko chlapca bol zasa jeden z pohlavárov privatizácie národného ropného priemyslu a kúpil vnukovi okrem iného extrémne luxusné auto, kvôli ktorému bol

Dostatočne vysoká exekutívna(výkonu nariadenia) disciplína bola zabezpečovaná presvedčením o správnosti politiky Komunistickej strany celkovo a represívnym aparátom bola podporovaná spravidla iba v nevyhnutnosti. Mnohé z toho, čo bolo po roku 1953 prezentované ako „chyby“ chamtivcov, kariéristov a zradcov, bolo do roku 1953 trestané ako záškodníctvo. Porušovanie zákona v období „stalinizmu“ a represie voči čestným, na svetlú budúcnosť pracujúcim a úprimne v ňu veriacim, boli prejavom dvojvládia boľševizmu s biblickým internacizmom. Biblický internacizmus už dopredu pripravoval podmienky(podmaz) na plynulý akoby samovoľný príchod a prácu stroja budúcnosti – tzv. „PERESTROJKY“[1]. Bez tejto palebnej prípravy(systematickej sabotáže) by mašina rozkrádania a devastácie „Perestrojkou“ nielenže viac-menej prekĺzavala na mieste, ale by sa ani len nepohla. Podmaz pripravovali spravidla otcovia tých, ktorí dnes usilovne „reformy“ pretláčajú. *Stačí si i u nás priezviská politikov v starých novinách pozrieť. A najlepšie rovno z 1.republiky, či doby „cisára pána“.. Rovnako, ako v Nemecku reálne prakticky absolútne žiadna denacifikácia neprebehla. A o drvivej väčšine ostatných krajín asi ani hovoriť netreba – v 1.rade neokoloniálnych tzv. „demo(n)kraciách západného typu“, cucajúcich stáročia systemaicky „zvyšok“(95%) sveta pod maskou prínosu kultúry-davokracie.

Po roku 1953 bolo zastavené „odstraňovanie kriminálnych kádrov “(popravy kariéristov, chamtivcov a grázlov) a „elitarizmus“ riadiaceho aparátu vykonal svoje dielo. Zatiaľ, čo v stalinskom vedení prevládali národní komisári, ktorí svoju cestu začínali ako roľníci a robotníci pri strojoch a až potom ukončili Vysoké školy, prejdúc prácou ako majster, riaditeľ a až potom národný komisár, tak od 50-tych rokov XX. stor. sa formoval nový typ „vedúceho“. Zo školskej, alebo vysokoškolskej lavice vedel iba predvádzať „tie správne“ reči podľa odsúhlaseného papiera(ako v dnešných korporáciách) a odborná práca bola pre neho iba „odpornou“ epizódou v „kariérnom raste“. Dôsledkom toho sa riadiaci(mannažersky) aparát naplnil demagógami a vernopoddanými úzkymi profesionálmi(ger.“Fachidiot“). Tí poslední sa ale mohli aj tak

tento zabitý. T.j., ak nešlo o priamu „tradičnú“ politickú zákazku istých známych zahraničných kruhov a obaja mladí boli za účelom následnej mediálne kampane (zameranej na tlak na vládu za sprísnenie represívneho režimu a tým následne nevyhnutne destabilizácie krajiny) vybraní profesionálmi z viacerých kandidátov na takúto brutálnu exemplárnu provokačnú „popravu“.(pozn. prekl.)

Bolo by dobre pripomenúť taktiež, že v období vlády J.V. Stalina nebol rozkol medzi A) požiadavkami Vysokých škôl na prijímacích skúškach a B) úrovňou prípravy žiakov, ktorú poskytovali stredné školy a špeciálne verejné odborné kurzy pre ďalšie vzdelávanie robotníkov(prípadne tzv. večerné a nadstavbové školy). Tento rozkol sa začal objavovať od dôb Chruščova, keď sa stalo nemožným pokračovať na základe svedomitého osvojenia si programu výučby na strednej škole na MSU(Moskovskú štátnu univerzitu), MFTI (Moskovský fyzikálno-technický inštitút) a viaceré ďalšie „prestížne“ Vysoké školy nie preto, že nieto „iskry Božej“(talentu), ale preto, že na prijímacích skúškach boli dávané otázky vychádzajúce ďaleko nad rámec bežného učiva stredných škôl. „Špeciálne školy“ s hlbším vzdelaním v niektorých predmetoch boli nielenže nie v každom krajskom meste, o menších mestách a dedinách ani nehovoriac. To isté sa týka aj knižníc, kde by sa žiak mohol doplňujúco zaoberať nejakými predmetmi. Internáty pre osobitne talentované deti, kde koncentrovali „zázračné deti“ z celej krajiny, nemohli riešiť tento problém odstránenia rozkolu medzi požiadavkami „prestížnych“ Vysokých škôl na prijímacích skúškach a úrovňou vzdelávania, ktorá bola zabezpečovaná svedomitým osvojením si vzdelávacieho programu.

Dnes je tento rozkol vďaka činom tzv. reformátorov prítomný nie len na niekoľkých „prestížnych“ VŠ, ako sú spomínaná MSU, MFTI, FIZTECH, MIFI(Moskovský inžiniersko-fyzikálny inštitút), MSIMV(diplomacia a medzinárodné vzťahy), ale aj v mnohých ďalších, ak nie dokonca vo väčšine. Pritom môže byť tento rozkol prekonaný iba pri vynaložení dodatočných finančných prostriedkov, ktoré veľká väčšina rodín proste nemá k dispozícii. Aj toto je záškodníctvom reformátorov-deformátorov, priamou protištátnou a protinárodnou politikou. Za toto sa reformátori-deformátori budú nevyhnutne zodpovedať pred súdom Dejín, ktorý vynesie tvrdé rozsudky, nevyžadujúce ani len formálnu obžalobu..

[1] U nás v SK/CZ je-bol čiastočným ekvivalentom systém tzv. „reforiem“ (pozn.prekl.)

žalovať jeden druhému iba ak v kuloároch, že vyšší šéfovia ich odborné rady nepočúvajú a nesprávne riešenia prijímajú. Filozofická kultúra bola straníckym vedením stratená a tak prešla vedúca úloha od Politbyra a ÚV reálne k Rade národnej bezpečnosti USA a CIA.

Podľa dokladov pamätníkov(svedkov tej doby) je známe, že so Stalinom sa bolo možné dokonca systematicky hádať (a dokonca nadávať), obhajujúc svoj názor v záujme spoločnej veci, a pritom zostávať na svojom poste-funkcii. Represiou nestrašili.. V období Chruščova a Brežneva represie neboli(?), avšak ani jeden pamätník tej doby neuvádza epizódu, že by sa s generálnym sekretárom ohľadom nejakej pracovnej záležitosti pohádal a zostal vo svojej kancelárii. Vyletel by totiž dávno predtým , ako by sa nesúhlas s „vyšším“ názorom dostal do formy čo len sporu, a nieto ešte otvorenej hádky[1].

Stalin, ako každý zdravšie mysliaci vedúci chápal, že straníckу(rovnako ako úradnícky) aparát má tendenciu k deformácii informácie pri jej podávaniu na vrchné úrovne hierarchie s cieľom skrývania svojich chýb. Preto sa SÁM pravidelne zaujímal o názor a stav vecí nie cez oficiálne informačné kanály aparátu, ale ponad hlavy vedúcich[2], obracajúc sa priamo adresne k tým špecialistom, ktorí sa zaoberali už priamou praktickou činnosťou v otázke, ktorá ho zaujímala. Tento štýl práce praktizovali najlepší vedúci pracovníci tej epochy: pracujúc v Moskve, každý z nich po mene a osobne poznal stovky špecialistov, pracujúcich po celom Sovietskom zväze[3].

V post-stalinskom období začalo najvyššie vedenie spúšťať smerom dole po štruktúre aparátnej hierarchie(pyramídy) dokonca aj tie otázky, ktoré k nemu prichádzali priamo cez osobnú iniciatívu občanov - pomimo „zaužívaných chodníkov“ (ponad hlavy funkcionárov aparátu).

To hovorí o tom, že hĺbka spätných väzieb (t.j., reálna-skutočná demokracia) bola v období „stalinizmu“ väčšia, ako po ňom. Z uvedených dôvodov celkovo vyplýva, že v období „stalinizmu“ spoločenské i štátne štruktúry v oblasti riadenia veľmi pravdepodobne celkovo viac zodpovedali PFR(Plnej funkcii riadenia). V riadení bol prítomný tak

1) systém prediktor-korektor(spätná väzba koncepcie s reálnym stavom), ako aj
2) programovo-adaptívny(distribútor a delegovateľ - vykonávateľ koncepcie) modul,

pričom obe „inštitúcie“ pomerne funkčne spolupracovali.

V post-stalinskom období mechanizmus prediktor – korektor[4] v Komunistickej strane degradoval. Programovo-adaptívny modul „vďaka“ extrémne bezvýznamnej hĺbke spätných

[1] A potom mýtotvorci (*hIsTórici) vyhlasujú, že Stalin bol hrubý despot a neznášanlivý(„netolerantný“) voči cudzím názorom, ale Chruščov bol akože liberál, hoci v svojej nevedomosti nepochopil bohémsku „elitu“ na „výstave buldozérov“(obrazne povedané).

[2] In corporate terminology: mimo štandardu smernice tzv. „komunikačnej procedúry“ (pozn.prekl.)

[3] Úroveň a efektivita riadenia v ZSSR tej doby bola pravdepodobne naozaj tak veľká, že mnohé štáty, ktoré sa rozhodli vstúpiť do východného bloku do nemalej miery tak asi naozaj robili úprimne a dobrovoľne. Proste tam videli väčšiu perspektívu rozvoja, ako v napr. v tzv. „Maršalovom pláne“, ktorý síce naoko pomohol niektorým západným krajinám, no išlo o systém úverov, úroky ktorých splácali dané krajiny potom desiatky rokov spolu s nezanedbateľnou automatickou politicko-ekonomickou závislosťou na veriteľovi a nutnosti cucania ostatných nevyhnutným pyramídovým efektom úžery . Z tohto pohľadu by sa mohlo na ten okamih javiť aj Benešovo rozhodnutie a čiatočne i Gottwaldovo správanie, za možno nie až tak zlé. Druhá vec je, čo sa stalo krátko po Stalinovej smrti, alebo ako niektorí pomerne podložene tvrdia – vražde. Detto ohľadom Beriu. (pozn.prekl.)

[4] ako jedna z kľúčových zložiek celkového mechanizmu skutočného riadenia dejov (pozn.prekl.)

väzieb taktiež degradoval až do schémy „tvrdého“[1] programového riadenia. Tým, že boli spätné väzby prakticky zablokované a systém prestal do vyšších úrovní straníckej a štátnej moci prepúšťať informácie dokonca aj O KOLAPSOCH PROCESU RIADENIA. O prepustení informácie o IDENTIFIKOVANEJ(rozlíšenej) možnosti kolapsov riadenia tohto typu v budúcnosti, t.j. informácie z kategórie č. 1) Pre podporu riadenia na potrebnej úrovni **absolútne kľúčové**, žiaľ ani nehovoriac.

Tvrdenia, že v období „stalinizmu“ boli všetky obete represii nevinné, je hlúposť. Ľudovo: „Lebo bláznovstvom je nazdávať sa, že zlí zlo tvoriť nebudú!“ V období „stalinizmu“ skutočne predstavoval kariérizmus

a) nepodložený profesionalizmom a/alebo
b) skutočným odhodlaním nedostatočný profesionalizmus nadobudnúť,

potenciálne nebezpečenstvo pre život kariéristu a jeho blízkych. Pritom ale akonáhle bola likvidácia chamtivcov a kariéristov pozastavená, tak oni sami prešli do protiútoku na mocenskú hierarchiu a dosiahli úspech.

Tento typ osôb nikdy nechápal, že riadiaca činnosť je prácou najvyššej ZODPOVEDNOSTI PRED KAŽDÝM ČLOVEKOM V SPOLOČNOSTI. Nízka profesionalita vysokých riadiacich pracovníkov a ich neschopných zabezpečiť riadenie, v konečnom dôsledku donútila ich samotných spomenúť si na to, že spoločnosť sa má SAMOriadiť(SAMOspravovať). T.j., fungovať bez ich riadiacej činnosti, ktorej sa oni ukázali byť aj tak neschopní. V tejto, danej vytvorenej situácii neprimerane nafúknutej forme výrazu SAMO[2], ležia svetonázorové korene tzv. Perestrojkových(sk: „prestavbových“) reforiem štátnosti a systému riadenia národného hospodárstva v bývalom ZSSR a čiastočne aj bývalého Východného bloku celkovo.

Keď sa ono posledných zvyškov zdravého rozumu dôkladne zbavené „SAMO“(„elitou“ systematicky debilizovaný dav), neželajúce si riadiť, stretáva so sebou samým v živote spôsobeným kolapsom riadenia, vtedy sa začína skutočná „elitárna“ hysterika a zvádzanie viny za situáciu na toto „ich“ samotné stádo-ruku-nástroj: «..veľká väčšina ruského obyvateľstva[3] (*nejaviaca sa byť „elitou“: naša poznámka pri citovaní*) si neželá poznať pravdu (*pravdu v úvodzovkách, ktorú mu nanucuje „elita“: -naša poznámka pri citovaní*), bojí sa jej (*to je však skôr pripisovanie vlastného strachu druhým[4]; ešte Saltykov-Sčedrin vedel, že „sedliak sa dokonca ani vnútornej politiky nebojí preto, že jej nerozumie“.:-naša poznámka pri citovaní*)... a osoby požívajúce autoritu davu mu môžu natárať toľko hlúpostí, koľko blázon nenarozpráva ani za celý svoj život (*autoritku však vyrobil kto? – z osobitne aktívnych, vrcholne užitočných hlupákov, pričom uvažovanie, hodnotenie podľa autoritiek je základnou charakteristikou príslušníka davu: - naša poznámka pri citovaní*) ».

Tak hovoril A. Cinko - jeden z bývalých úspešných kariérnych ideológov budovania komunizmu, rozvinutého socializmu a neskôr nezmieriteľný prenasledovateľ všetkého minulého a „patrón“ reforiem-deforiem Perestrojky. (Viď „Komsomolská Pravda“, 24.05.1990.).

[1] IT term. – bez korekcii, bez spätných väzieb, bez adaptáci-prispôsobení sa zmenám okolností - stále sa v príslušnom kontexte objektívnych pravidiel socio-naturálnych javov vyvíjajúcej realite. (pozn.prekl.)

[2] Známa rozprávka: Cisár „SAMO-SA-TO“ a jeho vojvoda „NAHODA“ v akcii pri „samo“riadení trhu, burzy, globálnej politiky, atď. Resp. „SAMOTNÉ SLOVO **NÁHODA**, AKO CELKOVO NAJVAČŠIA KONŠPIRÁCIA DEJÍN POLITIKY“ (pozn. prekl.)

[3] A v podstate i Východoeurópskeho a o to viac i Európskeho a Západného celkovo. (pozn.prekl.)

[4] Ono u nás na Slovensku ľudovo tak dobre známe: „Podľa seba súdim teba.“ (pozn.prekl.)

Perestrojka[1] nebola prebudením SAMO(1)-U(2)-pravovania(3)(SAMO-S-právy), ale zničením riadenia v zmysle tejto trojice[2], čo sa aj následne nevyhnutne prejavuje v „osla-ve akože-suverenít"(rozdeľuj a panuj), „vojne zákonov"(ich interpretácii), v kolapse riadenia národného hospodárstva(ekonomiky) a spoločenského života a získava tendenciu vývoja veľmi nešťastnú ako pre býv. ZSSR a Východný blok, tak vo svojich globálno-politických následkoch v podstate i pre celý svet.

Príčinou tohto vývoja bolo **NEkompetentné** vmiešavanie sa Rád(výborov, sovietov[3]) všetkých úrovní do

a) tvorenia[4] architektúry štruktúr riadenia spoločnosti spolu s

b) ich pokusmi o REÁLNU tvorbu zákonov(zákonodárstvo) a

c) do konceptuálnej činnosti[5].

V tzv. parlamentných „demokraciách" Euro-Amerického konglomerátu prebieha skutočná tvorba zákonov a konceptuálna činnosť mimo parlamentov v mozgových trustoch jednotlivých strán, „slobodo"murárstva – prítomného ako integrálna súčasť prakticky všetkých významnejších Západných univerzít[6], klubov „elitárnych" intelektuálov atď. Pričom konceptuálna činnosť, ak aj prebieha vo formách kolektívneho podvedomia, vždy predchádza zákonodarstvu. V parlamentoch (táraniskách, kecálňach *fr. „parle" – hovoriť*, poslanci – kecálkovia, tárají[7]) prebieha iba predstavovanie hotových návrhoch zákonov a ich kozmetické úpravy. Pričom je táto kozmetika vykonávaná NIE na základe nejakého osobného názoru poslancov, ale podľa tvrdej disciplíny 1) židovskej lobby, 2) „slobodo"murárskych lóží a 3) politických strán(v tomto poradí a nie v

[1] „Prestavba" a u nás v SK/CZ tzv. systém reforiem – deforiem (väčšinou celkovo skôr asociálnych a genocídne zameraných experimentov na obrovskej mase populácie Východoeurópskych krajín v dovtedy pravdepodobne nebývalom rozsahu a technologickom zameraní) pod kuratelou tímov zištných inžinierov z krajín našich západných „partnerov". Úspešne vytestované procedúry tak dnes po „banksterskej „kríze"(de-facto oficiálnom prevzatím kontroly bankami nad štátmi a otvoreným diktovaním neoliberálno-fašistickej politiky) od r.2008 aplikujú aj na svojom „dobytku" ako „Die Demontage des Sozialstaates und der sozialen Marktwirtschaft als solcher" (sk: demontáž sociálneho štátu a sociálnej trhovej ekonomiky ako takej), budovaného z čisto propagandistických dôvodov voči „Ostblocku" v podstate od tzv. „fultonskej reči"(vyhlásenie železnej opony zo strany Západu) W.Churchilla 5.3.1946. Bo inak majú západné jelitá(podobne ako marxistické) svoj plebs doslovne na jatočnom háku ako maximálne tak Kanonnefutter a Sklaven(otrokov), ktorých pri dnešnej miere automatizácie aj tak už viac nepotrebujú.. (pozn.prekl.)

[2] trojjedinosti-trojjednotnosti (pozn.prekl.)

[3] Z rus. "soviet" = rada; stretnutie skupiny ľudí, alebo ich reprezentantov-zástupcov, ktorí sa idú poradiť ohľadom riešenia nejakého problému-výzvy-príležitosti (pozn.prekl.)

[4] Konštruovania, strojenia (pozn.prekl.)

[5] Po roku 1993, keď bol pre neschopnosť k činu rozohnaný Ústredný Výbor RSFSR(Ruskej sovietskej federatívnej socialistickej republiky), zostalo však všetko vo vzťahu k Štátne Dume(ruský parlament) a jej regionálnym analógiám spravodlivé..

[6] Náborové centrá hlavne na právnických, sociologických a filozofických fakultách. V anglosaskom svete dokonca úplne a priamo a otvorene vo forme rôznych klubov rezidentných na kampusoch-v areáloch univerzít a na internátoch: Názvy majú často napr. podľa rôznych písmen gréckej abecedy (alfa, teta, gama,..), či nepriamych pobočiek rôznych lokálnych a globálnych lóžii. Po vstupných rituáloch sa pestuje bezodkladná „lojalita"(ger. „Kadavergehorsam") voči šéfom, aplikovanie interpretačných úrovní podľa výšky „hodnosti" v tomto pyramídovom totalitnom systéme-„hre", výkon rôznych činov, rôzne tresty a pod. Následne tento systém plynule po absolvovaní inštitúcie prechádza do vrcholného „biznisu"(výkonu moci) finančno-„obchodnými" prostriedkami a samozrejme do prakticky všetkých štátnych inštitúcii včítane niektorých kľúčových postov bezpečnostno-silových zložiek i vlády a hlavne súdnictva(ochrany konceptu). Ide o formu mafie maskujúcej sa tak, ako iné typy mafii za nejaký „kódex akožečesti", „dobročinnosti". Či v niektorých prípadoch aj pseudonáboženstiev(viaceré židovské sekty). Hlavne na Západe ide o veľmi dávny „tradičný" a prakticky plne legalizovaný a štandardizovaný spôsob hlbokého prepojenia kriminálnych štruktúr s akožeobčianskym zriadením(fr. état=štátom) pozn.prekl.

[7] Ako v kreslenej rozprávke: „Vtáčik-Vravko, Tárajko sa vyníma nad ostatných umom a chápaním; umom a chápaním?" Možno to isté povedať o poslancoch táračoch? (pozn.prekl.)

inom). Okrem toho predstavujú všetky písané zákony samy osebe (ak by sme sa na nich pozreli z pohľadu teórie riadenia) 3 triedy informačných modulov:

A) algoritmy **normálneho-bežného riadenia** podľa nejakej konkrétnej koncepcie riadenia;
B) algoritmy **ochrany** riadenia (podľa tejto koncepcie) od pokusov uskutočňovať v danom spoločenstve riadenie podľa druhých nekompatibilných koncepcii;
C) algoritmy znižovania nákladov koncepcie(**optimalizácie**[1]), pre ktorú pracujú algoritmy normálneho-bežného riadenia.

Avšak problematika rozlišovania(**identifikácie**) **koncepcii** a prejavovania sa každej z nich vo forme rozličných fragmentov jedného a toho istého, pre celý štát spoločného zákonodarstva[2], sa nachádza mimo okruhu chápania veľkej väčšiny poslancov. Dôsledkom toho predstavujú p-oslanci mnohostrannú organizovanú tlupu(dav-zlepenec), ktorý pasú stranícky vodcovia, ktorí sú zasa na oplátku pasení skutočnými tajnými radcami[3] a tí v rámci celkovej pyramídovej mocenskej „hry“ taktiež systémom svojich kurátorov[4].

Faktorom prehlbujúcim neúspešnosť pokusov o skutočnú zákonodárnu a konceptuálnej činnosti táranísk v krajinách býv. Východného Bloku a býv. ZSSR, sa javí byť zloženie dnešného poslaneckého zboru na všetkých úrovniach od miestnych až po parlament. Sú totiž zvolené davo-„elitárnou“ spoločnosťou v období jeho krízy. Príčiny ľubovoľnej krízy spoloČnosti väzia v tom, že pohľady(a chápanie) drvivej väčšiny členov spoločnosti[5] A JEHO VEDENIA PREDOVŠETKÝM na procesy(deje)[6] plynúce v tejto spoločnosti, nezodpovedajú objektívnemu charakteru týchto procesov a objektívnej tendencii smerovania ich plynutia. Preto je väčšina ľudí so svojim životom nespokojná, zhubnosť DOSLEDKOV SVOJICH ČINOV NEPREDVÍDA, charakter svojich každodennej činností[7] nemení a tak situáciu zhoršuje. Keby tomu tak nebolo, tak by sa kríza nerozvinula. (Avšak ani východ z nej by nemal byť iluzórny.. pozn.prekl.)

V spoločnosti existujú aj názory odlišné od prevládajúcich názorov väčšiny. Časť z nich je síce chybná, ale časť z nich sú názory súčasných Kassandier a LaOkoónov[8]. T.j., varovania správne. Avšak aj z týchto novodobých Kassandier a Laokoónov je iba veľmi malá časť schopná odhaliť na úrovni uvedomenia si príčinno-dôsledkových vzťahov[9] objektívny charakter procesov a smerovanie(tendenciu) ich toku a na tomto základe(osnove) sformovať koncepciu riadenia

[1] Aby na realizáciu-uskutočňovanie-koncepcie bolo treba stále menej zdrojov(energetických, logistických, ľudských, nerastných, finančných). „zarovnávanie a prehlbovanie koryta toku rieky“..podľa vypočítaného gradientu (pozn.prekl.)

[2] **náväzných možných intepretácii a tak vlastne použitia týchto zákonov = nástrojov** (pozn.prekl.)

[3] Mentormi-dozorcami (pozn.prekl.)

[4] Poručníkov – tútorov (pozn.prekl.)

[5] „Keď omyl normou myslenia býval“ (pozn.prekl.)

[6] O ich základných procesno-dejových, frekvenčných charakteristikách(amplitúde, perióde, fázovom posuve, primárnej frekvencii..atď), pravidlách prahov, skladaní, riadení vzťahov jednotlivých dejov – násobeni, plynulom zrýchľovaní a spomaľovaní, interferencii, superpozícii, koherencii apod. ani nehovoriac.. (pozn.prekl.)

[7] Nekoriguje, neopravuje nástroje..zvyky-emócie..chybné, viac vyvíjajúcej sa realite nezodpovedajúce stereotypy vnímania(emócie) informácii a konania..

A) zlozvyky svoje a svojich predkov neopravuje a ďalej na deti posúva(podstata tzv. „dedičného hriechu“), a/alebo

B) dobré zvyky nerozlišuje, či rovno neguje, čo druhý extrém býva..

Viď tzv. Konzervativizmus vs. Tzv. Liberalizmus – „I naháňať budete ich medzi dvoma lžami, že by pravdu nepoznali a ja.. vy ste nad nimi vyhrávali“. Rozdeľuj panuj.. (pozn.prekl.)

[8] Z helénskych mýtov o Iliade a ÓdyZeovi.. Konkrétne ide o varovanie kňažky a kňaza Trojjanov a Priama pre koňom trójskym zanechaným Achájcami ako „dar danajský“ (pozn.prekl.)

[9] Vzájomnej podmienenosti ovplyvňovania „spúšťania“ sa jednotlivých javov-dejov-procesov. (pozn.prekl.)

zameranú na stabilizáciu situácie a východ z krízy. Pritom sa Kassandry nemôžu vyhnúť poukázať väčšine populácie na jej vlastné intelektuálne príživníctvo a taktiež na nevedomosť(hlúposť), predajnosť a chamtivosť „elít“, čo sú hlavné príčiny všetkých problémov v davo-„elitarizme“. Dav i „elita“ však toto všetko nemajú radi. Hoc je vlastná ich tvár krivá, uprednostňujú oni „na zrkadlo nadávať a nie na seba“..a presnejšie na toho, kto im ho nastavuje. Dav i „elita“ majú radi predvádzanie(=hranie) dobromyseľnosti ich vedúcich autoritiek a ich vzájomné vychvaľovanie sa. Navyše len málokto z nich si môže bez výbuchu emócii priznať, že v skutočnosti len holým kráľom býval.

Kassandru a Laokoóna poznáme iba vďaka dvom okolnostiam[1] (okrem hlavnej – a to je skaza Tróje, nimi predpovedaná):

1) Trója bola malinkým mestom a vystúpenie na mestskom mítingu bolo pre oboznámenie väčšiny o danej veci dostatočné;
2) Obaja boli žrecmi a tak na mítingu mohli slovo dostať vždy, keď o to požiadali.

V podmienkach býv. Východného bloku a ZSSR boli Kassandry a Laokoónovia prítomní väčšinou mimo sféry riadenia[2]. Inak by krízy býv. Východného bloku nebolo[3]. Okrem toho vystúpenie nejakej neznámej osoby na mítingu na nejakom námestí nič v krajine nezmení. V podstate akokoľvek zásadné a excelentné. Dnes je potrebné státisícové, resp. mnohomiliónové auditórium. T.j., SYSTEMATICKÉ obracanie sa k národu cez médiá – tlač a televíziu[4].

V podmienkach davo-„elitarizmu“, dokonca aj za NEprítomnosti oficiálnej cenzúry, redaktor, režisér - dokumentarista, relácia „Správy“ celkovo - tzv. moderátori, reportéri apod.. sú všetko iba špecialisti ohľadom vyjadrenia „SVOJHO“[5] (t.j., NIeKÝM u nich objednaného)

[1] Štatisticky pravdepodobnostne predurčene sa nevyhnutne nachádzajú v každej populácii. (pozn.prekl.)

[2] Kedysi v jednotlivých kultúrach žreci práve takéto nadané deti systematicky vyberali a na riadiace pozície zaúčali. T.j., popri rozprávaní kmeňových, národných eposov, bájí a príbehov-podobenstiev deťom, ako formy vzdelávania prenosom skúseností vekov predchádzajúcich generácii na nové ratolesti, pýtali sa ich napríklad na ich sny. Ak sa sny dieťaťa napĺňali, videli žreci, že má pomerne dobrý rodovo a inak podmienený „kontakt“ s Vis Maior(Bohom)..alebo prípadne nejakým „egregorom“(..duchom - kolektívnou, či ojedinelou mocnou osobnosťou, vládnucou informáciou konceptuálneho významu a´la agregátny modul „odin“, čo nie všetci systematicko-metodicky rozlišovali..)..prípadne v alterkombinácii. Ďalej okolo takýchto prirodzených protežantov kumulovali ďalšie vyselektované deti so špecifickými neštandardnými vnemovo-intelektuálnymi schopnosťami (do istej miery „bláznov“ - blažených), ktoré sa taktiež prirodzene v každej spoločnosti štatisticky pravdepodobnostne predurčene vyskytujú a ako veľký dar danej rodine okolím vnímané boli (samozrejme ide o „posuvy pásiem vnímania a spracovávania informácii“ mimo ťažkých postihnutí). Z nich žreci následne postupne vyskladávali a trénovali spoločnosť vedúci-riadiaci tím „superhrdinov“ podľa dnešných merítok tzv. „scifi“ žánru. Tím bol tútorovaný Zborom žrecov. Niekedy sa však tieto postupne v priebehu tisícročí štandardizované metódy i zneužívali.. (pozn.prekl.)

[3] Hlavne v 80. rokoch 20.stor. (pozn.prekl.)

[4] Máme však našťastie popri soft-totalitne autocenzúrovaných prostriedkoch masovej dezinformácie aj net.. akurát vedieť pracovať s informáciami – vedieť rozlíšiť, čo by asi skôr mohlo byť blízke pravde a čo zrejme menej (95%) ..kde mohla popri zdravom sedliackom rozume pomôcť a na čo i navrhnutá bola DVTR ..pozn. prekl.

[5] Pre svoj názor na veci sú zasa o krok ďalej hlbšie v systéme i samotní reportéri a moderátori Ni(e)kým na kastingu vyberaní a následne metodickým dozorom ideovo-názorovo(gr.“tikos“-poly-tikos) „upravovaní“. Väčšinou technológiami nepriameho riadenia. Zjednodušene povedané: podobne ako i tzv. oficiálni politici, dostávajú od poradcov(mentorov-dozorcov..de-legátov vyššie spomínaných externých klubov) hádanky a dvoj- a viaczmyselné narážky. Ak uhádnu, čo sa od nich žiada, dostanú „mrkvičku“, ak nie – „paličku“.. Napätie neistoty a výchova k autocenzúre. Inak sa v podstate do kastingu na pozíciu reportéra ani nedostanú. Dostatočne nepreverené osoby tam proste správcovia 4.formy moci –ideologickej(kedysi náboženstvá, dnes Médea-Médiá) ani nepustia. Daná osoba si to celé pritom vôbec nemusí uvedomovať. Stačí, keď už má vytvorené na úrovni podvedomia správcom želané stereotypy myslenia (donedávna stačil na mnohé posty hlavne presvedčený tzv. „slniečkársky“ pohľad + aspoň trocha talentu a nejaké tie kontakty..). T.j., ide o previerku trochu iného typu, ako napr. u NBÚ. (pozn.prekl.)

obrazu vnímania CUDZÍMI slovami. Teda slovami tých, koho si pozvú ako „expertov“ komentátorov nejakých udalostí, u koho urobia(a akože „prirodzene“ manipulujú) interview.

Kassandra tak prichádza i odchádza s tým, s čím prišla. No aj keby Kassandra dostala aspoň raz k dispozícii mnohomiliónové auditórium , tak by ste ju po takomto type vystúpenia garantovane viac už do konca volieb nevideli. A ak by ste ju aj uvideli, tak iba preto, že ona „bezdôvodne ohovára“ tupú tlupu(dav) a jej hlúpe idoly(celevritky)..A poslankyňou sa preto stať nemôže. E-mocne rozvášnený dav kritiku neodpustí a neznesie a prostriedky masovej dezinformácie ju už špinou predsa len nejako polejú..

Pritom existujú aj pre „vinu“ Kassandry priťažujúce okolnosti:

1) Kríza v ZSSR bola vyvolaná umelo systematickým napĺňaním Direktívy NSC[1] USA 20/1 z 18.08. r.1948.
2) Vyzradenie štátnych tajomstiev USA a korporátnych tajomstiev sio-murárstva bolo v ZSSR trestné;
3) na „socialistickú zákonnosť“ by si nikto ani len nespomenul,
4) pričom by sa už nejaký „trestno-právny dôvod“ k perzekúcii isto našiel a tak aj dostatočne sfalšovaný prostriedok-„dôkaz“.
5) + by určite tradične pridali nejaký ten „menšino - nenávistný“ paragraf, aj keď takých národností ako žid, „slobodo“murár, či siono-internacista niet;

A tak žiaľ i v dnešnom Rusku, alebo kdekoľvek v Európe.

Ostašviliho[2] odsúdili samozrejme taktiež nezákonne a dokonca ani nie podľa spomínaných paragrafov trestného zákonníka[3], ale na hulváta pekne exemplárne po mafiánsky. T.j., maximum, čo sa pri danom „incidente“ v Centrálnom dome spisovateľov[4] udialo, boli nejaké nadávky a invektívy, avšak nabádanie k nenávisti voči nejakým národnostným menšinám sa rozhodne neuskutočnilo.

Pritom žiaden rabín nebol nikdy braný na trestno-právnu zodpovednosť za propagáciu rasizmu, javiaceho sa jednou zo základných dogiem židovského „náboženstva“, čo je rozhodne z akéhokoľvek právneho hľadiska s Ústavou nezlučiteľné. Pritom sa celý tento systém nazýva „právnym štátom“, kde je všetko podriadené zákonu..(ale zákonu Mojžiša predovšetkým).

Tak sa poslancami stanú príslušníci dobromyseľného stáda a predstavitelia „elitárnych“ mafii, čo sa presne aj udialo pri voľbách dnešného telesa delegátov(parlamentu) na všetkých úrovniach[5]. Periféria „elitárnej“ mafie sa snaží legalizovať ako nadnárodná skupina rôznych delegátov, ni(e)kým akožemenovaných komisárov, nadácii a (ne)ziskoviek a tak aj v akobydemokratických „elitárnych“ hnutiach pseudointeligenčnej lúzy. Odpor voči tejto explózii prázdnych bludov dlho

[1] National Security Council (zal. v r.1947) – Národná rada bezpečnosti – poradný zbor najvyšších úradníkov prezidenta, ktorý jej zároveň predsedá. NSC koordinuje činnosť diplomacie, ekonomiky, prokuratúry, armády, vojenskej špionáže, kontrašpionáže, CIA, FBI, atď. (pozn.prekl.)

[2] Jeden z prvých verejných bojovníkov proti siono-internacizmu v ´90 rokoch 20.stor (poznámka z r. 2004)

[3] A uškrtili v nápravno-výchovnom ústave(base), keď ten človek zjavne vôbec nebol v depresii a očakával za týždeň svoje prepustenie z dôvodu ukončenia väzby. T.j., zavraždili ho na povel čisto mafiánskym spôsobom.

[4] Mediálny tzv. incident v Centrálnom dome spisovateľov, v ktorom sa Ostašvili akože dopustil neprístojností voči spisovateľskej verejnosti..

[5] Po rozpade Východného bloku a ZSSR sa táto fraška opakuje zatiaľ na všetkých ďalších celoštátnych voľbách.. regionálne samozrejme v zásade žiaľ taktiež väčšinou nevynímajúc.

nemal v systematicky nimi blbnutej populácii vedomý charakter a nejavil sa byť mnohoúrovňovým hnutím s dlhodobou víziou koncepcie riadenia krajiny[1]

Odtiaľ pramenia v jednotlivých krajinách nekonečné rozhovory o „osudovosti“ epochy, o „zverenej (kým?) historickej misii“; hrôze Západu, že všetko apokalypticky skončí; zaprisahávaní sa lídrov = vodcov „elity“ vo „vernosti“ národu, „demokracii“ a „sociálnej spravodlivosti“, atď..

Celková koncepcia prestavby a reforiem je našim národom neznáma, keďže reformy a prestavba sú „cesta neznáma“[2]. Príčina takej neznámosti koncepcie je jej protiľudskosť, uskutočňovaná pomimo vedomia[3] jej obetí. Dav v parlamentoch sa zapodieva zákonodarstvom podľa jemu neznámej koncepcie, a mafia ho presvedčuje, že vrahov hľadať netreba, hoci je bláznovstvom myslieť si, že zlí zlo netvoria. Že sociopati netvoria zlo či už sami a/alebo rukami nimi fascinovaných hlupákov a zombi-biorobotov.

Na podstatu(obsah) koncepcie riadenia, kvality riadenia, proces riadenia a jeho organizáciu, profesionalizmus riadiacich pracovníkov(manažérov) nikto z poslancov a politických „lídrov“(sk:“vodcov“) nemyslí. V tom sa „praví“ nelíšia od ľavých, konzervatívci od liberálov, republikáni od demokratov apod. Toto celé je taktiež prejavom kaleidoskopickosti svetonázoru osadenstva (zatiaľ skôr posadnutej posádky) parlamentu.

Všetko, čo sa deje v krajine, je nevyhnutným dôsledkom toho, že nad profesionalizmom (či zlým, alebo dobrým je otázka druhá) programovo-adaptívneho modulu štátnosti sa v rámci hierarchie dostal k moci orgán, vo svojej podstate sa v súčasnosti javiaci byť jarmočným priekupníckym stánkom naokolo blúdiaceho rôznorodého davu[4]. Ide v podstate o inverziu(opak) uskutočňovania Plnej funkcie riadenia štátnymi štruktúrami. Pritom by štruktúry profesionálov nemali byť nikdy podriadené davom[5].

Svet je jeden..a je celostný: ak je poslanecké teleso(parlament) fajn a jeho činnosť zodpovedá situácii, tak by kríza mala slabnúť, nevyostrovať sa, ako sa tomu deje v skutočnosti.

Ak by sme osadenstvo ľubovoľného výboru, či miestneho zastupiteľstva naložili do lietadla a vyhlásili, že ho riadi iba autopilot, pričom je ale neschopný pristáť, tak by samotní poslanci začali medzi sebou hľadať letca. Ak budú mať na výber medzi kabinetným generálom letectva a skúseným kapitánom, uprednostnia kapitána. Ak budú mať na výber medzi stíhacím bojovým letcom a neskúseným absolventom učilišťa dopravného vojenského letectva, tak uprednostnia neskúseného absolventa, lebo všetkým sa žiť chce. Neskúsenému absolventovi učilišťa dopravného vojenského letectva je totiž veľké dopravné lietadlo bližšie, ako stíhačovi. Poslanci

[1] Tak tomu bolo minimálne začiatkom ´90 rokov 20.stor

[2] Reformy..„Prestavba – to je cesta neprebádaná, neznáma, súdruhovia!“ – slová M.S. Gorbačova(vtedajšieho predsedu Ústredného Výboru Komunistickej strany Sovietskeho zväzu a oficiálneho spúšťača demontáže Východného bloku), vyslovené ním na diskusii s davom v Krasnojarsku.

[3] Obíduc vedomie..zdravý sedliacky rozum a jeho bezpečnostný modul - pud sebazáchovy. (pozn.prekl.)

[4] „čertovým bazárom“ ..trhoviskom nadnárodných i miestnych(v tom poradí) Priekupníkov s kadečím a kadekým.. Viď spomínaná aktuálna ideológia Západu, zhrnutá v otázniku a dvoch slovách: „Výhodné predať?“ – čas, deti, vnukov, dušu, telo,..“ak je to výhodné, tak predávaj!“ (pozn.prekl.)

[5] Preto mali antickí filozofi takú hrozbu z demokracie vo forme vlády negramotnej lúzy, ktorú môžu rôzni kriminálnici tak ľahko manipulovať a pomocou nej vládnuť. Dostatočne realitu chápajúca populácia, demokraticky sa samospravujúca, je však samozrejme vecou javom úplne iným, rozhodne želateľným.. Viď rozlíšenie skutočnej demokracie od davokracie-démonkracie. (pozn.prekl.)

tak budú hodnotiť skutočný profesionalizmus vo vzťahu k cieľu činnosti. Na predchádzajúce zásluhy, hodnosti, čestné tituly a príslušnosť k ľavým, či pravým, liberálom, či konzervatívcom všetci rýchlo zabudnú. Skutočne pravým kandidátom na funkciu bude ten, kto je schopný riadiť a vyviesť všetkých z krízovej situácie s prijateľnými (vo vzťahu k zabezpečeniu ďalšieho rozvoja systému) stratami, škodami.

Ak sa ale vec týka riadenia štátu, tak sa dobromyseľná nevedomosť „povznesie" na úroveň útoku na moc s hysterickým jačaním: „Daj volant aspoň na sekundu!" Pritom sa má za to, že „naši" ekonomickí podvodníci, podľa odporúčaní ktorých v skutočnosti viedol aparát bývalého režimu do problémov krajinu, ju najlepšie zo všetkých z nich aj vyvedú, keďže teraz im už „aparát komunistickej strany nebude v ničom brániť"[1]. A osobitú úctu pociťuje poslanecký zbor k tzv. právnikom, absolútne nechápajúc to, že JURISPRUDENCIA tohto systému nie je veda o riadení spoločnosti, ale REMESLO, CIEĽOM KTORÉHO SA JAVÍ BYŤ UVEDENIE NEMORÁLNOSTI A KRIMINALITY davo-„elitárnej" spoločnosti na pre ňu v zmysle ďalšej existencie bezpečnú úroveň. Nestabilitu riadenia(manažovania) jurisprudencie(súdnictva a právnictva celkovo) pekne odhalil A.A. Sobčak[2] počas referenda 17.3.1991 o zachovaní štátu[3], keď sa sám v rámci svojej funkcie poslanca parlamentu a starostu Leningradu vzdal povinnosti rozhodnúť a v hlasovacom lístku odčiarkol obe odpovede. Pritom je **riadiaci pracovník v takom prípade povinný sa buď rozhodnúť, alebo vzdať sa mandátu**. A nikto iný ako „bojovníci za právny štát" prví iniciovali zmenu podmienok referenda v otázke o zriadení funkcie prezidenta RSFSR[4] (t.j., ešte počas existencie ZSSR) už PO samotnom referende[5]. Zistilo sa totiž zrazu, že ako bolo predtým aj oznámené, je nevyhnutná väčšina hlasov **z celkového počtu voličov,** pričom to sa nepodarilo. Podarilo sa totiž získať iba väčšinu od tých **voličov, ktorí sa zúčastnili hlasovania** v referende, čo bolo z právneho hľadiska matematicky rozhodne nedostatočné.

Z tohto dôvodu sa po celom incidente kľúčového momentu „štátnosti" natíska otázka: Kto bude dodržiavať zákony, keď ich samotná zákonodarna, výkonná a dokonca ani súdna moc v tak celospoločensky zásadných veciach nedodržiava?

Opatrenia potrebné k obnove samosprávy(samoriadenia) spoločnosti

Je nevyhnutné spustiť prechodný proces zmien existujúcich riadiacich štruktúr spoločnosti, štátu a strán takých, aby po ich zavŕšení funkčná špecializácia štruktúr, ich vzájomná vloženosť a vzájomná hierarchická podriadenosť čo najviac zodpovedali Plnej funkcii riadenia.

[1] Deti ideologickej „elity" bývalého režimu chodili tak, ako praktický celá táto „elita" na prestížne školy a školenia na západe, kde im boli dávané nie skutočne elitárne znalosti, ale informácie nadávkované za veľmi konkrétnym účelom. T.j., vskutku existovali rozsiahle tiché dohody, aby sa bývalá „elita" mohla etablovať aj za budúceho, totalitárne efektívnejšieho režimu(oligarchickej démonkracie), aby mohli spĺňať úlohy koloniálnych rezidentov. Táto situácia sa opakovala podobne, ako pri príchode pseudokresťanstva do našich krajín pred niečo vyše 1000 rokmi. Takto sa snažila bývalá „elita" zachovať si a „legalizovať" svoje spoločenského pozície v nadchádzajúcom režime, keďže nebola schopná ponúknuť svojim spoluobčanom a svetu objektívne lepšiu alternatívu spoločenského života a globalizácie. Pritom to bola z titulu jej funkcie povinnosť, avšak do pohodlnosti nemyslenia a m´amonu upadla. (pozn.prekl.)

[2] Jeden zo známych politikov býv. ZSSR, poslanec Najvyššej rady (názov vtedajšieho parlamentu – dnes tzv. „Duma"), Právnik, ekonóm, akademik-profesor, politik z poľsko-česko-ukrajinsko-ruskej rodiny. (pozn.prekl.)

[3] Býv. ZSSR. (pozn.prekl.)

[4] Ruskej sovietskej federatívnej socialistickej republiky (pozn.prekl.)

[5] Zásadné porušenie práva tzv. „retroaktivitou", keď sa snaží niekto uplatniť zákon vo veci činu, ktorý bol uskutočnení pred obdobím jeho platnosti. (pozn.prekl.)

Po zavŕšení tohto prechodného procesu by mal profesionálny prediktor-korektor niesť koncepciu rozvoja našej spoločnosti v globálnom dejinnom procese. Prediktor s celoštátnou úrovňou zodpovednosti by mal stáť nad programovo-adaptívnym modulom.

Štátny programovo-adaptívny modul by mal zabezpečovať štruktúrne riadenie výroby a distribúcie v rámci celospoločenskej špecializácie práce a ďalšie potreby spoločnosti čo sa týka jej riadenia.

Hierarchia štruktúr riadiaceho personálu by mala zabezpečovať:

1) Stabilitu profesionalizmu konceptuálnej moci a taktiež jej stabilitu vo vzťahu k celkovému cieľu rozvoja spoločnosti v priebehu obmeny generácii;
2) Kumuláciu profesionalizmu v týchto štruktúrach v procese ich fungovania;
3) Vylúčenie „elitarizácie“ sféry riadenia podľa triedneho(kastového), národnostného, miery „židoobdivovania“ a ďalších príznakov;
4) Informačnú bezpečnosť spoločnosti;
5) Blokovanie vmiešavania sa nekompetentných príslušníkov davu do procesu riadenia.

Pri riadení tohto procesu je nevyhnutné si pamätať nasledovné: **V DEJINÁCH ROZVOJA SPOLOČNOSTI SA ŠTRUKTÚRNY SPôSOB RIADENIA VŽDY RODIL Z BEZŠTRUKTÚRNEHO** a nikdy nie naopak. T.j., najprv bol vždy vytvorený personálny stav štruktúr, už disponujúci pre ich prácu nevyhnutnou kvalifikáciou a až potom dostávala štruktúra svoju architektúru[1], zaujímala v celkovej vzájomnej vloženosti štruktúr spoločnosti svoje miesto a formalizovala sa právne[2].

Zostrojenie štruktúry(jej uzákoňovanie), NEzabezpečené kvalifikovanou úrovňou personálu, ju robí práceneschopnou. Z toho príslušníci davu väčšinou vyvodzujú „nemožnosť“ uskutočňovania toho typu činnosti, pre ktorý bola daná štruktúra vytvorená. Hoci vo väčšine prípadov je reálne na vine

a) nízka kvalifikačná úroveň personálu štruktúry a
b) záškodníctvo „oponentov“ projektu bezštruktúrnym (nepriamym) spôsobom.

Toto dobre vidno napr. na procese degradácie personálu štruktúr býv. Východného bloku a ZSSR. V ´50 a ´60 rokoch 20.stor tu direktívno-adresný systém riadenia[3] ZSSR dokázal organizovať život spoločnosti tak, že krajinu pozdvihol na celosvetovo 2.miesto, čo sa týkalo jej

[1] To sa týka hlavne riadiaceho personálu. Avšak do nemalej miery aj bežnej populácie: Ak nemám dostatočne všeobecne vzdelaných ľudí(personál) a dávam im iba čiastkové „rýchlokurzy“, vychovávam „fachidiotov“(pseudošpecialistov s tunelovým videním), čo výrazne zvyšuje riziko totalitarizácie, elitarizácie spoločnosti. Pomer osobného rozhľadu riadiacich pracovníkov a „zvyšku“ spoločnosti bude manažérov vždy nevyhnutne lákať „na Boha sa hrávať“(nedelenie sa o prsteň moci). Tak vzniká i problém s inováciami, snaha osôb na „teplých miestach“ egoisticky všemožne blokovať rozvoj, sabotovať, tzv. autorsko-patentovým právom blokovať vývoj, atď. Reálne majú na presadzovanie patentového práva prostriedky iba korporácie a za nimi stojace banky s prakticky neobmedzenými prostriedkami na „motivovanie“ výkladu všemožne ohýbaných a v konečnom dôsledku dlhodobo účelovo systematicky na zneužívanie proti „zvyšku“ populácie pripravovaných zákonov..

Ďalej: Aby človek ľudsky rástol, mal by niekoľko krát v živote (3-4?) komplet zmeniť svoju prácu, systematicky sa preškoliť. Inak zakrnie, mentálne(v miere chápania meniaceho sa sveta) i morálne degeneruje. Nasleduje nihilizmus a/alebo agresia, drogy, atď. Viď dnes dlhodobo politicky zámerne samovražedné moderné „pracovné tábory“ (korporátne fabriky a budovy „kancelárskych krýs“). Prijateľný je taký prístup výnimočne, iba ak - tak len veľmi krátkodobo-dočasne po nejakej celospoločenskej, či celocivilizačnej katastrofe. (pozn. prekl.)

[2] Niekedy sa však z bezpečnostných dôvodov právne ani neformalizovala. (pozn.prekl.)

celkového potenciálu. Zvládol výrobu a využívanie veľmi zložitých modulov raketovo-kozmickej techniky, pričom v nasledujúcich rokoch pomerne rýchlo degradoval do tej miery, že nezvládal primitívnu organizáciu plánovania jednotlivých operácii masovej výroby mydla[1], zubnej pasty a ďalších produktov bežnej spotreby potrebných pre základné materiálne zabezpečenie životnej úrovne populácie. To hovorí nie o nemožnosti fungovania-riadenia plánového hospodárstva(ekonomiky), ale o degradácii personálu, zrade a záškodníctve na najvyšších úrovniach riadenia býv. ZSSR a Východného bloku celkovo.

Osobitne sa to týka formovania prediktora-korektora v štruktúrach štátu. Samotný princíp zvrchovanosti(autokracie) konceptuálnej moci totiž vylučuje akýkoľvek diktát zo strany služobných postov (funkcionárov), reálne sa nezúčastňujúcich konceptuálnej činnosti na rovnakej, alebo vyššej úrovni zodpovednosti(dôležitosti). T.j., snaha o diktát takýchto funkcionárov vo vzťahu k architektúre štruktúry samotného prediktora, jeho personálnej štruktúry a ďalším otázkam fungovania štátu je bezpredmentná.[2]

Z tohto dôvodu „NSA“[3], rôzne „prezidentské úrady, výbory a oddelenia“, „prognostické skupiny“ sformované z úradníkov a na konceptuálnej moci nezúčastnených špecialistov, reálne neoprávňujú nádeje do nich vkladané. Tvorbu a rozvoj štátnosti, prípadne efektívne po-, či zo-štátnenie[4] môže uskutočniť iba už fungujúci prediktor. Pričom tak môže urobiť AJ prostredníctvom pohltenia už existujúcej štátnej štruktúry. Maximum, čo existujúca forma štátnosti môže pre tento proces urobiť, je nebrániť mu a spolupracovať s fungovaním prediktora v jeho občianskych, organizačne nezafixovateľných formách. Všetko ostatné sa počas tohto procesu rodí v harmonických formách skutočného rozvoja a NIE „umelou výsadbou“.

[3] Plánovanie vždy bolo a je aj na Západe, ale je väčšinou neoficiálne, skryté. Trh vždy bol a je len nástrojom realizácie príslušného plánu, alebo plánov(zámerov a koncepcie-jednotlivých krokov-želaných obrazov, vedúcich k vytýčenému cieľu). Oficiálne o finančný zisk ide len na nižších úrovniach. Na vyšších úrovniach, kde manažér-(a)sociálny inžinier(+ jeho rodina, známi,..) obrovské prostriedky, ktoré kontroluje nikdy nemôže minúť, aj keby ako chcel, v podstate od istého bodu okamžite automaticky prepne do módu koncentrovania moci, boja o moc, kde sú financie len jedným z mnohých prostriedkov a navyše pomerne silno neefektívnym..Musí na neideologickej úrovni totiž ľudí permanentne nejako „motivovať“ a často i priamo dirigovať-hovoriť im, čo majú robiť a to stojí čas..namiesto toho, aby sami od seba vedeli, čo a ako. Viď kedysi náboženstvá a rôzne ideológie, filozofie.. - dnes formovanie korporátnej kultúry (projektovanie konkrétnych parametrov želanej kolektívnej osobnosti) (pozn. prekl.)

[1] Kto zabudol alebo nevie, tak na konci „reforiem“ (počas prestavby-„Perestrojky“ hospodárstva) sa mnohé bežné spotrebiteľské tovary (cukor, maslo, mäso, mydlo) predávali na prídelové kupóny, vydávané obyvateľstvu v mieste pobytu, čo ešte dodatočne ohraničovalo možnosti základne nevyhnutnej individuálnej spotreby spolu s ohraničeniami kladenými na rodiny katastrofálne nízkou výškou príjmov, extrémnou infláciou a dokonca dlhodobým nevyplácaním miezd.

[2] Konceptuálna moc je autokratická(zvrchovaná) vo svojej podstate. Tak, ako aj napr. to, čo sa v tzv. náboženstvách niekedy nazýva „Boh“.. Konceptuálnu moc si nemožno kúpiť, zdediť a ani delegovať. Možno sa ju len pracne naučiť a vykonávať. Každý mentálne ako-tak zdravý občan je toho schopný. „Uvedomujem si, čo zrobiť treba a tak i to, čo sa stane, ak tak neurobím.“ V tom je občanova sloboda.. Kto nevie, čo treba(aspoň v hrubých črtách samozrejme), automaticky sa ovcou jatočnou stáva. To je princíp skutočnej demokracie, zvrchovanosti občianskej spoločnosti. Ak populácia nie je konceptuálne zdatná, v davokraciu..v démonkraciu sa postupne zákonite pre-vracia, mení. Ako v rozprávkach kamenie, otrokmi sa stáva. Cui bono?? (pozn. prekl.)

[3] National Security Agency – špionážno-kryptologická agentúra(nemýliť si s NSA); koordinuje spoluprácu jednotlivých silových zložiek vlády USA, bezpečnostno-informačných a vojenských zložiek. Podlieha priamo prezidentovi a stojí nad CIA. Do nemalej miery určuje rámec základov zahraničnej politiky – ciele a spôsoby presadzovania záujmov USA v jednotlivých oblastiach sveta. (pozn. prekl.)

[4] Reprivatizáciu, znárodnenie do rúk národov, ktorým v danej krajine KONCEPTUÁLNO-STRATEGICKÉ výrobné prostriedky tak-či tak právne patria. Ide iba o to, reálny stav dať do objektívne správnejšej právnej interpretácie. Zmena zákonov v tomto zmysle v podstate ani nie je moc nutná a stačí podľa nich konať len v ich celkovo objektívne lepšej interpretácii. (pozn. prekl.)

Snahy prekážať spoločenskému prediktorovi v jeho činnosti vo vnútri danej krajiny sú štatisticky predurčené. Od istého momentu však budú vnímané ako vedomé pôsobenie expanzie siono-internacizmu so všetkými z toho plynúcimi nevyhnutnými dôsledkami.

Konanie „právneho“ štátu je podriadené zákonodárstvu. Konanie mafie je podriadené jej chápaniu cieľov[1]. Z tohto dôvodu môže síce mať „právny“ štát v súboji s mafiou ojedinelé úspechy, ale celkový účet bol, je a vždy bude v prospech mafie. Siono-internacistické „slobodo“murárske štruktúry sú najstaršou a najkultúrnejšou(v istom zmysle) medzinárodnou mafiou. Preto sa spoločnosť môže chrániť pred jej bratským objatím a zneužitím iba keď podryje kádrovú(personálnu) bázu medzinárodnej mafie, pozdvihne sa nad mafiu v chápaní pojmu CIEĽA-VEDOMOSŤ a vytvorí cieľa-vedomé štruktúry, disponujúce vyššou efektivitou vo vzťahu k cieľovým funkciám a vyššou akcieschopnosťou ako mafiózne štruktúry a štruktúry štátu podriadeného biblickému internacizmu.

Z toho je jasné, že sa celospoločenské hlasovanie stáda a parlamentarizmus nejavia byť reálnou demokraciou, čo je opäť najlepšie vidno na príklade Nemecka. V r.1933 prišiel A. Hitler k moci zákonnou cestou a dôsledkom hlasovania stáda[2]. V roku 1933 nemecké dav(stádo), neuvažujúc o dôsledkoch svojho konania, bezmyšlienkovite hlasoval za bezpodmienečnú kapituláciu Nemecka v r.1945 v dôsledku jeho zdrvujúcej porážky spojencami. Nemci ako národ po tomto všetkom existujú v neposlednom rade aj vďaka tradičnému uhlu pohľadu národov Ruska na celú danú vec, vyjadrenú J.V. Stalinom: „Hitlerovia prichádzajú a odchádzajú, ale národy zostávajú“[3].

Rovnako sú ale skutočnej demokracii vzdialené autokratické fašistické chunty a súčasné pokusy predať v bývalom Východnom bloku, ZSSR i v EÚ moc nad národmi kriminálnym syndikátom, „opatrujúcim“ korporácie, akciovky, kooperatívy(družstvá) a jednotlivé sféry trhu a služieb. *T.j., zákulisnej a verejnej oligarchii s čisto formálnymi voľbami, ako je na Západe aktuálne už dlhodobým trendom.

[1] Skutočných a fiktívnych v rámci spoločnosti – predStavivosť = Cieľavedomosť. Rozlíšenie A) objektívnej reality a možností - variantov jej vývoja a B) ilúzie. Ďalej prichádza otázka: Ktoré varianty budúcnosti sú pre mňa výhodné z pozície B) egoistu, až mafiána..alebo A) pre spoločnosť celkovo – z pozície Človeka. Ktorým variantom vývoja brániť nebudem, ktoré aktívne spriechodním, prípadne nepriamo, či dokonca priamo podporím...Keď si nie som úplne istý cestou, „hrám“ na viacero variantov danej celkovej zvolenej koncepcie, medzi ktorými podľa situácie a potreby preskakujem, ako medzi vlakmi idúcimi na paralelných koľajniciach. Avšak prináša to viaceré riziká, keď jeden vlak ide pomalšie, či okľukou, na chybný vlak nastúpim, atď.. Ideálne je však ísť po ceste jednej, priamej..ak je Človek dostatočne vyladený na príjem Zhora. (Ak sa všetko celkovo objektívne zlepšuje a nie len pár vyvolených vecí.) Kurz optimálny, jemu(Človeku) na mieru šitý v jeho roli pre ľudstvo jedinečnej, ktorá je u každého na lodi spoločnej. (pozn. prekl.)

[2] Samozrejme celková situácia bola predpripravovaná subjektmi medzinárodnej..a hlavne globálnej politiky, keď sa poniektorí nie neúspešne znova snažili zneužiť Nemecko na svoje ciele. Viď priebeh mnoho iných konfliktov na politickej scéne predtým i potom. T.j., vtiahla za konkrétnymi viacerými účelmi (cieľovým vektorom) Nemcov a ďalšie národy do 1.svetovej vojny, následnej genocídy a hladomoru(státisíce mŕtvych) spáchanými na Nemcoch, čím zámerne naťahovali pružinu, aby ju mohli znova v jednom z ďalších plánovaných variantov globálnej vojny využiť. Vojna totiž môže byť medzicieľ(čiastkový) a peniaze nemusia byť cieľom konečným, celkovým. Vojna je nástrojom dostať pod kontrolu cudzie zdroje; paralyzovať populáciu, aby nemala čas myslieť; genocídou znížiť populáciu, ak otrokov stále menej potrebujete, automatizujete; apod.. (pozn. prekl.)

[3] Nemálo Nemcov proti nacizmu i aktívne bojovalo a ich Gestapo ako prvých, ešte pred židmi okamžite likvidovalo. I keď treba povedať, že sa v podstate veľká väčšina s tzv. hitlerovcami „zviezla“(ger: jmd. hat sich „gehen lassen“ – sk: „sa spustila, zviezla“..od „opustiť sa, alebo nechať sa zviesť..zVodca apod.“). (pozn. prekl.)

Skutočná demokracia je autokracia, zodpovedajúca sa za dôsledky svojich činov celej danej spoločnosti a otvorená pre celú túto spoločnosť. Inak povedané ide o moc národa, národov danej krajiny – moc každého nad samým sebou, ktorá sa stará aj o ostatných. „Lebo jednotlivec nemôže slobodným byť, keď spoločnosť slobodnou nie je a sloboda je nevyhnutnosť vedomá.“(Keď neviem, čo by objektívne bolo dobré zrobiť, rozhodnúť sa, či to zrobiť, ani nemôžem, bo zostávam vo svojej ilúzii väznený tým, kto ju „mojou rukou“ vo mne samom vytvoril.) To znamená, že v skutočne demokratickej spoločnosti si človek uvedomuje dôsledky svojich zámerov a z tohto dôvodu sa on sám vyhýba riešeniam, za dôsledky ktorých sa nevie zaručiť z dôvodu A) neschopnosti predvídať ich dôsledky a/alebo B) nemajúc potrebné špeciálne znalosti z daného odboru.

Ak jeho okolie nástojí na tom, že práve on by podľa ich názoru mal urobiť rozhodnutie ohľadom danej otázky, tak im úprimne odpovie, že za dôsledky svojho rozhodnutia[1] nemôže niesť zodpovednosť z dôvodu svojej nekompetentnosti v danej veci. Ak ale napriek tomu nástoja na jeho kandidatúre, tak potrebuje určitý konkrétny čas na získanie nevyhnutnej profesionality v danej veci. (V súvislosti s tým je zaujímavé si pripomenúť, čo bolo u nás na SK/CZ sľubované vedúcimi činiteľmi krajiny v r.1989 a porovnať to s realitou roku v r.1993, prípadne r. 2004 a krízy r.2008 a zároveň sa nenechať klamať dobromyseľnými zámermi dnešných poniektorých darmožravých kecálkov)[2].

Ak dotyčný ako profesionál v nejakej oblasti uvidí z tejto oblasti vychádzajúce nebezpečenstvo pre spoločnosť, tak on sám by mal hľadať kontakt s príslušným občianskym alebo štátnym prediktorom-korektorom a zúčastniť sa na formovaní koncepcie, ktorá by toto rozlíšené(identifikované) nebezpečenstvo odstraňovala[3].

S otázkou o podstate demokracie je zviazané rozlíšenie
A) chyby riadiaceho pracovníka(manažéra) od jeho
B) zrady B1) vedomej alebo
B2) nevedomej(podvedomej).

Chyby sú v ľubovoľnej činnosti štatisticky predurčené. Pritom čím vyššia je úroveň zodpovednosti daného riadiaceho pracovníka, čím väčšia je jemu podriadená sféra, tým väčšiu škodu pre spoločnosť znamenajú jeho chyby. Aby sme však mali právo hodnotiť danú škodu ako dôsledok chyby(A), musí od dôsledkov tejto chyby riadiaci pracovník spolu so svojou rodinou trpieť rovnako, ako všetci členovia spoločnosti. Konkrétne by nemal byť plat jeho rodiny vyšší ako priemerný plat v spoločnosti a zároveň musí byť vylúčený prednostný prístup jeho rodiny k akýmkoľvek spotrebiteľským fondom(výrobkov a/alebo služieb)[4].

[1] Ním navrhovaného spôsobu riešenia. T.j., či už ním samotným vypracovaného, alebo niekým poradeného. (pozn. prekl.)

[2] Dnes, v r.2017 by sme sa konečne mali rozpomenúť na sľuby z roku 1993 a nasledujúcich rokov..tak aj sľuby z roku 2004(vstup do Únie) a 2009(prijatie Eura), apod.. (pozn. prekl.)

[3] Ide v podstate o OPAK pojmu tzv. „iniciatívneho blbca“, či „bonzáka“, ktorý upozorňuje na systémové nezrovnalosti, nechápajúc samotný systém a jeho skutočné ciele. T.j., znova potvrdenie ľudového porekadla, že „Cesta do pekla je dláždená dobrými úmyslami“ – pri nedostatočnom chápaní reality. Opakujeme: nie dokonalom chápaní, čo je záležitosťou „Boha“, ale chápaní dostatočnom v aspoň základných, pre daný jav charakteristických črtách. (pozn. prekl.)

[4] Ide o tzv. fixnú zložku platu. V prípade preukázanej šikovnosti riadiaceho pracovníka, t.j., keď sa úroveň výroby a/alebo služieb v jemu zverenej oblasti zvyšuje, má samozrejme nárok na odmenu do max.cca 5-násobku priemerného platu v danej oblasti hospodárstva. Nie ako dnes, keď majú CEO(vyšší manažéri) aj 10-, či doslovne 100-násobok a viac priemerného platu, pričom je reálne v podstate nemožné, aby bol nejaký človek o toľko efektívnejší v porovnaní so svojim podriadeným, alebo konkurentom. Okrem demoralizácie, takýto ekonomický

Ak je ich dom alebo byt nadštandardný, za hranou bežnej dostupnosti, chata, obrnená limuzína, či prosto auto, pred ktorým je „vždy a všade zelená vlna, palivo a čisté ulice“; ekologicky čisté produkty, nadpriemerná oficiálna mzda v ním riadenej sfére činnosti, prednostný prístup k „neplateným“ a „plateným“ nadštandardným benefitom a neoficiálne „privyrábania si“ v podobe „všimného“, tak právo na chybu mizne[1]. Za týchto okolností sa chyba neodlišuje od zrady, vedomého zločinu voči pracujúcom občanom. Dnes sú CHYBY politikov & manažérov v býv. Východnom bloku ojedinelé. Väčšina zrádza a predáva veci a služby im samotným nepatriace. Plánovaný spoločenský rozklad a krádež národného majetku[2] počas prestavby a deforiem rozhodne „chybou“ neboli. Riadiaci pracovník na ľubovoľnej úrovni ale inak za vyššie definovaných okolností právo na chybu samozrejme má, aby nemal dôvody na jej skrývanie. Analýza svojich a cudzích chýb je základom rastu profesionality.

Toto je teda ešte ďalší dôvod (okrem ochrany pred aparátnym[3] kariérizmom, nepodloženým profesionalizmom), aby v oblasti riadenia nebola úroveň spotreby „platených“ a „neplatených“ benefitov vyššia, ako v dotyčným riadiacim pracovníkom kontrolovanej sfére hospodárstva[4].

V reálnych podmienkach môže byť riadiaci pracovník z dôvodu vzájomnej vloženosti štruktúr zatiahnutý do činnosti protištátnych mafii. Ospravedlnením v takom prípade môžu byť NIE slová „odpustite, diabol ma naviedol“, ale iba skutočné cieľavedomé činy v zmysle vytvorenia periférie spoločenského prediktora, antimafióznych štruktúr v riadiacom aparáte spoločnosti a konanie s cieľom úplnej výhry v boji s antinárodnými mafiami biblického internacizmu na úrovni celkovo najvyšších cieľov. T.j., na úrovni dlhodobejších(nízkofrekvenčnejších) procesov a na vyšších prioritách operačných prostriedkov riadenia. Na to však riadiaci pracovník nesmie byť davokratom a nesmie trpieť sociálnym idiotizmom[5].

Z tohto uhlu pohľadu je jasné, že cesta k demokracii vedie cez činnosťou spoločenských organizácii rôzneho druhu: strán, výborov, zväzov, firiem, občianskych združení, družstiev, korporácii, i mafii, atď..

---

model spolu s úrokmi a nekrytým obeživom odsáva prostriedky spravodlivejšej distribúcie benefitov optimalizácie hospodárstva a tak vytvára sociálne napätie, spoločnosťou neželanú vnútornú konfliktnosť vlastného životného systému. T.j. konfliktný potenciál, želaný ak, tak z pozície nepriateľa danej spoločnosti. Vonkajšieho a/alebo vnútorného. (pozn. prekl.)

[1] Čubajs, Gajdar a ďalší deformátori i u nás sa v súvislosti s týmto kritériom rozhodne nemýlili (*ale vykonávali organizovanú kriminálnu činnosť masového rozsahu plne vedome). Okrádali národ a zneužívali služobné právomoci a právomoci seba ako verejného činiteľa s priťažujúcimi okolnosťami vlastizrady (*a v niektorých prípadoch i genocídy).

[2] vytvoreného mnohými generáciami (pozn. prekl.)

[3] Falošno-manažérskym (pozn. prekl.)

[4] Okrem toho ide o prostriedok formovania a uzatvárania spätných väzieb v systéme „spoločnosť – štát“(medzi oboma subjektmi) pomocou ekonomiky. Podrobnejšie na tému viď „Základný ústavný princíp“ v práci Vnútorného prediktora ZSSR „Krátky kurz...“(Úvod do reálnej ekonomiky).

[5] Viď zač. kapitoly – 5 druhov sociálneho idiotizmu:

1) verno-p-oddanosť(slepá, fanatická),

2) liberalizmus (bezhraničný),

3) židonadchnutosť (extrémistické, nekritické zbožňovanie „samo“vyvoleného národa)

4) puntičkárstvo (malichernosť)

5) nihilizmus

(pozn. prekl.)

V davo-„elitárnej“ spoločnosti treba množstvo politických strán iba tým, ktorí reálne nesú konceptuálnu moc, podporujúcu davo-„elitárne“ rozdelenie danej spoločnosti. Hojnosť politických strán má u paseného národa vytvárať ilúziu slobody slova a mysli a podporovať národ v presvedčení, že rôzne strany vyjadrujú vo voliteľných orgánoch štátu názory rozličných špecializovaných skupín, dôsledkom čoho je vyrábaný smutne známy „konsenzus“[1] – srdečný súhlas ľavých, i „pravých“ – a spoločnosť prekvitá.. Keď však spoločnosť prekvitá, znamená to, že v každodennom živote je realizovaný NIE pluralizmus(množstvo) rôznych straníckych názorov, ale jediná a pre všetkých spoločná koncepcia. Jednotlivé časti(sú-čiastky) tejto koncepcie sú akurát z dôvodu jej maskovania[2] rozptýlené v pluralite[3] názorov strán tzv. vládnej koalície i opozície v rámci jednotnej koncepcie[4]. Skutočný pluralizmus názorov politických strán je pluralizmom vzájomne sa popierajúcich koncepcii. Ak sa skutočný pluralizmus uskutočňuje v praktickom každodennom živote, tak riadenie daného systému kolabuje, ako môže každý vidieť na súčasnej Východoeurópskej, Ruskej a v podstate i EÚ realite.

Stranícka masa(dav) a sympatizanti všetkých strán v skutočnosti patria k rôznym sociálnym vrstvám. Avšak tzv. stranícke aktívum, zúčastňujúce sa na činnosti volených orgánov davo-„elitárnej“ spoločnosti, patrí napriek tomu takmer výlučne iba k jednej (a)sociálnej vrstve: k PROFESIONÁLNYM ZAKLÍNAČOM DAVU, PARLAMENTNÝM deMagógom[5]. Väčšinou vôbec nejde o hlúpych ľudí (podľa merítok ich okolia), ale taká je proste ich vnútrospoločenská

[1] Existuje uhol pohľadu, že konsenzus je nonsens, t.j. hlúposť, blbosť,..* resp. KonCenzus..Cenzúra, ohlodanie, nehľadanie skutočne objektívne lepších názorov a takým spôsobom Ni(e)kým zákulisným želané maximálne možné blokovanie, obmedzovanie rozvoja spoločnosti s cieľom zachovania a rozvíjania informačného náskoku iniciátora daného politického modelu. Podobne ako u „zachovávania budovania konfliktného potenciálu“ v objekte riadenia. T.j., keď minimálne časť riadenia subjektu spočíva na využívaní chýb v samoriadení objektu. (objekt-auto, subjekt-vodič)Chyby môže pritom ako acces- and trigger-pointy projektovať a iniciovať aj samotný externý a/alebo interný subjekt.*

[2] špecializácie, bezpečnosti, efektivity, atď.. (pozn. prekl.)

[3] Z pohľadu celkového smerovania spoločnosti len fiktívnej. Jednotlivé rôzne názory koalície i opozície sa rozlišujú iba v tom, AKO ísť(prípadne KADE), nie však KAM. Pričom vieme, že biblická koncepcia začína akože prirodzeným zlom človeka a končí apokalypsou(po grécky aj „odhalenie“..)

[4] U nás je taktiež do istej miery konceptuálne dvojvládie, hoc momentálne asi skôr prevažuje koncepcia biblická(podprahovo otrokárska), čo spôsobuje čiastočný konzumný boom ako na Západe(Západ tu podporuje konzum svojho odpadu a pre svoj plebs lacnú výrobu) a zároveň rozklad celkovej morálky a kultúry spoločnosti. Korupcia je vo svojej mnohorakosti základom tzv. Západnej civilizácie (postavenej na bezhraničnom egoizme) ktorá stále ešte globálne dominuje. Jej symbolom niekedy býva aj ono staré koleso vo forme samosapožierajúceho hada..keď už požral všetko ostatné. Ak táto prázdnota, ničota Západu nebude niečím naozaj zmysluplným naplnená, hrozí, že by ju vskutku mohol „naplniť“ aj chorý pseudoislam. Najskôr by sme teda mali asi pomôcť v tomto zmysle samy sebe, očistiť pôvodné kresťanstvo od nánosov a zvráteností a až potom(resp. minimálne paralelne) pomáhať islamu s korekciou jeho dezinterpretácii Zjavení. Podobne aj voči iným relígiám, čo všetky spolu pri vzájomnom konkrétnom porovnávaní a protodialektickom rekonštruovaní logicky spoločného zjavenia vyústi do jeho pôvodne najpravdepodobnejšej formy. Túto Vodu Mŕtvu bude už každý sám a všetci spolu ako Mieru-formu napĺňať Vodou živou, vlastnou tvorbou, sTrojením vedomým ako dietky Božie, námestníci Jeho tu na Zemi. (pozn. prekl.)

[5] Góg z Magógu sa v Biblii niekedy považuje aj ako metafora pre Setana. Kniha Zjavení Zjav. 12:1–17, 20:1, 2; Ezech. 39:11, atď..

funkcia, ktorú nosia „na svojich pleciach“[1] spolu so svojou účasťou na príslušných etapách vždy prítomnej PFR(Plnej funkcie riadenia).

Ak by sme analyzovali ich spôsob života, tak v davo-„elitárnej“ spoločnosti patria minimálne k najspodnejšej vrstve(kaste) „elity“. Napriek tomu, že oni sami osobne vzišli z obyčajného ľudu. Najlepšie to vidno v otvorene kapitalistických krajinách, kde finančná „elita“ najštedrejšie platí za služby najšikovnejších profesionálnych zaklínačov stáda nezávisle od ich pôvodu. V pseudosocialistickom davo-„elitarizme“ táto snaha o celkové zavedenie „ELITÁRNOSTI“ SFÉRY RIADENIA(manažentu) a de facto „legalizáciu-oprávnenie“ takéhoto prístupu k stádu, privádza k slovám E. Düringa:

«.. spolu s uspokojovaním potrieb spravodlivosti bude mať svoje miesto aj dobrovoľné vyjadrenie osobitnej vďačnosti a úcty, (čo znamená „dobrovoľné“ akceptovanie nespravodlivosti, vládnucej v spoločnosti, obíduc kontrolu vedomia jeho členov[2]: - aut.).. Spoločnosť robí sama sebe česť, keď vyznamenáva vyššie druhy činnosti, poskytujúc im mierny spotrebiteľský prídavok(benefit)».

F. Engels mu ako odpoveď napísal jednoducho nasledovné:

«A pán Düring taktiež robí sebe samému česť, keď, spájajúc nevinnosť holuba s múdrosťou hada, sa tak dojemne stará o mierny benefit pre Düringov budúcich liet»[3].

V.I. Lenin vo svojom diele „Štát a revolúcia“ zo svojho pohľadu taktiež potvrdil názor F. Engelsa na vec, keď vyzdvihol potrebu stanovenia výplaty úradníkov a riadiacich pracovníkov na úrovni priemerného platu bežných robotníkov. Na tieto názory Engelsa a Lenina zabúdajú rovnako(prečo?) tak ich „hateri“[4] ako aj nasledovníci. Tí, čo sa zaoberajú „vyššími druhmi“ činností, robia česť sebe a dobro spoločnosti vtedy, keď sú „vyššie druhy“ činnosti uskutočňované bez SAMOchválenia sa[5] a poskytovania „spoločnosťou“ „mierneho“ konzumného

[1] Podľa miery (ne)chápania objektívnej reality a tendencii vývoja jej dejov-procesov..Pretože vskutku, správcami systému sú oficiálni nereálni politici nepriamo rôznymi prostriedkami(odporúčania, financie,..) do svojich pozícii na kandidátske listiny ako bábky-masky osadzovaní nie podľa miery svojho chápania, ale **podľa miery toho, čo nechápu**. Ďalej podľa miery amorálnosti.., lebo poriadneho, chápavého človeka by ani nenapadlo urobiť to, čo od neho programátori a admini systému v kľúčových okamihoch žiadať budú..i museli by imitujúce a kompromitujúce materiály na zákazku vyrábať, sa vyhrážať, prípadne priamo zasahovať, čo býva pre všetkých zúčastnených zbytočne „nepríjemné“.. i z bezpečnosného hľadiska prípadného neskoršieho vyšetrovania udalostí pri nutnosti korekcie ich činov-zrady v neposlednom rade i pred zahraničnou verejnosťou. T.j., pre zmiernenie rizika rôznych arbitrážnych súdov pri neskoršom postupnom nevyhnutnom návrate majetku pôvodnému okradnutému majiteľovi-národu.. (pozn. prekl.)

[2] Cez podvedomie. Ide o podprahovú techniku manipulácie – jeden zo spôsobov podsunutia nejakej myšlienky akože „medzi rečou“ do podvedomia obete (objektu agresie). Eng. aj tzv. „bypassing“ (pozn. prekl.)

[3] Kniha „Anti-Dühring“ 1878 (pozn. prekl.)

[4] Ich nenávidiaci - z eng. „to hate“ – nenávidieť- výraz politického slangu 2.pol. 2.dekády 21.stor. (pozn. prekl.)

[5] Samochvála, chválenkár.. ľudové porekadlo: „Čože to tu smrdí?“..odpoveď prítomných: “to samochvála brní..“..nasleduje smiech nad market“kingom“..“self“mademanom. Vývod na úrovni podvedomia národa: „Buď pôjdeme spolu hore, alebo nikto.“.. „bo keď jeden príkladom chce ísť, tak na úkor druhých sa nevyvyšuje“..ostentatívne hlavne spotrebou..majetkovo..lebo keď už m´amonu podľahne, čo s ním potom..načo zasa pogrom??..radšej stopnúť neplechu v zárodku pred pokušením jej „rozkvetu“.

Zároveň ide aj o ochranu komunity-dediny pred ďalšími „huncúctvami panskými“.. “bo zriedka-kedy sa z mesta, zvesť, či vec dobrá ku nám vzniesla..“

Ježiš na tému: „Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach,..“ Mt kap.6, 1-6, 16-18.

Židovské príslovie na tému: „My židia sme ako opice: keď jedna na konár vylezie, i druhé za chvosty vytiahne..alebo sami po jej chvoste hore vyjdú“(otázka: načo loziť na stromy, resp. zostávať na nich..nemáme azda evolučne z nich zliezať?..ibaže by na ďalšej úrovni chápania, o Strom Poznania, Rozlíšenia išlo..) (pozn. prekl.)

benefitu.. A práve tomuto cieľu slúžilo za bývalého režimu tzv. stranícke maximum[1], ohraničujúce príjmy straníckych funkcionárov. Inak totiž(ak nie sú dostatočne ohraničení) robia tieto osoby(zaoberajúce sa „vyšším“ druhom činnosti) predovšetkým rôzne nečestnosti a systematicky ničia-rozvracajú spoločnosť. Spolu samozrejme s bezdôvodným obohacovaním sa pomocou rôznej kriminality, ktorú sa snažia z pozície svojej funkcie(a svojich kamarátov z „mokrej štvrte“) kryť - výsledkom sú rôzne protislužobné „darčeky a pozornosti“ ako chatky, byty, autá, šperky, drahé dovolenky, písané na kadekoho z okolia „vyvoleného“, atď..až do úplného rozvratu, zmyselného neukojiteľného zvrátenia podstaty osobnosti človeka, či už dotyčný príklad-idol más pochádza z „davu“, alebo z „elity“.[2]

Ježiš Nazaretský na tému vraj povedal:
„Nemôžete slúžiť dvom pánom.. Nemožno dať spolu Boha s m´Amonom“.
V Koráne sa o tom píše nasledovné:
„Choďte za tým, kto od vás odmeny nepýta a kto cestou priamou chodí-zavíta“.

Všetko vyššie povedané sa týka i médií, ktoré sú buď priamo „nestrannej“ finančnej „elite“ oddané – resp. predané.., alebo dodržujúc stranícku disciplínu, odrážajú svetonázor ich zakladajúcej strany, *či think-tanku.

V davo-„elitárnej“ spoločnosti sú moderní profesionálni mágovia-zaklínači stáda v orgánoch výkonnej moci, straníckych orgánoch a v nestraníckych prostriedkoch masovej dezinformácie(médiách) fakticky platení „nestrannou“ finacistickou „elitou“, stojacou na troch veľrybách[3]:
1) zákon,
2) kult,
3) **imitácia** dobročinnosti.

V podmienkach konglomerátu je „elitou“ v rámci samotnej „elity“ siono-internacistická „slobodo“murárska mafia. Preto sa tu pod Zákonom chápe:
a) zlo-dejský zákon „Mojžiša“[4];
b) kult peňazí, m´amona a fanatického židoobdivovania;
c) „dobročinnosť“ mafie vo vzťahu k ňou okrádanému plebsu, keď mafia hádže zo stola to, čo nie je schopná sama svojim neukojiteľným apetítom zožrať, stráviť.

[1] Maximálna mesačná mzda, ktorú mohol úradník, alebo politik na danej funkcii obdržať. (ger: „Ein Politiker bekleidet ja nur das Amt, und ist bei Weitem nicht deesen Inhaber“) (pozn. prekl.)

[2] Pokiaľ sú občania k danej činnosti tolerantní, takmer nikto prsteňu moci časom neodolá a spadne spolu s tými, ktorí mu svoje práva de-legovali, do všeobecnej noci. (pozn. prekl.)

[3] Podľa jedného zo stredovekých GEOcentrických(dnes EGO) svetonázorov symbolicky ležala Zem na 3 veľrybách, resp. slonoch, ktoré boli zasa na obrovskej korytnačke plávajúcej vesmírom, ktorý sa okolo nej točil. (pozn. prekl.)

[4] Mojžiša mýtického, Ni(e)kým účelovo vytvoreného. Nie v zmysle reálnej fyzickej osoby-človeka, ak taký existoval..Ide hlavne aj o v predchádzajúcich kapitolách spomínaný Zákon z knihy Deuteronómia a Izaiiáša: „Druhým dáš na úrok a svojim nie, i tak vládnuť budeš nad svetom, pokým všetko nepominie..“(parafráza - pozn.prekl.)

Tieto tendencie sa v býv. Východnom bloku a ZSSR aktivizovali so začiatkom deforiem a prestavby(tzv. „perestrojky“[1]). Preto je multipartajný[2] politický systém v davo-„elitárnej“ spoločnosti iba jednou mnohotvárnou stranou KAPITÁLU a nepredstavuje žiadne iné záujmy, okrem záujmov pohlavárov vládnucich nad správcami veľkokapitálu.

* * *

Tento formálne pluralitný, no podstatou totalitárny JEDNO-STRANNÝ SYSTÉM presvedčivo dokazuje svoju efektivitu už v priebehu viac ako 2000 rokov. Všetky jeho rôzne časti (po latinsky „partia“) pracujú nie na množstvo vzájomne sa jedna druhú vylučujúcich koncepcii, ale na jedinú – biblickú koncepciu zostrojenia globálneho rasistického „elitárno“-nevoľníckeho štátneho zriadenia. Čeliť tomuto systému môže iba efektívnejší JEDNO-STRANNÝ systém, pracujúci na koncepciu globálneho významu, vylučujúcu davo-„elitarizmus“ vo všetkých jeho formách a neformálnych prejavoch. Určite nie marionetný pseudopluralizmus politických strán, včítane marxistických, liberalistických, neoliberalistických, konzervatívnych, neokonzervatívnych, trockistických, leninských akože“komunistických“, „demokratických“, ešteakožedemokratickejších, republikánskych, zelených, modrých, hnedých, ružových, patriotických, či akýchkoľvek v tomto zmysle..

* *
*

Kapitál však ponúka najschopnejším zaklínačom stáda „primeraný“ prídavok pre potreby ich spotreby(onen „benefit“) a sám na seba berie i ono „bremeno“ určovania jeho „miery“, žeby sa zaklínači trápne necítili.. V podmienkach vlády siono-internacistického kapitálu v danom regióne je to všetko mnohotvarý siono-internacizmus.. mnohých tvárí.. Jednou z hlavných skutočných úloh „pluralitného“ systému je držať spolitizovanú časť stáda mimo sféry riadenia. Vytvára u tejto spolitizovanej časti stáda nejakú z viacerých možných foriem ilúzie moci národa, aby sa všetko dokola nekončilo[3] sociálnymi výbuchmi, pokiaľ to vyslovene netreba.

[1] Likvidácia hospodárstva, dvíhanie úrokových sadzieb do samovraždna, otvorená kriminalizácia spoločnosti a postupná demontáž väčšiny sociálnych štandardov na Východe a potom postupne, keďže nebolo ani západným jelitám komu pred svojimi ovčanmi konkurovať, i na Západe. Viď najbližší príklad Rakúsko a Nemecko a urýchľujúca sa demontáž ich Sozialstaat-u nasledovaná po hrôze ich gramotnejších patriotov z toho, že sme to na Východe tak rýchlo-skokovo vzdali..namiesto toho, aby sme to najlepšie z oboch systémov konvergovali-pospájali. (pozn. prekl.)

[2] Dvoch (napr. USA), alebo viacerých, mnohých tzv. parlamentných strán, aby malo stádo ilúziu možnosti voľby. Ako v starom Ríme v Kolosseu mali ovčania pri hrách na výber medzi tímami: a) zelení, b) modrí, c) bieli, alebo d) červení. Podobne, ako dnešné politické strany, či tzv. hooligans. Podľa prastarých základných hesiel politického market(K)ingu: Rozdeľuj a Panuj. Panem et circenses, Divide et Impera. Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen, atď.. (pozn. prekl.)

[3] V reálne podprahovo-otrokárskom režime, ktorému sa ľudia podvedome prirodzene bránia, lebo cítia nevyhnutne nekľud, nespravodlivosť, vnútrosystémové napätie, prirodzený „emočný diskomfort“ - signálku. Samozrejme ak nie sú už po generácie takmer úplne zdebilizovaní, paralizovaní, ako je tomu dnes žiaľ do nemalej miery na Západe(no nie len..keďže je táto „kultúra“ už nejaký ten čas globálna). Preto sa aj príznakovo správne vyostruje tzv. „protestná kultúra mládeže“ a veľa oviec tým z protestu pije a inak droguje, sa umelo dlhodobo stresuje –alergie, kardiovaskulárne ochorenia, rakovina – viď a) rýchle a b) pomalé samovraždenie a tak jelitami želaná umelá samoregulácia populu. Bežní pseudopsychológovia, absolventi treťotriednych univerzít sú však, podobne ako kedysi kňazi v ich roli, učení, vinu zvalovať na „osobné zlyhanie občana“(kedysi „hriešnika“, lebo „človek je akožeprirodzene hriešny“- jasná LOŽ), namiesto hľadania skutočnej príčiny – zavírenej kultúry(apokalyptického operačného systému), ktorá ľudí vychováva, psychiku masovo projektuje. (pozn. prekl.)

V.I. Lenin videl organizačný základ strany v jej stanovách. Druhí vidia v tejto roli jej program apod. Avšak v podmienkach „pluralitného“ davo-„elitarizmu“ stojí za celou hojnosťou najrôznejších, vzájomne sa jeden druhého odmietajúcich(ba niekedy až vylučujúcich) programov a stanov veľkokapitál[1]. Týka sa to všetkých - i otvorene fašistických strán, i dobromyseľne „komunistických“. V oblastiach, ktoré kontroluje interregionálne centrum, sa akýkoľvek veľkokapitál dostáva rýchlo[2] pod kontrolu siono-internacistického kapitálu, nad ktorým zasa na svojom stupienku tejto pyramídovej hry stojí siono-„slobodo“murárstvo a nadždovský globálny prediktor[3]:

Ako v staro-slovienskej rozprávke o Kostlivcovi - Smrtke Nesmrteľnej[4], disponujúcim nejakým „know-how“. Keď ono „know-how“ o mieste, kde sa ihla nachádza a jej vlastnostiach bolo odhalené[5] (narušilo sa jeho utajenie), tak „osoba nesmrteľná“[6] i všetky jej intrigy zhynuli, akoby ani nikdy neboli bývali..

„Know-how“ nadždovského prediktora je monopolná metodológia. Presnejšie monopol na metodológiu. Preto, ak z akejkoľvek politickej strany stiahneme šupku sprevádzajúcu jej činnosť, tak ostanú 3 veci:

---

[1] Nejaký konkrétny finančný obNos(vklad) špecifikovaný vzhľadom na cieľovú skupinu a ďalšie sprievodné podmienky, krátkodobé a dlhodobé náklady, atď.. (pozn. prekl.)

[2] Podľa tzv. bankových praVidiel a základných technológii riadenia trhu a burzy. Viď systém kumulatívnych úrokov, rôznych cenno-papierových „derivátov“ a iných reálne i podľa dnes platného práva kriminálnych operácii organizovaného zločinu najstaršej známej mafie..avšak zatiaľ v tomto zmysle jurisdikciou NEinterpretovaných, keďže je tá i samotná pod kontrolou tejto globálne ZATIAĽ stále ešte dominujúcej tzv.biblickej koncepcie..ba čo viac, javí sa byť(jurisdikcia) žiaľ jednou z jej železných pästí a nie ochrankyňou práv občana..naopak – je ochrankyňou aktuáleho min. cca. 5000 rokov starého, raz otvorene- a raz skrytootrokárskeho (krytpootrokárskeho, kryptokoloniálneho) režimu. (pozn. prekl.)

[3] Na tzv. „pyraMidione“, či „pyraMiDione“- po grécky horiaci stred, alebo aj horiaci, môj, boží, apod..; po Egyptsky-KaMet-Iter aj „ben-ben“, alebo „bnw“- svietiaci, lesklý, chlieb a „volavka“ ..v hlbšom, vyššom Egyptskom zmýšľaní zasvätenejších hieros, či héros z Domov Života (Egyptských-KaMet UniVersIt..) pravdepodobne všetko atribúty rovnakého javu. (pozn. prekl.)

[4] Кощей Бессмертный – táto staroslovienska rozprávka má viacero verzii. Napr. verzie s „Babou Jagou a čarovnými husľami“; „Mária Morevna“(Mne rovná? Mi-ravna? Moravni..Moravania..My rovní..v zmysle všetci?); „Žabia kráľovna“; „Vasilisa premúdra“; „Loď Sadkova na more vyplúva“; „Ivan Godinovič“(Rok, Čas..?); (pozn. prekl.)

Obsah: tradičný hlavný hrdina Ivan (Janko) bojuje o svoju od narodenia akože predurčenú nevestu Vasilisu(BasiLea..“kráľovná“) KirBitevu, ktorú unesie počas jeho nepozorného spánku Kaščej(po slovensky kostlivec,..koscej, alebo kosec, „ktorý žne tam, kde nesial“) Nesmrteľný. Kaščej „kápo“ úžerníkov na miestnom trhu, pred ktorým Ivan zachráni dedinčana Bulatu, ktorý mu potom pomáha. Unesená Vasilisa zistí, že smrť Kaščejova je pod Praho(m) jeho domu v palici s vencom(znaku) ukrytá, potom v capovi a finálne na ostrove pod dubom(v biektorých verziách vysoko na dube) vo vreci v zajacovi, v ktorom je kačka, v nej vajce a v ňom ihla a na jej konci smrť Kosca. Vajce Ivan a Bulat získajú..dohonia pomocou psíka, orla a raka, ktorých napriek hladu nezjedia. Vajce hodia Kaščejovi o hlavu a ten umrie. Potom cestou domov priletí ku ním 3-krát 12 holubíc, diev-sestier Koščeja. Bulata strážiaceho v noci varujú, ako Ivana, keď príde domov, bude chcieť zabiť vlastný psík, kôň a potom krava, no ak to prezradí, že skamenie. Bulat Ivana-kráľoviča ochráni a tri zvieratká Ivanove zmárni, na čo Ivan zasa jeho z nevedomia zabiť chce. Tak Bulat radšej zvolí skamenenie. Ako Ivan pochopí a nad ním plače, že vlastne sám ho zahubil, na kameň slza padne a Bulat sa prebudí. Tak sa príbeh oslavou končí velikou..

V inej variante s Mariou Morevnou: Ivan napriek zákazu Morevny chodiť do tajomnej komnaty, keď tam ona neni, do tej komnaty vojde a Koščej tam chytený, 12 reťazami o skalu prikovaný, ho o 3 vedrá vody na smäd prosí. Ivan mu ich dá a Koščej reťaze roztrhá, ujde a Moravnu polapí. Ivan ju vyslobodí, no Koščej ich na koni(symbol stáda-davu?) zaZračnom 3-krát dohoní, 2-krát Ivanovi za záchranu svoju odpustí, no na 3. ho zabije. Avšak krkavec, sokol a orol – muži dvojtvarí sestier 3.Ivanových, ho oživia a mu poradia, aby si u Baby Jagy(stslov. v preKlade i Baby „Hady“) taktiež koňa zázračného vybavil. Tak Ivan i urobí a v súboji Kosca, hodiac vajco o zem(alebo ihlou ho bodnúc), ubije. Atď, apod.. (pozn. prekl.)

[5] odhalenie = gr.“apokalypsa“..Kult Egyptského býka Apisa a nymfa Kalypsó? Kráľ, cisár, ceasear je nahý - interpretácii je samozrejme viacero (pozn. prekl.)

[6] Tzv. večný žid(Der ewige Jude – Le Juif éternel) je na Západe taktiež „bytosť nesmrteľná“. (pozn. prekl.)

1) metodológia[1],
2) koncepcia globálneho historického procesu v minulosti;
3) koncepcia sociálnych zmien(transformácii) v budúcnosti.

Stranícke stádo, členovia danej strany, stranícky bossovia a mozgové trusty(tresty) strán dostávajú z tohto všetkého v rámci časti, ktorá sa ich týka, presne toľko, aby sa pyramída odstupňovaného NEchápania vytvorila a informačný náskok tých vyššie pred tými nižšie neohrozila. Pyramída podľa

B) miery (ne)chápania medzi nezasvätenými a pyramída

A) vedomých znalostí(vedoMost(í)) medzi kamennohlavými bratmi „slobodo"-murármi, zúčastňujúcich sa na práci v strane.

Toto uzamyká(fixuje) riadenie strany na interregionálne centrum známymi metódami[2]. Koordinuje a stiera na úrovni deklarácii programov a stanov všetky očividné rozdiely medzi jednotlivými stranami tohto akože „pluralitného" systému. Krásne je celý tento mechanizmus vidno, keď nejakí AUTORITNÍ politici, nemrknúc brvou a nečervenajúc sa, dnes vychvaľujú to, čo ešte včera preklínali, alebo naopak.. A stádo upadnúce do sklerotickej[3] hypnózy opakovania ďalšej-novej lži a blažene, sťa baránok jatočný[4] ich počúva.

Preto, aby sme zbytočne ďalej perly kade-tade nehádzali:

Organizačná platforma(základňa) politických strán[5], ktorá sa bude nazývať či už VKS(b), KSE, EKS – Európska Konceptuálna Strana[6], alebo Mnohonárodná socialistická strana (nie je podstatné ako s presne volá) by mala z 3 častí[7] pozostávať:

1) Vysvetlenie[8] metodológie spoznávania (..okolitého sveta. T.j. metodológia práce s informáciami)

[1] No oveľa častejšie jej zjavná neprítomnosť. Dve ďalšie komponenty môžu byť zastúpené ako zamlčané informácie „medzi riadkami". *T.j., ich oficiálna akoženeprítomnosť. Až po ich(základných koncepcii) priame zahmlievanie, či dokonca popieranie ich existencie, z dôvodu akoženepredvídateľného chaosu..správania sa sveta a stáda, ktorého nepredpovedateľnosť je predsa rôznymi „odborníkmi" i No-bell-ovými a ďalšími oceneniami Ni(e)kým vybraných podprahovo-zákazkových prác „potvrdená".*

[2] Viď DVTR – príloha 1 obr.1 (pozn. prekl.)

[3] Mechanika psychológie „poradcov"(dozorcov) týchto politikov-autoritiek pracuje na sociologickom princípe, zo skúseností nášho druhu (vyšších primátov) ukazujúcom, že presnejšie formy kolektívnej pamäte a myslenia celkovo, majú trvanie max. cca + - 2 týždne. Problémom dnešnej inFormačnej doby (spomínanej zmenenej logiky sociálneho správania – viď DVTR príloha 1 obr.3) však pre starých kmotrov je, že máme zaznamenávacie médiá a internet celkovo, čo sprístupňuje pomerne presne predchádzajúce vyjadrenia ich momentálne vyvolených politikov-prostredníkov, protežantov. Čas sa zrýchlil a „majstrom" času na manipulácie zbýva zďaleka nie toľko, ako boli zvyknutí. Navyše je „času" stále menej, čím rastie manipulátorov stres, bo len s vysokou mierou chápania a vskutku dobrou vôľou(morálkou), možno stabilne vládnuť- riadiť dnes. Pritom inFormácie sú dnes, na rozdiel od minulosti(dostupné len j„elitám"), dostupné takmer každému, otázkou je iba schopnosť vedieť z nich si vyberať(hrozienka z koláča – cherry picking)- ona METODOLÓGIA práce s nimi. Viď DVTR a/alebo Zdravý, Triezvy rozum sedliacky -TRS (pozn. prekl.)

[4] Či zajac kobrou-hadom zhypnotizovaný (pozn. prekl.)

[5] Viď prácu Ruského Vnútorného prediktora: „Krátky kurz...", Príloha „Teoretická platforma všetkých mysliacich politických strán" a taktiež práca „O imitačno-provokačnej činnosti".

[6] Dnes už je v EÚ (v Čechách konkrétne tiež, ale pod iným menom) i v Rusku vytvorená Konceptuálna strana „Jednotenie", oficiálne konajúca vo verejnej politike na osnove Koncepcie spoločnej bezpečnosti. (Poznámka z r. 2004 a 1017)

[7] Niektoré z týchto častí-bodov jednotlivé národov aj do tej, či onej miery robia. ..i keď často hlavne skreslene a buď nedostatočne, alebo extrémne. Bo kurátori biblickí ich hlavne k tomu naháňajú, aby v zdravej miere neostali. Hľadajúcich tak proti sebe veky do krajných pozícii rozoštvávajú. Ide o to, konať tak VEDOME a hlavne spojiť všetky tri body(kde jeden bez druhého je len uhlíkom krátko bliknúcim) do jedného celku – Vízie, Obrazu, PredStavy ReAlnej. Ako MIM, a či FEI Model myslenia. (pozn. prekl.)

[8] Svoj výklad, interpretáciu, podanie. (pozn. prekl.)

2) Vysvetlenie koncepcie vzájomnej vloženosti Dejinného procesu vývoja svojej materskej krajiny v rámci
   a) globálneho historického a
   b) biosférického procesu v minulosti.
   Spolu s definovaním svojho vzťahu k deju(procesu)
   c) tzv. siono-internacizmu a iným formám davo-„elitarizmu“;
3) Vysvetlenie základných tendencii súčasnosti a základných princípov koncepcie východu z davo-„elitárnej“ slepej uličky vývoja (egocentrického inferna) smerom k ľudskosti = poľudšteniu spoloČnosti = človečenstvu = čeloVieČnosti[1]

A netreba do mdlôb padať, alebo od slovného spojenia **mnohonárodnostný socializmus** po strop skákať. Bo v mnohonárodnostnom ne-davo-„elitárnom“ štáte ani iného byť nemôže. Nutné je veru odlíšiť HO od antinárodného „internacionálneho socializmu“(internacizmu) – blúznenia a hrôzu Internacionálov od I. do IV. Internacionály – javu vskutku strašne krvavého. Ide totiž zas a znova iba o variantu siono-internacizmu podobne, ako u hitlerovského „nacionál-socializmu“(nacizmu)[2].

Základ – organizačnú osnovu strany, davo-„elitarizmus“ vo všetkých jeho formách zavrhnujúcej, musí METODOLÓGIA[3] tvoriť. Bežné po(d)vedomie ľudí predpokladá, že metodológia je len časťou ideológie. To však pravdou nie je. Jedna a tá istá metodológia poznávania objektívnych zákonov rozvoja spoločnosti môže v rukách rozličných sociálnych skupín vytvoriť vzájomne jeden druhého sa vylučujúce ideologické systémy. Tá skupina, ktorá ovláda najdokonalejšiu metodológiu ochrany svojich egoistických záujmov, môže so svojimi RADIKÁLNYMI EKONOMICKÝMI REFORMAMI naplodiť taký pluralizmus ideológii, že i čert si v nich nohu zlomí. Avšak metodologicky kultúrny(znalý) a faktologicky informovaný človek sa ľahko v podstate tohto BLUDiska myšlienok a „slobody“ zrkadiel krivých zorientuje. Práve z tohto dôvodu nosia platformy(základne) všetkých politických strán „demokratických“ spoločností ideologický a nie metodologický charakter. Ochrana monopolu na metodológiu je jediná záruka toho, že akožepluralitný politický systém môže ochrániť záujmy nad ňou stojacej a reálne riadiacej skupinky. Preto patrí tak pri politickom systéme s oficiálne dvoma, alebo mnohými politickými stranami, ako aj pri politickom systéme s jednou stranou, reálna konceptuálna moc tomu, kto „v zákulisí“ ovládajúc metodológiu, formuje a vzájomne odlaďuje

[1] ľudovo z rozprávok: „ČeloVieČiNe“. Sloboda je uvedomenie si svojich hraníc. Vedomie toho, čo to znamená povedať nevyhnutnosti, zodpovednosti: „NIE“.. T.j., uvedomovať si príčinno-dôsledkovú previazanosť aspoň základných dejov(procesov) univerza, ich základné frekvenčné charakteristiky a spôsoby narábania s nimi: skladania, riadenia, ovplyvňovania.. Inak povedané: uvedomenie si dôsledkov svojej činnosti, ako dospelý CeloVěk – ČeloVěk svojej všeObecnej kolektívnej, uni-vers-álnej zodpovednosti. Seba ako dospievajúce dieťa Božie, námestníka Boha tu na tejto planéte, na Zemi. Veru mnohé veky bolo predkami, dedmi našimi kódované v reči našej, v riečisku, prúde rieky Jeho.. Viď etymológia, rozprávky, ľudové porekadlá, folklór a ako ho vnímať, studnicu múdrosti chápať, uchopiť, načrieť vody z nej a sa s chuti od srdca dúškom riadnym napiť. Hymnus Hymny kRaja: „Kopala studienku kopala, pozerala do nej. Aká je hlboká, taká je široká, skočila by do nej..“ rôzne sa interpretovať dá a nie hneď nevyhnutne negatívne-najhoršie, ako „samovražda“ (Ako veďMa vraví: Ta neísť! Choď, kde chceš, len tam nie, tam červená je!!). Pozri štúdiu-publikáciu VP na túto tému: „Jazyk náš a kultúra reči..“ (pozn. prekl.)

[2] Jeden vyvolený národ, ktorý má akože vládnuť svetu - kľúče od miešačky od boha osobne a tak podobne. V base pri písaní Mein Kampfu totiž mladému Adolfovi SchekelGruberovi nič iné na podpis nebolo predhodené, ako jedna stará, vytestovaná ideológia, akurát zasa raz trochu inak prebalená. Dieťa tmy namiesto svetla, ktoré národom niesť malo.. ako sa v judaizme pôvodnom písavalo. Nie „zotročenie úrokom“ a „krv otrokov potokom“! Tak však svet ani na smrti nevinného stavať nemožno, čo zdravé sedliacke (s)vedomie blokuje – bo toť ideológia pre Ich otrokov..dogiem prísažná.. (pozn. prekl.)

[3] O metodológii a jej osvojení viď Prácu VP „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“(pozn. z r. 2004)

ideológie a programy politických strán v „cirkuse“..na verejnom póDiu.. Programovo-adaptívny modul štátnosti(zriadenia) zabezpečuje iba napĺňanie(realizáciu) koncepcie[1], smerujúc zdroje spoločnosti do príslušných odvetví činnosti s cieľom predovšetkým uspokojenia potrieb kon(S)ceptuálnej[2] skupinky[3] a až potom sekundárne na uspokojenie potrieb stáda: „davu“ spolu s „elitou“ jeho.

Národ sa vždy snažil o spravodlivosť v živote spoločnosti a likvidáciu davo-„elitarizmu“. Preto je zainteresovaný v tom, aby

1) koncepcia konštruovania spravodlivej spoločnosti a

2) metodológia, zabezpečujúca jej korigovanie,

boli čo najširším okruhom ľudí dostatočne chápané[4].

Z tohto dôvodu nevidí čestne pracujúca väčšina nevyhnutnosť v pseudopluralitnom systéme[5], skrývajúcom pred ňou tak metodológiu, ako i samotnú koncepciu rozvoja spolo-Čnosti.. a či -NEčnosti..

[1] Vo veľkej väčšine prípadov ním nerozlišovanej, si neuvedomovanej, iba podprahovo - v jeho podvedomí pracujúcej ako program. Automaticky ju(koncepciu) tak s väčšími – či menšími odchýlkami táto kolektívna(korporátna), kolektívno-individuálna osobnosť postupne krok za krokom(step by step) v jednotlivých programátorom pred-stavených a adminom korigovaných obrazoch realizuje. (pozn. prekl.)

[2] Scepter(žezlo) je starovekým odznakom moci. V Egypte boli dve: Bič s tromi pramienkami a pastierska palica taktiež s dvojitým koncom na spodu(was) i na chytanie hadov(?); alebo točeným – hekat-(dnes Rím-pontifex maximus, alebo „Mikuláš“); či ankh - žezlom. (pozn. prekl.)

[3] Možno i nepriateľskej voči „zvyšku“ populácie.. voči “hostiteľovi“. (pozn. prekl.)

[4] Aby si ich ľudia uvedomovali a na ich realizácii a optimalizácii aktívne spolupracovali. Pasivita sa totiž podľa objektívnych sociologických praVidiel rovná spolupráci s „the Dark side“(temnou stranou), ktorej práve len o onú pasivitu ide. Zamotanie, zblbnutie, znechutenie, nihilizmus. Lebo tak väčšinovo následne v démonkracii temnota davokracie vyhráva. Preto je, i bola ona vždy, ako najefektívnejšia, najstrašnejšia zo všetkých totalít vnímaná. Vláda ticho manipulovaného davu-zvera-stáda, čo ako prvé na popud svojich Panov vždy tých spomedzi seba udupáva, čo sa z infernálneho sna prebudili, alebo prosto už trochu umnejší narodili(2-3%) a sa mu(stádu) pomôcť snažia. T.j., vyslovených sociopatov je v každej spoločnosti masovo-štatisticky 1-2%, no ak je aspoň polovica stáda pasívna, inžinierstvo a-sociálne nad tým sociálnym(2-3%= raz toľko ako sociopatov) vyhráva. Preto istú mieru zodpovednosti na svojom osude i stádo samo nesie, keď hlavy svoje používať odmieta a iba program emócii-podvedomia sťa v kine premieta, ako printer-tlačiareň rukami svojimi do života-spoločnosti tlačí, realizuje. Tak čiastočne jeho(stáda) pasáci, vinu svoju na obete prenášajú, na teľce. A mocou bača opitý, oslavuje poddaných svoj spor letitý. Rozdeľuj a panuj. Tak sa vždy i na správu kolónie novej, najlepšie lokálna-vlastná j“elita“, podľa miery svojej sociopatie automaticky úspešne u baču o džob popýta.. Aby bolo nie len baču ťažké rozlíšiť, ale i psíkov jeho, keby sa nejaká parta ovcí chcela pre jatkami hoc i hlavou ako barančoky narýchlo ochrániť. (pozn. prekl.)

[5] Ľudovo sa niekedy na tému zvykne i vravievať: „Viac ako jednu stranu(ďalšie panské huncúctva) nie len my, no i dietky naše ťažko prekŕmia.“ Otázka je ale, či v našom kulturologickom prostredí SK/CZ (prípadne V4 a EÚ), nie je lepšie, sa DVTR naučiť a/alebo zdravý sedliacky rozum používať, do akýchkoľvek strán vliezť, potichu len reálne koncepciu zmeniť(matodologicky ovládnuť) a z jednotlivých strán prosto len vzájomne spolupracujúcich súťažiacich o najlepšie riešenie problémov (pod novou koncepciou) urobiť. Prosto tichá takmer až nebadaná postupná evolúcia kultúry myslenia, namiesto revolúcii(čo dietky svoje požierajú). Bez zástav KSB/DVTR, len jej kľudnými praktickými aplikáciami prosto objektívne lepších riešení aktuálneho množstva na dvere klopúcich-mlátiacich problémov spoločnosti a dnešnej civilizácie celkovo. Od biosférnych, energetických, sociálnych, ekonomických, až po sociálno-psychologické a tie prakticko-filozofické výzvy-príležitosti. Pričom Koncepcia vlastne ani nie je nová, ale to, čo všetci ľudia oddávna prirodzene chceli i deklarovali, len zo zákulisia šiel pod rôznym nátlakom v zásade dlhodobo presný egocentrický opak. Teraz, keď sa i poslanci už minimálne vďaka DVTR vedia pred kmotrami brániť a presnejšie ich jednoDucho nepotrebujú, tí(Zákulisie) svoje ciele a prístup buď prehodnotia a svoje skúsenosti do kufra spoločného hodia, alebo evolučne ako slepá vetva zaniknú. Prípadne ešte pri čiastočnej spolupráci nejaký čas mementom budú, čo k ostrahe, zvýšenej motivácii myslieť, pre populáciu viesť bude. Ak totiž populácia znova konzumne, či prosto mentálne a morálne spohodlnie, vedieť bude, čo ju zasa nevyhnutne a ich dietky, vnukov čaká – otroctvo, v jeho mnohorakých formách. Podobne ako dnes, ak stádo zostane davom..neprebudených, biorobotov, apoKaliPsov zombee. (pozn. prekl.)

Fakticky tak pri a) „pluralitnom“, ako ani pri b) politickom systéme jednej strany, máme dočinenia s metodologickou platformou[1], na ktorej stojí egoistická konceptuálna skupinka. Aj v podmienkach a) „plurality“ a aj b) post-Stalinského politického systému „jednej vedúcej strany“ v býv. ZSSR (a v podstate i v bývalom Východnom bloku[2]) slúžila SKRYTÁ metodologická platforma na podporu stavu, pri ktorom vykorisťovanie človeka človekom nielenže existuje, ale sa i programuje vo vzťahu k ďalekej budúcnosti. Pričom sa väčšina populácie nachádza pod narkózou[3] nevedenia a nechápania. Pri strojení spravodlivej spoločnosti chráni OTVORENE metodologická platforma spoločnosť pred narkotizáciou nechápaním, vytvárajúc podmienky, pri ktorých je nemožné vykorisťovanie človeka človekom. Egocentrizmus „elity“, žijúcej na účet pracujúcich je v tomto procese vytesňovaný „egoizmom“ „pud prežitia“ samotných pracujúcich. Tento proces môže prebiehať tak v podmienkach politického systému jednej strany, ako aj deklarovaného pluralizmu politických strán. OTVORENE[4] metodologická platforma, orientovaná na podmývanie davo-„elitárnej“ organizácie spoločnosti, je najširšou platformou na konSolidáciu morálne zdravých síl spoloČnosti. Tak, ako sú elementy protodialektickej[5] motodológie a negatívne nastavenie voči davo-„elitarizmu“, prítomné v tej-ktorej forme vo všetkých religióznych, filozofických, etických atď.. prúdeniach celospoločenských úvah. Druhá vec je, že vo väčšine z nich(úvah) sú spolu s tým prítomné aj nejaké vnútorné protirečenia (podmienené kaleidoskopizmom svetonázoru), ktoré do toho- či oného stupňa podporujú davo-„elitarizmus“ obchádzajúc kontrolu vedomia občanov[6]. Avšak OTVORENE metodologická platforma pomáha väčšine z účastníkov procesu „prebúdzania“ získať celostný svetonázor a oslobodiť - zbaviť sa od riadenia seba samého niekým cudzím, kto obchádza kontrolu ich vlastného vedomia[7]. Pritom sa nevyhnutne objavia ŽRECI ako široká spoločenská vrstva, zaoberajúca sa sociálnym inžinierstvom[8](praktickou sociológiou), včítane príslušníkov dnešného konceptuálne bezmocného tzv. „duchovenstva“. Sociálne inžinierstvo sa na rozdiel od tliachania demagógov odlišuje uskutočnením(„materializáciou“) vysloveného, do reality života každodenného.

[1] základňou hry s názvom Pyramída (pozn. prekl.)

[2] U nás v SK/CZ boli však v ČSSR okrem KSČ i 2 ďalšie „kozmetické strany“(ČSS - Československá strana socialistická a ČSD - Československá sociálna demokracia). Zastúpené ale vo Federálnom zhromaždení (vtedajší 2-komorový parlament = 1.snemovňa ľudu, 2.snemovňa národov) maximálne zopár percentami a pod kontrolou kmotrov KSČ – tzv. Komunistickej strany Československa.

[3] Dnes podobne, len v inom obale: ľudovo - TV Narkóza(Markíza), SME, Denník N ďalšie Meédeá od rovnakých správcov, pasákov.

[4] Ako sme vyššie v poznámkach k textu už poznamenali, je otázne, do akej miery by tento postup bol hneď zo začiatku použiteľný v predsa len v niektorých bodoch trochu iných dejinno-spoločensko-politicko-ekonomických podmienkach EÚ.. prípadne ešte ďalej (V USA, Indii, Číne, Južnej Amerike, atď..). T.j., či by takáto forma evolúcie myslenia nebola zo začiatku skôr kontraproduktívna..teda DO jej osvojenia kritickým sociologickým prahom populácie (cca. 5-7%), „podsádky“.

[5] Pôvodná SóKratovská dialektika i prastarých univerzít - „Domov života“ Starého Egypta. T.j., UMENIE vedenia dialógu metódou navigačných otázok. Ger.: Rollenspiel – 3.- 4. stupne vedenia dialógu systémom O-O, Otázka-Odpoveď, s následnou výmenou rolí 2-3-krát s výsledkom objektívne pomerne funkčného riešenia a zároveň chybných stereotypov(zlozvykov, poruchových emócii) skorigovania: Otázka – Odpoveď – Súhlasná interpretácia – disclaimer(nesúhlasná interpretácia) – zrkadlo(korekcia chybného stereotypu u dialektického partnera) – výmena rolí(GOTO STEP 1). Na tému pozri predchádzajúce kapitoly KSB. (pozn. prekl.)

[6] Obetí konceptuálno-ideologickej agresie, v rámci vedenia informačnej(studenej) vojny. (pozn. prekl.)

[7] Zároveň otvára k dispozícii spoločnosti oveľa širšiu personálnu(kádrovú) bázu, POTENCIÁL rozvoja. Zombi, čo sa ako ľudia narodili a teraz sa znova ako ľudia prebudili..čo sa znova zo svojich príjemných povinností i drobných-veľkých RaDosti, tešiť môžu. Ako Dietky Božie, námestníci Jeho miestni, tu na planéte, kozmickej lodi vesMierom letiacej, na Zemi.. (pozn. prekl.)

[8] Na rozdiel od inžinierstva a-sociálneho, sa sociálne inžinierstvo zaoberá konštruovaním sTrojením budúCnosti, rečou života, života-sChopnosťou. Viď presnejšie KSB „Voda Mŕtva“, zväzok 1., str.13 (pozn. prekl.)

S metodológiou je previazaná aj subjektívna osobitosť jej používania(aplikácie) v spoločnosti. Dejiny nám ukazujú ešte jeden fenomén, prejavujúci sa v organizácii najvyšších foriem moci: tandemný princíp[1].

* * *

Od pradávna sa ľudovo vravievalo: „Rozum je fajn, no dva sú lepšie!“[2]. Avšak klasická psychológia v dnešnej **spoločnosti individualistov** mlčky obchádza otázku, prečo sú dva umy lepšie ako jeden? Prečo tri umy nie sú lepšie ako dva? Prečo, aj keď „Boh trojicu miluje“, i tak „tretí zvyšný je“, pričom nie len vo vzťahu medzi mužom a ženou? A hoci dávne skúsenosti vravia, že „rozum je fajn, no dva sú lepšie“, no pritom zamlčiavajú, prečo tomu tak je (t.j., **prečo sú konkrétne práve 2 rozumy lepšie, ako 1 individuálny rozum)**, budeme musieť tento fakt samy preskúmať.

Kvôli tomu je nevyhnutné si spomenúť, ako sa rôzne spoločenstvá v rôznych obdobiach dejín(epochách) stavali k otázke konštruovania celospoločensky významných mocenských štruktúr. Pritom je možné si všimnúť, že v rôznych spoločenstvách boli tieto štruktúry formované niekedy aj na vzájomne sa jeden druhého vylučujúcich princípoch.

Spoločenstvá, v ktorých bola venovaná zvýšená pozornosť prijímaniu rozhodnutí(riešení) prostredníctvom metódy hlasovania, sa starali o to, aby bol počet účastníkov hlasovania nepárny. Ak aj nie v každej jednej hlasujúcej „komisii“, tak aspoň v najvýznamnejších z nich. Dôvodom bolo automatické zabezpečenie prijatia **aspoň nejakého**[3] rozhodnutia väčšinou minimálne s rozdielom jedného hlasu.

Jedným z najznámejších príkladov tejto metódy sú

a) tzv. triumviráty[4] z obdobia Starého Ríma;
b) alebo dnes rôzne druhy „trojstranných“, či „trilaterálnych“ komisii apod.

V dejinách však môžeme vidieť aj spoločnosti, ktoré formovali svoje mocenské štruktúry tak, aby bola jednoznačne vylúčená možnosť prijatia rozhodnutia väčšinou s rozdielom jedného hlasu, aj keby to bol hlas monarchu, alebo hlas jedného z účastníkov stálej, či dočasnej „komisie“, povereného tými- či inými právomocami.

---

[1] V tomto vydaní je tandemný princíp vysvetlený širšie, ako v 1.vydaní podľa textu práce z roku 1997 od VP „Od matriarchátu k ľudskosti..“ (v ďalších vydaniach – „Od človekapodobnosti k ľudskosti“..človečnosti, čeloVieČine).. ďalej nasleduje text od hviezd-ičiek až po ďalšiu skupinu hviezd-ičiek.

[2] Porekadlo „Viac hláv, viac rozumu“ je síce platné taktiež, avšak v trochu inom kontexte, zmysle. (pozn. prekl.)

[3] *V kritickej situácii idúcej do katastrofy, t.j., pri strate riadenia platí heslo: „Lepšie aspoň nejaké riešenie, ako žiadne“. Aj to najhoršie vypracované riešenie nie je totiž v dosiahnutej situácii horšie, ako inak nevyhnutná katastrofa.* Teda.. pri takomto nastavení rozhodovania nie je samozrejme garantované, že rozhodnutie prijaté automatickou systémovou väčšinou o jeden hlas, bude zrovna to najlepšie..

[4] Rimania si v minulosti nemysleli, že „tretí je prebytočný“ a „stavali na trojkách“. „Triumvirát (lat. triumviratus, od tres - tri, pri skloňovaní troch – trium a vir - muž)“. V Starom Ríme:

1) skupina skladajúca sa z troch osôb, menovaná, alebo volená so špeciálnym cieľom;

2) obdobie občianskej vojny 1.stor pred našim letopočtom (BC.) spolky vplyvných politických činiteľov a vojvodcov, vznikajúce s cieľom uchvátenia moci nad štátom“ Veľká Encyklopédia, vyd. 3, zväzok 26, str. 225 v skrátenej verzii.

Koncom republikánskeho Ríma, keď začal byť novým nástrojom globálnej(v rámci vtedy známeho sveta) politiky v rámci procesu koncentrácie moci, však existoval..bol testovaný aj inštitút dvoch konzulov, ktorí boli na vrchole spoločenského rebríčka..pyramídy vždy dvaja..

Z toho dôvodu boli napr.

a) v starej Sparte dvaja králi;
b) grécke vojsko[1] systematicky viedli(napriek princípu jednotnosti vedenia) dvaja rovnoprávni stratégovia súčasne. Hoci v niektorých obdobiach velili aj čisto ako „dozor“, striedajúc sa medzi sebou, a v bojovej situácii celú váhu funkcie prijímal na seba často iba jeden z nich;
c) Ježiš taktiež posielal apoštolov na kázanie ľuďom v pároch, ako sa v Novom Zákone spomína (Marek, 6:7);
d) Albert Réville[2] vo svojej knihe „Ježiš Nazarejský“[3] špeciálne poukazuje na to, že aj na čele Veľkej SynaGógy v starej Judei stáli približne po roku 230 pred Kristom (pr. n. l.) dvaja rabíni. Avšak on (A. Réville), ako nositeľ individualistického svetonázoru, nebol schopný nájsť uspokojujúce vysvetlenie tohto faktu, ktorý vyvolal jeho počudovanie.

Vyšší žrečestvo dávného Egypta používalo v organizaci své činnosti principy sudosti i lichosti. V dobách, předcházejících exodu židů z Egypta se skládalo z desítky vyšších zasvěcených Severu a desítky vyšších zasvěcených Jihu[4], a každá desítka měla v čele jedenáctého žrece, jejího prvohierarchu a vedoucího.

To znamená, každý vedoucí desítky, v případě hlasování v ní[5], podle svého uvážení, jsa nejvýše zasvěceným, tj. mající v jedenáctce největší znalosti, podporoval jeden z dvou názorů, mezi které se mohly rovným dílem rozdělit hlasy podřízené desítky žreců, znajících méně než on díky podmínkám vystavění hierarchie. To zabezpečovalo garantované přijetí konkrétního rozhodnutí ohledně každé otázky v každém z týmů v celku, na Severu i na Jihu, nezávisle na tom, jak se názorově rozdělila desítka, podřízena svému představenému (prvohierarchovi).

Ale pokud oba týmy pracovali spolu, pak situace „hlasování“, ve které se názory rozdělily způsobem „11 pro a 11 proti“ nejenže nebyla vyloučena, ale byla i statisticky předurčena samotnými principy systému, protože vedoucí (prvohierarchové) každé desítky si byli rovni v právech, a jejich názory byly ve stejné míře autoritativní pro všechny ostatní.

[1] Grécka „elita“, aristokracia, no často aj bežní občania chodievali na egyptské školy a univerzity(doslovne vtedy „Domy života“) všeobecne. Niečo, ako dnes zahraniční študenti, presnejšie často ako štátni - budúci úradníci, učitelia a funkcionári. Hélada v tom období a dlhodobo celkovo silno stavala na vedomostiach (know-how) uchovávaných a rozvíjaných tisícročia v egyptských chrámoch. Vedomostiach týkajúce sa nielen (a)sociálneho inžinierstva, ale veľká väčšina fyzikálnych, lekárskych, matematických, poľnohospodárskych, ekonomických, atď..objavov, pripisovaných Grékom a Rimanom, pochádza, ako dnes už dobre vieme, v skutočnosti z doby podstatne staršej dejín Egypta, Mezopotámie, Indie a ďalších kultúr. Kým však budú vytlačené príslušné korekcie učebníc dejepisu a ďalších, prejde nevyhnutne istý čas.. (pozn. prekl.)

[2] Významný francúzsky evanjelický teológ a spisovateľ (1826-1906), účastník diania okolo tzv. Dreyfusovej aféry roku 1890, zástanca problematičnosti dogmy tzv. „Krisovho zmŕtvychvstania“, atď..jeho syn Jean Réville bol taktiež teológom. (pozn. prekl.)

[3] 1.Diel, str. 72 vo vydaní SPb., z roku 1909: *Okolo roku 230 pred naším letopočtom bol vedúcim Veľkej SynaGógy Antigón zo Sicha. „Po tomto Antigonovi, nasledovali Z NÁM NEZNÁMEJ PRÍČINY (vyznačené nami pri citovaní) vo vedení výkladu učenia rabinátu, už osoby dve. Najpravdepodobnejšie je, že tento dualizmus naznačuje rozchod názorov a tendencii*(*vo vedení tejto tak vážnej starovekej ustanovizne*), *nedochádzajúci však do rozdelenia“.*

Prečo však práve *„rozchádzanie sa názorov a tendencii“* neviedlo k rozdeleniu, t.j. to najhlavnejšie, zostalo mimo chápania A. Révilla (1826-1906)

[4]Egypt doby Faraonů se skládal ze dvou zemí: Severu a Jihu, sjednocených pod jednou korunou Faraona. Obě desítky a vedoucí každé ze skupin vyššího žrečestva reálně stáli v mocenském systému Egypta výše než faraoni, ačkoliv ve společnosti podporovali kult osobnosti faraona, a ne žrečestva, a faraon obvykle disponoval dostatečně vysokým stupněm zasvěcení.

[5]Pokud to prvohierarcha připustil a nepřijímal rozhodnutí sám.

Pokud se hlasy dokonce ne obou týmů jako celků, ale jen jejich představených dělili rovným dílem mezi dvěma vzájemně se vylučujícími názory ve vztahu ke konkrétní otázce, pak rovnoprávní vedoucí týmů byli zavázáni vypracovat spolu ve dvojici nový názor, společný pro oba.

Takovým způsobem se vyšší mocenská struktura dávného Egypta matematicky popisovala svéráznou formulí „2 x (1 + 10)“.

Jistě, je lehké si představit, že dva nejvyšší žrecové se mohli domluvit losovat a přijmout jedno ze dvou řešení, určené náhodně. Takový přístup k řešení problémů odstranění neurčitosti v přijímání rozhodnutí (v případě rozdělení hlasů rovným dílem mezi dvěmi vzájemně se vylučujícími variantami) je pochopitelný a přijatelný pro drtivou většinu milovníků „hlasovacích systémů“.

A vybudování mnohých z nich na základě lichého počtu účastníků hraje roli právě „házení korunou“ takového druhu, protože málokdo může dopředu předpovědět, jak se hlasy rozdělí při synchronním hlasování skupiny, a na čí straně se ocitne jediný rozhodující hlas.

Nicméně, ačkoliv podle vyřčeného předpokladu se mohli vedoucí desítek domluvit losovat, bylo by to z jejich strany porušením systémotvorných principů jejich pracovní struktury „2 x (1 + 10)“, kterou oni sami cíleně sestrojili a udržovali při směně pokolení takovou, aby statisticky předurčeně dopouštěla možnost rozdělení hlasů na dvě stejné poloviny mezi dva vzájemně se vylučující názory na jednu a tutéž otázku.

Jinými slovy, ačkoliv prvohierarchové, kteří vedli desítky vyššího žrečestva, zjevně nebyli hloupější než současní demokratizátoři a mohli se dovtípit, že podobná nemožnost přijetí určitého rozhodnutí při stejném počtu hlasů „za“ i „proti“ se dá lehce odstranit losem, ale kromě toho chápali i něco dalšího: lepší je to nedělat. A právě toto, že rozhodnutí otázky je skutečně lepší nenechávat na nepředvídatelné náhodě, a v řadě případů je lepší ho ani nesvěřovat většině hlasů[1], nechápou naivní stoupenci hlasovacích systémů; a také stoupenci monarchie, starající se o automaticky nevyhnutelné přijetí rozhodnutí v libovolné otázce převahou minimálně jednoho hlasu při lichém počtu členů hlasující „komise“.

Tato zvláštnost pracovní žrečeské struktury „2 x (1 + 10)“ předpokládá, že při nesouhlasných názorech dvou rovnoprávných prvohierarchů v jedné a téže otázce, oni oba měli povinnost stát se účastníky nějakého dalšího procesu vypracování a přijetí řešení, vědomě vylučujícího nepostižitelnou náhodu losování, a stejně tak převahu jednoho hlasu. To je jediné rozumné vysvětlení pro takovou systémově vyjádřenou nepřijatelnost pro vyšší žrečestvo Egypta přijímání rozhodnutí na základě nepředvídatelné náhody, a stejně tak na základě nepředvídatelného jednoho rozhodujícího hlasu.

A pokud pracovní struktura „2 x (1 + 10)“ existovala v průběhu staletí bez bojů mezi prvohierarchy jejích větví a nebyla nahrazena strukturou, vyjádřující princip rozhodujícího hlasu, pak to znamená, že prvohierarchové skutečně uměli zabezpečit akceschopnost systému na základě principu „jeden rozum – dobře, dva - lépe“[2] a podloženě cílevědomě vybrat z dvou vzájemně se vylučujících variant tu lepší, nebo vypracovat třetí variantu, lepší než obě předchozí.

[1]Ve převaze hlasů se můžou projevovat ve společnosti panující omyly, které mohou způsobit krize v dalším vývoji.

[2]Ve vztahu k hlasovacímu systému to znamená, že rozum každého účastníka je „dobře“, a dva rozumy jeho vedoucích jsou lepší než libovolný ho tvořící individuální rozum.

Jinými slovy, umně uskutečňovali *tandemový princip* ve své intelektuální a v celkové psychické činnosti, který od nich[1] zdědili i rabíni Velké synagogy dávnověku, čímž vyvolali údiv a nepochopení A. Revillea svou náklonností k párnosti bez jakýchkoliv zjevně vyjádřených homosexuálních příčin, čímž by možná vše vysvětlili freudisté.

Nicméně ve společnosti *téměř všeobecné gramotnosti, lenosti a neschopnosti přemýšlet*, ve které žijeme i my, i čtenáři tohoto textu, je jedním z nejlehčích činů – napsat, a stejně tak i přečíst slova „intelektuální činnost na základě tandemového principu“. Praktické chápání, a tím spíše uskutečnění ve svém vlastním životě toho, na co ony ukazují, je mnohem těžší, než napsání nebo přečtení slov.

První, co může příjit na mysl čtenáři, je vzpomínka na dvojkolo, na kterém pedály šlapou dva cyklisté zároveň a synchronizovaně. Ti, kdo nejen viděli dvojkolo, ale i na něm jezdili ve dvojici, si pravděpodobně zapamatovali lehkost jízdy ve srovnání s kolem pro jednoho, vznikající proto, že odpor prostředí vůči tandemu je jen málo vyšší, než u kola pro jednoho, a energovybavenost je přibližně dvojnásobná. Ale pravděpodobně také to, že pokud váš partner v tandemu mydlí nohama, jen aby nebrzdil tempo, s jakým vy šlapete ze všech sil, bude vám to poměrně méně příjemné, než vézt pasažéra na kole pro jednoho.

Přibližně takto, jako v cyklistice, stojí záležitosti s tandemovým principem v sféře intelektuální činnosti: pokud dva v tandemu našli cesty, jak zabezpečit *sečítání* svých osobních možností, pak efektivnost tandemu převyšuje možnosti každého z jeho účastníků, a výhody tandemového principu „jeden um – dobře, dva – lépe“ jsou pro ty, kdo ho byl schopen realizovat, nevyvratitelné; pokud dva jedinci při pokusu vytvořit tandem nesčítají své možnosti, pak ten, čí osobnostní duchovní kultura(v smyslu kapitoly IV této publikace) je rozvinutější, bude muset svým úsilím vléct přes „dráhu životních překážek“ i svého partnera, i všechny tandemové výsledky, což se v některých případech může ukázat nad jeho síly i v případě, že individuální možnosti by mu dovolily se přes „dráhu překážek“ dostat samotnému poměrně lehce.

Avšak tandemový princip intelektuální činnosti disponuje jednou zvláštností: na rozdíl od cyklistiky, kde tandem, na který je možné nasednout a projet se, předjížděje cyklisty-jednotlivce, je jasně viditelný a hmatatelný, pak v intelektuální činnosti všechny pozitivní efekty vznikají a projevují se jen v případě sečítání schopností účastníků. Sečítání může fungovat od začátku, v tom případě se tandem formuje „samo sebou“ bez jakýchkoliv záměrných úsilí z jejich strany, ale z této příčiny také může zůstat neviditelný pro vědomí, zaujaté jinými problémy, může zůstávat v oblasti nevědomé psychické činnosti. Pokud sečítání od začátku nenastane, a lidé se nedovtípí o možnosti dosažení tandemového efektu ve své činnosti, pak ani nepodniknou cílevědomé kroky k tomu, aby, změnou svého vztahu k sobě a ostatním, zabezpečili sečítání schopností v tandemu.

To jsou dvě příčiny, kvůli kterým tandemový princip „jeden um – dobře, dva – lépe“ zůstal vně zkoumání psychologických škol různého druhu: pokud byl realizován, pak *není o čem* mluvit, protože není cílem, ale prostředkem k dosažení nějakých cílů; pokud nebyl realizován, pak *není o čem mluvit jednoduše z důvodu absence předmětu rozhovoru*. My mu udílíme velkou pozornost proto, že je částečným cílem, který se po dosažení stává prostředkem k uskutečnění jiných, důležitějších cílů.

Ačkoliv se už žrečestvo starověkého Egypta opíralo ve své činnosti na tandemový princip, metody pěstování intelektuální činnosti na jeho základě byly v systému zasvěcení starověkého Egypta buď nezjevné (to je podle našeho chápání zákonů šíření a zachování

[1]Skrze periferii egyptského žrečestva doprovázející Mojžíše, která se infiltrovala do kolena Levitů.

informace ve společnosti pravděpodobnější[1]); nebo zjevné metody byly vlastnictvím jen nejvýše zasvěcených.

V prospěch řečeného v předcházejícím odstavci hovoří i ty historické okolnosti, za kterých Egypt přestal být Egyptem a „sám o sobě“ zmizel z historické arény. Proběhlo to v důsledku toho, že konceptuální moc – struktura vyššího žrečestva Egypta „2 x (1 + 10)“, stojící staletí nad faraonem a státností, opustila Egypt v době Mojžíše spolu se kněžími a služebníky Amona, kteří se v období egyptského zajetí židů zamaskovali mezi starověkými židy. Jak si poté vedl Egypt faraonů je obecně dobře známo, ačkoliv ten proces uvadání historikové nespojují s odchodem a zmizením žrečeské pracovní struktury „2 x (1 + 10)“[2].

[1]Je poměrně těžké mluvit o tom, pro co nejsou v kultuře „slova“.

[2]Jedna, byť možná ne hloupá, ale svévolně využívajíc sexuální pudy mužů Kleopatra, jejíž vláda skončila její sebevraždou a připojením Egypta k Římu jako provincie, tu strukturu zaměnit nemohla. Ale Kleopatra je poslední z řady egyptských vládců, vládnoucích bez podpory žrečeské struktury, která opustila Egypt dříve. Na dobu její vlády jen připadla poslední etapa procesu začatého mnohem dříve, a kterému se ona bránit nemohla, protože to byl dlouhý proces, nedostupný vnímání a chápání povrchnímu umu rozmarné královny a jejího okolí.

V doslovu I.Kacnelsona k románu B.Pruse „Faraon[1]“ se podotýká, že v egyptském dávnověku byl historicky reálný vrchní žrec Amona v Thébách Cherichor, který obsadil egyptský trůn odstraněním Ramsese XII, historicky reálného posledního faraona XX. dynastie (což posloužilo B.Prusovi jako reálný základ pro zápletku jeho románu). V té době se Egypt rozpadl na dvě části a následně se stal kořistí cizozemců, po míře toho, jak svévole a nevědomost „elity“ a žrečestva, degradujícího na úroveň žaludečně-prospěchářského znacharstva, přivedla k progresivnímu pádu kvality řízení, které skončilo o několik století později za Kleopatry finálním krachem.

I.Kacnelson, jako i mnozí další, neobrací vnímání na to, že ty reálné události krachu XX. dynastie a panování vrchovního znacharstva v roli faraonů nastaly až PO exodu židů z Egypta, známého z Bible. To znamená poté, co Egypt už porodil globální doktrínu zotročení

[1]Ten román, vydaný roku 1895 a mnohokrát znovuvydaný v Rusku po roce 1895, je jedním z mála děl, kde jsou procesy společenského samořízení ve státě popsány v uměleckých obrazech v jejich spojení s procesem samořízení globální civilizace. Zvláštní role románu spočívá v tom, že autor věrně uviděl a popsal v tom procesu samořízení davově-“elitární“ společnosti funkční roli různých společenských skupin, stabilních v následnosti generací. Pokud v románu izolovat zápletku řízení, pak stojí za to obrátit pozornost na následující systém vztahů:

- rolníci a řemeslníci, tj. národní masy, zapojené v produktivní práci, jsou vně sféry jejich profesionalizmu ve společenském sjednocení jednotlivých specializací práce, plně závislí na činnosti hodnostářského korpusu, představujícího státní aparát na místech (scéna „živých obrazů“ v chrámu);
- veškerá periferie hodnostářského (úřednického) korpusu na místech a v odvětvích (v armádě), početně převyšující centrální aparát – dvůr faraona – přesto, neschopná samostatně se postavit politice centra se také ocitá v plné závislosti na něm;
- klíčová scéna románu – epizoda národního hněvu, zsynchronizované znacharstvem se slunečním zatměním. Ona ukazuje, že i centrální aparát, v čele se svou nominální hlavou faraonem, je ohraničen v činnosti činností egyptského znacharstva (obvykle nazývaného „žrečestvem“), protože administrativní „elita“ není schopna na základě svého vnímání světa odlišit manažersky významnou informaci, od šumu: pro to jsou třeba konzultace se znachary, což znacharům dovoluje manipulovat různými vrstvami společnosti za pomoci dávkování konzultací;
- ale ukazuje se, že i hierarchie znacharů Egypta nebyla svobodná ve svých činech, a přiznávala patronát Babylonské hierarchie znacharů, a byla nucena souhlasit s jejím vyslancem a kardinálně změnit politiku Egypta. To je přijímáno faraonem jako záškodnictví a zrada, protože on nepatří do skupiny zasvěcených, kteří jsa věrní disciplíně hierarchie, nemají právo vysvětlovat mu veškerý objem příčinno-důsledkových vazeb v jejich konzultativní, ve vztahu ke státnímu aparátu, činnosti.

To znamená systém vztahů „*natstátní znacharstvo – klany znacharstva ve státě – elitární aparát státního řízení – národní masy, zapojené v produktivní činnosti*“ je ukázán ve své podstatě správně ohledně jejich možností a podstaty jejich činnosti v davově-“elitární“ společnosti.

Pokud provést paralelu se současností, pak se změnilo jen jedno: znacharstvo vnitrostátní a znacharstvo globální nekoná ve společnosti tak otevřeně, jako tomu bylo v Egyptě, a jak je ukázáno B.Prusem v románu. Znacharstvo se zamaskovalo v jiné sociální skupiny, přičemž v biblické civilizaci vládnoucí znacharstvo a její místní periferie se ztotožňuje s „elitou“ (odsud plyne i ztotožnění hodnostáře církve K.Pobedonoscova, zdrceného mravně a světonázorově Biblí, s vrchním žrecem, které se odehrálo mezi inteligencí Ruska při vydání románu v začátku vládnutí Nikolaje II; jde o to, že žrečestvo se kultem oddělovalo od davu, ale samo nebylo rozdrcenou autoritou kultu); a vnitrostátní znacharstvo, které se neprodalo nadstátnímu globálnímu a nebylo jím rozdrceno světonázorově, bylo ze sféry řízení života společnosti a konzultací státního aparátu vytěsněno do sféry „chiropraxe“ a prostonárodní praktické magie, ačkoliv čas od času se aktivizovalo i v politice skrz „řádové“ struktury prostonárodu. Vedle toho, je třeba poznamenat, že i B.Prus byl produktem biblické civilizace a také z nějakých jemu vlastních příčin vnesl vklad v ochranu její stability. To se projevilo v odražení v románu židovsko-lichvářského tématu.

- Lichvářství, podle zápletky románu dusící Egypt, je „pověšeno“ na Féničany, kteří zmizeli z historické arény a dnes nejsou přítomni jako živá národní kultura.
- Milenka mladého faraona, který vstoupil v konflikt s vyšším žrečestvem, Sára a její syn žid-následník egyptského trůnu, jsou nevinné oběti despotizmu hierarchií znacharstva. Něco podobného mělo místo i v mládí Nikolaje II: existovala i židovská milenka, ale třetí oddělení zasáhlo a do svatby a následníka-

na základě lichvářské doktríny židovských klanů, podřízených nástupcům hiearchie egyptského Amona (biblického obecně, i církevně-"pravoslavného" Amina, Amena, konkrétně).

Po startu té agrese metodou „kulturní spolupráce", globálnímu znacharstvu, které zdeformovalo Zjevení (předané skrz Mojžíše) příkazy k lichvě a rasizmu, začala kultura Egypta jako státního útvaru překážet. S cílem zabezpečení principu „konce do vody[1]" (*„důkazy pod koberec", zbavit se důkazů, pozn. překl.*), byl představiteli hierarchie v osobách jejích představených narušen princip vypracovávání řešení dvěma paralelními a rovnoprávnými větvemi „2 x (1 + 10)". Tím samým byla historicky reálnému Cherichorovi[2] vytvořena možnost stát se jediným akceschopným prvohierarchou té úrovně znacharstva, kterou obešli stranou při zasvěcování do globálních plánů, aby ona, zůstávajíc v Egyptě, se nemotala pod nohy uchazečům o světovládu.

Možná, že nechápeje podstatu a efektivnost *tandemového principu vypracovávání řešení* a jediného velení při jeho realizaci v životě (to leželo na faraonovi a hierarchii státní správy), jsa nezasvěceným do smysluplnosti architektury *systému řízení Egyptem při směně pokolení*, pod jehož mocí žil Egypt v průběhu několika tisíciletí, reálný Cherichor – individualista svými mravními ideály a světonázorem – sám usiloval o převzetí kompletní vyšší státní moci a zaujal pozici faraona. To mu bylo dovoleno *neformálním* systémem „2 x (1 + 10)" žreců, kteří začali usilovat o globální absolutní vnitrosociální moc, proto, že již více nepotřebovali, aby mocenské struktury Egypta svými možnostmi převyšovaly mocenské struktury jiných států. Z pohledu *neformální* struktury „2 x (1 + 10)", která se stala nadstátní a mezinárodní, všechny státy jí měly ustupovat v efektivnosti mocenských struktur, a jejich kultury (států) měly být unifikovány i v tomto smyslu. Přechod k monarchii v Egyptě, ve které monarcha stojí nad kněžími, ze setrvačnosti nazývaných „žrečestvem", řešil právě tento problém. Znamenalo to ztrátu udržitelnosti (stability) systému společenského samořízení staroegyptského regionálního davo-"elitarizmu", který do té doby podporoval život egyptské regionální civilizace během tisíciletí, a dokonce ji dokázal provést skrz vojenské a sociální katastrofy (krachy řízení[3]) bez ztrát svébytnosti její kultury.

Tak staroegyptský žrečeský systém „2 x (1 + 10)" - díky tandemovému principu dokonalejší a bezchybnější ve vypracovávání řešení než „liché" systémy – přestal dohlížet na výkonné struktury (faraona a státní aparát) a nějakou dobu existovala v skryté formě v prostředí starověkých židů.

žida to nedošlo.

Zloúmyslnému a despotickému znacharstvu Egypta je v románě mimochodem postaven Mojžíš, který je charakterizován postavou žrece jako nějaký „žrec-odpadlík", který narušil klanovou disciplínu hierarchie, v následku čehož Sára na řece otevřeně zpívá chvalozpěv, v kterém se oslavuje Jediný Nejvyšší Bůh. To vědění bylo v Egyptě údělem vyšších zasvěcených, skrytých v chrámech, a nepodléhalo propagandě mezi lidmi, protože by vedlo k zničení pozemské hierarchie znacharstva kvůli její neadekvátnosti té kultuře, ke které vyzýval Mojžíš.

Ale, poukázav na tu pravdu, B.Prus neprocitoval vnitrosociální doktrínu Bible, podle které je lichvářská vláda nad státy a národy nikoliv údělem Féničanů, ale údělem historicky reálného i současného židovstva, jehož předkové odmítli misi vzdělávání všech národů skutečnou relígií, předloženou jim skrze Mojžíše, skrz což měli možnost ochránit se před despotizmem egyptského znacharstva, které vybralo židovstvo jako nástroj realizace světové nadvlády.

Tím samým, bez ohledu na záměry B.Pruse, se ta doktrína lichvářského parazitizmu *mlčky ztotožňovala* s učením Mojžíše, proroka Nejvyššího Boha, pro což nejsou žádné historické ani religiózní příčiny. A soucitný vztah čtenáře k nevinné Sáře a jejímu synu, se také má mlčky rozšířit na celou židovskou diasporu, která tu doktrínu lichvářské tyranie během historie realizuje.

[1] A stejně tak začátky historie současné biblické civilizace – do vody Léthé – cz."Lety" (řeky zapomnění v řecké mytologii).

[2] Niekde aj HeriHor..GreGor(?) (pozn. prekl.)

[3] V egyptológii hlavne tzv. „medziobdobia" (trvajúce niekoľko generácii), po ukončení jednotlivých ríš – Starej, Strednej a Novej. (pozn. prekl.)

Později se projevil otevřeně svou vrchní částí v osobách dvou nejvyšších velekňezů, stojících v čele Velké Synagogy starověku přibližně od roku 230 př.n.l. během celého období, dokud starověká Judea, nebyla přinucena po příchodu Krista z jejich(dvou velekňezů) pohledu znovu sehrát egyptskou „hru“ „Konce a začátky do vody Léty[1]“.

To je obecně vše, co je možné z obecně známé historie zjistit o roli tandemového principu v minulosti. Předtím, než přejít k analýze jeho možností v současnosti a perspektivách, je třeba poznamenat, že psychika představitelů dávného žrečestva, pracujícího na základě tandemového principu, se viditelně odlišovala od psychiky druhé části žrečestva, lidí podobných Cherichorovi, dávajících přednost tomu, realizovat řízení na základě individuálních možností; a kromě toho, i psychika ostatního obyvatelstva, nepatřícího k žrečeským strukturám, se z velké části odlišovala od psychiky vyšších hierarchů[2].

Právě kvůli osobitostem v algoritmice psychiky a samodisciplíně vlastní vyššímu žrečestvu, které osvojilo tandemový princip intelektuální činnosti, jsou ve vztahu k němu nepoužitelné obecně známé (obyvatelstvu-davu minulosti) postupy korumpování a silového nebo jiného vydírání protivníka při nesouhlasu s jeho názory. A ti, kdo si myslí, že mezi akceschopným vyšším žrečestvem bylo koupení nebo vydírání jednoho hierarchy jiným možné, si musí odpovědět na otázky: čím se mohli koupit navzájem lidé, jejichž slovo bylo reálně mocnější, než slovo faraona, vychováni z dětství tak, aby nebyli nevolníky instinktů a vášní? Jaké mezi nimi mohly vzniknout osobní spory, pokud jejich *ohraničené* fyziologické a kulturně podmíněné (díky výchově) potřeby mohly být garantovaně uspokojeny vší souhrnnou silou egyptského státu[3], nemalou dokonce podle dnešních měřítek. Tím spíše, že spory by zničili akceschopnost struktury „2 x (1 + 10)“, která jim zabezpečovala v životě vše, dělajíc je téměř plně nezávislé na společnosti a jejím „mínění“, které oni sami z velké části formovali?

Ale to znamená, že jsa osnovou pro likvidaci a rozřešení „nedorozumění“ různého druhu, tandemový princip pro svou realizaci sám vyžaduje jasné chápání určitých věcí, a dobrovolný souhlas chování každého z účastníků tandemu s chápáním takového druhu.

Především je nutné pochopit a smířit se s tím, že koncepce „autorského práva“, „práva na intelektuální vlastnictví“, která je na Západě vnímána jako jeden ze základů jejich civilizace, překáží realizaci svobodné intelektuální činnosti a zkodokonalování duchovní kultury ve společnosti jak celkově, tak i na základě tandemového principu činnosti konkrétně.

Tandemová intelektuální činnost je založena ve všech případech bez výjimky na přiznání objektivnosti faktu samostatného bytí všech tandemových výsledků a podřízení svého chování každým z účastníků tandemu tomuto faktu. To, co se rodí ve výsledku intelektuální činnosti na základě tandemového principu, není produktem intelektuální činnosti kohokoliv z účastníků tandemu. A v produktu tandemové činnosti je reálně nemožné vymezit „autorské práva“ každého z účastníků na odděleně vzaté uměle vybrané komponenty *celostného produktu* tandemové činnosti.

[1]Leta je v mytologii antických Řeků řekou zapomnění, oddělující království mrtvých od světa živých. Při jejím překročení zemřelí ztrácejí paměť o pozemském životě.

[2]Vědění, kterým disponovali představitelé různých skupin společnosti, vyjádřené v té či oné terminologii či symbolice, je jen „přídavkem“ (nadstavbou) nad typem psychiky. Proto možnost nebo nemožnost realizovat tandemový princip v intelektuální činnosti nezávisí na úrovni vzdělání jednotlivých sociálních skupin.

[3]Od časů starého království, tj. od samého začátku nyní známé historie civilizace Egypta, existoval „Dům života“ - žrečeská struktura, která, symbolicky řečeno, v sobě sjednocovala informační možnosti nynějších Akademií věd a mocenské možnosti nynějších speciálních služeb. Na první požadavek Domu života byl státní aparát Egypta zavázán zabezpečit ho vším objednaným v potřebném množství bez jakýchkoliv prodlev.

To poslední je podmíněno tím, že tandemový pricnip je ve své realizaci ve mnohém podobný hře „domino“ v tom smyslu, že vklad jednoho účastníka do tvořeného produktu tandemové činnosti je podmíněn předcházejícím vkladem druhého z účastníků, a navíc formuje podmínky k následujícím vkladům jich obou. Právě díky tomuto všechny tandemové produkty disponují samostatnosti *bytí, při kterém jsou přítomni účastníci tandemu*. V tandemu ani jeden z účastníků neobsluhuje intelektuální činnosti druhého[1].

Výše řečené je klíčem k realizaci tandemového principu v životě, nikoliv pravidla, vymyšlené pro nějakou intelektuální „hru“, které je možné svévolně měnit, v důsledku čehož se získají pravidla jiné „hry“, načež je možné vybrat tu „hru“, která se více zamlouvá.

Každý člověk, jsa částí objektivního světa, disponuje osobními osobitostmi vlastními jen jemu, což získalo pojmenování „subjektivizmus“. Ve společenském životě lidí je právě subjektivizmus výzkumníků, vědců, inženýrů, zdrojem objevení se v kultuře nových znalostí a návyků. Ale je i základním zdrojem chyb, pramenících z různého druhu ohraničenosti a nedostatečnosti subjektu. Pokud někdo vyslovuje názor, nezapadající do obecně přijatého, panujícího, pak dostatečně často je mu to vytýkáno slovy „A-a-a... to je *tvůj* názor...“. Avšak v drtivé většině případů „vytýkači“ druhým *jejich* názorů dávají přednost nezamýšlet se nad obsahem těch názorů a nad tím,

a) nakolik adekvátně je v nich vyjádřen objektivní běh událostí života, a
b) v čem konkrétně je subjektivní mínění chybné a
c) jaké osobitosti psychické činnosti člověka, který daný názor vyjádřil, našly své vyjádření v těch chybách.

Pokud se zaměříme právě na tyto otázky, pak všeničící skepticizmus a nihilizmus typu „A-a-a... to je tvůj názor...“ se promění v jednu z dvou komponent tandemového principu. Pokud odpovědi na otázky takového druhu nebudou odmítnuty nositelem mínění „*Ale táhni, ... Kdo jsi, abys mě poučoval?!*“ pak on tím samým začne svou část tandemové činnosti, ve výsledku čehož se jeho počáteční názor může změnit, ale kromě toho bude nový názor doprovázet i nějaký názor na partnera jako člověka a jako na nositele určitých znalostí a návyků.

Pokud partner neodmítne to mínění o otázce a doprovázející ho mínění o sobě, a nepřeruší dialog, pak může završit první cyklus tandemové činnosti zrozením třetího názoru, jež se bude v nějakých aspektech odlišovat od výchozích názorů každého z nich na danou otázku. To třetí mínění ohledně zkoumané otázky bude nevyhnutelně doprovázeno nutností změnit své sebehodnocení pro každého z účastníků tandemu ohledně těch či oněch svých osobních kvalit, znalostí a návyků. Pokud se to bude týkat dostatečně seriózních otázek, pak je možný jak krach osobnosti, zatvrzelé ve své přívrženosti názorům, neadekvátním objektivní realitě, tak i její přeměna[2].

Tandemové efekty v intelektuální činnosti jsou důsledkem toho, že z pohledu zdravého smyslu každého z účastníků tandemu je subjektivizmus jeho partnera svého druhu „dláto“, odřezávající z produktu tandemové činnosti chyby, vzniklé v důsledku subjektivizmu každého z nich. Ve vztahu k osobnosti člověka se subjektivizmus jeho partnera jeví kovářským kladivem, a tandemový produkt – kovadlinou. V důsledku takového druhu vzájemného „kovářského“ opracování se od osobnosti odstraňuje poměrně mnoho všelijaké „náplavy“ chybného subjektivizmu, který našel vyjádření v jeho osobním vkladu do produktu tandemové činnosti. Ten proces je tím více psychologicky bolestivý a nepříjemný, čím více osobnost nárokuje „intelektuální vlastnictví“ ve vztahu k výsledku tandemové činnosti a jeho komponent a čím více se považuje (ve vnímaní sebe samého) za „lepší než ostatní“[3]. Když začíná opracování osobnosti v kovárně tandemových vztahů, pak od některých odlétá tak

[1] Ve vyšším žrečestvu Egypta celá desítka obsluhovala činnost svého představeného (prvohierarchy), ale ani jeden z prvohierarchů nesloužil činnosti druhého.

[2] Vývoj, rozvoj. (pozn. prekl.)

mnoho plev, že z nich zůstane máloco a někdy se velká osobnost jednoduše v těch slupkách-plevách ztrácí. A právě strach ztratit tvář v opracování takového druhu, který je vlastní egoistickému individualizmu, je jednou z hlavních překážek, které je nutné překonat, aby bylo možné se v praxi přesvědčit, že „jeden rozum – dobře, dva – lépe“.

Z toho je možné pochopit, že tandemový efekt se projevuje tím ostřeji, čím odlišnější je ta životní zkušenost, která je uložena v duších účastníků tandemu, a čím svobodněji (volněji) a vlídněji se každý z nich staví k druhému. A podobně tandemový efekt mizí v situacích, podobných básni I.A.Krylova „Kukačka a kohout“, kdy „kukačka“ chválí „kohouta“ za to, že ten chválí „kukačku“. V prostředí individualisticky myslící inteligence je mnohem častější setkávat se s „tandemy“, podobnými ptačímu, popsanými Krylovem a obětavě zaujatými vzájemným chválením. Přičemž jeden a tentýž „intelektuál“ může postupně být účastníkem několika tandemů vzájemného chválení. Ale pokud alespoň jeden z účasníků vzájemného chválení přejde k uskutečnění principů tandemové činnosti, pak riskuje ztratit svého partnera a chválitele, kterému „kovářské opracování“ jeho domýšlivosti je nepříjemné a urážlivé.

Intelektuální činnost v tandemu probíhá jako přímá komunikace lidí, ve které probíhá výměna subjektivní informace mezi nimi. Tato výměna je tím více efektivní, čím více je soustředěno vnímání účastníka na jeho partnerovi. Informační výměna takového druhu může probíhat bez přerušení poměrně dlouho; může se obnovovat po vícenásobných přestávkách, které mohou i na několik let přerušovat posuzování nějaké konkrétní problematiky. Delší doba taktu (cyklu) tandemové činnosti a charakter informační výměny mezi lidmi dává odpověď na otázku, proč „třetí je navíc“ a proč jsou ještě víc „navíc“ a zbytečnější čtvrtý a další rozumy.

V nejzřetelnější podobě probíhá informační výměna mezi lidmi jako beseda. Člověk může hovořit, obracet se k jedinému *spoluúčastníku besedy*, a k množství *posluchačů*. Ale drtivá většina lidí je schopná sledovat a analyzovat chod myšlenek v projevech jen jednoho spolubesedníka. Třetí, pokoušející se stát účastníkem besedy, na sebe přitahuje pozornost posluchače, čímž narušuje tandemový proces. To neznamená, že ve všech případech bez výjimky třetí musí být „odejit“ za hranice sféry besedy. Pokud chápe tandemový princip, pak jsa přítomen při tandemové činnosti druhých, je zavázán stát se pro ně průzračným nebo splynout s pozadím okolní situace. Ale to je jen jedno z ohraničení pro třetího účastníka, vkládané na něj tandemovým principem.

Druhá okolnost se projevuje trochu jiným způsobem. Jistě, triumvirát, stejně jako početnější „komise“, včetně až do parlamentu nebo sjezdu, může pracovat v polytandemním režimu, kdy jeho účastníci střídavě formují tandemy v různých sestavách. Ale v drtivé většině případů to vede jen k zpomalení práce „komise“ bez podstatnější výhry v kvalitě vypracovaného řešení. Příčina je v tom, že drtivá většina tandemů věnujících se nějaké otázce, formovaných účastníky „komisí“, se ukáže přibližně stejně efektivními. Ale postupem doby se ve vztahu ke každému problému objeví několik v té oblasti vedoucích tandemů, z nichž jeden je schopen nahradit veškerý součet ostatních[1]. Kromě toho, v mnohočlenné „komisi“ není zdaleka při všech variantách účastníků možné rychlé formování práceschopných tandemů, což vede k bojům frakcí, známých z každého parlamentu, dalším ztrátám času a snížení kvality řešení, vypracovaného „komisí“.

[3]Analýza textů Uljanova a Bronšteina ukazuje, že pokud by byli schopní překonat vůdcovské ambice a vzájemnou nevraživost, kterou k sobě cítili více než deset let, pak na základě toho, co napsal každý z nich samostatně, by se v tandemové činnosti mohli osvobodit od chyb, zrozených jejich subjektivizmem, a spolu vyvést komunistické hnutí v Rusku a ve světě mimo koryto biblického projektu dosažení světové nadvlády metodou kulturní spolupráce.

[1]Je rozumné předpokládat, že prvohierarcha každé z staroegyptských desítek s ní pracoval v polytandemním režimu a že každý z jejích členů se specializoval na nějakou oblast. Hlasováním, pokud někdy hlasovali, se řešili jen obecné otázky, které tak či onak chápali všichni.

Polytandemní princip je efektivní při zpracování spektra problémů, jejichž celkový rozsah a nutná hloubka chápání překračují hranice možností jednoho člověka. To vede ještě k jedné osobitosti tandemového principu, která disponuje rozhodujícím významem právě v polytandemové variantě při zpracování spektra problémů: účastník tandemového procesu nemá právo lhát, protože zdaleka ne vše jím řečené mohou prověřit druzí účastníci polytandemního procesu, ale jím vyřčený vědomě lživý názor, jsa přijat druhými účastníky polytandemního procesu jako pravdivý, může posloužit jako základ pro vypracování hluboce mylného řešení, které může mít velmi vážné následky.

Pokud zkoumáme nějaké tematicky určené spektrum množství problémů, pak v polytandemním principu je realizovaný jeden ze způsobů vzájemného působení individuální psychiky (a intelektu) s kolektivní psychikou (a kolektivním intelektem), jehož součástí je jedinec-účastník tandemu. Z toho důvodu, těm, komu egoistický individualizmus nedovoluje pracovat na základě tandemového principu, je lépe mlčet o soubornosti a kolektivizmu. Dokud se jedinec nenaučí činnosti na základě tandemového principu v jeho vztazích s jinými lidmi, místo soubornosti obecně a soubornosti v Duchu Svatém konkrétně, bude vytvářet více či méně zjevně vyjádřenou kolektivní schizofrenii; šíření vědomé lži představuje ve vztahu ke kolektivní psychice jeden ze způsobů jejího schizofrenního rozdrobování[1]. Osvojení tandemového principu činnosti, vyjádřené v praxi výsledky tandemové činnosti, je první překonanou překážkou odkrývající cestu k soubornému životu jedinců[2].

Ak by sme skúmali základnú formu existencie druhu Človek Rozumný (HSS - Homo sapiens sapiens), tak sa

A) tandemný princíp javí byť alternatívou vedenia života tohto druhu a jeho populácie, oproti vedeniu života na princípe

B) základných životných inštinktov a ich kultúrnych zaobalení a predĺžení.

Vďaka dvojpohlavnosti nášho druhu(HSS) sa totiž vedenie tandemného spôsobu života, založeného na chápavom **vzťahu** muža a ženy k tomuto životu (nemožnom bez intelektuálnej činnosti **oboch**), javí byť optimálnym. Inak povedané: tandemný princíp intelektuálnej činnosti je genetický naprogramovaná norma pre ľudský stroj psychiky, pre Člověka.

Avšak vo vzťahoch mužov a žien je nerealizovateľný, pokiaľ sa muž pridržiava všeobecne rozšíreného pohľadu, že „baby sú sprosté, a rozumné baby sú najsprostejšie“, ostávajúc pritom nevoľníkom pohlavných pudov, bezpodmienečne ho podriaďujúcich jeho „sprostaňam“, či „slepiciam“ a hlavne „kozám“.

Okrem toho sú vo vzťahoch mužov a žien (ako aj v akýchkoľvek iných rodinne a sexuálne NEpodmienených prípadoch) tandemné efekty uskutočniteľné o to problematickejšie, čím viac sa nejaká zo strán snaží tú druhú ovládať a disponovať všetkými výsledkami tandemnej činnosti ako svojim výlučným osobným majetkom. Hlavným plodom tandemnej činnosti v živote muža a ženy sa javia byť ich deti a základná úloha(podstata) tandemného procesu v ich vzťahoch sa javí byť výchova detí tak, aby ich ďalšia samovýchova(s-právanie sa) v priebehu celého života bola spoločensky a biosférne prospešná.

[1] Právě z toho důvodu je každá lež pracovníka státu nebo soukromého podnikatele nebo jiného administrátora – zločin s dopředu nepředvídatelnými následky, který je hoden pokud ne trestu smrti, pak nemilosrdného odstranění daného pracovníka ze sféry řízení do jiné sféry, kde na jeho lži bude záviset minimální množství lidí.

[2] InDiviDuí – z lat. doslovne „v Bohu dvaja“ .. „božských“ dvojíc, dvojíc s požehnaním Božím. Súbor, zbor dvojíc, či polytandemov v tomto zmysle, resp. v ideálnom prípade muž-žena z dôvodu širšieho spektra vnímania, keďže ono je štatisticky pravdepodobnostne predurčene iné u mužov a iné u žien, no keď sa spoja.. (pozn. prekl.)

Vo vzťahoch mužov a žien sa prejavuje iba **určitá malá časť** z celkovo oveľa väčšej oblasti tandemných efektov ľudskej činnosti, ktorá si **vyžaduje chápavý postoj** ku všetkému v jeho(tandemu) rámci možnému, prípustnému a neprípustnému a taktiež reálne prebiehajúcemu. Z toho vyplýva, že dvojicu, ktorá sa ešte len chce stať párom[1] (jej vzájomné vzťahy zatiaľ nie sú uspokojujúco zladené), čaká nevyhnutne prechod od života riadeného inštinktmi, k životu dostatočného pochopenia-uvedomenia si dejov objektívnej reality. Avšak na to, aby sa stali **párikom**, je pre nich nevyhnutné vypracovať pomocou tandemnej intelektuálnej činnosti jednotný spoločný názor na mnoho otázok ako

1) ich osobných vzájomných vzťahov, tak aj

2) ohľadom života celkovo.

Týka sa to ako otázok, ktorých sme sa v tejto práci dotkli, tak aj tých, ktoré sme tu hlavne z kapacitných dôvodov zatiaľ nepreskúmali. A až potom bude ich život celkovo zladený. T.j., ak každý z nich pôjde v živote za spolu vypracovaným rovnakým[2] názorom(cieľom), pričom tento cieľ[3] bude v súlade s Božím úmyslom, biosférou Zeme a Vesmírom(UniVersUm).

* *
*

Avšak v davo-„elitárnej“ spoločnosti je prechod(výstup) na tandemný princíp a jeho osvojenie sťažené subjektívnymi faktormi a nepríjemnosťami. Oslobodenie sa od subjektivizmu myslenia je vždy odhalením chýb dotyčného, čo je krajne nepríjemné pre „samoľúbosť“[4] príslušníka stáda-davu z pseudointelektuálnej „elity“, pokúšajúceho sa osvojiť si tandemný princíp. V ňom(tandeme) je hlavné sa dopracovať k odpovedi na otázku, prečo prichádzajú dvaja na

[1] Pár v danom kontexte nie len v zmysle všeobecnej dvojice, ale v zmysle aj A) dvojice, aj B) schopnosti plynule sa črtami svojich charakterov a osobnými možnosťami vysporiadávať-spolupracovať s Objektívnou realitou. *Ako InDiviDuo, InDiviDuum. Z latinčiny etymologicky už vyššie spomínané: „S Bohom zajedno; konať v súlade, s Bohom vo dvojici jednotný“; neodkláňať sa ani ako jednotlivec v komunikačnom páre s Otcom-Bohom, ani ako pár pri tandemnej komunikácii s Bohom, zbytočne od vôle Božej (= Objektívnej ReAlIty, Iti – iter-starý názov Nílu..iterácia= približovanie sa zo strany na stranu ako rieka menadrami stále bližšie nejakej funkcii, napr. optimu, optimálnemu priebehu, či pri modelovaní, „navrhovaní“(objavovaní vždy v skutočnosti už existujúcej) optimálnej trajektórie..“osudu“ Viď Základy Numerickej matematiky pre 3.ročník STU – Iteračné a aproximačné algoritmy). Božie dieťa = námestník Boha na Zemi = Člověk.*

[2] Spoločným, jednotným

[3] Cieľový vektor

[4] Vlastnú falošnú egocentrickú ctižiadostivosť, na rozdiel od tej reálnej a všeobecne celkovo prospešnej. Podobne, ako skutočné sebavedomie, vždy od sve-domia pramení, od všeobecného, čo najmenej subjektívneho nadhľadu, blízkeho neegocentrickému pohľadu Zhora. Chybná-patologická, sociopatická ctižiadostivosť je postavená na princípe egocentrických kategórii MEST„ak budem ja mať dosť času T, priestoru S a energie E, tak niečo zmením M – a´la Yes, we can!“, namiesto hľadania objektívnych..optimálnych pre zamýšľané dielo moje, a tak i bezpečných mier cez model MIM – hľadanie objektívnych „Božích“ Mier a tendencii ich vývoja-transformácie - viď publikáciu VP „DVTR“. Umelé, falošne i rôznymi pseudoškoleniami budované sebavedomie je ako záplata na tlakovom kotly. Podobne, ako často symptomatické „liečenie“ chorôb. T.j., väčšinou to buchne aj tak, len neskôr a viac, keď varovania prvotné zanovito ignoruješ, neposlúchaš. Viď „Sloboda je vedomá nevyhnutnosť“. T.j., ak neviem, nechápem, čo sú objektívne Miery – a ich Bohom želané formy, ako najlepšie konať-ich reAlizovať, inFormovať, nemôžem byť slobodným, nemôžem sa dobre-bezpečne bez korekčných dôsledkov-odpovedí supersystému rozhodovať, či ÁNO, alebo NIE a zostávam v nejakej, niekoho ilúzii. Ilúzii toho, kto vie viac. Ide samozrejme o principiálne nastavenie a chápanie samotného pojmu „sloboda“ a nie nutnosť všetkého úplne presne chápať, ako si to občas zvyknú niektorí moderní, chybne vzdelaní neoliberalistickí extrémisti v rámci svojho tunelového EGOcentrizmu vysvetľovať-vytmavovať. V stredoveku vládol mysliam slepo veriacich umelý koššiar GEOcentrizmu s vedľajšou strižňou a jatkami rovnakej proveniencie.. iba poradie písmenok inžinieri zmenili..pri vývoji ideológie-programu identickej otrokárskej koncepcie..pozri na minimálne operačné náklady týchto „kreatívnych“ účtovníkov.. (pozn. prekl.)

rozličné odpovede pri rovnakej otázke, aj keď používajú rovnakú metodológiu a rovnakú faktológiu. Pričom, ak sa vonkajšie hodnotenia intelektuálnej sily a jej úspechov ukazujú byť nižšie ako vnútorné samohodnotenie vedomia a podvedomia, tak sa veľmi často všetko zatiahne a prichádza búrka nezmyselných emócii, v ktorých sa pravda potápa. Správny názor, poukazujúci na chybu, môže mať dokonca aj urážlivú formu (čo býva samozrejme niekedy nekonštruktívne), čím však neprestáva byť obsahovo správnym. Preto by ani nemal byť z dôvodu „nepríjemnosti" formy zavrhnutý. Pravdu je zdravé prijímať v akejkoľvek forme. Odtiaľ pramení aj to, čomu vždy učili svätí stúpenci všetkých cirkví: osobné zmierenie[1]..pomerenie, ako prvý krok k náprave svojho konania a tak svojho smerovania. Osobne sa pomeriť..zmieriť, však neznamená nebrániť sa zlu násilím[2], ale pozastaviť sa..jemne „cuknúť"[3] - mierne cúvnuť, čo umožňuje pozrieť sa na svet (včítane svojho vnútorného) taký, akým je. Až potom sa postupne rodí vonkajšie, alebo vnútorné konanie(akcia), zodpovedajúca cieľavedomosti existencie(bytia) a nie výbuchu emócii „urazenej" samoľúbosti.

Po prekonaní tejto psychologickej bariéry sú výsledky akejkoľvek ľudskej činnosti vnímané(chápané) ako samostatný prejav života, ďalej sa rozvíjajúci nezávisle od dotyčnej osoby[4], osobne jej nepatriaci, aj keď ňou zrodený a preto pečať jej osobnosti nosiaci. Spoločnosť je zainteresovaná na zdokonaľovaní výtvoru[5] osobnej činnosti, ktorá sa následne stáva v podstate majetkom tejto spoločnosti. Pričom osobnostný aspekt tohto tvorcu(umelca)[6] je pre zdravo mysliace spoločenstvo zaujímavý iba do tej úrovne, do akej napomáha odstraňovaniu objektívnych chýb tohto výtvoru. To umožňuje postupne zahladiť(obrúsiť) osobnostné trenice a nedorozumenia tak v tandeme, ako i v živote, keďže plody tejto činnosti (obsahová stránka) sú nadradené ich osobnostnému náteru.

„Inteligencii" davo-„elitárnej" spoločnosti je vlastné kochanie sa svojou i cudzou reálnou i iluzórnou intelektuálnou mocou a dobromyseľnosťou. A to dokonca aj v prípade, že táto moc a dobromyseľnosť dáva iba iluzórne podklady na toto kochanie a „unášanie" sa akoženevedno kam.. Taktiež je tejto pseudointeligencii vlastný aj prázdny bezmyšlienkovitý slepý stadovitý nekritický obdiv = fascinácia[7]. Či už otvorená, alebo v hĺbke toho, čo zostalo z ich duše. Tandemný princíp je efektívny iba potom, keď príde uvedomenie si dotyčnými faktu, že osobná intelektuálna moc človeka so všetkými jej kladmi i zápormi, je celkovo majetkom spoločnosti a daného tandemu špeciálne. A dobromyseľnosť, ktorá sa nestane dobročinnou, skôr či neskôr vädne, alebo sa stane zlo-činnou. Preto príčin na otvorené a či skryté kochanie sa nimi(intelektuálnou mocou a dobromyseľnosťou) u človeka niet. Z tohto vyplýva, že niet ani objektívnych príčin pre osobné antagonizmy z dôvodu rozdielnych názorov na jednu a tú istú otázku. Keďže však rozdielne názory hovoria o ich nedokonalosti, chybovosti, nejakých narušeniach celostnosti svetonázoru, tak práve tieto faktory predstavujú potenciálne

[1] O krok ďalej: sebreflexia, katarzia,..pokora nie je etymologicky úplne správny výraz(pojem) na tento jav, i keď sa občas používa.. (pozn. prekl.)

[2] Ľudovo: „Držať hubu a krok" (pozn. prekl.)

[3] Ľudovo: „Ako keď somárik uškami zastrihá" (že sa niečo deje, niečo zmenilo, čo pozornosť vyžaduje)

[4] Ktorá ho „spustila" na neho upozornila (pozn. prekl.)

[5] Avšak v hlbšom zmysle, o krok ďalej i samotnej REALIZÁCIE ako procesu - pracovného postupu ako diela, výtvoru..t.j., optimalizácia metodológie (pozn. prekl.)

[6] V zmysle umět..vedieť , zvládať, ovládať, riadiť..nejaký proces tvorenia-sTrojenia. Viď situáciu za bývalého režimu, keď v niektorých krajinách na Univerzitách, resp. Vojenských vysokých školách (dnes Univerzita obrany, Akadémia obrany, či ozbrojených síl) existovala doslovne napr. Katedra umenia špionáže, apod.. (pozn. prekl.)

[7] Vyzerá, že tak koreň tohto spojeného slova – „fasci", ako ani jeho druhá časť „nácia"..(najstaršej mafie..najstaršou mafiou?) tam nie len etymologicky, ale ani matrične nie je len tak bez dôvodu.. (pozn. prekl.)

nebezpečenstvo pre spoločnosť[1]. Potenciálne nebezpečenstvo si vyžaduje jeho(nebezpezpečenstva) odstránenie už v období do toho momentu, keď sa stane nešťastím[2]. Preto je tak dôležité dopracovať sa k subjektívnym príčinám, vyvolávajúcim nezhodu názorov na jednu a tú istú otázku. A obzvlášť na otázku týkajúcu sa niečoho podstatnejšieho, ako len nejakých osobných záujmov.

OTVORENE metodologická platforma politických strán, orientovaná na podmývanie davo-„elitárneho" rozdelenia spoločnosti, robí danú politickú stranu (alebo občianske hnutie) oporou spoločenského prediktora. Vedenie straníckych štruktúr v ľubovoľnom regióne by v svojom zložení nemalo obsahovať viac príslušníkov židovských kruhov a osôb žijúcich s nimi rodinnom zväzku ako je ich percento v celkovom zložení populácie daného regiónu. Pritom môže byť daná politická strana (alebo občianske hnutie) aj právne a organizačne formalizované, hoci spoločenský prediktor právnu a organizačnú formalizáciu bezprostredne(priamo) nevyžaduje a môže prebývať súčasne tak vo vnútri politickej strany, ako aj mimo nej.

Z týchto dôvodov sa oficiálne vedenie a administratíva strany nejavia byť jej vodcami[3] v tradičnom chápaní tohto slova. Profesionálna konceptuálna činnosť (a osobitne v krízovom období) je ťažko zlučiteľná[4] s veľkým administratívnym aparátom(bremenom). Preto sú **reálne** stranícke vedenie všetkých strán buď

A) profesionálni zaklínači stáda,
B) absolventi straníckych mozgových trustov, v minulosti za zaoberajúci konceptuálnou činnosťou, alebo
C) dobrí organizátori, svojho druhu stranícky manažéri.

Vo vzťahu k prediktorovi sa oni javia byť prosto len jeho predstaviteľmi. To sa týka aj skutočne komunistickej strany s OTVORENE metodologickou platformou v období keď sa snaží vyviesť spoločnosť z davo-„elitarizmu". Funkcia „zaklínania stáda" však zostáva[5]. Mení sa iba cieľ tohto „zaklínania" – na „odklínanie" - dav prosto musí prestať byť davom. Rozdiel je v OTVORENOSTI metodológie. Tá poskytuje pochopenie autokracie[6] všetkým, ktorí rozumejú tejto metodológii. Poskytuje im pochopenie prirodzenej autokracie konceptuálnej moci. T.j., zvrchovanosti tejto najvyššej zo všetkých 5 foriem vnútrospoločenskej moci. To je podstata zhody 1) demokracie a 2) autokracie a výstup spoločnosti na kvalitatívne novú etapu rozvoja.

Aj keď sme v predchádzajúcich odsekoch poukázali na neefektívnosť riadiacej činnosti parlamentarizmu, vôbec z toho NEvyplýva, že je treba zo života spoločnosti odstrániť volebné procedúry a vrátiť sa k takým princípom formovania riadiaceho korpusu(aparátu), aké existovali

[1] Príčiny vedúce k jej vnútornej napätosti.(pozn. prekl.)
[2] Prevencia. (pozn. prekl.)
[3] moderne „lídri" – polit. korektálny eufemizmus z eng. leader = vodca (pozn. prekl.)
[4] Skôr až nekompatibilná..(ak nejde výlučne o masku) (pozn. prekl.)
[5] V zmysle zmeny ako v rozprávkach „ZA na OD". T.j., úloha zmeny zaklínania na odklínanie. Neraz i rovnaká metóda(násTroj), no za iným cieľom použitá. (pozn. prekl.)
[6] Samovlády, samosprávy, zvrchovanosti. (pozn. prekl.)

v absolutistických monarchiách. Je hlúpe skákať z extrémistického liberalizmu[1] do vernopoddanosti.

Je nevyhnutné obnoviť výber poslancov[2] z pracovných kolektívov. Kto aký naozaj je, totiž najlepšie vidno priamo v práci – vo výrobe(resp. službách) a nie na volebných mítingoch a debatách. Tak i volebná kampaň lacnejšie vyjde. Teritoriálny princíp by mal byť zachovaný pre nepracujúcich a rôzne drobné organizácie, ktoré nemôžu postaviť vlastného kandidáta.

Súkromní vlastníci výrobných prostriedkov kolektívneho využitia[3], riaditelia a dozorné rady akciových a podobných spoločností a všetci ďalší „kapitalisti" (ak by taká spoločenská vrstva bola znova i oficiálne uzákonená), by mali byť zbavení všetkých práv zúčastnenia sa na volebných kampaniach a predovšetkým práva priameho sponzorstva[4]. Oni totiž vzhľadom na svoj sociálny status už aj bez toho do sféry riadenia patria. Najlepšie by však bolo, nedovoliť situácii vyvinúť sa do obnovenia spoločenskej triedy „kapitalistov"(otvorenej a „zákonom chránenej" oligarchie).

Zvolenie za delegáta(poslanca) by vôbec nemalo znamenať, že človek má okamžite po získaní poslaneckého poverenia právo zasadnúť v príslušnom volenom orgáne alebo jeho výkonnom aparáte, začať robiť rozhodnutia, vypracovávať riadiace riešenia a realizovať ich v praktickom živote. V súčasných podmienkach našej spoločnosti toto nemôže byť (a ani nie je) ničím iným, ako nekompetentným (hoci možno aj dobromyseľným) zasahovaním davu do procesu riadenia. Prestavba(„perestrojka") hospodárstva v bývalom Východnom bloku od roku 1987 až do súčasnosti jasne ukázala dôsledky takého nekompetentného zasahovania takmer vo všetkých sférach života spoločnosti[5]. Zvolenie za zástupcu ľudu(poslanca) pre dotyčnú osobu znamená, že mu ľudia preukázali dôveru. Aby bol ale delegát schopný ich očakávania naplniť, musí si nevyhnutné príslušné teoretické znalosti najprv osvojiť. Až na ich základe môže totiž on postupne

[1] A) Popierajúceho čo i len možnosť existencie objektívnej reality a
B) paranoické prenasledovanie každého, kto sa ju nejakým spôsobom snaží hľadať, spolu s
C) fanatickým prenasledovaním všetkých, ktorí nesúhlasia s jediným momentálne tým akožesprávnym názorom, propagovaným podľa potreby svojimi mienkodeformnými zákulisnými modlo-vOtcami cez im lojálne-vernepoddané tlačové agentúry a na nich pyramídovo napojené médiá a pseudointelektuálne celevriťky - showbizové, športové, pódiovo-politické, presstitútske, akoženeziskové, prudkoumelecké, atď.. moderne nazývané aj „kaviarenské", či „slniečkárske"(prázdne naivného tupého kamikadzeoptimizmu) (pozn. prekl.)

[2] Občianskych zástupcov, delegátov (eng. „deputy") (pozn. prekl.)

[3] nie rodinného..v zmysle nie malých firiem. (pozn. prekl.)

[4] A zrovna tak skrytého. Keď je na Západe štátne zriadenie už tak choro a absolútne skorumpované, že sa aj novinári dokonca otvorene s plnou vážnosťou zaoberajú primárne mierou lojality jednotlivých politikov voči svojim volebným sponzorom a prípadne až sekundárne, alebo terciárne vplyvom činnosti politikov na život občanov, ako takých. T.j., neokoloniálna davokracia sa zmenila na otvorene totalitárnu oligarchicko-fašistickú diktatúru teroru úzkej skupiny zákulisnej mafie diktujúcej svoju vôľu cez bezpečnostné a silové zložky tzv. „vyspelých kapitalistických štátov" celému „zvyšku sveta"(95%). Tlačia obeživo, za ktoré si kupujú všetko, každého a všade. Kto ho (obeživo) neprijíme a nemá atómové zbrane, je rýchlo „expresne letecky" oboznámený s metódami tzv. „bombovej démonkracie". Príslušníkov západných štátov, ktorí slúžia ako „emisári(i ozbrojení) výdobytkov neokolonializmu" platia zvyškami zo svojho neukojiteľného stola, ukazovaného „zvyšku sveta" na obdiv ako mrkvička somárikovi na udičke pred noštekom, aby bez debát vstúpili do ich holiaceho klubu, pričom je každému triezvemu jasné, že nie každý na svete 3 jachty a 5 ostrovov v Karibiku, či Prcifiku(s prepáčením) vlastniť môže.. (pozn. prekl.)

[5] Tzv. reformy po „revolúcii" v roku 1989 to ukázali v mnohom ešte jasnejšie. *(„revolúcie" v zmysle presnejšie novej dohody Západnej a Východnej oligarchie ohľadom spolupráce pri snahe o delenie Východoeurópskych zdrojov.) I keď samozrejme zďaleka nie všetky kroky boli úplne zlé – mnohé západné technológie a spôsoby myslenia sú v istom presnom kontexte určite lepšie, ako tie postupne deformované pseudokomunistické, čo tu boli dovtedy, pričom ale i tu bolo nemálo vecí objektívne lepších ako na Západe.*

svoj profesionalizmus v oblasti riadenia rozviť. Na to je nevyhnutné poskytnúť mu cca. 2-3 roky[1] času a vytvoriť podmienky, aby si mohol osvojiť:

a) rýchločítanie a strojopis (a základnú počítačovú gramotnosť celkovo);
b) základnú faktológiu dejín a tak vidieť historické procesy: 1) regionálny, 2) celoštátny a 3) globálny, spolu s ich vertikálno-horizontálou vzájomne sa doplňujúcou hierarchickou previazanosťou a tendenciami vývoja ľubovoľných socionaturálnych procesov, ako predpokladu ich úspešného ovplyvňovania = riadenia;
c) vypracovať v sebe filozofickú kultúru. Aby predvídal dôsledky svojich činov pre spoločnosť;
d) získať aspoň minimum vedomostí v oblasti všeobecnej psychológie riadenia, jej príloh, sociológie, sociálnej a individuálnej psychológie ekonomiky – 1) celosvetovej, 2) celoštátnej a na nich naviazanej 3) regionálnej;
e) prečítať Bibliu, Korán, preklady Talmudu, najdôležitejšie svetonázorové práce aktívnych politických prúdov, EPOSY NAŠICH NÁRODOV a aspoň tie základné celosvetové – charakteristické pre jednotlivé kultúry a krajiny.

Po tom všetkom by si mal uvedomiť, by sa pred jeho očami mal objaviť celkový obraz spomínanej vzájomnej vloženosti procesov v prírode a spoločnosti a on by sa mal oboznámiť s existujúcimi koncepciami dejín minulých, tendencii súčasných a koncepciami rozvoja spoločnosti v budúCnosti. Mal by získať prístup k archívom toho voleného orgánu, do ktorého bol zvolený, aby sa oboznámil s podstatou a „kurzom“[2] danej problematiky(veci).

Následne[3] by si mal čestne zodpovedať na otázku: Som pripravený niesť BREMENO moci za plat (včítane prístupu k benefitom výlučne fondov bežnej spotreby), nie viac, ako priemerný, v jemu zverenej sfére činnosti(odvetví). Ak dotyčný odpovie „áno“, tak môže začať svoje povinnosti poslanca vykonávať(napĺňať). Ak odpovie „nie“, tak zvyšovanie jeho úrovne vzdelania a filozofickej metodologickej kultúry sa aj tak postupom času ukáže byť v budúcnosti vo veľkej väčšine prípadov na blaho spoločnosti.

Cesta k skutočnej demokracii môže prebiehať iba cez vytvorenie systému niečoho ako „detských škôlok“ pre národných delegátov všetkých úrovní. Inak oni samy nesú z tribún a námestí vzdorný „detský ďžavot“ a diskreditujú ním štátne(občianske) zriadenie a jeho moc[4], ako

[1] Po 4 rokoch je teda i po akých-takých skúsenostiach potenciálne prvý krát schopný skutočne a zodpovedne riadiť a preto ho treba z pohľadu kurátorov otrokárskej formy demokracie(davokracie) nevyhnutne meniť. T.j., v ďalších voľbách sa príliš chápaví(inteligentní) a zodpovední = nepodplatiteľní jedinci proste cez kluby nedostanú na volebné kandidátky(listiny kandidátov). Aj preto má z pohľadu a-sociálnych inžinierov volebný cyklus práve vnemový sociologický prah 4 roky. Noví poslanci by teda mali by volení minimálne 2-3 roky pred nastúpením do funkcie + prípadne nejaký ten čas na oboznámenie sa s praxou („okružnú jazdu“) ako prísediaci v rôznych parlamentných výboroch, na ministerstvách a úradoch. Avšak minimálne po jednotlivých oddeleniach toho orgánu, do ktorého bol zvolený. Podobne, ako keď čerství absolventi lekárskych fakúlt najprv povinne na praxi v nemocniciach musia prejsť prakticky všetkými aspoň hlavnými oddeleniami nemocnice. (pozn. prekl.)

[2] Vývoja a základnými zaužívanými spôsobmi riešenia vecí, smernicami v danom orgáne štátu-spoloČnosti-kolektívnej osobnosti. (pozn. prekl.)

[3] Lebo dovtedy ťažko mohol vedieť, čo všetko daná práca obnáša. (pozn. prekl.)

[4] Po likvidácii bývalého pseudosocialistického režimu(„sovietskej moci“) s jeho i dobrými myšlienkami, národní delegáti - poslanci, utratiac ideologickú disciplínu, ešte úspešnejšie bez rozlíšenia diskreditujú aj západné systémovo-korupčné(*lobbing = snaha o legalizáciu organizovanej kriminálnej manipulácie spoločnosti) pseudodemokratické spoločenské zriadenie (*avšak taktiež s jeho i dobrými myšlienkami), ktoré sa isté kruhy pokúšajú v bývalom Východnom bloku zaviesť. Ide o vodu na mlyn reštaurovania napr. akožesovietskej moci na základe psychológie trockizmu(imitátorstva) a nejakej, možno recyklovanej a kozmeticky poupravenej marxistickej ideológie. A nejde len o rôznych jednotlivých kolaborantov-zradcov spoločnosti, ktorí kedysi infiltrovali i rady bývalej Štátnej bezpečnosti a ich rôzne paralelené „deep state“ štruktúry, ale hlavne i nadnárodné kriminálno-

moc neschopnú bezkrízového riadenia. V „detskej škôlke“ by mal delegát-poslanec predovšetkým sám nad sebou pracovať. Mal by však i kvalifikovanú metodickú pomoc obdržať - s ohľadom na nutnosť osvojenia si príslušných spomínaných špeciálnych návykov.

Intenzita prípravného kurzu na výkon poslaneckého mandátu vyžaduje internátny princíp organizácie „škôlok“, kde by poslanci pod dozorom trénerov a doktorov spájali odbornú samoprípravu s fyzickou záťažou. Konzumácia alkoholu, cigariet a iných psychotropných látok a zvrhlý spôsob života by mali dotyčnú osobu zbavovať práva na absolvovanie kurzu delegátnej profesionalizácie spolu so zbavením tejto osoby splnomocnení[1], ktoré obdržala od občanov pri svojom zvolení. Takýto druh prípravy poslancov k ich povinnostiam je z pozície spoločneosti veľmi pracný a vyžaduje si nemalé zdroje. Preto by si mal poslanec najneskôr po absolvovaní kurzu(školenia) uvedomiť, že nepatrí sám sebe, ale moc je službou národu(národom) a všetko s tým spojené sa nevykonáva pre jeho osobnú „elitarizáciu“, ale aby nenarobil zo štátu kôlničku, keď zaujme post poslanca so všetkými jeho celospoločenskými povinnosťami[2].

Zloženie zastupiteľského telesa(poslaneckého zboru) by malo po zavŕšení profesionalizácie vyjadrovať národnostné, triedne (okrem veľkopodnikateľov-kapitalistov), židovské a profesionálne zloženie populácie regiónu. To však vôbec NEznamená, že v „škôlke“ je nevyhnutné smerom k diplomu ťahať za uši všetkých. Znamená to, že podľa miery vypadávania kandidátov z kurzu, treba vyberať kandidátov nových[3]. Všetko s cieľom ich prípravy v nevyhnutnom počte.

Riadenie by malo byť profesionálnym a zabezpečovať sa bezštruktúrnym i štruktúrnym spôsobom na každej úrovni zodpovednosti(špecializácie) a spoločenského významu. T.j., mal by existovať riadiaci aparát[4]. To znamená, že by mal existovať profesionálny prediktor[5], KONTINUÁLNE(plynulo, súvislo) formujúci a korigujúci koncepciu riadenia[6]. Ďalej by mal byť

ideologické a finacistické organizácie tohto druhu, pohlcujúce a využívajúce väčšinou tie prvé, ktoré zvyknú používať za „pár miliárd drobných“ na špinavšiu prácu a vytvárajú pre nich v každej novej kolónii podhubie.. načož ich občas ako dymovú clonu v prípade potreby obetujú („poslúžil ako živý a ešte viac poslúži ako mŕtvy“).. (pozn. prekl.)

[1] Ľudia by nemali byť rukojemníkmi vládnutia človekupodobnej hovoriacej opice, ovládanej inštinktami a narkotickým blúznením.

[2] V starom Grécku-HéLade sa inak občania, ktorí sa odmietali uchádzať o spoločenské funkcie volali aj idiotés a parasitae (idioti a paraziti). Pričom grécka demokracia samozrejme zďaleka nebola ideálnou. Avšak mnohé jej prvky(aspekty) boli lepšie, ako dnes. Oni by naše formy vlády však rozhodne za demokraciu nepovažovali, keďže systém delegátov parlamentných strán(skôr oligarchický prvok) tam v tomto zmysle neexistoval. O všetkom podstatnom rozhodovali priamo. V tomto zmysle teda išlo do veľkej miery o „priamu demokraciu“. Druhou vecou však je, že veľká väčšina občanov vôbec nemala volebné právo a malo ho necelých 20% populácie, ženy vôbec, bola to jednoznačne otrokárska spoločnosť, atď.. ďalej sa i neskôr vytvorili také formy „demokracie“, kde hlasy neboli rovné, alebo nemajetní (väčšinou ne-otrokári) nemohli hlasovať vôbec, hlasy sa nepriamo i priamo kupovali, manipulovali rôznymi metódami „pasenia“ stáda filozofiami, ideológiami, náboženstvami, umením-drámami, tragédiami,..eposmi, bájami a rozprávkami, vojnami, umelým stresom a nedostatkom, úmyselnými pohromami, šírením rôznych správ, i chorôb, atď atď..

[3] Napr. podľa ich čísla na kandidátskej listine, resp. miesta, kam ich voliči „prekrúžkovali“- adresným preferovaním hore, a či dole posunuli. (pozn. prekl.)

[4] V dnešnej terminológii pojmu „aparát“ zodpovedá „výkonná vetva moci“.

[5] Čiastočne kedysi tzv. prognostický ústav, aj keď na o dosť nižšej úrovni. Avšak i preto jadro vlády..lokálnej pobočky neokoloniálnej moci v SK/CZ po novembri r.1989 v podstate „kluci z prognosťáku“ domáci tvorili (Komárek, Klaus, Gál, Dlouhý, Dyba, Singer, Tůma, atď..). V neposlednom rade i pre mieru ich nechápania a/alebo nepriamo- a priamo korupčného správania poniektorých z nich.

[6] Želané budúce obrazy-tvary života, predStavy..a sekvencie medzistavov-obrazov k ním vedúce. Tak i metód ich dosahovania, metodológie. Kulturologická matrica je koncepcia v obrazoch..už v predstavách ľudí, aplikovaná do nich ako do jej vykonávateľov(printerov-tlačiarní) od detstva cez rozprávky, médiá, náboženstvá, vzdelanie,

sformovaný profesionálny programovo-adaptívny modul, právne podriadený prediktorovi a realizujúci koncepciu v každodennom živote 1) bezštruktúrnym a 2) štruktúrnym spôsobom[1]. Môže sa ale stať, že nevyhnutní požadovaní profesionáli nebudú v zostave zastupiteľského(poslaneckeho) zboru nájdení. V podobných prípadoch by mali mať štruktúry prediktora a programovo-adaptívneho modulu právo a reálnu možnosť priviesť do práce v riadiacej štruktúre na pomoc pre celkový spoločný cieľ nevyhnutných špecialistov.

Zloženie aparátu (výkonnej moci)

Kvóta celkového pomeru takto zapojených špecialistov spolu z ďalšími kľúčovými kvótami sú zo skúseností navrhované nasledovne:

a) maximálne 1/3 z celkového počtu netechnického zloženia riadiaceho aparátu by mali tvoriť títo „externí“ špecialisti;
b) minimálne 1/3 z celkového zloženia riadiaceho aparátu by mala pozostávať z personálu zastupiteľského zboru vzišlého z aktuálnych volieb (*z dôvodu obnovy, nových myšlienok, zapojenia čo najviac občanov do riadenia zriadenia v dlhodobom časovom horizonte, atď..);
c) minimálne 1/3 celkového zloženia riadiaceho aparátu by mala pozostávať z personálu zastupiteľských zborov z predchádzajúcich volebných období (toto je nevyhnutné na akumuláciu profesionalizmu danou štruktúrou a zabezpečenie kontinuity v politike i ľudských vzťahoch).

To by malo umožňovať akumuláciu(hromadenie) profesionalizmu riadiacim aparátom a umožniť spojiť celkové princípy volieb s bezprostredne po nich nasledujúcim administratívnym výberom vhodných osôb do jednotlivých funkcii.

Vzťahy

A) zastupiteľského zboru a

B) riadiaceho aparátu by sa mali podobať vzťahu vody s v nej plávajúcou rybkou – štruktúrou výkonného aparátu (*pod ktorým sú už jednotliví úradníci).

Ďalej:

A) Zastupiteľský(poslanecký) zbor by mal zastrešovať a prenikať celou štruktúrou

B) aparátu.

Vo vnútri aparátu zodpovedá za obsah príkazu, nariadenia, direktívy, či smernice vedúci príslušného oddelenia. Podriadený zodpovedá iba za vykonanie, alebo nevykonanie tohto príkazu. Zastupiteľský zbor, pracujúci vo vnútri samotného riadiaceho aparátu nemá právo priamo sa miešať do procesu fungovania aparátu v priebehu jeho činnosti[2]. Avšak komisia(prípadne špecializovaný výbor) má právo dotazovania KTORÉHOKOĽVEK pracovníka riadiaceho aparátu ohľadom obsahu a formy ním vydaných príkazov a tak aj ohľadom vykonania

ideológie, dejiny, mieru stresu, atď.. (pozn. prekl.)

[1] V tomto a nikdy nie v opačnom poradí. Ako sme si v predchádzajúcich kapitolách spomínali, v dlhodobo udržateľnom, prognostikovateľnom, stabilne sa rozvíjajúcom systéme(organizácii, firme,..) je nevyhnutne viac ako 95% riadenia vykonávaného bezštruktúrne, nepriamo. Formovaním parametrov kolektívnej osobnosti cez zadefinovanú spoločnú kulturologickú matricu a jednotlivé technológie jej projekcii – od svetonázorových, chronologických, mediálnych, až po finančné, atď.. so zachovaním všetkých základných pravidiel BOZP psychohygieny. (pozn. prekl.)

[2] Ide o analógiu princípu rozdelenia moci (*ktorá samozrejme na rozdiel od tohto javu v reále neexistuje a logicky ani existovať nemôže)

ním zhora obdržaných príkazov[1]. Ale na to, aby niekto vôbec mohol položiť zmysluplnú otázku[2], musí byť v danom kontrolovanom obore špecialistom. Práve preto sú tak potrebné oné „lesnícke škôlky“ pre zastupiteľov i účasť samotných týchto zastupiteľov v práci aparátu. Zastupiteľský zbor by mal disponovať právom odvolania kohokoľvek z výkonného aparátu na ktorejkoľvek pozícii. Právom menovania do jednotlivých funkcii by mal riadiaci aparát disponovať spolu s právom odvolania z aparátu tých osôb, ktoré neboli ako zastupitelia zvolení v aktuálnom volebnom období[3].

Základnou prácou ZASTUPITEĽSKÉHO ZBORU je v podstate

a) odstraňovanie osôb neschopných riadiacej činnosti z riadiaceho aparátu[4] a
b) zdokonaľovanie programu prípravy poslancov(ľudových zastupiteľov) v „lesných škôlkach“[5].

Základnou prácou RIADIACEHO APARÁTU je teda

a) aktuálne riadenie a
b) zdokonaľovanie programu prípravy zastupiteľských(poslaneckých) skupín v „lesných škôlkach“.

Programy „lesných škôlok“, v ktorých vyvolenci národa profesionalizmus získavajú, by mali zabezpečovať konceptuálne zjednotenie riadiaceho aparátu a zastupiteľského zboru v rámci procesu korekcie a optimalizácie tohto programu[6].

Z pohľadu teórie riadenia sa najväčším marazmom(problémom) javí byť celková aktuálna činnosť poslaneckého zboru. T.j., detailné a systematické hlasovania pri tvorbe zákonov slúžiacim koncepcii, o podstate ktorej veľká väčšina poslancov nemá ani najmenšiu predstavu, keďže im chýba metodologická kultúra a neovládajú ani len nevyhnutnú praktickú faktológiu[7].

[1] Ide čiastočne o podobný hierarchický systém a mechanizmus výkonu právomocí dovolaní a odvolaní, ako je v tej-, či onej forme prítomný v západných korporáciách, v armáde apod. (pozn. prekl.)

[2] Zlá otázka okamžite diskredituje, nie len príslušného dotazovača, ale aj systém(s jeho programátorom a adminom - P-K), ktorý ho na danú pozíciu vybral. T.j. personálna politika danej organizácie = kľúč hodnotenia jej samej (cieľov vs. chýb – teda miery pravdepodobnosti jej infiltrácie oponentami..nepriateľmi)...Preto i nejeden vysokoškolský učiteľ skúša žiakov tak, že nechá ich položiť jemu otázky ohľadom prebratého učiva. Z toho automaticky rýchlo zistí hĺbku pochopenia učiva, a/alebo konkrétneho problému študentmi celkovo, resp. konkrétnym študentom. (pozn. prekl.)

[3] T.j., ako bývalých poslancov, tak aj rôznych špecialistov, včítane technických. (pozn. prekl.)

[4] Nespôsobilých odborne, morálne, psychicky, rodinne, atď.. (pozn. prekl.)

[5] Viď heslo „sametovej revolúcie“: „Potrebujeme mladé dubčeky“(I keď A. Dubček mal ako asi každý človek v istej miere, popri svojich pozitívnych stránkach aj svoje nedostatky, na základe ktorých..a miery vlastného nechápania reálnej globálnej politiky bol i pravdepodobne spolu s ďalšími na určité veci známymi kruhmi od počiatkov vybraný a zneužitý..) (pozn. prekl.)

[6] Niečo ako perpetuum mobile skutočnej demokracie. Jej nekonečná obnova a vylepšovanie. Zástupcovia majú svoju funkciu a aparát má taktiež svoju. 1) Inovácie „novej krvi“ spolu so 2) skúsenosťami tradícii. Tandem dvoch mierne funkčne odlišných, vzájomne sa doplňajúcich kolektívov. Skutočný funkčný “konzervatívny liberalizmus“, resp. „liberálny konzervativizmus“- to najlepšie z politických prístupov oboch, no i ďalších.. (pozn. prekl.)

[7] Proste vo veľkej väčšina hlasujú tzv. poslanci úplne naslepo, detailne vypracované paragrafy nie len že vôbec nečítajú, ale vôbec nechápu ich aplikáciu, súvislosti a výsledky, ku ktorým budú viesť. Riadia sa veľmi často žiaľ výlučne buď A) svojvôľou, alebo B) „straníckou disciplínou“ ako ovce na odporúčanie klubov a ich tzv. dôverníkov – osobitne (ne)dôveryhodných osôb, ktoré sprostredkúvajú, presadzujú názory jednotlivých lobistických „záujmových“ skupín. Tieto v tej- či onej miere reálne kriminálne organizácie dané systémy zákonov nechávajú väčšinou i priamo na zákazku svojimi právnickými kanceláriami účelovo vyrobiť a p-oslanci ich MUSIA už len odhlasovať, pričom postupne na príkladoch okolo seba stále intenzívnejšie „tušia“, čo ich čaká, ak neodhadnú pri hlasovaní „ten správny názor“.. Ako sme sa už na tému bavili, podobne sú na tom v danom davokratickom totalitárnom režime v podstate aj akýkoľvek úradníci, či iní štátni zamestnanci, keď im delegáti think-tankov (či akýchkoľvek silnejších, týmito globálnymi mafiánmi licencovaných tzv. „záujmových skupín“) nejakú „motiváciu“

Zastupiteľský zbor by sa mal priamo zúčastňovať na činnosti štruktúr prediktora, formujúcich a korigujúcich(opravujúcich) koncepciu riadenia.

Potom, ako je práca aktuálnej verzie koncepcie riadenia ukončená, je jedinou otázkou, ktorú majú poslanci na za týmto účelom zvolanom rokovaní parlamentu zodpovedať:

Či všetci poslanci pochopili koncepciu ako CELOK?

A) Ak je pomer hlasujúcich „ÁNO“ väčší ako 2/3, tak koncepciu možno vnímať ako prijateľnú.

B) Ak je pomer hlasujúcich „ÁNO“ nižší ako 2/3, znamená to, že ak sú zastupitelia, prejdúc úspešne svojou „lesnou škôlkou“ neschopní pochopiť koncepciu riadenia, tak bude nepochopiteľná aj pre väčšinu populácie krajiny, čo môže viesť ku kolapsu riadenia aj pri podstatou správnej koncepcii.

Taká situácia je však nepravdepodobná v prípade, že sa aj samotný zastupiteľský zbor(poslanci) zúčastňoval na konštruktívnej kritike koncepcie predchádzajúcej a vypracovávaní aktuálnej verzie koncepcie riadenia[1]. Táto istá podmienka zároveň vylučuje nevyhnutnosť plytkého nekonečného a nezmyselného kaleidoskopického parlamentného kvakotania o jednotlivých bodoch navrhovaných zákonov mimo uvedomovania si celkovej koncepcie[2] a tak i samotných cieľov riadenia. Pritom sa pri takom kvakotaní v podstate deje len jedno: zastupitelia

(korupčné správanie) na „výber“ predložia. Dotyční úradníci totiž po čase už dobre vedia, že keď „motivačné“ zoberú, viac moc nedostanú a je na nich kompromitujúci materiál, čiže budú od nich požadované - vydierané ďalšie, stále väčšie svinstvá. Ak ale sú morálne pevní, a naopak, ponúkanú „protislužbu“ odmietnu(ponuku, ktorá sa neodmieta), vedia, že na kandidátku sa viac nedostanú a pri najbližšej príležitosti – potrebe dymovej clony, okamžite letia ako prví spolu s príslušným pohanením kolaborujúcimi prestitútkami v médiách, aby sa za nich i vlastná rodina hanbila a tak aj rodina zasa celkovo pred bezprízorným stádom verejnosti za svoje dotyčným členom pohanené meno.. toľko k ďalšej časti podstaty tzv. západného ponímania démo(n)kracie ako ideálnej formy totality moderného otrokárstva.. Veď i plebs rímsky predsa z dobyvačných vojen majiteľov ríše a jej zotročenia sveta ťažil.. (pozn. prekl.)

[1] Podobne, ako sa dosiahnuté výsledky i v minulosti vždy po stanovenom časovom období vyhodnotili. Viď 4-či 5-ročné plány v Japonsku, Južnej Kórei, New deal plan v USA v 30.rokoch 20.stor, ďalej v Indii, Argentíne, v Nemecku 30.rokoch 20.stor, býv. ZSSR 1928-1986, ČSSR-1949-1990 8x, apod.. Následne sa dané stanovené obdobie konštruktívne(tak by malo byť, no nie vždy sa to kvôli systematickej snahe o diskreditáciu komunizmu dodržiavalo) skritizovalo a ďalší postup-plán-koncepcia na budúce určené obdobie bola vypracovaná a navrhnutá. V zásade presne tak fungujú dnes aj prakticky všetky veľké korporácie a akékoľvek vplyvné organizácie počas celých dostupných dejín. Vyhlasovanie neexistencie nejakého plánu-koncepcie, je iba jej maskovaním. V prípade vojny (včítane, a hlavne tej informačnej), ide vždy o manipuláciu cieľového objektu agresie. U nás po roku 1989 išlo pri vyhláseniach o existencii buď a) trhovej, alebo b) plánovanej ekonomiky o hrubú zámernú manipuláciu populácie s cieľom jej faktického okradnutia zotročenia. Presne pod taktovkou talmudistickej ideológie: „I naháňať budete ich medzi dvoma ložami, že by pravdu nepoznali“, či „I nepodstatné do podstatné nafúknete, i tak podstatné maskujete“. V Nemecku napríklad výraz „Marktwirtschaft“(trhové hospodárstvo) existuje v podstate len v spojení soziale Marktwirtschaft (sociálne trhové hospodárstvo). T.j., s predpokladom nevyhnutnosti definovania=plánovania rámca a cieľov fungovania trhu, ktorí inak v súkromných rukách okamžite (alebo pomerne rýchlo) smeruje k monopolom(viď aj tak symbolická hra „Monopoly“) a tým nevyhnutne k totalite, bo moci a pokušeniu „hrať sa na Boha“ podľahne každý, ako sa i v rozprávkach inotajov skúseností vekov, generáciám mladším nie nadarmo vraví(vychováva, riadí). Výraz „neriadený“ systém totiž znamená len to, že subjekt riadenia je maskovaný. Tak robili u nás v býv. Východnom bloku, ale i inde vo svete západné think tanky a rôzne frakcie globálno-mafióznych zoskupení po jednej prehratej informačnej bitke (nie celej vojne) roky a desiatky rokov masové a-sociálne experimenty s obrovskými genocídnymi účinkami. Straty na životoch z exodu populácie, stresu – masových potratov, rakoviny, kardiovaskulárnych chorôb, kontinuálneho rastu počtu samovrážd, atď..boli celkovo v informačnej vojne podstatne vyššie ako za II. svetovej vojny. (pozn. prekl.)

[2] Čím sa potichu vytvára situácia, keď sa odvedúc pozornosť na zopár nepodstatných detailov (a tak pomimo vedomia väčšiny p-oslancov) potichu realizuje nejaká z mnohých foriem otrokárskej kriminálnej koncepcie s jej utajenými cieľmi. (pozn. prekl.)

a riadiaci aparát strácajú akcieschopnosť pri vypracovávaní a uskutočňovaní riadiaceho riešenia v praktickom každodennom živote, čo zákonite vedie k strate kvality riadenia.

Ak sú totiž poslanci národov zastrešení a podporení im vo voľbách prejavenou ľudovou dôverou a ak sú i čestní tak pred národmi krajiny ako i pred samými sebou, tak koncepcia riadenia by mala prechádzať do programovo-adaptívneho modulu bez jej prežúvania bod po bode a riadenie by sa malo opierať o cieľavedomú vysokomravnú osobnú iniciatívu[1] každého zúčastneného, pri minime zákonov. V tomto je jediný zmysel preukazovania(delegovania) dôV(i)ERY zastupiteľskému zboru[2] v tzv. zastupiteľskej demokracii[3].

Preniesť celú parlamentnú skúsenosť Západu, ako takú, na býv. Východný blok[4] (a býv. ZSSR) je neoprávnené. Parlamentarizmus v západnom poňatí je totiž prosto šifra direktívno-adresného systému slobodomurárskeho mafiózneho riadenia. Okrem toho existuje v tomto kontexte medzi oboma svetmi aj jedna zásadná svetonázorová odlišnosť:

Západ sa vždy správal s úctou k právnym formám, keďže prebral pozostatky právneho povedomia a kultúry Rímskeho otrokárskeho impéria[5] a na týchto pozostatkoch vyrástol.

Tento pseudoprávny mor Rusko napríklad do veľkej miery minul[6] a základom vládnutia v Rusku (i býv. ZSSR) bol a je slobodné konanie(ľubovôľa[7]). Ľubovôľa(slobodný výkon moci), ak bola národmi krajiny ako morálne správna vnímaná, vždy u nich podporu nachádzala[8]. Ľud sa zákonodarstvom(legislatívou) v zásade nikdy nezaoberal, žil podľa

[1] Aktivitu, (corporate: „proactivity"), akcieschopnosť jednotlivých výkonných pracovníkov, funkcionárov v rámci za realizáciu zodpovedných zložiek celého aparátu. (Pozn. prekl.)

[2] To predpokladá vzťah k legislatíve ako do istej miery zbierke štandardizovaných algoritmov zautomatizovaného riadenia, umožňujúcich dopracovať sa k riešeniam štandardných úloh riadenia s garantovanou úrovňou kvality riadenia. Bezmyšlienkovitý automatizmus riadiaceho aparátu by si na tomto princípe mal oslobodiť pre seba čas a intelektuálne zdroje na tvorivé riešenie neštandardných úloh riadenia, s ktorými sa spoločnosť stretáva.

[3] Inak môže mať dnes v internetovej dobe naozaj zmysel za istých okolností sa baviť i o tzv. demokracii priamej. Tá má pri nedostatočnej miere vzdelania-chápania populácie ale taktiež svoje nemalé úskalia. O to viac, že množstvo technológii v technokratickej, technogénnej spoločnosti-civilizácii exponenciálne narastá a nikto ich proste nie je schopný všetky ovládať, sa ku všetkému fundovane-odborne vyjadrovať. Tam sa preto taktiež potenciálne priestor nemalý na manipuláciu vytvára. Navyše vždy platí staré známe: „Miera komplikovanosti zákonodarstva je mierou nedôvery spoločnosti v samú seba". T. j., v naozaj zdravej spoločnosti zákony ani moc netreba, bo každý sám Zhora vie.. pre-dané má, čo a ako najlepšie by robiť mal. Ide len o to, naladiť si kanál na „stanicu Boha". Ide o metodológiu komunikácie s ním a kritériá vyhodnocovania správnosti pochopenia tohto prenosu. Kritériá kolektívno-individuálne včítane tandemných. Toľko i k rámcu potenciálnej funkčnosti tzv. priamej demokracie a perspektívam mixu priamej so zastupiteľskou, čo by mohlo byť ako „hybrid" pri posilnení právomocí priamej demokracie(štýlom štandardizovaných elektronických referend) riešením súčasného stavu politickej správy na danej etape vývoja spoloČnosti. V prípade snahy o jej riadenie k lepším formám koordinácie v budúCnosti, k súbornému kolektívu, Zboru inDiviDuí - kolektívu jedinečných. (pozn. prekl.)

[4] Z jeho do nemalej miery odlišnými kulturologickými skúsenosťami, včítane tých parlamentárnych a politických celkovo. (pozn. prekl.)

[5] Prakticky s takmer všetkými jeho pozitívami i negatívami bez nejakého dostatočného systematického rozlíšenia(inak by sa tie chyby dokola cyklicky infernálne akoby „samosebou" neopakovali). Zákaz na toto rozlíšenie (ostatne podobne, ako u cirkví, či islamu) a dôsledné porovnávanie jednotlivých konkrétnych aspektov týchto ideológii a filozofii vydal, vyzerá, rovnaký „Zdroj". Cieľ je v zásade evidentný: znemožniť metodickú snahu o objektivitu (všeobecnú celkovú prospešnosť), o vyberanie celkovo prospešných spoločných prvkov a objektívne pozitívnych „bonusov" z jednotlivých učení a tak ich očistenie od náplav egocentrizmu jelít lokálnych i globálnej v priebehu vekov. Ak by totiž bolo možné ich spájať, vyhasol by mocný zdroj-ohnisko konfliktného potenciálu zákulisných jelitných sociopatov, potrebný pri pacifikácii stáda v spoluprácii s riešením podobného problému u iných lokálnych sociopatov. „My pasieme svoje stádo a vy svoje, do kapusty si nelezieme a keď ovce blbnú, na ich ovládnutí spolupracujeme.. i Horným šekel povinný - šakalovi púštnemu na strechu celoplanetárnu povinne darujeme.." (pozn. prekl.)

[6] Nás SK/CZ iba čiastočne..

[7] Aj v zmysle ľubovôľa - abrev. Ľubov vo vôli..vôľa, afinita k miere=láske, ľubov je po staroslovienský „láska". (pozn. prekl.)

1) obyčají[1] a podľa
2) mravu(morálky) v prípadoch, pre ktoré nebolo obyčaje.

Svojvoľný výkon moci[2], ktorý ľud vnímal ako zlomyseľný a nemorálny, sa zo strany ľudu stretával s odporom, podriadeným jeho(ľudu) chápaniu celkového chodu vecí[3].

A) **Odpor ľudí** = ich obrana pred panujúcim systémom, je tak maximálne rovnako tak ďaleko od zákonov, ako aj samotná
B) celkovo **neadekvátna svojvôľa miestneho zriadenia**(oficiálnej moci).

Paralelne s týmto mechanizmom samosprávy(samoriadenia sa) spoločnosti samo osebe existovalo a existuje u nás aj tzv. zákonodárstvo(legislatíva), pričom podľa západných mierok-noriem, niekedy aj takmer úplne dokonalé. Tak bolo pracovné právo používané v Rusku počas obdobia vlády Kataríny II. zakázané šíriť v parlamentnej demokracii v Anglicku[4] ako príliš buričské. Pracovné právo bolo totiž v tom období v Anglicku koncipované podstatne tvrdšie ako v krajinách vtedajšieho ruského impéria. Avšak povstanie Pugačova bolo na Urale, kde boli **aplikované (? – malo byť aplikované, avšak zneužívania moci.. – samy sa dovtípite, - sa diali)**[5] dokonalejšie zákony. Pričom v Anglicku toho obdobia bol pomerne pokoj.

Začiatkom 20.stor bolo napr. v USA za najdokonalejšie pracovné právo považované taktiež pracovné právo používané vládou cára Mikuláša II. Pritom USA existujú bez nejakých vážnejších sociálnych eplózii(zatiaľ), ale ruská monarchia, ktorá vytvorila na tú dobu možno najdokonalejšie zákonodarstvo, dávno padla.

Tak aj povstania v armáde a flotile v Rusku v 19.- 20.stor. boli iba bezvýchodiskovou reakciou **na amorálnu a zlomyseľnú svojvôľu**[6] a nie na zákony. Nebolo kam ďalej ísť, kam sa ďalej podiať, okrem začatia rebelovať.

Ak by nebolo amorálnej a zlomyseľnej svojvôle vládnucich j„elitárnych“ tried, tak žiadna agitácia a propaganda by nenašla podporu tak vo fabrikách, na dedinách, ani na krížniku

[8] U nás trvalo nevoľníctvo vo viacerých formách prakticky celý stredovek (10.-19.stor) a sloboda pohybu bola za stanovených podmienok povolená v roku 1781(tzv. „patent Jozefa II.“). Celkovo bolo nevoľníctvo zrušené v roku 1848. Teda pre porovnanie o 13 rokov skôr ako v spomínanom Rusku. V Rusku trvalo nevoľníctvo(v podstate priame zotročenie) oficiálne 212 rokov - uzákonené po invázii Poliakov, občianskej vojne a „Smute“ - po nástupe dynastie Romanovcov zborníkom zákonov z r.1649 a ukončené v r. 1861 Alexandrom II. Avšak určité viac- či menej úspešné snahy o rôzne formy pútania roľníkov k tamojšej „šľachte“(bojarom) s obmedzovaním pohybu boli ale aj predtým. (pozn. prekl.)

[1] Zvykov, skúseností. (pozn. prekl.)

[2] *„Ľubovôľa bez lásky k miere na svojvôľu sa mení“* (pozn. prekl.)

[3] smerovania vývoja života. (pozn. prekl.)

[4] Presnejšie konštitučnej monarchii vo Veľkej Británii (keďže sa tak udialo už po období Anglickej republiky 1649-1660 a Personálnej únii s následným spojením Anglického a Škótskeho kráľovstva v roku 1707) (pozn. prekl.)

[5] Existujúce zákony ani neboli aplikované úradníkmi a vládnymi splnomocnencami a ak boli, tak iba v silno svojvoľnej a násilnej intepretácii, čo vyvolalo povstanie. Obligátna otázka: „Cui bono?“ Viď celková politická situácia v Rusku, Európe a vo svete globálne i vzhľadom na pravdepodobné zavraždenie cára Petra III. a jeho plány, nástupu Kataríny II., atď. Pozri aj ekonomicko-politická konkurencia vo vtedy strategickej výrobe liatiny(zbrojenie, prvé liatie diel) a ocele medzi britskými náleziskami a uralskými v rámci prichádzajúcej priemyselnej revolúcie.. (pozn. prekl.)

[6] Pseudoelitárnych kruhov, ktoré zablokovali mnohé kľúčové posty a miestami do absurda zvrátili a skorumpovali celý systém úradníckej hierarchie v cárskom Rusku. Podobná situácia ale nebola až tak moc iná ani v ďalších vtedajších monarchiách a iných štátnych zriadeniach, a tak je tomu žiaľ do nemalej miery aj dnes. I z toho potom čerpajú emocnú muníciu - konfliktný potenciál nadnárodné kriminálne kruhy, keď potrebujú národy, náboženstvá, filozofie, ideológie, či kasty-triedy proti sebe poštvať a stádo tak cyklicky šokovať, aby po stabilizácii 1-2 generácii nemalo čas sa skonsolidovať a v kľude rozmýšľať, infonáskok jelít masovejšie odbúrať, i tak pyramídu noci moci zrútiť.. (pozn. prekl.)

„Potemkine“, ani na „Očakove“ a ani v pevnosti SveBorg[1]. Z tohto dôvodu možno dať politikom a ďalším riadiacim pracovníkom v Rusku(na Rusi[2] *no snáď i v EÚ) jednu radu, skladajúcu sa z dvoch častí:

1) Nerobte to, čo odsudzujú eposy jej národov a
2) zákony strojte v súlade s eposmi i obyčajmi a zbytočné zákony neploďte!

Čím vyššia je úroveň morálky spoločnosti, tým menej zákonov jej treba. Ak bude existovať amorálna zlomyseľná svojvôľa vládnej moci(včítane zákonodarnej a súdnej), tak bude národ zákony prirodzene ignorovať. Ak však bude ľubovôľa - slobodná vôľa moci morálna(opak svojvôle), tak proti nej nikto okrem mafii všemožných parazitov nepovstane. Ľud nezaujíma, akým spôsobom je uskutočňované riadenie štátu, ak zodpovedá záujmom ľudu. Či na základe zákona, alebo „nezákonne“ podľa niekoho ľubovôľe.

Rusь vždy premlela(pretavila) zlomyseľnosť historicky skutočnej Biblie,
o tvorcoch ktorej A.S. Puškin povedal nasledovné:

Писали слишком мудрено:
То есть и хладно, и темно, что
Очень стыдно и грешно.

Písali oni mudrujúc priveľa:
To jest i chladne, i temne, čo
Veľmi hanebné je a bez Boha.

Zlomyseľnosť autorov a redaktorov Biblie a Talmudu sa prejavila v štátnych a občianskych štruktúrach Západu, v jeho „demokratických“ procedúrach a zákonodárstve-legislatíve. Rozvoj právnych systémov krajín Euro-Amerického konglomerátu je vyjadrením ich neschopnosti žiť podľa mravných obyčajov[3] a spravodlivo vykonávanej ľubovôle[4] tam, kde niet obyčaja. Čím úctivejšie je správanie sa spoločnosti k právnikom, tým amorálnejšia a zlomyseľnejšia táto spoločnosť býva[5]. Úcta k právnikovi je rovná znevažovaniu zákona a popieraniu morálky[6], ktoré sa právnikovi „uctievači“ s jeho pomocou a s pre nich prijateľnou ujmou, obísť snažia. Aj z tohto dôvodu by demokratické inštitúcie v bývalom Východnom bloku (včítane býv. ZSSR) nemali bezhlavo kopírovať parlamentno-prezidentské formy vlády Západu, ale dôsledne rozlišovať, čo

[1] Dnes oblasť Fínska (Poznámka z r. 2004) *Išlo celkovo o rôzne spomínané povstania cárskych vojakov a námorníkov v Rusku počas revolučného roku 1905.

[2] Tá Rus – má v ruštine ženský rod – matička Rusь(ь – je tzv. mäkký znak, niečo, ako u nás príznak - mäkčeň). Podobne, ako je vo francúzštine tá Paríž. (pozn. prekl.)

[3] Zvykov (pozn. prekl.)

[4] Jej obsahu i formy. (pozn. prekl.)

[5] Ide o jednu z jasných identifikačných charakteristík úrovne mravného rozvoja/alebo degradácie danej spoločnosti. (pozn. prekl.)

[6] Druhou vecou však je, že v západnom systéme(avšak dnes prakticky všade vo svete stádo..davo-“elitarizmu“) sú *„právo a morálka dva veľmi odlišné pojmy, ktoré sa však občas výnimočne i stretnúť môžu“* a *„zákony, právny systém celkovo, tu nie je na ochranu občanov, ale systému“*..ktorý je sám koncepčne protiľudsky nastavený. Ešte presnejšie..problémom našej spoločnosti nie sú ani tak chybné zákony, ako skôr zámerný výber ich často až šialených, amorálnych interpretácii v neraz úplne absurdných umelých súvislostiach medzi danými zákonmi, vymykajúcich sa akýmkoľvek morálnym princípom objektívnej reality. T.j., subjektivizácia práva napriek úprimnej snahe mnohých(i veľkej väčšiny) vskutku zodpovedných občanov spomedzi poslancov, sudcov, advokátov, polície a silových zložiek, či súdnej moci celkovo. Problémom vyzerá byť teda celková koncepcia inerpretácie práva a zákony ako také v zásade ani moc meniť netreba. Paragraf je totiž nástroj a ide o to, čo s ním chcem urobiť: *„Či v noži nástroj krájania chleba a operovania vidím, a či prostriedok vražedný.“* (pozn. prekl.)

z ich skúseností je u nás použiteľné a čo skôr nie.. čo bolo, je u nás, či inde zasa lepšie ako na Západe.

Za dnešných podmienok môže na danej etape tendencii rozvoja spoločnosti (civilizácie) stabilne fungovať len jeden politický model:

Administratívny systém, formálne i právne podobný vláde absolutistickej[1] monarchie, avšak zabezpečujúci SAMOriadenie[2] pri kontinuálnom rozširovaní sociálnej bázy sféry riadenia na celú spoločnosť[3]. Tým by bola zároveň zabezpečená likvidácia monopolne vysokej ceny na **produkty riadiacej činnosti** v rámci celospoločenského spájania jednotlivých špecializácii do stále komplexnejších výrobných celkov[4]. Tento dej-proces je pritom nevyhnutne sprevádzaný využívaním tandemného princípu minimálne v najdôležitejších spoločenských funkciách[5].

Štátnosť by nemala mať iba čisto právnu formu, kde je všetko bez rozdielu podriadené zákonu. Taký prístup k spoločnosti totiž prakticky vždy vyvoláva zhubné bujnenie legislatívy, ktorej jednotlivé časti-paragrafy si v tej-či inej miere začnú navzájom ako v džungli protirečiť. V takých podmienkach začnú následne v spoločnosti prekvitať antinárodné-neľudské javy:

a) beziniciatívnosť(pasivita) z dôvodu strachu byť trestaným za morálne správne činy, zodpovedajúce síce celkovej ľudsko-spoločenskej účelovosti(cieľom druhu HSS-Homo sapiens sapiens)[6], avšak odporujúce zákonom[7], alebo nimi nepredpisované[8];
b) „ničenie zo zákona“ – systematická devastácia spoločnosti a/alebo prírody pomocou zneužívania zákonov a ich antisociálnych interpretácii, keď má organizovaná kriminálna činnosť dokonca už „zákonný“ charakter a je trestno-právne akože nepostihnuteľná[9];
c) absolútna právna negramotnosť populácie, keďže jej je celkový objem legislatívy zámerne prekomplikovaný a neprístupný hlavne z rôznych často absurdných dôvodov utajenia a pseudoochrany osobných údajov s ktorými sa aj tak na hlbšej korporátnej úrovni dávno masovo kšeftuje a sú metodicky zneužívané. Kľúčové zákony a zmluvy[10] sú tak obyvateľstvu dostupné len fragmentárne a preto prakticky zbytočné. Na celom

[1] Neohraničenej (pozn. prekl.)

[2] SAMO-S-Právu, SAMO-U-pravovanie sa. (pozn. prekl.)

[3] Aby čo najviac ľudí mohlo a bolo schopných riadiť-vládnuť. T.j., podľa možnosti všetci. Nie len pomerne úzka skupinka tzv. j„elít“. Viď aj spomínaný pozitívny vplyv konkurencie. (pozn. prekl.)

[4] Interdisciplinárne spájanie odvetví hospodárstva, hnané aj neustálym rastom miery sofistikovanosti produktov a služieb od genetického inžinierstva, nanotechnológii, mikroelektroniky, bioniky a prirodzeno-umělej(od vedieť-chápať-sTrojiť) inteligencie až po kozmickú techniku. (pozn. prekl.)

[5] A ideálne postupne vedome všade v každodennom živote muž-žena. Ž - ako abreviatúra staroslovienskeho slova ŽIVOT. (pozn. prekl.)

[6] = rozvoju – vytváraniu materiálnych a kulturologických podmienok, umožňujúcich-spriechodňujúcich
A) napĺňanie optimálneho potenciálu čo najväčšieho množstva populácie a
B) netolerovaniu zla – tendencii tento rozvoj blokujúcich - „elitarizáciu“ riadenia. (pozn. prekl.)

[7] Resp. ich aktuálnemu oficiálnemu výkladu.., keďže zákony i celé zborníky a ich súvislosti možno (podľa inžiniermi aktuálne do spoločnosti médiami a inými prostriedkami projektovaného pohľadu - tzv. „verejnej mienky“ infopoľa) interpretovať rôzne. Viď kampane (a)sociálnych sietí typu „Me too“, „Je sui Charlie“ apod. Sudcovia, prokuratúra a advokáti sú totiž rovnako, ako aj všetci ostatní, do tej- či onej miery formovanému infopoľu nevyhnutne podriadení. Alebo s ním musia aspoň „rátať“.. rovnako, ako s cieľmi jeho manipulátorov.. ich „odhadovať“, bo inak sa i oni sami (sudcovia, štátni zástupcovia) môžu ľahko do konfliktu so systémom (presnejšie jeho koncepciou) dostať. Alebo „hrajú“ na husle, na koncepciu-partitúru aj interpretačne objektívne vyššiu, objemnejšiu.. (pozn. prekl.)

[8] Človek si už nakoniec z tej neprehľadnej džungle zákonov nemôže byť ani v najjednoduchších veciach istý, či neprekračuje zákon, alebo či sa nejaký sociopat nepokúsi na neho nejaký paragraf ohnúť, namotať. To je i jedným z cieľov tejto a-sociálnej paralyzácie plotom paragrafových obuškov, jedného veľkého koncentráku. (pozn. prekl.)

[9] Viď nadnárodná kauza tzv. „Paradise papers“, kde nadobúda globálna organizovaná kriminalita oproti kauze „Panama papers“ dokonca už oficiálne legalizovaný (hoci neetický) charakter. (pozn. prekl.)

tomto antisystéme tak už po generácie parazituje jurisdikčno-advokátska mafia(do nemalej miery židovská), účelovo formujúca labyrint pseudolegislatívy.

Celý tento zvrhlý protištátno-antisociálny mechanizmus systematicky využívajú proti občanom štruktúry organizovanej nadnárodnej kriminality. Pre občana je veľmi dôležité si uvedomiť, že zákony v tejto forme sa postupne behom stáročí v spoločenskom zriadení objavili NIE

1) s cieľom ochrany občana a obecne prospešného zlepšovania organizácie života spoloČnosti, ale s cieľom
2) a) ohraničenia amorálnosti spoločnosti v celkovo i pre „elitu“ prípustnom rámci a
   b) ochrany amorálneho egoizmu „elity“ pred „zvyškom“ spoločnosti(plebsom).

V zdravej spravodlivej spoločnosti by mal byť celkový charakter legislatívy definovaný cieľavedomosťou[1] tejto spoločnosti.

Z pohľadu riadenia je bujnenie obrovského množstva tzv. právnych procedúr a nadmiera zákonov, ktorým je všetko v spoločnosti bezpodmienečne podriadené, len znížením rýchlosti(akcieschopnosti) systému riadenia a degradáciou jeho kvality. Najväčšou operabilitou tak disponujú systémy, založené na ľubovôli v riadení[2]. Oni totiž disponujú najvyššou úrovňou kvality riadenia, javiacou sa byť funkciou(závislými na)

1. úrovne mravnosti populácie celkovo a
2. jej(populácie) už konkrétneho systému riadenia (včítane úrovne vzdelania manažmentu - operačného personálu).

Takéto systémy riadenia spoločnosti sa opierajú o tradície a obyčaje pri minime vyslovene napísaných zákonov[3]. Japonský systém riadenia ekonomiky „RINGI-ŠO“[4] sa javí byť príkladom,

[10] Napr. tzv. Lisabonská zmluva, a ďalšie zákony a zmluvy.. majú i podľa tzv. nálezu Ústavného súdu SR z januára 2011 vo vzťahu k § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a tzv. „Eurokonformného výkladu“ práva dokonca nadradený vzťah k celému nášmu štátnemu právnemu systému, pričom nikto, ani najšpecializovanejší odborníci ich poriadne nepoznajú a kvôli ich obrovskému rozsahu a kombináciám ani poznať nemôžu. Tak môžu reálne mocenské štruktúry v zákulisí presadiť podľa ich interpretačnej motivácie sudcov cez daný zborník zákonov prakticky neobmedzene hocičo. T.j., anarchofašizmus a teror pomocou zámerného systematického jasne organizovano-kriminálneho preťaženia legislatívy, atď apod.. (pozn. prekl.)

[1] Preto sa tento cieľ - „Ideál SPRAVODLIVOSTI“ ľudovo i v bájach, eposoch a rozprávkach medzi riadkami nepriamo i priamo opakovane opisuje ako základný pilier, ako predPoklad funkčnej a stabilne sa rozvíjajúcej spoloČnosti. (pozn. prekl.)

[2] Relatívne voľnom riadení. Podobne, ako rozhodovacie právomoci, ktoré mali nižší dôstojníci u Napoleóna, či za Hitlera, keď bol zadaný len rámec operácie, alebo dokonca len ciele a podriadení sami vyberali možné aktuálne vykonateľné spôsoby ich realizácie podľa meniacej sa situácie v poli. Viď maximálna možná delegácia právomocí smerom „dole“. Tak i vyhrávali boje keď nemuseli stále čakať na rozkaz, či povolenie zhora pyramídy (podobne je tomu aj v ekonomike infovojny). T.j., až pokiaľ oponent podobné metódy operačného riadenia - akcieschopnosti neprebral a/alebo nevyvinul. Pozri v predchádzajúcich kapitolách a publikáciách spomínané nasadenie trhových mechanizmov na riadenie hospodárskeho plánu korporácii, či štátov – „trh ako nástroj“ (a jeho parametre úrokových sadzieb, percenta frakčných rezerv-obehovej likvidity, daní, dotácii, atď..). (pozn. prekl.)

[3] Viď porovnanie so spomínaným detailne nepopisovaným, resp. neuzákoňovaným „know-how“ mechanizmov riadenia Starého Egypta. (pozn. prekl.)

[4] *Japonský systém riadenia založený na tzv. participatívnom manažmente, kde sa pomocou obežníkových formulárov vyjadrí k problému a jeho riešeniu čo najväčší počet osôb, ktorých sa daný proces týka. Vychádza zo špecifík japonskej kultúry myslenia (konfuciánstva, budhizmu, kódu bušido, atď..)* Ako sa neskôr v priebehu rozhovorov s japonskými kolegami ohľadom tématiky „Vody mŕtvej“ vyjasnilo, je „RINGI-SHO“ ich názov pre systém riadenia prediktor-korektor v oblasti biznisu, ktorý by mal byť slobodnejší a svojvoľnejší(v pozitívnom zmysle), ako programovo-adaptívna schéma riadenia, prejavujúca sa v legislatívnych smerniciach a biznise krajín Západu. *Ide o kolektívny multi-tandem princíp interakcii vždy nejakých rôzne postavených dvoch osôb a spájanie produktov písomného dialógu týchto dvojíc do kolektívneho riešenia oveľa efektívnejšej a stabilnejšej optimalizácie procesov,

preukazujúcim jeho vyššiu efektivitu v porovnaní s jurisdikčne(„právne“) odladeným biblicko-talmudickým systémom Západu (USA predovšetkým) i voči krajinám bývalého Východného Bloku(RVHP[1]) včitane ZSSR. „Individualizmus“[2] západného myslenia v jeho snahe využiť[3] blížneho už pri vstupovaní do spolupráce s týmto blížnym, si od oboch zúčastnených vyžaduje rozpísanie obsiahlych kontraktov z dôvodu ochrany svojich egoistických záujmov pred prípadnou „láskou“ tohto blížneho nie len k

A) jeho egoistickým záujmom ale i pred
B) jeho afinitou k prípadným nejakým ľudským a celospoločenským hodnotám (často odporujúcim záujmom „biznisu“, alebo ho dokonca „priamo ohrozujúcim“).

Vo vzťahu vedenia firmy(či danej organizácie) k podriadeným sa pritom ešte objavujú mnohoraké inštrukcie, nemalá časť ktorých nemá cieľov iných, ako ochrániť záujmy firmy pred egoizmom jej personálu. Všetko toto poskytuje živobytie celým zástupom advokátov a spôsobuje okrem

a) obrovského predražovania výslednej výroby a služieb,
b) veľkú stratu akcieschopnosti a kvality riadenia celkovo[4].

Celostný svetonázor a občinné(komunitné) myslenie Japoncov zabezpečuje spoluprácu, opierajúcu sa viac na

1) tradície v tom, čo je už známe a odskúšané a na
2) ľubovôľu, ĽUBOVOĽU NESÚCU ZODPOVEDNOSŤ ZA NÁSLEDKY, v tých oblastiach, kde niet skúseností vyjadrených v tradíciách.[5]

Pri tomto prístupe hrá legislatíva podstatne menšiu rolu, ako na biblicko-talmudistickom Západe. Prejavuje sa to v efektívnejšom riadení Japonska pri porovnaní s USA.[6]

---

ako je čakanie na „osvietené“ nápady horných mannažerov, rádobymanažerov.. Niekedy sa podobné mechanizmy rozhodovania a riešenia problémov-výziev-príležitostí napr. v rámci emailovej komunikácie volajú aj 3-4 kolový polytandemný princíp: Popíše sa čo najlepšie problém v jeho celkovom kontexte a za predpokladu už dohodnutého spoločného cieľového vektora sa postavia gramotné otázky jeho(problému) riešenia. Následne sa k téme zo svojej jedinečnej odbornej pozície vyjadrí v prvom kole každý zúčastnený. Následne zadávateľ (moderátor) diskusie zosumarizuje výsledok, položí vlastné, alebo inými zúčastnenými navrhnuté doplňujúce otázky(alebo v prípade potreby zmenu PRIMÁRNEJ OTÁZKY) a spúšťa 2.vyjadrovacie kolo, kde sa ostatní k téme vyjadrujú v dialektickej forme. T.j., s ktorými časťami riešenia súhlasia, s ktorými nie, čo navrhujú a prípadne kľúčové: Prečo sa podľa nich dotyční iní navrhovatelia vyjadrili tak, ako sa vyjadrili (z pohľadu ich kulturologických stereotypov, rodiny, vzdelania, okruhu známych, hobby, atď.- korekcia vzájomných stereotypov). To zároveň optimalizuje vzťahy v tíme („spoločného ducha“) na konštruktívnej báze. Nasleduje podobné „utriasajúce“ 3. finálne kolo..a v prípadne výnimočnej nutnosti 4. Výsledkom je pomerne rýchle funkčné a dostatočne široké riešenie problému s minimálnymi sprievodnými rizikami tak v danej, ako i v súvisiacich oblastiach výroby a/alebo služieb.*

[1] RVHP - Rada vzájomnej hospodárskej pomoci hlavne Východoeurópskych krajín – bola od roku 1949-1991 snahou hospodárskej protiváhy OEEC – neskoršieho OECD a čiastočne potom EÚ, ktorá bola zasa naopak od roku 1948 postavená na úveroch povojnového nadnárodno-amerického tzv. Marshallovho plánu, splácaného veriteľmi celé desaťročia až donedávna. I ním sa na úkor zdrojov iných(„zvyšku“ Európy ..a sveta) USA veľmocou stali. Viď dejiny studenej(informačnej) vojny v jej 20.storočí. (pozn. prekl.)

[2] Presnejšie egocentrizmus, egoizmus (pozn. prekl.)

[3] Presnejšie použiť, prípadne rovno „ojebabraťˮ(s prepáčením) (pozn. prekl.)

[4] V JV Ázii je naopak často problémom skôr extrémny, často prehnaný kolektivizmus – až absolútne, dokonca dlhodobo samovražedné podriadenie záujmov jednotlivca kolektívu. Niekedy sú tak dokonca i generácie pre „dobro“ krajiny obetované. Viď čiastočne napr. dnešná Čína. (pozn. prekl.)

[5] Ide o bežný zdravý konzervatívno-liberálny prístup, kde sa umelo nestavia konzervativizmus proti liberalizmu (alebo naopak), ako vo falošnej dialektike boja protikladov, rozdeľujúcej myseľ každého otroka. Na rozdiel od pôvodnej dialektiky, protodialektiky staroegyptských „Domov životaˮ(univerzít) a neskôr Sókrata, hľadajúcej súvislosti v odlišnostiach metódou – umením vedenia dia-logos(nenúteného tandemného dialógu) spôsobom navigačných otázok. (pozn. prekl.)

[6] Popri A) extrémne nízkych úrokových sadzbách a podnikateľských pôžičkách japonskými bankami priamo viazaných na technologické inovácie a B) silno „odmeranému“ vzťahu k tzv. autorskému, patentovému právu a „duševnému“ vlastníctvu celkovo. T.j., podľa hesla: *„Kdeže by sme boli, keby si naši predkovia koleso, či páku*

Človek by mal byť zodpovedný za dôsledky svojich amorálnych a zlomyseľných činov nezávisle od toho, či to je vnímané ako porušenie zákona, alebo nie. Človek by mal byť oslobodený od zodpovednosti za narušenia zákonov a služobných povinností, ak bolo jeho konanie spoločensky účelové[1] a morálne správne[2]. Mal by zodpovedať za škody, dokonca aj keď presne dodržoval zákony a inštrukcie, keďže neopodstatnenosť a nevyplniteľnosť inštrukcii je viditeľná dávno predtým, ako príde k nešťastiu. A ohľadom neopodstatnenosti inštrukcii bolo možné položiť otázku hneď bezodkladne už pri snahe o ich vykonanie[3].

Všetko vyššie uvedené by však nemalo byť vnímané ako výzva k úplnému odstráneniu písomnej legislatívy a ustanoveniu svojvoľného bezprávia. Zákony je nevyhnutné strojiť v súlade s tým, na čo už bolo poukázané: všetky písané zákony, ak by sme sa na ne pozerali z pozície teórie riadenia, predstavujú 3 triedy informačných modulov:

1) algoritmy normálneho riadenia podľa nejakej definovanej koncepcie riadenia;
2) algoritmy ochrany riadenia (podľa tejto koncepcie) voči pokusom uskutočňovať v rovnakej spoločnosti riadenie podľa druhých nekompatibilných koncepcii;
3) algoritmy znižovania vlastných nákladov(optimalizácie) realizácie koncepcie, na ktorú pracujú algoritmy normálneho riadenia.

•

V súlade s pristupovaním k legislatíve krajiny ako k zbierke algoritmov riadenia rôznych oblastí života spoločnosti, by mali zákony zodpovedať príslušným požiadavkám.

Keďže každý algoritmus je popisom kontinuálnej postupnosti činov(krokov), ktoré sa môžu ďalej

a) rozvetvovať, môže obsahovať
b) návraty k predchádzajúcim etapám(krokom) algoritmu a

---

zapatentovali?..stále na stromoch". Bežný človek, ak niečo vymyslí, proste aj tak nemá prostriedky na to, aby si to všade patentoval, ani na súdne spory s korporáciami. Ibaže by si zasa len vzal onú pôžičku, kde sú majitelia bankových domov a korporácii, z ktorými sa chce súdiť zasa len tí istí.. t.j., úver mu buď nedajú, alebo s takých úrokom, za takých podmienok, že už nevlastnia len patent dotyčného, ale celý jeho majetok a v podstate i jeho samého..podľa „práva". Pre tzv. úverovú politiku bánk nie je totiž logicky zisk vôbec prvoradý. Prvoradá je moc, jej výkon. Zisk je až na druhom-treťom, prípadne štvrtom mieste. Viď interné smernice bánk ohľadom udeľovania úverov. Financie sú len jedným z prostriedkov výkonu moci nad ostatným 99,9% zvyškom populu, stáda, doslovne „hovoriaceho dobytka"(gojim). (pozn. prekl.)

[1] Dobromyseľné, objektívne spravodlivé. (pozn. prekl.)

[2] Naopak základná interná procedúra správania (tzv. „code of conduct") západných korporácii hovorí medzi riadkami jasne: *„Ak niekomu pomôžeš, alebo i život zachrániš a smernice pritom porušíš, máš problém. Ak však niekomu nepomôžeš a on aj zahynie, ale ty si doržal smernice, my(korporácia) ťa ochráni."* Ba viac..ak niekto koná amorálne, ale dodrží firemné procedúry (či vykoná nepriamy rozkaz zhora, ktorý je hoc i „na hrane" morálky), je kandidátom na kariérny rast, keďže osvedčil svoju lojalitu firme za „každých okolností". Často, ba dokonca väčšinou ide o jeden z predpokladov, aby sa dotyčný ašpirant na nižší manažment mohol stať kandidátom – proste musí vykonať nejakú „optimalizáciu" výroby, kde firme akože nejaké prostriedky ušetrí. Pritom v drvivej väčšine ide o to, že nejakú pracovnú pozíciu zruší a tú robotu ostatným svojim bývalým kolegom „naloží". Tí ho za to nenávidia, čím sa dostáva do kasty o stupeň vyššie nenávidených. Navyše je na neho pred ostatnými bývalými kolegami zároveň takto aj morálny „kompromat" a existuje reálny „potenciál" morálneho otupenia, precedens pred ďalšími vedením očakávanými, na kandidáta delegovanými úlohami. Ide o veľmi príbuzný psychologický princíp-metódu, ako keď mafia žiada od kandidáta na postup v hierarchii vraždu.. pričom tu však „len" morálnu..vraždu morálky..v sebe samom..presnejšie jej(morálky) prevrátenie do umelej(firemnými a-sociálnymi psychológmi vykonštruovanej) podoby. (pozn. prekl.)

[3] Celý nasledujúci text až do konca odseku bol doplnený do vydania v novembri r.1998. V ňom však nie je povedané nič, čo by protirečilo pozíciám „Mŕtvej vody" z vydania v roku 1992. Sú v ňom iba doplnené niektoré vysvetlenia a upresnenia.

c) opakované odpracovávanie niektorých jeho fragmentov,

tak v systéme zákonov by mali byť jednoznačne definované podmienky predávania riadenia od jedného článku zákona k druhému článku toho istého, alebo ďalšieho zákona. Nemali by vznikať situácie, keď môže byť rovnaký problém riešený jedným spôsobom na podklade jedného článku, a súčasne naopak na podklade druhého článku, pričom je právo výberu zákona a článku, ktorý bude v danom prípade použitý, prenechané na svojvôli úradníka.

Ak sa stretneme s takouto situáciou, tak takáto legislatíva sama automaticky nevyhnutne vytvára pôdu:

A) z jednej strany na vydieranie a zneužívanie právomoci zo strany úradníka a obmedzovanie občanov v ich právach. Úradnícky aparát totiž, zomknutý do kruhovej obrany[1], sám rozhoduje, na aký článok sa odvolá, aké články zamlčí v nádeji na neznalosť žiadateľa pri vyhlásení a potvrdení rozhodnutia;

B) a z druhej strany robí úradnícky korpus v podstate bezbranným vo vzťahu ku korupčnej aktivite fyzických a právnických osôb[2].

Legislatíva disponujúca

a) vnútornou protirečivosťou(konfliktnosťou) tohto typu a zároveň

b) neprítomnosťou jednoznačne určenej postupnosti predávania riadenia pri procese riešenia nejakej spoločenskej otázky plynule algoritmicky z jedného zákonu a článku na druhý, sa automaticky prevracia na zbierku predpripravených výhovoriek, ktorými môžu úradníci(a/alebo ich „motivátori“) kryť zneužívanie moci a protispoločenskú činnosť. Takto protispoločenskou[3] bola nielen napr. legislatíva post-Stalinského ZSSR, ale takým sa javí byť

[1] Spoločnými, niekedy i egocentrickými záujmami, avšak najčastejšie jednoducho preto, že „chce mať už od všetkých pokoj“, hlavne od „stále sa meniacich blbých politických nariadení“, „nezmyselných analýz“ a „chce len prežiť do dôchodku“. To všetko pritom v zámerne absurdnom systéme, ktorého sú i samotní úradníci obeťou na „buzerovanie svojich spoluobčanov“. Podobná, ak nie v niektorých aspektoch ešte horšia, je však i situácia v obrovských molochoch transnacionálnych globálnych korporácii s desaťtisícmi, až státisícmi zamestnancov. Tieto kartelové monopoly(so stovkami korporácii a bánk pod jednou mocensko-„licenčnou“ strechou) si navyše reálne uzurpujú „právo“ rozhodovať nad štátmi a mimo ich jurisdikcie, ako „nepostihnuteľní, nikým nevolení, sami si určujúci pravidlá“. T.j., absolútna korupcia mocou. Viď bankové trusty a nimi de-facto súkromne vlastnené centrálne banky s čisto kozmetickou možnosťou vmiešavania sa nejakých volených zástupcov jednotlivých štátov, z ktorých sa nie len „CEO“ potichu i otvorene smejú. Navyše tzv. zástupcovia štátu v dozorných radách týchto kartelov dostávajú svoje miesto veľmi často ako korupčnú dočasnú zásluhu za zradu záujmov svojich voličov, podobne ako „teplé miesta“ na prestížnych zahraničných univerzitách a pod.. Najsofistikovanejšia totalita v zatiaľ známych dejinách, konšpirácia-sprisahanie voči ľudstvu ako takému. (pozn. prekl.)

[2] Pre zopakovanie: Úradník, alebo politik prosto „dostane ponuku, ktorá sa neodmieta“(zjednodušene povedané, no podstata sedí). Ak 1) prijme zvýhodnenie, úplatok, atď..ďalší väčšinou za svoju manipuláciu pre dotyčného iniciátora i tak nedostane, bo už na neho niečo majú. Ak 2) neprijme úplatok v jeho rôznych, hlavne nepriamych formách a protislužbách rodine a pod.., tak sa pomocou „lobbingu“ vytvorí tlak na odvolanie dotyčného, vyrobí na zákazku cez nakontraktované presstitútky mediálna kauza, alebo sa v ďalších voľbách dotyčný nedostane na kandidátku apod.. Západná davokracia je takto od svojho základu principiálne postavená na systémovej korupcii. Akurát si treba oproti SK/CZ korupčné taxy smerom na západ vynásobiť zhruba rádovo- t.j. x10 (DE), x100 (EÚ ako celok, resp. USA). Pritom čím dlhšie panuje tento režim v danej krajine, tým sú spravidla metódy absolútnej korupcie nepriamejšie, sofistikovanejšie, „uhladenejšie“, „kultúrnejšie“ a prechádzajú prakticky vždy a všade vo svete po obsadení dotyčnej kolónie niekoľkými pomerne presne predikovateľnými fázami „vývoja“, vznikajúcimi akoby samé od seba..od tých najvulgárnejších - pouličného výpalníctva, až po tzv. „eurofondy“ a ďalej.., kde kolónie dostávajú s obrovskou propagandistickou pompou z každých im „legálne“ cez úrokovo-daňový(DPH) systém minimálne 4 Euro ukradnutých, „až“ cca. 1 Euro nazad. Ročne je takto z býv. Východnej Európy Západom vykradnutých podľa rôznych odhadov len na DPH okolo 200 mld Euro na luxusný život správcov EÚ a vysoký, pomerne bezpracný sociálny štandard západných obyvateľov na úkor neokolónii. S veľkou pompou takto samotnými otrokmi platených reklám majú potom ešte aj tú drzosť do očí klamať, že nás dotujú. (pozn. prekl.)

[3] Kto považuje toto tvrdenie za nepodložené, nech sa skúsi odvolať na únijné, federálne, alebo miestne zákony, regulujúce právo občanov na strechu nad hlavou, a taktiež na prax ich realizácie a antisociálnych „poopravení“

aj dnešná legislatíva EÚ, Ruska a do tej- či onej miery v podstate všetkých štátov na tejto planéte.

Pritom sú predchádzajúce národné zhromaždenia a dnešné parlamenty, zákonodarne zbory plné diplomovaných právnikov, ktorí sa úporne snažia tento problém NEVIDIEŤ. Za ten čas, od kedy u nás(SK/CZ/EU) existuje parlament, bolo plne možné vytvoriť zoznam vzájomne si protirečiacich(ba často sa vylučujúcich) zákonov, zlikvidovať tieto rozpory a dozerať na to, aby bolo súčasné zákonodarstvo týmito defektmi nezaťažené, od nich oslobodené. Ak bude zákonodarna a súdna moc, prokuratúra neschopná vysporiadať sa s týmto svojim závažným problémom, tak si objektívne vyžadujú očistu od svojich vlastných darmožráčov, **pričom táto očista nevyhnutne aj uskutočnená bude.**

Preto je

1. Prvoradou úlohou zákonodarnej moci a dozoru prokuratúry – zostaviť a kontinuálne vytvárať zoznam

A) vzájomne si protirečiacich zákonov, paragrafov a článkov, ako v únijných, tak aj vo federálnych a miestnych zákonoch, a taktiež

B) zoznam protirečení MEDZI unijnými, prípadnými federálnymi(v niektorých krajinách) a miestnymi zákonmi.

2) **Druhou úlohou zákonodarnej moci,** nutne naväzujúcou na úlohu prvú, je odstránenie vnútorných protirečení zákonov tak, aby bol zmysel zákona jednotne rovnako chápaný ako žiadateľmi, tak aj výkonnou mocou. Zároveň je nevyhnutné zohľadňovať princíp podriadenosti miestneho zákonodárstva federálnemu a unijnému, aby miestne nerušilo práva, ustanovené unijným[1].

Druhá okolnosť(úloha) súvisí s tým, že zodpovednosť má byť vo všetkých prípadoch osobná. Zákony upravujú(definujú) vzťahy rôznorodých subjektov:

a) Fyzických osôb s fyzickými osobami;
b) Právnických osôb s právnickými osobami;
c) Fyzických osôb s právnickými osobami.

výkladu platných zákonov z pozície administrácie jednotlivých regiónov a krajov i súdov pri riešení tých, či oných otázok, spojených s právami občanov na bývanie. *Viď Ústava čl.10, LZPS – Listina základných práv a slôbod čl.25, čl.26 odst.3, čl.30 odst. 2, dokument Radu Európy, ratifikovaná Európska sociálna charta 14/2000 Zb.m.s., atď.. Pozri aj výpalnícky systém tzv. exekútorskej lobby, masívne a čisto kriminálne zneužívajúcej spoločenskú potrebu inštitútu vzájomných finančných kompenzácii občanov a ich prirodzenú nedostatočnú gramotnosť, čo sa týka finacistického organizovaného zločinu, ktorého prenasledovanie i je v kompetencii štátneho zastupiteľstva, prokuratúry a silových zložiek celkovo. Tie však žiaľ zatiaľ stále ešte na základe platných zákonov voči tejto nadnárodnej banksterskej mafii finančného terorizmu a genocídy nekonajú.*

[1] Na to je zasa nevyhnutne naviazaná otázka skutočných cieľov(napriek deklarovaným) smerovania Únie. T.j., aké oficiálne a aké tiché(reálne) ciele logicky má jej prakticky občanmi nevolené a korporáciami dosadzované vedenie? Európsky parlament je totiž v skutočnosti iba niečo ako poradný zbor komisariátu a má prakticky minimálne právomoci. Pričom je extrémna komplikovanosť zákonodarstva samozrejme zámerná (ako sme to už i rozoberali). Cielená je evidentne na odvádzanie pozornosti, aby sa v tom nikto, ani drvivá väčšina špecialistov nevyznal, na zahltenie a paralyzáciu záujmu aktívnejších občanov, vytvorenie „mútnej vody, kde sa ľahko loví“(ľudovo povedané), skrytie a kamuflovanie známych genocídno-eugenických projektov jelít, totality finacizmu, atď a pod.. (pozn. prekl.)

Niekedy nastávajú situácie, keď občan obhajuje svoje práva, porušené administratívou(vedením) nejakej právnickej osoby(organizácie, firmy,.. včítane orgánov štátnej moci). Žiaľ nezriedka je **však podstata situácie v tom, že nejaký občan, alebo skupinka občanov, skrývajúcich sa za chrbtom tejto právnickej osoby, sa cielene -účelovo vyhýba osobnej zodpovednosti za svoje protiprávne konanie vo vzťahu k iným občanom – fyzickým osobám.** Táto okolnosť privádza k potrebe riešiť vo všetkých prípadoch bez výnimky akýkoľvek konflikt fyzickej osoby s osobou právnickou ako konflikt konkrétnych fyzických osôb. T.j. toho, kto obhajuje svoje práva a tej osoby, ktorej konanie(riadiaca činnosti) tieto práva narušilo.

Jednoducho povedané, takto vzniklá prax riešenia občianskych sporov typu „Občan menom.. taký a taký proti vedeniu firmy“, „občan menom.. proti administratíve kraja, či okresu“ musí byť postupne odstránená ako prežitok. Výnimkou, keď právnická osoba môže vystupovať na súde proti fyzickej osobe, môže byť iba jedna: na rodinu (rodičia, deti, vnuci a starší z rodiny rodičov) sa má pozerať ako na zrnko, z ktorého vyrastá celá spoločnosť v rámci kontinuity pokolení. Preto musí byť rodina vnímaná ako nedeliteľná-kolektívna právnická osoba disponujúca príslušnými právami a povinnosťami. Preto môžu byť v podstate iba niektoré konflikty rodiny voči rodine riešené ako konfliktné situácie medzi právnickými osobami. Ak sú práva rodiny narušené akoukoľvek inou právnickou osobou (t.j., nejaviacou sa byť rodinou), tak musí byť táto osoba identifikovaná ako konkrétna fyzická osoba[1].

Zákon sa musí dodržovať taký, aký je. Iba v tom prípade je totiž možné pochopiť či je tento zákon dobrý, alebo zlý, či zodpovedá reálnym podmienkam života spoločnosti, alebo nie. Ani jeden súd, a ani jeden úradník nemá právo svojvoľne „poupraviť“ zákon v jeho aktuálnom vydaní narušiac jeho články a zákonom stanovené práva kohokoľvek z občanov. **T.j., všetky rozhodnutia vyššej administratívy a súdov vyšších inštancii typu: „*..že hoci aj je v zákone napísané to a to, je však treba v dôsledku vzniknutej situácie veci riešiť tak a tak, teda vlastne inak*“ - sa javia byť trestnými.[2]**

Ak je zákon nefunkčný z dôvodu vnútornej protirečivosti alebo jeho nezodpovedaniu životným okolnostiam dôsledkom chýb zákonodarnej moci, musí si výkonná súdna(prokuratúra) moc od zákonodarnej moci vyžiadať zmenu zákona. Pokiaľ nie je zákon zmenený, musí sa dodržiavať v tom vydaní, v ktorom je platný. Ak zákonodarna moc v priebehu Ústavou stanovených lehôt(čo by malo byť Ústavou stanovené) neopraví chyby vo svojej legislatíve, tak by Ústava mala predvídať a stanovovať možnosť zrušenia zákona alebo opravy chýb mimo procedúr formálneho fungovania zákonodarnej moci. Zneužitie zákonodarnej moci a nedbanlivosť pri tvorbe zákonov by mali byť zo zákona trestné.

[1] a/alebo skupina fyzických osôb, u ktorej sa vedie proces s každým jej členom podľa identifikovanej konkrétnej miery jeho právnej zodpovednosti. (pozn. prekl.)

[2] Tu však v reálnej praktickej každodennej politike nevyhnutne vzniká otázka: Ako riešiť aktuálnu situáciu inak, ako „aplikovaním súčasného systému nie zrovna dokonalých zákonov S MIEROU“. T.j., ťahania a tlačenia verejnej mienky (kolektívneho podvedomia na základe od predkov zdedeného ako-tak zdravého sedliackeho rozumu) smerom tým, aby jednotlivé orgány – samotní občania pracujúci pre štát(=jeho národy, občanov), aplikovali existujúce zákony PRIMERANE konkrétnym okolnostiam pre dobro celej spoločnosti. Až pokiaľ bude legislatíva natoľko zoptimalizovaná a zjednodušená, aby sa mohlo plynulo, vlastne nebadane cez prirodzenú evolúciu kultúry myslenia prejsť na vyššie popísaný systém. Nakoniec sa teda oba systémy spoja, postupne konvergujú. Systém A) - prechodný s tým B) - vyššie popisovaným. Pričom sú z pohľadu skúseností tisícročí aj tak vlastne rovnaké, akurát v trochu inej situácii-úrovni evolúcie kultúry myslenia danej populácie aplikované. Oba systémy majú predsa cieľ rovnaký.. Ten druhý je akurát istým neabsolútnym, stále sa zdokonaľujúcim ideálom a ten prvý je možná cesta priblíženia sa ku nemu zo stavu aktuálneho. Viď nemecké výrazy z oblasti riadenia: „Sollwert“ a „Istwert“.(pozn. prekl.)

Celková štruktúra legislatívy by mala zahrňovať:

1) Ústavu, v ktorej by mali byť vyjadrené principiálne ustanovenia koncepcie spoločenského zriadenia, s jasne formulovanými zákazmi toho, čo je konceptuálne neprípustné[1]. **Na ústavnej úrovni by malo byť zakotvené právo každého občana vykonať tak otvorene, ako aj utajene audio a videozáznam svojich rozhovorov so štátnymi zamestnancami a inými právnickými osobami. V prípade, keď sa rozhovor týka utajovaných tém, by malo byť toto právo zaručené taktiež.**
2) Celonárodný zákonník, určujúci spôsob výkonu práv a povinností občanov a rodín.
3) Zákonník pre oblasť riadenia, určujúci práva a povinnosti osôb, pracujúcich v oblasti riadenia.
4) Legislatívu, regulujúcu činnosť oblasti výroby a ďalších oblastí života spoločnosti mimo oblasti riadenia, a taktiež regulujúcu odbornú špecifikáciu personálu pracujúceho v týchto oblastiach.

Všetko vyššie uvedené by malo zabezpečovať normálne-štandardné riadenie spoločenských záležitostí. Okrem toho je nevyhnutná aj trestno-procesná legislatíva. Tá má zabezpečovať ochranu zvolenej koncepcie pred prejavmi nepriateľských koncepcii riadenia a zamedzovať iné narušenia noriem zvolenej koncepcie.

Objem skutočne nevyhnutnej legislatívy, určujúcej(definujúcej) práva a povinnosti občanov a rodín, by nemal prevyšovať objem priemernej knihy so 400 – 500 stranami. Tá by mala obsahovať celonárodný zákonník, známy a dostupný všetkým, taktiež špeciálny zákonník pre oblasť riadenia, zabezpečujúci očistenie oblasti riadenia od osôb, zneužívajúcich služobnú pozíciu. Počínajúc od určitej úrovne hierarchie moci by tento zákonník mal predpisovať bezpodmienečné odstránenie akéhokoľvek funkcionára z oblasti riadenia prichyteného pri lži počas výkonu služobných povinností. Tento prah by sa mal postupne znižovať a behom 10 rokov po zavadení zákonníka pre oblasť riadenia do platnosti, by sa toto ustanovenie malo rozšíriť na celý úradnícky aparát bez výnimky.

Legislatíva objemnejšia, ako tu popísaná, je reálne nevykonateľná.

Oba zákonníky – A) celoštátny i B) pre oblasť riadenia – by sa mali začínať článkom potvrdzujúcim

1) nevyhnutnosť NEprípustnosti monopolu na prednostný prístup k vedomostiam a

2) nevyhnutnosť podpory využívania a) „platených“ i b) „bezplatných“ vedomostí v oblasti riadenia a z nich plynúcich benefitov na minimálne strednej úrovni, a to v rámci celej populácie.

[1] Konkrétne by Ústava mala obsahovať nasledujúce ustanovanie:

Kreditno-finančny systém SK/EÚ by mal byť zostrojený **na princípe <u>zvyšovania kúpischopnosti</u>** eura a centu, **zabezpečovanom**:

a) Jeho predchádzajúcim rastom energopotenciálu SK/EÚ vo vzťahu k množstvu obeživa, nachádzajúcom sa v OBEHU(*parazitických cca. 99% fiktívnych burzových kriminálnych špekulatívnych, väčšinou neadresovateľných operácii prosto nevyhnutne postupne „stornovať“, keďže nemajú s reálnym obratom tovarov a služieb prakticky nič spoločné);
b) Vydávanie úverov na bezúročnom základe (*podmienených v prípade podnikateľských úverov technologickou inováciou-optimalizáciou a nie dodatočným zaťažovaním pracovníkov, neustálym pridávaním im práce)
c) Ohraničením miezd a úspor v rodinách úrovňou, úmyselne dostatočnou pre život, avšak neumožňujúcou parazitovať na cudzej práci.

To všetko zároveň za nutného predpokladu **znemožnenia špecializácie na etnickom princípe**, či už u spomínaných a) platených, alebo b) neplatených vedomostí. Úmyselné skresľovanie štatistických informácii tohto typu by malo byť sprevádzané vyhnaním z oblasti riadenia do pozície obyčajného robotníka ku stavbe ciest, bez práva návratu do oblasti riadenia. Všetka ostatná špecifická legislatíva, určujúca rámce a pravidlá riadenia spoločnosti v oblasti výroby a spoločenského života, t.j. dokumentácia vyjadrujúca regionálne a rezortné skúsenosti v organizácii práce, by mala mať iba odporúčajúci charakter, okrem pravidiel bezpečnosti technologických procesov. Narušenie jej odporúčaní na základe administratívnej svôjvôle sa považuje za prípustné a nepodliehajúce trestu, ak pri ňom neboli narušené práva občanov, predpísané Ústavou, celoštátnym zákonníkom a zákonníkom pre oblasť riadenia. Sporné otázky, vychádzajúce za rámec bežnej záväznej legislatívy, by mali voľne riešiť Rady Česti a Práva[1], vychádzajúc z dobrých mravov. Na nich možno vložiť povinnosť opravy legislatívnych chýb v prípadoch, keď to zákonodárna moc nestíha urobiť v Ústavou určenom termíne. Otázky odporúčacieho charakteru by sa mali riešiť v rámci administratívneho poriadku.

Plánovaná ekonomika býv. Východného bloku stratila pri svojom rozvoji dych vďaka biblicko-talmudickému prístupu k formovaniu jeho zákonodarstva. Svoju rolu zohral aj rovnaký faktor biblicko-talmudistického svetonázoru medzinárodných mafiánov, ako pri vyššie spomínanom vytváraní systému režimu utajenia. Ide o faktor uvažovania štýlom, že každý, kto je pripustený k práci, je potenciálnym zradcom a škodcom. Preto musia byť všetky cestičky ošetrené zákonom, čo je samo osebe najvyššou úrovňou záškodníctva(sabotáže), keďže to znepriehľadňuje a zbytočne(zámerne) komplikuje legislatívu. Avšak ministerstvo spravodlivosti si to akože nevšíma.. Z tohto dôvodu sú zákonodarne snahy rôznych reformátorov neopodstatnené. Nevychádzajú totiž z mnohogeneračných životných skúseností národov našej krajiny. Životu našej krajiny viac zodpovedá ĽUBOVôĽA a nie ctenie si niekým neznámym písaných zákonov[2]. A konkrétne už vôbec nie úcta k najskúsenejším a najstarším zlo-dejským ZAKOhNom úžery biblickej mýtickej osoby Mojžiša[3], stojacim nad celou legislatívou Euro-Amerického konglomerátu.

[1] Návrh o nevyhnutnosti zavedenia nadzákonných orgánov riadenia spoločnosti a vynesenia súdnych rozsudkov, nazvaných „Rady Česti a Práva“, bol vyslovený I.A. Jefremovom v jeho sociologických románoch „Hmlovina Andromedy“ a „Hodin Býka“.

[2] Ľudovo: „Otázka: Čo je to právnik? Odpoveď: Vyštudovaný zlo-dej.“ (pozn. prekl.)

[3] Viď Deut. 23:19-20, 28:12 a Iz. 60:10-12.. *«… a budeš dávať na úver mnohým národom, ale sám nebudeš brať na úver a budeš vládnuť nad mnohými národmi, ale oni nad tebou vládnuť nebudú»* A prísľub na záruky budúce: *«Vtedy synovia cudzincov budú budovať steny tvoje, a ich králi - slúžiť tebe, bo v hneve Mojom Ja som ťa ničil, no v blahovôli Mojej budem milostivý k tebe.I budú vždy otvorené vráta tvoje, nebudú sa zatvárať ni dňom ni nocou, aby prinášaný bol k tebe majetok národov a privádzaní boli ich králi. Lebo národy i kráľovstvá, ktoré nezachcú tebe slúžiť – zahynú a také národy úplne vykynožené budú*» .. týkajúce sa spomínaného fiktívneho biblického a NIE reálneho Mojžiša-„AtMoseho“. Nejaký zákonodarca sa tu snaží namiesto skutočného Boha podsunúť istého krvilačného sociopatického rasistického klanového „ducha“, psychotickú projekciu bandy pomerne inteligentných sociopatov. A nie len na tomto mieste biblie..

Preto môže byť v tejto krajine[1] efektívna a stabilná **SAMO-S-práva[2]** funkčná iba ako vysokomorálna ľubovôľa(„bezzákonnosť“, čo však neznamená nutne anarchiu), adekvátne vnímajúca pomocou prírody[3] jazyk Boží..Jeho reč..odpoveď na danú[4](dotyčnými vytvorenú) situáciu Zhora. T.j., SAMO-S-práva stojaca na morálnej ľubovôli[5] a profesionalizme, zhmotňujúcimi do každodenného života diktatúru svedomia. Nie

B) talmudisticko-kaleidoskopické pojmy vytvárajúce zámerný chaos-popletenie[6], ako „*zákon, kult, dobromyseľnosť apod*“, ale

A) celostný svetonázor, vysokomorálna ľubovôľa pri minime zákonov na všetkých etapách uskutočňovania plnej funkcie riadenia a profesionalita v konaní(jej uskutočňovaní).

Iba oni(A) môžu vládnuť na SK/CZ/EU a RU ku všetkých krajín blahu. Práve výchove týchto kvalít by mal byť podriadený systém prípravy a preškolovania riadiaceho aparátu. Ostatné sa postupne pridá. Štátnosť sa v tomto prípade stane nadzákonnou a mravne správnou. Nie slepo zákonoposlušným otrokárskym systémom akoželegalizácie biblicko-talmudického bezprávia. A jediný zmysel preukazovania dôvery poslancom je v tom, aby MOHLI KONAŤ v oblasti riadenia vysokoprofesionálne, V SÚLADE S ICH MRAVNOU ĽUBOVOĽOU, vychádzajúc z dlhodobých záujmov spoločnosti. **Práve preto je demokracia ako moc ľudu nemožná v spoločnosti s davo-„elitarnym“ myslením, v základe ktorého tkvie zverský stroj psychiky, formujúci hierarchiu vzájomného potláčania[7].**

Otvorená výzva k ORGANIZOVANEJ ľubovôli môže niekoho aj nastrašiť. Prečo však nikoho nastraší téza súčasnej legislatívy: „Neznalosť zákona neospravedlňuje pred zodpovednosťou voči nemu“[8], obsahujúci nie len svojvôľu, ale i vyslovenú podlosť? Prečo nikoho nestraší to, že je

[1] Tí patrioti, ktorým sa nepáči výraz „TÁTO krajina“ vo vzťahu k SK/CZ, by mali predtým, ako vyjadria svoju nespokojnosť, zodpovedať na otázku: Javý sa byt objektívne vašou krajina, v ktorej moc reálne patrí globálnej mafii, a vy sami ste na úrovni konceptuálnej moci bezmocní?

Pre nás je „TÁTO krajina“ – NAŠOU krajinou a „TÁTO planéta“ – NAŠOU planétou preto, že disponujeme konceptuálnou mocou a koncepcia, ktorú uskutočňujeme, je NAŠA koncepcia a má globálnu úroveň významu.

[2] SAMO-U-pravovanie, SAMOriadenie (pozn. prekl.)

[3] Životné okolnosti. Viď tzv. prírodné „náboženstvá“, prirodzené relígie. (pozn. prekl.)

[4] Reakcia systému ..a teda v konečnom dôsledku I Boha, na konkrétnym človekom-osobou vytvorenú situáciu. Ľudovo neraz i tu spomínané: „Ako sa do hory volá tak sa z hory ozýva..resp. Zhora..príp. matrične Z-Hora“..t.j., treba nevyhnutne rozlišovať reakcie Božie, presnejšie zákonov objektívnych pre ciele Jeho, od reakcii rôznych iných systémov, pod ktoré stále ešte podlieha osoba „neprebudená“ s cieľmi a metódami Božími prípadne len sčasti zladená, na príjem Boží neprimerane-celkovo neadekvátne, nedostatočne naladená. Ľudovo čiastočne zobrazené aj v poviedke M. Kukučína „Neprebudený“, ktorú možno zaiste rôzne interpretovať –vysvetlovať osvetlovať, nasvietiť, nasvätiť - podľa morálky a miery chápania. „Čo od Boha je a čo nie.. a čo je len Jeho dopustenie“..prípadne niekým, grázlom šikovným zneužívané. (pozn. prekl.)

[5] Ľubvôli..abrev.:ľubovôli, ľubovvovôli..vôli, afinite k miere = láske. (pozn. prekl.)

[6] Podobne rôzne a objektívne najlepšie možné interpretácie rozprávky „Polepetko“. (pozn. prekl.)

[7] Či umelého, neprirodzeného pretláčania sa..To prirodzené „súťaženie“ znamená v tomto zmysle pôVodne skôr snahu približovania sa k Bohu.. ako jeho Dietky, námestníci, bunky Jeho jednotného obrazu, z ktorých každá má v tomto celku svoju osobnú jedinečnú rolu-úlohu vlastnú, Zhora Bohom danú..Človekom celý život hľadanú a nachádzanú..bo s rozvojom sveta sa i ona neustále mení..ako ruža rozvíja. Viď na tému i RaSprávka „Ruženka“ a inotajov jej premnoho.. (pozn. prekl.)

[8] Pri tisícoch a desiatkach tisícov zákonov, v ktorých vzájomnej previazanosti a protirečivosti sa už ani právni špecialisti na jednotlivé úzke oblasti práva nevyznajú.. a pri vzájomných hádkach, „pingpongovaní“, akožezastupovaní šialene na 1000+1 výkladoch zarábajú..často spolu s „motivným“ pre úradníkov a sudcov s berlínskou, bruselskou, štrasburskou a haagskou absolútnou korupciou..pričom sa tamojšie korporácie cez svoje tunajšie mediálne pobočky snažia celý marazmus a vykrádanie kolónii poukazovaním na zlomkovú lokálnu korupciu zahladiť..pomocou vyvôlených, prípadne zahranične (ne?)ziskovo vyškolených(pregumovaných) miestnych presstitútok. Česť samozrejme slušným novinárom s aspoň trochou svedomia a rozumu v ich takmer absurdnej a nie zrovna bezpečnej pozícii prvej línie totálnej informačnej vojny s obrovským množstvom obetí nielen stresovo-sebevraždno-rakovinovo-kardiovaskulárnych, ale i rôznych politických „nehôd“.. (pozn. prekl.)

legislatíva vnútorne protirečivá a pod jej strechou(kamuflážou) panuje protispoločenské zneužívanie moci? Zákon je písaný svojvoľne a ďalej pracuje v spoločnosti samostatne, podsúvajúc seba namiesto morálky, popieranej samotným davo-„elitárnym“ rozdelením spoločnosti.

Tézu o zhode pojmov

1)zákon a

2)dobré mravy(morálka)

priamo vyvracajú skúsenosti dejín.

Túto tézu by mala zameniť téza iná: amorálnosť a zlomyseľnosť v správaní sa človeka, skupiny, alebo davu, prejavujúca sa v protiprírodnom alebo protinárodnom konaní, by mala byť zamedzená rázne a efektívne, aby nevznikali recidívy.

Vo veľkej väčšine prípadov je amorálnosť a zlomyseľnosť človeka vnímaná ako ním samotným, tak aj jeho okolím. Avšak zamedzenie amorálneho alebo zlomyseľného správania je často sťažené(či priamo marené) platnou legislatívou a konkrétne jej vnútornými protirečeniami. Vzájomná vloženosť sociálnych systémov a sociálny idiotizmus „elity“ vedú k tomu, že sa v legislatíve objavujú celé časti, javiace sa byť vyjadrením záujmov antisociálnych nadnárodných síl[1] a „korekčné“ inštitúcie, ktoré mali garantovať spravodlivosť, sa stali skôr školami zvyšovania kvalifikácie a formovania organizovanej kriminality.

Hlavne z dôvodu aby zákon vôbec mohol vyjadrovať DOBRÉ MRAVY, je nevyhnutné zmenšenie legislatívy do objemu, umožňujúceho všetkým aspoň ako-tak(dostatočne) poznať tento zákon[2]. Morálne správanie sa ľudí, mravná ľubovôľa moci by mali stáť otvorene nad zákonom. Na rozdiel od dnešného stavu, keď je svojvôľa zlomyseľná a amorálna a naopak sa podlo snaží zákonom prikrývať. Články zákona by mali byť dostatočne všeobecné, aby sa pod ich neveľký (podľa súčasného chápania) počet dala v hrubých črtách zahrnúť všetka postupne odstraňovaná amorálnosť a zlomyseľnosť spoločnosti. Iba potom prestane byť téza o zodpovednosti pred nikomu neznámym zákonom štátnou[3] podlosťou a hrubým cynizmom.

Interregionálna nadnárodná mafia sa iba schováva za legislatívu a vo svojej činnosti sa opiera o svojvôľu egocentrizmu(mieru amorálnosti, nechápania a nedisciplinovanosti spoločnosti). Čeliť, oponovať jej možno iba opierajúc sa o ľubovôľu kolektivizmu. Právny štát v davo-„elitárnej“ spoločnosti je iba utopickým NEUSKUTOČNITEĽNÝM liberalistickým blúznením, davomámením. Rozbujnelá legislatíva slúži totiž IBA na to, aby sa TUPO do nej hľadelo a tým niekoho neprimerané privilégiá chránilo.. hlavne triezvo a po sedliacky zdravo nemysliac. Ak spoločnosť v ľuďoch vychováva celostný svetonázor a kultúru myslenia už od mala, tak mu prebujnelú legislatívu určite netreba. Preto bude jeho systém SAMO-S-právy[4] disponovať vyššou

[1] Na Západe sú často, niekedy dokonca väčšinou celé zbierky zákonov pripravované „na mieru“ právnymi oddeleniami veľkých korporácii vládnucich štátom a následne „prelobované“ systematicky do jednotlivých parlamentov. Deje sa tak spravidla po odkonzultovaní problematiky z príslušnými vlastnými a/alebo outsourceovanými sociálno-psychologickými a kultúrno-inžinierskymi oddeleniami, keď je funkčnosť zákonov vytestovaná na sociologické prahy cieľových skupín, kultúr a následne „našitá na mieru“. Samozrejme v úzko egocentrických dlhodobých záujmoch globálnej a/alebo lokálnych „elít“. Takýto prístup je plne štandardizovaný do tej miery, že ho ani nikto za korupciu nepovažuje. Skôr naopak – novinári často reportujú, ako lojálne sa po obdržaní príslušných „sponzorských súm“ správali delegáti a senátori voči svojim mecenášom. Oficiálne i neoficiálne. Toľko v skratke k spomínanej absolútnosti korupcie a jej mechanizmom v tzv. VND „Vyspelých neokoloniálnych davokraciách“. (pozn. prekl.)

[2] Podobne, ako bývala legislatíva vo svojich počiatkoch vystavená v mestských štátoch na stéle hlavného námestia, alebo trhoviska.. Najneskôr od Chammurapiho. (pozn. prekl.)

[3] Presnejšie pseudoštátno-korporátnym cynizmom. (pozn. prekl.)

[4] SAMO-U-pravovania, samoriadenia. (pozn. prekl.)

akcieschopnosťou, pružnosťou a tým efektivitou, ako najrozvinutejšia talmudistická jurisdikčná forma riadenia.

V spoločenskom vedomí prevláda stereotyp záporného vzťahu k slovu „svojvôľa“. Obráťme sa preto na slovník V.I. Dalia:

«svoja vôľa, **slobodná vôľa**, sloboda výberu a konania, chcieť, neprítomnosť prinútenie», v pozitívnom zmysle, ako bolo vyššie spomenuté, v slovenčine i „ľubovoľa, ľubov(láska) vo vôli, abreviatúra: ľubov-vo-vôli“

V slovenčine je v podstate aj svojvôľa v zmysle ľubovôle[1] pôvodne skôr dobrý a pozitívny prejav života. Zďaleka nie vždy rovný despotizmu a väčšinou chrániaci pred démonickým despotizmom a nemiestnym neprimeraným konaním kulturologicky naprogramovaného biorobota.

Pojem „zákon“ je podľa V.I. Dalia vysvetľovaný, ako hranica postavená slobode. O jeho dobrote, jeho súlade s ideálmi mravnosti národa sa v slovníku v tomto kontexte nespomína nič.

Preto si prípadne prečítajte odsek o porovnaní mravnej svojvôle, samovôle (ľubovôle) a zákonnosti ešte raz, vychádzajúc z pojmovej bázy slovenského jazyka, namiesto talmudistickej falošnej úcty pred zlomyseľne amorálnou zákonnosťou. A to napriek tomu, že sme sa snažili v slovenčine trochu na prvý pohľad násilne rozlíšiť ľubovôľu(pozitívna) od svojvôle(akože skôr negatívna).

Dokonca aj dnešné do veľkej miery neoliberalistické zloženie parlamentných výborov dychtí po tvrdej výkonnej moci, čo môže ale fungovať iba pri stabilnej profesionalite moci konceptuálnej. Konceptuálnej moci držiacej všetky okruhy cieľavedomého (a nie slepo zákonoposlušného) riadenia, pri stvárňovaní(projektovaní) Plnej funkcie riadenia do každodennej reality bez strát jej jednotlivých etáp a inverzii v hierarchii[2] štruktúrami spoločnosti.

Architektúra štruktúr a personálne zloženie riadiaceho(manažérskeho) aparátu by mali zodpovedať koncepcii informačnej bezpečnosti. Svojou činnosťou by ju mal zachovávať, konajúc tak na celospoločensko-prospešných základoch. Pritom je však nevyhnutná jedna osobitná výnimka: v **oštátnelých[3] štruktúrach prediktora[4]** by nemali byť osoby, ktorí majú predkov zo židovských kruhov do 4.pokolenia včítane. Taktiež osoby, kto je s nimi v rodinných zväzkoch vo

[1] Konanie v súlade s Bohom, v kontexte svojho osobného jedinečného a FUNKČNĚHO vzťahu s Ním. Kritérium funkČnosti je CELKOVÉ zlepšovanie sa situácie všetkého a všetkých, s kým dotyčný „PREBUDENEC“ do styku príde. (pozn. prekl.)

[2] Inverzii – prevracaní - deformácii nie len
A) priamej chronológie ako takej, ale i
B) chronológie v zmysle jednotlivých stále inFormačne objemnejších INTERPRETAČNÝCH ÚROVNÍ.
T.j., pôvodne dohodnutého, či oficiálne deklarovaného zmyslu vs.
v skutočnosti-praxi aplikovanému, neraz i presne opačnému;
prehadzovanie jednotlivých zmyslových, interpretačných úrovní (ako napr. v spomínanej Biblii i iných akoţesvätých knihách);
zmeny v poradí položiek cieľového vektora;
atď.. (pozn. prekl.)

[3] ak sa tieto štruktúry stanú súčasťou štátu. (pozn. prekl.)

[4] Podľa svojej funkcie analogickým Európskej komisii, či býv. Ústrednej komisii Komunistickej strany a Centrálnej plánovacej komisii, alebo Kancelárii prezidenta USA. (doplnenie z r.2004 a 2017) (pozn. prekl.)

vzostupných i zostupných vetvách[1]. Keďže jeden globálny prediktor už pracuje na židovskom kádrovom základe, tak **druhý – kontra-sionistický – prediktor globálnej úrovne zodpovednosti by mal byť slobodný, nezávislý od židovského vnútroštruktúrneho vplyvu vo veciach formovania vedenia(riadenia) štátu.**

Spoločenský prediktor je z dôvodu zvrchovanosti konceptuálnej moci otvorený pre všetkých. Preto sa navrhované opatrenie nejaví byť obmedzovaním kohokoľvek **práv na získanie nejakých výhod.** Moc v reálnej demokracií je totiž vedomé bremeno a nemala by poskytovať prednostné výhody pri porovnaní s inými sférami celospoločenskej špecializácie práce.

V tomto opatrení nie je naozaj nič nové. Už v Koráne bolo v r.651 pre poučenie pravoverných napísané: *"Nasledujte toho, kto od vás odmenu nežiada a kto cestou priamou chodí"*. Ešte dávnejšie sa na tému i Ježiš vyjadril: *„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom..nemôžte slúžiť i Bohu i m´Amonovi[2](bohatstvu)"*. O tom sa píše i v diele „Štát a revolúcia". Avšak práve toto nechcú zachovávať tí, čo v priebehu celých dejín triednych spoločností riadia národy. Tvrdia ľuďom, že „za drobné" nikto riadiť nebude. Napriek tomu, že za všetko dobré, za všetko najlepšie v dejinách svojich, ľudia vďačia tým buditeľom a tichým velikánom[3] dejín, ktorí sa s tým uspokojovali, čo i u väčšiny na živobytie bolo..a niekedy aj menej mali ako toho.

Oblasť riadenia by mala byť chránená pred monopolne vysokou cenou za produkt riadiacej činnosti – pred chamtivcami, zištníkmi, flákačmi, darebákmi a predajnými priekupníkmi. Ide totiž o hlavný okruh spätných väzieb v spoločnosti, živiacej sa, žijúcej z ekonomiky. A bez spätných väzieb, bez udržateľných príčinno-dôsledkových prepojení je riadenie v záujme celej spoločnosti nemožné. Dejiny triednych spoločností trestajú za nechápanie tohto princípu všetkých spravodlivo.

Iba pri takomto[4] ekonomickom uzatváraní spätných väzieb prechádza sféra riadenia od dobrých úmyslov k dobrým činom a bude sa starať:

---

[1] U predkov i potomkov..Keďže u tzv. židov ide o pravdepodobne najstaršiu a najsofistikovanejšie hierarchickú mafióznu štruktúru, svojimi cieľmi a pravidlami v stredno- a dlhodobom horizonte nevyhnutne vražednú pre akúkoľvek spoločnosť.(Tanach: Deut. 23:19-20, 28:12 Iz. 60:10-12; Talmud «Majetok gója (nežida) – to je neobývaný kút: kto prvý ho ovládne, ten bude jeho pánom» (traktát "Baba batra" 54, 16) „Aboda zara", 26, v. a Tosafot pokračujú: „I najlepší z gójov smrť si zaslúži". (pozn. prekl.)

[2] Kult Amona..Amena bol na Blízkom východe oddávna najbohatším „náboženským" kultom. Vznikol v Thébach(WEset) kraja Kamet(v Starom Egypte) pred vyše 5000 rokmi a pretavoval sa neskôr do iných kultov..ktoré buď ovládol, alebo prakticky takmer celé naprojektoval(jeho inžinieri..kňazi). V Starom Egypte reálne kontroloval chrámovým hospodárstvom väčšinu ekonomiky. Všetky základné zdroje a skúsenosti tejto po tisícročia staroveku najbohatšej krajiny(hlavne produkciou obilia - 3 úrody ročne a najhustejšia populácia na svete –z dôvodu hustoty najrýchlejšie sociálne procesy,..) ovládal práve tento kult. Tak ich(tieto zdroje) využil na budovanie koncepcie globálnej dominancie, hoci krajinu neskôr opustil a na iné, väčšie zdroje sa prisal.. (pozn. prekl.)

[3] Ťahúňom a dvíhateľom ľudského rodu.. (pozn. prekl.)

[4] Čo sa týka riadenia nemonopolnom. Pri monopole na riadenie „to totiž tých tam hore, vždy bude lákať, s tými tam dole, na Boha sa hrávať.." i prsteňu moci, nedelenému, neposúvanému, neshareovanému, neodolajú..(nech by akékoľvek dokonalé zákony, tresty i mravy mali jelitá i davy). Toto je zasa bezpečnostná poistka - spätná väzba daná Zhora. Že by sa spoločnosť v slepej uličke davo-„elitarizmu" znova zastaviť nemohla. Že by ROZVOJ neprestal.. Človek na strome, na konári ne-poznania sedieť nezostal. Formovať inte-lekt kolektívny, súborný, zborový neprestal. Ľudstvo, ako bunky jedného organizmu..vo vsi Miery, Vesmíre, UniVerse. Kolektívne dieťa Božie je nevyhnutne bližšie obrazu Jeho, ako inDiviDuum, je jeho ďalším stupňom. (pozn. prekl.)

a) O rozšírenie prístupných fondov spoločenskej spotreby rovnako pre všetkých (zvyšovanie úrovne materiálneho zabezpečenia počínajúc od základných vecí a nie od luxusu);
b) O neprípustnosť sociálnej kast(r)ácie na z prebytku šalejúcich 1) boháčov a 2) chudákov[1];
c) O tom, aby sa za penziu a minimálnu mzdu dalo žiť z roka na rok lepšie. V opačnom prípade je disponovanie mocou predajná cesta k válovu, na ktorej sa chamtivci navzájom zrážajú lakťami, prikrývajúc sa dobromyseľnými hlupákmi ako štítmi. Trpí tým však najviac národ a nie tí chamtivci.

Výšiny štruktúr aparátu a volených orgánov (aspoň tých nadôležitejších) by mali byť organizované tak, aby v nich mohol byť realizovaný tandemný princíp.

Pri všetkých voľbách, okrem masových celonárodných volieb poslancov[2], by sa malo uskutočňovať dotazovanie dotyčných kandidátov s cieľom vyjasnenia
A) miery plnosti do akej ich politická koncepcia reflektuje záumy celkovej populácie,
B) miery ich dôvery k riadiacim pracovníkom štruktúr, atď.[3]

Tí riadiaci pracovníci a zastupitelia, ktorí stratili dôveru, by mali byť vyhnaní z oblasti riadenia a následne by boli zamestnaní ako robotníci v tých kolektívoch, ktoré ich zvolili. T.j., aby im bolo hanba do oči tých ľudí pozerať, ktorých dôveru sklamali.

Diskreditácia orgánov spoločenskej SAMO-S-právy alkoholizmom, amorálnosťou, chamtivosťou a protekcionizmom by nemala byť trestaná inak, ako vyhnaním zo sféry riadenia. Pri ich vinu priťažujúcich okolnostiach by mala nasledovať trestno-právna zodpovednosť. V akejkoľvek situácii by mali byť predstavitelia vyšších úrovní riadenia trestaní tvrdšie, ako nižší riadiaci hierarchovia. T.j., za previnenia, ktoré sa nejavia byť len chybami.

Za zistenie zvýšenej štatistickej predurčenosti chýb[4] (nie zločinov) by malo taktiež nasledovať odstránenie dotyčného z oblasti riadenia, avšak bez trestno-právnych dôsledkov.

Sporné prípady, ťažko riešiteľné pomocou ich právnej formalizácie, by sa mali **mimozákonne**[5] riešiť spomínanými Radami Česti a Práva, disponujúcimi vyššou morálne podmienenou ľubovôľou moci.

[1] Ak si totiž občania aktívne nestrážia svoju slobodu, tak sa spoločnosť nevyhnutne vždy bude na popud nenásytných-neukojiteľných jelít stratifikovať. Viď stále sa zrýchľujúca demontáž sociálneho štátu i na Západe po páde konkurenčného režimu na Východe. Pre tento dejinný prípad: metódou-spôsobom krvavej pracky kostlivca samovražednej kolektívnej psychózy akoževoľného trhu. T.j., zákulisím-réžiou pódia burzovej ilúzie na 99% fiktívnych operácii, ktoré sa kúzelníci(mágovia-deMagóghovia) snažia zakryť 1% reálne produktmi a službami aspoň ako-tak krytých obchodov. (pozn. prekl.)

[2] Kde by to mohlo byť z dôvodu rozsahu operácie problematické(?)(pozn. prekl.)

[3] Rovnako by pravdepodobne pre e-governmente mohlo ale zároveň prebehnúť aj opačné dotazovanie voličov v anketách, ohľadom toho, ako sa občania-voliči pozerajú na politickú koncepciu(hierarchiu cieľov, k nim vedúcich medzikrokov a metód ich uskutočňovania) kandidátov na jednotlivé funkcie a zároveň ich(voličov) konkrétnu adresnú a vecnú mieru dôvery aktuálnymi riadiacim pracovníkom. (pozn. prekl.)

[4] Nezvládnutie širších okolností-kontextu riadeného procesu riadiacim pracovníkom. (pozn. prekl.)

[5] Resp. „nadzákonne“ (pozn. prekl.)

V posledných rokoch bolo mnoho povedané o podriadenosti celého systému riadenia „centru“ a „unitárnej štátnosti“, avšak prakticky nič nebolo povedané o podriadenosti „unitárnej štátnosti“ koncepcii riadenia cudzieho pôvodu (vo vzťahu k danej krajine). Z tohto dôvodu sa snaha odchodu od „centralizmu“ zákonite prejavuje ako rozpad hospodárskych a iných vzťahov, oslava „suverenít“ a vojna zákonov[1]. **Riadenie** je vždy subordinované(podradené) koncepcii riadenia a to nezávisle od monocentralizmu, alebo polycentralizmu. Dôsledkom toho môže byť odstúpenie od „unitárnosti“ (v zmysle monocentrizmu) sprevádzané rastom kvality riadenia iba v prípade, ak sa informovanosť periférie daného regiónu supersystému zvyšuje na úroveň informovanosti jej prvotného centra riadenia. V opačnom prípade nastane rozpad regiónu a integrácia jeho úlomkov susedami. Deformátori idú práve touto cestou[2].

Zachovanie dosiahnutej úrovne rozvoja a jej zvyšovanie si vyžaduje, aby bola zabezpečená štruktúrna paralela prvotného centra riadenia (nosiaceho funkciu celoštátnej koordinácie riadenia) a regionálnych centier riadenia (nosiacich funkciu regionálnej koordinácie riadenia). Jednotlivé zóny zodpovednosti regionálnych centier by mali PODĽA MOŽNOSTÍ[3] kopírovať hranice kompaktného nažívania etnických skupín a regiónov stanovených národných kultúr.

V otázkach rozvoja infraštruktúry centier riadenia by mala byť zabezpečovaná ich(centier riadenia) bezpodmienečná podriadenosť v súlade so vzájomnou vloženosťou ich zón zodpovednosti.

Otázky okolo rozvoja národných jazykov a ich využívania v rámci zón kompaktného osídlenia je plne v kompetencii regionálnych centier. Keďže sa pre nemalú časť obyvateľstva javí byť domovom EÚ ako celok[4], prípadne jej jednotlivé kulturologicko-krajinné podoblasti, tak je povinnosťou jednotlivých regionálnych centier naučiť tam prípadne prichádzajúcu inú populáciu[5]

[1] Viď aj posledné dejiny procesu rozpadu býv. Východného bloku (RVHP), keď jeho úlomky ako nové kolónie integrovala EÚ a do nemalej miery z nich financuje svoje rozpočty. T.j., pri súvahovom účte niekoľkonásobne viac prostriedkov, zdrojov z kolónii reálne vysaje, ako na tzv. eurofondoch vráti: tlačenie nekrytých peňazí a tak lacné skupovanie pôdy a fabrík + odvádzanie DPH pomocou nižších úrokových sadzieb v mieste takto definovanej spotreby, dane z lukratívnejších príjmov a dividend, atď..apod.. Ide o klasické jednoduché účtovné triky kriminálnych nadnárodných burzových operácii a asociálnej korupcie s efektmi masovej genocídy cez choroby, p-otraviny, bytovú politiku, tak znižovanie pôrodnosti, samovraždy, vysávanie najperspektívnejšej časti tzv. „ľudských zdrojov“ za súčasného krytia týchto systematických zločinov a parazitovania západnými dávno korporátnymi štátmi na Východnej Európe a v podstate celom „zvyšku“ sveta, kolóniách, ktorým „na oplátku“ prinášajú „akoženajlepšiu možnú civilizáciu“.. = na výber „ponuka, ktorá sa neodmieta“: buď A) banky, alebo B) bombová demonkracia etc.. (pozn. prekl.)

[2] Reálne predali do správy západných korporácii(vládnucich nad západnými štátmi) nie len celé jednotlivé krajiny rozčleneného býv. Východného bloku, ale i ich jednotlivé regióny, mestá, podniky a prevádzky. Tie štáty de-facto reálne dávno v tomto zmysle ako suverénne, zvrchované neexistujú. Problém sa však dá pomerne rýchlo a elegantne riešiť dostatočnou penetráciou alternatívnej koncepcie riadenia do populácie so všetkými jej automaticky sprievodnými javmi.. Občania sa proste postupne prebudia a miesto demonštrácii a nadávania pri pive, budú konať na svojom poste-mieste. Avšak už konceptuálne stále gramotnejšie. Tak zistia, že všetko stále im patrí. Bo „Vlastní ten, kto riadi“.. Nič sa ničiť nebude, žiadne „začínanie odznova“, „hrubé čiary“, ale plynulý nebadaný prechod do stále lepšieho sveta s recykláciou všetkého dobrého z toho starého. Tak sa i existujúce zákony ako prvé prosto len gramotnejšie, v širšom kontexte konrétne reinterpretujú.. Konceptuálna zmena len v jednej-dvoch-troch krajinách síce globálne hneď až tak moc nezmení, no lepšie ako nič..“I tak prišiel KONIEC ZAČIATKU..“..a i 5% populu stačí v sále divadla na „podsádku“: Pre SK cca. 250 000 občanov (no v rámci reálne aktívnych i podstatne menej) je sociologický prah-hranica masovejšej aplikácie objemnejšej, objektívne celkovo lepšej koncepcie, pričom už len jej čistá prítomnosť, prezencia je „fleet in being“, resp. už „fleet is being“(A. Herbert) (pozn. prekl.)

[3] Nemusí to však samozrejme platiť vždy, hlavne pre silno zmiešané oblasti, krajiny..pozn. prekl.

[4] Ako čiastočne napr. i USA, alebo kedysi v ZSSR (pozn. prekl.)

[5] Väčšinou za prácou..prípadne pri nejakých katastrofách apod. (pozn. prekl.)

jazyk pôvodnej populácie, jej národné dejiny, a ukázať im krásy miestnej národnej kultúry celkovo.[1]

Nerovná výmena tovarov a služieb býv. RSFSR[2] s mnohými zväzovými republikami viedla k tomu, že na práci Rusov vyrástla lokálna „inteligencia“, obviňujúca tých istých Rusov zo všetkých možných smrteľných hriechov. Pritom tá istá „inteligencia“, upadnúc do nacionalizmu, ba až nacizmu[3], nič pre to neurobila, aby svoju národnú kultúru pre „migrantov“ otvorila. T.j., vlastnému jazyku, kultúre a dejinám pôvodného obyvateľstva ich neučila. Preto nesie „centrum“ za to len nepriamu zodpovednosť..[4]

Tieto opatrenia by mali zabezpečiť jednotu vládnutia, podriadeného pre krajinu spoločnej koncepcii. Dobromyseľná idea bývalých sovietskych interregionálov o decentralizácii bez rozpadu spoločnosti a jej výstupom na kvalitatívne novú vyššiu úroveň rozvoja, môže byť realizovaná iba na konceptuálnej etape procesu riadenia podľa Plnej funkcie riadenia.[5] Práve na to je/sú potrebné aj:

a) aby sa v zostave poslaneckého zboru prejavila štruktúra populácie príslušného regiónu, zodpovedajúca príznakom(charakteristikám): triednemu, národnému, židovskému i odbornému;
b) poslanecké „škôlky“ na formovanie počiatočnej(vstupnej) úrovne odbornosti poslancov;
c) strana s OTVORENOU metodologickou základňou(platformou), odhaľujúca minulosť i želanú budúcnosť s presnosťou minimálne na úrovni popisu objektívnych sociálnych javov a rozširujúca sociálnu bázu konceptuálnej moci na celú spoločnosť, až po jej „najnižšie“ hranice;

[1] Tu treba konať v EÚ veľmi opatrne i vzhľadom na aktuálnu politickú situáciu tzv. „migrácie“ a jej bezpochýb globálny kontext. T.j., možno nie všetky skúsenosti z iných krajín – včítane napr. USA a býv. ZSSR sú u nás- v našich podmienkach úplne rovnako aplikovateľné. (pozn. prekl.)

[2] Ruská sovietska federatívna socialistická republika.. ide o špecifickú situáciu hlavne v rámci býv. ZSSR, keď Rusi(opačne ako američania) do veľkej miery dotovali ostatné zväzové krajiny a národy a nevysávali ich. Snažili sa ich si skôr pomocou a dodávkami ropy, plynu a priemyselných výrobkov, vzdelania a medicíny „kupovať“. U nás v SK/CZ mali ale Rusi napr. skôr pasívne „saldo“.. (avšak samozrejme iba pokiaľ by sme nezohľadnili doteraz dostatočne nepreskúmaný tzv. „legionársky incident“ – t.j., niektoré „aktivity“ tzv.“Česko-slovenských légii“ v priebehu občianskej vojny v Rusku hlavne v rokoch 1918-1920) (pozn. prekl.)

[3] Nacionalizmus má aj pozitívny zmysel, kontext. V negatívnej konotácii ide zasa skôr o prílišné uzatváranie sa do „sveta vlastného národa“ a nedostatočné zohľadňovanie objektívnych globálnych procesov a tendencii ich vývoja, cieľov celého ľudstva. Nacizmus je o ďalší krok ďalej nedobrým smerom - dávanie vlastného národa nad všetky ostatné. Hlavne v tom zmysle, že ostatným(príp. celému svetu) má vládnuť a iné národy, kultúry, či kmene mu majú slúžiť. Podobne, ako napr. židovská ideológia skrývajúca sa dokonca ešte aj za pseudonáboženstvo, príp. moderne v ideologickom ponímaní napr. tzv. „scientológia“ manipulatívnej mannažerskej jelity, alebo kedysi nemecký nacizmus počas tzv. 3.Ríše apod. (pozn. prekl.)

[4] Tu ide o celkovú špecifickú situáciu v býv. ZSSR toho obdobia, no aj vzdialenejšej cárskej minulosti a do istej miery i súčasnosti. V mnohom sa z toho dá poučiť. Ide však skôr o prirodzenú migráciu a v primeranom kontexte. Na rozdiel od dnešných umelých a jasne genocídnych snáh západných a globálnych jelít voči pôvodnému európskemu obyvateľstvu, jeho kultúre a bielej populácii celkovo(hlavne jej niektorým globálne konkurenčným klimaticky podmieneným kulturologickým stereotypom myslenia). Tá stará kultúra totiž vždy zo spodu ako voda prerážala a tak a-sociálnym inžinierom pri ich snahách o homogenizáciu a úplné vykorenenie otrokov zo svojej bývalej kultúry prekážala. Viď nové neomarxistické a neoliberalistické teórie multikultifašizmu - systematického násilného miešania a vzájomného ničenia pôvodných kultúr v meltingpotoch(taviacich kotloch) bezprízorného metodicky debilizovaného plebsu megapolisov na spôsob dlhodobo vytestovaných techník chovu davu už za Starého Ríma, či ešte skôr Egypta. T.j., nové modely starého rímskeho otrokárskeho „divide et impera“, „panem et circenses“, etc.. Avšak ani v Cárskej ríši a neskoršom ZSSR v tomto kontexte rozhodne zďaleka nie všetko bolo úplne v poriadku.. Ako vždy, treba aj tu teda rozlišovať konkrétne situácie a ich CELKOVO optimálne riešenia (dopl. prekl.)

[5] Model pravdepodobne v podstate aplikovateľný ako riešenie mnohých problémov aj v EÚ. (pozn. prekl.)

d) jednotný celoštátny systém prípravy a preškoľovania riadiaceho aparátu(kádrov) pre národné hospodárstvo, už od detského veku preventívne pracujúci proti formovaniu „elitárneho“ myslenia ako u jednotlivých ľudí, tak i u celých sociálnych vrstiev.

•

Život spoločnosti je vždy podriadený koncepcii riadenia spoločnosti, aj keď si to spoločnosť neuvedomuje. Avšak iba za vyššie uvedených podmienok sa spoločnosť môže SAMO-S-Právovať[1] v predchádzajúcich statiach objasnenom zmysle slova. T.j., dávať, poskytovať centru celoštátnej zodpovednosti koncepciu riadenia, ktorá bude zobrazovať dlhodobé záujmy populácie regiónov jediného štátu a nebude protirečiť prežitiu ľudstva v globálnom dejinnom procese. Všetko uvedené v rámci procesu, ktorý sa javí byť len čiastkovým procesom globálneho evolučného procesu biosféry.

Ak sme na niečo aj pozabudli, tak tí, čo chápu objektívne viac, ako my, nás opravia a doplnia. Čo sa týka samotného zloženia hierarchie štruktúr moci, tak predstava je zhruba taká, že v čele štruktúr štátneho prediktora a jeho regionálnych prejavov by mala stáť koordinačná rada, pod vedením tandemu. Dnešné štruktúry riadenia ERC[2], SAV, AVČR, či iných republík a federácii, rôzne vedecko-výskumné inštitúcie, úrady a organizácie by mali zabezpečovať informačnú činnosť prediktora. Informovanosť regionálnych prediktorov by sa pritom nemala odlišovať od centrálneho. To by malo zabezpečiť kvalitu koncepcie riadenia ako v zóne zodpovednosti centrálneho prediktora, tak aj v zónach zodpovednosti regionálnych prediktorov.

Suverenita(zvrchovanosť) regiónu je konceptuálna samostatnosť riadenia v danom regióne pri globálnej úrovni zodpovednosti prediktora tohto regiónu. Pričom má tento regionálny prediktor aktívne spoluformovať celkovú spoločnú koncepciu, avšak vo svojom programovo-adaptívnom module využívať iba jej(koncepcie) regionálnu časť.

Celoštátny programovo-adaptívny modul by mal byť plne podriadený prediktorovi. V jeho štruktúrach by mali byť svojho druhu interfejsy[3] – spoločné štruktúry, patriace súčasne prediktorovi i orgánom programovo-adaptívneho modulu. Štatistický úrad by mal byť spolu s Centrálnou plánovacou komisiou priamo prepojený s prediktorom.

Z jednotlivých orgánov programovo-adaptívneho modulu sú bezpodmienečne potrebné:

a) Ministerstvo obrany;
b) Ministerstvo zdravotníctva;
c) Ministerstvo prípravy a preškoľovania riadiaceho aparátu (kádrov, manažmentu);
d) Ministerstvo financií a daňovej správy;
e) Ministerstvo vnútra;
f) Ministerstvo informačnej bezpečnosti spoločnosti, združujúce funkcie súčasnej SIS, Úradu na ochranu utajovaných skutočností a prostriedkov masových informácii(médii);
g) Ministerstvo štandardizácie (noriem);
h) Ministerstvo energetickej infraštruktúry;
i) Ministerstvo dopravnej infraštruktúry;
j) Ministerstvo infraštruktúry prostriedkov vysielania a spracovania informácii;

[1] SAMO-Riadiť, SAMO-U-Pravovať (pozn. prekl.)
[2] European research council. Európska rada pre výskum (pozn. prekl.)
[3] IT term. z eng. interface – „medzi tvárami“ = rozhranie, prepojenie, medzičlánok, sprostredkovateľ, transformátor – prenášač, kódovač a dekódovač správy, inFormácie medzi dvoma objektmi. (pozn. prekl.)

k) Ministerstvo obchodu (jediné pre zahraničný a vnútorný obchod);
l) Ministerstvo infraštruktúry priemyslu;
m) Ministerstvo infraštruktúry poľnohospodárstva;
n) Ministerstvo zahraničných vecí;
o) Ministerstvo koordinácie vedeckého výskumu.

Ďalšia existencia ministerstva spravodlivosti sa nepredpokladá, keďže by zodpovedajúca komisia mala byť priamo súčasťou samotnej štruktúry prediktora, aby neboli produkované zbytočné zákony. Okrem toho, funkcie ministerstva spravodlivosti nespadajú pod funkcie(úlohy) systému riadenia programovo-adaptívneho modulu. Prokuratúra a Rady Cesti a Práva by mali byť v kompetencii poslaneckého zboru. Počet ministerstiev vyšší ako 20 robí systém neriaditeľným(nemanažovateľným) a preto vnútorne antagonistickým[1]. Ľudské vedomie nie je totiž schopné za bežných(netranzových) okolností spracovávať naraz viac ako 15 bit/s, čo znamená informačné výstupy(údaje) z max. 7-9 objektov[2] súčasne.

Rast počtu ministerstiev v býv. ZSSR poukazoval na opieranie sa výlučne na štruktúrny spôsob riadenia, keď sa na každý cieľ vytvárajú príslušné štruktúry. Niektorí tak konajú
A) z dôvodu svojho nechápania reality, prípadne nevzdelanosti, hlúposti, a niektorí
B) zo snahy škodiť, robiť druhým zle, neraz i zámerne a pre peniaze.

Programovo-adaptívny modul by mal zabezpečovať štruktúrne i bezštruktúrne riadenie spoločenských záležitostí. Regionálne centrá riadenia by mali v štruktúre svojich architektúr prejavovať štruktúru centra a zúčastňovať sa konceptuálne na formovaní centrálnych štruktúr. Je to nevyhnutné pre jednotnosť riadenia.

Prechod na systém SAMO-S-Právy[3] spoločnosti je proces a preto by sa všetko vyššie uvedené NEmalo zavádzať deklaratívne[4] a direktívne. Všetko vyššie v texte uvedené by malo prirodzene vyrásť a upresňovať[5] sa (postupne sa u-pravovať) v procese konštruovania[6] štátneho zriadenia.

Určite však NEsmieme slepo bez rozlíšenia ich objektívne adekvátnosti kopírovať tak štruktúry Východu, ako ani Západu, ktoré vyrástli z iných spoločenských podmienok.

Ale hlavne:
Je neprípustné formovať štátnosť spôsobom, akoby sme hrali s mincou hru „Rub, alebo líce“, zabúdajúc, alebo tváriac sa, že Dostatočne všeobecná teória riadenia neexistuje.

[1] Konfliktným, zbytočne napätým, protikladným. (pozn. prekl.)
[2] Rozhodnutí typu 1-0(áno-nie). (pozn. prekl.)
[3] SAMO-Riadenia, SAMO-U-Pravovania. (pozn. prekl.)
[4] NIE jednoducho vyhlásením, prostým ohlásením, hierarchickým nariadením zhora pyramídy. (pozn. prekl.)
[5] Detailizovať, bližšie špecifikovať podľa potrieb a konkrétnej situácie „ad hoc“ v kontexte zvolenej koncepcie.
[6] sTrojenia, prípadne re-konštruovania - vedomého: „Zisti kto si, a rob to úmyselne.“ Hľa Človek! Ecce Homo. CeloVěk, ČeloVěk.. a nenechať si kradnúť a diskreditovať výraz „HOMO“ nejakou lobby LGBT genocídnych teroristov, či nechať sa nazývať pejoratívne „HETERO“(grécky výraz o.i. pre prostitútku) (pozn. prekl.)

PROCESY 4 A 5.

ORGANIZÁCIA CELOSPOLOČENSKY PROSPEŠNÉHO RIADENIA EKONOMIKY[1]

Všeobecný úvod

Výmena tovarov v rámci celospoločenskej špecializácie práce[2]

- práve to sa javí byť obsahom, podstatou pojmu **„ekonomika“**.

Veľkej väčšine ľudí je totiž absolútne jedno, či je k pojmu ekonomika pridané slovo **„trhová“,** alebo **„plánovaná“.**

Zaujíma ich hlavne to, aby výmena tovarov v procese celospoločenskej špecializácie(a prepájania) práce proste prebiehala, a oni sa mohli zúčastňovať na spotrebe spoločnosťou celkovo vyrobeného produktu. Tak, aby produktu bol dostatok(podľa ich chápania) a bez zbytočného čakania. Za takých podmienok väčšina súhlasí zúčastňovať sa na spoločnej výrobe tohto produktu.

[1] Názov tohto odseku bol v predchádzajúcich vydaniach do r.1998 nasledovný: „*Výmena tovarov v rámci celospoločenskej diverzifikácie práce a spotreba vyrobených produktov spoločnosťou“ a* neskôr „*Organizácia spoločensky prospešného manažmentu národného hospodárstva*“. V aktuálnom vydaní je názov zmenený v súvislosti s rozšírením témy a zámenou časti textu za obsahovo hlbší. Okrem toho, v spoločnosti nejde o

B) diverzifikáciu, či rozdeľovanie práce mnohých ľudí, ale skôr o

A) ich spájanie v rámci vzájomnej špecializácie.

T.j., ide o podstatné terminologické upresnenie.

[2] pri procese jej spájania do funkčných vysokotechnologických výrobných celkov(komplexov)

Spoločenská tzv. „lúza“(*hlavne tá horná) sa však zaoberá nie ani tak svojou účasťou vo výrobnom procese, ako skôr svojou PREDNOSTNOU účasťou na spotrebe vyrábaného. *T.j., parazitizmom. Pod pokrokom v spoločenskej výrobe väčšina zo zúčastnených rozumie jej zľahčenie a zlepšenie výrobných podmienok. V oblasti spotreby sa to prejavuje

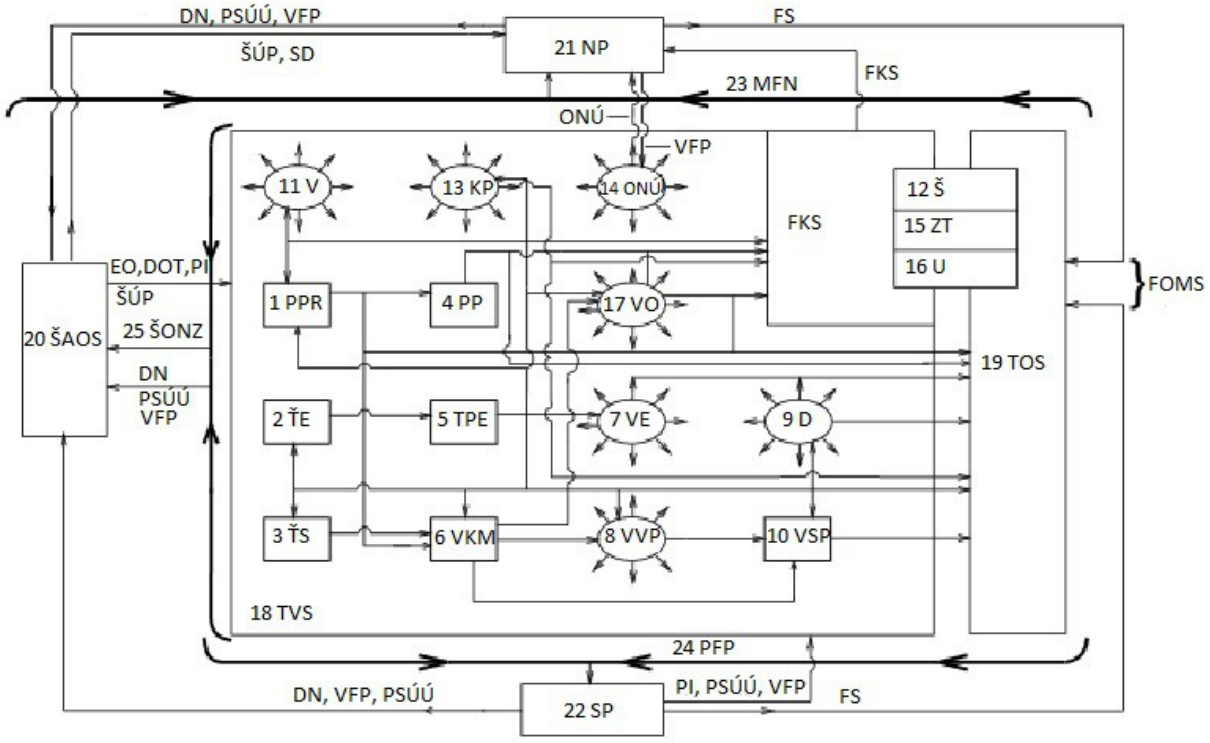
a) skrátením pracovného dňa,

b) zlepšením zdravia a

c) zvýšením dĺžky života,

d) rastom fondov spoločenskej spotreby[1] i kúpnej sily zarobených peňazí a platieb sociálneho zabezpečenia;

Bod d) môže byť realizovaný aj vo forme systematického znižovania cien a/alebo rastu sumy vyplácanej občanovi v hotovosti[2].

Obrázok č.2: Ide o schému výmeny tovarov pri procese celospoločenskej špecializácii práce v rámci jej prepájania a finančné toky, sprevádzajúce výmenu produktov (hrubé šípky, vychádzajúce odnikiaľ, treba chápať ako zložené zátvorky „{“ a „}“), každá z ktorých pohlcuje všetko, čo sa ku nej priblíži)

Menšina spoločnosti, pracujúca v oblasti riadenia, by nemala kvákať prázdne slová ako „trhová“ a „plánová“, ale by mala riadiť proces výmeny tovarov[3] v rámci

[1] T.j., **bezplatnej v tom zmysle**, že je hradená nie z osobnej peňaženky občanov, ale z fondov vytvorených ukladaním časti optimalizáciou výroby vzniknutých prostriedkov do spoločnej kasy rôznymi príslušnými spoločenskými organizáciami, firmami a štátom.

[2] Včítane varianty zvyšovania Základného bezpodmienečného platu každému občanovi vrátane novorodencov(efektívna podpora rastu natality) podľa miery rastu(resp. efektivity=technicko-technologickej optimalizácie, výroby množstva energie proporcionálnej reálnej produkcii a službám, etc..) danej ekonomiky. (pozn. prekl.)

[3] Paletou existujúcich nástrojov hotovostno-úverovo-daňovo-dotačnej politiky, ktorá v žiadnom prípade nesmie byť bez kontroly väčšiny občanov v súkromných rukách nadnárodných egomaniackych genocídnych gangstersko-banksterských korporácii, ako je tomu žiaľ dnes. Trh je a vždy bol riadeným procesom,

1) celospoločenskej špecializácie a prepájania práce a
2) spotreby jej výsledku

samotnou touto spoločnosťou.

Keďže sa ekonomika javí byť supersystémom (=fragmentom v porovnaní s ňou objemnejších štruktúr), tak by sa riadenie tohto procesu malo uskutočňovať štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom. T.j., ak vychádzame zo spoločenskej nevyhnutnosti zvyšovania kvality riadenia[1].

Vyššie na obr. č.2 je znázornená zjednodušená schéma výmeny tovarov v rámci celospoločenskej špecializácie a prepájania práce a finančné toky, ktoré ju obsluhujú. Táto schéma by však nemala byť používaná pre akúkoľvek spoločensko-ekonomickú konštelácia, keďže:

A) ide o SCHÉMU FUNKCIONÁLNU (t.j., má všeobecný charakter, lebo znázorňuje vzájomné technologické vzťahy rôznych odvetví výroby),
B) a rozdiel medzi jednotlivými spoločensko-ekonomickými konšteláciami je zviazaný s
   B1) prideľovaním rôznej funkcionálnej zodpovednosti[2] rozličným spoločenským štruktúram a
   B2) rozličným právnym stavom jednotlivých vrstiev spoločnosti.

V závislosti od

a) zaťaženia jednotlivých spoločenských štruktúr úlohami,
b) intenzity finančných tokov,
c) celkového právneho stavu a
d) aktivizovania rozličných sociálnych vrstiev a spoločenských štruktúr,

sa do tejto schémy(viď obrázok vyššie) zapájajú všetky spoločenské útvary známe tak reálne historicky, ako i teoreticky. T.j., od útvarov prvotnopospolných, cez feudálne, až po podnikateľské, liberálne, religiózne, či komunistické. Na schéme sú číslami a písmennými skratkami znázornené rozličné odvetvia v rámci celospoločenskej špecializácie(a prepájania) práce.

1. PPR – poľnohospodárstvo, poľovníctvo, rybolov;
2. ŤE – ťažba energonosičov;
3. ŤS – ťažba surovín;
4. PP – potravinársky priemysel;
5. TPE – technologická príprava energonosičov k ich využitiu podľa určenia;
6. VKM – výroba konštrukčných materiálov a technologických prísad pre odvetvia národného hospodárstva;
7. VE – výroba energie;
8. VVP – výroba výrobných prostriedkov (technologického opracovania v rámci jednotlivých odvetví), výstroje, elementov infraštruktúry, priemyselné a iné staviteľstvo;
9. D – doprava;

---

podliehajúcim okrem vyššie uvedených nástrojov, hlavne jemu nadradeným procesom riadenia stereotypov myslenia a emócii jedincov spoločnosti. Tie sú zasa riadené v predchádzajúcich kapitolách a publikáciách spomínanou paletou(skupinou) metód kulturologického manažmentu a marketingu, politickej réžie a (a?)sociálneho inžinierstva. (pozn.prekl.)

[1] Maximálnej možnej automatizácie, optimalizácie a stabilizácie(v zmysle prognostikovateľnosti) riadenia. (Pozn. prekl.)

[2] „nákladu“ jednotlivým funkciám v rámci celospoločenskej špecializácie a prepájania práce

10. VSP – výroba spotrebných predmetov, ubytovania a služieb pre priamu spotrebu populácie;
11. V – veda, buď samostatná, alebo (ako kedysi) súčasť príslušného miestneho religiózneho kultu(pamätajúc na rolu kňazov, žrecov a znacharov);
12. Š – škola všetkých úrovní prípravy personálu(kádrov) pre potreby národného hospodárstva;
13. KP – komunikačné prostriedky, prenosové, spracovávanie informácii;
14. ONÚ - Oblasť neštátneho úverovania, poisťovníctva, vydieranie a iné druhy súkromného a korporátneho kšeftovania jednotlivcov, mafii a iných štátov;
15. ZT – zdravotníctvo a telesná kultúra, šport;
16. U – umenie: literatúra, divadelníctvo, dekoratívno-priemyselné;
17. VO – využitie odpadu priemyselného a domového, likvidácia starej produkcie po zavŕšení jej životného cyklu a príprava sekundárneho využitia produktov jej spracovania (RECYKLÁCIE);
18. TVS - „trh“ výrobnej sféry;
19. TOS - „trh“ osobnej spotreby (produkty a služby občanom);
20. ŠAOS – štátny aparát (v danom prípade súhrnný pojem pre riadiace štruktúry verejne prístupné k nahliadnutiu a disponujúce vplyvom vychádzajúcim nad rámec sféry ekonomickej činnosti) a ozbrojené sily;
21. NP –nájomný personál a ďalší ne-podnikatelia;
22. SP – samostatní „podnikatelia“ (súkromní vlastníci - majitelia), vedúci výrobných organizácii ŠTRUKTÚRNE nepodriadených nikomu inému;
23. MFN - Mzdový fond všetkého nájomného personálu;
24. PFP - Príjmový fond „podnikateľov“;
25. ŠONZ - Dodávky podľa štátnej objednávky a naturálneho zdanenia(vo forme naturálií)

FS - fond spotreby, FOMS - súhrnný fond osobnej mzdovej spotreby; SD - sociálne dávky, dôchodky, štipendiá atď.; DN – dane; PSÚÚ - platby na splácanie úverov a úrokov; PI - priame investície; VFP - vklady finančných prebytkov do banky a cenných papierov; EO – emisia obeživa; ŠÚP – štátny úver, poistenie apod.; DOT – dotácie a ďalšie nepriame štátne investície; FKS – Fondy kolektívnej spotreby v ich naturálnej forme a finančné výplaty z nich.

Zdravotníctvo, Školstvo a Umenie môžu súčasne vystupovať ako fondy kolektívnej spotreby, tak aj ako platené služby. Preto sú znázornené na oboch miestach.

Taktiež existuje ešte skladové hospodárstvo, ktoré nie je uvedené ako špeciálne odvetvie, aj keď má k tomu často všetky predpoklady. Obsluhuje všetky odvetvia a môže byť zohľadnené v ich rámci.

V podmienkach otrokárstva sa časť populácie zaraďuje k výrobným prostriedkom[1] počas celého svojho života.

[1] moderne v corporate terminology tzv. HR - „Human Resources“ – sk: ľudské zdroje . neokoloniálna, neotrokárska terminológia .. i keď tímami korporátnych psychológov z PR dôvodov čiastočne eufemizovaná a mnohí samotní otroci si podstatu režimu - svoj oficiálny status napriek jasnej i oficiálnej definícii neuvedomujú. Viď vývoj foriem otrokárstva od staroveku po dnešok v rámci Dejín globalizácie a prechodu z otrokárstva vedomého na účtovne efektívnejšie otrokárstvo podvedomé-podprahové. (pozn. prekl.)

V podmienkach feudalizmu sa časť obyvateľstva zaraďuje k výrobným prostriedkom počas odpracovávania si svojich feudálnych povinností.

V podmienkach kapitalizmu sú všetci buď nájomný personál, alebo podnikatelia.

V podmienkach feudálneho naturálneho hospodárstva je takmer celý blok, označený ako 18 TVS(„trh“ výrobnej sféry), vlastne jedným roľníckym, alebo remeselníckym hospodárstvom(gazdovstvom). Pritom je celá ekonomika spoločnosti množstvom takýchto blokov, previazaných viac nie ani tak medzi sebou, ako so štátnym aparátom vyberajúcim dane.

V podmienkach štátno-monopolistického kapitalizmu je každý z blokov od 1 do 17 odvetvím národného hospodárstva. V každom z blokov, alebo celý blok tak môže byť predstavený ako nejaký štátny sektor, záujmový sektor cudzokrajného kapitálu, mafiózneho alebo nadnárodného kapitálu[1].

Funkcionálna schéma má všeobecný charakter a môže byť do nej naprojektovaná súčasne globálna medzinárodná špecializácia (a prepájanie) práce - t.j., špecializácia a prepájanie práce s ohľadom na nadnárodné korporácie, vnútroštátne špecializácie atď. Globálna celospoločenská špecializácia v rámci prepájania práce sa tak javí byť vzájomným vkladaním supersystémov. Túto schému budeme skúmať so zameraním sa na vnútroštátnu špecializáciu a integráciu pracovných procesov. Vonkajší trh môže v nej byť totiž zohľadnený nepriamo cez bloky

1) 20 ŠAOS (štátny aparát - v danom prípade súhrnný pojem pre riadiace štruktúry verejne prístupné k nahliadnutiu a disponujúce vplyvom vychádzajúcim nad rámec sféry ekonomickej činnosti + ozbrojené sily[2]) ..v prípade štátneho monopolu, alebo cez
2) 14 ONÚ(Oblasť neštátneho úverovania, poisťovníctva, vydierania a iných druhov súkromného a korporátneho kšeftovania jednotlivcov, mafii a iných štátov) pomocou

[1] Čo majú tieto jednotlivé druhy kapitálu(„investícii“) spoločného a v čom sa zásadne líšia sme už rozoberali. Tzv. štátno-monopolistický kapitalizmus sa taktiež často skrýva za demokraciu, keď ide v podstate o oligarchický systém, kde majú ovčania(hlavne na Západe) zachovanú ilúziu voľby, no všetci politickí a úradnícki kandidáti i samotné tzv. politické strany sú spravidla pod kontrolou nadnárodného kriminálneho kapitálu(asociácia monopolu úžerníckych banksterských rodín). Priamy dozor sa tak deje prostredníctvom médií(kedysi rôznych kultúrne-špecifických pseudonáboženstiev) vlastnených rovnakými globálnymi kriminálnymi štruktúrami, prípadne ich lokálnymi licenčnými subdivíziami. Svojich oponentov z radov populácie paradoxne často zvyknú obviňovať o.i. aj z „nedostatku demokracie“, vyrábajú na nich na zákazku kauzy cez kľúčové presstitútky a ich metodický autocenzúrny dozor pre šéfredaktorov daných médií. Ďalej dlhodobo infiltrujú súdnictvo a silové zložky rôznymi frakciami „deep state“, atď.. Podobne, ako u marxistickej, neoliberalistickej, či nacistickej ideológie apod..ide o rovnaký protiľudský otrokársky koncept samoriadenia(automatického režimu) spoločnosti, smerujúci v týchto formách vždy k cyklickému preventívnemu reštartu-kolapsu(nejaká z typov „apokalypsy“) tohto Sociologického operačného systému. Nie len z dôvodu snahy opätovného nadobudnutia riadenia nad daným od kritického momentu matematicky vždy sa do seba rútiacim parazitickým pyramídovým systémom, ale aj z dôvodu šokovania stáda - aby jednalo pudovo, sa zomklo a nerozbiehalo, nerozmýšľalo a ďalej sa rôznymi metódami debilizovalo pre zachovanie informačného náskoku reálne za oponou vládnucich jelít. V prípade problémov zvykne byť potreba predhodiť umelou depriváciou parazitom utrápenému a rozzúrenému davu nejakých obetných baránkov. Kedysi kráľ, cisár, ľudový povstalecký hrdina, v modernejších otrokárskych verziách si ho v rámci ilúzie voľby môžu ovce zvoliť sami ako starostu, župana, hejtmana, ministra, premiéra, prezidenta apod. Skutoční politici ale logicky nikdy nesmú byť na očiach, byť potenciálnym cieľom, keďže to sa s reálnou mocou vylučuje.(pozn. prekl.)

[2] Obchod je v rámci vedenia informačnej vojny len jeden zo spôsobov presadzovania záujmov a prístupu k zdrojom, ako prakticky a každodenne krásne vidíme i u našich západných „partnerov“, zahraničných „investorov“ apod.. podobne v staroveku i stredoveku platilo, že prakticky iba vtedy sa s niekým obchodovalo, ak nebolo dostatok síl mu objekty záujmu proste vziať. Neskôr sa často presadila idea finančného, či ešte na vyššej úrovni kulturologického ovládnutia zdrojov, ako účtovne menej nákladného. Viď spomínaný už v antike definovaný problém(výzvu-príležitosť) riešenia prevodu otrokárstva na podprahovú(filozofickú, ideologickú, pseudonáboženskú, dnes mediálnu) úroveň. Tak aj projektovanie odlišných ideologických systémov pre otrokov a pre dozorcov-výpalníkov, fyzicky prinášajúcim produkciu „chovu“ jelitám a hlavne pregramátorom a adminom systému(projektantom, „majiteľom“). (pozn. prekl.)

identifikácie zahraničných importérov medzi spotrebiteľmi na trhoch blokov 18 TVS(„trh“ výrobnej sféry) a 19 TOS(„trh“ osobnej spotreby - produkty a služby občanom). T.j., v prípade neprítomnosti štátneho monopolu na zahraničný obchod.

Malý rozsah schémy neumožňuje znázorniť všetky toky výmeny tovarov a služieb. Z tohto dôvodu sú odvetvia, produkciu ktorých nevyhnutne využívajú všetci ostatní, znázornené ako hviezdičky vyžarujúce lúče(tenké šípky).

Vo vnútri bloku 18 TVS(„trh“ výrobnej sféry) je šípkami znázornené smerovanie premiestňovania produkcie jednotlivých odvetví. Peniaze logicky putujú v opačnom smere. Výnimkou sa javí byť blok 14 ONÚ(Oblasť neštátneho úverovania, poisťovníctva, vydieranie a iné druhy súkromného a korporátneho kšeftovania jednotlivcov, mafii a iných štátov). U bloku 14 ONÚ ide o oblasť, vstupnou a výstupnou produkciou ktorej sa javia byť platobné prostriedky: peniaze, cenné papiere, klenoty atď. Účty za svoju „produkciu“ vystavuje blok č.14 v peniazoch, cenných papieroch, klenotoch atď. podľa princípu: „A ľaľa ho! Hľa ten, čo za korunku päták[1] naviac pýta!!“ Dôsledkom čoho sa halieriky(dnes centy) s matematickou presnosťou postupne v kapsách kmínskych u kšeftárov na korunky(dnes jewro) menia..

Mimo bloku 18 TVS(„trh“ výrobnej sféry) zodpovedajú šípky smeru cirkulácie peňazí.

Celkovo pripomína schéma na obr. 2 nasledujúcu známu úlohu zo školskej učebnice pre Základné školy: Z jedného bazéna tečie potrubiami do druhých 22 bazénikov voda. Deti, koľko vodičky zostane v nejakom bazéne, ak Evsei Grigorievič Liberman[2] uzavrie kohútik tu, a otvorí ho zasa tam? Výpočty pri projektovaní vodovodných, elektrických a iných sietí sú postavené na zákonoch Gustáva Roberta Kirchhoffa(r.1824 - 1887). Ide o súčasníka, krajana, avšak nie súkmeňovca K. Marxa. Jedno z Kirchhoffových pravidiel hovorí: koľko niekde niečoho(vody, elektrického prúdu, peňazí atď.) priteká, toľko odtiaľ toho istého i vyteká.

Preto vyvstáva otázka, prečo je Marxov „Kapitál“ a ktorákoľvek učebnica ekonomickej politiky oveľa hrubšia a nepochopiteľnejšia, ako ľubovoľná zbierka úloh z aritmetiky alebo elektrotechniky, **keď základ týchto vzájomne podstatou analogických procesov tvoria rovnaké zákony ZACHOVANIA, formálne popisované rovnakými výrazmi?**

Národné hospodárstvo(ekonomika) je celospoločenská špecializácia a vzájomné prepájanie jednotlivých pracovných odvetví. Schéma výmeny tovarov zahŕňa dostatočne všeobecné názvy týchto odvetví. Ak jedno z odvetví skolabuje, tak skolabuje celá ekonomika. Pri aplikácii na „trhovú“ ekonomiku to znamená, že v procese fungovania národného hospodárstva by všetky jeho odvetvia mali disponovať platobnou schopnosťou (t.j., byť rentabilné).

Ak si naši ekonómovia uvedomili chyby plánového hospodárstva(hoci je reálne toto „uvedomenie si“ iba schizofrenickým blúznením) a pre ekonomiku „trhovú“ túžbou zahoreli, tak BOLI POVINNÍ sa postarať o to, aby bola v momente prechodu na trh a v priebehu počiatočného

[1] 5-haliernik. Kedysi 1 koruna mala 100 halierov, ako má dnes 1 Euro 100 centov.

[2] Ide o známeho Chruščovovho „inšpirátora“(niEkým podhodeného akožeporadcu), ktorý v r.1965 naviedol oficiálne najmocnejšieho muža vtedajšieho ZSSR na prechod k „novému systému plánovania a ekonomického stimulovania“. Podľa slov jedného nemenovaného významného západného politika urobil Evsei G. Liberman pre rozvrat býv. ZSSR viac, ako všetky vojenské štruktúry NATO spolu.

obdobia reforiem zabezpečená platobná schopnosť odvetví tak, ako je to znázornené na schéme obr.č.2 (alebo ešte detailnejšie).

Drvivá väčšina absolventov elektrotechnických a strojníckych priemysloviek[1], o inžinieroch ani nehovoriac, sú v stave vypočítať elektrickú sieť. Vedúci ekonómovia krajiny však sformovali balík reforiem tak, že sa poľnohospodárstvo, ťažba energonosičov, nerastov a dreva, spracovateľský priemysel a ďalšie odvetvia ocitli na hrane platobnej neschopnosti. Najbonitnejšími sa pritom ukázali byť práve tzv.“kooperátori“, vytvárajúci v prvom rade tzv.“kšeft“[2]. Prečo?

Pretože sa akademici ako F. Gál, V. Komárek, V. Klaus, V. Mečiar, V. Dlouhý, I. Miklož, B. Schmögnerová, M. Dzurinda a ďalší[3].. nikdy neučili na školách tohto štátu a preto neriešili úlohy ako je výpočet bazénikov a na hodinách fyziky v 8.triede ZŠ nepočuli nič o Kirchhoffových zákonoch?

Alebo azda nie je Štatistický úrad v stave zabezpečiť týchto „osvietencov“ informáciou nevyhnutnou pre daný výpočet?

Azda práve preto dotyční herci-politici nie sú schopní riešiť úlohu o „22 bazénoch“ tak, aby sa v každom z nich úroveň „vody“ kolísala v určených hraniciach – t.j., nepretekala cez okraj a aby nevysychali?

Je snáď systém o 22 lineárnych algebraických rovniciach akože na PC neriešiteľný a neanalyzovateľný .. so zameraním na stabilitu daného dynamického systému „bazénov“??

Technik túto úlohu vyriešiť môže a akademik nie???

A ak sa nejaké odvetvie stane platobne neschopným a sa zasekne?

Vtedy je akože „náhodnosť trhu“ na vine?

Alebo sú na vine ekonomickí zahmlievači, neschopní riadiť ako plánovanú ekonomiku, tak ani k „životu“ NIMI SAMÝMI VYVOLANÚ „živelnosť[4] trhovú“?

Pochopili sme dnes už konečne, čo všetko vyplýva(hrozí) z toho, ak nie je zabezpečená

a) počiatočná stabilita platobnej schopnosti a žiadnej
b) TRHOVEJ SAMOREGULÁCIE NIET?

[1] Stredných odborných škôl.(pozn.prekl.)

[2] Po roku 1989 najväčších vexlákov-kooperátorov zatienili mafiáni, tí sa transformovali na biele goliere-podnikateľov a ich pohltili úžernícke komerčné banky a špekulanti s cennými papiermi, ktorí sami nič nevytvárajú a výlučne iba parazitujú na procese riadenia distribúcie celého spektra investícii do jednotlivých odvetví a regiónov. *Podobný proces prebehol kedysi na Západe(a v mnohých iných krajinách), len to tam trvalo dlhšie a niekedy i v mierne odlišných formách. Často od staroveku, stredoveku a priemyselnej revolúcie v jednotlivých vlnách. Viď „Zbojník a pirát šľachticom“(F. Drake & H. Morgan). Vo vládnucej otrokárskej spoločenskej koncepcii sa tak deje odvekov globálne. Globálna úžernícka pyramídová ekonomika nás vcucla ako ďalší zdroj na opracovanie, využitie a predĺženie žúrky. Poslední mafiáni väčšinou tak svoje obete donútili zmenky podpísať a ovce strihali-exekuovali už priamo dcérske spoločnosti bankových asociácii. Podobne, ako kedysi v podstate všetci bankári a predtým feudáli, ako drobní zlodeji a kriminálnici začínali a potom sa po x-tej generácii akože zlegalizovali, prípadne kroniku spálili a na zakázku prepísali..i keď priama kolektívna pamäť oviec-hostiteľov nie je moc dlhá, avšak tá podprahová..zdravý sedliacky rozum..je vec iná..i preto sa ho(ČelovieČiny) paraziti-upíri ne-rozprávkoví tak boja.. (pozn.prekl.)

[3] Žiaľ tento zoznam možno doplniť prakticky všetkými nasledujúcimi politikmi a ich tzv. „ekonomickými poradcami“. *Blázni a či vrahovia národa..národov tejto republiky?

[4] „Náhodnosť“..ako sa vraví: Najväčšou konšpiráciou vo vede a ňou skúmaných príčinno-dôsledkových vzťahoch je samotný výraz „NÁHODA“. Ľudovo: „Cisár Samosato a jeho vojvoda Nahoda“. Náhoda v algoritmickom zmysle je absolútna abstrakcia, v prírode a spoločnosti sa principiálne nevyskytujúca. KAŽDÝ doteraz známy skúmaný systém je totiž z dostatočného odstupu štatisticky vyjadriteľní(popísateľný) a tým predpovedateľný. S príslušnými vypočítanými pravdepodobnostnými odchýlkami samozrejme.. Viď modely študijného odboru Vyššej štatistiky a Numerickej matematiky pre 6.-8. semester VŠ. (pozn. prekl.)

A presnejšie: Netreba azda vedieť túto stabilitu a samoreguláciu trhu podporovať a preto na ministerstve financii **pravidelne riešiť[1] domácu úlohu na úrovni základnej školy hoci aspoň pre tých „22 bazénikov“ a v súlade so získaným výsledkom ZAVČASU meniť daňovo-dotačnú politiku?????**

Predovšetkým si na základe toho všetkého treba uvedomiť, že akýkoľvek štrajk odvetvia, podobný ako štrajky dopravcov, baníkov, atď.. v býv. Východnom bloku v r.1990-91, sa môže skončiť tým, že mnohí(ak nie väčšina) budú žrať burinu, a to bez ohľadu na svoje pôvodné zámery[2]. Možno, že niekto tak bude musieť i burinu pri plote koncentračného tábora[3] chrúmať, pričom patriaceho dokonca už ani nie miestnej „elite“(lokálnym kolaborantom s novým režimom), ale skutočným priamym okupantom. Štrajkujúci tak mali v tom období reálnu šancu urobiť s ekonomikou Východného bloku to, čo sa nepodarilo počas II. svetovej vojny ani A. Hitlerovi[4]. Aj keď sa zamestnancom zdá, že štát vedú zradcovia a kolaboranti, tak hlavne

[1] Buď ručne na niekoľkých hárkoch papiera formáru A4, alebo pomocou v podstate úplne jednoduchého počítačového programu!

[2] Hoci sa to ťažko pripúšťa, v niektorých krajinách Východného bloku sa tak i stalo a to napriek upozorneniam.

[3] I to sa v dôsledku rozpadu Východného bloku v niektorých krajinách dialo. * Až po občianske vojny.. spravidla zvonku organizované („Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen“). Prípadne hypotékou na 35 rokov zviazaný v pracovnom tábore fabriky so stále sa zvyšujúcimi pracovnými normami pre otrokov, z ktorých sa konca svojho utrpenia väčšina ani v zdraví nedožije a mnohí zbytočne predčasne zomrú, deti drogovať začnú, bo rodičia sa im venovať čas nemajú.

[4] To štrajkujúci spolu s vládnucou „inteligenciou“ aj urobili. Následne robotníci i v lavíne havárii všeobecného, podľa rovnakej šablóny organizovaného „chaosu“, neraz aj v baniach a fabrikách umierali. Chaosu riadeného think-tankami Západu podľa rovnakej šablóny(od Južnej Ameriky, Afriky, Východnej Európy až po JV Áziu). Dnes viď aktuálne protesty dopravcov, učiteľov, poľnohospodárov, študentov, občanov-Gorila, atď.., ktoré sú samozrejme oprávnené, no otázka je, KÝM, s AKÝM CIEĽOM sú organizované, ich celkové zneužitie istými známymi kruhmi a ich majiteľmi, NAČASOVANIE, atď.. Pre spomínané porovnanie a zopakovanie: Čo sa týka miery zničenia napríklad Slovenska počas zo zahraničia riadenej občianskej vojny(SNP i prakticky celá vláda boli na jednej strane), tak nemecké vojská u nás priamo zničili podľa rôznych odhadov po zahraničnom(?) prezradení povstania v dnešných cenách majetok za cca. 370 miliárd $ (300 miliárd € = 3000 miliárd býv.Skk). T.j., väčšina ciest a železníc bola zámerne rozoraná a znefunkčnená, zničená(stratégia spálenej zeme zo strany Nemcov), vyše 90% mostov zničených (konkrétne cca.1500), 55% priemyslu. Vyše 200 vypálených dedín, mestá okrem napr. Bratislavy vybombardované(tú vybombardovali Američania), väčšina hradov a zámkov, kultúrneho dedičstva bola preventívne systematicky vyhodená do vzduchu, alebo vypálená nemeckými vojskami. Ako okupanti následne na väčšine Slovenska pôsobili celoplošne protipartizánske oddiely ukrajinských SS-Galícia. Ľudia potom roky žili v dierach v zemi, zomierali od hladu, chladu a chorôb. Hlavne starí a deti a o celkovom množstve mŕtvych ani nehovoriac. Na niektorých miestach boli fámy o kanibalizme. Nepriame škody boli však ešte násobne vyššie.. Málo lokalít v Európe bolo tak zničených, ako územie Slovenska. (Ani v Rusku a na Ukrajine, Bielorusku až na výnimky na hlavných ťahoch.) V priebehu ťažkých bojov sa práve na Slovensku front často presúval celé mesiace opakovane z jednej strany na druhú (podobne, ako na východnom Slovensku počas 1.svetovej vojny – známe mesačné krajiny v Karpatoch.) Ani v Taliansku, kde boli tiež obzvlášť závažné boje napr. na tzv. Gustavovej a Bernhardtovej línií maršála Kesselringa, celkovo často toľko ničenia nebolo.. Avšak po prevrate roku ´89 boli straty materiálne i na životoch výrazne väčšie.. pričom pri studenej(informačnej) vojne to pre pozorovateľa s neškoleným okom nie je tak zreteľné.. Nejde len o systematickú komplexnú likvidáciu priemyslu a poľnohospodárstva výlučne zo zahraničia definovanou šialenou devastačnou úverovou politikou(+ pomocou vybratých a agentami, kolaborantami dosadených najprv akožepronárodných magorov), pustenie basistov, celkovú destabilizáciu a tak prípravu pôdy pre moderné koncentračné tábory zahraničných „investorov“, ale hlavne o desiatky tisícov predčasne zomrelých, upracovaných a ustresovaných ľudí na rakovinu, kardiovaskulárne ochorenia a každý rok odvtedy priemerne o cca.3-6% stúpajúce samovraždy, nenarodené deti – keď si ich mladí rodičia kvôli hypotékam nemôžu dovoliť, a aby neskončili s celou rodinou na ulici, často idú radšej masovo nútene na potraty.(potraty z hlúposti, pohodlnosti sú naozaj výnimky a mladých z toho obviňuje len debil) Všetko vyššie vymenované je iba časťou tzv. „kolaterálnych škôd“ informačnej vojny. Nasleduje programové zmiešanie a výmena obyvateľstva(a´la tzv. Calergieho plán apod.) za rôznych emigrantov z iných svetadielov, kultúr, ich eugenické našľahanie do nových národov, ktoré sa bez koreňov, skúseností kolektívneho podvedomia(zdravého sedliackeho rozumu) dajú oveľa ľahšie manipulovať, zombifikovať, ako kedysi mladý Rím.. (Procedúry dnes už po x-té odladené a optimalizované nielen na

zradcovia predsa nič iné nechcú, ako rozvrat spoločnosti. Pritom sa samotní štrajkujúci v tomto konkrétnom prípade javia byť prosto slepým nástrojom antinárodných síl. Zákon o štrajkoch a výzvach ku nim, je v tomto kontexte protiľudská hlúposť jedných a zrada druhých(*okrem prípadných výnimiek, uvedených pod čiarou). Ak prichádza v rámci celospoločenskej výroby k rozpadu kolobehu výmeny produktov a služieb(rozpadu krvného obehu), budú sa burinou kŕmiť všetci.., okrem

a) mafióznej „elity“(nadbanksterskej) a

b) ***oficiálnej pseudointeligencie, akože podľa zákona vládnucej, ktorá je ešte nemravnejšia, ako***

c) predstavitelia obyčajného organizovaného zločinu(včítane banksterov).

Ak sú zamestnanci v krajine schopní spustiť štrajk celého odvetvia, tak je téza o ich vedúcej spoločenskej roli proste blbosť a sú iba davom hneď, ako vyjdú z oblasti svojej úzkoprofesionálnej činnosti[1].[2]

---

pôvodnom obyvateľstve a jeho výmene v USA a Austrálii). Genocída a eugenika sa javí byť primárnym programom sociopatickej časti moderných tzv. európskych jelít. Nečinnosť obetí, keď vedia, čo s nimi dravec, parazit zamýšľa, je ich vlastná hlúposť..naivita, že veď možno nás prvých nezožerie a najprv našich bratrancov na Západe v DE, FR, IT apod.. Navyše pre tých, čo sa naivne domnievajú, že každý by mal mať možnosť žiť si životný štandard ako v USA(či vo Švajci apod.), s troma autami v garáži a všetkým na úver, čo platí zvyšok sveta je to fyzicky nemožné. Keby tak všetci žili, planétu by sme zožrali podľa rôznych prepočtov za nejakých 10-15 rokov. Dnes 5% populácie sveta, ktorá je koncentrovaná na Západe, spotrebováva väčšinu globálnych zdrojov. Pre globálne „elity“ je neprijateľné, aby planétu zožrali kobylky a preto ani nerátajú s tým, že by nám napr. vo Východnej Európe povolili podobnú úroveň spotreby ako na Západe. Proste budú držať vyššie úrokové sadzby pre nás a tým nás cucať cez úžeru rozdielu v percentách. Pekne po miliardách. + napr. pripravovať program tzv. „zlatej miliardy“ a genocídovať populáciu o 90% dole v priebehu najbližších 50-100 rokov. Prípadne niektorý iný zo scenárov(pOtravinami, LGBTI agendou, pseudofeminizmom, atď.. a egocentrizmom obecne + ich kombináciou), ktoré s nami v „lepšom“ prípade rátajú ako s otrokmi. Cieľ jelít je nedopustiť, aby sa človek stal Človekom. Čo sa však týka dnešnej situácie štrajkov vo fabrikách za zvyšovanie miezd a celkové zlepšovanie podmienok v novodobých „lágroch“, môže ísť samozrejme o trochu inú situáciu a môžu mať svoj zmysel hlavne v tzv. „otvorenej“ = na zahraničí silno závislej ekonomike.. t.j., ako vždy, závisí tak od celkovej, ako i konkrétnej situácie (ono ľudové: „Mysli globálne, konaj lokálne.“) Toľko ku krátkej tématickej sonde na odľahčenie.. (pozn.prekl.)

[1] Nem. spomínaný “Fachidiot“(odborný idiot-špecialista s tunelovým videním, ktorí si „iba svoju prácu čestne robí“ a svojmu Panovi-nadriadenému „vo všetkom inom hlúpo verí“ a tak hoc i bombu atómovú poslušne odpáli..“Ich nix, du Chef, du wissen, du sagen, ich machen“, či „Arbeiten, nicht denken“, bzw. Immer die „richtige“ Ansicht haben - autozensur). (pozn. prekl.)

[2] Avšak, ako bolo opakovane pripomenuté, všetko uvedené platí hlavne pre zvrchované štátne zriadenia, ktoré nie sú extrémne prepojené s inými ekonomikami, nahraditeľné(závislé) a maximálne špecializované, ako je tomu v mnohom so štátmi býv. Východného bloku vďaka situácii, do ktorej sa nechali kurátormi Západu a ich otrokársko-globalizačnej koncepcie vmanipulovať(bez aspoň potravinovo-energetickej samostatnosti ťažko, čo len trochu zvrchovanú politiku robiť). Potom totiž môžu mať štrajky napr. IGM v Nemecku, či OZ KOVO apod.. v prípadne rozumnej koordinácie pre zlepšenie životných podmienok zamestnancov zmysel. Ak sa ale primárne buduje štát(napr. EÚ), ako superkoncern s ľudskou koncepciou globalizácie, môžu byť štrajky vskutku hrozbou pre spoločnosť. Hlavne v extrémnych situáciách rôznych systémových manévrov. V konečnom zmysle by pri dostatočne zodpovednom riadení jednotlivých firiem, odvetví, štátu a planéty celkovo, ku nim tak-či tak vôbec nemalo dochádzať. Sú totiž príkladom vnútorného napätia v procese rozvoja(stabilizácie, alebo v horšom prípade degradácie) systému – t.j., objektívnej realite neadekvátneho riadenia(manažmentu). Následne ide už iba o identifikáciu zdroja chyby v manažmente, prípadne v jeho koncepcii, čo je zasa otázka hodnotového manažmentu - teda skutočných cieľov systému(danej kultúry). Teda či je cieľom spoločnosti

1) vytvoriť také podmienky, aby každý mohol realizovať svoj optimálny potenciál, alebo ide o
2) spoločnosť reálne otrokársku-davo“elitárnu“, kde je vnútorné napätie logickou normou-nástrojom manipulácie.

Spravidla však odbory žiaľ ZATIAĽ neponúkajú naozaj systémové = Koncepčné celospoločenské riešenie a v neposlednom rade ide i o vykázanie činnosti tzv. odborových predákov, čo je zasa ďalším nie nepodstatným aspektom tohto procesu pri existujúcej úrovni(a tendencii) vývoja kultúry myslenia. (pozn. prekl.)

Rovnako vzniká zákonite nasledujúca otázka:

Ak môže jedno odvetvie štrajkom pre seba urvať zmenu veľkoobchodných cien a zmenu platov, tak prečo by zajtra nemohlo povstať odvetvie ďalšie, spotrebovávajúce produkciu prvého? Ceny druhého odvetvia totiž zostanú pôvodné a náklady prvého odvetvia vzrastú z dôvodu uspokojenia požiadaviek štrajkujúcich dodávateľov. Absurdita celého tohto procesu je zástancovi plánovej ekonomiky jasná.[1] Celé toto sa však stalo vo Východnom bloku možné dôsledkom tzv. „trhových" reforiem. Preto by mali zástancovia „trhovej ekonomiky" odpovedať na otázku, kde v rámci celospoločenskej špecializácie(a zjednocovania, prepájania) práce vzniká zisk a kam plynie? Obrátiť sa s touto otázkou a ďalšími „trhovými" otázkami na väčšinu sovietskych ekonómov a politikov ekonómie nemá zmysel. Ich umy totiž zatemnil marxizmus-leninizmus[2]. Na Západe je všeobecná teória riadenia ekonomikou(národným hospodárstvom) skôr klanové „know-how"[3], a nie všeobecne dostupné, verejné publikované vedomosti – majetok každého, kto sa o to zaujíma. U Marxa je zbytočné hľadať odpoveď na také otázky.[4]

Podstata je v tom, že reálna funkcionálna schéma výmeny tovarov v rámci celospoločenskej špecializácie a prepájania práce, znázornená na hornom obr.č.2, nemôže prebiehať na úkor

[1] V západnej korporátnej sfére však tzv. „majitelia" firiem a ich manažéri pre seba odkláňajú šialene neprimerané 100- a 1000-násobky bežného platu, zahrňované do celkových nákladov na výrobu výsledného produktu(alebo služby), čo platí zasa cez vyššiu cenu koncový spotrebiteľ. Tlak cez štrajky i cez vládu by tak mal byť práve cielený na konkrétne zníženie práve tohto prietoku odsávania upírov a nie paušálne na zlepšenie postavenia, či platu robotníkov. Zároveň ošetriť, aby cez svoj monopol manipulátori nemohli nútiť prebrať dodávateľov a spotrebiteľov tieto „dodatočné náklady na zamestnancov", atď. Ďalej je jasné, že plebs sa musí vzdelávať, aby vedel žaby na prameni v prípade potreby nielen odstrániť, ale plne nahradiť a sám bol schopný riadiť. T.j., aby si žaby nemohli neobmedzene veľký benefit za „umenie riadiť" pýtať. Zlomiť umelý monopol mannaŽerov(kúzelníkov z osudmi druhých), aby boli prosto nahraditeľní. V.I.L.: "Každá kuchárka by sa mala učiť riadiť" - to neznamená, ako falošní kriticki-damagóghovia vravia, že kuchárka nutne i riadiť musí, ale by v základoch toto „umenie" riadenia života mala ovládať (podobne, ako i čítať a písať, počítať) inak bude v živote sociopatmi zneužívaná. Gramotnosť RIADIŤ, je nutnou gramotnosťou 21.stor podobne, ako bola pre 20.stor. nutná gramotnosť čítať, písať a počítať. Náš návrh v tomto zmysle je DVTR(Sedliacky rozum- jeho zhrnutie v modernej forme - základné princípy tvorenia v kocke). V základnej verzii má cca. 180 strán + prílohy = 100 strán terminologického aparátu + 80 strán supersystémového modelovania. Na dotaz, či to nejde kratšie, je aj odpoveď: Ak učiteľa na Základnej škole požiadate, aby Vám „matematiku vysvetlil rýchlo a jednoducho, najlepšie tak za 5-10 min., lebo že vám sa nechce učiť"..ako budete pred staršími vyzerať?? ..áno, presne, ako idiot..s prepáčením..a budú sa na Vás veselo rehotať a ak s tým postojom neprestanete, tak do konca života na smiech ľudí a svojvôľu podvodníkov zostanete.. svoj osud pre hlúposť svoju, lenivosť zbytočne prehrajete.. (pozn. prekl.)

[2] Hlavnou vlastnosťou politickej ekonómie marxizmu-leninizmu je jej metrologická nespôsobilosť. Pokúša sa opísať výrobu a spotrebu na základe kategórii, ktoré reálne nemožno v ekonomike rozlíšiť(*identifikovať, keďže ide o ilúzie, falošné stopy, kamufláž, za ktoré sa skrýva o.i. aj úrok, ako prostriedok riadenia). Dôsledkom toho je nemožné zapracovať ich do praktického účtovníctva. Túto okolnosť budeme skúmať v tejto práci ešte raz neskôr..

[3] Aj v tzv. elitných školách sa deti západných(dnes i východných) papalášov učia len fragmenty a skutočné znalosti o riadení ľudí(systematickom tvorení-formovaní myslenia davu) dostávajú cez súkromných učiteľov a od starejších rodu..z generácie na generáciu, väčšinou nepriamo a často nepomenovane, len ako spôsob myslenia, náznak správania sa v istých situáciách..mnohokrát kvôli bezpečnosti – exkluzívnosti danej technológie(moci), bez detailného vysvetlenia. Podobne, ako kedysi šamani po stovky a tisíce generácii.. či neskôr po sformovaní písma vrchní kňazi.. manipulačné techniky svoje neodovzdávali, psychologické princípy rituálov, kúziel, trikov apod..len tak niekomu. Najkomplexnejšie znalosti má ale v rámci predmetu Sociológie elít len tzv. „superelita", v týchto materiáloch nazývaná aj GP. (pozn.prekl.)

[4] U Smitha, Keynesa, či Friedmana a spol. detto. Sú tam len útržky technológii, ktoré sú celkovo spolu nefunkčné. To podstatné je vždy zamlčané, alebo nejako do absurda „upravené". Ostatne, inak by to ani nemohlo byť v danej dobe zverejnené..ak by to bolo reálne funkčné. Bol dopyt na „trhu"(v populácii), tak stádu predhodili..kosť, trávu plesnivú. (pozn.prekl.)

zlučovania blokov jednotlivých na nej znázornených odvetví do marxisticko-leninistickej formy ako napr.(viď K. Marx „Kapitál“, zv. 2, hl. XX):

A) I podskupina – produkcia výrobných prostriedkov;
B) II podskupina – výroba predmetov osobnej spotreby[1];
C) a tok kapitálu medzi nimi a prerozdeľovanie(redistribúcia) „nadhodnoty“,

..keďže tento **proces „narúša“ skupina odvetví, obsluhujúcich obe „podskupiny“**.

Marxova schéma je fikcia, výmysel, prevracajúci chápanie reality naruby a celá marxisticko-leninistická politická ekonómia je „akoženskúmanie“ a osvetlovanie procesov v tomto výmysle. T.j., pravdepodobne úmyselné[2], cielené a systematické zahmlievanie reality.

V istom zmysle «trhy»
A) oblasti (a nie prostriedkov) výroby
a
B) oblasti spotreby
existujú. Avšak rozdelenie **výlučne** na I. a II. podrozdelenie je správne iba z pohľadu tupého SPOTREBITEĽA PRODUKCIE(konzumenta), silno vzdialeného od chápania aspoň základov organizácie mnohoodvetvovej výroby, podľa názoru ktorého rastú žemle už hotové na stromoch, mlieko vzniká v kartónoch apod. Ako sme spomínali, bol K. Marx vnukom dvoch rabínov, invalidom pravej mozgovej hemisféry[3], alebo účastník «žido-murárskeho sprisahania» (prípadne jedného i druhého). Celý svoj život sa zaoberal „skúmaním“ „objektívneho“ procesu, ako „žemle na strome rastú“. Tento proces sa mu podarilo opísať v hrubých knihách a tento „Kapitál“ odovzdal ako dedičstvo marxistom, väčšina ktorých taktiež patrila k tej vrstve populácie, pre ktorú naozaj „žemle na stromoch rastú“. Lenin a časť jeho nasledovníkov študovali už iba tento „Kapitál“ a nie skutočný proces výroby v konkrétnej spoločnosti. Žili tak podľa bájky o „geniálnom kriticky-analytickom ume“[4] K. Marxa a všetko ďalšie hodnotili výlučne podľa jeho(Marxovej) autoritky a ostatní im proste slepo verili(alebo pod hrozbou veriť museli[5]).

[1] Tieto dve podskupiny sú síce samozrejme aj vo vyššie uvedenej schéme, avšak v inom kontexte, vzťahu vzájomnom i celkovom. Ide o podobnú manipuláciu reality ako v ajnštajnovskom modeli „časopriestoru“, keď je času a priestoru dávané zámerne nafukujúce, zatieňujúce, objektívne neadekvátne miesto na vyvýšenom piedestáli oproti iným mieram(hmotnosti, svetelnosti, teplote, atď..), čím sa vytvára virtuálna realita časo-priestorovej pasce pre tých ľudí, ktorí danej absurdnej konštrukcii uveria a tak spadnú do oblasti riadenia (ich osud na milosť a nemilosť tým) tých, ktorí danú konštrukciu ako mentálny košiar vytvorili. Ide o jednu z cieľavedome falošných predstáv o svete z dielne istých asociálnych inžinierov.. Pre detaily manipulácie viď spomínaný odsek z diela Kapitál od K. Marxa v jeho kontexte a porovnaj s touto publikáciou. Prípadne spolu s ďalšími výtkami tejto publikácie voči danému dielu. (pozn. prekl.)

[2] Marx bol vnukom dvoch vysokopostavených rabínov z popredných európskych-svetových banksterských klanov, ktoré čo-to o reálnej ekonomike vedeli. A presnejšie ide skôr o tie osoby(„radcovia“, „mentori“), ktoré Marxovi „pomáhali“ Kapitál písať. Takých diel totiž v tej dobe bolo napísaných mnoho. Avšak z ISTÝCH DOVODOV bol práve Marxov „Kapitál“ prakticky okamžite takmer všetkými veľkými vtedajšími periodikami, novinami PR-ený, masívne propagovaný. I keď už vtedy sa mnohí aspoň ako-tak realistickí ekonómovia nad absurditou a principiálnou nefunkčnosťou základov marxizmu smiali. Avšak len nemnohí žiaľ kontext vydania tohto diela chápali. Ľudia počas vtedajšieho boomu priemyselnej revolúcie(zrýchľovaniu sa informačných tokov nadchádzajúcej Zmeny logiky sociálneho správania) prirodzene stále viac prestávali veriť pseudocirkvám a z pozície „elít“ bolo treba novú ideológiu..najlepšie taktiež so zdaním sociálnej rovnosti a spravodlivosti, aby ju ľudia chceli.. no rovnako sociálne nefunkčnú, protiľudskú ako pseudocirkvi.. Proste dali opiciam tam dole znova „na výber“.. i tak znova rozvoj spoloČnosti takmer na 100 ďalších rokov pribrzdili a pre seba čas vydobili..ktorý ale znova hlavne na hédoné zneužili.. (pozn. prekl)

[3] Síce silno zjednodušene, no v podstate správne povedané.(pozn. prekl)

[4] Leninova charakteristika, ktorou hodnotil rozum K. Marxa v svojom diele „Štát a revolúcia“.

Z tohto dôvodu sa ekonomika ZSSR najúspešnejšie rozvíjala v období J.V. Stalina, keď MARXIZMUS BOL SÍCE AKOŽE OFICIÁLNOU ŠTÁTNOU TEÓRIOU, AVŠAK V PRAXI SA REALIZOVALA URČITÁ **CIEĽA-VEDOMOSŤ**(aspoň ako-tak zdravý sedliacky rozum). CIEĽAVEDOMOSŤ sa tak direktívno-adresne uskutočňovala podľa plánovitej ĽUBOVôLE[1] občanov. Keď do praktického každodenného života vtrhli „elementy chozraščotu[2]“, podporené autoritkou invalidov pravej mozgovej hemisféry od K. Marxa až po Evseia Libermana a dnešných deformátorov, tak sa ekonomika de-facto rozpadla a jej úlomky pohltili - korporátne „integrovali“ v zahraničí za zásluhy licenčne určení „predátori“. Takto bola existencia politickej ekonomiky ako vedy v bývalom Východnom bloku zrušená a sme nútení skúmať procesy v rámci celospoločenskej špecializácie a zlučovania práce z pohľadu všeobecnej teórie riadenia[3].

Vo vnútri prvotnopospolnej občiny špecializácia práce existovala, avšak trhové vzťahy, trh ako ho dnes poznáme, nie. Riadenie výroby a rozdelenie vyprodukovaného malo direktívno-adresný charakter. Neexistovali nejaké „zákonitosti“, avšak systém postupne kolektívne automaticky[4] formovaných samovoľných „tabu“ poznali a dodržiavali všetci.

Trh vznikal dôsledkom medziobčinnej špecializácie výroby a štandardizácie práce množstva v rámci výroby[5] špecializovaných občín. Trh viedol k zmene kvality života vo vnútri každej občiny, keďže sa prebytky svojej produkcie (alebo toho, čoho bolo možné vzdať sa v mene vyšších záujmov občiny) menili za produkty výroby iných občín, určené na predaj, vychádzajúc z rovnakých motívov.

Základom formovania trhu(obchodu) sa javí byť **VŽDY** nemožnosť NA DANEJ ÚROVNI ROZVOJA SPOLOČNOSTI uskutočňovať výmenu tovarov v rámci celospoločenskej špecializácie práce direktívno-adresným spôsobom. Táto **nutná** podmienka je zachovávaná vo všetkých sociálnych konštrukciách od momentu vzniku procesu výrobnej špecializácie v rámci spoločnosti. Táto **nutná** podmienka rodí v spoločnosti ***obchod, ako jeden z mnohých spôsobov realizácie výmeny tovarov a služieb.***

Hodnota, cena, trh, obchod a tomu podobné kategórie sa vzťahujú k informačne lokalizovanej úrovni v organizácii spoločenstva druhu Človek Rozumný(Homo sapiens sapiens). T.j., tieto kategórie súvisia výlučne so sociálnou organizáciou a týkajú sa iba niektorých druhov výmeny

[5] Presne ako pri nejakom „náboženstve“. T.j., forma sa zmenila, no podstata obsahu, dogmatika ďalšej z tzv. „svätých kníh“(Kapitálu) už menej. Miesto falošného obrazu reálneho Boha však jeho existenciu rovno popreli..o.i. (pozn. prekl.)

[1] V zmysle cieľa-vedomého vykonávania vôle s láskou ku konkrétnemu spoločnému cieľu čo najspravodlivejšej spoloČnosti.. i keď z dôvodu i vtedy voči morálne padlým jelitám prebiehajúceho vnútrospoločenského boja, nebolo zďaleka všetko ideálne.. mierne povedané..(pozn. prekl.)

[2] Chaotický pseudorozpočtový sabotážny spôsob akožeriadenia ekonomiky násilne zavádzaný spomínanými tzv. Chruščovovskými(presnejšie Libermanovskými) reformami zhruba od roku 1965. Predseda rady ministrov bol Kosygin. Bežní ekonómovia si z nich síce neraz robili srandu, avšak postupne im docvaklo, že tí magori, čo sa k moci po Stalinovi dostali, to myslia vážne. Pritom ani väčšina komunistov nevedela rozlíšiť jednotlivé frakcie v rámci strany. Situáciu dobre charakterizuje i starý komunistický výrok-vtip: „Zďaleka nie všetci na ÚV boli komunisti a zďaleka nie všetci komunisti boli v strane“. Podobne, ako starí partizáni o SNP: „Bolo nás málo, zostalo nás veľa.“ (pozn. prekl.)

[3] A ako predviedli neskoršie skúsenosti, skúmanie ekonomiky z pohľadu dostatočne všeobecnej teórie riadenia, sa ukázalo byť veľmi plodné.

[4] Neskôr niekde už i s občasným cieleným zásahom šamanov, či postupne sa tvoriacich šamansko-náčelníckych štruktúr, avšak zďaleka nie vždy len sebeckých. Viď rodová kumulácia znalostí(inFormácii). (pozn. prekl.)

[5] a lokálnych špecifických podmienok(zdrojov) pozn. prekl.

tovarov(a služieb) v rámci celospoločenskej špecializácie práce. Preto sa v princípe nemôžu týkať objektov prírody (prírodných zdrojov, prírodných javov) a môžu sa týkať iba materiálnych a informačných výtvorov ľudskej činnosti. Čo sa týka predaja zeme, vody a nerastných surovín, tak sa možno baviť iba o predaji práva organizovať činnosť ľudí, týkajúcu sa využívania prírodných objektov. T.j., baviť sa výlučne o predaji informačného výkonu ľudskej činnosti[1]. Jurisdikčné právo vzniká v živote spoločnosti z výkonu-zvrchovanosti moci (morálne definovanej, alebo amorálnej), uskutočňujúcej riadenie spoločnosti. Z tohto dôvodu znamená zmena koncepcie riadenia automatickú likvidáciu všetkých bývalých jurisdikčne stanovených práv[2], ktoré nie sú s ňou v súlade a pôsobia v zmysle realizácie predchádzajúcej(otrokársko-neokoloniálnej) jurisdikčnej koncepcie. Týka sa to v plnej miere vlastníckych práv, kúpno-predajných zmlúv, atď.

Neotrasiteľné je nie právo, nie zákon, ale princíp zvrchovanosti konceptuálnej moci. Z tohto dôvodu sa treba odvolávať nie k „svätému“ právu a zákonu ale poukazovať na chyby koncepcie samoriadenia spoločnosti, ak sú prítomné a rozširovať spoločenskú základňu alternatívnej konceptuálnej moci[3].

Toto všetko pekne vidno na procese deforiem po roku 1989. Všetky východoeurópske ústavno-právne systémy vnímali štátny majetok ako celonárodný. Privatizácia, v priebehu ktorej sa uskutočňoval rozpredaj národného majetku[4] fyzickým osobám(zlo-dejom), je právne proste nemožná, ak je majetok celonárodný. Privatizácia však vychádza z aukcie a to znamená, že vždy bola súkromno-korporátnou. T.j., istá korporácia, ktorá začala vo Východnom bloku svoju činnosť od 50-rokov 20.stor., uskutočňujúc pomalými(na prvý pohľad slabými) manévrami v každodennom praktickom živote voči našim národom cudziu koncepciu riadenia, sa rozhodla rozšíriť svoji sociálnu bázu pomocou „bossov“ organizovanej kriminality, pričom sa národu na to ani len nespýtala[5].

[1] To vyzerá byť aj jediný objektívne logický súdno-interpretačný rámec prípadných zmluvných sporov na danú tému, včítane tých už existujúcich. T.j., v tomto kontexte by do nemalej miery v podstate ani nebolo treba meniť existujúci právny stav, zákony, len ich celospoločensky dlhodobo zodpovednejšie interpretovať. (pozn. prekl.)

[2] Prakticky ide primárne hlavne skôr o právnu reinterpretáciu systému zákonov v objektívnejšom zmysle. Pri vlastníctve pôdy napr. jurisdikčná rekvalifikácia zmlúv na právo na dlhodobé bezplatné užívanie územia, avšak pri zohľadnení volatility konkrétnej celospoločensky prospešnej politiky vývoja dane z nehnuteľností v danej oblasti, ako sa celoplošne v Európskej Únii už dávno dlhodobo a systematicky i deje.. Túto daňovú politiku však nesmú reálne diktovať súkromné bankové asociácie mafiózneho typu, prepojené s realitkami, exekučnými, stavebnými a ďalšími ticho-dcérskymi firmami, hypotekárnymi ústavmi a korporáciami, čo silno paralyzuje vývoj spoločnosti a deformuje, kartelovo manipuluje celý trh, ako sa dnes žiaľ deje. Reálne totiž banky ako veritelia(= majitelia ..úradníkmi avalovaných zmeniek) diktujú daňovo-dotačnú a praktický celú základnú politiku štátu podľa dnes silno dezinterpretovaného zahraničného „nadnárodného“ práva. Na zákazku, zamätenie stôp však pomocou svojich presstitútiek vytvárajú rôzne zahmlievacie kauzy na odvádzanie pozornosti od seba na politikov-zasTupcov ľudu. (pozn. prekl.)

[3] T.j., v celej populácii rozširovať konceptuálnu gramotnosť a osvetu gramotnosti v riadení(zlomenie monopolu jelít na riadenie) pre 21.stror. Bo vskutku v najhlbšom zmysle platí Vox populi, vox dei. Podobne, ako bolo v tomto zmysle zasvätené 19. a 20.stor. osvete populácie v gramotnosti ohľadom čítania, písania a počítania, čo v dnešnej rozvinutejšej spoločnosti už proste objektívne nestačí.. (pozn. prekl.)

[4] I preto bol z právnych dôvodov prípravy prevratu (s neokolonialistami kolaborujúcou časťou štátneho aparátu) prekvalifikovaný iba niekoľko rokov pred pučom tzv. „národný majetok“ na „majetok štátny“. T.j., aby sa dočasne aspoň kozmeticky obmedzili možnosti jeho reprivatizácie a trestného stíhania a zabavenia majetku nepremlčateľnej(išlo o.i. o genocídu) organizovanej kriminality aktérov a benefitientov daného organizovaného zločinu. Spolu so zúčastnenými zahraničnými korporáciami. Nutný návrat majetku a kompenzácia však môže mať aj konsenzuálne formy.. (pozn. prekl.)

[5] Nebolo referenda o privatizácii národného majetku. Podobne, ako nebolo referenda o vstupe do nadnárodnej útočno-vojenskej organizácie, atď.. Avšak kmotri koloniálnych neoliberalistických, ulicami

Celonárodné vlastníctvo, majetok vytvorený mnohými pokoleniami ľudí, predpokladá rovnaké postavenie občanov vo vzťahu ku nemu, včítane aj ***reálne rovnakého*** práva jeho nákupu z rúk štátu[1]. Avšak robotník z výrobnej linky nejakej fabriky s platom pár tisíc korún (dnes niekoľko sto Euro) mesačne, nemôže kúpiť sklad, obchod, či fabriku za niekoľko miliónov[2]. Pritom bývalý vexlák, mafiánsky boss, vyhýbajúci sa trestu za rozkrádanie socialistického majetku a machinácie v osobitne závažných rozmeroch, privatizovať môže, prípadne ešte aj nenávratný úver zo spoločných (pobočky býv. národnej banky) peňazí dostane[3]. To hovorí o tom, kto a v koho záujmoch deformy nedorobeného socializmu na mafizmus západného štýlu robí. (*Klasika pri vyšetrovaní – kto má najväčší motív.) Narúšanie jurisdikčnej zákonnosti je normou správania sa strojcov „právneho štátu“, avšak kriminálno-zlodejské zákony deforiem(akožereforiem) sa dodržujú od posledného vexláka a úradníčka, až po vládu a parlament. Práve z tohto dôvodu sa socialistická[4] štátnosť má opierať o MORÁLNE DEFINOVANÚ ZVRCHOVANOSŤ VO SVOJOM KONANÍ pred jurisdikčnou zákonnosťou a byť nadzákonnou.

Z pozície teórie riadenia boli ponovembrové deformy(a perestrojka) silným-rýchlym záverečným manévrom pri uskutočňovaní dlhodobej (rádovo 100 rokov) koncepcie prechodu od

A) kapitalizmu pod kontrolou národnej buržoázie-oligarchie k

B) kapitalizmu pod kontrolou NADnárodnej oligarchie.

---

pochodujúcich novofašistických serešjugend bataliónov to oddôvodňujú aj „nevhodnosťou zverenia rozhodovania o zásadných spoločenských otázkach obyčajnému plebsu“ (pozn. prekl.)

[1] V prípade, že by bol tento nákup(a nie prenájom, hoc aj dlhodobý, za príslušných podmienok) aspoň teoreticky prípustný.(pozn. prekl.)

[2] Reálne ceny v ´90 rokoch 20.stor, keď sa začal vo Východnom bloku rozpredaj národného majetku, tzv. „privatizácia“. *Tzv. kupónová privatizácia bola taktiež len maska, za ktorou sa k majetku dostalo zopár vyvolených kriminálnikov buď s „priamou licenciou“ zahraničných „veľkých hráčov“, alebo s tým, že pozície boli zámerne obsadení nefunkčnými, neraz svojej roli dokonca úprimne veriacimi hercami(funkční boli kolaborantami preventívne zdiskreditovaní a odstránení), aby stádo samé žiadalo priamu zahraničnú koloniálnu správu. T.j., aby plebs nadobudol dojem, že si nevie vládnuť sám a sám i nástojčivo žiadal svoje zotročenie pod vlajkami káporácii. Ako kedysi pod vlajkami kráľových(banksterský trust) správcov, či feudálov, na bojovej výprave zúčastnených a potom podielmi na trhu..územiami odmenených. V 20.stor tento model vojenského ťaženia začal takmer všade vo svete podľa rovnakého scenára sabotážou, znefunkčnením bánk-krvného obehu, ich zahraničným obsadením a radikálnym zvýšením úrokov = likvidáciou miestnej ekonomiky a tým ovládnutím všetkých významnejších zdrojov daného vojenského polygónu. (pozn. prekl.)

[3] Aby to zároveň štátne banky rozložilo (keď už zámerne šialené zahraničné úroky na vyrovnávacie platby nestačia z pohľadu zahraničných žralokov dostatočne rýchlo národné finančné ústavy a ekonomiku rozvracať). T.j., v prípade, že by sa nenašlo dostatočne veľa nadnárodnými korporáciami podplatených a/alebo inak vydieraných úradníkov, ktorí by nevýhodné, fatálne štátne úvery podpísali. Reálne sa zo strany Západu voči nám používala kombinácia oboch finančno-teroristických postupov(vnútroštátna korupcia je oproti tomu minimálna, avšak na prekrytie tejto zahraničnej lumpárny sa rovnakými presstitútkami na vonkajšiu zákazku nafukuje): „Nimm´s Gelt, oder..Zober peniaze, alebo letíš a druhý ich zoberie.“ ..a „dávame aj tak len raz, bo potom už máme niečo na Vás..a keď nie, tak kompromat nejaký už vyrobíme..veď načože naše presstitútky máme?“ ..a „chcete sa odvolať..u NAŠEHO súdu v EÚ..ha-ha.. der war gut..“(pozn. prekl.)

[4] Socialistický v zmysle sociálny, čo sa na Západe v politike čiastočne vyjadruje aj štandardizovaným populárnym dlhodobo úspešným politickým pojmom-modelom tzv. „Soziale Marktwirtschaft“ = sociálne trhové hospodárstvo (štátom regulované a plánované), ako je tomu v severských krajinách, v Rakúsku, Nemecku, Francúzsku, do Thatcherovej prevratu hospodárstva na otvorenú asociálnu agresívnu oligarchiu aj v Británii, atď.. Nám tento model však zvonku platenou propagandou zakázali, aby sa k strategickým odvetviam a podnikom dostali, aby svoj Sozialstaat(sociálny systém) na úkor nových kolónii ešte aspoň nejaký čas prefinancovali. Len z býv. Východného Bloku podľa rôznych odhadov vycucá Západ spomínaných vyše 200 miliárd €. + Africké úrokové neokolónie, Latinsko-americké a JW Ázijské. Preto ten neporovnateľný luxus na Západe prakticky zadarmo, za minimálnu prácu lokálneho plebsu oproti napr. východným „bielym negrom“ v „investorských“ koncentrákoch – produkty a služby pre ich domácich psíkov-plebs takmer zadarmo. (pozn. prekl.)

Tam pramení nechápanie a hystéria mnohých osôb s krátkou pamäťou a úzkym rozhľadom: A čože sa to s nami vlastne deje? A čo skúsenosti-odkaz tých 40 rokov socializmu, predtým 1.Slovenského štátu, 1.Česko-Slovenskej[1] republiky a CK-monarchie? „Celá spoločnosť sa pohla“ – opakovali hlavní zaklínači deforiem rokov ´90. Avšak zdravo uvažujúci sedliak vie, že „spoločnosť“ sa i pri rýchlom zatočení vozom, autobusom pohne.

Prvotný trh, obchod bol výmenný: produkt bol priamo za iný produkt menený. V závislosti od úrovne rozvoja spoločnosti, disponovali rôzne tovary v rôznych oblastiach disponovali širšou výmennou schopnosťou ako druhé. Pritom niektoré tovary disponovali touto schopnosťou najviac. Tak štatistické zákonitosti výmeny určili najlepšie vymieňateľné tovary ako najlepší platobný prostriedok(predchodca peňazí). Tieto tovary prijali na seba rolu prechodného prostriedku[2](„peňazí“) výmeny jedného tovaru za iný tovar. Niekde boli peniazmi mušle, niekde dobytok, niekde obilie; potom ich nahradili kovy. S davo-„elitárnou“ stratifikáciou-rozdelením-kast(r)áciou spoločenstva sa začala „elita“ namiesto

A) konštruktívnych(energetických-potravných) invariantov[3], viac zaujímať o
B) skladovateĺnejšie a egocentricky prestížnejšie «drahé[4] kovy».

Tak vzniklo zlaté a strieborné obeživo. S rozvojom kreditného systému boli do obeživa prijaté dlžobé úpisy a platobné záväzky, ktoré sa v priebehu rozvoja produkcie tovarov transformovali na bankovky a šeky. T.j., peniaze tzv. kreditného typu, založené na dôvere sa stali základnou formou peňazí namiesto skutočných zlatých mincí, používaných dovtedy vo výmennom obchode[5].

Vo svojej podstate sa peniaze javia byť najvšeobecnejším nositeľom ekonomickej informácie[6]. V rámci svojho historického vývoja sa tak peniaze postupne oslobodzujú od všetkých ostatných spotrebiteľských vlastností a stávajú sa konečne tým, čo i reálne sú: kódovým zhlukom na bankovom počítači, či magnetickým zápisom na kreditnej karte. T.j. informáciou „v čistej forme“.

Hodnota a cena

„**Zákon o hodnote**“, hovorí, že „**veľkosť hodnoty tovaru je určená množstvom práce, celospoločensky nevyhnutnej na jeho vytvorenie**“. Preto sa rôzne produkty vymieňajú v súlade s množstvo do nich vloženej práce. Z pohľadu teórie riadenia však tento zákon neexistuje.

[1] Viď podľa Pittsburskej dohody.(pozn. prekl.)
[2] Sprostredkovateľa, medzičlánku (pozn. prekl.)
[3] Vec, ktorú možno zameniť za hocičo.
[4] Cenné-farebné, no v niektorých obdobiach boli platidlom napr. i železné prúty, tzv. hrivny, pričom sa v istom období cenilo železo na gramáž i rovnako ako zlato..(pozn. prekl.)
[5] Výmenný obchod na báze zlatého a strieborného finančného obehu pretrval fakticky do polovice 20.stor. Tá okolnosť, že váženie drahých kovov bolo prenesené z pultov trhovísk medzi steny štátnej mincovne(Bratislava, Kremnica, Kutná Hora, Jáchymov,..), kde sa začalo vykonávať váženie a razenie drahých kovov na štandardizované mince, nezmenila podstatu výmennej operácie. T.j. podstata **výmeny** kupovaného produktu za produkt napĺňajúci rolu peňazí sa nezmenila.
[6] Na tomto mieste pre lepšie pochopenie podstaty veci obzvlášť odporúčame prečítať si dielo „Skúpy rytier“ od A.S. Puškina.

Kúpnu zmluvu na pozemok je možné napísať za 5 minút. Pritom sa predáva právo, vytvorenie ktorého si vyžadovalo príslušné množstvo práce, oceniť ktorú je nemožné. Avšak korporácia, predávajúca toto právo, dostala za neho peniaze, za ktoré možno kúpiť iný produkt. A objem práce, potrebnej na PRIAMU výrobu tohto produktu, môže byť už plne ocenený.

Zahraničnému robotníkovi možno platiť menej ako svojmu. Na úkor tohto faktoru(dotyčnej osoby) možno potom podľa potreby znížiť cenu produkcie bez akýchkoľvek zmien v technológii a tak vyhrať boj s konkurentom. Následne však možno napriklad zatlačiť aj na svojho vlastného robotníka, objasniac mu, že cudzinci sú lacnejší..

Ďalší príklad problematickosti vyššie uvedenej definície: Antikvariát je každý rok drahší, pričom tempo jeho zdražovania je dokonca väčšie ako tempo inflácie. A to napriek tomu, že tie knihy už boli raz predané spravidla za takú cenu, ktorá zodpovedá množstvu práce vynaloženej na jej výrobu.

To sa obzvlášť týka kníh. Opakované vydania a kópie neobsahujú z INFORMAČNÉHO pohľadu nijaké odlišnosti od originálu. Avšak originál stojí desiatky i stovky € a reprintingová kopia zopár €. Digitálnu kópiu si stiahnete často i zadarmo, neraz aj s povolením a pozdravom autora, prípadne s výzvou k ďalšiemu bezplatnému šíreniu[1] za definovaných podmienok. Čo sa týka „patiny"(pečate vekov), nachádzajúcej sa na orginále, tak „milovníci" starožitných vydaní vo veľkej väčšine aj tak nie sú až natoľko senzibilnými extrasenzorikmi aby boli schopní túto informáciu z originálu „stiahnuť"..

V Marxovom diele „Kapitál" sa hovorí: «Množstvo práce sa meria dĺžkou jej trvania» a existuje akože spoločensky nevyhnutný pracovný čas, ktorý je «tým pracovným časom, ktorý je potrebný na vytvorenie nejakej potrebnej hodnoty, za predpokladu bežných(normálnych) výrobných podmienok a pri úrovni schopnosti a intenzity práce, aká je v danom spoločenstve priemerná».

Avšak SPOLOČENSKY nevyhnutný čas na výrobu „Space Shuttlea" a „Burana"[2](ako i čohokoľvek iného) sa meria od momentu objavenia sa druhu Človek Rozumný. Odhliadnuc od všetkých najrôznejších podmienok života na Východe, či na Západe. Všetky ostatné východzie body výpočtu tzv. „nevyhnutného času" sú proste subjektívne, čo potvrdzuje aj subjektívnosť cenotvorby, vnímanej marxizmom úplne správne.

Mohli by sme hovoriť o spoločensky nevyhnutnom čase na priamu výrobu čohokoľvek. Avšak i tu vládne úplný subjektivizmus vo vzťahu k začiatku odpočtu.

Počítať ho pre „Buran" je možné tak od podpisu zákazky na jeho zostrojenie, ako aj od prác K.E. Ciolkovského (1858 - 1935), S.I. Koroliova (1907 - 1966), či V.M. Miasiščeva (1902 - 1978), bez ktorých by ani definovanie samotnej zákazky nebolo možné.

A kam potom zaradiť darované, ukradnuté atď.. výsledky cudzích výskumov, ktoré sú v každej krajine[3] taktiež celkovo pre produkciu nevyhnutné, a pritom sa za ne neplatí?

[1] Pri stále častejších tzv. copy-left licenciách.(pozn. prekl.)

[2] Podobná trieda kozmických lodí západného a východného typu cca od ´80 rokoch 20.stor. až po zač. 21.stor. (pozn. prekl.)

[3] Každá kultúra, civilizácia automaticky i cielene preberá technologické prvky z kultúr a civilizácii predchádzajúcich a okolitých. A o to viac v neskorších fázach procesu zrýchľovania prenosu informácii a globalizácie. (pozn. prekl.)

Ale cena sa pri výmene tovarov určuje nie ekvivalentom množstva investovanej práce, ale rovnováhou vzájomných snáh „obrať“ jeden druhého, ktorá sa prejavuje medzi jednotlivými účastníkmi výmeny tovaru. Najlepšie to vidno pri kúpe a predaji klenotníckych výrobkov:

A) prežívate „biznisovo“ úspešné obdobie, máte veľa peňazí a chcete ich do niečoho „investovať“ - kúpite drahý klenot sebe, alebo niekomu;
B) ak sa ale neskôr napr. dostanete do finančných problémov a potrebujete klenot predať, tak VEĽMI PRAVDEPODOBNE za neho obdržíte iba cenu zlomkového zlata. Veľmi ťažko totiž za neho získate peniaze aspoň v časti ceny klenotu vysokej umeleckej hodnoty, ktorým on vskutku stále je.

Avšak ten, čo od vás kúpi „zlomkové zlato“, ho predá niekomu druhému za oveľa vyššiu cenu. Predá ho ako jedinečnú umeleckú drahocennosť a získa KŠEFT, nevytvárajúc reálne nič, iba parazitujúc(?) na sprostredkovateľských operáciách[1].

Práve preto sú častejšie zlikvidovaní (vykrachovaní a vyexekuovaní)

A) podnikatelia-výrobcovia a nie
B) podnikatelia-sprostredkovatelia.

Pritom medzi podnikateľmi-sprostredkovateľmi zasa častejšie krachujú

B1) normálni obchodníci a veľmi zriedka
B2) úžerníci, vexláci a kšeftári

Príklady na tému z literatúry a filmu:

1. V celosvetovo známom románe „Zločin a trest“[2] F.M. Dostojevskij NERIEŠIL otázku týkajúcu sa morálne správneho zúčtovania s podvodníctvom - za KŠEFTOVANIE. To však neznamená, že sekera Raskoľnikova (* ktorou v románe zabije starú úžerníčku, priamo i nepriamo terorizujúcu celé okolie), je mravná a správna. Spoločnosť môže byť totiž pred KŠEFTOVANÍM ochránená iba mravne správnym konaním. Kšeftovanie je zlomyseľné konanie, amorálne, protispoločenské protiprírodné, bezmierne a od istého momentu nutne vždy vyvoláva celoplošné násilie, nakoniec, alebo hneď proti úžerníkom obrátené. Dostojevského román by tak nemal byť umelo zjednodušovaný na konflikt a osud starej úžerníčky a Raskoľnikova, keďže zločiny dávno predtým koná ako na

[1] To sa našťastie v dnešnej informačnej dobe do nemalej miery dá obísť cez internet. T.j., dostať sa čo najbližšie k odberateľovi(najlepšie koncovému zákazníkovi) bez sprostredkovateľov. Avšak aj na sprostredkovacích portáloch sa neraz platí, potom vznikajú ale nové, ktoré sú dlho zadarmo, prípadne žijú z reklamy, či opačne - z registračných poplatkov kupujúcich, a pod.. Každý sa snaží prirodzene vyhnúť sprostredkovateľom. Preto majú i mnohé informácie, ako vždy „cenu zlata“(= vynaloženej ENERGIE).

[2] Cárske Rusko, Petrohrad, cca. Rok 1850. Bývalý študent Raskoľnikov sa z finančných dôvodov neudržal na univerzite. Po tom ako si prečítal list od svojej matky, kde písala že jeho sestra, Duňa, sa vydá za advokáta Lužina, nie z lásky, rozhodol sa získať peniaze lúpežnou vraždou starej úžerníčky, Aľony Ivanovny, ktorú zabije sekerou v jej byte a náhodou zabije aj jej sestru, Lizavetu Ivanovnu.

Na druhý deň musí ísť na políciu, pretože ho zažalovala jeho domáca, že jej dlhuje peniaze. Keď počul, že sa tam rozprávajú o starene, stratil vedomie. Vtedy ho začanú podozrievať. Štyri dni ležal v horúčke a blúznil. Keď sa prebral, dozvedel sa, že z vraždy obviňujú maliarov, ktorí maľovali byt na prvom poschodí. Jedného večera sa bol pozrieť na Ivanovnej byt a pri návrate uvidel na zemi ležať mŕtveho opilca Marmeladova. Raskoľnikov zaplatil za Marmeladovov pohreb.V jeho dome sa zoznámil so Soňou, jeho dcérou. Jej sa nakoniec priznal, že to on zabil starenu a Lízu. Lenže ich rozhovor vypočul Svidrigajlov, ktorý sa chcel oženiť s Duňou, povedal jej o tom a chcel s ňou vyjsť do zahraničia. Duňa chcela vyjsť von a lebo ju Svidrigajlov nepustil, vytiahla revolver, s ktorým sa Svidrigajlov o jeden deň neskôr sám zastrelil. Keď sa Raskoľnikov stretol so sestrou, videl, že ona o všetkom vie. Pochopil že Soňa ho má rada a že pôjde za nim aj na kraj sveta, ak sa prizná, a preto odišiel na políciu a priznal sa.

Raskoľnikova odsúdili na osem rokov nútených prác na Sibíri. Jeho matka od žiaľu prišla o rozum a nakoniec umrela. Soňa odišla za ním na Sibír, a pracovala ako krajčírka. (pozn. prekl.)

bežiacom páse kšeftárka a až potom je dôsledkom jej činov trestaný-ničený život celého popisovaného spoločenstva. V ňom beztrestne vyčíňajú kšeftári, spôsobujúc celú biedu, napätie a zúfalé činy, ktoré by inak proste neboli. Podobne, ako v reálnom živote.

2) Vo filme „Pozor na auto!“[1] má zasa napr. z mravného pohľadu viac pravdu J. Detočkin a nie štát, neschopný

a) neutralizovať kšeftovanie zákonne, či

b) pripúšťajúci organizovanie (ne)mravnej svojvôle občanov.

Vzájomné snahy strán, zúčastňujúcich sa výmeny tovarov(a služieb), sú založené predovšetkým na snahe aspoň neznížiť svoju už dosiahnutú úroveň života[2] a nestratiť tempo jeho rastu. Taktiež nedať druhej strane možnosť rýchlo a neprimerane si vylepšovať svoje pomery na úkor mojej neadekvátne zaplatenej práce. A ak sa pri tom všetkom podarí zmerať pracovné náklady oboch strán a zistí sa, že sú zhodné v súlade so „zákonom hodnoty“ v jeho marxistickej forme, tak ide skôr o zázrak.

„Zákon hodnoty“ v jeho marxistickej forme vyjadruje bezpochýb príslušné štatistické zákonitosti, avšak za jedného predpokladu:

Pri stanovenom pomere

A) vzájomných životných nárokov, opierajúcich sa o už dostihnutú životnú úroveň a tempo jej rastu a

B) výpočtu pracovného času, potrebného na výrobu danej súčiastky[3], alebo celého výrobku od vydania pokynu na začatie výroby.

Skutočný zákon hodnoty je postavený na pomere vzájomných ambícii[4], avšak neprechádzajúcich v otvorenú krádež a lúpež. Tento zákon sa javí byť uskutočnením vedomej a podvedomej ľubovôle(/alebo svojvôle[5]) jednotlivých osôb, sociálnych skupín, kást, národov, nadnárodných a vnútroštátnych mafii, štátov a je podriadený svojvôli konceptuálnej moci, stojacej celkovo nad systémom riadenia spoločnosti spolu s jej „trhovým mechanizmom“. T.j., existujú sily, ktoré cieľavedome riadia „zákon hodnoty“(MANIPULUJÚ CENY), vychádzajúc zo svojich úzko korporátnych záujmov. Najlepšie to vidno na DRAŽBÁCH, ktoré sa vždy dejú pre úzky[6] okruh osôb. Ak k nemu nepatríte, tak tam nemáte čo robiť. A keď sa pokúšate kúpiť niečo,

[1] Býv. ZSSR, 60. roky 20.stor. V blíže neurčeném městě začne docházet ke krádežím aut. Případ vyšetřuje inspektor Podberezovikov, který se věnuje amatérskému divadlu. Stopy po pachateli stále jasněji směřují ke kolegovi z divadla, poněkud nepraktickému úředníku Dětočkinovi, s nímž inspektora pojí skutečné přátelství. Jaký může být motiv jeho činů a jak se zachovat před zákonem, když je v rozporu s emocemi? Dětočkin totiž krade auta podvodníkům a peníze dává dětským domovům. (pozn. prekl.)

[2] V zmysle „úrovne spotreby“.

[3] Viď viacetapová produkcia cez dodávateľov a subdodávateľov znázornená pekne napr. cez schémy odpočtov, resp. vratiek DPH. (pozn. prekl.)

[4] Snáh obohatiť sa (pozn. prekl.)

[5] V negatívnom zmysle - pri NEhľadaní objektívnej miery, primeranosti obchodu, resp. pri jej výraznom disproporčnom posunutí(chybnom morálnom štandarde, alebo miere chápania), ktorá sa vždy skôr, či neskôr negatívne prejaví. Viď aj tzv. „fair trade“ hnutie na Západe, ktoré ale bolo tiež už žiaľ do nemalej miery zneužité, vykuchané a sprofanované ako výlučný nástroj marketingu. T.j., keď si populácia nedáva dostatočne pozor, je vždy tými padlými, čo kumulujú egocentricky moc, podvádzaná. Pri akejkoľvek, na začiatku i výbornej myšlienke. Vid tak často na ospravedlnenie svojho bezmieria jelitami zneužívané heslo: „Ale veď my sme len neodolali, keď oni stále ustupovali..“ (pozn. prekl.)

[6] akože je dražba verejnosti otvorená, prístupná. T.j., hlavne pri kľúčových strategických firmách, zdrojoch, atď.. je daný proces podľa západného práva ošetrený tak, aby mal akože naoko každý „demokratický“ prístup. Avšak systémom korporátne pripravených, vzájomne sa „krycích“ paragrafov a smerníc je prístup pre „bežného smrteľníka“ reálne prakticky nemožný. Zákony totiž v tzv. „Západnej verzii demokracie“ pripravujú

čo je už dávno pridelené niekomu druhému, tak vám jeho kamaráti (*prípadne nadnárodní kmotri) pomerne rýchlo objasnia, že takáto kúpa by sa z vašej strany diať nemala, lebo má vaša rodina(a možno i vy sám) reálnu šancu byť odkázanou na tzv. „charitatívne organizácie“[1].

Všetko pekne podľa programu:

1. zlodejský ZÁKON «ceny»[2];
2. KULT šperkov; a
3. „CHARITA“[3].

Ak celý mechanizmus osvojenia si takmer čohokoľvek[4] v rámci západného jurisdikčného systému pochopíte, môžete v aktuálnom režime získať takmer akýkoľvek objekt svojho záujmu.

---

súkromné právne kancelárie (na zákazku príslušných lobistických skupín vlastnených de-facto jednotnými bankovými asociáciami) a poslanci ich len prakticky bez čítania(pri zámerne i tisícoch a desaťtisícoch strán) „môžu“ odhlasovať. Pritom noví poslanci sa postupne medzi riadkami učia, čo ich čaká, ak neuhádnu, ako je správne sa v tých-ktorých situáciách chovať (čo im nikto samozrejme nebude vysvetľovať). Ide o niečo ako systém západných tabu, alebo už spomínaného tzv. „vnútroelitného konCenzu“, kde „Zástupcovia ľudu sa tvária, že vládnu a korporácie sa tvária, že poslúchajú“, pričom je to samozrejme naopak. Ďalej korporácie, a presnejšie správcovia klubov akcionárov najväčších súkromných bánk, dlhodobo kontrolujú lojalitu politikov svojim záujmom pomocou svojich médii, ktoré majú v „portfóliu podnikania“ cez tam zamestnané tzv. presstitútky a niektoré iné podobné nástroje tejto totalitárnej formy demokracie, resp. pyramidovej oligarchickej davokracie. Ostatne nie bezdôvodne sa i na verejnosti nevolené komisariáty odvolávajú k „Odkazu starého Ríma“..otrokárskeho. Na svete je dnes veľa rôznych foriem totalitných režimov a väčšina z nich sa moderne maskuje za demokraciu. (pozn. prekl.)

[1] Rôzne (ne)ziskovky etc..(pozn. prekl.)

[2] Nie reálnej celkovej vyrobenej hodnoty(prípadne tzv. aktuálnej „úžitkovej hodnoty“ počas starnutia produktu), ale „kšeftovej ceny – hlavne s jej úžernou časťou, skrytou napr. i za „nadhodnotu“(v marxizme). (pozn. prekl.)

[3] Časť tzv. 3.sektoru je políciou korporácii. Tie sa zároveň takto „investovanou“ čiastkou vyhýbajú zdaneniu. Česť skutočným občianskym združeniam, ktoré sú mierou svojho nechápania globálnej politiky „iba“ celkovo v rámci „celospoločenského portfólia“(křoví) zneužívané na krytie kriminálnej činnosti nadnárodných „trustov“. Rôzne nadácie korporácii sa v rámci PR dokonca neštítia vyberať peniaze od bežných občanov na humanitné dary s cieľom nutného regulovania - „povoľovanie ventilu“ = umelého znižovania sociálneho napätia a celkového utrpenia v krajinách, ktoré ich materské spoločnosti vyrabovali. Ako držanie mrkvičky na udičke pred nosom somárikovi s nákladom. (pozn. prekl.)

[4] Dnešná ideológia tzv. „demokracie západného typu“ sa dá zhrnúť do dvoch slov „Výhodné predať?“..t.j., všeobecné otázka, či je daný konkrétny zvolený objekt záujmu niekoho výhodné predať – čas, ladvinu, morálku, dieťa, atď. Ak z pohľadu nadnárodnej finacistickej mafie „spoločnosť nie je zatiaľ tak ďaleko vyvinutá“, aby tento samovražedný spôsob myslenia majoritne akceptovala(či dokonca vítala), postupuje sa tzv. „salámovou metódou“, či metódou „pomalého varenia žaby“. Ak ani to nestačí, je nedostatočne priechodné, tak sa postupuje tzv. „Oknom Overtona“, rozplánovaným na desiatky rokov, až po rôzne tzv. konceptuálne technológie celkovej úpravy, či zámeny: morálnych štandardov, systémov stereotypov myslenia, svetonázoru, kultúry, zmeny dejín, infiltrácie náboženstiev, atď.. Okno Overtona:

Joseph P. Overton (1960-2003, zemřel při leteckém neštěstí), bývalý viceprezident centra Mackinac Center for Public Policy, formuloval politickou teorii změn představ o problematice veřejného mínění, posmrtně nazvané „Overtonovo okno“. Jde o popis špičkové sociální technologie, která umožnila legalizaci homosexuality a manželství stejného pohlaví. Hoši z Bruselu si tento operační systém nastudovali tak dobře, že v Evropě bude již v příštích letech možná završena legalizace pedofilie a incestu. Mimochodem, stejně jako dětské eutanazie. Jak? Jako na běžícím pásu.

Pásová výroba deviací

Funguje to totiž spolehlivě. Joseph Overton popsal, jak byly pro společnost naprosto cizí myšlenky vyneseny ze smetiště veřejného opovržení, oprášeny a nakonec legislativně ukotveny.

Podle „Overtonova okna“ existuje pro každou myšlenku nebo společenský problém tzv. okno možností. V jeho rámci lze nebo nelze o myšlence široce diskutovat, otevřeně ji podporovat, propagovat a snažit se ji legislativně ukotvit. Okno se posouvá ze stádia „nemyslitelného“, tzn. veřejné morálce úplně cizího

Avšak v prípade, že presvedčíte kamarátov vášho konkurenta o tom, že disponujete ešte väčšou kapacitou „charity“[1] ako on a preto sa on mýli, ak sa o váš objekt záujmu uchádza..

Dražobné(aukčné) „kladívko“ a jeho 3-násobné klepnutie zároveň už len symbolicky poukazuje na to, že páni „zákona“ ceny(hodnoty čohokoľvek), včítane tejto spoločenskej inštitúcie, zrodenej v Euro-Americkom konglomeráte, sú kamennohlaví bratia-„slobodo“murári.

Dražba je najvýraznejším potvrdením toho, že pracovná „teória“ ceny má veľmi súkromnú podstatu a je vytvorená zámenou pojmov **„úžitková hodnota“** a **„cena“**.

1) „Úžitková hodnota“ je reálne prácou vyrobená hodnota.
2) Cena v jej nominálnom finančnom vyjadrení nie je určená prácou, ale vzniká z pomeru svojvôle vzájomných ambícii(nárokov) pri výmene tovarov (a služieb).

Po vyššie uvedených definíciách môžeme ísť ďalej a prejsť k tzv. „spontánnosti[2] trhu“ a manipulácii touto „spontánnosťou“.

Predovšetkým sa zbavíme pojmu „**úžitková hodnota**“, ktorá je určovaná ako užitočnosť veci. T.j., jej schopnosť uspokojovať ľudské potreby. Ohľadom tejto otázky sa vedú spory už vyše 100 rokov na nasledujúce témy:

a) sú KVANTITATÍVNE a rôzne KVALITATÍVNE „spotrebné hodnoty“[3] merateľné?
b) Javí sa byť „**úžitková hodnota**“ skutočnou hodnotou, a ak áno, tak kedy, za akých konkrétnych podmienok;
c) Ak sa „**úžitková hodnota**“ javí byť skutočnou hodnotou, tak ako je možné ju merať, čo presne v nej merať – A) **hodnotu**, alebo B) „**úžitkovosť**“ atď.

Ohľadom týchto otázok existuje veľké množstvo vzájomne sa neraz i vylučujúcich názorov, čo nám hovorí o zmiešaní kvalitatívne rôznorodých javov v jednom jedinom pojme. Taktiež nám to poukazuje aj na tento pojem sprevádzajúce pomiešanie a rozpad hraníc chápania(dojmov). Keďže ale ide o jeden zo základných pojmov(termínov) ekonomickej politiky[4], tak vzniká otázka:

Ako môže objektívna veda toľko rokov trpieť neadekvátnosť významu jednotlivých slov, spolu tvoriacich termín, ktorého (NE)zmysel sa javí byť zdrojom veľkých zahmlievajúcich socio-ekonomických sporov O NIČOM a smerujúcich zámerne NIKAM?

Odpoveď: Veda to môže tvrdiť iba v tom prípade, ak niet kultúry skutočného vedeckého výskumu. T.j., ak vedy, ako takej, proste niet[5].

---

a zcela zavrženého, do stádia „aktuální politiky“, tj. stává se široce posuzovatelným, přijímaným masovým vědomím a uzákonitelným. Nejde o vymývání mozků jako takové: technologie je mnohem delikátnější. Postupná systémová aplikace je efektivní proto, že jí pomáhá nenápadnost jejího působení na společnost, která se stává její obětí. Jeho algoritmus má 8 etáp. (pozn. prekl.)

[1] Vo forme korupcie, resp. v jej legalizovanej, akože dekriminalizovanej forme, spomínaného tzv. “lobbizmu“. (pozn. prekl.)

[2] „Samovoľnosti, chaosu, samočinnosti, živelnosti, neorganizovanosti, naplánovanosti“, akožeprirodzenosti, akoženeovládateľnosti (pozn. prekl.)

[3] Obe sú totiž objektívne kvantitatívne NEmerateľné. Priorita preferovania je podmienená subjektivizmom a štatistika subjektivizmu, hoci sa aj v každej epoche vývoja spoločnosti objektívne formuje, sa aj tak v priebehu času vplyvom rôznych faktorov neustále mení. To znamená, že pojem „úžitková hodnota“ je metrologicky neudržateľná. Marxistická politická ekonómia je postavená však aj na ďalších nemerateľných, t.j. metrologicky neudržateľných pojmoch. Práve to neumožňuje stavať sa ku nej ako k vede a naopak, núti každého triezveho človeka označiť ju za zlomyseľné kecanie a zahmlievanie na sociálno-ekonomické témy.

[4] Tak sa tento pojem volá dnes. Kedysi v marxizme sa volal „politická ekonómia“. (pozn. prekl.)

[5] Minimálne v oblasti ekonomiky, avšak aj v mnohých jednotlivých sektoroch iných vied sú demagogické tendencie dlhodobo podobné. (pozn. prekl.)

Preto budeme vychádzať z toho, že v ekonomike, ako aj vo všetkých ostatných vedách, sú objektívne kvalitatívne rôznorodé javy, kvantitatívne OBJEKTÍVNE NEMERATEĽNÉ. Snahy o ich zmeranie v rámci mnohoparametrických úloh sú taktiež neobjektívne a vždy iba subjektívne, spolu s procesom ich riadenia. T.j., pri riešení mnohoparametrickej úlohy je vždy prítomná etapa formulovania konkrétnej Cieľovej funkcie riadenia, v rámci ktorej sa hierarchia parametrov a pravidlá ich merania[1] určujú svojvoľno-subjektívne.

Užitočnosť v zmysle napĺňania Cieľovej funkcie riadenia je taktiež vždy subjektívna. Preto v rámci procesu celospoločenskej špecializácie(a spájania) práce pojem „**úžitková hodnota**“ nemá v spomínanom kontexte žiaden jednoznačne objektívny zmysel[2]. Samotná existencia tohto pojmu je škodlivá, keďže na podvedomej úrovni spája-pletie cieľové funkcie riadenia

A) celkovej SPOLOČENSKEJ výroby (a jej podriadenej súkromnej produkcie hodnôt) s
B) lokálnymi charakteristikami výmeny tovarov v rámci celospoločenskej špecializácie práce, medzi štruktúrne celkovo a vzájomne nepodriadenými výrobnými systémami.

Problém je v tom, že spojenie má INVERZNÝ[3] CHARAKTER, keďže v rámci bežného vnímania sú cieľové funkcie riadenia vždy podriaďované hodnotovým charakteristikám. Čo sú to inverzie a ako vplývajú na fungovanie regiónov supersystému a objemnejších supersystémov, sme rozoberali v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia[4].

Samotný termín **„hodnota“** bez slova **„úžitková“** vyjadruje nesúlad štatistických charakteristík objektívne reálneho procesu spoločenskej výroby a štatistických charakteristík subjektivizmu členov spoločnosti. To všetko v rámci usporiadania priorít cieľov spoločenskej výroby v SUBJEKTÍVNOM vektore cieľov tejto spoločnej výroby.

Tieto subjektívne štatistické charakteristiky sú

a) v jednotlivých sociálnych vrstvách rôzne;
b) drvivá väčšina občanov si ich plne NEuvedomuje;
c) menia sa s plynutím času ako 1) v procese rozvoja spoločnosti v priebehu historického procesu, tak aj 2) dôsledkom cieľavedomého vplyvu na kolektívne vedomie davu zo strany mafii kšeftárov.

   To sa zasa najviac prejavuje v módnych vlnách a mediálne systematicky dôvodne podporovaných niektorých „výstrelkoch“, vedúcich k funkcionálne a z pohľadu zdravého

[1] Za účelom ich a) projektovania + b) kontroly = riadenia

[2] Význam, prejav (pozn. prekl.)

[3] Zvrátený. Napr., 1) ak sú ciele subsystémov, regiónov(prípadne až jedincov) stavané nad ciele celku(ak jedinec svojim nezodpovedným egocentrickým správaní ohrozuje na výlete zlým varením skupinu ľudí, alebo on, či skupina ľudí ohrozuje svojim vyčíňaním celú spoločnú veľkú námornú loď apod.);
2) rozličné poradie priorít jednotlivých položiek cieľového vektora;
3) či dokonca až úplne rozdielne položky cieľového vektora atď. (pozn. prekl.)

[4] V jej II. časti, týkajúcej sa Supersystémového modelovania. I. časť DVTR tvorí pojmový aparát. Rozdelenie nie je fyzické, ako u KSB, ale len logické. + samozrejme jej 12 príloh (pozn. prekl.)

sedliackeho rozumu neoprávnenému mrhaniu prírodných a ľudských(pracovných) zdrojov[5] a energie davo-„elitárnym“ spoločenstvom.

Vyššie uvedené štatistické charakteristiky vnímajú občania ako faktory tvorby cenníka. T.j., zoznamu aktuálnych cien na trhu.

Cenník však reálne vyjadruje 2 faktory:

A) nedostatok výrobných kapacít a
B) úroveň kvality riadenia už vytvorených kapacít.

Aktuálny cenník tak v skutočnosti z pohľadu teórie riadenia[1] vyjadruje vektor chýb riadenia výroby.

Pritom je nedostatočný výkon supersystému chybou buď

a) vo formovaní vektora cieľov, alebo
b) v riadení procesu osvojenia potenciálu rozvoja supersystému.

Toto tvrdenie je však spravodlivé iba vo vzťahu k vnútornému trhu celého daného hospodárskeho systému, v ktorom celkovo zohľadníme všetko prítomné bezštruktúrne a štruktúrne riadenie.

Správnosť spojenia cenníka produktov a služieb s vektorom chýb riadenia ekonomiky pekne znázorňuje rast cien prírodných objektov: Ak totiž kdekoľvek príde k preplneniu nejakého ekosystému[2] ľuďmi, tak sa začne využívanie prírody (mora, jazera, lesa) proporcionálne spoplatňovať. Niekedy i exponenciálne..

Dostatočnosť vedie k pádu cien na nulu.

Pri

A) dostatočnej produktivite supersystému spoločenskej výroby vo vzťahu k jeho cieľom, vyjadreným v cenníku(zozname produktov)
B) a dostatočne vysokej (re)akcieschopnosti a kvalite riadenia,

padajú v uzavretom regióne supersystému ceny k nule.

[5] Včítane celej tzv. „zelenej energetiky“ v jej dnešnej forme, ktorá spotrebováva(znova, napriek pôvodne dobrej myšlienke, no dnes dávno vykoľajenej) násobne viac energie, ako čisto fosílna energetika. Z nejakého dôvodu sa humanitárni ekoteroristi totiž akože zabúdajú pýtať, prečo „zelenú energiu“ tak masovo podporujú hlavne energokoncerny..Stúpa tak totiž niekoľkonásobne spotreba znova hlavne fosílnych palív na výrobu energeticky extrémne náročných solárnych článkov, veterných turbín, preprojektovaní vyrovnávacích nárazových elektrorozvodných sústav a systémov záložných zdrojov (väčšinou znova fosílny paroplyn), atď.. Detto ekologický zločin zákazu olovenej pájky a tým spustenie masívneho zníženia životnosti prakticky všetkých priemyselných výrobkov so šialenými devastačnými účinkami na celú planétu vo forme obrovského zrýchleného plytvania zdrojov, zadlžovania, biedy za účelom krátkodobého zisku a teroru ani nie tak výrobcov, ako bánk atď.. Celý problém by bol pravdepodobne pomerne rýchlo plne riešiteľný pri investovaní do zámerne zablokovaných odvetví fyziky, depatentizácie a prehodnotení interpretácie systému autorských práv. To je ale čisto politická otázka blokovania procesu globálnymi jelitami, v snahe o zachovanie už aj tak stále slabšieho informačného náskoku nimi. Čiastočne je ale i oprávnený problém prístupu celkovej populácie k dostupnejším, prípadne centrálne neriadeným zdrojom energie, čo by mohlo pri existujúcej slabej úrovni morálky stáda, vyvolať zrýchlené „zožieranie planéty kobylkami“. Ďalej riziko „opice sediacej na jadrovej hlavici“ a v neposlednom rade by bolo stádo(dav) z pohľadu jelít takto aj ťažšie vydierateľné-umelo deprivovateľné-riaditeľné. Proste by ovce bačov v tomto zmysle postupne možno pomerne rýchlo takmer vôbec nepotrebovali a ľuďmi by sa stali, by sa prebudili. Faktorov je tu viac a ich podrobnejšiemu rozoberaniu a navrhovaniu riešení sa venuje sprievodná literatúra jednotlivých aplikácii sociologického operačného systému KSB. (pozn. prekl.)

[1] v sfére výmeny

[2] odb. presnejšie tzv. eko-niky (pozn. prekl.)

To hovorí o úrovni riadenia blízkej k ideálnemu, pri ktorom niet reálnej konkurencie spotrebiteľov[1]. Táto dedukcia sa možno z hľadiska bežného vnímania zdá byť na prvý zbrklý pohľad „úplne mimo“ a škodlivá, hoci paradoxne to isté bežné prvoplánové vnímanie populácie plne súhlasí s absurdným názorom o raste cien, sprevádzanom padaním kvality riadenia spoločenskej výroby. A to dokonca aj v podmienkach plánovanej ekonomiky, do istého stupňa brzdiacej rast cien i umelo.

Ak teda rastie kvalita **SAMO-S-pravovania** sa spoloČnosti a riadenia ekonomiky predovšetkým, tak ceny nutne padajú. Ide o odpracovávanie toho istého procesu závislosti cien od kvality riadenia, nasmerovaného na rast kvality riadenia a preto sa ceny znižujú[2]. Keď ceny na produkciu konsenzuálne definovaného základného životného zabezpečenia padnú dostatočne nízko, tak prevádzkovanie celého účtovno-finančného systému stráca zmysel. Rýchlosť jeho zmeny je totiž nižšia ako rýchlosť direktívno-adresného systému riadenia. Tu ide však už o inú úroveň rozvoja infraštruktúry spoloČnosti a jej svetonázoru.

Práve z toho vyplýva, že v prípade štátneho monopolu[3] na zahraničný obchod, vylučujúceho cudzie(zahraničné) zásahy do spoločenskej výroby finančno-ekonomickými bezštruktúrnymi spôsobmi, môže byť zostrojenie nie len socializmu[4], ale aj NEmarxistického komunizmu plne reálne. A to napriek tomu, že by sa daný štát nachádzal hoci aj v obkolesení čisto kapitalisticko-oligarchických štátnych zriadení[5]. Vo väčšom, PLNE zvrchovanom rozmere, samozrejme iba za predpokladu, že je zabezpečená vedecko-technická samostatnosť a niet možnosti zorganizovať voči danému štátu surovinový hlad-vydieranie[6]. Pritom všetko oPäť závisí od zabezpečenia konceptuálnej samostatnosti riadenia, stabilnej aj v priebehu zmeny pokolení. T.j., v hodnotení perspektív rozvoja sa v rámci Východného bloku v tomto veľmi nemýlil napr. ani program

[1] V súlade s teóriou riadenia sú pri bezchybnom riadení všetky komponenty vektora cieľov riadenia NULOVÉ. Pri odklone od bezchybného ideálneho režimu sa vo vektore chýb riadenia objavujú tzv. nenulové komponenty. Cenník objektívne zbiera a definuje požiadavky, ktoré Dostatočne všeobecná teória riadenia predkladá voči vektoru chýb riadenia.

[2] To však automaticky stabilizuje sociálnu situáciu, ľudia majú čas sa vzdelávať, rodinám sa venovať a hlavne myslieť, čo je z pohľadu „elít“ krajne nežiadúce. T.j., z pohľadu ich snahy o zachovanie informačného náskoku pred otrokmi v rámci nimi preferovaného otrokársko-pyramídového modelu spolo(NE)čnosti. Znižovanie dlhodobého stresu metódami umelej účelovej deprivácie stáda je v akomkoľvek fašistickom modeli z pohľadu jelít proste neprípustné. (pozn. prekl.)

[3] Resp. dôslednej licenčno-zákonnej kontroly jej limitov. (pozn. prekl.)

[4] Sociálne trhové hospodárstvo riadené spoločne v

1.rade v prospech celkovej populácie a až v

2.rade v prospech spotreby tých šikovnejších a „šikovnejších“.

Ide v podstate len o výmenu poradia položiek cieľového vektora dnešného hospodárstva, nie o výmenu jeho položiek ako takých v danom zmysle. (pozn. prekl.)

[5] Čo sa tých čisto ekonomickej otázky, tak čím väčšie a zdrojovo, energeticky bohatšie je územie celopopulačnej samosprávy, tým samozrejme lepšie - operácia je ľahšia. Týmto smerom sa však v zásade v hrubých črtách a s pomerne rýchlym sociálne-pozitívnym efektom, môže uberať aj úzka komunálna politika hoc aj len jednej dediny. T.j., pri dostatočnom chápaní aspoň základných pravidiel a metód riadenia primárnych finančných tokov reálnej ekonomiky, žiadnych komplikovaných. V podstate však stačí aj úplne zdravý sedliacky rozum (keďže aj na riadenie globálnej politiky, trhu a burzy sa došlo rovnakými vývodmi). Viď príklad vo Wörgli(Rakúsko v r.1932-33), Guernsey apod.

[6] Pr. Venezuela, Kuba, Severná Kórea a podobne objekty útokov tzv. „demokratických krajín“, ktoré sú de-facto novou formou globálnej davokratickej totality = démonkracie. T.j., ide o formu demokracie, ktorá prečla oligarchicko-fašizačným procesom hl. tzv. západného typu. (pozn. prekl.)

22.zjazdu KSSZ[1]. Avšak vedenie strany dohody tohto zjazdu z istých dôvodov takmer vôbec nerealizovalo a išlo „trochu“ inou cestou[2]..

Ak sa pozrieme na kategóriu „hodnota“ a „zákon hodnoty“ atď.. z pohľadu teórie riadenia, tak sa dnešná ekonomická veda žiaľ málo čím odlišuje od stredovekej scholastiky, ktorá taktiež poznala viacero pomerne spoľahlivých faktov a objektívnych javov.

Teraz sa však pozrieme bližšie na výraz „zisk“.

Ako vieme, tzv. **čistý zisk**[3] je v procese výroby veľkosť prevádzania sumy PEŇAŽNÉHO príjmu, nad sumou PEŇAŽNÝCH výdajov(nákladov), za rovnaké časové obdobie. Keď sa bavíme o príjmoch[4], tak sa opäť musíme vrátiť k už spomínaným Kirchhoffovým pravidlám a pozrieť sa na schému vyššie v texte uvedeného obr. č. 2. Pritom treba šípky procesu výmeny tovarov vymeniť za opačné šípky smerovania peňažnej výmeny. Tak sa pred nami objaví celková hrubá schéma kreditno-finančného systému celej spoločnosti, ktorý obsluhuje proces celospoločenskej špecializácie a prepájania práce. Aby bola schéma funkčná, mala by byť vyplnená technologickými prostriedkami.

T.j., v danom prípade platobnými prostriedkami, čo znova opakuje predchádzajúcu dedukciu, ohľadom nevyhnutnosti zabezpečenia stabilnej platobnej schopnosti jednotlivých odvetví výroby(a služieb) v rámci celého národného hospodárstva.

Platobnými prostriedkami sú dnes napr.: peniaze, cenné papiere, umelecké klenoty, a ďalšie drahocennosti, čísla na bankových účtoch a účtoch v sporiteľniach. Všetko toto sú **technologické prostriedky,** zabezpečujúce fungovanie kreditno-finančného systému. Keďže je nevyhnutnosť prechodu na „trhovú“ ekonomiku oficiálne postavená na starostlivosti o všeobecné blaho, a kreditno-finančný systém patrí celej spoločnosti, tak aj zisk, vznikajúci v tomto kreditno-finančnom systéme, od začiatku logicky patrí nevyhnutne celej spoločnosti. Až potom je možné prerozdeliť ho jednotlivým národom, firmám, spoločenským kastám[5], rodinám atď.

Kirchoffov zákon, hovoriaci, že

„KOĽKO NIEKDE NIEČOHO VTEKÁ, PRESNE TOĽKO ODTIAĽ TOHO ISTÉHO I VYTEKÁ“, sa v podstate vo vzťahu k akýmkoľvek sieťam javí byť zákonom zachovania množstva(kvantity) technologických prostriedkov.

Vo vzťahu ku kreditno-finančnému systému spoločnosti to znamená, že **ZISK CELEJ SPOLOČNOSTI** sa úplne presne rovná rozdielu medzi:

A) emisiou platobných prostriedkov, uskutočňovanej štátom, bankami, akciovými spoločnosťami, klenotníckym priemyslom a falšovateľmi peňazí a

[1] Udial sa v roku 1961.

[2] Ktorej dôsledky boli okrem iného aj vznik podmienok na tzv. „Pražskú jar“, so všetkými jej tak pozitívami, ako aj negatívami. (pozn. prekl.)

[3] a práve ten všetkých zaujíma, hoci sa v politike ekonómie skúmajú aj iné druhy zisku..

[4] a príjmy jedného sú vždy výdajmi druhého, keďže **novovytvorené** peniaze vídať na ceste sa váľať len zriedkavo..

[5] V tzv. „západných demokraciách“ existuje veľmi tvrdý, i keď tichý, neoficiálny systém kást. Hlavne v tzv. „vyššej spoločnosti“, kde SKUTOČNE prejsť z jednej do druhej je bežnými prostriedkami takmer nemožné. Ani peniazmi – iba ak čiastočne na nižšie pozície rebríčku s vtákmi. Ostatne podobne, ako napr. aj v Indii, ale aj prakticky akomkoľvek inom pyramídovom, stádovitom, davo-elitárnom(=fašistickom) režime. Z časti ide o otázku pôvodu, no i skutočného vzdelania. Vzdelania však v zmysle reálnej miery chápania obecného chodu vecí a vôbec nie nutne vzdelania akademického. (pozn. prekl.)

B) skutočným úbytkom peňažných prostriedkov dôsledkom sťahovania opotrebovaných peňazí z OBEHU, stratou hodnoty cenných papierov, zničením peňazí pri nešťastiach, stratách, pašovaním hotovosti za hranicu atď.

Z tých istých Kirchhoffových pravidiel vyplýva nevyhnutne aj to, že akýkoľvek **súkromný zisk** sa skladá z

1) niekoho strát, prípadne
2) nejakej časti emisie.

Z tohto dôvodu je štatisticky predurčená sporadická, alebo neustála stratovosť produkcie(výroby). Ak niet žiadnej stratovej výroby, tak je zisk ktorejkoľvek z nich iba časťou z emisie. Pritom je však myšlienka mnohých zástancov „voľného trhu“ o ziskovosti(bezstratovosti) všetkých, iba krátkodobou etapou[1] v rámci celkového fungovania kreditno-finančného systému.

Ako to súvisí s blahobytom spoločnosti?

Nijako!

Aby sme sa o tom presvedčili, stačí sa obrátiť k už uvedenej dejinno-filozofickej schéme tabuľky rastu takéhoto „zisku“, t.j. vykradnutých úspor občanov hlavne pomocou sprievodnej INFLÁCIE[2].

Ak triezvo uvažujeme, tak sa príčinou inflácie javí byť nie tlačenie prebytočných peňazí, ale neschopnosť riadiť celospoločenskú produkciu a jej distribúciu. Keby totiž nové peniaze aj neboli tlačené a proste by sa prerušila produkcia, tak okamžite vznikne inflácia. Príčina inflácie totiž nie je v kreditno-finančnom systéme a ani v emisii obeživa, ale v riadení celospoločenskej produkcie a jej distribúcii[3]. Či už v riadení direktívne-adresnom, alebo „trhovom“.

Subjektivizmus riadenia neumožňuje povedať, že rast inflácie je zlý preto,
lebo z pohľadu kšeftárov[4], vykonávajúcich krádež pomocou inflácie,
je rast inflácie jednoznačne CIEĽ!

Tok peňazí je iba tieňom tokov reálnej výmeny tovarov a služieb. Medzi tokmi výmeny tovarov(a služieb) a opačnými tokmi obeživa nie je objektívna väzba.

Spája ich len subjektívny faktor – človek.

Mysľou a rukami človeka prechádzajú súčasne(alebo postupne) tak produkty, ako aj obeživo, pričom sa jedno mení na druhé podľa subjektívnej ľubovôle[5].

KREDITNO-FINANČNÝ SYSTÉM je len jedným z prostriedkov riadenia, a nie je samostatným subjektom.

Ide o URÝCHĽOVAČ FREKVENCIE(tempa) výmeny tovarov a služieb v porovnaní s maximálne dosiahnuteľnými rýchlosťami výmeny na princípe priameho výmenného obchodu

[1] Parciálnou, celkovo absolútne nereprezentatívnou epizódou. (pozn. prekl.)
[2] Koncepcia spoločnej bezpečnosti VM(Voda Mŕtva) časť I., kapitola VI.
[3] Ekonomický blahobyt je vzájomne podmienená jednota a) VÝROBY A b) JEJ DISTRIBÚCIE.
A to nezávisle na tom, čo ohľadom tejto témy tárajú nejakí kecálkovia.
[4] A ako ukázala skúsenosť deforiem, tak z pohľadu nimi(nadnárodnými kšeftármi-špekulantami-podvodníkmi) prikrmovaných prisluhovačov, kolaborantov.
[5] Alebo „svojvôle“, pri výrazne egocentrickom, bezmiernom človeku.(pozn. prekl.)

(barteru), štýlu „ihla za mydlo“ medzi výrobcami, nepodriadenými jeden druhému direktívno-adresným spôsobom.

PENIAZE nie sú teda „odcudzená podstata(vlastnosť) práce a bytia“, ako vravel napr. spomínaný K. Marx, ale

SPOLOČENSKÝ VÝTVOR, ODCUDZUJÚCI ČLOVEKA OD PODSTATY PRÁCE A BYTIA, trhajúci jednotu

A) povinnosti tvoriť a

B) práva užívať,

resp. dokonca stavajúci ich jednej proti druhému (A proti B).

T.j., spotrebovávanie-užívanie sa stalo možným bez tvorenia, lebo „peniaze nepáchnu[1]“, resp. akože „peniaze robia peniaze[2]“. Práve z tohto dôvodu, ak intenzita špekulovania prevyšuje mieru strpenia výrobcov produkcie, tak sa vracajú k priamej výmene produktov a služieb(barteru) medzi sebou[3].

1) **<u>Výmena tovarov</u> zabezpečuje TVORENIE** v rámci procesu celospoločenskej špecializácie a prepájania práce. A
2) **<u>kreditno-finančný</u> systém iba prerozdeľuje(distribuuje) právo spotreby** vyrobeného.

Ako je všeobecne dobre známe, tak zástancovia tzv. „voľného trhu“ obviňujú z tohto „hriechu“ RIADENIA SPOTREBY systém štátnej administratívy. Pritom sami nie len že majú maslo na hlave(robia to isté), ale celý ksicht i s rypákom majú v masle strčený tak, že nič nevidia a oči tukom úplne zalepené majú..

CHYBOVOSŤ RIADENIA, spôsobená tak

A) Zlým definovaním potrieb, ako aj

B) Samotnou zle nastavenou výrobou,

vyvoláva **KONKURENCIU SPOTREBITEĽOV** ako pri „trhovom“, tak aj pri direktívno-adresnom(plánovom) riadení výroby.

Tento druh konkurencie sa nazýva **DEFICIT TOVARU**[4].

Pyramída bohatstva - osobných prijmov(ziskov) jednotlivých členov spoločnosti, tak v skutočnosti iba zakrýva vzájomnú konkurenciu spotrebiteľov a snaží sa jej prideliť nejaké akožezákonné formy (napr. aj „zákonom o hodnote“, o cenotvorbe).

Síce sa ľudovo vraví: „*Prikrývaj* sa iba *takou perinou, na akú máš*“, ale..

[1] Lat. „Pecunia non olet“ ide o odpoveď, citáciu cisára Vespasiána(75 A.D.), keď sa jeho syn-budúci cisár Titus, nad nechutnosťou zdanenia moču z verejných toaliet sťažoval. (pozn. prekl.)

[2] Americké príslovie „Money makes money“..pričom ďalšia úroveň chápania podstaty celého procesu podvodu je, že peniaze nezarábajú „earn“, ako by správnejšie gramaticky malo byť, ale „make“ vyrábajú peniaze. T.j., „z ničoho“ – t.j., poukázanie na SÚKROMNÉ tlačenie peňazí a snaha o globály monopol na tento s ďalekým odstupom najväčší zo všetkých „biznisov“(v tomto zmysle podvodov, zločinov) (pozn. prekl.)

[3] Alebo nasleduje pogrom, ide sa zasa raz „vešať“ apod. Bežní ľudia už toho majú proste už znova dosť. Keďže sa im najstaršia mafia snaží cez obsadenie kľúčových postov vo vlastnom štáte a väčšine polit. stranách hostiteľa, často ešte aj svojimi právnikmi a rôzne „namotivovanými“ zákonodarcami a tlačenými sudcami toto znemožniť, aby im nikto precedenčne ujsť zo slučky finacizmu nemohol. T.j., keď už tunelujú i štátny rozpočet celkovo, ako falošní nadnárodní veritelia, používajú armády iných štátov a nadnárodné korporácie s ich „neziskovkami“ na nastolenie svojho otrokárskeho poriadku v búriacom sa regióne tichej podprahovej globaálnej ríše. Viď spomínané rôzne formy „deep state“(nem. „der Tiefe Staat“, tur. „dönmeh“) (pozn. prekl.)

[4] V slovenskej účtovníckej a revíznej terminológii ide o nedostatok, resp. rozpočtový schodok, manko. To robí pojem „deficit tovaru“ spoločným tak pre ekonomickú vedu, ako aj pre jurisprudenciu(právnu vedu).

Keď niekto vraví o druhom, že „*veď má všetko, čo potrebuje*“, tak zabúda, že ako Rockefeller, tak aj obyčajný robotník „*má všetko*“, avšak kvalitatívne i kvantitatívne trochu inak. Pričom nie je tento rozdiel vôbec výsledkom ich slobodnej vôle spotrebovávať podľa svojich potrieb. Tak zostáva viditeľnou iba konkurencia výrobcov za účelom finančného zisku, ktorú nám ako mantru donekonečná omieľajú propagátori chyméry tzv. „trhového hospodárstva“, hlásajúc „jedinú neomylnú pravdu“, že akoby ona a len ona je „motorom pokroku“..

Ak sa aktuálny cenník[1] javí byť finančným vyjadrením chybového vektora riadenia hospodárstva spoločnosti, tak kreditno-finančný systém sa javí byť prostriedkom, schopným zabezpečiť stabilitu procesov výmeny tovarov a spotreby v prípade **CHYBNEJ** SAMO-S-Právy daného spoločenstva. Dané spoločenstvo(spoločnosť) môže využiť tento nástroj – kreditno-finančný systém iba v jednom jedinom prípade: ak chce zabezpečiť stabilnú platobnú schopnosť všetkých odvetví hospodárstva bez výnimky[2]. T.j., odvetví hospodárstva, ktoré spoločnosti zabezpečujú pre ňu nevyhnutnú, kvalitatívne rôznorodú produkciu tovarov a služieb.

Nemôžu si proste navzájom konkurovať poľnohospodárstvo, výroba prístrojovej techniky, doprava a ďalšie odvetvia vyrábajúce produkciu, zodpovedajúcu rôznym cieľovým funkciám, kde je jeden druh produkcie nezameniteľný za druhý. T.j., konkurencia vo výrobe je prípustná[3] iba vo vnútri jednotlivých odvetví, produkujúcich výrobky(alebo služby), z ktorých jeden môže funkčne zameniť druhý.

Preto, keď naši trhoví deformátori ORGANIZOVALI v býv. Východnom bloku vzájomnú medziodvetvovú(medzirezortnú) konkurenciu, tak iba z toho dôvodu, že boli natoľko sprostí, že neboli dokonca ani v stave uvedomiť(prípadne priznať) svoju nekompetentnosť v otázkach teórie a praxe riadenia národného hospodárstva. Pracovali ako bioroboti a niektorí dokonca i ako vedomí agenti nadnárodného centra riadenia za sľúbené neskoršie „privatizačné“[4] benefity. Systematické celoplošné preventívne ničenie poľnohospodárstva Východnej Európy a zámerné vytvorenie situácie i polstoročného zaostávania mnohých odvetví priemyslu, bolo možné výlučne a jednoznačne iba v záujme posilnenia pozícii Euro-Amerického konglomerátu na svetovej politicko-ekonomickej scéne. T.j., aby prekvitalo americké a západoeurópske farmárstvo (a vlády Východoeurópskych krajín boli vydierateľnejšie), musel sa východoeurópsky družstevník stať chudákom. Operácia je vykonávaná rukou globálneho „trhu“[5]. Tak vnútroštátna vzájomná medziodvetvová konkurencia preteká do vnútroodvetvovej v rámci globálnej špecializácie(a prepájania) práce[6]. Deje sa tak z dôvodu vzájomnej vloženosti supersystémov.

[1] Dnes si v podstate stačí zadať na internete do cenového vyhľadávača napr. heureka.sk, preisvergleich.de, apod. ľubovoľný produkt a algoritmus vám vyhľadá jeho pomerne presnú priemernú aktuálnu cenu na trhu(resp. pekne od najnižšej, po najvyššiu) (pozn. prekl.)

[2] Inak vedie vždy nevyhnutne k jednej z mnohých foriem finacistickej totality(=fašizmu).(pozn. prekl.)

[3] Síce nie vždy nevyhnutná, no niekedy i želateľná.

[4] nepremlčateľná organizovaná kriminálna krádež národného majetku, vždy nevyhnutne s genocídnym charakterom-účinkom na miestnu populáciu. (pozn. prekl.)

[5] A sprievodného osadzovania kľúčových pozícii v novej kolónii politikmi podľa dlhodobo overeného kritéria: „Čo daná osoba nechápe“ ..a nie čo chápe. T.j., presne opačne, ako si myslia „ovce tam dole“. Alebo inak: „Chyba zámerom.“(pozn. prekl.)

[6] Sabotážnou politikou kolaborantov tak „prirodzene“ strácame samo-s-právu(suverenitu) a stávame sa fabrikou(pracovným táborom, lágrom) globálnych štruktúr a ich cieľov. Podobné, ako sú iné krajiny, integrované fašisticko-otrokárskym konceptom globalizácie, určené ako čisto surovinové zdroje, plantáže(tzv. banánové republiky), rekreačné rezorty, na policajno-armádne účely, apod.. Skoro každá krajina má samozrejme isté klimaticko-prírodno-kulturologické predispozície. Ak si však nezachová aspoň minimálnu mieru sebestačnosti, stráca nevyhnutne proporcionálne politický manévrovací priestor a tým zvrchovanosť,

Hrozba našeho „akoževypadnutia“ z Euro-americkej regionálnej civilizácie je extrémne výnosný mýtus lokálnych kolaborujúcich špekulantov-rezidentov. O tom však naši dobromyseľní obhájcovia utópie „voľného trhu“ samozrejme nemajú poňatia. Inak by sa ekonomika Východného bloku (i býv. ČSFR) nebola do tej miery rozpadla[1].

Je možné, že niekto sa pre svoje obvinenie z tuposti a zrady aj urazí a možno dokonca už i dychtí po materiálnej kompenzácii za jemu uštedrenú morálnu ujmu..

Nech teda porovná svoje osobné príjmy s

A) Priemerným účtom fondu spoločenskej spotreby na jedného obyvateľa, ale najlepšie s
B) Príjmom dôchodkyne - družstevníčky, ktorá celý život tvrdo pracovala!!!
C) Nech porovná, ako mannažer úroveň vedecko-technickej produkcie Slovenska a Nemecka[2]. Či si svoje peniaze za riadiacu funkciu od národov Slovenskej republiky zaslúži, alebo je vskutku len sprostý poturčenec-dráb?

Z vyššie uvedeného by malo byť jasné, že vyplatenie materiálnej kompenzácie už dávno predchádzalo jemu uštedrenej „morálnej“ ujme. Nebavíme sa tu iba o obyčajnej tuposti, ktorá sa javí byť len osobným nešťastím dotyčného hlupáka, ale o tuposti sociálnej.

samostatnosť, mieru SAMO-S-Právy. Obzvlášť sa to týka schopnosti produkcie potravín pre prípad nepriateľského embarga, keďže ľudia musia v prvom rade jesť a piť.(B. Brecht: „Najprv žrádlo, potom morálka“). Bo i dobrý psík, keď je hladný a utýraný, tak ťa napadne.. a nie je to potom vôbec jeho „hriech“, či „osobné zlyhanie“. To iba netvor tvrdiť môže. Podobne energetika a iné strategické odvetvia, ktoré Západné krajiny spravidla nemajú sprivatizované, alebo tam má štát minimálne rozhodujúci podiel. Z toho(a z kolónii) je i primárne financovaný sociálno-dôchodkový systém na Západe. Naša úroveň spotreby nie je na to určená, keďže by sme z ich pohľadu ich zdroje na našom území spotrebovávali. Nás tak, naopak donútili v rámci deformného privatizačného experimentu s dávno dopredu známymi celkovými cieľmi, vzdať sa týchto pilierov štátnosti s automatickou degradáciou našich krajín na status de-facto kolónii. Dodávateľov surovín a „bielych negrov“ a odberateľov odpadu. Dokonca aj lokálnu koloniálnu správu z čiastočne sa už i búriacich kolaborantov, ktorým to celé tak trochu docvaklo, chcú nahradiť oddanejšími politrukmi a prípadne priamou koloniálnou správou hlavne cez korporátne zastúpenie, aby to nebolo natoľko okaté. Korporácie vládnuce Západu vo forme finacistického neofašizmu(davokratického neoliberalizmu, oficiálne podľa potreby spochybňujúceho všetko a všade pre „opice tam dole“ v systéme riadeného chaosu) tak majú tamojšie etniká ošetrené zhora i zdola a dočasne ich kŕmia tými našimi. Ďalej pokračuje program asimilácie s v iných kolóniách už dávnom vytestovaným eugenickým programom postupného rozkladu(v horizonte max. 2-3 generácii = 50-75 rokov) pôvodného etnika a jeho výmenou za KockTailové „instantné zmesky“, ktoré sa zo skúsenosti ľahšie manipulujú. Ich kolektívna pamäť komplexnejšie moduly skúseností predkov totiž nevyhnutne postráda. (pozn. prekl.)

[1] Nebola by systematicky ničená a demontovaná, ale naopak pomerne rýchlo aj cielenými nízkoúrokovými, technologicky podmienenými(ako v ázijskom, prípadne islamskom bankovníctve) úvermi obnovená, namiesto zámerne nesplatiteľných hyperinflačných 20-30% a niekde aj 150-200%(z jednej totality do horšej..pre väčšinu populácie, okrem kolaborujúcich staro-nových jelít). Napr. aspoň ako Nemecko a Japonsko po 2.svetovej vojne a ich obnova cez relatívne lacné dlhodobé kredity. (pozn. prekl.)

[2] To neznamená samozrejme, že ekonomika Nemecka je efektívnejšia, ako ekonomika SK/CZ. Znamená to hlavne to, kam smerujú zisky za výrobky, kam plynú podľa miesta spotreby (ktoré je nutne tam, kde sú menšie úroky, čo znamená viac hotovosti – v Nemecku, AT, FR, GB je úroková sadzba dlhodobo priemerne o cca.100% nižšia ako na Slovensku) automaticky všetky lukratívne dane bez priameho dozoru armády, či koloniálnej polície, napriek tomu, že tieto tovary a služby boli vyprodukované v kolónii, atď. Z týchto ziskov je potom už ľahké platiť popri šialených úplatkoch všade po svete, aj poskupovaných nájomných odborníkov z celého sveta, keďže systematický rozklad západného školstva začal už o cca. 20 rokov skôr, ako vo Východnej Európe. Bežní Nemci z toho majú za svoje mlčanie nad zločinom proti ľudskosti od globálnej oligarchickej mafie „iba“ lacné potraviny, sociálne zabezpečenie, dôchodky, atď.. hoci je efektivita ich pracovníka reálne(Preis-Leistungsverhältniss) nie percentuálne, ale dokonca niekoľkonásobne nižšia, ako toho východoeurópskeho. Nemci sú však zasa tunelovaní americkou korporátnou mafiou na čele so súkromným FED a najväčšími svetovými bankstermi a tzv. spätnými poisťovňami s fiktívnym sidlom vo Švajčiarsku, riadiacimi globálne finančné toky. Keby sa však od nadnárodnej chobotnice aspoň čiastočne oslobodili, nemuseli nás tak strašne okrádať a tým znovu nevraživosť, konfliktný potenciál medzi národmi spoločnej Európy vytvárať. Nasleduje, ako vždy v podobnej situácii obligátne-povinné CUI BONO?? (pozn. prekl.)

Sociálne tupá osoba je totiž nielenže neschopná uvedomiť si
1) svoju nespôsobilosť vykonávať ňou obsadenú funkciu, ale ani
2) nadobudnúť pre ňu požadovanú profesionalitu, a
3) už vôbec nie ej schopná opustiť dobrovoľne funkciu(rolu), do ktorej bola osadená.

Táto SLABOmyseľnosť nie je absolútna kategória.
Vždy sa týka
a) vzťahu dotyčnej osoby k typu činnosti, ktorú vykonáva a
b) okruhu jej nevyhnutnej zodpovednosti pred spoločnosťou.

Čo znamená **prechod na tzv. „trhové hospodárstvo“** z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia(DVTR)?

Ide o osvojenie si Štátnym aparátom a Štátnou plánovacou komisiou **doplnkových metód** k riadeniu bežnému, direktívno-adresnému(priamemu).

T.j., ide o osvojenie si metód riadenia štatistických charakteristík procesov výroby a distribúcie produkcie[1].

Taký prechod, vývoj sa môže opierať iba na presné prepočty a riešenie úlohy zabezpečenia stabilnej platobnej schopnosti jednotlivých odvetví. Je to úloha vedy, schopnej ukázať-vypracovať možné varianty, z ktorých musí „parlament“ vybrať IBA JEDNU. Tá je následne realizovaná štátnym aparátom. Vykecávačky trvajúce roky sú v tomto prípade nemiestne. Hlasovanie o jednotlivých položkách štátneho rozpočtu je absolútna blbosť, analogická hlasovaniu o zmyslu vektora(stĺpca) riešenia systému lineárnych algebraických rovníc.

Ak by sa poslanci takýmto spôsobom pokúšali v škole riešiť algebraickú úlohu, tak ani jeden z nich by určite nezmaturoval[2].

Avšak osvedčenie o diagnóze tichej šialenosti by získali určite!!

Daňová politika štátu, opierajúceho sa o trhový mechanizmus, by mala byť podriadená cieľovej funkcii riadenia celospoločenskej výroby.

PRETO PROSTE V PRINCÍPE NEMôŽE EXISTOVAŤ ROVNÁ DAŇ PRE VŠETKY REGIÓNY ŠTÁTU A VŠETKY ODVETVIA JEHO NÁRODNÉHO HOSPODÁRSTVA[3].

[1] Nie len dlhodobo absolútne nevyhnutne daňovo-dotačnej politiky, ale hlavne kreditno-finančnej, pedagogickej, kulturologickej, etickej, atď..

[2] Maturita z matematiky bola donedávna povinná. Dnes tomu tak žiaĺ nie je. Do budúcna sa však, v neposlednom rade z podobných dôvodov, uvažuje znova o jej zavedení. T.j., v aspoň trochu zodpovedných, patriotických pedagogických kruhoch. Naopak - pseudohumanistickí idiotés, fanaticky nenávidiaci vlastný národ a kultúru, avšak cicajúci od neho peniaze, a taktiež od korporátnych nadnárodných (ne?)ziskoviek a nadácii, popierajú dokonca aj samotnú existenciu objektívnej reality a verno(p)oddane pracujú na totálnej debilizácii národov Európy všetkými dostupnými médiami a pákami.. Česť samozrejme tým zopár výnimočným občianskym združeniam, ktoré naozaj vykonávajú celospoločensky záslužnú činnosť a nie sabotáže po uliciach s cieľom rozvracania štátu a odovzdania ho pod priamu kontrolu zahraničných a globálnych démonkraticko-fašistických eugenických multikultidiktatúr.(pozn. prekl.)

[3] Daňovo-dotačná regulačná politika Občianskeho zriadenia(štátu - z fr.“état“): Jednotlivé odvetvia majú totiž napr. veľmi odlišné výrobné cykly, ktoré treba naprojektovať, prefinancovať a často nie sú finančne zaujímavé ani v priebehu celého jedného, či viacerých ľudských životov, no napriek tomu sú pre spoločnosť esenciálne. Od najkratších výrobných cyklov – pri ľahkom priemysle; cez úverovo náročnejšie ročné a niekoľkoročné výrobné cykly napr. pri poľnohospodárstve; a mnohoročné, až niekoľko desiatok rokov trvajúce výrobné cykly pri ťažbe a spracovaní nerastov, energetike, vesmírnych a iných vedecko-výskumných projektoch (viď napr. primárny výskum, tak kľúčový pre konkurencieschopnú ekonomiku a budúcu vysokú pridanú hodnotu nových technológii), bez ktorých by zasa spätne nebolo ani toho ľahkého a high-tech priemyslu. Tak je celá vývojová špirála jednotlivých vzájomne fázovo nevyhnutne previazaných cyklov riadenia ekonomiky prepojená. Jej „živelnosť“, akoženáhodnosť je v tomto zmysle nebezpečná demagogická

*(V opačnom prípade ide o úplný absurd, mimo akejkoľvek zdravej úvahy o vždy neoficiálne, alebo oficiálne prítomnom riadení trhu. Snahy o tzv. rovnú daň sú extrémne antisociálnou, genocídnou činnosťou voči danému národu. Akémukoľvek. Taká činnosť je vždy prejavom, prostriedkom globálneho fašizmu nadnárodnej mafiánskej oligarchie. Podobne, ako odovzdanie kreditno-finančného systému - ďalšieho mocného nástroja riadenia ekonomiky(trhu i burzy) do cudzích rúk.)

Dane, dotácie a subvencie, sú priame štátne investície (stimuly). Ide o prostriedky podriadenia medziodvetvovej konkurencie cieľovej funkcii riadenia spoločenskej výroby.

Ich kombinácia umožňuje zabezpečiť udržateľnú platobnú schopnosť jednotlivých odvetví pri ich vymieňaní si produktov a služieb jedného s druhým. Ide o **prostriedky bezštruktúrneho riadenia štatistických charakteristík výroby pomocou DLHODOBÝCH(tzv. „slabých“) MANÉVROV**.

Prostriedky mimoriadneho(výnimočného) riadenia sa volajú **RÝCHLE(tzv. „silné“) MANÉVRY**. Ide o priame zásahy štátu do cenotvorby výrobkov neštátneho sektoru ekonomiky, čo je však už direktívno-adresné (priame) riadenie[1].

Pritom je nevyhnutné pamätať na to, že štátom korigovaná konkrétna CENA na trhu JE len ELEMENTOM celkového CENNÍKA všetkých tovarov a služieb, nachádzajúcich sa na trhu.

A samotný CENNÍK je zasa len finančným vyjadrením vektora chýb riadenia, ktoré ďalej vyžadujú nevyhnutnosť priameho zásahu do cenotvorby.

Pritom môže byť chyba riadenia dokonca aj mimo sféry ekonomického života spoločnosti a v ekonomike sa iba takto prejavuje. Avšak aj tento výnimočný operačný prostriedok NEmôže NEbyť podriadený zabezpečeniu stability platobnej schopnosti jednotlivých odvetví.

Čo na to „naši“ Východoeurópski trhoví deformátori? :

a) Nadávajú na „nerentabilitu“ niektorých odvetví, štátne dotácie a na celý systém „štátnej administratívy“;
b) Vytvorili vzájomnú konkurenciu medzi jednotlivými odvetviami;
c) Odmietajú vzdať sa ZÁMERNE PREHNANE hrubej a likvidačnej, zo zahraničia hlavne úverovou politikou diktovanej manipulácie cenotvorby, dokonca aj v rámci produkcie družstiev (hoci sú tieto spoločným majetkom družstevníkov), ktoré horko-ťažko kŕmili do roku 1989 celú našu krajinu[2];

---

propaganda oligarchických egocentrických kruhov, z cieľom kamufláže reality, tak manipulácie davu a ťaženia z jeho hlúposti – jeho zneužívania až do podprahového otroctva – protiľudskej zombikultúry. Je totiž proti principiálnemu záujmu jelít rozvíjať technológie informačnej dostupnosti pre plebs, keďže znižujú informačný náskok. Cieľ je v tomto zmysle celkovo skôr blokovanie technologického pokroku, korporátny monopol a status quo. A to napriek tomu, že existujú niektoré technológie, ktorých vývoj jelitá špeciálne zaujíma.. O peniaze v tomto naozaj nejde, keďže si ich úzka skupinka globálnych súkromných monopolistov môže natlačiť v zásade koľko len chce. (pozn. prekl.)

[1] Tvorí spravidla menej, ako 5% z operačných zásahov v rámci riadenia. Hlavne v prípade opustenia stabilného režimu riadenia, či dokonca jeho straty, čo signalizuje chyby „pilotáže“. Za normálnych okolností by k priamym zásahom do riadenia ekonomiky, kultúry, atď nemalo vôbec prichádzať. T.j., všetky primárne socionaturálne procesy by mali byť riadené v nepriamom-bezštruktúrnom režime, čo navonok pre laika vyzerá ako „samo“riadenie. (pozn. prekl.)

[2] Ide o štandardný spôsob vytvorenia čo najrýchlejšej priamej závislosti novej kolónie na importe potravín a tým zabezpečenie jej efektívnejšej politickej vydierateľnosti potenciálnym embargom a tak hladom behom dní, maximálne týždňov.. čím je možné spolu s médiami, úrokovými sadzbami a ďalšími nástrojmi riadiť

d) Poskytli slobodu profesionálnym mafiánskym bossom[1] zaoberajúcich sa okrem vypaľovania hlavne „sprostredkovacími“ operáciami a prelepovaním svojich „firemných znakov“ na cudziu produkciu.

„TrHovníci“ sa sami vzdali direktívno-adresného riadenia plánovej ekonomiky, avšak ani na „tržný“ systém nemôžu prejsť bez cieleného zničenia predchádzajúcej ekonomiky, keďže „iba“ stagnácia nestačí[2]. Keďže z pohľadu oficiálne propagovanej akožeživelnosti[3] trhu „**je politika koncentrovaným vyjadrením ekonomiky**“, tak dokonca aj v tomto chápaní sveta môže trhovej ekonomike zodpovedať iba „náhodná“ trhová politika[4]. Celý tento popis vzájomných previazaností riadenia otrokárskej pyramídy, spolu s vyslovenou slabomyseľnosťou, pomerne dostatočne objasňuje konanie „našich“ trHovníkov.

Tak sa dostávame k nasledovnému:

1) Zisk kreditno-finančného systému je celkovo absurdný a nemá pre spoločnosť zmysel, je vyslovene silno kontraproduktívny;
2) Kvalitatívne rôznorodé odvetvia by mali mať stabilnú platobnú schopnosť. Z toho dôvodu by mal štát ašpirujúci na zvrchovanosť(SAMO-S-Právu) zabezpečiť kompenzáciu strát jedných odvetví, pomocou zdanenia ziskov iných odvetví[5]. Nezávisle od ich finančných úspechov[6]. Všetko v súlade s cieľovou funkciou riadenia spoločenskej výroby. Inak bude narušená výmena tovarov(a služieb) v rámci celkovej špecializácie a prepájania práce. A ak nebude obnovená včas či už „trhovo“, alebo direktívne, tak budú tí tam dole(roboši) žrať burinu aj v dovtedy ziskových odvetviach, hneď po tých stratových(no aj tak celkovo potrebných).

ľubovoľný puč proti vláde, ktorá by sa začala nejako vážnejšie voči ticho-okupačnému vykrádaniu krajiny korporáciami a nimi preferovanými primárnymi zombi-štátmi(poskytujúcimi globálnym mafiánom v prípade potreby azyl) brániť. T.j. ide väčšinou reštrukturalizáciu poľnohospodárstva hoci aj extrémne úrodnej oblasti hlavne so zmeraním sa na exportné monokultúry, cielené rozbitie miestnej infraštruktúry pod rôznymi akožetrhovými, akožeoptimalizačnými, akožeodbornými, akožedlhodobými zámienkami.(pozn. prekl.)

[1] Veľká tzv. „Havlova amnestia“(na popud jeho zahraničných tzv. „sanitary advisors“ – poradcov okupačnej správy), počas ktorej sa u nás systematicky dostala na slobodu väčšina kľúčových kriminálnych živlov a prakticky celé podhubie, ktorého úlohou bolo destabilizovať základy štátu tak, aby sa štát a jeho národy dostali do čo najpriamejšej správy zahraničných a globálnych finacisticko-teroristických organizácii. T.j., aby ľudia v tom účelovo organizovanom chaose sami zo zúfalstva „zahraničnú démonkratickú pomoc“ žiadali a zároveň tak z u nás nakradnutých zdrojov mohli byť sanované rôznorodé zahraničné problémy a financovaný nielen ich Sozialstaat(západný sociálny systém) ale hlavne ďalšie expanzívne informačno-vojenské operácie ich globálnej pyramídovej hry. Všetko bolo samozrejme skrývané, maskované za humanitu „as usual“. Rovnaké genocídno-teroristické operácie „think-tanky“ Západu pravidelne prevádzajú prakticky všade v „treťom svete“. (pozn. prekl.)

[2] Ako ich Panom, tak aj ich poskokom a plebsu západných krajín, ktorý v pyramídovom systéme samopožierajúceho sa hada (Uroboros - z gr. ουροβόρος – požierač chvosta) za účet zdrojov nových kolónii kŕmiť treba. A tak aj ich drábov na účet umelo uvoľnených trhov. Podobne, ako pri riadení cyklických akožespontánnych burzových kríz za účelom čistenia trhu od konkurencie. Alebo spomínaných cyklických vojen každé 2 generácie(cca.50 r.) za účelom preventívneho šokovania-programovej deprivácie populácie, aby nemala čas myslieť, sa rozvíjať a musela sa maximálne tak o živobytie starať a otročiť. (pozn. prekl.)

[3] „náhodnosti, nepredvídateľnosti“(pozn. prekl.)

[4] Kamufláž, pre operačne nízko zasvätených „insiderov“. Rovnako, ako v lóžach, kde si nižšie zasvätení kamennohlaví bratia murári spoloNEčností myslia, že koľko toho oni už len vedia a pritom sú neraz oni sami „pre dobro veci“ nadriadenými obetovávaní. Viď ich prastaré operačné heslo vo vzťahu k svojim politickým sluhom: „Verne slúžil ako živý a ešte viac poslúži ako mŕtvy.“ (pozn. prekl.)

[5] Hlavne zdanenie krátkocyklových odvetví(spravidla ziskovejších-ľahký a spracovateľský priemysel) a dotáciu dlhocyklových (investične náročnejších – od poľnohospodárstva až po primárny výskum). Pozn. prekl.

[6] Inak logicky nemožno garantovať rámcové kreatívne podmienky pre skutočne produktívnu konkurenciu. (pozn. prekl.)

Ak sú stratové všetky odvetvia, tak to len znamená, že kriminálna činnosť prekvitá. A tým by sa malo zaoberať MVSR a SIS a nie ŠPK(Štátna plánovacia komisia) a Ministrerstvo financii, PODRIADENÉ ŠPK. Takto teda vyzerá proces fungovania kreditno-finančného systému, obsluhujúci „trhovú" ekonomiku, z pozície svojho objektívneho miesta na danej celosupersystémovej úrovni dôležitosti.

Teraz sa pozrieme na súkromný zisk v kreditno-finančnom systéme spoločnosti. Pojmový aparát ekonomickej politiky bol projektovaný v čase, keď osoba podnikateľa bola tvárou firmy. Súkromný zisk bol osobným ziskom podnikateľa. Ekonomická politika odvádzala pozornosť na osobnú formu prisvojenia si vyrábaného produktu a príjmu z jeho predaja, čím sa snažila manipulatívne vyjsť z primárneho kontextu oblasti Výmeny tovarov(a služieb) ako podprocesu CELOSPOLOČENSKEJ špecializácie a spájania pracovných procesov.

Čo sa týka výmeny tovarov(a služieb) a jej prepojenia s kreditno-finančným systémom, tak

Osobný(súkromný) zisk je zisk štruktúrne podmienenej výroby, ktorého direktívno-adresná podriadenosť podlieha

a) platbe daní štátu
b) platbe výpalného rôznym mafiám (a konkrétne v 1.rade „automatickému" šekelu[1] židovských „podnikateľov"[2])
c) príjmu dotácii ako štátnych, tak i mafióznych.

Vydieranie&výpalnícto(eng. „racketeering") sú tie dane, ktoré zabudol, alebo nestihol vybrať štát;

1) Niektorý zlodej berie priamo cez ukradnutie s úplným ziskom
2) a druhý (mafia, alebo štát) berie po častiach, prípadne „len prebytky".

Tu je dôležité ohraničenie podriadenosti štrukturálne osamostatnenej-oddelenej výroby direktívno-adresným spôsobom. T.j., štrukturálne oddelenie nejakej konkrétnej výroby(prevádzky) vylučuje jej zmenu na element objemnejšej štruktúry, riadený výlučne(alebo primárne) direktívno-adresným spôsobom.

Daňovo-dotačné prepojenie so štátnymi a mafiánskymi štruktúrami prevracia „nezávislé" súkromné vlastníctvo na korporátne „súkromné" vlastníctvo.

Osobná forma prisvojenia si súkromného zisku dostala názov „súkromné vlastníctvo".

Ide však o veľmi nepresný pojem, ktorý sa už ale žiaľ hlboko do podvedomia populu zažral. Celé tzv. „súkromné vlastníctvo" je totiž už dávno vlastníctvom korporátnym. Ak je korporácia „riaditeľov" vo vzťahu k spoločnosti uzavretá, tak sa korporátne vlastníctvo nejaví byť celospoločenským. Niekoľko korporácii môže ovládať nejaký majetok aj súčasne, pričom si vzájomne pri delení príjmov z neho konkurujú. Ďalej chápeme pod termínom „súkromné" a termínmi od neho odvodenými aj nasledujúce:

a) Súkromné je časťou spoločného a zároveň je

[1] Schekel-graben, od toho Schekelgruber.. (pozn. prekl.)

[2] v správe globálnej finacisticko-rasistickej bankstersko-úžernickej slučky. Židovské obyčajné i výpalnícke firmy platia zasa podľa talmudu špeciálne poplatky padlej časti nadrabinátu na jeho vojensko-politické operácie nie len mimo účtovníctva, ale hlavne cez rôzne „neziskovky" a nadácie. (pozn.prekl.)

b) Súkromná produkcia(podnik) vždy nevyhnutne sú-časťou procesu celospoločenskej špecializácie a prepájania práce, aj keď má svoje vlastné účtovníctvo, alebo pokladňu.

Forma privlastnenia si vyrábaného produktu môže byť nie A) súkromná a ani nie B) spoločná[1], ale osobná, rodinná, plánová, korporátna a spoločná v rôznej šírke (od členov družstva až po celý národ).

V štruktúrne oddelenej-samostatnej produkcii disponuje právom uskutočňovania obchodov centrálne riadenie a jeho zástupcovia v rámci práv, delegovaných im centrálnym vedením. Centrálne vedenie(riadenie), hlavná kancelária je jednoznačne motivovaná k tomu, aby všetky jej zastupiteľstvá vykazovali v svojich obchodoch zisk. Avšak pre skutočnú účasť danej organizácie(firmy) v procese celospoločenskej špecializácie a prepájania práce musí byť prvoradá CELKOVÁ platobná schopnosť danej firmy. Preto môžu(a musia) „stratové“ oddelenia, nevyhnutné pre realizáciu celého výrobného cyklu firmy[2], dostávať súkromno-korporátnu dotáciu[3] z fondu interného prerozdeľovania zisku firmy ako celku.

Firma sa môže stratových divízii zbaviť, ak je schopná nájsť dodávateľa analogickej produkcie s cenou nižšou ako sú jej vlastné výrobné náklady. V opačnom prípade je nútená trpieť stratovosť tejto prevádzky a samostatne sa zaoberať jej optimalizáciou. Situácia je rovnaká, ako v procese celoštátnej špecializácie a zjednocovania práce.

[1] Vo voľakedajšom tzv. „marxisticko-leninistickom“ chápaní.

[2] V tomto kontexte môže byť „firmou“ aj nejaká forma spojených firiem (eng. napr. tzv. „Joint venture“, „Holding“, či kedysi „Trust“), medzi ktorými existujú nimi deklarované dohodnuté ohraničenia v oblasti riadenia nimi uskutočňovaných spoločných projektov.

[3] V korporáciách sa tzv. „neziskové “„stratové prevádzky“ hlavne i z burzových dôvodov(ak je firma kótovaná na burze) často „autsorsujú“(z eng. „out-sourcing“ = cudzí zdroj), čo znamená, že ide o vonkajšiu nákladovú položku a nie vnútornú. Inak povedané, časť výroby vykonáva cudzia kontraktorská firma, alebo právne plne akožeodčlenená dcérska spoločnosť, „nezaťažujúca“ takto „negatívnym skóre“ koncern ako celok. Prípadne je rozdelená zákazka medzi viacero vzájomne si konkurujúcich kontraktorov, čo poskytuje možnosť dodatočného tlaku na znižovanie nákladov ďaleko za hranice sociálnej únosnosti, vydieranie dodávateľov navzájom hlavne ak ste jeden z jeho kľúčových, či dokonca sa vám podarí zblbnúť dodávateľa tak, že ste jeho jediný odberateľ, čím ho môžete v prípade potreby excelentne vydierať, a podobné pseudopodnikateľské lumpárny. Ide v neposlednom rade aj o „optickú úpravu“ akcii danej firmy v rámci „kreatívneho účtovníctva“, hlavne v prípade zohnania nových investorov, peňazí na burze. Celá operácia outsorsingu sa týka tradične oddelení ako napr. Servis..Tech-support, Cas-care, IT-services, Facilities, veľkej časti oddelení dodávajúcich súčiastky apod. V podstate sa tak v na burze kótovanej firme montujú len finálne výrobky a vo vlastníctve koncernu zostáva hlavne zisková divízia predaja(Sales) a prípadne finančných služieb zákazníkom(vlastná koncernová banka). Táto koncernová banka(Pr. VW, Siemens, etc..) využíva materskú firmu postupne len ako branding finálnej produkcie, fiktívne kryjúcej stále širšie kriminálne, reálnym obratom tovarov a služieb vôbec nekryté operácie až do výšky viac ako 90% celkového obratu pôvodne naozaj priemyselnej firmy. Cieľ je vždy klasická pyramídová hra s nenulovou sumou, tichý monopol a maximálne možné brzdenie verejnej aplikácie väčšiny výskumu a vývoja pre zachovanie infonáskoku jelít. To je samozrejme len jeden z mnohých podobných štandardizovaných modelov inštitucionalizovanej a legalizovanej kriminálno-korupčnej globálnej činnosti „oporných pilierov“ aktuálneho otrokárskeho systému, pričom zďaleka nie všetko v ňom je samozrejme zlé (v ľudskejšom ekonomickom systéme nerecyklovateľné), akurát ten cieľ.. Pokiaľ bude existovať úzke globálne súkromné, reálne nikým(volenými vládami) nekontrolované tlačenie peňazí(MMF+Svetová banka+FED+ECB+ atď), tak každý úspešný koncern dostane od „tichých majiteľov sveta“ ponuku, ktorá sa neodmieta a daná firma-koncern začne byť nástrojom moci v ich rukách. Finančnou silou sa totiž s ich „nekonečnom“(finacistickým) nemôže rovnať, konkurovať. Tak Oni len z ničoho skupujú a všetci ostatní len dlžia. Reálne však ľudia v tomto zmysle nedlžia nič, len stačí hĺbku tu modernejšie písaného POCHOPIŤ a tak sa z inferna oslobodiť, z apokalyptického vlaku vyskočiť a začať spolu po novom hospodáriť. To je bozk princa Poznan(i)a z rozprávky o Snehulienke a jej prebudenie. Viď mýty o prastarom slovienskom rode Hunt-Poznanovcov.. hoci niektoré(zasa hlavne cudzie - kultúrne zahraničné) jazyky tvrdia, že išlo vraj o Suébov. Kroniky však väčšinou figliari - prepisovači dejín vždy pálili a inak prepísali. (pozn. prekl.)

T.j., stratovosť jedných svojich produkcii je firma nútená kompenzovať
a) z celkového zisku, alebo
b) súhlasiť so svojou technologickou závislosťou od druhých firiem.
(Tu ide o analógiu vnútroodvetvovej konkurencie - v rámci procesu globálnej špecializácie a zjednocovania práce - v prípade pripustenia medziodvetvovej konkurencie vo vnútri štátu.)

Firma sa ako celok(štruktúra) zúčastňuje na procese celospoločenskej špecializácie a zjednocovania práce. Táto účasť je sprevádzaná vnútroštruktúrnou výmenou produktov (a služieb). Ak firma netlačí falošné peniaze, tak jej privátny zisk vzniká iba pomocou mimoštruktúrnej výmeny tovarov(a služieb) firmy ako celku. Manažérsky(riadiaci) korpus rieši úlohy riadenia VONKAJŠEJ a VNÚTORNEJ výmeny tovarov(a služieb), PRIAMO podriadenej cieľovej funkcii riadenia. T.j., podriadenej dosiahnutiu finančného zisku firmou ako celkom. Riadiaci aparát firmy rieši vo vzťahu k výmene tovarov(a služieb) dve úlohy:
1) kúpiť čo možno najlacnejšie dostatočne kvalitnú surovinu, energiu, súčiastky, technológie, stroje, a pracovný čas dostatočne kvalifikovaného personálu;
2) predať celý objem produkcie v čo najkratšom čase za čo najvyššiu cenu.

Časový faktor vedie k tomu, že najNEpriaznivejšie podmienky pre firmu poskytuje práca pre trh masovej produkcie, ktorý je otvorený mnohým konkurentom.
A naopak, najpriaznivejšie podmienky poskytuje práca na zákazku. V tomto prípade je totiž príjem prevyšujúci náklady garantovaný už pred začiatkom výroby. Teda minimálne v období udržateľnej-stabilnej výmeny tovarov(a služieb) v procese celospoločenskej špecializácie a zjednocovania práce a jeho sprevádzajúceho primeraného fungovania kreditno-finančného systému.

Naši zástancovia „slobodného trhu“(trHovníci) smerujú spoločnosť k prvému variantu:
A) Minimálne k čo najtvrdšiemu vnútriodvetvovému konkurenčnému boju o zisk a prípadne
B) ako maximum - dodatočne k prvému boju ešte aj boj o zisk v rámci vzájomnej konkurencie jednotlivých odvetví.

Zodpovedá to obdobiu „divokého kapitalizmu“, keď bolo prežitie firmy zabezpečované
1) nie kultúrou lepších technológii a optimalizácie výroby ako celku, ale
2) a) priamym a nepriamym KRÁTENÍM nákladov na ekologickú, osobnú a technologickú bezpečnosť výrobných procesov a
b) krvopotnou organizáciou práce na úkor zamestnancov v podmienkach trhu lacnej pracovnej sily a masovej nezamestnanosti(skrytej i otvorenej).

T.j., uvedené kroky zástancov „voľného trhu“ vedú presne k všetkému tomu, z čoho oni obviňujú systém „štátnej administratívy“(a jej plánovanie[1]).
Riadenie vnútroštruktúrnej výmeny tovarov(a služieb) je založené na ľubovôli[2] vyplývajúcej zo svetonázoru daného národa. Práve z tohto dôvodu môže ktorákoľvek americká firma

[1] Pre zopakovanie.. Ako sme si hovorili, i každá jedna korporácia, väčší „hráč“ na trhu (bojujúci o ovládnutie buď aspoň časti trhu, alebo ak sa dá, tak potichu najlepšie trhu celého a jeho následné „zabetónovanie“, zmonopolizovanie) má mesačné, kvartálne, polročné, ročné i mnohoročné plány. A rôzne známe i menej známe organizácie, majú plány i na desiatky, až stovky rokov. Viď Kremnická mincovňa(fungujúca nepretržite od jej založenia 17.novembra r. 1328 kráľom Karolom I.), niektoré talianske stavebné firmy, fungujúce bez prestávky od stredoveku, no hlavne rôzne medzinárodné, nadnárodné politicko-ekonomické organizácie. (pozn. prekl.)

obchodovať s firmou japonskou, realizujúc tak svoju vonkajšiu tovarovú výmenu, avšak nemôže skopírovať japonský štýl organizácie vnútropodnikovej[1] tovarovej výmeny a riadenia firmy.

Preto je ROZVOJ akéhokoľvek kapitalizmu „skultúrňovaním“ svoj-vôle riadiaceho aparátu firiem (smerom k ľubo-vôli) ..pri jeho smerovaní k ľudskosti pomocou

1) jeho a) svetonázorového rastu, b) vedomej morálnej jednoznačnosti a c) ju vyjadrujúcej samodisciplíny a
2) skrotenia svojvôle riadiaceho aparátu firiem zákonodarstvom. Hlavne zákonmi[2] vyššími vo vzťahu k firmám a voči svojvôli korporácii; a hlavne včítane nadnárodnej židovskej v krajinách Euro-Amerického konglomerátu.

Riadenie vnútropodnikovej výmeny tovarov(a služieb) a výrobných procesov má v rámci firmy stále ešte väčšinou direktívno-adresný charakter[3] a môže byť realizované aj pri úplnej likvidácii vnútropodnikového účtovníctva. V rámci vnútropodnikovej výmeny tovarov(a služieb) prebieha ta účtovanie iba v naturálnej forme výrobkov.

Vnútroštruktúrne ceny vo vnútropodnikovej tovarovej výmene umožňujú ale iba nepriame porovnanie

a) efektivity výrobných procesov, používaných firmou vo vzťahu k
b) efektivite výrobných procesov konkurencie,

nachádzajúcej sa ale v

1) rovnakom kreditno-finančnom systéme,
2) podriadenom rovnakému cenníku na produkciu a služby,
3) včítane rovnakého cenníka na pracovný čas nájomného personálu rozličnej kvalifikácie.

Ak je kreditno-finančný systém konkurenta, obsluhujúceho svoju vnútornú výmenu tovarov(a služieb), uzavretý[4], tak sú cenové charakteristiky jeho produkcie v jeho kreditno-finančnom systéme pre akékoľvek porovnávanie s inou firmou absolútne irelevantné[5]. T.j., v inom kreditno-

[2] Alebo svojvôli v prípade prevládajúcej negatívnej, egocentrickej morálky. Viď v predchádzajúcich kapitolách spomínaný model myslenia dôsledne rozlišujúci A) ľubovôľu a B) svojvôľu. (pozn. prekl.)

[1] Vnútroštruktúrnej. (pozn. prekl.)

[2] A medzinárodnými dohodami, obchodnými zmluvami diktovanými NIE záujmami korporácii, ale veľkej väčšiny obyvateľov sveta i daných krajín - v tom poradí, bo inak dochádza nevyhnutie k sociálnemu napätiu a predprogramovaným, korporátne ziskovo- no hlavne asociálno-inžiniersky želaným vojnám. Tak zvrátene je tomu žiaľ veľmi často dnes hlavne na Západe, ktorý, ovládaný mafiánskymi káporáciami, následne i „zvyšku“ 95% obyvateľom sveta svoju vôľu nanucuje a tak ich zdroje neukojiteľne spotrebuje. (pozn. prekl.)

[3] I keď, ako sa vraví: „Dobrá firma sa riadi sama“ a „Nikto nikdy jej šéfa nevidel“..nikto nepozná šéfa, ale všetci vedia na základe dôsledne sformovanej a parametrizovanej kolektívnej osobnosti(korporátnej kultúry) čo a ako majú robiť i s minimálnymi inštrukciami. T.j., celá personálna politika je zautomatizovaná do kolektívne autoprojekčných zvykov-stereotypov myslenia, včítane preškolovaní(i cez e-learning). A napriek tomu, resp. práve preto môže byť i práve takáto firma silno konkurencieschopná a zároveň silno ľudská, plná nezavádzajúceho objektívne optimalizovaného citu a intuície, ktorá ideálne práve na tejto logickej konštrukcii prekvitá. Ostatne presne tak, ako i v bežnom živote, a spoločnosti na vyššej úrovni špirály rozvoja. Potom radosť tvoriť, sTrojiť, pracovať. Ďalší stupeň je potom v podnikaní a v živote všeobecne - Súborný intelekt - dostatočne odladený, zladený, neustále optimalizovaný, zlaďovaný, slaďovaný, tzv. „Kolektív jedinečných“. Toľko z tohto pohľadu k tendencii fungovania firiem 21.stor. (pozn. prekl.)

[4] alebo proste iný (pozn. prekl.)

[5] Je absurdné priamo porovnávať efektivitu hospodárstiev(ekonomík) jednotlivých štátov ako celkov, napr. SK a AT, keď sú úrokové sadzby v Rakúsku napr. pre podnikateľské úvery cca. 5% a na Slovensku 10%. T.j., o 100% vyššie (a o to viac, ak ide o kumulatívny úrok), čo pri inovatívnej ekonomike, vyžadujúcej neustále investície do optimalizácie, tvorí kľúčovú nákladovú položku. Zjednodušený, no plne adekvátny príklad: Investícia do nových strojov 10 000 000 €. Rakúsky podnikateľ zaplatí banke za 5 rokov splácania úveru cca. 13 000 000 € aj s rôznymi poplatkami. Slovenský podnikateľ od rovnakej banky v jej slovenskej pobočke len za to, že je Slovák zaplatí cca. 16 000 000 €. T.j. o 3 000 000 € viac len na 10 000 000 € pôžičky. T.j., Slovák, aj keby maximálne drel, nezaplatil odvody a dane a dokonca dal zamestnancom iba minimálnu mzdu, reálne

finančnom systéme (s inými úrokovými sadzbami), podriadenom inému systému riadenia a majúcom inú konštrukciu schémy tovarovej výmeny v rámci celospoločenskej špecializácie a zjednocovania práce v spoločenských štruktúrach, vládne iná ľubovôľa(/svojvôľa) cenotvorby, vyrubovania daní, dotačnej a investičnej politiky. A ani nehovoriac už o vplyve na cenotvorbu a efektivitu produkcie štátnych a firemných systémov informačnej bezpečnosti, ktoré sú v jednotlivých firmách, celých odvetviach a štátoch iné.

Z tohto dôvodu je jednou z najNEzmyselnejších činností porovnávanie napr. vojenských rozpočtov USA a býv. ZSSR, kde boli

a) rôzne systémy riadenia celospoločenského integrovania práce,
b) odlišné kreditno-finančné systémy,
c) rôzne spôsoby účasti oboch strán na globálnej výmene tovarov a špekulantstve.

V USA je 5% obyvateľstva planéty a spotrebovávajú 40% svetovej ťažby ropy, kupovanej nimi za monopolne nízke-dumpingové ceny[1]. Pritom vytvárajú vyše 50% svetového odpadu.

Vo Východnom bloku bolo skoro všetko inak[2]..

Pojem „EFEKTIVITA“ je však vždy podriadený cieľovej funkcii, konštruovanie ktorej je vždy subjektívne. Vo vektore cieľov riadenia firmy stojí na prvej priorite dosiahnutie zisku. Práve tejto prvej priorite cieľového vektora je podriaďovaná efektivita technológii a výrobných procesov. Preto, ak máte napríklad ekologicky čistú, ale „drahú“ technológiu a nie ste schopní presvedčiť konkurentov a vládu o nevyhnutnosti vytesniť touto technológiou čo najrýchlejšie všetkých ostatných, tak budete „trhom“ donútený aj vy používať ekologicky škodlivú technológiu, aby ste neskrachovali[3]. A to iba z dôvodu, že vaša technológia je „nedokonalá“

nemôže konkurovať rakúskemu podnikateľovi. O tom, že napr. v poľnohospodárstve je dotácia na 1 hektár pre slovenského poľnohospodára cca.135 € a pre rakúskeho 358 €(2,5-násobok podľa rôznych prepočtov), ani nehovoriac. Pričom ako „exportná“ ekonomika je Slovensko nútené odvádzať väčšinu lukratívnej DPH v zahraničí priamo do rozpočtu hlavne práve Rakúska a Nemecka a nie doma. Z toho oni následne propagandisticky zlomok vrátia na dotácie(reálne účtovne Východ násobne dotuje Západ podobne, ako aj iné jeho kolónie posledné stáročia a rozhodne nie naopak – inak by to proste nerobili - humanita je vždy len drzá, provokatívna zásterka) a zo zvyšku lupu pomocou nižšej úrokovej sadzby (celkovo primárne definujúcej konkurencieschopnosť daného štátu a zároveň aj miesto spotreby) financujú svoj sociálny systém, strategicko-politické dotácie do poľnohospodárstva a samozrejme úchylky svojej oligarchie, čo cezhraničný neokoloniálny model prevádzkuje. PS: koeficienty sa ročne menia, no celkové pomery zostávajú zhruba nemenné, keďže sú dlhodobo politicky presne prepočítané – „nakalibrované“. T.j., model je silno zjednodušený a na popis ďalších sprievodných „jemnejších“, hlbšie integrovaných mechanizmov krádeže(či eufemisticky aj tzv. „kombinácie“) tu nie je miesto, no podstata problému i niekoľkých jeho možných riešení by mala byť vyjadrená správne. (pozn. prekl.)

[1] Pod dozorom ich „demokratických“ lietadlových lodí. Kto sa odváži protestovať proti krádeži, prípadne odovzdaniu svojich zdrojov, ľudskej práce, výrobkov a služieb za ničím, okrem nábojov nekryté zelené papiere, je „humanitárne vybombardovaný“..stáva sa „NEdostatočnou demokraciou“, či je nadKongresovou oligarchickou mafiou preklasifikovaný z priateľského, doslovne „nášho“ diktátora na diktátora nepriateľského. Viď známa citácia klasickej hantírky kuloárov zahraničnej a hlavne globálnej politiky(ktorej existenciu propagandistickí analfabeti často maskujú pre plebs za „geopolitiku“): „Áno sú to síce teroristi milý kolega, ale momentálne sú to NAŠI teroristi“(pozn. prekl.)

[2] I keď zďaleka nie vždy zrovna ideálne. (pozn. prekl.)

[3] Tento problém poznáme, ako sme už uviedli, i v opačnom garde. Energetické koncerny využívajú umelé systematické PR nimi spoluvlastnených médii spolu s uplácaním a hrubou nevzdelanosťou naivných ekoteroristov s ich „ne“ziskovkami k tomu, aby presadzovali extrémne neekologickú tzv. „zelenú energiu“ v jej rôznych formách, z ktorých majú mnohé v konečnom dôsledku oveľa väčšiu „uhlíkovú stopu“, ako obyčajné uhlie, ropa, či zemný plyn. Zámerne nezapočítavajú a kamuflujú, zatajujú energeticko-ekologicky extrémne zaťažujúcu nutnosť prebudovania energetických sietí pri píkových zdrojoch ako slnečné kolektory a veterné

v kritériu „ziskovosti na jednotku nákladov“. Prejsť na ekologickejšiu technológiu môžete iba vtedy, ak bude daňový tlak na staré technológie a štátne dotácie so zľavami pre firmy, prechádzajúce na zo spoločenského(a nie firemného) pohľadu dokonalejšie technológie[1].

Prejsť na ekologickejšiu technológiu môžete iba vtedy, ak bude daňový tlak na staré technológie a štátne dotácie so zľavami pre firmy, prechádzajúce na z celospoločenského(a nie firemného, úzko súkromného) pohľadu dokonalejšie technológie.

Z tohto dôvodu sa známe kritérium „cena-efektivita“(náklady-efektivita) javí byť taktiež podriadené systému celospoločenského riadenia a špecifikám kreditno-finančného systému. Preto, ak je niečo podľa tohto kritéria dobré v podmienkach USA, neznamená to, že podľa rovnakého kritéria bude to isté dobré aj v Japonsku, alebo Rusku. Avšak aj za rovnakých podmienok sa pomer efektivity k cene vždy **meria na nejakom časovom intervale.** Na to v bývalom Východnom bloku väčšinou súdruhovia zabúdali a z tohto dôvodu sa ohraničovali výlučne analýzou „ceny“ výroby niečoho, zabúdajúc na všetko ostatné v rámci životného cyklu danej produkcie. Zabúdajúc napr. na úžitkovosť, analýzu zdrojov, likvidáciu a recykláciu. Čím dlhším životným cyklom disponuje produkcia, tým hlúpejším sa javí byť kritérium „cena-efektivita“. Za dané obdobie totiž príde k zmenám v systéme riadenia, zmení sa cenník(=vektor chýb riadenia) a to, čo sa javilo byť v istom momente efektívne, stane sa absolútne nepotrebné, nevyčerpajúc ani polovicu svojej pôvodnej kapacity. Alebo sa ukáže, že to, čo považovali skôr za mrhanie zdrojov, sa ukáže byť ako absolútne nevyhnutné, esenciálne na prežitie. To nám znovu pripomína nutnosť celkovej cieľavedomosti organizácie SAMO-S-právy spoloČnosti podľa schémy prediktor-korektor, ľubovôľa ktorého stojí nad kreditno-finančným systémom tohto spoločenstva.

Z tohto dôvodu vyzerá, že súkromný zisk a kritérium „cena-efektivita“ sú podriadené kreditno-finančnému systému a vyjadrujú CHYBY KONKURENTOV. Chyby predovšetkým pri ich adaptácii k fungovaniu kreditno-finančného systému. A iba prostredníctvom kreditno-finančného systému vyjadrujú schopnosť adaptácie firmy na celospoločenské potreby, týkajúce

elektrárne, energeticko-ekologickú náročnosť výroby a recyklovnia batérii, roztápania a spracovávania kremíka, ekologickú devastáciu spôsobenú pestovaním tzv. „biopalív“ a nadmerným spaľovaním biomasy atď. apod. Reálne je tak spotreba uhľovodíkov výrazne vyššia, ako by inak bola. Z toho majú i obrovský kšeft (aj paralelnou manipuláciou cien na burze) a hlavne splnia deprivačné úlohy formovania dlhodobého umelého stresu, zadané globálno-politicky svojimi šéfmi voči plebsu z dôvodu zachovania informačného náskoku, debilizácie, eugenickej regulácie a počtu stáda, atď. Argument o nutnosti podobnej cesty z dôvodu získania potrebného času na optimalizáciu daných technológii pri ich principiálnej fyzikálnej chybovosti a prirodzene ohraničenej účinnosti jednoducho neobstojí a je iba krátkozrakou demagógiou pre ľudí bez, alebo so slabým prírodovedno-technickým vzdelaním, prípadne pre „fachidiotov“. Pričom nadnárodné Holdingy zároveň blokujú potenciálne menej škodlivé energetické riešenia skupovaním a blokovaním patentov „čapovania“ lepšie dostupných energetických zdrojov. Hlavne riešenia ťažko centrálne riaditeľné. (Viď odborne dobre známy politický zákon Parížskej akadémie vied z r.1785 o zákaze skúmania zdrojov potenciálnej energie mechanizmov na prvý pohľad akože popierajúcich II. Zákon termodynamiky, no napriek tomu fungujúcich). Zo známych globálno-politických dôvodov. Energetika proste zatiaľ žiaľ naďalej zostáva jednou z posledných pák na riadenie plebsu. (pozn. prekl.)

[1] Avšak i tieto mechanizmy treba aplikovať vždy pre konkrétne situácie-technológie v celkovom kontexte a hlavne s Mierou, lebo tiež sú aj v tomto rôzne nie neúspešné snahy všemocných nadnárodných koncernov, ktorým zo samotnej moci proste preplo. To vidíme pekne na mnohých slepých uličkách do veľkej miery bezkoncepčného antidízlového- a elektroauto- šialenstva, extrémne nízkoobjemových trojvalcových motoroch s nízkou životnosťou, na princípe systému eurofondov neraz i takmer celoplošne a ďalších, v tejto a sprievodných aplikačných publikáciách uvádzaných príkladoch na tému.(pozn. prekl.)

sa výroby tej- či onej produkcie, s príslušnou úrovňou kvality a kultúry výroby[1]. Avšak práve na samohodnotenie efektivity výroby podľa nominálneho zisku na jednotku nákladov vyzývajú prejsť trHovníci..

Pritom je nevyhnutné zdôrazniť, že v podmienkach „trhovej“ ekonomiky súčasného a predchádzajúceho kapitalizmu majú so ziskom dočinenie **výlučne** vedenia firiem. Celý nájomný personál má dočinenia iba

a) so svojím platom a
b) zoznamom cien(celkovým cenníkom) za jednotlivé produkty na „trhu“, čo sa týka spotrebiteľskej sféry[2]
c) + objemom produkcie na tomto trhu.

Avšak formy získania platu za svoju prácu môžu byť, čo sa týka personálu, rôzne. Jednou z variant je výplata personálu sumy, ktorá ale nezodpovedá reálnej produkcii danej firmy, a v tom momente im vlastne miesto danej sumy peňazí predať akcie firmy zodpovedajúce tej sume. Ak tento proces nadobúda charakter sociálneho javu, tak úroveň spotreby spoločnosti celkovo nevyrastie ani o jednu buchtu s makom. Avšak skoro všetci sa stanú „kapitalistami“ a „investormi“, účastníkmi delenia si zisku. Hoci následne, ako je odborne dávno dobre známe, vždy prichádza k prerozdeleniu, skupovaniu akcii na drobných „kapitalistov“ s maximálne niekoľkými desiatkami akcii a kapitalistov väčších[3]. Na túto cestu sa vydali i naši ponovembroví(akožerevolučný nov. 1989) deformátori. **Sociálna funkcia „cenných“ papierov** *je vyňatie tých peňazí z oblasti výrobnej (Obr. č.2 na zač. kapitoly: 18 TVS - trh výrobnej sféry) a osobnej spotreby, ktoré nie sú kryté produkciou.* Či sa však po takej operácii objaví aj reálna produkcia, alebo nie, závisí nie od akcii(cenných papierov), ale od „živelnosti trhu“ a svojvôle vedení firiem, ktoré získali peniaze za emisiu akcii.

Zisky a straty v rámci procesu vnútroštruktúrnej výmeny tovarov sú z pohľadu jeho centrálnej kancelárie iba podmienečné(relatívne) zisky a straty. Ešte nikdy nikto nepočul niečo také, že by sa jedna z fabrík akéhokoľvek koncernu vo svete kapitálu pohoršovala nad tým, že sa vedenie koncernu zaoberá prerozdeľovaním „zisku“, vznikajúceho v rámci vnútroštruktúrnej výmeny tovarov(a služieb) daného koncernu.

[1] Jej sociálnej, ekologickej, atď..ohľaduplnosti, udržateľnosti. (pozn. prekl.)

[2] Spravidla maloobchodných a nie veľkoobchodných cien. T.j., čo sa týka jeho osobných nákupov a nie nákupov „pre firmu“. (pozn. prekl.)

[3] Vplyvnejších - tých, ktorí mali o pripravovanom procese, jeho už inde dostatočne vytestovaných sprievodných sociálnych javoch a z nich vyplývajúcich „príležitostiach“ -ako sa zachovať, vopred informácie. Viď.: ako sa buduje, presnejšie legalizuje „elita“ na zelenej lúke a privatizácia napr. i v býv. ČSFR(akožeautori: D. Tříska, T. Ježek, P. Pithart, V. Klaus a ďalší.) v konečnom dôsledku do rúk nadnárodných korporácii, ktoré štatisticky pravdepodobnostne predurčene vyhrali danú informačnú bitku a daný program pripravili cez svojich zverencov z prognosťáku, vyškolených za daným účelom v zahraničí už za býv. režimu, keď sa jeho predáci snažili uchrániť svoj nakradnutý majetok pre budúci režim a ho nejakým spôsobom legalizovať. Rovnaký problém-výzvu-„príležitosť“ riešia ostatne všetky davoelitárne režimy pri prechode na efektívnejší otrokársky model. Za poskytnutie daných informácii-možností-technológii transformácie aspoň časti národu nakradnutého majetku, si západní politickí technológovia, protagonisti Západného totalitárneho globalizačného modelu pýtajú svoju nemalú podielovú daň. V konečnom dôsledku po prechodnom období rôznych lokálno-kulturologicky podmienených foriem riadeného chaosu, až po podľa možnosti priamu správu ovládnutých zdrojov cez nastrčené figúrky lokálnych kolaborantov, ktorí sú podľa potreby pri pseudovoľbách menení, či, ak treba, i obetovávaní rozzúrenému davu vo forme obetných baránkov, aby sa otrokársky neokoloniálny režim zachoval. (pozn. prekl.)

V ZSSR bol v podmienkach prevládania štátneho vlastníctva celý peňažný obrat výrobnej sféry do r.1985 vyjadrením práve takejto vnútrofiremnej vnútroštruktúrnej výmeny tovarov v rámci štátu-superkoncernu. So všetkými jeho PODMIENEČNÝMI(relatívnymi) „ziskami“ a „stratami“. A práve tieto „zisky“ a „straty“ začali po roku 1985 deliť. Národné hospodárstvo ZSSR bolo celkovo štátnym monopolom a nemohlo mať zisky a straty v rámci vnútorného trhu. Štát môže iba stratiť kontrolu nad riadením národohospodárskeho komplexu celkovo, dôsledkom čoho prevádzkové prostriedky podnikov, celý fond miezd a úspor občanov stráca kúpyschopnosť; alebo zvýšiť kvalitu riadenia, čo privedie aj k rastu kúpyschopnosti populácie, i rastu fondov spoločenskej spotreby. Avšak ako v „trhovej“, tak ani v plánovej ekonomike nie je ktorýkoľvek z oboch výsledkov spojený ani s celkovým, odvetvovým, či súkromným ziskom. Každý z oboch výsledkov vyjadruje vektory cieľov procesu riadenia celospoločenskej ŠASP(špecializácie a spájania práce) a informačnú bezpečnosť riadiacich okruhov centra-nositeľa týchto cieľových vektorov.

Termíny politickej ekonómie **„nutný produkt“, „nadprodukt“**, ktorému zodpovedá **„nadhodnota“**, akoby prisvojovaná si kapitalistami, sú termíny prázdne(iluzórne)[1]. V reálnom celospoločenskom procese ŠASP(špecializácie a spájania práce) je nemožné rozlíšiť „nutný produkt“ od „nadproduktu“. Nehovoriac o tom, že termín „nadhodnota“ pri pohľade z celosupersystémovej úrovne termínov teórie riadenia proste označuje dodatočnú chybu riadenia spoločenskej výroby. Spojenie pojmov „dodatočná“ a „chyba“, a ešte k tomu i privlastňovaná si súkromným podnikateľom, je hlúposť. O to viac, že i „dodatočnú chybu“ nemožno identifikovať v zložení celkovej veľkosti chyby riadenia, t.j. ceny. A, ako sme už dávnejšie povedali, **sa prostriedkom vykorisťovania človeka človekom javí byť *monopol* na Vedomosti**, umožňujúci tým, ktorý ním disponujú, stanoviť monopolne vysokú cenu na produkt svojej práce. Teda konkrétne predovšetkým na produkt riadiacej-vedúcej práce, a nie prisvojenie si niekým reálnej dodatočnej chyby riadenia, t.j. „ceny“. Je snáď jasné, že v spoločnosti **monopol na Vedomosti** samozrejme neznamená monopol jednej osoby na všetky Vedomosti ale **nerovnaký prístup k získavaniu vedomostí predstaviteľmi rôznych sociálnych vrstiev**. Tento a-sociálny mechanizmus sa pomocou „zákona hodnoty“(ceny) pracovnej sily zrazu objaví pred spoločnosťou ako **nerovnosť spotreby vyrábaného tovaru rôznymi sociálnymi vrstvami** v rámci celkovej ŠASP(špecializácie a spájania práce) pri výrobe daného produktu.

Z pohľadu centrálneho vedenia štruktúrne samostatnej firmy(koncernu), sa pri trhovej ekonomike celá spoločnosť delí na triedy-skupiny osôb: **dodávatelia a odberatelia(kupujúci)**. Firma vyrába bežnú produkciu, energiu, technologické zariadenia, informačné zabezpečenie výroby, dodáva pracovný čas nájomného personálu(pracovné agentúry). Po zavŕšení výrobného cyklu predáva svoju produkciu a odpad – ten, čo nevyhodí a nespracuje, nerecykluje na nejaké formy jej sekundárnej produkcie. Za produkciu firma získava financie.

V rámci celkovej štruktúry ceny produktu rozlišuje politická ekonómia:

1) jej časť, zodpovedajúcu **nákladom** na zakúpenie prudukcie druhých firiem(dodávateľov) – fixné náklady (kapitál) označované ako „F“;

[1] Otázka, čo má táto niekým vytvorená ilúzia, hmla skrývať?..Mechaniku krádeže úrokom? (pozn. prekl.)
Na nevyhnutnosť zbaviť sa týchto termínov, pokiaľ vieme, prvýkrát poukázal práve J.V. Stalin vo svojej práci „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“ ešte v roku 1952. Tým spôsobom J.V. Stalin vyriekol rozsudok smrti nad metrologicky neudržateľnou marxisticko-leninistickou politickou ekonómiou a tak vlastne automaticky v podstate i nad marxizmom celkovo. To Stalinovi nevedia odpustiť skutoční zákulisní režiséri-pohlavári Západu. Avšak priamo to povedať taktiež nemôžu bez toho, aby sa odhalili.

2) jej časť, zodpovedajúcu **mzdám nájomného personálu**, - variabilné(obežné) náklady, variabilný kapitál označovaný „V“;
3) **celkový príjem, „hrubý zisk“**, označovaný aj „C“, z ktorého platia dane a ktorý je určený na osobnú spotrebu majiteľov firmy a je investovaný do výroby: buď v rovnakom odvetví, alebo v odvetviach iných, kde je konjunktúra(rast) trhu vyšší, t.j. prebieha korekcia chyby vo výrobe v súlade so špecifikami kreditno-finančného systému. Táto „C“ sa javí byť práve onou „nadhodnotou“, ktorú si akoby prisvojuje podnikateľ.[1]

•

Z príjmu firma platí dane, nevyhnutné štátu na zaplatenie zamestnancov štátneho aparátu, ozbrojených síl, fondov verejnej spotreby – tej infraštruktúry, ktorú bezplatne[2] využíva celá spoločnosť. Podobne, ako sú na ne odkázané nevyhnutné štátne investície, dotácie výroby, vedy, zdravotníctva, vzdelávania, *keďže vieme, že trh sám nič nevyrieši a ak je ponechaný na svojvôľu oligarchie, vždy vedie urýchlene k monopolizácii, nejakej z mnohých foriem fašizmu a vojne. (dopl. prekl.)

Dôsledkom investícii do súkromnej výroby a platieb do fondov hierarchicky vyšších štruktúr zostane zo zisku iba fond osobnej spotreby vlastníkov[3] firmy a členov ich rodín. Pritom, ak sa

[1] Ako sme sa bavili (v chápaní daného procesu o krok ďalej), keďže má prakticky každá firma, koncern nejaký úver, za ktorý podpísala(avalovala) zmenku, je reálnym vlastníkom každej väčšej firmy z „právnej“ stránky jej veriteľ = banka. A ak aj nie, je vlastníkom väčšiny dodávateľov, resp väčšej časti celkového výrobného reťazca, čim definuje parametre trhu a tým reálne potichu „vlastní“(riadi) všetkých jeho účastníkov. T.j. „nadhodnota“ je v tomto zmysle „hrubý zisk“ príslušnej bankovej asociácie, parazitujúcej na danom výrobnom procese cez zmenkový systém krytý ovládaným súdnictvom(3.formou moci, chrániacou dominujúci politický koncept). Ešte presnejšie ide o súčet zisku z úrokov + emisie monopolne dlhom krytých peňazí (inflácie). Tam sa infernálny kruh pyramídového systému banksterizmu uzatvára a sám spoločnosť- hostiteľa i seba s ňou, ako parazit požiera. Na úkor rastu sociálneho napätia a ničenia biosféry, keď sa firmy a jednotlivci snažia z matematicky celkovo nesplatiteľného dlhu(otroctva) vyplatiť hoc i na úkor svojho času, zdravia, rodín, znečisťovania životného prostredia a devastácie biosféry celkovo. Tak banky(ich úroky) tlačia firmy do generovania, do formovanie spotrebnej-odpadkovej ekonomiky krátkych cyklov kobyliek, zabudovávania kur..ítiek, apod., aby sa úvery točili. Pri dlhodobých výrobných cykloch kvalitných produktov, ktoré dlho vydržia(autá, chladničky, domy,..) totiž nemôžu firmy splatiť investičné úvery pri danom monopolnom statuse privátnych bánk na emisiu obeživa (centrálne banky v momentálnom Západnom režime sú de-fakto len pobočkou privátnych nadnárodných monopolných koncernov). Pozn. prekl.

[2] Áno, vskutku takmer bezplatne, keďže štát žije primárne nie z
A) dane príjmu fyzických osôb, ale
B) právnických, resp. DPH, z dividend podielov štátu na strategických firmách, dane z dividend a dane z príjmov vysoko zárobkových osôb.

Preto je v rámci neokolonializmu aj prakticky väčšina týchto lukratívnych daní odvádzaná hlavne v „partnerských“ domovských štátoch západných „investorov“, z čoho si napr. DE, AT, CH, FR, GB, I apod financujú svoju sociálnu politiku doma na úkor našich občanov v SK, CZ, PL, HU, ROM, BG, EST, LTV, atď.. Niektoré odhady hovoria len ohľadom „nových kolónii“ vo východnej Európe o až 200 mld Euro ročne. O starých finančno-bankových kolóniách v Afrike, J-Amerike, a JV-Ázii ani nehovoriac. I preto môže Západ na čele s USA a Izraelom fungovať aj prakticky už takmer bez vlastného priemyslu, takmer komplet presťahovaného do zahraničných novodobých „KZ“ (koncentračných, pracovných táborov) a vyše 50 % globálnych zdrojov účtovne kradnúť, vysoké HDP podvodne deklarovať a väčšinu svetového bohatstva svojimi neukojiteľnými jelitami a ich miestnym plebsom (cca. 5% svetovej populácie) ako kobylkami nechať spotrebovávať. Pár drobných následne hodí bielym a iným „negrom“ z pseudohumanitných zbierok vlastných občanov s veľkou pompou a reKlamou ako zahraničnú humanitnú pomoc, či propagačné eurofondy. Podľa rôznych prepočtov zaplatí SK za každé Euro z eurofondov cca.3-4 Eurá nepriamych platieb hlavne cez DPH do rozpočtov západných krajín a CZ zaplatí 5-6 Euro za každé Euro z tzv. eurofondov. Podľa agitačnej rozpočtovej metodiky médii EÚ sme pomocou jedného z najklasickejších a najpriehľadnejších účtovných trikov však akože čistí poberatelia dotácii. (pozn. prekl.)

[3] „Vlastní ten, kto riadi“, kto definuje ciele, prípadne metódy ich dosahovania. Presnejšie ten, kto ovláda 1. 3 stupne PFR (prvé tri stupne Plnej funkcie riadenia). Viď aj metódy riadenia trhu, burzy, kultúry v rámci bezštruktúrneho, nepriameho, dištančného riadenia. (pozn. prekl.)

vlastníci a členovia ich rodín REÁLNE zúčastňujú na procese celospoločenského ŠASP(špecializácie a spájania práce) ako riadiaci pracovníci, vedeckí pracovníci, umelci atď., tak ide o plácu za ich prácu, hoci možno i nepriamu[1] a za monopolne vysoké ceny. Ak sa na práci nezúčastňujú, tak ide o jeden z druhov podvodníckeho špekulantstva nekreatívnej lúzy, ktorá existuje vo všetkých vrstvách a národoch akejkoľvek davo-elitárnej spoločnosti. V súvislosti s tým je i stupeň vykorisťovania definovaný pomerom

a) ceny riadiacej(manažérskej) práce k
b) cene výrobnej práce

včítane kritéria prístupu dotyčných osôb k fondom spoločenskej spotreby.

Fixný kapitál[2] je prítomný v štruktúre každého súkromného kapitálu, avšak nie v štruktúre celkového kapitálu spoločnosti. Celkový kapitál spoločnosti sa skladá z

a) fondu osobnej spotreby podnikateľov a
b) fondu pracovnej mzdy (osobnej spotreby) nájomného personálu,
prakticky sa nezúčastňujúceho[3] na investičných operáciách danej spoločnosti.

Tak sa na veci pozerá Adam Smith. Tento pohľad dostal názov „**Smithova dogma**“. Podľa A. Smitha je celospoločenský kapitál určený na finančnú kompenzáciu (zaplatenie) ľudskej práce: minulej, súčasnej a budúcej. K. Marx „opravil“ A. Smitha a V.I. Lenin súhlasil s K. Marxom. Dôsledkom toho je v tzv. marxisticko-leninistickej politickej ekonómii prítomný fixný kapitál ako súčasť štruktúry celospoločenského kapitálu, keďže ten je akože neoddeliteľnou súčasťou fixného kapitálu súkromníka.

Fixný kapitál je celková cena produkcie dodávateľov za jeden obrat kapitálu. T.j. súčet cien ich produkcie sa taktiež z pohľadu dodávateľov rozlišuje na „F“, „V“ a „C“. Ich „F“ sa taktiež ďalej podobne rozlišuje atď..

Z matematického pohľadu vidíme súbor postupností kladných čísel, predstavujúcich fixný kapitál každého podnikateľa, zúčastňujúceho sa na produkcii finálneho výrobku[4]. Spoločnú položku akejkoľvek takejto postupnosti určujeme pomocou vzťahu:

$$F_k = V_{(k-1)} — C_k ,$$

Kde je C_k - náhodné kladné číslo, neprevyšujúce $V_{(k-1)}$ a predstavujúce variabilný kapitál plus nadhodnotu „k-teho“ kapitalistu(podnikateľa). „k“ je číslo kroku **oddelenia príjmov** podnikateľa, zamestnancov a fixných nákladov(kapitálu) z celkovej ceny výrobku. Ide o číslo aktuálneho podnikateľa, ktorý sa zaoberá opracovávaním(pridávaním hodnoty) výrobku na danej etape. T.j., číslo aktuálneho podnikateľa v danej postupnosti opracovania výrobku, opačnej voči reťazcu produkcie dodávateľov prvého podnikateľa v celkovom výrobnom procese.

[1] Môžu i nedostávať plat, podmienený ich primárnou činnosťou v rámci procesu celospoločenského ŠASP(špecializácie a spájania práce).

[2] Podľa ekonomického slovníka: suma kapitálových výdavkov (okrem odpisov) na stroje a zariadenia, nehnuteľnosti, pozemky a iný majetok, vzťahujúca sa tak na jednotlivú spoločnosť, ako aj na celú ekonomiku. Keď sa berie do úvahy celok, tak v porovnaní s HDP predstavuje pomer investícií k HDP vypočítaného výdavkovou metódou v národnej ekonomike.(pozn. prekl.)

[3] Alebo proporcionálne len minimálne, t.j. na dividendových akciách a nie na kmeňových atď. (pozn. prekl.)

[4] Viď mechanizmus odvodov DPH(dane z pridanej hodnoty, de: Mehrwertssteuer), registrácie jej platcov, atď. Taktiež viď špekulantské podvodnícke kolotoče aplikované pri jej tzv. „nadmerných odpočtoch" – dodatočnom vykrádaní štátneho rozpočtu okrem „klasických“ bánk. (pozn. prekl.)

Každý, kto chce, sa môže pozrieť do ľubovoľnej učebnice matematickej analýzy, na kapitolu teórie limít a presvedčiť sa, že limita takejto postupnosti je rovná presne nule. Z toho jednoznačne vyplýva, že ak aj A. Smith možno i v niečom pravdu nemá, tak nie v tejto otázke. K. Marx napísal síce aj nejaké „matematické“ rukopisy, čo nás však ale pri porovnaní s jeho vývodom o chybnosti uvedenej tézy A. Smitha núti predpokladať, že bol buď

a) plnohodnotným mentálnym invalidom (použijúc lekársku terminológiu), keďže matematika je záležitosť abstraktno-logického myslenia, za ktoré zodpovedá hlavne ľavá mozgová hemisféra, alebo
b) bol K. Marx nehanebne drzý v svojej zlomyseľnosti a manipulatívnej podlosti.

Avšak ani teóriu limít nepotrebujeme na to, aby sme sa presvedčili o správnosti pohľadu A Smitha v danej veci. Proces drobenia fixného kapitálu na variabilný kapitál a mzdy je podobný situácii, keď nejaká parta sedí pri stole s lyžicami v rukách a náhodne si jeden druhému predávajú misu s kompótom. Aj decku je jasné, že dôsledkom toho bude misa dočista vylízaná. Avšak „najväčší filozofovia“ K. Marx, F. Engels, V.I. Lenin a spol. akoby jednotne tvrdia, že:

„Decko sa mýli, na stenách misy zostane hodne kompótu, lebo misu je **objektívne** akože nemožné vylízať a vyškriabať ju lyžicou“. Cez ústa dieťaťa znie pravda a ústami klasikov znie nadnárodné kriminálne špekulantstvo, keďže ono určuje momenty, kedy je „banka“(misa, alebo CENTRÁLNA BANKA?) prázdna a „hra“(s dopredu predurčeným víťazom) ukončená.

Z pohľadu vedenia podvodných nadnárodných špekulantov sú klasici vskutku géniovia, keď vytvorili a DAVU(stádu) naočkovali takúto „politickú ekonómiu“.

Marxisticko-leninistický nedeliteľný zvyšok fixného kapitálu môže byť interpretovaný iba ako „cena prírody“. T.j. cena všetkého toho, čo nie je vytvorené prácou človeka. To v terminológii teórie riadenia znamená „chyba prírody“.

Presne tak, ako si parta s lyžičkami pri stole prehadzuje misu s kompótom, tak si aj súkromné výrobné prevádzky prehadzujú jedna druhej nimi od druhých získané „F“ spolu so svojimi doplnkami k nemu[1]. Proces beží až pokiaľ „F“ nevyjde z kolobehu výmeny tovarov spolu s finálnou produkciou koncovej spotreby smerom do oblasti spotreby osobnej, štátnej a predanej do fondov celospoločenskej spotreby. T.j. pokiaľ „F“ nevyjde za hranice bloku 18 TVS („trh“ výrobnej sféry) na schéme z obr.2.

Avšak prítomnosť „nedeliteľného zvyšku“ v marxisticko-leninskej politickej ekonómii vedie k opakovaným súčtom, t.j. mnohonásobnému zohľadneniu jedných a tých istých nákladov, čo umožňuje ešte dodatočnú manipuláciu „zákona o hodnote“ a rôzne ohodnocovať(oceňovať) jeden a ten istý zoznam položiek a spoločnosťou vyrobenej produkcie[2]. Práve tým sa zaoberal ŠÚ

[1] Tieto doplnky, prídavky k nemu dostali v ekonomickej vede súčasnosti názov „pridaná hodnota“, na ktorú bola vyrúbená daň(spomínaná DPH). **Pridanú hodnotu** tak treba odlišovať od **nadhodnoty**.

[2] Keď máme dve firmy, z ktorých jedna vyrába traktory a druhá sa zameriava na výrobu „radlíc“, po zavesení ktorých sa traktor zmení na buldozér, tak v závislosti od toho, na ktorom z oboch závodov sa montujú radlice, dostanete aj dve rozličné hodnotenia celkového spoločného produktu.

Pri cene traktora 1000 menných jednotiek (m.j.) a cene radlice 100 m.j., bude cena buldozéra minimálne (bez pridanej hodnoty) 1100 m.j.

Ak vyrobíme 1000 traktorov a 100 z nich predáme firme vyrábajúcej radlice, tak ona finalizuje 100 buldozérov. Vklad výrobného sektoru do HDP(hrubého domáceho produktu) bude 900 traktorov a 100 buldozérov: 1000 tr. x 1000 m.j. + 100 buld. x 1100 m.j. = 1 110 000 m.j.

(Štatistický úrad), Prognostický úrad, CPK (Centrálna plánovacia komisia), Cenový úrad a Ministerstvo financií ČSSR a ich ekvivalenty v celom býv. Východnom bloku, RVHP.

To je ešte jedna príčina, pre ktorú nemá zmysle porovnávať rozpočtové dotácie Západu a bývalého Východu na rozličné ceny. T.j. USA proste používajú inú politickú ekonómiu. No, a manipulovanie cien (včítane cien cenných papierov a obeživa) je zasa prostriedkom globálneho podvodného špekulantstva, *kšeftovania, riadenia trhu a burzy ako takej. Marxistická politická ekonómia „vyučovala" ňou samou vymyslenú FIKCIU a nie **skutočnú výrobu, účtovníctvo, distribúciu a spotrebu produkcie**. Preto sa v býv. ČSSR i druhých krajinách býv. svetového tzv. socialistického systému javila byť práve táto marxistická politicko-ekonomická FIKCIA základom svetonázorovo negramotného choromyseľného riadenia ekonomiky OFICIÁLNYM vedením daných štátov[1].

* * *

Ak bude finalizované rovnaké množstvo traktorov a radlíc ako v prvom prípade, ALE 100 radlíc bude predaných firme vyrábajúcej traktory, tak finalizovanej výroby do HDP bude 900 traktorov, 100 buldozérov a 100 radlíc:

900 tr. x 1000 m.j. + 100 buld. x 1100 m.j. + 100 radl. x 100 m.j. = 1 020 000 m.j.

Ako vidíme z porovnania oboch hodnotení ceny jednej a tej istej finalizovanej produkcie, tak s CIEĽOM zvýšenia HDP v jeho finančnom vyjadrení, stačí v rámci „kreatívneho účtovníctva" pri výrobe buldozérov akože „predať" traktory firme(*dcérskej..či dokonca „materskej" spoločnosti) vyrábajúcej radlice-lopaty. Je prakticky jasné, že previesť doplnkové súčiastky(radlice) do fabriky, kde vyrábajú traktory je jednoduchšie a lacnejšie, ako prevážať celé veľké traktory do firmy vyrábajúcej radlice. Tento spôsob výroby buldozérov však znižuje nielen vklad výroby traktorov do celkového HDP, no ešte aj znižuje spotrebu transportných služieb zo strany priemyslu, čim znižuje i vklad transportu do celkového HDP v jeho finančnom vyjadrení.

Tento príklad je iba demonštratívny-modelový a nesmie byť v žiadnom prípade chápaný v tom zmysle, že jedna firma má produkovať kompletný zoznam potrebných súčiastok, vyrábaných reálne mnohými firmami v rámci procesu ŠASP(špecializácie a spájania práce). On ukazuje len možnosti manipulovania a machinácii pri ohodnotení jednej a tej istej produkcie na základe marxisticko-leninistickej politickej ekonómie. Tak však žiaľ pracovala do nemalej miery celé Štatistické úrady býv. Východného bloku a Štátne plánovacie komisie zabezpečovali rast HDP neraz zhruba práve takto.

*Ďalšia vec je, že dnešný neokoloniálny západný model korporátne-monopolizovaného riadenia „voľného" trhu doviedol tieto šialené praktiky do takmer absolútnej dokonalosti. Na Západe - v Nemecku, Rakúsku, FR, SUI, I, GB,..sa prakticky už nič nevyrába, všetko robia novodobí otroci hlavne vo východných pracovných táboroch a v materských krajinách nevyrobia (prehnane povedané) už ani tú jedinú skrutku, ku ktorej to auto pripoja a následne pomocou nižšej úrokovej sadzby(viac hotovosti k dispozícii na trhu) doma i predajú, čím získajú aj väčšinu DPH. (ľudovo povedané: „Kabát je súčasťou gombíka") Ani nehovoriac o spomínanej hrubej podvodnej manipulácii reálneho vlastného HDP smerom nahor a na úkor kolónii, dividend, dane z prijmu kmeňových zamestnancov materského koncernu(manažmentu). Tak v EÚ „zlegalizovaným" znormatizovaným prelobovaným „kreatívnym účtovníctvom" všetkých naokolo okrádajú a deklarujú akože vyššiu efektivitu výroby a služieb, hoci oproti nám (SK, CZ,..) v prepočte na obyvateľa reálne takmer žiadnu ani nemajú a ide väčšinu len o fiktívne služby-finančno-účtovné machinácie maskované akože za výskum a vývoj (pozn. prekl.)

[1] To sa týka aj situácie v ´90 rokoch 20.stor, keďže v ekonomickej náuke a systéme prípravy manažmentu stále prevládali nositelia marxisticko-leninistických zvykov myslenia a tak i spôsobov riadenia ekonomických informácii(*i keď začali byť postupne riadenými okolnosťami presadzovaní na Západe inak zámerne zle vyškolení noví lokálni správcovia kolónii, osadzovaní médiami systematicky na kandidátky nie podľa toho, čo o politike ekonómie vedia, ale čo nevedia). Prehodnotenie dôsledkov a minulosti marxizmu ako celku, tak aj v politickej ekonómii ešte stále v spoločnosti neprebehlo.

A) Nenávistný vzťah k nemu, formálne vyhlásenie zrieknutia sa ho a
B) **Skutočné očistenie sa od chybovosti jeho kultúry myslenia** (riadenia informačného procesu) sú dve rôzne veci.

Doplnenie z r.2004

Objasnenie otázky o „dogme Smitha“

Teraz si vysvetlíme, že nesúhlas s Marxom v otázke „dogmy Smitha“, vyjadrený ešte v roku 1991 v rámci prvého vydania „Vody Mŕtvej“ nie je výsledkom našej vlastnej analýzy „Kapitálu“. Uvedená analýza vedeckej neudržateľnosti „Kapitálu“ bola vypracovaná jedným z našich kolegov ešte v 80-tych rokoch 20.stor. Okrem omylu Marxa v otázke o „dogme Smitha“ a opakovaných „prípočtov“ (dôsledkom ktorých môže byť jedna a tá istá oblasť výroby nacenená rôzne), dotyčný kolega poukázal ešte na množstvo ďalších vyslovených blbostí, ktoré sa nachádzajú v Marxovom diele „Kapitál“. Po zverejnení svojich výskumov, reagovala na neho vtedajšia marxistická nomenklatúrna „elita“ vo Východnom bloku šikanou tak, že ho najprv nechali predviesť na psychiatrické vyšetrenie, ktoré ho síce charakterizovalo ako psychicky zdravého, avšak za jeho vedecké štúdie ho z tzv. Komunistickej strany vylúčili aj tak. Pritom prominentní marxisti z vtedajšej Akadémie vied a Vojensko-politickej akadémie Lenina ale aj tak neboli schopní poukázať akékoľvek chyby v jeho matematických dôkazoch a systéme ich vysvetlení.

Následne VP proste len zahrnul niektoré nálezy tohto kolegu do svojich pracovných materiálov vo veci ekonomickej problematiky a odtiaľ sa neskôr dostali do „Vody Mŕtvej“. Avšak potom, ako bolo zverejnených niekoľko vydaní „Mŕtvej Vody“, začali zástanci marxizmu tvrdiť, že sú politicko-ekonomické názory VP postavené na marxistickej politickej ekonómii a VP sa vo svojom názore na „dogmu Smitha“ mýli. T.j., že K. Marx má pravdu.

Preto si preberieme v tomto vydaní otázku rôznych názorov v súvislostí so vzťahom k „dogme Smitha“ podrobnejšie. Začneme z toho, že text K. Marxa („Kapitál“, zv.1, hlava **XXII**), kde on vyjadruje svoj nesúhlas s A. Smithom v otázke ohľadom štruktúry spoločenského kapitálu, umožňuje jej prečítanie dvojakým spôsobom. A okrem toho obsahuje potichu medzi riadkami ešte aj zámenu jedného zmyslu za druhý.

V závislosti od varianty prečítania Marxovho textu, má matematicky formálne pravdu buď A. Smith, alebo K. Marx. Avšak finančno-ekonomická interpretácia matematicky bezchybne získaného výsledku, prebieha v prípade priznania pravdivosti K. Marxa smerom k zámene jedného zmyslu zmyslom druhým.

Marx, vyjadrujúc svoj nesúhlas so Smithom, píše:

„Dôsledkom principiálne chybnej analýzy sa A. Smith domnieva, že ak sa aj každý individuálny kapitál delí na fixnú a variabilnú zložku, tak spoločensky kapitál sa celkovo skladá iba z variabilného kapitálu. T.j., celý spoločenský kapitál je používaný na výplatu miezd. Napr.

výrobca textilu zmení 2000 libier na kapitál. Jednu časť týchto peňazí minie na mzdu tkáčov a druhú časť na kúpu vlnenej priadze, strojov atď. Avšak ľudia, od ktorých kúpil priadzu a stroje, taktiež časťou získaných peňazí platia zasa mzdy svojim robotníkom atď. Až pokiaľ nakoniec všetkých 2000 libier nebude minutých na mzdy, alebo celý produkt, reprezentovaný tými 2000 librami, nebude spotrebovaný samotnými pracovníkmi z výroby. Ako vidíme, celá sila tohto argumentu spočíva v slovách „atď.“, ktoré nás posielajú od Pontia k Pilátovi. Adam Smith tu prerušuje skúmanie daného javu zasa raz presne tam, kde sa začínajú ťažkosti s ním“.

Potom Marx začína nový odsek:

„Pokiaľ skúmame iba fond celkovej ročnej výroby, každoročný proces produkcie je veľmi jasný. Avšak všetky časti ročnej produkcie musia byť vyvedené na trh, čím sa práve začínajú komplikácie. Pohyb jednotlivých kapitálov a osobných príjmov sa prepletajú, miešajú a strácajú sa v celkovom premiestňovaní – v pohybe spoločenského bohatstva, - ktorý mätie zrak a stavia pred bádateľa veľmi zamotané úlohy. V treťom diely druhej knihy uvediem analýzu skutočných vzťahov“.

Sústreďme sa na to, že v prvom odseku je postupnosť pohybu od jedného kapitalizmu k druhému (v ktorom sa pozoruje premena východzej sumy kapitálu na variabilný kapitál), neohraničená akýmikoľvek časovými lehotami. T.j., formulácia „atď“ nevyjadruje chronologické ohraničenia a v súlade s tým, keď prejdeme k teórii limít z matematickej analýzy, prídeme k názoru, že pravdu má A. Smith. Práve taký spôsob prečítania textu K. Marxa tvorí aj základ pohľadu vysloveného v predchádzajúcich redakciách „Vody Mŕtvej“ ohľadom nesprávnosti názoru K. Marxa v tejto otázke.

Druhý odsek uvaľuje chronologické ohraničenie na proces drobenia skúmanej východzej sumy, ktoré je jeden rok. V súlade s tým ide o vylúčenie možnosti zamerať postupnosť počtu skúmaných kapitalistov na nekonečno. Dôsledkom toho sa reťazec preruší, ak sa do hľadáčiku dostane chronologicky posledný krok kúpy-predaja surovín a strojov, uskutočnený v roku predchádzajúcemu ten skúmaný.

Dôsledkom toho získame nenulový zostatok počiatočnej sumy, predstavujúci osebe fixný kapitál posledného skúmaného kapitalistu. Z toho vyplýva, že A. Smith sa akoby pomýlil a pravdu má K. Marx.

Ak by sme však skúmali maximálne objemný makroekonomický systém, majúci iba vnútorný trh a nemajúci zahraničný trh (hospodárstvo celého ľudstva tejto planéty), tak **by sme tento nenulový zostatok nemali nazývať „fixný kapitál“, keďže podľa definície fixného kapitálu sú fixným kapitálom prostriedky, vynakladané na produkty a služby, kupované u druhých súkromných podnikateľov pre potreby svojej vlastnej výroby.**

Ak existuje v makroekonomickom systéme iba vnútorný trh, tak tento zostatok nepredstavuje sám osebe „fixný kapitál“, ale „variabilný kapitál“ výrobných cyklov, vonkajších vo vzťahu k skúmanému cyklu (roku). T.j., ide o variabilný kapitál predchádzajúcich cyklov. Práve tento prípad máme na mysli vo „Vode Mŕtvej“ (a v prípade prítomnosti vonkajšieho trhu sa fixný kapitál objaví v štruktúre spoločenského kapitálu z bilancie zahraničného obchodu).

V marxistickej politickej ekonómii však niet názvu pre variabilný kapitál cyklov vonkajších voči cyklu skúmanému. V tom je podstata skrytého podvrhu jedného zmyslu druhým, potichu vykonaná marxistickou politickou ekonómiu a jej tvorcom, resp. tvorcami[1].

* *
*

Ďalej nasleduje pokračovanie textu z r.2000.

Zo štruktúry ceny F+V+C je vidno, že s vnútornou výmenou tovarov firmy je priamo zviazané iba „V“, idúce na mzdy za **prácu zamestnancov, riadených** direktívno-adresne(priamo). „F“ a „C“ je určované konjuktúrou trhu a nepodlieha direktívno-adresnému riadeniu zo strany firmy. Z tohto dôvodu je možné pri danom cenníku a vyčerpanej kapacite trhu zväčšiť „C“ predovšetkým na úkor zmenšenia „V“. T.j., Optimalizáciou výroby = znížením množstva zamestnancov, neproduktívne stráveného času a zvýšením výrobnej kultúry v už používaných technologických procesoch, čo vedie k efektívnejšiemu využitiu „F“. To je úlohou direktívne-adresného riadenia, t.j., „riaditeľsko-administrativneho“ systému firmy. Ide o jej vnútornú záležitosť, v ktorej sa nijako neprejavuje vonkajší „rozpočet“, „samofinancovanie“, hoci je jej chod podriadený snahe o rentabilitu výroby. Vnútorné direktívno-adresné riadenie je založené na svojvôli administratívy, aj keď ohraničenej jej chápaním morálky, etiky a taktiež jej mierou dodržiavania zákonov. Po vyčerpaní tohto zdroja, ak to umožňuje veľkosť trhu a vyhodnotenie perspektív konjuktúry, je možné rozšíriť a/alebo obnoviť výrobu. Na to sa môže v „trhovej“ ekonomike ukázať nevyhnutným získanie dodatočných financií. Buď zo svojho vlastného zisku, alebo kapitálu zobraného na dlh za akcie firmy ich emisiou na burze, alebo ako úver.

Splatenie dlhov sa predpokladá z rozpočtu získaného z budúceho zisku. Avšak požičaním si kapitálu na dlh sa veriteľ zúčastňuje na časti zisku, ktorého objavenie sa u podnikateľa je zatiaľ ešte iba POTENCIÁLNE možné vďaka kreditu veriteľa. Opodstatnenie tohto práva veriteľa na účasť na zisku má rôzne formy:

a) od jednoduchého „ja by som i sám mohol investovať peniaze do výroby a sám obdržať zisk“. Avšak na to je nevyhnutné, aby peňazí bolo viac, ako nejaké minimum, keďže ako aj v jadrovej fyzike, existuje prakticky v každom odvetví výroby nejaké „kritické množstvo“(nevyhnutných vstupných nákladov), ktoré až keď prekonáme, sa peniaze môžu stať kapitálom („samorastúcou hodnotou“ v terminológii marxizmu; samorastúcou chybou riadenia – v terminológii teórie riadenia). Na prekonanie tohto kritického prahu je potrebná spoločná kasa akcionárov-zakladateľov(príp. družstevníkov, partnerov v s.r.o., atď..), nahromadivších malé sumy, ktoré sa nemôžu samostatne stať kapitálom v danom odvetví;
b) do profesionálne úžerníckeho „dávajúc ti toľkoto peňazí, ja riskujem, že ty ich minieš a zisku nebude. Takých ako ty, mám veľa, mnoho z nich skrachuje a pre mňa sú to straty. Preto potrebujem svoje úverové percento(*i záruku tvojim majetkom), aby i tebe(ak

[1] Konštruktérmi.. keďže sa tu- a tam predpokladá, že Marx(dieťa európskych super“elít“ – vtedajšej „zlatej mládeže“, vnuk dvoch vysokopostavených rabínov, mocného bankárskeho klanu) dané dielo nepísal sám, ak ho vôbec písal..do akej miery. Ostatne podobne, ako neskôr i Adolf Scheckel-Gruber a mnohí ďalší ume(ě)lých „velikánov dejín“(pozn. prekl.)

neskrachuješ), i mne (ja aj tak neskrachujem) bolo dobre, keďže na úkor úverového percenta ja pokryjem i SVOJE straty z krachu mojich(alebo VYKRACHOVANÝCH MNOU? – to je podstata, nad ktorou akože nieto času zamyslieť sa..) dlžníkov.“

Po tom, keď je vzájomné pochopenie sa s kreditorom[1] dosiahnuté, sa situácia kvalitatívne zmenila. Ak aj do tohto momentu, hoci aj z pohľadu súkromného podnikateľa “živelnosť trhu” existovala, tak od momentu príchodu ORGANIZOVANÉHO kreditora(veriteľa) živelnosť trhu **objektívne zmizla** a začalo sa **subjektívne** RIADENIE “živelnosti”. Aj keď vo fantázii súkromného podnikateľa, a možno i mnohých “trHovníkov”, ona pokračuje vo svojej existencii ako kedysi[2] (pred spomínanou udalosťou príchodu úroku). Tak, ako aj v prvotnopospoľných dobách výmenného obchodu stanoveného podľa princípu “tu, teraz, výmena z rúčky do rúčky”.

Bankový kredit sa od kreditu súkromného úžerníka odlišuje iba tým, že úžerník vkladá do pasce úžery ako návnadu „svoje“ „čestne“ nadobudnuté peniaze a banka ponúka do úžerovej pasce peniaze svojich vkladateľov, vracajúc vkladateľom časť úžerného percenta ako percento vkladu[3].

Na príslušnej etape rozvoja spoločenskej výroby je prosba podnikateľa o kredit sprevádzaná otázkami protistrany:

1. Čo chcete vyrábať?
2. Podľa koho patentov a technológii?
3. Komu to chcete predávať?

apod..

V závislosti od odpovedí na tieto otázky sú formulované aj podmienky kreditu, určujúce rámec možného NEÚSPECHU USKUTOČNENIA DANEJ VÝROBY, vychádzajúc so spoločenských záujmov, a STABILITU PLATOBNEJ SCHOPNOSTI podnikateľa, vychádzajúc zo záujmu kreditora na úspešnom fungovaní danej výroby v danom spoločenstve pri jeho danej sociálnej organizácii a vlastníckych vzťahoch výroby jeho reálnych vládcov[4].

Potom si už stačí iba spomenúť na Starozákonné

[1] A nie s podielnikom-akcionárom, keďže finančná spokojnosť podielnikov je podmienená vedením(manažérmi) firmy, a finančná spokojnosť i vedenia i podielnikov je podmienená **finančnou blahosklonnosťou kreditora**(veriteľa), ktorý riadi v rámci ním ovládaného trhu celoplošnú distribúciu úverov-hotovosti, tvoriacich podstatnú časť peňažných prostriedkov mnohých spoločenstiev.

[2] Nástrojov riadenia trhu je samozrejme viac, i keď úverová politika a emisia obeživa sú jedným z hlavných, ak nie najhlavnejším. Podlieha však aj kulturologickému inžinierstvu formovania svetonázorových a metodologických stereotypov myslenia populácie, zmien dejín a úrovne chápania procesov populáciou, protežovania a projektovania príslušných náboženstiev – dnes nahradzovaných systematicky médiami, atď. apod.(pozn. prekl.)

[3] Dnes už ani to nie a banke stačí podľa prelobovaného zákona iba malá frakcia(časť) požičanej sumy(2,5 – 5%). Ostatné požičané peniaze reálne nemá na účte, ale ich proste vytlačí a sú akože kryté iba dlžníkovým podpisom(a majetkom), že ich vráti + kumulatívny úrok. Tým by sa v prípade neposkytnutia ďalších úverov znížilo množstvo hotovosti v obehu. Preto sa v tejto pyramídovej hre, kde vždy vyhráva bank-a zhrabne podľa výšky úrokovej sadzby postupne celý majetok daného národa, kultúry a všetkých zotročí de-facto s matematickou presnosťou podľa nastavenia rýchlosti celého mechanizmu.(pozn. prekl.)

[4] T.j., všetky kľúčové „biznis“-informácie má tak k dispozícii daná banková asociácia-trust a jej dcérske priemyselné spoločnosti, ktoré oficiálne, či potichu vlastní-riadi. Tak v podstate pri dostatočnom vplyve-zdrojoch, skúsenostiach, odhodlaní.. moci, riadi ako každá mafia, ktorá nestrpí konkurenciu, cez monopolný „pool“(tichú radu „najvyšších“ s tandemom na čele) +- celý trh a burzu ako nástroj súčasti definovania rámca vývoja stereotypov kultúry myslenia a správania sa danej cieľovej skupiny, či celej civilizácie. **Treba si teda uvedomiť, že bankám a korporáciam.. v reálnej politike naozaj nejde o peniaze, ale o moc. (**pozn. prekl.)

„A budeš dávať na úver mnohým národom, ale sám na úver brať nebudeš!“

a pozrieť sa do brožúry B.P. von Egerta „Treba sa chrániť“ (SPb, r.1912, tá oznamuje s odkazom na židovské kruhy USA nasledovné: svetové židovstvo, včítane toho „ruského“, vyhlásilo Rusku vojnu; preto Rusko kredity nedostane, a výhodné kredity a bezúročné pôžičky dostanú jeho protivníci). Tak zrazu všetky kamienky danej mozaiky do seba krásne zapadnú. Globálna organizácia úverovania v rukách židovskej mafie, podriadenej rabinátu direktívno-adresným spôsobom, sa javí byť prostriedkom bezštruktúrneho riadenia „trhovej“ ekonomiky a korupčnej politiky v globálnom merítku. Organizovanie kreditovania v rukách pseudoetnickej mafie podriaďuje direktívno-adresné riadenie v prakticky akejkoľvek, navonok hoci aj akože samostatnej výrobe, záujmom generality globálnej MAFIE od momentu podpisu dohody o prijatí úveru.

Jednoducho povedané:

Židovská „veda“ kabala
Starozákonnou mystikou bývala.
Kľúče písiem Mojžiša chránila,
Starožidovská tradícia v nich žila.
Iba úzky kruh do nich bol zasvätený,
A zmysel jej bol tajomstvami ohradený.
No hoc by aj mnohé za maskou tou neskryté,
Spoznané je v zaHade zriadenie kredita.
Nie náhodou arabská že vrava,
Zvala židovským slovom kabala
Úpisy dlhové.

Vo význame tom –
Ja, myslím, že sotva sa mýlim, -
Na zmenu jarmu otrockému
prišla ku našim predkom dávnym:
Vypočul „boh“ národné prosby
A počal zmenu od Kulikovskej hrozby[1]
Z tých čias ľud náš kabalu plne spoznal,
Útlak bezvýchodný v nej doznal,
A v tomto strašnom zmysle,
Ona teraz kočuje v živote našom a hĺbke mysle.
Hoc i časom upadla a stála v diaľke zahalená,
No v deformách režimu nového vystupuje obnovená.

Mechanizmus[2] **ÚROKU** sa javí byť

1) jedným zo všeobecných prostriedkov riadenia, keď sa nachádza v rukách samotnej spoločnosti alebo JEJ štátu(zriadenia).

[1] Bitka na Kulikovom poli r.1380. Knieža Dmitrij Donskoj porazil tatársky štát Zlatú hordu, ktorá na Rusi vládla, avšak „nepozornosťou“ spoloČnosť z jarma jedného, po(s)tupne do jarma druhého padla? (pozn. prekl.)

[2] Fenomén, zriadenie, inštitút, inštitucionalizácia. (pozn. prekl)

2) Naopak, ak sa orgán úročenia nachádza v rukách protinárodnej internacistickej mafie, ide o jednu z najefektívnejších kategórii vyšších komplexných zbraňových systémov.

V Euro-Americkom konglomeráte sa táto zbraň 4.operačnej úrovne nachádza pomerne pevne v rukách sionistických internacistov.

Požiadavka nevmiešavania sa jednotlivých štátov do ekonomickej činnosti poločnosti, je vo svojej podstate požiadavkou MAFIE o poskytnutie voľnosti jej zasahovaniu do riadenia ako

A) celonárodného hospodárstva každej tejto jednotlivej krajiny, tak i do

B) globálnej ekonomiky celého ľudstva.

Z toho vyplýva, že v krajinách konglomerátu sú riadenie a financie v tomu zodpovedajúcom prepojení. Tak je i Východná Európa bojovým poľom, kde je všetko ničené.

Riešenia majú jej národy dve:

1) buď sa vzdať na milosť a nemilosť siointernacizmu a stať sa jeho pracovným dobytkom, alebo
2) likvidovať siointernacizmus v **globálnom merítku**.

To je však záležitosť bezštruktúrneho riadenia, ktorého základné princípy je nutné pochopiť každému občanovi, ak chce prestať byť otrokom-ovčanom. Mechanizmus úročenia, predsa ako nástroj riadenia, ako sme si už v predchádzajúcich kapitolách vysvetlili, patrí taktiež pod paletu jednotlivých spôsobov bezštruktúrneho riadenia spoločnosti, burzy a trhu.

Ďalší aspekt problému sa prejavuje v tom, že dlžník by aj z kože vyliezol, len aby sa vyplatil s kreditorom(veriteľom)[1]. V momente keď sa inštitút kreditu stane sociálnym javom, ústi tento dej(proces) do toho, že fond času života spoločnosti sa posúva smerom k poškodzovaniu rozvoja jej duchovnej kultúry myslenia a oddychu. T.j., ťažisko fondu času[2], a ďalších zdrojov, ktoré má daná spoločnosť k dispozícii, sa posúva smerom k

A) rozvoju technokracie – rôznych umelých „protéz“[3], namiesto

B) rozvoja potenciálu druhu HSS(Homo sapiens sapiens) - Človeka ako takého.

Práve preto sa celý svet pripravuje **arogantne osláviť výročie 500-rokov**[4] od počiatku genocídy pôvodného obyvateľstva Ameriky po jej „objavení“ K. Kolumbom – jedným z mnohých sliediacich po svete, hľadajúc bohatstvo-zdroje, aby mohli vyplatiť svojich židovských kreditorov. Ak cirkev aj niečo splietala o pokání a poprosení o odpustenie za hriechy minulosti, tak i tento príklad nám jasne hovorí, že celé pokolenia sú schopné hrešiť po smrti zakladateľa nového typu hriechu. Pritom hriech úžerníctva - dávanie na úrok, vôbec nie je hriechom „prvotným“, ale niečo „kvalitatívne“ iné ..a dokonca aj Bibliou[5] ospevovavé..

[1] Aby sa vyslobodil, keď pochopí, “vo co go”. (pozn. prekl.)

[2] Fond príslušného počtu biologických, sociálnych, resp. astronomických cyklov.

[3] z ktorých niektoré môžu byť však i dočasne prospešné, resp. pri dočasne chybnom smerovaní celkového vývoja spoloČnosti i nevyhnutné (pozn. prekl.)

[4] Tento odsek bol napísaný ešte pred týmto výročím, ktoré bolo „oslavované“ v r. 1992.

[5] Hlavne v Starom Zákone – z pohľadu dnešnej cirkvi je Starý a Nový Zákon nedeliteľná časť jednotne nazývaný Biblia. Deuteronómium, 23:19-20, 28:12; Izaiáš 60:10-12 (pozn. prekl.)

V živote sa stretávame s degradáciou dávnejšie vyprodukovaných výrobkov dôsledkom živelného a vojenského poškodenia, starnutia fyzického i morálneho. **SAMO-S-Práva** spoloČnosti by mala zabezpečovať kompenzáciu strát vyplývajúcich z degradácie, rast spotrebiteľskej kultúry a blahobytu spoločnosti. V podmienkach existencie kreditno-finančného systému spoločnosti sa všetky tieto procesy prejavujú ako:

a) inflácia;
b) pád cien produkcie (deflácia);
c) rast fondov spotreby pri zachovaní úrovne cien;
d) vytláčanie produkcie zo spotrebného trhu do oblasti bezplatných fondov spoločenskej spotreby atď.

Cez kreditno-finančný systém je riadený aj rast efektivity **PRÁCE CELEJ DANEJ SPOLOČNOSTI** (no i jej pád..). Židovská úžera je priemerne[1] vždy vyššia, ako tempá rastu efektivity práce(jednotlivých krajín) v ich finančnom vyjadrení včítane zohľadnenia inflácie.

Vďaka tejto osobitosti sa financie v priebehu stáročí skoncentrovali v Euro-Americkom konglomeráte v rukách niekoľkých židovských rodín:

Majetok z bankrotov (od občanov neschopných splácania) len za symbolickú cenu prechádzal k úžerníkovi, alebo bol predávaný v dražbách.. kto šéfuje aukčným domom, sme si už rozobrali dávnejšie..

Peniaze sú „všeobecnou protihodnotou“[2] vzájomne odcudzujúcim ako

a) človeka od podstaty práce a bytia(života), tak aj
b) prácu a bytie od človeka.

*Úžera = úrok vyšší ako tempo rastu efektivity práce[3].

Úžera v priebehu stáročí pohlcovala ako znovu vytvorený, tak aj dávnejšie vyprodukovaný majetok spoločnosti a jednotlivcov v jeho peňažnej, podstatou dávno odcudzenej forme do rúk súkromného kreditora.

Židovstvo počas stáročí celkovo vystupovalo ako jediná korporácia kreditorov[4], podriadených jednej generalite MAFIE, vykladajúcej ich spoločný zákon podľa okolností a cieľov-príkazov nadžidovského prediktora.

Presne podľa Biblie:

„i vládnuť budeš nad mnohými národmi a oni nad tebou vládnuť nebudú“

(Deuteronómium 23:19-20, 28:12)

a

„Ktorí nebudú chcieť tebe slúžiť, tí umrú, také národy úplne vyvraždené budú“

(Izaiáš[5] 60:10-12)

---

[1] Niekedy je akože nižšia, no je maskovaná rôznymi zámerne zneprehľadňujúcimi, maskovacími poplatkami. Nižšie úroky ako rast HDP sa dávajú len dočasne a z čisto politických dôvodov – viď nadnárodná korporátna súkromná výnimka pre Nemecko a Japonsko po II. svetovej vojne. (pozn. prekl.)

[2] Ekvivalentom, invariantom (pozn. prekl.)

[3] *Priemernej efektivity práce v danej spoločnosti, pri zohľadnení hrubého domáceho produktu v stálych cenách.

[4] I keď prísne hierarchicky, kastovo štruktúrovaná, kde i najnižšie vrstvy „vlastnej rasy“ dostávajú nejaké tie výhody-omrvinky z cekovo ostatným národom nakradnutého stola, no zato sú i ako „dymová clona“, chvost jašteričky-slepúcha, neraz v prípade potreby-zahmlenia obetované, aby hydra-hlava XXII utiecť a systém úžery neskôr, či ZATIAĽ inde reštartovať mohla.. (pozn. prekl.)

[5] Boh na lotra cieli: Alexander Izaievič Co-LŽE-nicin je „prorokom“(projektantom) rovnakej zverskej doktríny. *Starozákonný Izaiáš zomrel hroznou násilnou smrťou – bol vraj podľa biblie rozpílený.

A) Jeden úžerník je teda akože špekulant a podvodník
– drobný kriminálnik a
B) druhý úžerník „zo zákona“ akoby Mojžišovho je už súčasťou nadnárodného systému bezštruktúrneho(nepriameho) riadenia ekonomiky. T.j., súčasťou nikoho z tejto obrovskej kriminálnej zločinnosti nepodozrievajúcich „slobodných“ „súkromných“ podnikateľov.

T.j., úžerníci(moderne: banksteri), konajúci organizovane podľa Starého Zákona, sú proste **armádou**, uskutočňujúcou programovú EKONOMICKÚ GENOCÍDU voči celým národom.[1]

Ak podľa názoru niektorých, *„je politika zkoncentrovaným vyjadrením ekonomiky“*,
tak zhrnutím vyjadrenia *„nového politického myslenia“,*
vyjadrujúceho *„nové ekonomické myslenie“*
týchto niektorých „samovyvolených“,
vyzerá byť obyčajný primitívny predstarozákonný internacizmus, ktorého cieľom je:

a) zničiť riadenie ekonomiky, dôsledkom čoho sa zrýchlia degradačné procesy a spadne nie len tempo rastu danej ekonomiky, ale aj efektivita jej pracovnej produktivity;
b) zničiť konkurenčný(štátny) monopol na riadenie zahraničného obchodu a urobiť východoeurópske meny „konvertibilnými“;
c) ponúknuť kredity a keď hra dvoch falošných(označených) dolníkov bude dokončená, koruna bude za pár centov[2], vystavia nám faktúru na skúpenie hospodárstva novej kolónie za práve tých pár centov[3]..

Táto koncepcia deforiem (predtým perestrojky) – A INEJ PROSTE NIET – umožňuje akožezákonne[4] okrádať (vo svojej realite odcudzenej peňažnej forme) celú Východnú Európu[5] o majetok jej národov a i jej národy ako také vyhubiť. Pritom majú p-oslanci[6] „zahraničné benefity motivačné“ isté. T.j. tiché úplatky v rôznych modernejších, často nie otvorene finančných formách.

[1] Talmud komentuje Starý Zákon v rovnakom duchu:
«Majetok gója (nežida) – to je neobývaný kút: kto prvý ho ovládne, ten bude jeho pánom» (traktát “Baba batra” 54, 16).
„Aboda zara“, 26, v. a Tosafot pokračujú:
„I najlepší z gójov smrť si zaslúži“.

[2] Po nemecky známy „Richtungostcheißeweiterleitungsgesetz“ – čím ďalej na východ, tým vyššia úroková sadzba = viac OTVORENEJ korupcie, mafiánčenia a tým príťažlivosť Západu s jeho skrytou systémovou korupciou, politickou korektálnosťou a vydieraním. Zároveň tak všetky zdroje Východu, kontinentu a ďalších kolónii idú prakticky zadarmo na Západ za splácanie matematicky zámerne nesplatiteľných podvodných dlhov. I DPH(Daň z pridanej hodnoty), vyprodukovaná v nových masových pracovných táboroch Východnej EÚ je odvádzaná v mieste spotreby, na Západe. Tým sa financuje i „Der bekannte deutsche Sozialstaat“. T.j. reálny socializmus, komunizmus pre vyvolených na Západe na úkor Východu. Skopírované tak, ako i nacizmus so židovského: „Komunizmus? – Áno, jasne, ale iba pre nás.“ „Komunizmus? Áno, jasne: Čo je tvoje, to je aj moje a čo je moje, do toho ťa nič!“

[3] Napr. v Rusku v roku 1997 stál 1 $ = 6000 ₽ (rubľov)

[4] či už podľa Deuteronómia, deklarovaného „kresťanstvom“ ako „sväté“; alebo podľa „Zákona Mojžišovho“ celkovo; prípadne podľa zákona „ceny“ – všetky tieto zákony sú ZloČinné.

[5] i ostatné kolónie „zvyšku“ 95% sveta (pozn. prekl.)

[6] Oficiálni, západom ako za otrokárskeho Ríma školení a/alebo vydieraní lokálni vodcovia, výpalníci zahraničných nadnárodných šéfov, rozdávajúcich tieto tiché výpalnícke licencie lokálnym pobočkám banksterov a ich korporácii(J&T, Penta &co.), tie zasa „motivujú“ oficiálnych politikov a tých strážia korporátne média, hliadkujúci psý tejto démonkracie, dementokracie, totalitno-fašistickej davokracie, maskujúcej sa za demokraciu. (pozn. prekl.)

Celý tento v podstate zvrhlý proces zotročenia a poroby[1] sa novopropagandistcky nazýva aj „obnovenie všeobecných humanistických základov pokroku vo Východnej Európe a III. svete, kde Západ *pokrok* nesie“[2].

Keďže sú však mimo Euro-Amerického konglomerátu základy progresu iné, tak ako propagátor celospoločenského humanistického pokroku vystupuje v podstate siointernacizmus.

Ako vyššie v citáciách z Biblie vidíme, Izaiáš úplne priamo na rovinu otvorene hovorí, čo treba urobiť s národmi, neželajúcimi si podriadiť sa takémuto „pokroku“..

Máme tu teda podľa všetkých dostupných príznakov dočinenie s agresiou nielen na 1., 2. a 3., ale dokonca i na 4. úrovni kategórii zbraňových systémov.

„Zákony“ a obyčaje vojny hovoria, že porazený, včitane agresora, sám platí za svoju porážku a náklady dobyvateľa. Toto ustnovenie možno potom však taktiež úplne právoplatne použiť aj voči agresii nadnárodnej siointernacistickej mafii, jej výpalníkom, nájomníkom a kolaborantom.

Mafiózny charakter-podstata agresie siointernacizmu zostáva jedinou efektívnou nadzákonnou cestou odrazenia tohto útoku:

„Zaplakali vaše peniažky!“ – odstránenie série falošných kartičiek, demonštrujúcich efektivitu tandemného princípu organizácie práce s cieľom všeobecného rozkladu[3], v prípade že tandem vodcov nedisponuje nijakou metodologickou kultúrou a tak rozkladá dav na dve vernepoddané stáda, nenávidiace sa ako navzájom, tak i seba samého, ako národ predovšetkým[4]. Viď staré DIVIDE ET IMPERA – Rozdeľuj a panuj..asociálni inžinieri-mannažeri rozdeľujú tak nie len ľudí navzájom do schizofrénie kolektívnej, ale i osobnej.

V tomto boji má každý právo sám si vybrať svoje miesto:

a) nezúčastneného príslušníka davu;
b) siointernacistu, alebo jeho lokaja;
c) Človeka.

Čo urobiť s porazeným, o tom rozhoduje víťaz v rámci Božieho dopustenia podľa svojej ĽUBOVôLE..alebo SVOJVôLE. Hlavným teda podľa všetkého je – nepomýliť sa v svojej ĽUBOVôLI: Dnešná „vojna zákonov“ je totiž len časťou spomínanej vojny siointernacizmu proti národom našich krajov[5] a sveta celkovo.

---

[1] Popri jeho niektorých i reklamným pozitívam - zlepšeniu životného štandardu hlavne pre „šikovnejšie“.. pre s novým režimom efektívnejšej pyramídovej hry viac kolaborujúce vrstvy, staro-nové kasty.. horných 10%. (pozn. prekl.)

[2] A za „pokrok“ ich verzie demokracie proste „*platiť treba*“.. a občas doslovne vraj i za pár stoviek tisícov mŕtvych stojí.. „*C'est la vie*“, či známe „Keď sa rúbe les, lietajú triesky“, resp. vyjadrenie Človeka nehodné : „Účel svätí prostriedky“..namiesto Človeka rozhodne dôstojnejšieho: „Účel svätIA prostriedky“ (pozn. prekl.)

[3] Tento zvrhlý asociálny apokalypticky profeSionálne prednastavený operačný systém dokola infernálne reštartujúcej sa katastrofy.(pozn. prekl.)

[4] Tu máme na mysli zobrazenie napr. boja V.Havla s V.Mečiarom a V.Klausom, či M.S.Gorbačova s B.N. Jeľcinom v rokoch 1992 a 1993.

[5] Ďalší text je až po posledný matematický vzorec(včítane) fragmentom našich pracovných materiálov z r. 1992-1995, nazvaných „Národnohospodárske aspekty života-schopnosti“..sTrojenia spoloČnosti (ru: жизнеречения).

Nasledujúca časť je do aktuálneho vydania **doplnená** pre lepšie znázornenie toho, ako uskutočniť prechod k riešeniu konkrétnych životných úloh na základe akoby životu vzdialených abstrakcii „čistej“ matematiky a DVTR(Dostatočne všeobecnej teórie riadenia). V podstate prepája Koncepciu spoločnej

A ak ľudia chcú žiť ďalej a byť Ľuďmi, tak treba oslobodiť seba i nasledujúce pokolenia od tohto hlavného, fatálne chybne tolerovaného zlo-zvyku (najvážnejšieho „dedičného hriechu“).

Na to sú ale nevyhnutné NIE

a) vášnivé kolaborantské užívanie si na úkor utrpenia druhých,
b) prázdne nadávanie na cudzie zločiny a všeobecné slová o dobromyseľnosti, abstraktnom humanizme apod.. , ale
c) konkrétna konceptuálna alternatíva, za prítomnosti ktorej sa v spoločnosti ukazuje byť nemožným uskutočňovanie koncepcie minulej.

Preto prejdeme od úvodných všeobecných slov k vedeckému, odborne presnému definovaniu[1] a preskúmame možnosti použitia(aplikácie) reálneho vedeckého prístupu k úlohám riadenia v rámci ekonomiky.

Matematický opis výmeny tovarov[2] a riadenia.

Matematika je abstraktná veda, pomáhajúca pochopiť, vyjadriť a opísať mieru(cez „h“ – **mhra**, v pôvodnej АzъBukVě cez h — «ять»: **мhра**[3]) všetkých vecí a ich procesov.

Súčasná **aplikovaná**(praktická) **matematika** sú predovšetkým **numerické**(výpočtové) **metódy**, ktoré možno v každodennom živote vo všetkej ich rôznorodosti zjednodušiť na štyri úkony(operácie)[4] **aritmetiky**, uskutočňované s konkrétnymi číslami a v príslušnej postupnosti.

Inými slovami: z pohľadu praktickej matematiky sú všetky matematické abstrakcie a symboly – prostriedkami viac-menej zhusteného balíka práve týchto štyroch funkcii aritmetiky.

---

bezpečnosti Časť I a Časť II, pokračujúc vo výklade-vySvetlení DVTR v trochu inej forme a je zavŕšená opisom najvšeobecnejšieho-najUniVerzálnejšieho algoritmu riadenia. V nasledujúcej časti sú vysvetlené iba najpodstatnejšie svetonázorové otázky. Preto sa k nej treba správať nie ako k sebestačnému(samodostatočnému) opisu matematického modelu ekonomiky, ale ako základu, na ktorom môže byť model takéhoto druhu postavený-skonštruovaný.

[1] Z lat. de-fini = od konca, od cieľa (pozn. prekl.)

[2] A služieb. (pozn. prekl.)

[3] „h“ podobné znaku, hieroglyfu a nie hláske pre odznak moci faraóna (*pr ʿ3*, pr-aa, dvojznak -.dom a obelisk, per-tri): WAS-sCept (odznak). Podobne, ako sa Téby volajú aj WasAt. Weset *W3st* – mesto sTrojaceho inDiviDua. Tak zostal odznak moci aj pre mieru číselnú, pre číslo „2“. Výraz *pr ʿ3* je plne zaznamenaný ako titul už od kráľovnej Hatšepsut (18. dynastia) a presnejšie od Achnatona. Cca 300 rokov (jeden bazálny kulturologický cyklus = masovo-štatistických 12 generácií, cca. 25 x 12) bol následne s cieľom zabudnutia inými titulmi prehlušený, pre„SOLEný“, no po boji ďalšom znova na výSlnie navrátený. Začiatky titulatúry však siahajú po 4. dynastiu (cca. 2600 pred n. l.) a spájanie kráľa s Hórom a kultom sprostredkovateľa (Proxy), Otca krajiny troch úrovní chápania, syna jediného boha so symbolikou Re.

Spomínaný rovnocenný indicko-arabský znak pre okrem iného spájanie extrémov (ako hraníc optimalizácie Normy-Miery, ako hľadanie súvislosti v odlišnostiach, či projekčno-korekčných mechanizmov strojenia „osudu“ a pod.), je napr. tiež onen obraz čísla „2“.

Výraz pre strojenie, tvorenie «ять» bol zachovaný možno z časti v rečiach védickej etymológie aj vo vyššie uvedených formách koncoviek JaAt, Jať, iať, pre zovšeobecnenia, neUrčitky slovies, konaní atď., viď. špecifikácie na tému, odhady v publikácii DUMT – pozn. prekl.

[4] +, -, x, : (pozn. prekl.)

Aby však čisto matematické metódy nadobudli vlastnosť nástroja - **prostriedku riešenia** úloh rôzneho druhu mimo matematiky, je nevyhnutné matematickým abstrakciám každej z nich **náležite prideliť** objektívne **prakticky merateľné kategórie** tej oblasti činnosti spoločnosti, ktorá sa snaží použiť tento čisto matematický aparát(nástroj). **Aritmetika je totiž nefunkčná v podmienkach hodnotovej nejasnosti (číselnej neurčitosti[1]).**

V mnohých prípadoch sa však nepodarí
A) rozlíšiť **všetko, čo objektívne existuje** a
B) takto identifikované deje a ich kľúčové hodnoty aj zmerať.

Vtedy, aby sme zaplnili prázdne miesta mozaiky[2] v **už dopredu vybranom** vhodnom matematickom modeli a odstránili číselné neurčitosti[3], používame tzv. **metódu „expertných odhadov**". Podstata tejto metódy je v tom, že sa uskutoční prieskum **„všeobecného názoru" profesionálov[4]** na základe nejakého špeciálne **na každý relevantný prípad** vypracovaného dotazníka. Zo štatistického spracovania výsledkov dotazníka skupiny profesionálov(expertov) sa vyvodia odhady číselných hodnôt parametrov, nevyhnutných pre prácu algoritmu[5] vybranej vhodnej numerickej metódy aplikovanej matematiky.

V podmienkach davo-„elitárneho" spoločenstva však veľmi často nastáva prípad, keď metóda expertných odhadov degraduje na nič iné, ako vyslovený prostriedok potláčania intelektu a psychiky osôb, nesúhlaciacich s daným režimom. Deje sa tak systematicky pomocou **matematického aparátu** absurdných pseudodôkazových konštrukcii a štatistík na nepriamu(podvedome), či dokonca priamu zákazku.

(*Viď rozsah mentálnej korupcie v dnešnej vede a jej zneužívanie spolu s Médiami ako kedysi náboženstvá.)

Medzicieľom je tak dať **profesionálnemu šarlatánstvu a podvodníkom** masku serióznej vedy..

Deje sa tak nie len pri zámernej manipulácii v boji o moc, ale zvyčajne pri zjavnej neschopnosti porozumieť prebiehajúcim dejom života, správne postaviť úlohu a gramotne organizovať jej riešenie. Pri maskovaní neschopnosti, lenivosti, pri „korytárstve" a „tunelárstve".

---

[1] Gaussov a ďalšie odvodené pravdepodobnostné rozptyly rámca štatistickej predurčenosti daného skúmaného a riadeného deja-javu-procesu sú samozrejme niečo iné, lebo tie sa nachádzajú prakticky vo všetkých zatiaľ známych javoch v prírode i spoločnosti, ktoré nepodliehajú boolovej algebre (1/0 – áno/nie) dominujúcej zasa v iných socio-naturálnych dejoch. Boolova algebra ľudovo: Žena nemôže byť len „trochu" tehotná ☺

[2] Mozaiku však vždy (pod-)vedome skladáme podľa konkrétneho cieľa, morálky.
1) Neegocentrickej, alebo
2) egocentrickej.
Viď 1.kategória komunikačný nástrojov (/zbraní v prípade informačnej vojny). T.j., informácia nejde do prázdnej hlavy jedinca a/alebo kolektívu, ale do jeho príslušného systému stereotypov, algoritmiky spracovávania informácii. Algoritmiky vrodenej + naučenej. Od
a) bazálnych pudových vzorcov myslenia a konania, až po
b) prebrané kulturologické, rodinné, školské, pracovné a iné zvyky,
c) ich vlastné cielené modifikácie za účelom zlepšenia vlastnej situácie a svojich blízkych-klanu/mafie,
d) až po diktatúru sveDomJa - sVedomia Človeka, ktorý vie, že nie je stredom vesmíru.. (pozn. prekl.)

[3] maximálne možne minimalizovali množstvo premenných a tak aj odchýliek riadenia. (pozn. prekl.)

[4] alebo tých, ktorých zvyknú za profesionálov v danej oblasti považovať.

[5] Alebo skupiny vzájomne previazaných algoritmov, metód (pozn. prekl.)

Metóda expertných odhadov sa často používa v úlohách, ktoré sa vo svojej podstate javia byť úlohami **určenia hierarchickej usporiadanosti vektora cieľov** a s nimi prepojených úloh určenia tzv. „váhových koeficientov“ v rôznych typoch **vyhodnocovacích kritérií optimálneho výberu iba jedného** z množiny možných riešení zadanej projektovej(riadiacej) úlohy. O práve tomto sa teraz budeme aj baviť..

Keďže sa však morálna predurčenosť výsledkov akejkoľvek činnosti[1] vzťahuje aj na expertov, tak v spoločenstve, v ktorom vládne zvrátená morálka, bude sa jej skazenosť cez metódu expertných odhadov v úlohách príslušnej tématiky nevyhnutne a **pre dané spoločenstvo nekontrolovateľne** zhmotňovať(realizovať) v chybných výsledkoch aplikácii, inak plne práceschopnej a bezchybne „čistej“ objektívnej matematiky ako takej.

Výsledné „chyby“ - problémy sú o to spravodlivejšie, ak v množine odpovedí expertov nachádzajúce sa **INÉ** názory(do celkovej ŽELANEJ[2] schémy nezapadajúce), buď organizátori zo skúmania priamo vylučujú, alebo elegantne akožesamosebou „potopia“ v rámci celkovej štatistiky[3].

V praktickej každodennej realite sa problémy o to viac kumulujú **v krízových situáciách, keď je väčšina expertov akcieneschopná**[4] a práve z radu vyčnievajúce názory môžu vyjadrovať najlepší pohľad na skutočný stav vecí[5] a tendenciu(smerovanie) vývoja **javov**..udalostí.

Práve preto by sa im v normálnom systéme riadenia podľa schémy prediktor-korektor mala venovať **osobitná** pozornosť. Príčinou odmietania osobitného preskúmania INÝCH názorov expertov môže byť ako **nemožnosť ich použitia v už prijatom modeli**, tak aj nekompatibilita(nezlučiteľnosť) s prevládajúcim svetonázorom, na základe výlučne ktorého je už v podstate vopred vybrané riešenie, potrebujúce iba svoje „vedecké zdôvodnenie“.

Preto sa treba snažiť o to, aby sme sa vyhýbali metóde expertných odhadov a vytvárať aplikované matematické modeli vo všetkých odvetviach praktickej činnosti na základe:

1) objektívne merateľných, vyčísliteľných parametrov(hodnôt) a
2) vedome účelovej hierarchickej usporiadanosti ich dôležitosti, ktorú možno pochopiť, objasniť a **opraviť(skorigovať v prípade paralelného, či neskoršieho vypracovania iných- lepších, objektívne funkčnejších a z hľadiska stability-udržateľnosti riadenia bezpečnejších modelov a pohľadov na problematiku)**.

---

[1] Ako sme si v rámci objektívnych pravidiel sociologickej mechaniky vysvetlili v predchádzajúcich kapitolách. (pozn. prekl.)

[2] Či už politicky-grantovo, alebo podvedome v rámci príslušnosti k nejakej záujmovej skupine, najlepše s maskou ostentatívnej „nezávislosti“.(pozn. prekl.)

[3] Viď nie štatistické riadenie, ale riadenie štatistiky, manipulácia podľa priameho, či nepriameho(podprahového-podvedomého) zadania cieľa. Kľúčový je vtedy napr. spôsob výberu tzv. „štatisticky reprezentatívnej vzorky“, čo býva okrem celej palety ďalších metód „fokusácie grafov“ atď apod.. základom tzv. „spin-doctoringu“ – manipulácie a riadenia „verejnej mienky“ cieľovej skupiny „štatistickými agentúrami“ na ZAKÁZKU (Koho??) robiacimi „akoženezávislé“ prieskumy verejnej mienky. Prieskum je totiž VŽDY závislý od stereotypov myslenia, správania sa, vzdelania nie len objektu, ale hlavne subjektu prevádzkujúceho danú štúdiu, a samozrejme celkových cieľov jej zadávateľa, financovateľa. Deklarácia „NEZÁVISLOSTI“ vždy a všade, v neposlednom rade pri bežiacej totálnej informačnej vojne hlavne u žoldákov prvej línie - v žurnalistike, signalizuje hrubý systémový podvod, lož. (pon. prekl.)

[4] KRÍZA – je dôsledok dlhodobej neschopnosti väčšiny populácie konať v rámci objektívneho priebehu udalostí; ak by väčšina bola akcie-.. konania schopná, tak by sa v minulosti správala inak a kríza by nevznikla.

[5] Javov-dejov-procesov. Jovov..(eur-ind. myt. etym.) pozn. prekl.

Ak sa toto nepodarí urobiť, tak matematický model stráca vlastnosť metrologickej podloženosti[1], keďže zahrňuje v sebe objektívne nemerateľné[2], t.j. číselne objektívne nezistiteľné parametre a vyjadruje neurčitý morálne podmienený subjektivizmus (neprimeranú neistotu) pri konštruovaní-strojení VŽDY objektívne prítomného vektora cieľov.

Ku kategórii úloh, kde sa za pomoci metódy „expertných odhadov" úmyselne alebo podvedome snaží niekto niekoho egoistickému výplodu navliecť masku objektívnosti, patria žiaľ väčšinou práve úlohy riadenia a organizácie samoregulácie **mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov** (úlohy „makroekonomiky" – v slangu „profesionálnych" ekonómov) **v spoločensky prijateľných režimoch.**

Mnohoodvetvový koncern, i národné hospodárstvo ako celok je „MAKROEKONOMIKA" – mnohoodvetvový výrobno-spotrebiteľský systém. Grafická schéma výmeny tovarov(a služieb) v takomto druhu mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov môže byť zobrazená tak, ako sme si to už ukázali na predchádzajúcom obrázku č.2.

Ak nám však aj obrázok dáva názorný príklad o všeobecnej podstate tovarovej výmeny, tak sám osebe nehovorí nič o jeho kvantitatívnych parametroch a o konkrétnych možnostiach riešenia úloh riadenia národného hospodárstva, či koncernu.

Formálne matematicky sa mechanizmus výmeny tovarov a služieb v mnohoodvetvovom výrobno-spotrebiteľskom systéme opisuje sústavou rovníc medziodvetvového bilančného(súvahového) modelu tovarovej výmeny a jej cenových relácii[3].

Makroekonomické systémy tohto typu sú systémami im-pulzného, diskrétneho spôsobu fungovania v nasledujúcom zmysle:

Pri skúmaní systému sa jeho prechod z jedného stavu do druhého stabilizuje pomocou predávania produkcie zo správy výrobcu do správy jej zákazníka(objednávateľa).

Dlhodobý mechanizmus procesov produkcie, predchádzajúci samotnému predaju, sa javí byť „vnútornou záležitosťou" príslušných elementov daného systému.

Z tohto dôvodu je manažérsky(z pohľadu riadenia) významný opis výmeny tovarov v mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémoch charakterizovaný istým časovým intervalom ΔT.

Napr. poľnohospodárstvo a systém vzdelávania[4] sú z dôvodu svojej biosférickej závislosti(podmienenosti) závislé na dlhých časových intervaloch.

T.j., výrobný cyklus, na ktorom môže byť preskúmaný úplný(celý) mechanizmus tovarovej výmeny všetkých zúčastnených odvetví, je dlhý minimálne rok a viac.

Komfortné, plne funkčné používanie daného modelu je väčšinou podmienené celočíselným (1, 2, 3,..) násobkom ΔT roka[5].

[1] Opodstatnenosti, konzistentnosti.

[2] Intuícia by mala spravidla prichádzať do akcie až PO vypracovaní takéhoto logicko-empirického modelu. Samozrejme za predpokladu, že má dotyčný človek dostatočne vyladený „stroj" psychiky. Kritériá jeho funkčnosti a dostatočnosti sme taktiež rozoberali v predchádzajúcich kapitolách. T.j. logicko-empirická štruktúra daného modelu je kostra-konštrukcia, na ktorej môžem(e) ďalej intuitívne operovať. Tak sa o.i. znižujú riziká veľmi nebezpečnej zámeny intuície za emócie. Viď aj: Emócie sú ako oheň – dobrý sluha, no zlý pán..(pozn. prekl.)

[3] vzťahov, pomerov (pozn. prekl.)

[4] výchovy kádrov-riadiaceho aparátu, bez ktorého je výroba odsúdená na stagnáciu, degradáciu a kolaps

[5] Aj keď sa na určité ekonomické operácie používajú i kvartálne, polročné a ďalšie hospodárske výkazy, plány.(pozn, prekl.)

MBT - Medziodvetvová bilancia[1] tovarovej výmeny zobrazuje distribúciu(alokáciu) hrubej produkcie každého odvetvia medzi VŠETKÝMI odvetviami v rámci procesu ich výrobnej činnosti.

Okrem týchto produktov, spotrebovávaných v celkovom výrobnom procese, patrí do MBT KONEČNÝ[2] PRODUKT každého odvetvia.

Do konečnej produkcie patria:

1) „investičné produkty“ – nové výrobné prostriedky,
2) nákupy zabezpečujúce celkový chod hospodárstva,
3) spotreba populácie.

V súlade s takouto objektívnou štruktúrou tovarovej výmeny, zásadne sa odlišujúcou nap. od marxisticko-leninistickej schémy výmeny medzi „jedličkami a žemličkami“[3], stojí v základe medziodvetvovej bilancie kvadratická tabuľka (matrica).

A) Každý jej riadok opisuje alokáciu(distribúciu) produkcie, vytváranej príslušným odvetvím, medzi všetkými ostatnými zúčastnenými odvetviami (zobrazenými na obr.2 v bloku 18 TVS[4]) v rámci celkového procesu ich výrobnej činnosti.
B) Každý stĺpec opisuje spotrebu produkcie všetkých odvetví odvetvím, jemu zodpovedajúcim.

Spolu s touto tabuľkou sa rozprestiera ešte niekoľko stĺpcov:

1) Zľava je stĺpec hrubej produkcie
2) Sprava stĺpce, zodpovedajúce vyššie v texte vymenovaným základným zložkám konečného produktu.

Bilancia[5] môže byť zobrazená ako v **naturálnom**, tak aj vo **finančnom účte**(vyjadrení) produkcie. Pri finančnom vyjadrení účtu produkcie sa okrem riadkov, opisujúcich alokáciu(distribúciu) produkcie medzi jednotlivými odvetviami a ďalšími spotrebiteľmi, započítavajú do celkovej bilancie aj doplňujúce riadky. Komponenty týchto doplňujúcich riadkov sú zapisované do stĺpcov, zodpovedajúcich jednotlivým odvetviam. Tieto doplňujúce komponenty tak pre každé odvetvie charakterizujú **rôzne aspekty riadenia makro- a mikroekonomickej úrovne** v ich finančnom vyjadrení.

Matematicky môže byť bilancia tovarovej výmeny pri jej naturálnom (a taktiež aj pri finančnom účte) opísaná systémom lineárnych rovníc, opakujúcich usporiadanie spomínanej tabuľky tovarovej výmeny medzi jednotlivými odvetviami podľa riadkov i stĺpcov

(v takejto forme však rovnice nezahŕňajú v sebe doplňujúce riadky, popisujúce vyššie spomínané doplnkové špecifiká riadenia)

$$\begin{cases} X_1 = a_{11}X_1 + a_{12}X_2 + \ldots + a_{1n}X_n + F_1 \\ X_2 = a_{21}X_1 + a_{22}X_2 + \ldots + a_{2n}X_n + F_2 \\ \ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots \\ X_n = a_{n1}X_1 + a_{n2}X_2 + \ldots + a_{nn}X_n + F_n \end{cases} \qquad (1)$$

[1] **účtovná súvaha**
[2] Výsledný, finálny (pozn. prekl.)
[3] Pohadzovanie si horúceho zemiaku?! (pozn. prekl.)
[4] TVS - „trh“ výrobnej sféry
[5] Aj balanc – rovnováha (pozn. prekl.)

X_1 , ... , X_n tu znamená hrubú produkciu odvetví od prvého po *n*-té.

Pravá časť každej z rovníc popisuje alokáciu(distribúciu, pridelenie) produkcie príslušnému odvetviu medzi jej spotrebiteľov:

1) Všetkým skupinám odvetví v oblasti výroby zodpovedajú stĺpce obsahujúce X_1 , ... , X_n ;
2) Produkcii konečnej spotreby zodpovedá stĺpec F_1 , ... , F_n.

•

V tomto systéme je druhý koeficient prvej rovnice (a_{12}) číselne rovný množstvu produktu odvetvia № 1, nevyhnutného pre odvetvie № 2 na výrobu jednotky(položky) účtu produkcie odvetvia № 2. Všetky ostatné koeficienty a_{11} , a_{12} , ... , a_{nn} majú ten istý zmysel a nazývajú sa **koeficientami priamych nákladov**.

Každý z nich charakterizuje(popisuje) kultúru výroby[1] daného odvetvia - spotrebiteľa:

a) Koľko bude treba produkcie dodávateľského odvetvia podľa príslušnej technológie +
b) Koľko výrobkov bude priemerne ukradnutých +
c) Koľko výrobkov bude vyradených v dôsledku chybovej produkcie a nehospodárnosti.

Inými slovami, v matematickom modeli (1) sa predpokladá, že potreby-požiadavky akéhokoľvek odvetvia vo vzťahu druhým odvetviam sú priamo proporcionálne jeho hrubej produkcii výrobkov.

Celkový systém týchto rovníc (1) prepája hrubú kapacitu[2]

a) jednotlivých odvetví
   cez **proporcie odvetvovej spotreby produkcie** s
b) pozitívnym efektom ich činnosti = konečným produktom(výrobkom).

Konečný produkt(výrobok) je vo všeobecnosti reprezentovaný dvoma skupinami produkcie(výrobkov):

A) výrobkami, ktoré sú určené na priamu spotrebu a kvôli ktorým sa spoločnosť zaoberá samotnou výrobou = hospodárskou činnosťou;
B) výrobkami, ktoré sú určené na podporu a ďalší rozvoj samotného systému výroby.

* * *

Upresňujúce doplnenie z r. 2004[3]

[1] celkový štandard (pozn. prekl.)

[2] Resp. výkon, pri konkrétnom nastavovaní produkčných parametrov daného koncernu, prípadne celkového hospodárstva regiónu. (pozn. prekl.)

[3] Ďalej uvedieme mechanizmus hlbšieho pochopenia spotreby
1) demograficky podmienenej a
2) degradačno-parazitickej,
ktorých nastavenie do veľkej miery určuje aj oblasť života ľudí a spoločnosti, nachádzajúcu sa mimo čisto hospodársko-ekonomických väzieb. V dávnejších publikáciách materiálov KSB, včítane predchádzajúcich vydaní „Vody Mŕtvej“, boli oba tieto pojmy používané v užšom zmysle-kontexte. T.j., hlavne pre skúmaní prevažne výrobno-spotrebiteľskej (ekonomickej) činnosti ľudí a spoločenstiev. Pritom bol celokultúrny zmysel týchto termínov chápaný medzi riadkami. Spôsob organizácie hospodárskej

Všetky úspechy[1] a tak aj neprítomnosť akýchkoľvek úspechov
vyjadrujú v každej kultúre rôznorodé mravnostne podmienené potreby(požiadavky) ľudí.
Všetky potreby ľudí a spoločenských inštitúcii sú rozlišované na dva druhy:

1) biologicky prípustné **demograficky podmienené potreby**
   - zodpovedajú zdravému spôsobu života v rámci kontinuity dedičnosti pokolení obyvateľstva a biocenóz v regiónoch, kde plynie život a činnosť jednotlivých ľudí a ich spoločenstiev.
   - Tie sú zasa podmienené:
   - a) biológiou druhu Človek rozumný,
   - b) pohlavne-vekovou štruktúrou obyvateľstva,
   - c) kultúrou (včítane podmienenosti kultúry prírodno-geografickými podmienkami) a smerovaním jej rozvoja)
2) **degradačno-parazitické potreby**
   - ich uspokojovanie spôsobuje priamu alebo sprostredkovanú škodu tím, kto im holduje, ich okoliu, potomkom a taktiež ničí biocenózy, ekosystémy v regiónoch prebývania a činnosti ľudí
   - oddanosť týmto potrebám[2], hoc často i neukojiteľným, silno bráni rozvoju ľudí, národov a ľudstva celkovo smerom k ľudskosti[3].
   - Sú podmienené a) **primárne** – zvrhlosťami a škodlivou pokrivenou morálkou a
     b) **sekundárne** sa prejavujú v rámci kontinuity pokolení v chybných tradíciách kultúry (zlozvykoch) a v biologickej dedičnosti.[4]

* *
*

Model bilancie tovarovej výmeny môže byť samozrejme postavený rozlične:

1) podľa demograficky podmieneného spektra potrieb;
2) podľa degradačno-parazitického spektra potrieb;
3) a môže byť skonštruovaný aj zjednocujúci bilančný model.

Demograficky podmienené, biosféricky prípustné spektrum potrieb, disponuje vlastnosťou predvídateľnosti na mnohé desiatky rokov dopredu, na základe etnografie

činnosti spoločnosti totiž len vyjadruje(je dôsledkom, zobrazuje) mravnostne podmienenú osobnú a kolektívnu psychológiu a smerovanie jej ďalšieho rozvoja.

[1] Výdobytky, kladné výsledky. (pozn. prekl.)

[2] ako psychologický faktor sa toto choré psycho- a sociopatické správanie prejavuje hlavne v závislosti, neukojiteľnosti a závistlivosti voči osobám „úspešnejším“ v spotrebe rozličných (ne)zmyselností a čo najabsurdnejších úchyliek.

[3] Známa „ČeloVieČin“-a z rozprávok ľudových, múdrosti-skúsenosti vekov podvedomia kolektívneho. Viď aj vyššie spomínanú ľudovú rozprávku Čin-Čin. (pozn. prekl.)

[4] Viď podstata tzv. „dedičného hriechu“, na ktorý sa nestačí len „vodou obliať“, ale sa opravenej inFormácie „napiť“. T.j., chybné stereotypy myslenia=emócie=zlozvyky opraviť a neposielať ďalej na potomkov. Len dobré skúsenosti predkov. Rozlíšiť 1-0. Čo áno a čo nie, v pre danú generáciu vzhľadom na prístup k aktuálnemu infopoľu maximálnej možnej miere. (pozn. prekl.)

a tendencii zmeny počtu obyvateľov dospelých skupín populácie (t.j., je podmienený kultúrou a dynamikou demografickej pyramídy spoločnosti).

Degradačno-parazitické spektrum potrieb zahŕňa v sebe potreby, uspokojenie ktorých prináša škodu tým, ktorí si ho vyžadujú, ich deťom, vnukom, výrazne obmedzuje možnosti rozvoja okolitých ľudí, vyvoláva konflikty medzi nimi – antagonizuje spoločnosť, aktivizuje masovo-štatisticky degradačné procesy v aktuálnom pokolení i pokoleniach nasledujúcich a HLAVNE – rozrúša biocenózy, ekosystémy a biosféru Zeme celkovo.

Ak by sme každú rovnicu v systéme (1) pri účtovaní bilancie produkcie v naturáliách vynásobili podľa jednotlivých členov cenou produktu (spektra výroby odvetvia celkovo), vyrábaného odvetvím, zodpovedajúcim rovnici, tak systém (1) pri skúmaní príslušného

A) riadku charakterizuje zdroje príjmov odvetvia z predaja jeho produkcie a
B) stĺpec, zodpovedajúci číslu odvetvia, charakterizuje jeho výdaje na zaplatenie produkcie, získavanej ním u dodávateľov na zabezpečenie potrieb jeho vlastnej výroby.

Avšak až po zavedení finančných kvantitatívnych charakteristík (cien) do naturálnej tovarovej výmeny takýmto spôsobom, možno pod systém rovníc rozpísať ešte niekoľko riadkov **funkčne podmienených výdajov**[1], uskutočňovaných daným odvetvím mimo platieb za produkciu jeho dodávateľov v procese jeho vlastnej výroby:

a) Fond pracovných miezd.
b) Fond rozvoja a rekonštrukcie výroby.
c) Dobročinnosť.
d) Voľné, nepridelené prostriedky.
e) Kreditný a poistný, rezervný fond (saldo).
f) Bilancia daní a dotácií[2] (saldo).

Tieto položky sú umiestňované pod riadky bilančnej výmeny tovarov a služieb v stĺpcoch zodpovedajúcich odvetví. Tak je medziodvetvová bilancia prevedená do cenovej formy účtu produkcie.

Koeficienty výdajov a_{ij} vytvárajú spolu kvadratickú matricu **A**.

Rovnice medziodvetvových **bilancii tovarovej výmeny** môžu byť zapísané v matrično-vektorovej forme, rovnakej ako pre naturálny, tak aj pre finančný účet produkcie:

$$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A})X = F \qquad (2),$$

Kde:

$\boldsymbol{E}$ – je diagonálna matrica, ktorej všetky elementy sú nuly, okrem $e_{11}, e_{22}, \ldots, e_{nn}$ stojacich na hlavnej diagonále;

[1] O funkčne podmienených výdajoch pojednáva s istými upresneniami ich obsahu a priorít práca VP z r. 2010:
„Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom – kľúč k úspechu ekonomického a celokultúrneho rozvoja spoločnosti".

[2] V prípad štátu je to jasné. V prípade koncernu: odvody do fondov zo ziskových odvetví s krátkym výrobným cyklom, z ktorých sa odvedené prostriedky prevedú do potrebných esenciálnych dotovaných odvetví s vyššie spomínaným hlavne dlhodobým výrobným cyklom. (pozn. prekl.)

Okrem toho je ***E*** – jednotková matrica, čo znamená:

$e_{11} = e_{22} = ... = e_{nn} = 1;$

X a F sú stĺpcové vektory, spektrá výroby, zahŕňajúce príslušné

$X_1, ..., X_n$ a $F_1, ..., F_n$

Rovnica (2) umožňuje odpovedať na otázku:

Aké má byť spektrum hrubej výrobnej KAPACITY X pri kultúre(celkovom štandarde) výroby opisovanej matricou ***A***, aby sme získali **zadané**(želané) spektrum konečnej produkcie ***F*** ?

Taktiež sú možné bilančné rovnice iného typu:

$$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C = r \qquad (3),$$

Kde matricu $\boldsymbol{A}^T$ získame pomocou transponovania, t.j. zápisu riadku matrice ***A*** do stĺpca s rovnakým číslom:

$a_{12}{}^T = a_{21}$ atď;

C — je vektor cien za produkciu, evidovanú v bilancii tovarovej výmeny jednotlivých odvetví;

r – stĺpcový vektor, pre každé odvetvie

Každý jeho komponent[1] je celý súbor vyššie v texte uvedených **funkčne podmienených výdajov a-f** (okrem produkcie kúpenej od dodávateľov, opísanej ľavou časťou rovnice), vzťahujúcich sa k účtovnej jednotke (naturálnej alebo finančnej) hrubej produkcie odvetvia.

Komponenty vektora r tradične nazývame „jednotlivými súčiastkami pridanej hodnoty“ **v rámci skladby celkovej ceny produkcie** (tučne zvýraznená formulácia je zvyčajným kontextom, ktorý sa chápe pri používaní termínu formulovaného v úvodzovkách).[2]

Samotná rovnica (3) sa nazýva **rovnicou rovnovážnych cien**.

Opisuje charakteristiky rentability jednotlivých produkcii v rámci celkovej množiny odvetví a)

pri spektre hrubej produkcie ***X***,

b) kultúre(celkovom štandarde) výroby, opisovanej matricou ***A*,**

c) cenách ***C***

d) a kreditno-finančnej politike, opisovanej položkami vektora **r**.

Spoločenská prípustnosť alebo potreba režimu fungovania národného hospodárstva, ako **CELKU, ktorým** sa kŕmia, šatia, vybavujú **ľudia všetkých rodín, tvoriacich spoločnosť,** môže byť vyjadrená ako systém ohraničení, kladený na medziodvetvový bilančný systém tovarovej výmeny v jeho naturálnom účtovnom vyjadrení:

---

[1] V aktuálnom kontexte vo vzťahu k vektorom pod komponentmi chápeme indexované premenné, v príslušnom usporiadaní tvoriace daný vektor; pod jednotlivými položkami chápeme druhé vektory, súčtom ktorých sa javí byť vektor prvý.

[2] Ľudia by jasne mali vedieť rozlíšiť:

a) cenotvorbu ako proces kumulácie výrobných nákladov produkcie a nárokov jej producenta na obdržanie zisku;

b) cenotvorbu ako proces burzového kótovania(hodnotenia, určovania kurzu) všetkého, čo sa objaví na trhoch, čo v podstate znamená pakty(tiché i oficiálne dohody) burzových matadorov-špekulantov veľkých trhových hráčov-korporácii jedného s druhým, nemajúceho nič spoločné s procesom kumulácie výrobných nákladov a tak hodnoty v rámci reálneho výrobného procesu.
(Poznámka z r.2004)

$$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A})X_K = F_K \geq F_{K\,min}\,,$$

Kde $F_{K\,min}$ — je minimálne prípustné spektrum výroby produkcie konečnej spotreby.

Tu, i v nasledujúcom texte budeme používať pre označenie

a) naturálneho účtu produkcie, kvôli lepšiemu prehľadu index „*K*“ (od slova „katalóg“) a
b) pre označenie peňažného účtu index „*C*“, poukazujúci na preiskurant (Cenník), označený latinským písmenom „*C*“.

Uvedená matricová nerovnica opisuje množinu medziodvetvových bilancii, keďže:

$$X_K = X_{K\,min} + \Delta X_K\,,\; F_K = F_{K\,min} + \Delta F_K \geq F_{K\,min}$$

- alternatívne spektrá možného prevýšenia minimálne prípustných spektier $X_{K\,min}$,$F_{K\,min}$ nie sú jednoznačne zadefinované.
  Z tejto množiny prípustných variant bilancie je nevyhnutné zvoliť iba jednu medziodvetvovú bilanciu. T.j. najlepší pár hodnôt X_K a F_K, optimálnych v **nejakom, už v konkrétnych životných okolnostiach definovanom zmysle**.
  Túto zvolenú, v nejakom definovanom zmysle optimálnu bilanciu, opisujeme rovnicou:

$$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A})X_{KP} = F_{KP}\,,$$

Jej celkový zmysel je jasný z predchádzajúcich riadkov. Index „P“ označuje výber parametrov medziodvetvovej bilancie ako **plánových kontrolných parametrov makroekonomického systému**.

Pritom predpokladáme, že uskutočňované je tzv. **beznapäťové plánovanie**, pri ktorom sú plánové ukazovatele postavené zámerne nižšie[1], ako **hraničné možné (najvyššie dosiahnuteľné pri plnej záťaži systému, pri plnom využití všetkých kapacít)**, čo samo o sebe predstavuje podmienku zdrojového a kapacitného zabezpečenia varianty plánu, vybraného na naplnenie.

Plánová nevyťaženosť výrobných kapacít tohto typu má za cieľ **stabilizačnú rezervu plánu**[2] pri jeho uskutočňovaní.

[1] Ide o dimenzovanie výrobno-služobného systému viac na bezpečnostnú stabilizačnú rezervu a síce pomalší, no udržateľný rozvoj, ako pri korporáciách, kde sa cieľ(„target“) vždy o 5-20% nadstrelí, čo vyvoláva síce niekedy dobré okamžité kvartálne výsledky (naháňané úrokovými sadzbami ich materských banksterských trustov), no spôsobuje veľkú fluktuáciu zamestnancov, ohrozuje okolie a biosféru a celkovo zvyšuje nevyhnutne sociálne napätie so všetkými negatívnymi, deštruktívnymi sprievodnými procesmi systému pod kontinuálnym(dlhodobým) stresom. (pod neustálym napätím za hranou nadimenzovanosti daného systému sa totiž každý systém zrýchlene opotrebováva, biologický systém – i kolektívny nežiadúco mutuje, podlieha chorobám, predčasne starne, atď..) Kozmeticky sa to snažia tímy firemných psychológov(a outsourcových inžinierov, lekárov) meniť cyklickými obdobiami tzv.„benevolentnejšej zákaznícko-zamestnaneckej politiky“, no ide spravidla o fikciu - skôr podvod, manipuláciu s ilúziou zníženia vnútornej konfliktnosti celkovej politiky systému a reálne ide naopak ešte o jej dodatočné zvýšenie. Viď princípy frekvenčnej analýzy a procesného inžinierstva a ich praktické aplikácie. Navyše ide drvivá väčšina optimalizácie výroby vždy na úkor pridávania povinností zamestnancom (namiesto technicko-technologických zlepšovákov) a daňovo-dotačného vzájomného vydierania zvyškov ešte existujúcich štátov apod.. T.j., z pohľadu, z pozície tých pár akože si konkurujúcich nadnárodných korporátnych hráčov s kapitálovou kapacitou v ich bankových „konzorciách“ ďaleko prevyšujúcou kapacitu i najväčších štátov. (pozn. prekl.)

[2] Ide o jednu z kľúčových charakteristík, vlastností systému.

V danom prípade ide o mieru schopnosti makroekonomického systému k uskutočneniu plánu aj v podmienkach ako

Inak povedané, vybraný plán nie je „latka rekordnej výšky“, cez ktorú má ekonomika v „trhovej (či socialistickej) konkurencii“ „preskočiť“ na hrane svojich možností.

Vybraný plán je usporiadaný súbor, vedome dosiahnuteľných kontrolných ukazovateľov výrobno-spotrebiteľského systému, pod ktoré je neprípustné nechať výrobu upadnúť v žiadnom z jej jednotlivých odvetví.

Matematicky môže byť princíp BEZnapäťového plánovania vyjadrený nasledujúcim spôsobom:

$$F_{K\ hraničné\ možného} > F_{KP} \geq F_{K\ min}$$

Jednou z variant výberu zmyslu optimálnosti tkvie v tom, že variantné spektrum výroby $F_K \geq F_{K\ min}$ by malo byť dosahované pri minimálnych hrubých výrobných kapacitách v celej množine zúčastnených odvetví $\boldsymbol{X_K = (X_{K\,1}, X_{K\,2}, \ldots, X_{K\,n})^T}$.

Odvetví je však mnoho, celá ich produkcia je vzájomne nezameniteľná a aby sme mohli určiť ich minimálne potrebné kapacity, je nevyhnutné vybrať procedúru formálneho porovnávania objektívne neporovnateľných rôznorodostí.

Jedna z takýchto procedúr, používaných na zostrojenie kritérií optimálnosti je skalárny súčin dvoch vektorov **ortogonálnej bázy**:

$$z = r^T X_K = (r_1, r_2, \ldots, r_n)(X_{K\,1}, X_{K\,2}, \ldots, X_{K\,n})^T =$$

$$= r_1 X_{K\,1} + r_2 X_{K\,2} + \ldots + r_n X_{K\,n} ,$$

Komponenty vektora **r** tu vystupujú ako „váhové faktory“ pri komponentoch vektora $\mathbf{X_K}$ hrubých kapacít odvetví, privádzajúce ich k nejakému spoločnému rozmeru, ale ich rozmeru úplne zbavujúce. To umožňuje do jednotného **matematického modelu primerane spájať** reálny chlieb, liatinu, počítače, lietadlá a televízory, vyrábané rozličnými odvetviami.

Ortogonalita bázy – je perpendikulárnosť(zvislosť, kolmosť) ľubovoľného páru koordinátnych osí jednej voči druhej. Ortogonálnosť bázy(základne) možno v úlohách ekonomických aplikácii interpretovať ako plnú vzájomnú NE-zameniteľnosť produkcie v sortimente spektier výroby $\boldsymbol{X_K, F_K}$. Za uvedených predpokladov je systém ohraničení, daných na medziodvetvový bilančný systém, matematicky opisovaný nasledovne:

$$\begin{cases} (\boldsymbol{E - A})\, X_K = F_K \geq F_{K\ min} \\ X_K \geq 0 \\ Nájsť\ Min(Z),\ Z = r_1 X_{K\,1} + r_2 X_{K\,2} + \ldots + r_n X_{K\,n} \end{cases} \qquad \text{(LP-T)}$$

a) nepriaznivého vplyvu vonkajších faktorov, tak aj
b) samotnému systému vlastných „šumov“.

V matematickom ponímaní ide o úlohu **lineárneho programovania**[1] (ďalej pod skratkou LP). Ide o úlohu **tovarovej výmeny** (odtiaľ doplňujúce označenie „T“ z hľadiska názvoslovia). Podmienka $X_K \geq 0$, hoci je prítomná aj v kanonickej formálno-matematickej formulácii úlohy lineárneho programovania, má aj ekonomický zmysel - NEzápornosť hrubých výrobných kapacít.

Do celkovej úlohy môžu byť zakomponované aj iné, takýmto spôsobom formalizované ohraničenia, napr.: biosférno-ekologický rámec v jeho formalizovanom prejave $\boldsymbol{X_K < X_{K\,max}}$, $\boldsymbol{F_K < F_{K\,max}}$, ohraničenia čo sa týka množstva personálu atď.

Tieto ďalšie faktory však nemenia celkový charakter(princíp) využívaných matematických metód, ak sú všetky ohraničenia(špecifikácie) vyjadrené v spomínaných **lineárnych funkciách**.

T.j., vo funkciách typu $\boldsymbol{f = \Sigma\, a_i\, x_i}$, где $\boldsymbol{a_i}$ - sú koeficienty a $\boldsymbol{x_i}$ – sú premenné, $\boldsymbol{i = 1, \ldots, N}$.

Do takéhoto systému nerovníc môžu byť zahrnuté aj rovnice, keďže každá z rovníc $\boldsymbol{f(x) = c}$ je ekvivalentná zavedeniu dvoch neostrých nerovníc $f(x) \leq c$, $f(x) \geq c$, ktoré sa majú obe zohľadniť v riešení systému.

Matematický aparát lineárneho programovania existuje oficiálne najneskôr od začiatku ´40 rokov minulého storočia a je bežne využívaný ako pomôcka-prostriedok formalizovaného výberu optimálneho riešenia v úlohách riadenia objektov, opisovaných veľkým množstvom parametrov.

Tento aparát sa taktiež využíva aj na formalizovaný výber optimálneho spájania(kombináciu) množstva charakteristík objektov pri ich projektovaní a sprievodnom vedecko-technickom uskutočňovaní(realizácii) daných projektov.

Práve z tohto dôvodu, t.j. pre podporu globálnemu nadždovskému prediktorovi nevyhnutnej funkčnej nespôsobilosti obyvateľstva pri riešení mnohoparametrických úloh riadenia (a rozpracovávania technológii a produkcie), sú lineárne programovanie a niektoré druhé oblasti matematiky, umožňujúce aplikácie-využitia nástroja tohto typu, nielenže vylúčené z bežných vysokoškolských kurzov v býv. Východnom bloku[2], no dokonca tam niet o nich ani len náznaku.

Preto sú v našej krajine s lineárnym programovaním a oblasťami podobného zamerania v matematike oboznámení iba čisto teoretickí matematici – špecialisti v čisto abstraktných modeloch, ktorí absolvovali kurz vyššej matematiky.

A dokonca aj tých zopár málo špecialistov z iných oblastí vedy a techniky je proste iba vycepovaných-vycvičených k používaniu tých niekoľko pomerne málo bežných pozliepaných a ako-tak zaužívaných praktických interpretácii tohto špeciálneho dávno známeho matematického aparátu.

Preto sa v súvislosti s touto veľkou medzerou vo vzdelaní väčšiny dokonca aj absolventov NE-humanitných vied, predtým, ako sa budeme baviť o praktických interpretáciách aparátu lineárneho programovania, porozprávame najprv o jeho podstate.

[1] Lineárne programovanie je oblasť algebry, skúmajúca systémy lineárnych nerovníc, podriadených cieľovej funkcii „minimum“, alebo „maximum“ od argumentu, taktiež sa javiaceho byť lineárnou funkciou. Lineárne programovanie je ako termín doslovným prekladom z angličtiny. Ujal sa v slovenčine ako znak(ukazovátko), iba čiastočne poukazujúci na vlastnosti spojené s termínom matematického aparátu ako takého. *Ad znak-ukazovátko: podľa starého budhistického príslovia – „Slovo mesiac nie je mesiacom samotným, ale iba prstom na neho ukazujúcim“. Viď aj princípy mechaniky tvorenia-sTrojenia MIM, resp. v predchádzajúcich kapitolách spomínaného rozšíreného, detailnejšieho modelu MIM-FEI.

[2] A dnes suverénne štáty, rozprestierajúce sa ako nové kolónie na jeho teritórií.

V 3D - trojrozmernom priestore definuje lineárna rovnica s troma neznámymi nejakú plochu(rovinu):

$a_1x_1 + a_2x_2 + a_3x_3 + b = 0$

2 rovnice definujú dve roviny a pokiaľ nie sú paralelné(ak sa niekde stretávajú, krížia), tak definujú priamku – ich priesečnicu.

Každá rovina delí tento **na všetky smery nekonečný priestor** na dva „polpriestory".

Podobne, ako delí rez nožom zemiak na dve časti.

Zmena znaku rovnosti (=) v rovniciach rovín na znak nerovnosti ($<$, $>$, $\leq$, $\geq$) je iba výberom jedného z polpriestorov definovaných rovinou a vylúčenie druhého polpriestoru z oblasti nášho skúmania.

Pritom vylučuje ostrá nerovnosť ($<$, $>$) z vybraného polpriestoru rovinu, ktorá celý nekonečný priestor rozdeľuje.

Neostrá nerovnosť ($\leq$, $\geq$) zahŕňa deliacu rovinu do vybraného polpriestoru

(t.j. „nôž" zostáva prilepeným k jednej z polovíc „zemiaku")

Mnoho nerovníc spolu(systém nerovníc) je vlastne vyrezanie nejakej oblasti z nekonečna pomocou **nekonečných** rovín.

Z GeoMetrického hľadiska ide o mnohosten.[1]

V n-rozmernom(viacrozmernom) priestore platí všetko vyššie uvedené samozrejme taktiež.

Lineárna rovnica o $\boldsymbol{n}$ premenných definuje podpriestor rozmeru $\boldsymbol{n-1}$, nazývaný hyperrovina. Mnoho nerovníc v $\boldsymbol{n}$-rozmernom priestore vystrihuje z neho hyperrovinami $\boldsymbol{n}$-rozmernú oblasť. Táto oblasť sa javí byť $\boldsymbol{n}$-rozmerným mnohostenom; pričom ide o **vydutý(konvexný)** mnohosten. Vypuklosť ako vlastnosť znamená, že ktorékoľvek dva body na povrchu, ohraničujúcom mnohosten, môžu byť spojené úsečkou príslušnej priamky a všetky body tejto úsečky budú patriť buď vnútru daného mnohostena, alebo budú súčasťou jeho ohraničujúceho povrchu.

Zemiak sa po jeho orezaní nožom stáva 3-rozmerným ekvivalentom takéhoto $\boldsymbol{n}$-rozmerného mnohostenu. Vlastnosť vypuklosti sa prejavuje v tom, že ak z ľubovoľného bodu na povrchu zemiaka potiahneme priamku v ľubovoľnom smere, tak tá priamka vojde do zemiaka a vyjde z neho iba jeden krát. T.j., jedno prepichnutie zemiaku na jeho povrchu zanecháva iba 2 dierky.

Argument $\boldsymbol{Z}$ funkcie ***Min(Z)***kritéria optimálnosti je taktiež lineárna funkcia o $\boldsymbol{n}$ premenných:

$$Z = r^T X_K = (r_1 , r_2 , \dots , r_n)(X_{K1} , X_{K2} , \dots , X_{Kn})^T =$$

$$= r_1X_{K1} + r_2X_{K2} + \dots + r_nX_{Kn} .$$

T.j., skalárny súčin vektorov $\boldsymbol{r^T X_K}$ ortogonálnej(perpendikulárnej, kolmej) bázy je taktiež rovnicou hyperroviny. Jej smerovanie(orientácia) v danom priestore je určené súborom

[1] GeoMetria je vlastne pôvodná veda objektov, matérie.

Matematika je iba snahou o jej číselné, kódové vyjadrenie, o čo najuniverzálejšie nakódovanie jej objektívnych, fyzikálne zistených, definovaných mier, T.j., matematika slúži pre lepšiu prácu s matériou (včítane el.-mag-, grav,..polí, atď..), vrátane jej bežným okom neviditeľných foriem, infopolí-ľudovo „duchov", tzv. biopolí – zložených zasa z tepelných a ďalších typov polí ich interferenciou, superpozíciou,.. kumuláciou ich kapacity, apod. Viď systém Maxwellových rovníc, rovníc popisujúcich správanie sa gravitačných polí, Základy termodynamiky, Mechaniky plynov, Hydromechaniky, Kinematiky, Dynamiky, ich práce s 1. a 2. deriváciami podľa času, priestorovými a ďalšími integrálmi, až po matrice, tenzory a ich operátory, atď apod. (pozn. prekl.)

koeficientov r_1 , r_2 , ... , r_n. Pritom je vektor $r=(r_1 , r_2 , ... , r_n)^T$ ortogonálny k hyperrovine, definovanej rovnicou $\boldsymbol{Z = r^T X_K}$. Vzdialenosť hyperroviny od začiatku koordinátového systému je podmienená hodnotou ***Z***, ktorá je voľným členom rovnice:

$$\boldsymbol{r^T X_K - Z = 0}.$$

Pri číselne(numericky) neurčitej hodnote voľného člena ***Z*** tejto rovnice, je daný priestor zaplnený „zväzkom“ paralelných hyperrovín, každá z ktorých „sa dotýka“ oboch jej susedných rovín. V 3D(trojrozmernej) analógii ide o „vrstvenú tortu“, v ktorej miznú jednotlivé tenké vrstvy korpusu(vafle) a plnky medzi nimi sú práve spomínané roviny, rozlišované podľa označenia-hodnoty ***Z*** každej z nich.

V úlohe lineárneho programovania sa koordináty bodov (t.j. konkrétny súbor hodnôt $\boldsymbol{X_{K1}}$, $\boldsymbol{X_{K2}}$, … , $\boldsymbol{X_{Kn}}$, definujúci hodnotu argumentu $\boldsymbol{Z = r^T X_K}$ kritéria optimálnosti ***Min(Z)***) môžu vyberať iba z oblasti, vyrezanej celým súborom nerovníc-ohraničení z ***n***-rozmerného priestoru.

T.j., v 3D analógii treba na začiatku orientovať túto „vrstvenú tortu“ v priestore tak, aby bol „zväzok“ rovín orientovaný hodnotami $\boldsymbol{r_1 , r_2 , … , r_n}$. Orientácia „torty“ v priestore predpokladá, že jej vrstvy vôbec nemusia byť umiestnené paralelne vo vzťahu k plochému povrchu stola, na ktorom je „torta“ umiestnená. Následne treba túto „tortu“ orezať „nožom“ tak, ako to určujú nerovnice - hranice. Potom, **ak na stole ešte niečo zostane**[1] s uvedenej **priestorovo orientovanej** orezanej „vrstvenej torty“, treba vybrať tú z rovín(„vafiel“ alebo „plniek“), v ktorej dosiahneme najmenšiu(alebo najväčšiu: ***Min(Z)=Max(-Z)***) z hodnôt argumentu ***Z*** kritéria optimálnosti:

$$\boldsymbol{Z = r_1X_{K1} + r_2X_{K2} + … + r_nX_{Kn}} .$$

Keďže by mal byť na povrchu stola známy bod, zodpovedajúci začiatku koordinát (napríklad jeden z uhlov hornej dosky stola), tak aby sme vedeli určiť hľadané riešenie, musíme vybrať z „torty“ rovinu, ktorá je doske stola najbližšia(alebo najvzdialenejšia). Pretože extrémna hodnota *Min(Z)* alebo *Max(Z)* je jednosmerne podmienená vzdialenosťou od začiatku koordinát. Vzdialenosť medzi týmto bodom a rovinou sa v trojrozmernom priestore javí byť kolmica(perpendikulár), spustená z daného bodu na rovinu.

Podobne ako sme orezávali „tortu“, si môžeme predstaviť aj hľadanú rovinu(vaflu alebo plnku) buď ako

a) bodku-omrvinku, ležiacu v jednom z vrcholov mnohostenu vyrezaného z „vrstvenej torty“;
b) alebo ako tenkú hrana mnohostenu, na ktorej sa pretínajú jeho plochy;
c) či ako jednu z plôch mnohostenu, s identickým smerovaním, ako je orientácia zväzku paralelných rovín.

Variant riešenia je určený priestorovou orientáciou vrstiev a spôsobom orezávania „torty“ nožmi-ohraničeniami[2].

Avšak úloha môže aj NEmať riešenie, v prípade že ohraničenia si navzájom protirečia;
Napríklad: $\boldsymbol{X_1 < 1}$ **a** $\boldsymbol{X_1 > 3}$.

[1] Na stole môže i nič nezostať v prípade, že sa požiadavky na geometriu mnohostena, zadávané nerovnicami(hranicami), vzájomne vylučujú.
[2] Príslušnými nerovnicami (pozn. prekl.)

1) Na prvom kroku orezávania priestorovo orientovanej „vrstvenej torty“ ohraničenie $X_1 < 1$ zmieta zo stola ako nevhodné všetko, kde je $X_1 > 3$;
2) Na druhom kroku orezávania výraz $X_1 > 3$ zasa zmieta zo stola všetko, čo ostalo po prvom orezaní, keďže je to umiestnené tam, kde $X_1 < 3$.

Pri takom orezávaní „torty“ na stole proste nezostane nič, pričom sa ale ani to nejaví byť riešením úlohy, keďže zadaním je naplniť vzájomne sa vylučujúce požiadavky.

Ak úloha má riešenie, tak je riešením jeden z vrcholov mnohostenu. Aj keď riešenie geometricky vyzerá ako jedna z hrán alebo priesečník, tak všetky riešenia, patriace takej **množine optimálnych** riešení, sú formálne matematicky nerozlíšiteľné podľa kritéria optimálnosti ***Min(Z)*** **alebo** ***Max(Y)***, pretože hodnota ***Z*** či ***Y*** v rámci takých hrán (alebo priesečník) je konštantná. V takom prípade predpokladá procedúra výberu toho najoptimálnejšieho z množstva **matematicky optimálnych** riešení, preskúmanie každého z riešení v množine matematicky optimálnych, **pri zohľadnení informácie, pre ktorú sme nenašli miesto vo formálnom matematickom modeli**[1].

V súlade s tým sa dá zhrnúť proces hľadania riešenia úlohy lineárneho programovania (optimálneho v zmysle dosiahnutia *Min* alebo *Max* lineárneho kritéria),

a) k postupnému triedeniu konečného počtu vrcholov(extrémov) vypuklého(vydutého, konvexného) mnohostenu a
b) výberu extrému z množstva hodnôt Z, dosahovaného v nich.

Analogické tvrdenie je matematicky jednoznačne dokázané v lineárnej algebre aj pre *n*-rozmerný priestor. Algoritmus triedenia vrcholov (extrémov) n-rozmerného vypuklého (vydutého, konvexného) mnohostenu a výberu extrémnej hodnoty daného kritéria optimálnosti, nazývame **simplexnou metódou**. V rôznych modifikáciách je táto metóda známa od roku 1940. Tento algoritmus umožňuje taktiež odpovedať aj na otázky o kompatibilite systému ohraničení a o existencii riešení, resp. o ich neexistencii. T.j., funkčnosť(práceschopnosť) aparátu lineárneho programovania je **abstraktno-matematicky** dokázaná, potvrdená už viac ako 70 rokov. „Vrstvenú priestorovo orientovanú tortu“ sme samozrejme použili iba pre názornú predstavu - predmetné zobrazenie konštrukcie. Tí, ktorí potrebujú detailnejšie(podrobnejšie) formálno-matematické dôkazy vyššie uvedeného popisu problému a jeho elegantného riešenia praktickými algoritmami, môžu ich nájsť aj v špeciálnej odbornej literatúre, týkajúcej sa spomínanej témy.

My sme zámerne popísali úlohy lineárneho programovania (LP) vo forme:

$$(\boldsymbol{E - A})\ X_K = F_K \geq F_{K\,min}\ ,$$

a nie tak, ako je to zaužívané v „kanonickej“ forme definovania úlohy lineárneho programovania

$$(\boldsymbol{E - A})\ X_K \geq F_{K\,min}$$

[1] Ide znova v podstate o v predchádzajúcich kapitolách opakovane spomínané doplnenie konštrukcie formálneho matematického modelu o „zdravý sedliacky rozum“, resp. svedomia a funkčne podmienenú intuíciu (pri (s)zladenom stroji psychiky jedinca a/alebo kolektívu – t.j., za predpokladu dostatočnej jednoty zmyslovo-emočno-racionálneho mechanizmu práce jeho/ich tzv. „psychiky“ = nadgenetickej zložky = „SW“). (pozn. prekl.)

Dôvod je ten, že pri kanonickom zápise úlohy sú ohraničenia **kladené zjavne** na ľavú časť abstraktnej matematickej rovnice, ktorá sa potichu(medzi riadkami) v nami skúmanom prípade aplikovania matematického aparátu javí byť rovnicou medziodvetvovej bilancie reálnej tovarovej výmeny. V reálnej praktickej výmene tovarov(a služieb) predstavuje priamy záujem splnenie podmienky $F_K \geq F_{K\,min}$, a nie podmienenosť vektora konečnej produkcie F_K vektorom hrubých kapacít X_K a matice $\boldsymbol{A}$. Vektor F_K sa javí byť v našom kontexte identifikátorom, už nosiacim príslušný ekonomický zmysel, ktorý môže vypadnúť z vnímania čitateľa pri zápise ohraničení podľa staršieho matematického „kánonu"(zaužívaného spôsobu zápisu) vo forme $(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A})\ X_K \geq F_{K\,min}$. Práve preto bol nami vybraný vyššie uvedený spôsob zápisu. A to aj keď sú z čisto formálneho hľadiska pravá a ľavá časť rovnice rovnoprávne a riešiť úlohu LP-T[1] bude treba podľa zaužívaného, „kanonického" zápisu: t.j. vo vzťahu k ľavej časti rovnice tovarovej výmeny.

Prakticky v každej knihe, v ktorej sa skúma lineárne programovanie (LP), popisuje sa aj **TEÓRIA DUALITY**[2]. Jej zmysel je v nasledujúcom:

úlohe LP

$$\begin{cases} \boldsymbol{A}\,x \leq b \\ x \geq 0 \\ Nájsť\ Max(c^T x) \end{cases} \qquad \text{(LP-1)}$$

matematicky objektívne zodpovedá úloha LP:

$$\begin{cases} \boldsymbol{A}^T y \geq c \\ y \geq 0 \\ Nájsť\ Min(b^T y) \end{cases} \qquad \text{(LP-2)}$$

V tomto **páre úloh** môže byť ľubovoľná z nich skúmaná ako **priama úloha**, a v takom prípade dostáva druhá úloha názov **duálna**. Riešenia priamej a duálnej úlohy sú vzájomne podmienené: T.j. po riešení jednej, možno na základe **teórie duality lineárneho programovania**, urobiť spätne logický uzáver ohľadom jej párnej úlohy.

V závislosti od charakteru ohraničení, určujúcich rozmernosť matice[3] $\boldsymbol{A}$ (množstvo riadkov a stĺpcov nachádzajúcich sa v nej), môže čisto algoritmicky jedna z úloh daného páru vyžadovať podstatne menšie objemy výpočtov. To umožňuje na základe teórie duality vo veľa prípadoch významne skrátiť čas riešenia úlohy celkovej.

Vo vzťahu k vyššie uvedenej úlohe LP-T, opisujúcej medziodvetvovú bilanciu tovarovej výmeny v naturálnom účte, sa jej duálna úloha LP zapisuje nasledovne:

$$\begin{cases} (\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\ R = r_{ZHD} \leq r \\ R \geq 0 \\ Nájsť\ Max(\ Y\ ),\ \ Y = F_{K\,min\,1} R_1 + F_{K\,min\,2} R_2 + \ldots + F_{K\,min\,n} R_n \end{cases} \qquad \text{(LP-T)}$$

[1] Ako bolo vyššie uvedené: LP - Lineárneho programovania, T – ako skratka pre využitie daného matematického aparátu pre zefektívnenie **tovarovej výmeny**. (pozn. prekl.)

[2] Čiastočne napr. viď https://en.wikipedia.org/wiki/Duality_(optimization) (?) pozn. prekl.

[3] Rozmernosť matice je množstvo riadkov a stĺpcov nachádzajúcich sa v nej. Vektor(stĺpec) je vlastne matica s jedným stĺpcom.

Ide teda o úlohu **rentability** (odtiaľ pochádza doplňujúce označenie **„R“**). Táto úloha opisuje vzťahy cien pri spektrách výroby $\boldsymbol{X_K}$ a $\boldsymbol{F_K}$, keďže je spojená s rovnicou reálnych[1] a/alebo rovnovážnych cien, alebo nejakých abstraktných „tieňových“ cien (v závislosti od interpretácie premenných, ktoré sa v nej nachádzajú).

V jej prvom riadku zľava od znaku nerovnosti je uvedená trochu pozmenená rovnica rovnovážnych cien(3): vektor jednotlivých čiastok pridanej hodnoty v ňom získal názvoslovný index „**zhd**“, poukazujúci na vzájomnú podmienenosť

a) tohto javu, ktorý sa zvykne nazývať „zákon hodnoty“ a
b) čiastok pridanej hodnoty funkčne podmienených nákladov jednotlivých odvetví, vchádzajúcich do komponentov daného vektora.

Prvý riadok uvedenej úlohy LP sa obyčajne kanonicko-matematicky zapisuje ako:

$$(\mathbf{E} - \mathbf{A}^{T})\, R \leq r$$

V našom prípade je vzdanie sa staršej kanonicko-matematickej formy zápisu úlohy lineárneho programovania spôsobené tým, že pri postupovaní podľa tejto formy sa ohraničenia **zjavne vzťahujú** k ľavej časti rovnice rovnovážnych cien. V tejto ľavej časti rovnice je vyjadrená tovarová výmena, zatiaľ čo na úrovni makroekonomiky sú centrom záujmu ohraničenia, kladené na pravú (**čisto finančnú**) časť rovnice rovnovážnych cien. Pritom v tejto pravej časti rovnice NIE sú naturálne ukazovatele tovarovej výmeny odvetví prítomné tak priamo, ako ani v ich finančnom vyjadrení.

Od začiatku 1950-tich rokov je známa matematická poučka:
„Ak sa v optimálnom riešení priamej úlohy nerovnica № *k* rieši ako ostrá (t.j. plní sa podmienka « > » alebo « < », namiesto variantu možnej a) rovnice alebo b) neriešiteľnosti úlohy), tak optimálna hodnota príslušnej duálnej premennej sa rovná nule“.

Taktiež poznáme zo začiatku 1950-rokov aj ekonomické interpretácie teórie duality. Obyčajne sa v nich v roli priamej úlohy skúma nejaká **úloha tovarovej výmeny** LP-T, v ktorej sa premenné interpretujú ako objemy zdrojov, zapájaných do výrobného procesu. Vtedy ako duálna vystupuje **úloha rentability** LP-R, v ktorej sa premenné interpretujú ako **nejaké ceny**[2] príslušných zdrojov.

Interpretácia je nasledovná:

1) **v priamej úlohe** sú premenné –OBJEMY produkcie alebo zdrojov v ich naturálnom účte(vyjadrení);
2) **v duálnej úlohe** sú premenné – CENY,
   - táto 2.(duálna úloha) sa stala tradičnou, všeobecne známou..bežnou.

[1] „Riadenie reálnych cien“ je jednoznačný, úzky odborný termín. Ak sa narúša rovnosť pri dosadzovaní rovnovážnych cien (3) reálneho cenníka (a vektora zložiek jednotlivých pridaných hodnôt..) do rovnice, tak možno získať hodnotu vektora „M“. Vektor M je vlastne saldo = chyba(odchýlka) medziodvetvovej bilancie. Ak tento vektor chýb zahrnieme ako súčasť vektora zložiek jednotlivých pridaných hodnôt, tak rovnica rovnovážnych cien sa stane rovnicou reálnych cien, veľmi užitočnou pri niektorých druhoch medziodvetvovej analýzy.

[2] V danom prípade „ceny“ dostali prívlastok „nejaké“ preto, že zďaleka nie všetky ekonomické interpretácie lineárneho programovania sú postavené na reálnych cenách na trhu. Často sa totiž používajú cene podobné parametre, získavané z expertných odhadov ekonomickej úlohy ako takej.

Viď napr. odborná literatúra „**Matematická ekonomika na PC**“ od M. Kuboni (preklad z japončiny „Financie a štatistika“, r. 1991, japonské vydanie z r.1984) – výber-príručka – „Praktická učebná pomôcka na aktívne štúdium základov trhovej ekonomiky“, ako sa píše v poznámke k danému vydaniu; „**Operačná analýza**“ od J.P. Zaichenko („Vyššia škola“ r.1979) – štandardné skriptá pre Vysoké školy a Univerzity.

Uvedená poučka získava v takýchto interpretáciách nasledujúce ekonomické vyjadrenie:

*Ak objem nejakého zdroja v optimálnom riešení **priamej úlohy** prevyšuje ohraničenia, tak cena zdroja v optimálnom riešení **duálnej úlohy** je **NULA**.*

Ide o všeobecne známe tvrdenie, ktoré poznáme zo svetovej literatúry už viac ako 70 rokov a **medzičasom odborne už i zovšednelo a stalo sa štandardným..**:

J.P.Zaichenko, str.88: „*Ak sa nejaký zdroj b_i nachádza v prebytku a **i**-té ohraničenie sa realizuje ako ostrá nerovnosť, tak sa ono stáva nepodstatným a optimálna cena príslušného zdroja je rovná 0*“

M.Kuboni, str. 244: „*Okrem toho, simplexné[1] kritérium z úlohy (LP1-D – je označenie duálnej úlohy v danej knihe) znamená, že zdroj **k**, existujúci v množstve, prevyšujúcom optimálne využiteľný objem, sa stáva voľným zdrojom a jeho cena sa mení na nulu*“

Aby sme ale boli presní a **potichu (medzi riadkami) neprevracali** kontext citovaných zdrojov, treba na tomto mieste vyšpecifikovať výhradu daného interpretačného zmyslu[2]: práve uvedené ekonomické interpretácie sa vzťahujú k iným ekonomickým úlohám, rozdielnym oproti nami skúmanej úlohe **riadenia mnohoodvetvového národného(alebo koncernového) hospodárstva ako celku v**

1) biosféricky prípustnom a

2) spoločensky prijateľnom režime.

V oboch citovaných zdrojoch sú skúmané úlohy optimalizácie riadenia **súkromných štruktúr** v rámci voči nim objemnejšiemu hospodárskemu systému.

Inak povedané: skúma sa v nich úloha, ako vyjsť na trh so svojou produkciou a nepohorieť.

V súlade s tým sú v nich premenné

1) priamej úlohy (tovarovej výmeny), odlišnej od tej našej, interpretované ako spotrebované, ohraničené objemy zdrojov, dostupných štruktúre v procese výroby jej produkcie;
2) a premenné duálnej úlohy (rentability), sú taktiež odlišné od tej našej a interpretujú sa ako ceny za spotrebu týchto zdrojov.

Napriek tomu niet z pohľadu účtovníctva, zohľadňujúceho náklady v procese riadenia výroby, rozdielu medzi platbou za spotrebu zdrojov a platbou za produkciu dodávateľov. Preto sú pre nás dôležité nie ekonomické úlohy, skúmané v citovaných zdrojoch so zapojením aparátu lineárneho programovania, ale tá okolnosť, že ak sa v **mikroekonomických interpretáciách** (vo vzťahu k štruktúrne izolovanej súkromnej firme) premenné priamej úlohy interpretujú ako **objemy**, tak premenné duálnej úlohy sa interpretujú ako **ceny**.

[1] Simplexný = jednosmerný (pozn. prekl.)

[2] špecifikačnú klauzulu ohraničenia platnosti daného výroku (pozn. prekl.)

Avšak odhliadnuc od toho, že ekonomické interpretácie lineárneho programovania sú v odbornom prostredí medzi špecialistami všeobecne dávno dobre známe, tak **svetová** ekonomická veda za viac ako 70 rokov nevyvodila z toho jediný možný **zmysluplný dôsledok**[1]**..**[2]

Taktiež oficiálnej ekonomickej „vede“ ani AKOŽE nedocvaklo, že z teórie duality v jej aplikáciách vo vzťahu k úlohám riadenia (a organizácie samoregulácie) **mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov, skúmaných ako celok** vyplýva, že:

CENNÍK[3] **vnútorného trhu mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému na produkty a služby osobnej, rodinnej a spoločenskej mimovýrobnej**[4] **spotreby, je VEKTOR CHÝB JEJ RIADENIA v jeho finančnom vyjadrení.**

Toto tvrdenie, vyslovené vo vydaní „Mŕtvej vody“ z r. 1991 intuitívne na základe zdravého sedliackeho rozumu vyjadreného v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia, má aj strohý metodologický podklad na základe Teórie duality lineárneho programovania.

Dané tvrdenie je spravodlivé aj vo vzťahu k národnému hospodárstvu ako celku. Ak by sme použili terminológiu súčasnej „ekonomickej vedy“, tak ide o úroveň „makroekonomiky“, na ktorej duálna (vo vzťahu k úlohe tovarovej výmeny) úloha lineárneho programovania, t.j. úloha rentability, však žiaľ zatiaľ oficiálne AKOŽE nenašla manažérsky zmysluplnú interpretáciu za viac ako 70 rokov. Pritom ide o dobu viac ako dostatočnú..

Úloha rentability môže byť skúmaná aj ako úloha priama a v tom prípade môže byť uvedená poučka vyjadrená nasledujúcim spôsobom:

„Ak sa technologický proces № *k* ukáže byť vyslovene(stroho) nevýhodným z pohľadu optimálnych cien, tak v optimálnom riešení úlohy tovarovej výmeny by mala byť intenzita využívania príslušného technologického procesu rovná nule“

Nasleduje zhrnutie:

„Takto daná poučka vyjadruje princíp rentability optimálne organizovanej výroby“ (J.P. Zaichenko, str. 88)

Ide o interpretáciu na úrovni „mikroekonomiky“. Táto interpretácia je prípustná na hierarchickej úrovni, zodpovedajúcej v **supersystéme národného hospodárstva**[5] akejkoľvek súkromnej firme, využívajúcej aparát lineárneho programovania na výber príslušného súboru

[1] Vývod, konzekvenciu, konklúziu. (pozn. prekl.)

[2] Čo by zároveň do veľkej miery v podstate vyriešilo podstatu drvivej väčšiny globálnych biosféricko-ekologicko-sociálnych problémov(„výziev-príležitostí“), s úrokovo generovanou úplne zbytočne nadmerne zdroje plytvajúcou ideológiou konzumu pod názvom „Výhodné predať“(svoj čas, dieťa, svedomie, obličku,..), ňou zasa generovaným problémom s umelo riadeným sociálnym napätím, odpadmi, motiváciou k nekonečným vojnám pri danej pyramídovej hre inak sa „samopožierajúceho hada“, niektorými klimatickými posuvmi, migráciou, atď. apod..

Proste dominový efekt „dopustenia“(spúšťania) tejto konkrétnej bezpečnostnej matrice HNNR supersystému(viď predchádzajúce kapitoly) prestane byť zbytočne danou chybou(zámerom) padlých manažérov jemu podriadeného systému živený, evokovaný. (pozn. prekl.)

[3] Preiskurant (ger.)

[4] Mimo výrobného cyklu polotovarov, atď..

[5] Alebo bankovo-korporátnej finančnej nadnárodnej skupiny. (pozn. prekl.)

technológii zo zoznamu tých, ktoré sú k dispozícii a na základe ktorých plánuje daná firma realizovať výrobu v najbližšom čase.

Daná interpretácia je prípustná[1] vo vzťahu k ľubovoľnému štruktúrne oddelenému[2] výrobnému systému, NEdisponujúcemu vlastnosťou plnej samostatnosti(samodostatočnosti) v zmysle **produkcie výrobkov a ich spotreby v ňom samotnom**.

T.j., tento model je pre uvedený systém kľúčový

a) pri riešení úlohy z finančného hľadiska čo najvýhodnejšej účasti na tovarovej výmene daného trhu s jeho cenníkom a

b) taktiež pri **optimalizácii** exportno-importnej bilancie, **podriadenej** dlhodobej koncepcii vonkajšej politiky štátu.

Avšak snaha interpretovať úlohu „LP-R, LP-T“ v zmysle citovanej poučky na úrovni celostnosti **národného hospodárstva** privádza k absurdným výsledkom, podobným nasledujúcemu uzáveru:

Ak vo februári poplatky za komunále služby neumožňujú ich zakúpenie a platobná schopnosť obyvateľstva je nedostatočná na to, aby ich zaplatilo podľa cenníka zabezpečujúceho rentabilitu, tak ... vykurovanie domov nemá zmysel a treba ho zrušiť[3].

Pri ešte všeobecnejšej interpretácii tohto typu prichádzame k tomu, že pre **celkové národného hospodárstva** esenciálne[4] odvetvie musí v prípade svojej nerentabilnosti ukončiť svoju činnosť.

Inak povedané:

V prípade nerentabilnosti nejakého kľúčového ekonomického odvetvia treba zničiť celú ekonomiku danej krajiny cez likvidáciu tohto odvetvia.

V každom odvetví ekonomiky štátu je **objektívne dejinne definovaná nejaká vyššia, či nižšia** úroveň kultúry produkcie a jej technologická báza. Použitie vyššie uvedeného interpretačného postupu v praxi znamená zničenie minimálne jedného z nenahraditeľných odvetví vo vlastnom národnom hospodárstve v prípade jeho nerentability. To zasa vedie k podriadení spoločnosti vonkajším sociálnym systémom a ich koncepciám riadenia a/alebo k národohospodárskej ekonomickej a spoločenskej katastrofe.

Ide o jeden z príkladov, ktorý na celosupersystémovej úrovni skúmania ekonomiky štátu (národného hospodárstva) znázorňuje subjektívnu podmienenosť pojmu „rentabilita“ a taktiež i druhých pojmov jemu podriadených a s ním prepojených.

To znamená, že v úlohách tohto typu je nerentabilnosť nenahraditeľného odvetvia ekonomiky daného štátu (nedostatok výnosnosti väčšiny podnikov v nej) dôsledkom buď:

[1] Avšak nie vždy je používanie výsledkov takejto interpretácie oprávnené, ak sa na ne pozrieme z pohľadu úlohy riadenia mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému ako celku.

[2] Separovanému, špecifikovateľnému, identifikovateľnému, izolovateľnému, svojbytnému, len čiastočne samostatnému. (pozn. prekl.)

[3] Mnohí sa v priebehu deforiem po roku 1989 žiaľ presvedčili, že takýto pohľad je prevládajúcim štýlom idiotizmu a zlomyseľnosti deformátorov.(*a to nielen pri deforme zdravotníctva, odborného školstva, poľnohospodárstva, konverzii priemyslu a bankovníctva-finančného systému = krvého obehu ekonomiky, ale takmer vo všetkom.. otázka: Ktoré zahraničné politické subjekty z riadenia daného procesu najviac profitovali? pozn. prekl.)

[4] Pre fungovanie systému **kľúčové** (pozn. prekl.)

a) prevýšenia jej úrovne demografickej dostatočnosti výroby;
b) alebo v podmienkach demografickej NEdostatočnosti výroby ide o vyjadrenie chýb v nastavení kreditno-finančného systému spoločnosti na samoreguláciu výroby a distribúcie podľa demograficky podmieneného spektra potrieb(spotreby).

Predtým ako budeme hovoriť o interpretácii teórie duality lineárneho programovania pri riešení úloh na makroekonomickej úrovni, je nevyhnutné definovať základy vzájomných vzťahov naturálneho a finančného účtovania produkcie v rámci medziodvetvovej bilancie. Bez tejto definície je totiž nemožný jednoznačný prechod od jednej formy(spôsobu) bilancie k druhej.

Ako je známe ešte zo stredoškolských Základov fyziky:
PE = KU x ME
„Pozitívny efekt získavaný od nejakého fyzikálneho systému“
sa ČÍSELNE
=
„KÚ (KOEFICIENT ÚČINNOSTI) tohto systému“
X
„Množstvo energie privedenej do tohto systému“

Keďže ide o univerzálny fyzikálny zákon, tak je plne aplikovateľný aj na systém spoločenskej výroby. A to napriek tomu, že ho prakticky celá oficiálna tzv. finančno-ekonomická „veda“ buď ignoruje, alebo sa snaží všetkých presvedčiť, že sa tento univerzálne platný zákon v systéme spoločenskej výroby a služieb proste akože výnimočne neprejavuje. T.j., minimálne na úrovni makroekonomiky.

Tak, ako sa pozitívny efekt, poskytovaný nejakým výrobným systémom, najuniverzálnejším spôsobom číselne vyjadruje vo finančnej forme, tak vo vzťahu k makroekonomike sa **Zákon zachovania energie** prejavuje v nasledujúcej formulácii:

N = KEZ x ME
„Celková finančná suma(nominál), zodpovedajúca celému objemu tovaru, nachádzajúceho sa v obrate všetkých špecializovaných trhov daného spoločenstva“
=
„Koeficient energetického zabezpečenia finančnej jednotky (analóg KÚ)“
X
„Množstvo energie, spotrebovanej výrobným systémom spoločnosti, obsluhovanej daným typom peňazí[1]“

Toto vyjadrenie je vždy spravodlivé, no má i svoju osobitosť:

Dnes sú platobné prostriedky vlastne vo veľkej väčšine ich celkového objemu už iba čísla na účtoch a papierových bankovkách, výroba ktorých je obmedzená iba subjektivizmom štátnych úradníkov, bankárov, falšovateľov peňazí, falšovateľov bankoviek, či hakerov nabúravajúcich sa do bankových sietí apod.

Množstvo energie, privedenej do výrobných procesov v rámci celospoločenskej špecializácie (a vzájomnej integrácie pracovných procesov) je podmienené objektívne
a) biogénnou energiou (rastlín, živočíchov, ľudí, spojených s pracovným procesom)

[1] Pod typom peňazí máme na mysli valuty jednotlivých štátov: Euro, CZK, Dolár, Rubel, Jen, Ren min bi(Juan), atď..

– t.j. prírodnými faktormi[1];

b) technogénnou energiou – určovanou mierou rozvoja výkonnosti technickej energetiky.

To celé však znamená, že množstvo platobných prostriedkov, odpovedajúcich produkovanej výrobe, sa dnes môže meniť (ako zväčšovať, tak i zmenšovať) oveľa rýchlejšie, ako sa mení množstvo energie, dostupnej systému spoločenskej výroby.

Taktiež si treba uvedomiť aj ohraničenosť reálneho Koeficientu účinnosti samotných technologických procesov hodnotami menšími ako číslo 1.[2]

Za takých okolností spôsobuje každé väčšie kolísanie objemu platobných prostriedkov v celkovom obrate spoločnosti medziodvetvové disproporcie(napätie) medzi reálnymi výrobnými objemami a ich **rôznorodými** finančnými vyjadreniami (mierami). V dôsledku vzniku tohto typu disproporcii sa vo väčšej i menšej miere vždy zároveň stráca schopnosť kreditno-finančného systému podporovať semoreguláciu výroby a distribúcie. A to až do úplného rozkladu mekroekonomického systému na množstvo ekonomicky neživotaschopných „právnických osôb“ a „individuálnych súkromných podnikateľov“[3].

Tento uzáver môžeme získať účtovne z dôslednej analýzy rovníc medziodvetvovej bilancie v jeho finančnom vyjadrení za predpokladu zmeny objemu platobných prostriedkov v období(perióde) medzi začiatkom a koncom daného skúmaného výrobného cyklu[4].

Najobjektívnejšou spoločnou mierou vyjadrenia a zobrazenia finančných disproporcii sa v takýchto prípadoch javí byť zmena **finančného analógu KÚ – koeficienta energetického zabezpečenia menovej jednotky,** ktorý budeme ďalej nazývať energetickým štandardom zabezpečenia finančných prostriedkov.

V skratke proste **ENERGETICKÝ ŠTANDARD**.

Okrem toho je možné v množstve počas výroby využívaných zdrojov vyčleniť(identifikovať) pomerne malú skupinu tovarov, ktorých zvýšenie cien spôsobí rast cien všetkých ostatných tovarov. Táto malá skupina tovarov sa nazýva „**Základným cenníkom**“. V podstate môže byť Základných cenníkov niekoľko, pričom je ale prvotným (primárnym) Základným cenníkom reálne vždy cenník ENERGETICKÝ. A to z dôvodu podmienenosti objemov produkcie daného odvetvia množstvom energie, privedenej do výrobného systému[5]. S energetickou základňou sú

[1] Počíta sa v nominálnych jednotkách **kJ**, ktoré ale môžeme cez príslušné definovateľné prevodové koeficienty prepočítať na univerzálne spoločné finančno-energetické nominálne jednotky **kWh**. (pozn, prekl.)

[2] Účinnosť jednotlivých technológii výroby elektrickej energie z príslušnej kapacity zvolených energonosičov; účinnosť jednotlivých technológii samotnej výroby produktov; energetické straty prenosovej sústavy, atď apod.. To sa ale všetko dá pomocou známych a vypočítateľných koeficientov dostatočne presne(s prijateľnými odchýlkami) určiť pre ďalší celkový výpočet rámcových ekonomických kontrolných parametrov riadenia daného systému. (pozn. prekl.)

[3] V ďalšej fáze spravidla nasleduje ovládnutie danej ekonomiky (t.j. zdrojov daného územia) externým vojenským agresorom, ktorý danú ekonomicko-vojenskú operáciu naplánoval a pomocou svojich lokálnych trójskych koníkov –kolaborantov vykonal. Viď aj základné metódy vedenia informačnej(=studenej) vojny na všetkých vojenských prioritách-kategóriách a kategória zbraňových systémov č.4 – metodiky vedenia ekonomickej vojny, preberané v predchádzajúcich kapitolách hlavne prvého zväzku KSB MV I a DVTR(DUMT). (pozn.prekl.)

[4] Tento faktor(okolnosť) je skúmaný podrobnejšie aj vo výklade „Teórie analógie mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov“ v práci VP „Kráty kurz..“ A na základe teórie analógie i v analyticko-proGnostickej práci „«Vydutie-pruh» ekonomiky treba «vyrezať»“.

primárne zviazané hlavne tarify na dopravu. (*Existujúce výnimky z daného pravidla sú masovo-štatisticky celkovo zanedbateľné a dané pravidlo iba potvrdzujú. - pozn. prekl.)

V prípade zohľadnenia-dodržania **energetického štandardu** (**<u>energoštandardu</u>**) zabezpečenia(krytia) finančných prostriedkov a pri priamom riadení tých niekoľkých zopár cien z vybraného Základného cenníka,

(A to včítane ceny kreditu-úveru, keďže z hľadiska riadenia ekonomiky je objektívne najlepšia cena úveru – 0%. Pri nulovej úrokovej sadzbe je totiž vylúčený „drift"-kolísanie (odchýlka) Základného cenníka a tým cien celkovo),

je všetko ostatné, teda drvivá väčšina **voľných cien(cenotvorby), iba vyjadrením rentabilnej reakcie skupiny výrobcov,** formujúcich spektrum návrhov ako odpoveď spektru reálne sa vytvoreného kúpyschopného[1] dopytu.

To znamená, že v podmienkach pôsobiaceho(platného) cenníka C, otvára štátne vplývanie na jednotlivé položky vyššie uvedeného vektora r_{ZHD} cez ohraničenia $r_{ZHD} \leq r$ [2] možnosť zabezpečiť rentabilitu všetkých spoločensky nevyhnutných odvetví a celospoločensky nevyhnutné smerovanie rozvoja každého z nich pri celostnosti národného hospodárstva.

To znamená, že neexistujú nijaké formálno-matematické a ani ekonomické príčiny, aby sme v úlohách riadenia **národného hospodárstva ako celku** (čo predpokladá preskúmanie vzájomnej podmienenosti výroby a spotreby) hľadali iné **interpretácie premenných** (definovanie ich zmyslu-podstaty) v rámci **riešenia úlohy tovarovej výmeny** a **úlohy rentability.** V úlohe **tovarovej výmeny** sú premennými hrubé objemy výroby, vektor X_K . Vo **<u>formálno-matematickej voči nej duálnej</u>** ***úlohe rentability*** sú „premennými" ***reálne ceny***[3] za produkciu daného spektra výroby X_K , t.j. vektor ***R***. Avšak reálne ohraničenia sa vo svojej podstate podľa tejto interpretácie vzťahujú nie k „premenným", ale k slobodnému členu rovnice rovnovážnych cien – k vektoru r_{ZHD} . Krytie finančných prostriedkov **Energoštandardom** je metrologickým základom – nominálnou jednotkou pre porovnávanie finančných a naturálnych ukazovateľov v systéme dlhodobého plánovania a nastavovania primárnych parametrov mechanizmu samoregulácie výroby a spotreby v makroekonomickom systéme.

Formálno-matematicky môže byť každá z úloh LP-R a LP-T skúmaná v rámci teórie duality lineárneho programovania ako úloha priama.

Avšak celkový PÁR – t.j.

a) priamu a

b) voči nej duálnu úlohu

na úrovni „makroekonomiky"

- treba pritom skúmať ako jeden celok.

---

[5] Viď DVTR model MIM(FEI) a 3.bod-položka energetickej transformácie materiálu. Projekcia – prenos(inFormácia) skonštruovanej matrice mier(formy). Inak povedané aj napr.: dodám energiu vo forme tepla, alebo uberiem energiu príslušného jej nosiča a tak menim skupenstvo, či chemické zloženie daného materiálu, zliatín, kompozitov apod. Rovnako polohu, tvar, atď. (pozn. prekl.)

[1] Solventného, platbyschopného (pozn. prekl.)

[2] Ohraničenia uložené na medziodvetvovú finančnú výmenu a funkčne podmienené náklady v jednotlivých odvetviach.

[3] Reálne ceny a nie nejaké cenepodobné premenné, získavané zo zprstavycucaných „expertných odhadov", ako napr. tzv. „tieňové ceny" akademika a laureáta nobelovej ceny Kantonovicha.

Pritom sú ale interpretácie **celostnej párnej úlohy** LP-R a LP-T na celosystémovej úrovni, podobné uvedenej interpretácii úlohy rentability, sú neprípustné. Vyjadrujú totiž pohľady, zodpovedajúce **hierarchicky nižším úrovniam systému riadenia** vo vzťahu k úrovni supersystému(národneho hospodárstva[1]) ako celku.

Pri skúmaní páru úloh «LP-R a LP-T» ako jedného celku, nemôže byť teória duality v jej matematicky kanonickej forme použitá na výber optimálneho riešenia.

T.j. podstata úlohy riadenia mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému je taká, že riešiť treba úlohu výmeny tovarov. Pritom voči nej duálna matematická forma úlohy rentability umožňuje postaviť úlohu tovarovej výmeny LP-R tak, aby bola z algoritmu jej formulácie a riešenia vylúčená metóda „expertných“ odhadov.

Vec je v tom, že interpretácia úlohy LP-R

$$\begin{cases} (\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, R = r_{ZHD} \le r \\ R \ge 0 \\ \text{Nájsť } Max(Y),\ Y = F_{K\,min\,1} R_1 + F_{K\,min\,2} R_2 + \ldots + F_{K\,min\,n} R_n \end{cases} \qquad \text{(LP-R)}$$

priamo, ako rovnoprávnej duálnej úlohy k úlohe LP-R, zodpovedajúca použitiu aparátu lineárneho programovania formálno-matematicky, je na celosupersystémovej úrovni hierarchie riadenia národného hospodárstva ako celku z pohľadu riadenia nezmyselná. Ak by sme pracovali

[1] Alebo veľkého koncernu, holdingu, či bankovej asociácie spolu s jej dcérskymi koncernami, prípadne EÚ ako takej. Väčšina koncernov však reálne funguje v 1.rade ako banky a skutočná výroba a služby tvoria iba nepatrný zlomoch ich obratu (Siemens, VW, etc..). Väčšinu ich obratu tvoria burzové špekulácie (v kriminalistickom žargóne). Tento proces bol spustený tak, že väčšie firmy začali svoje prebytky požičiavať a postupne tak pod rúškom svojho reKlamného brandingu reálnej produkcie (a v prvopočiatku spustenia operácie i pod rúškom reálnou produkciou krytých investícii), skĺzli do špekulatívnych – skutočnou produkciou a službami nekrytých operácii = služieb fiktívnych (deriváty a tzv. finančné služby celkovo). V mnohých prípadoch bol samotný kriminálny proces iniciovaný priamo banksterskými domami a ich kapitálovými asociáciami, resp. účelovými nadáciami. Čiastočne podobne, ako dnešná lavínová transformácia nemalej časti IT sektoru na finančné inštitúcie, v čom vidia viaceré strany „príležitosť“.. a nie len tie temné.. T.j., pri väzbe-krytí obeživa(nominálnej jednotky) Energom(kWh) a následnom paritnom prepočítaní ľubovoľných mien voči množstvu tam za rok vyprodukovanej el. energie v kWh. To vyzerá byť základným predpokladom sformovania globálne stabilnej, bezkrízovej a biosférne neparazitickej, ekologickej ekonomiky, trhu.

Amorálno-devastačná, parazitická ekonomika bola pravdepodobne masívne naštartovaná hlavne po „vynalezení očistca“ koncom stredoveku teológmi na zákazku novej kasty obchodníkov.(J.Le Goff – „*La naissance du purgatoire*“ – „Zrodenie očistca“) Tí by sa totiž ako kresťania pre dovtedajší vyslovený zákaz úroku cirkvou dostali za v tej dobe najťažší hriech akože rovno do pekla..

(Dante Alighieri: ÚŽERA, ÚROČENIE a ľahostajnosť hlavne prameniaca z naivity = 9. najstrašnejší stupeň pekla – podvod, zrada a chtíč; Viď aj: JednoDuchosť myslenia a naivita sú antagonizmy..a zámerne podprahovo programovo chybná, zotročujúca interpretácia príbehu z „Dobrej zvesti“(evangelium) o „Chudobných duchom“, zabezpečujúca informačnú paralýzu stáda, aby mohlo byť lepšie strihané a rezané.)

T.j., dovtedy platil absolútny zákaz úroku pre jeho dlhodobo vždy nevyhnutne fatálne devastačný asociálny účinok matematicky rozkladajúci spoloČnosť (po počiatočnom krátkom boome: max. niekoľko desiatok- až stoviek rokov) Teda ako dobre vieme zo štúdia sociologických dejín-dejov na príklade Egypta, Grécka(dôvody Peloponézskej vojny) a hlavne konečných fáz primárnych dôvodov rozkladu Ríma. Úrok mali z globálno-politických dôvodov tradične povolený iba židia (a v Tanach, Talmude, nad-rabinátom vyslovene nariadený - Deuteronómium, 23:19-20, 28:12, Izaiáš 60:10-12, “Baba batra” 54, 16, „Aboda zara“, 26, atď..).

Viď aj tichá dohoda padlej časti cirkvi s vyslancami nadrabinátu – niektorými konvertitmi.

(Rabin je učiteľ, nie kňaz; kňazom môžu byť len NEOBREZANÍ príslušníci kolena Lévy)

„Úrokové finančníctvo spôsobilo prechod spoločnosti od feudalisticko-teokratických pomerov absolútnej dominancie cirkvi, smerom k finančnej oligarchii. Odpútanie sa spoločnosti od cirkvi koncom stredoveku spôsobilo takú zmenu dogiem (paradigiem), akú dnes spôsobí odpútanie sa spoločnosti od tzv. finančného priemyslu. Každý tzv. Finančný produkt nie je v podstate nič iné, ako podvod kriminálnikov, ktorí majú interné informácie z riadenia trhu a zneužívajú ich na úkor tých, ktorí ich nemajú a im uveria“ vol.cit.: PhD.Mgr.Dipl.Ing.Arch. – architektka, ekonómka a ekologička M. Kennedy. (pozn. prekl.)

podľa formálnej matematiky, tak z prvého riadku úlohy LP-R treba odstrániť ďalej v texte do zátvoriek umiestnenú skupinu symbolov « = rZHD » a následne nájsť vektor R, vyhovujúci podmienkam úlohy LP-R. Pričom R ale nie je reálnym cenníkom, ale ide o nejaké vyššie uvedené cenepodobné fiktívne premenné. V štádiu plánovania výrobného cyklu sa cenník R: = RZ , kde je RZ – reálny priebežný cenník, vybraný ako cenník Základný (preto má skratku - index «Z»)

RZ je proste objektívna celospoločenská danosť(hodnota, údaj).

T.j. súbor aktuálnych chýb riadenia.

(znak «:=», umiestnený do zátvoriek, je algoritmickým znakom, majúcim nasledujúci zmysel: premenná, ktorá sa nachádza naľavo od neho, získava hodnotu toho, čo stojí napravo od neho).

Cenník je vlastne kontrolný parameter makroekonomického systému, podľa ktorého treba hodnotiť kvalitu riadenia v danom systéme. Cenník však nie je priamo riadený parameter, ktorý môže byť používaný ako prostriedok riadenia daného systému. S výnimkou veľmi malej skupiny kľúčových cien[1], ktoré sú súčasťou spomínaného Bazálneho[2] cenníka, vybraného ako prostriedok riadenia. T.j. ľubovoľné získané riešenie **matematickej kanonicky zapísanej úlohy LP-R** je makroekonomicky nezmyselné, keďže aj pri direktívnom určení(nariadení) matematicky vypočítaných cien neexistujú nijaké prírodné a spoločenské (socio-naturálne) príčiny na to, aby:

a) reálny solventný dopyt v podmienkach reálnej výroby zrodil **reálny cenník**, reprodukujúci cenník vypočítaný ako optimálne riešenie úlohy lineárneho programovania LP-R;
b) alebo aby bol solventný dopyt reálne distribuovaný medzi jednotlivé špecializované trhy v súlade s vypočítaným optimálnym cenníkom.

To znamená, že reálna podstata príčinno-dôsledkových väzieb[3] v spoločenských výrobno-spotrebiteľských systémoch, pri ich popisovaní pomocou aparátu lineárneho programovania, neumožňuje:

a) skúmať úlohy LP-T a LP-R izolovane jednu od druhej ako úlohy rovnocenných(ekvivalentných) opisov jedného a toho istého **makroekonomického** procesu;
b) a neumožňuje ani jednu z oboch úloh (LP-T a LP-R) uprednostniť pred druhou na základe matrice ohraničení úlohy $\boldsymbol{A}$, definujúcej zisk v celkovom objeme výpočtov pri riešení makroekonomickej úlohy s použitím teórie duality lineárneho programovania[4].

Úloha LP-R, ktorej matematické riešenie je makroekonomicky nezmyselné, sa napriek tomu javí byť zdrojom informácii pre formuláciu riešenia úlohy LP-T, založenej nie na „expertných“ odhadoch, ale na reálnych objektívne pozorovateľných a merateľných charakteristikách(vyčísliteľných hodnotách) makroekonomického systému. Ako sme už v predchádzajúcich kapitolách uviedli, tak úloha LP-T podlieha z pohľadu riadenia(manažmentu) ozmyslenej[5] interpretácii na úrovni skúmania celostnosti mnohoodvetvového národného

[1] Väčšinou niektorých komodít(hlavne surovín) a prípadne niektorých veľkoobchodných položiek. (pozn. prekl.)

[2] Základného (pozn. prekl.)

[3] Podmienenosti determinácii (pozn. prekl.)

[4] Keďže matrica $\boldsymbol{A}$ nie je vo všeobecnosti kvadratická, tak v páre duálnych úloh, založených na príslušných matriciach $\boldsymbol{A}$ a $\boldsymbol{A}^T$, umožňuje využitie teórie duality riešiť tú z úloh, v ktorej treba vytriediť väčší počet maxím(vrcholov) mnohostenu, čo môže podstatne skrátiť objem výpočtov. Pri použití teórie duality v jej matematicky kánonickom tvare je praktická otázka iba v tom, ako **v každom konkrétnom prípade** stanoviť váhové koeficienty do kritérií výberu optimálneho riešenia, aby sme potom mohli prejsť od fiktívnych premenných k reálnym parametrom optimalizovaného systému.

[5] Zmysluplnej, chápavej (pozn. prekl.)

hospodárstva, pričom však vyžaduje stanovenie číselných hodnôt svojich parametrov a presnejšie: stanovenie súboru váhových koeficientov r_1 , r_2 , ... , r_n v rámci jej kritérií optimálnosti.

Takýmto spôsobom ukazuje ľavá časť rovnice $\boldsymbol{(E - A^T)\, C = r_{ZHD}}$ v úlohe LP-R (ako objektívna **ekonomická danosť**[1]), že systém ohraničení matematickej úlohy LP-R sa fakticky vzťahuje na pravú časť tejto rovnice:

$$r_{ZHD} \leq r$$

Preto, **pozabudnúc chvíľu na existenciu ľavej časti rovnice**, sa budeme zaoberať analýzou jej pravej časti, a to konkrétne v spojitosti s na ňu uloženými ohraničeniami.

Práve tento systém ohraničení $\boldsymbol{r_{ZHD} \leq r}$ musí byť totiž v súlade s úlohou LP-T, čo predurčuje výber jednotlivých položiek(komponetov) vektora $\boldsymbol{r}$ v argumente[2] kritéria optimálnosti úlohy LP-T: $\boldsymbol{Z = r^T X_K}$. Vychádza tak z analýzy objektívne vzniknutých cenových vzťahov a funkčne podmienených nákladov(položiek vektora $\boldsymbol{r_{ZHD}}$), vchádzajúcich do štruktúry úlohy LP-R.

Na to je zasa nevyhnutné prejsť od nominálnych **čiastkových** charakteristík **v cene produkcie** k nominálnym **hrubým**(celkovým) finančným charakteristikám odvetví v rámci ohraničení úlohy LP-R. Hrubé finančné charakteristiky sa totiž javia byť finančnými mierami kapacity[3] odvetví, porovnávanými medzi jednotlivými výrobnými cyklami za podmienky zohľadnenia energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov[4]. Dôsledkom toho vyzerajú ohraničenia úlohy LP-R nasledovne:

$$[X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E - A^T})\, C_B = R_{ZHD} \leq R \qquad \text{(LP-RH),}$$

Kde:

$[X_{KB\,ii}]$ - je nejaké základné(bazálne) spektrum hrubej(celkovej) výroby. V danom zápise predstavuje diagonálnu maticu, na hlavnej diagonále ktorej sú rozmiestnené komponenty vektora hrubých kapacít X_{KB} (skrátene index «*B*» znamená «*bazálny*» , index «*K*», ako sme už vyššie uviedli, poukazuje na naturálnu formu účtu produkcie - «*katalóg*»).

R_{ZHD} – je spektrum odvetvových nominálnych(v peňažnom vyjadrení) hrubých nákladov formovania zákona hodnoty; $R_{ZHD} = [X_{KB\,ii}]r_{ZHD}$.

R – je vektor *horného ohraničenia* spektra R_{ZHD} v odvetviach $i = 1, \ldots , n,$ zviazaný s vektorom *r* nasledujúcim vzťahom(pomerom):

$R =[X_{KB\,ii}]r$. T.j. v terminológii teórie riadenia je R – **spektrum ohraničenia sily** (resp. výkonu) **riadiaceho signálu.**

Úlohu LP-R budeme po jej prechode (transformácii) k hrubým finančný charakteristikám vyššie uvedeným spôsobom, označovať LP-RH – «hrubá».

Teraz sa vrátime k úlohe tovarovej výmeny. Predpokladajme, že sa úloha **tovarovej výmeny** LP-T vo vzťahu k **národnému hospodárstvu, skúmanému ako celok**, rieši v podmienkach:

[1] Fakt (pozn. prekl.)
[2] Dôkaze, dôvode (pozn. prekl.)
[3] Prípadne výkonu.(pozn. prekl.)
[4] Krytím obeživa Energom, Energoinvariantom (kWh)

(E - A) $X_K = F_K \geq F_{K\,min} \geq F_{spoločensky\ nevyhnutné}$

Predpokladajme, že

a) výrobné kapacity sú dostatočné, dôsledkom čoho **také riešenie** úlohy formálne matematicky existuje;
b) a okrem toho, že toto riešenie je prakticky realizované v rámci procesu riadenia, pričom sú všetky nerovnosti optimálneho riešenia úlohy LP-R napĺňané stroho[1].

To znamená, že dôsledkom v predchádzajúcich kapitolách uvedenej poučky(teorémy) získavajú pri optimálnom riešení formálno-matematickej duálnej úlohy LP-R všetky C_1 , C_2 , ... , C_n nulové číselné hodnoty.

Keďže my interpretujeme premenné v duálnej úlohe LP-R ako **reálne (a nie iba „nejaké“) ceny,** tak formálna matematika sa v skúmanom návrhu riešenia **len stotožňuje s riadenou** finančno-ekonomickou realitou:

1) a) Nadmerná ponuka výrobkov a b) prirodzene v prírode neohraničená dostupnosť niečoho[2] vo vzťahu k **reálnemu spektru dopytu spoločenských potrieb**[3], má za dôsledok pád cien na nulu na to, čo predtým malo svoju cenu, alebo sa zachováva počiatočná neprítomnosť ceny v spoločnosti na toto „niečo“ (proste to je a zostáva „zadarmo“);
2) nedostatočnosť vo vzťahu k **reálnemu spektru dopytu spoločenských potrieb** okamžite vytvára cenu, veľkosť ktorej je určovaná rozptylom solventnosti obyvateľstva v rámci špecializovaných trhov ako a) daných produktov a služieb (vytváraných v rámci špecializácie a integrácie práce), tak aj b) prirodzene sa v prírode vyskytujúcich zdrojov[4].

Je prirodzené očakávať, že v prípade **ideálneho**

1) biosférne prípustného a
2) celospoločensky zodpovedne orientovaného riadenia
(chronológia-postupnosť priorít je 1, 2 a nie naopak!!![5]),
je národné hospodárstvo, riešené ako celok,

a) mnohoodvetvovým výrobno-spotrebiteľským systémom, ktorý jednoznačne uspokojuje všetky základné[6] požiadavky spoločnosti(populácie), čo sa týka produkcie a služieb v tempe ich vznikania;
b) pričom nevzniká nedostatok vo vzťahu k spektru dopytu spotrebiteľov a

[1] v najostrejšej forme, v hraničných hodnotách (pozn. prekl.)
[2] Piesok, vzduch, atď..i keď dnes sú pokusy už i s tým „obchodovať“ s cieľom projekcie moci, vytvárania umelého stresu, dôsledkom úroku akcelerujúceho parazitický neprirodzený nadmerný konzum a patologické asociálne správanie, atď..(pozn. prekl.)
[3] spotreby (pozn. prekl.)
[4] Platené pláže, platený prístup do prírodných rezervácii, kabínky na uliciach megapolisov, v ktorých sa možno mimo stále prítomného smogu za poplatok nadýchať čerstvého vzduchu, alebo dokonca plechovky s čerstvým vzduchom za poplatok ako v Japonsku.. Túto situáciu každodennej reality predpovedali „romány o vývoji cien“ ako napr. „Hyperboloid inžiniera Garina“ od A. Tolstého, či „Predavač vzduchu“ od A.Beliaeva ..a tak potvrdzujú pravdivosť vyššie uvedeného.

[5] Pri vážnom narušení biosféry a jej cyklov totiž spoločnosť proste nepreží. (pozn. prekl.)
[6] Nie absurdné, nadštandardné požiadavky, ktorými sa ekonomika zaoberá až v II.rade. T.j., presne opačne, ako v dnešnej ekonomike, kde je v podstate uspokojovanie neukojiteľných-nekonečných, väčšinou exponenciálne rastúcich túžob jelít prioritné (pozn. prekl.)

c) v psychicky a morálne zdravej spoloČnosti treba určite očakávať vynulovanie cenníka za produkciu a služby konečnej(výslednej) spotreby (**mimo samotného výrobného cyklu)**, pre ktorú spoločnosť celú túto hospodársku činnosť uskutočňuje.

Režimy riadenia alebo samoregulácie, v ktorých mnohoodvetvový výrobno-spotrebiteľský systém nie je schopný udržateľne(stabilne) uspokojovať všetky základné požiadavky populácie, sa javia byť odbočením[1] od ideálneho režimu riadenia. V takýchto režimoch sú nenulové chyby riadenia vyjadrované ako jednotlivé komponenty(položky) ceny celkového cenníka na produkované výrobky, služby a spoločnosťou nevyrábané prírodné zdroje. Čím viac nedostatku je niečoho vo vzťahu k **voľnému dopytu na spotrebu**, tým vyššia je cena, ohraničujúca početnosť spotrebiteľov[2].

Cena vlastne nie je nič iné, ako iba nástroj na ohraničenie(obmedzenie) spotreby.
T.j., cena je <u>MIERA nedostatku</u>
a) produkcie a služieb, vytváraných v spoločnosti a taktiež
b) prírodných faktorov(zdrojov), nevyhnutných pre fungovanie spoločnosti.

Keďže ideálnemu režimu riadenia zodpovedá nulová hodnota **všetkých komponentov vektora chýb riadenia**, tak tieto opísané objektívne špecifiká cenotvorby umožňujú interpretovať **<u>cenník</u> vnútorného trhu na produkciu a služby osobnej, rodinnej a spoločenskej spotreby (mimo samotného výrobného cyklu)** ako vektor chýb riadenia národného hospodárstva[3], analyzovaného ako celok.

Uvedená formulácia platí aj pre voči celkovému národnému hospodárstvu fragmentárne mnohoodvetvové výrobno-spotrebiteľské systémy, zahrňujúce viac ako jeden štát, alebo národné hospodárstvo.

Pritom si treba uvedomiť nasledujúce:
<u>Cenník je atribút(vlastnosť) finančno-ekonomickej činnosti spoločnosti.</u>
A v tejto spoločnosti sa v podobe cenníka a jeho jednotlivých komponentov **prejavujú chyby[4] riadenia spoločnosti, vykonávané nie len vo finančno-ekonomickej činnosti, ale aj vo všetkých ďalších oblastiach života spoločnosti.**

Na tomto mieste aj ešte raz špeciálne upozorňujeme tých, ktorí by sa snažili vyššie uvedené formulácie zvulgarizovať a zosmiešniť. A ak by sa dokonca[5] aj niekomu nepáčilo definovanie cenníka ako vektora chýb, tak dotyčný **upadne do schizofrénie**, ak by sa snažil definovať iný objektívne vznikajúci a merateľný vektor chýb vo vzťahu k procesom samoriadenia v mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémoch.

Je možné aj to, že sa takáto interpretácia teórie duality lineárneho programovania niekomu bude zdať bláznením, vztiahnutím ruky na kánony(zaužívané postupy) abstraktnej matematiky. Avšak z nášho pohľadu je hovorenie o riadení a samoregulácii v národnom hospodárstve (a biznise celkovo) a pritom sa vyhýbanie **jasným jednoznačným definíciám** vo vzťahu k výberu

[1] Odklonením, odchýlením, odchýlkou, úchylkou (pozn. prekl.)
[2] Sú spotrebitelia, ktorí majú peniaze v podstate neobmedzene i ktorí systém programujú a administrujú - riadia, nechajú peniaze tlačiť a kontrolujú nadnárodné globálne finančné toky. (pozn. prekl.)
[3] Alebo superkoncernu, megakorporácie, atď. (pozn.prekl.)
[4] Prípadne zámery, zámerné chyby, (deprivácia a „buzerácia“) z pohľadu egocentrických jelít. (pozn. prekl)
[5] Alebo „od konca“ (z lat. „de fini“)

vektora cieľov a vektora chýb riadenia[1], naozaj buď **patologickým blúznením**, alebo **drzou bezočivou nevzdelanosťou**[2], ktorými dotyčný maskuje obyčajný **cynizmus parazitov** na cudzej práci.

Je to tak preto, lebo v spoločensky danom prirodzenom samoriadení majú ľudia vždy nejaké ciele a v niečom sa i mýlia. Dôsledkom toho sú v kolektívnom podvedomí a kolektívnom vedomí vždy **objektívne prítomné** nejaké vektory cieľov danej spoločnosti ako celku i v jej podmnožinách. A zrovna tak je v živote vždy **objektívne prítomný** aj nejaký vektor chýb spoločenského samoriadenia. Keďže samoriadenie ohraničených systémov prebieha vždy vo voči nim objemnejších procesoch, tak je vektor chýb vo vo vzťahu k nim vloženom samoriadení - objektívny. V súlade s tým, sú tí, **ktorí umožňujú[3] v samoriadení objektívnu rastúcu chybu**, objektívne odsúdení zahynúť pod jej tlakom[4], ak sa **samy nad sebou** včas nezamyslia.

Okrem toho neexistujú žiadne formálno-matematické dôvody na to, aby sa teória duality lineárneho programovania v makroekonomických interpretáciách uvedených situácii ohraničovala

A) strohým napĺňaním(realizáciou) iba niektorých, a nie celej množiny nerovníc úlohy LP-T, a

B) v úlohe LP-R privádzala nejaké „tieňové“ cenepodobné premenné namiesto toho,

aby aplikovala v párovej **úlohe 1)tovarovej výmeny a 2)rentability** reálne trhové ceny. Táto párová úloha totiž zjednocuje v rámci lineárneho programovania inak izolovanú 1) priamu a jej 2) duálnu úlohu.

A keďže sa premenné **priamej úlohy** už vyše 40 rokov vo všeobecnosti zvyknú interpretovať ako hrubé objemy (výroby v úlohe LP-T vektor X_K),

a premenné **duálnej úlohy** ako ceny (v úlohe PL-R vytvárajúce spolu vektor C),

tak niet nijakých ROZUMNÝCH dôvodov, okrem **morálne podmienených** svetonázorových a **psychiatrických** komplexov, aby jedno s druhým nebolo dané do súvislosti a nazvať **cenník vnútorného trhu mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému na produkciu a služby osobnej, rodinnej a spoločenskej (mimo produkčného cyklu) spotreby - vektorom chyby riadenia daného systému.**

Z pohľadu riadenia sú všetky ľudské činnosti bez výnimky účelové[5] a zodpovedajú cieľom buď

A) samotného daného človeka, alebo

[1] Oba vektory sú z vojenského hľadiska vzájomne zameniteľné. T.j., čo je pre jedného cieľ, býva pre nepriateľa chyba a naopak. Viď základy vedenia globálnej studenej = informačnej vojny.

[2] Nevedomosť, negramotnosť, ignorantstvo, neúctivosť (pozn. prekl.)

[3] a/alebo priamo spôsobujú (pozn. prekl.)

[4] Bremenom, záťažou. (pozn. prekl.)

[5] Cielené. Či už podvedome (väčšinou), alebo i vedome. Človek vyše 95% svojej činnosti vykonáva v automatickom(podprahovom) režime. (pozn. prekl.)

B) tých, kto zneužívajú pyramídu nechápania a pyramídu uvedomelých znalostí[1] na egocentrické ciele, zaujímajúc vyšší stupeň[2] v jej(pyramídy) hierarchii.

Každý v davo-elitárnom spoločenstve **mierou svojeho chápania pracuje na seba, a mierou nechápania na tých, kto chápe viac v tom, ako z cudzej práce vyťažiť svoju korisť[3] počas života tu na Zemi.** V súlade s tým sú námietky proti prijatiu vnútorného cenníka za finančne ekonomické vyjadrenie vektora chýb samoriadenia spoločnosti, vedomou alebo hlúpou snahou podporiť a stabilizovať chybné riadenie so zámerne NEnulovými chybami.

T.j. námietky proti označeniu cenníka ako vektora chýb, sa vzťahujú už nie k teoretizovaniu na ekonomické témy, ale k praktickej psychiatrii a hlavne kriminalistike, keďže sú dôsledkom zlomyseľnosti[4] a hlúposti, ohraničujúcej efektivitu činnosti zlo-dejov[5] v spoloČnosti.

Intelekt **zlého génia** sedí v klietke, zostrojenej jeho zlou morálkou.

Hoci môže pritom aj nesporne excelovať, aj tak exceluje[6] (**svieti) vždy iba z klietky**.

Vysvetlenie je dané v koráne (8:29):

*Boh **každému človeku dá priamo** podľa úcty jeho - vnímavosti k Nemu, schopnosť Rozlíšenia rôznorodostí v udalostiach-dejoch, plynúcich v Univerze. A nijaké výmysly svoje, v pýche prednesené, neschopné sú zachvátiť Rozlíšenia-schopnosť, ak nie je Zhora daná. Intelekt iba tú informáciu spracováva, ktorá je človeku v Rozlíšení daná-odhalená. Ak nieto Zhora Rozlíšenia, je intelekt na obmedzenosť odsúdený a beh za tieňom[7] svojim. A preto NE-Rozlíšenie iba klietkou intelektu človeka nemravného býva a o **plnosť výberu** ciest do budúcna ho berie; zbavuje ho ona o možnosť informáciu získať novú. Za príkladmi tohto deja ďaleko veru chodiť netreba.*

V súčasnej civilizácii sa **„ZDIVOČELOSŤ“[8] nevoľníkov zloby[9]** v ich nasledovaní zla, zvykne eufemisticky aj **slobodou osobnosti** nazývať.. včítane tzv. **intelektuálnej slobody**, a to napriek tomu, že ide o jednu z najhorších foriem tyranie. A tento podvedomý psychiatrický komplex **chtíča tyranie, chtíča otrokára** nachádza svoj prejav v ekonomickej literatúre krajín, nachádzajúcich sa v nevoľníckom područí sioparazitizmu. Pozrime sa na knihu Roberta N. Antoni, profesora Školy biznisu Harvardskej univerzity **„Základy účtovníctva“** (1. vydanie prekladu B. Chersonský a M. Šnajdeman – priezviská hovoria za seba..)

[1] Docent študentom: „Vy všetci všetko to, čo sa tu na skole učí, už dávno viete. Našou úlohou, ako pedagogického Zboru, je pomôcť vám vyniesť tieto vedomosti z vášho podvedomia, na úroveň vedomia..proste si ich len uvedomiť, aby ste vedeli následne oveľa efektívnejšie tvoriť-sTrojiť, so zodpovedným inžinierskym prístupom k životu pracovať, aby ste sa Ľuďmi stali. Všetci ste tu géniovia a našou úlohou je pomôcť vám toho konkrétneho génia-talent v sebe objaviť..uvedomiť, odčarovať a následne prejaviť“ (pozn. prekl.)

[2] “Knowledge is the Power, not Money!“

[3] Ako sa preživiť, parazitovať (pozn. prekl.)

[4] Zlej morálky, zloby (pozn. prekl.)

[5] Zlo-čincov a zlo-myseľníkov. (pozn. prekl.)

[6] Z eng. ex-cell (z klietky) pozn. prekl.

[7] U dvoch osôb podobného intelektu, ten evolučnú výhodu náskoku máva, kto rozlíšenie – informáciu kľúčovú, bonusovú pre lepšie mravy svoje Zhora dostáva. T.j., ak nie je priveľký rozdiel v chápaní aspoň základov objektívnych socio-naturálnych javov, tak človek s celkovo lepším mravom(morálkou), dostane kľúčový nápad riešenia(prípadne sen), ktorý zlo-dej proste nedostane. Ide o ďalšie z bezpečnostných praVidiel(mechanizmov), spätných projekčno-kontrolných väzieb evolúcie, smerujúcich vývoj k „Miere“(cieľom HNNR „Božím“). (pozn. prekl.)

[8] Rozmarnosť, roztopašnosť, falošná akoženezávislosť a akoženeviazanosť (pozn. prekl.)

[9] „hriechu“(pozn. prekl.)

«*1-10 (...) pracovníci tejto firmy sú pravdepodobne jej najcennejším zdrojom, avšak napriek tomu ... (javia sa/nejavia sa) byť zdrojom, podliehajúcim účtovníctvu.* ***Podčiarknite správnu odpoveď****»*. – to za prvé.

«2-27. Z pohľadu účtovníctva nemôžu byť pracovníci firmy považovaní za prostriedok, keďže firma nie je ich majiteľom». – to za druhé.

T.j., v uvedenom harvardskom biznis-kurze je opakovane nasmerovaná pozornosť na právnu problematiku evidovania, alebo neevidovania *nevoľníkov(otrokov)* ako súčasti „základného majetkového fondu" firmy. Smerovať pozornosť na neprípustnosť takejto evidencie v podmienkach **akože zrušeného otroctva** má DE-JURE(právne) zmysel iba vtedy, ak **otrokárstvo naďalej reálne existuje** DE-FACTO(v skutočnosti), dôsledkom čoho treba študentov školy biznisu, nosiacich v sebe tak ako aj kedysi **otrokársky chtíč**, neustále **systematicky** poučovať a im pripomínať, že:

«Otrokárstvo je **de-jure** zrušené. Otrokov preto **de-facto** zahrnúť do súvahovej(celkovej) účtovnej bilancie nemožno».

Priamo však profesor-otrok nič také pred poslucháčmi vyhlásiť nemôže a preto musí podstatou to isté formulovať v inotajoch a medzi riadkami[1].

Aké z toho vyplýva makroekonomické zhrnutie?:

Mravy doby otrokárskej, podprahovo(podvedome) vládnuce na Západe i v tunajšej vede aj v súčasnosti, neumožňujú dať do súvislosti cenník produktov a služieb vnútorného trhu mimovýrobného charakteru[2] s pojmovým aparátom všeobecnej teórie riadenia a jej ekonomickými aplikáciami.

Preto ten, kto nemôže prijať vnútorný mimovýrobný cenník makroekonomického systému ako vektor chýb jeho(systému) riadenia, považujúc uvedené tvrdenie za blúznenie, nech podumá: prečo sa, možno, jemu samému, jeho deťom a vnukom – svojho času – nezdal byť blúznením námet známeho románu „Predavač vzduchu", v ktorom sa zlý technický génius rve ku globálnej tyranskej moci a zlobnej nezodpovednosti otrokára, odsávajúc atmosféru Zeme do kryogénnych zásobníkov (- 180 °C), aby predával kedysi bezplatný vzduch za monopolne ním stanovenú cenu.

Román poukazuje na to, že **CENA za vzduch**[3] je nevyhnutne potrebná JEDINE pre neho ako nástroj(prostriedok) na finančnú tyraniu. O to ľahšie je ako nástroj finančnej tyranie(terorizmu) použiť **množstvo cien**, zozbieraných do CC(Celkového cenníka), nepripúšťajúc jeho

[1] V podstate ide o zďaleka nie jediný, ale skôr klasický prípad dvojtvarosti západnej morálky, keď sa žiaľ neraz spravidla koná opak toho, čo sa navonok deklaruje a v korporáte i politike potom tímy psychológov po kulturologicko-stereotypovej analýze „cieľovej skupiny"(obetí agresie) hľadajú verbálne formulácie také, aby to mohli nielen danému obrábanému „zákazníkov" predať, ale aj agentovi(kontraktorovi, zamestnancovi korporácie, salesmanovi-predajcovi, servicemanovi), ktorý má zvolenú pripravenú „operáciu" vykonať. Tak, aby nemal hlavne morálne pochybnosti o „správnosti" svojho konania. Od vrcholovej politiky až po podomových predajcov (tzv. šmejdov). Česť výnimkám. Indiáni severoamerickí mali na vyjednávania s Anglosasmi výraz „Sú sťa hady, keď duch ten chabý, cez ich ústa jazykom rozdvojeným vraví.." (pozn. prekl.)

[2] Mimo samotného výrobného cyklu

[3] Viď základy celkového problému energetiky s rôznymi dostupnými i ZATIAĽ nedostupnými veľkými zdrojmi energie, ako spomínaného atmosferického dynama, širšieho využitia geotermálu a pod., oproti pomerne účinnostne celkovo skôr neefektívnej slepej uličke soláru, vetra, atď. Spolu s rizikom kolapsového efektu „kobyliek" pri nedostatočnej priemernej morálke a vzdelaní populácie, čomu zasa bráni snaha jelít o a) zachovanie svojho infonáskoku, no hlavne b) delegácie zodpovednosti zo svojich hláv na obete agresie cez systematickú sabotáž a prevracanie morálnych štandardov más. Tak sa jelitá vlastne svojou nenažranosťou a nedôverou Vis Maior sami ženú rukou „svojho" stáda znova do nešťastia, pričom kvôli jadrovej energii hrozí, že možno na tejto planéte i konečného. Pozri ďalej aj efekt dvojitého, či trojitého zovretia, alebo „double impact" (pozn. prekl.)

(vy)nulovanie = jeho krach spolu s vynulovaním cenníka globálnej tyranie nadžidovského prediktora a sioparazitizmu. Pritom sa každý otrok, ako slobodný súkromný podnikateľ starajúci sa primárne o SVOJ finančný zisk, snaží udržiavať dostatočne vysoké ceny a neraz ich za ním vytváraný produkt aj všemožne umelo nahor tlačí, čím podporuje celý tento systém finančného otrokárstva, upevňujúc moc otrokárov[1].

Tá okolnosť(situácia), že si ľudstvo za tie tisícročia „zvyklo“ trpieť pri nenulovom cenníku (CC) NEznamená, že **nenulový cenník(CC)**, zlomyseľne podporovaný hlavne úžerníctvom a štvanicou rozmarov módy, prestal byť prostriedkom finančnej tyranie a finančno-ekonomickým vyjadrením celej množiny chýb samoriadenia spoločnosti.

Cena na čokoľvek vzniká nie v súvislosti s pracovnou „teóriou hodnoty“, a nie v súvislosti s blúznivo-bláznivou teóriou „nadhodnoty“. **Cena vzniká** ako štatisticky usporiadaná masová vnútrospolOčenská reakcia, majúca cieľ **ohraničiť platobnou schopnosťou** spotrebu toho, čo je spoločnosti dostupné v množstvách menších, ako by chcelo.

Reálne je cena ohraničením množstva spotrebiteľov.

Uvedená formulácia je pravdivá aj

a) vo vzťahu k tomu, čo spoločnosti v hotovej forme ponúka príroda; tak aj
b) vo vzťahu k tomu, čo spoločnosť vyrába sama, využívajúc prírodné zdroje; či
c) vo vzťahu k čomu spoločnosť v sebe samej vytvára špekulatívne kšeftársko-zločinecké záujmy, vyvolané poruchami morálky a ničivým šmelinárskym komplexom parazitizmu prvého stupňa – konkrétne: získavania (making money) mimo výroby a riadenia akýmikoľvek spôsobmi a prostriedkami.

Pri „cenotvorbe“ niet rozdielu, či sa nejaká **nedostatočnosť** vo vzťahu k **reálnemu spektru morálne podmienených slobodných požiadaviek (dopytu)** javí byť dôsledkom

a) unudených vrtochov **zdiveného stáda človeku podobných opíc**, utápajúcich sa v chtíči blaženej oázy darmožráčstva, dôsledkom čoho jeho prírodné zdroje po strate dostatku[2] nadobúdajú cenu v jej finančnom vyjadrení;
b) alebo morálnej degradácie a zdivočenia, prinášajúcich stratu Rozlíšenia a biologickú degeneráciu do zrúdnosti, degenerátom nestačia psychotropné látky a beštiality, následkom čoho degeneráti platia besné sumy peňazí za dovtedy odpadovú makovú „slamu“ a vypatlané konope, komerčne „kultúrne“ pestujú tabak a vyrábajú alkohol, kupujú „dievčatá“, „chlapcov“, úchylne mučia, kaličia a zabíjajú, vymýšľajú čo najzvrhlejšie sexuálne praktiky na základe posledných „výdobytkov“ vedy a techniky;
c) alebo vyčíňania bandy proste **tupohlavých deformátorov**[3], ktorí prišli k moci v štáte v atmosfére prevládajúcej ležérnosti, nihilizmu a prenášania zodpovednosti za celonárodné záležitosti zo seba na koho-koľvek, čím bolo zničené riadenie v komlexnom celostnom makroekonomickom systéme hospodárstva daného štátu(alebo skupiny štátov), dôsledkom

[1] Otrokárska parazitická pyramída je založená na temnejších stránkach, na EGOcentrizme(pokušení, afinite k moci BEZ-MIERNEJ) každého z nás. Bo moc Miery je fajn..keď sa o ňu(inFormáciu) Človek delí. Spomínané eng. príslovie: „Sharing is caring“. (pozn. prekl.)

[2] Po strate prirodzených cyklov (pozn. prekl.)

[3] Historicky reálne – nepriateľských zombiorobotov (biorobotov, zombi atď., keďže otroci medzi ľuďmi byť nemôžu; avšak osoby nehodné pojmu ČLOVEK niekedy zvyknú drzo vztiahnuť nárok na zavedenie otrokárstva a snahu o zombifikáciu ľudí).

čoho sa výroba prakticky vo všetkých odvetviach prepadla (či niekde aj prakticky takmer úplne skolabovala) a ceny tak vystrelili hore[1];

d) ..a hlavne – organizovaných premyslených a zámerne účelovo vytváraných deficitov (*a úžerníckych dlhov) všetkých týchto i iných typov, aby bolo možné nezodpovedne terorizovať tyraniou kde kade kohokoľvek po dľa možnosti celej Zemeguli[2]:
„Veru-veru, aké hlúpe je myslieť si, že zlí zlo netvoria, ako rukami svojimi, tak i rukami hlupákov, otvorene predajných a nadšených[3] prisluhovačov, pacholkov-lokajov“

V každom prípade, pri akejkoľvek organizácii života spoločnosti, sú vo vnútornom cenníku na produkciu a služby (mimo samotného produkčného cyklu) mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému, vyjadrené ekonomické a neekonomické chyby, spôsobené zvrátenosťami morálky, ako:

a) „boj“ človekupodobných opíc s biosférou;
b) Defektivita morálky, v danej kultúre kontinuálne vštepovaná ďalším a ďalším novonarodeným pokoleniam[4];
c) Kaleidoskopickosť svetonázoru, ktorý stratil celostný mozaikový pohľad na svet primeraných príčinno-dôsledkových vertikálno-horizontálnych vzťahov medzi jednotlivými socio-naturálnymi dejmi;
d) Zdivočelé správanie, ako alternatíva k slobodne vybranej samodisciplíne[5];

[1] V neposlednom rade samozrejme i vďaka raketovému zvýšeniu úrokových sadzieb, ktoré boli podniky potrebujúce urgentne úver na modernizáciu, nútené okamžite premietnuť percentuálne do urýchleného zvyšovania cien, čím sa stali pekne podľa pripraveného a v iných krajinách (hlavne Latinskej Ameriky) už opakovane osvedčeného neokolonizátorského programu ešte oveľa viac konkurencie neschopné. Prípadne prepustenie basistov a mafiánov na celkovú destabilizáciu a tak následné skasnutie zdrojov danej krajiny bez boja dobrovoľne a s nadšeným híkaním samotných nových skoro dokonale studenými info-operáciami zblbnutých otrokov. Ono od dôb informačno-vojenských, systematicko-korupčných, rozdeľovacích, rôznych diverzných a iných „diplomaticko-obchodných“ operácii starého Egypta a Ríma sa predsa len čo-to i zdokonalilo.. (pozn. prekl.)

[2] Podľa potreby zadávateľov organizátorov. Následne si stádo myslí, že si akože nevie vládnut samo, pustia sa masovo von v amnestiách spomínaní basisti a mafiáni a v chaose sa dostanú zahraniční feudáli(korporácie) „cisár“(správcov banksterských klubov) ako „investori“ za zlomok ceny k majetku pokoreného a obsadeného národa premeneného nebadane(viď varenie žaby) pri dodržiavaní kolektívno-(ne)vnemových sociologických prahov na otrokov. Tým potom vládne zopár kolonizátormi vyvolených lojálnych staronových „podnikateľov“. Väčšinou zo „starej gardy“ potomkov tých osvedčených rodín a klanov, ktorí tu otrokárčili aj vo všetkých predchádzajúcich režimoch a v tichej „mierovej“ dohode si kontinuitu a legalizáciu nakradnutého majetku v novom režime rovnakej koncepcie vopred vyjednali. (pozn. prekl.)

[3] Slepo prvoplánovo fasci-novaných..(pozn. prekl.)

[4] Viď princíp spomínaného tzv. „dedičného hriechu“, ktorý je vlastne hierarchicky usporiadaným súborom neskorigovaných zlozvykov-chybných emócii=stereotypov myslenia a konania predkov, pre-dávaným na úrovni podvedomia z generácie na generáciu. Preto sú žiaľ neraz hlavne v rodinách tragické osudy ich členov tak podobné.. (pozn. prekl.)

[5] 1. „Sloboda je vedomá nevyhnutnosť!“(kto nevie metodicky odhadnúť, čo by aspoň zhruba asi tak mohlo byť objektívne správne, akože sa môže rozhodnúť? Viď kritériá objektívnej správnosti rozhodovania (riešenia problémov-výziev-príležitostí), uvedené v predchádzajúcch kapitolách.) Iba potom totiž človek vie, čo by mal urobiť a hlavne, čo sa stane, ak to neurobí.

2. Človek je vo svojom vnútri slobodný. Môže si myslieť, čo len chce, hoc aj úplnú blbosť. Jeho absolútna sloboda však končí pri kontakte s jeho okolím a hlavne s objektívnou realitou (=pohľadom Boha na svet - danú konkrétnu situáciu v jej celkovom kontexte v súvislosti s Jeho cieľmi a metódami, objektívnymi pravidlami-zákonmi, k daným cieľom vedúcimi ..vedúcimi k Jeho cieľom pre ľudstvo, Vesmír a konkrétne jedinečne v tomto kontexte i pre daného človeka, ako súčiastku.. vedome dostatočne chápavo dôverujúcemu celému Božiemu mechanizmu.. i Jeho cieľom, ako takým..pričom „Účel svätIA prostriedky“, rozhodne NIE „účel svätÍ prostriedky“.) Ak človek chápe situáciu správne, rozhoduje sa väčšinou i správne, jeho CELKOVÁ situácia sa v základných-podstatných parametroch zlepšuje, nie len jednotlivé položky tak, a druhé zasa opačne.. Toľko pre zopakovanie ku kritériu správnosti myslenia, rozhodovania, rozlišovania dobra a zla (1/0) a následného nevyhnutného konania. Bo pasivita je neraz horšia, ako momentálne zlyhanie, chyba

e) Neadekvátnosť úrovne nevyhnutného profesionalizmu zo strany osôb v služobných pozíciách (funkciách), nachádzajúcich sa v celospoločenskom procese špecializácie a zjednocovania(integrácie) práce.[1] Napr. „v zastúpení pána..“[2] až do posledného zamestnanca.

Preto, aj keď **celospoločenská** úloha vynulovania cenníka nemá riešenia izolované iba v rámci sféry spotreby, hospodárskej a finančnej činnosti, tak nominálny vnútorný cenník produktov a služieb neprodukčnosystémového charakteru mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému tým neprestáva byť vektorom chýb samoriadenia spoločnosti, prejavujúcim sa vo finančno-ekonomickej činnosti.

T.j. finančným **meradlom**(mierkou, etalónom) všetkých chýb riadenia v spoločnosti nezávisle od ich lokalizácie, je Cenník[3].

V súlade s tým sú tempá rastu nominálnych(v ich finančnom vyjadrení) cien merítkom zlomyseľnosti, nevedomosti, hlúposti a zdivočelosti (t.j. neprítomnosti disciplíny vnútorného a z vonku viditeľného správania sa) ako spoločnosti celkovo, tak aj vládnuceho režimu, a vládnucej triedy(jelít) predovšetkým.

Jediným v rámci dejín zatiaľ známym režimom, ktorý nielen že zabezpečoval systematické znižovanie cien podľa miery rastu produkcie, no toto aj deklaroval ako svoj strategický kurz zvyšovania životnej úrovne občanov, bol tzv. „Stalinizmus“:

«*... treba, ďalej, podstatným spôsobom zlepšovať podmienky bývania a ZDVIHNÚŤ* ***REÁLNY*** *PLAT ROBOTNÍKOV A ZAMESTNANCOV minimálne na dvojnásobok, ak nie viac, ako cestou priameho zvýšenia platu, tak aj, NAJMä ĎALŠIEHO SYSTEMATICKÉHO ZNIŽOVANIA CIEN NA PREDMETY MASOVEJ SPOTREBY*»

- „**Ekonomické problémy socializmu v ZSSR**“, osobitné vydanie z r. 1952, str. 69, všetko zvýraznené v texte, sme zvýraznili my.

V súvislosti s týmito okolnosťami treba k analýze obdobia rokov 1917 – 1953 pristupovať menej domýšľavo a predpojato, ako si to dovoľujú mnohí spisovatelia a historici:

Ten totiž, kto nevidí, alebo nechce vidieť

a) celospoločensky významné výdobytky-úspechy tzv. „Stalinizmu“, nevidí ani
b) reálne chyby a zlomyseľnosť tej doby;
c) a nemôže ľuďom ukázať nič, okrem svojho vlastného NE-Rozlíšenia a zlomyseľnosti, interpretovaných cez jemu známe reálne a VYMYSLENÉ fakty tej doby[4].

z nevedomosti, nedostatočného pochopenia, keďže paralyzuje celé civilizácie do infernálneho kruhu zbytočného utrpenia z histórie opakovania. História totiž nie je ani tak učiteľka, ako skôr dozorkyňa, ktorá trestá za nenaučené úlohy, aby sa rozvoj Človeka, evolúcia myslenia pohla. „Bo ako inak má dotlačiť Otec dietky zo stromu zísť?“ Zo stromu poznania sa ZA PRÍTOMNOSTI Otca papá a naň nelezie, veď plody nikdy privysoko nad Zemou nemáva.. a poznanie, chápanie diela Jeho má-je pre všetky dietky Jeho-Námestníkov zábava.(pozn. prekl.)

[1] = nedostatočne gramotný riadiaci aparát ako obraz celkovej úrovne priemeru, resp. mediánu 1) morálky, 2) miery chápania a 3) disciplíny(schopnosti) konania v populácii.(pozn. prekl.)

[2] Podpis pod nariadením(rozkazom) o zaslaní vojska vo filme L.Gajdaja „Ivan Vasilievič mení profesiu“.

[3] Celkový cenní (CC). (pozn. prekl.)

[4] Tak si treba aj u Napoleóna, Busha, Jána Pavla II., či dokonca aj Hitlera (SchekelGrubera) povedať, čo konkrétne asi urobili dobre, čo zle, a PREČO asi (pod čoho, koho boli pravdepodobne nutne vplyvmi)..akým stereotypom myslenia podliehali. Inak si ľudia budú dané nenaučené lekcie do konca vekov infernálne opakovať, keď umu svojho nebudú užívať a nechajú sa hysterickými históriami manipulovať. Ako sa

Rast objemov výroby pri kúpyschopnom[1] dopyte, ohraničenom na **celospoločensky bezpečnú úroveň** pomocou

a) Energoštandardu,
b) riadením Bázy cenníka a
c) ohraničením spotrebiteľských príjmov v rodinách,

umožňuje zvýšiť množstvo spotrebiteľov produkcie iba na úkor zníženia nominálnych[2] cien.

Avšak ceny v bezštruktúrne riadenom supersystéme nemôžu **byť stabilne**[3] nižšie ako je prah rentability, určovaný **štruktúrou** funkčne podmienených nákladov (viď. kedysi ich konkrétny zoznam) výrobných podnikov, **nachádzajúcich** sa pod vonkajším(externým) riadením cez daňovo-dotačnú, kreditnú a poisťovaciu politiku, uskutočňovanú v rámci danej spoločnosti. A pokiaľ je pre spoločnosť nevyhnutný nejaký objem výroby, pri ktorom sa reálne ceny produkcie nachádzajú nižšie ako je vytvorený prah rentability produkcie daného odvetvia, tak sa spoločnosť dostáva pred výber:

a) buď dotáciami znížiť prah rentability a dosiahnuť spoločensky nevyhnutnú úroveň spotreby;
b) alebo zákonu hodnoty obetovať blaho väčšiny spoločnosti možno i v priebehu niekoľkých pokolení.

Dokonca aj pri prevládaní škodlivého mamonárskeho egocentricko-vlastníckeho pohľadu na svet(svetonázoru) podporujú tzv. „rozvité“ krajiny dotáciami úroveň poľnohospodárskej výroby, umožňujúcej tamojšej „elite“ nebáť sa hladových vzbúr tamojšieho plebsu(davu). To isté sa týka aj systému národného všeobecného a špeciálneho vzdelávania(školstva), ktoré sa v žiadnej „rozvitej“ krajine nezaobíde bez finančnej podpory zo štátneho rozpočtu[4].

Tak sú v podmienkach „elitárno“-otrokárskeho mechanizmu[5] riadenia kultúry na úrovni makroekonomiky (s cieľom podpory stability danej spoločnosti a poriadku[6]) - **POD TLAKOM**

v praktickej zákulisnej politike vraví: „Historici sú nastrčené koníky falošného „zasvätenia“..dezinformácie.“ T.j., ťažko nájsť v dejinách historika, kronikára, ktorý by nepísal na objednávku.. A keby aj sám písal, tak, ak by to mocipánom nevyhovovalo, v lepšom prípade by ho odstránili a spisy spálili, v horšom prípade by ich „upravili“ do pre nich vhodnej podoby – programu pre kolektívne podvedomie manipulovaných obetí, cieľových objektov. S tým problém sa stretávali všetci veľkí myslitelia dejín a preto mená drvivej väčšiny týchto velikánov nepoznáme..

[1] Platbyschopnom, schopnom platiť(pozn. prekl.)

[2] V ich finančnom, číselnom vyjadrení (pozn. prekl.)

[3] udržateľne

[4] Tak v podstate aj nosná časť verejnej dopravy, zdravotníctva, atď.., lebo v opačnom prípade sa nožnice sociálnej nerovnosti veľmi rýchlo roztvoria, čo má vždy nutne za následok sociálne nepokoje, revolúcie a vojny. Aj keď sa dá daný systém dočasne „ukľudňovať“ donáciami súkromných oligarchov, ktorí rôznymi spôsobmi (od špekulatívnych burzových, bankových, ticho-monopolno-trhových a ďalších operácii až po hrubo-vojenské) nakradli prostriedky doma, no hlavne expanziou v zahraničí na úkor ostatných krajín. Tak si ostatne aj drvivá väčšina, v podstate všetky západné krajiny reálne financujú veľkú väčšinu svojho rozpočtu. Viď princípy bankovo-korporátneho neokolonializmu. Tak vlastne už len čisto cez finančnú politiku za „svoje“ tlačené peniaze, deklarované ako valuty (pod strechou krytia zväzov lietadlových lodí) dostávajú prakticky zadarmo všade po svete surovinové a poľnohospodárske zdroje a hlavne otrokov(lacnú pracovnú silu –tzv. HR). T.j., vytlačia v podstate nekryté peniaze a za ne pod donútením nakupujú. Kto odmietne, je vyhlásený za nedostatočne demokratického a vybombardovaný, následne MMF a WB zaúverovaný až po uši a vláda je vymenená za lojálnu, nad ktorej poslušným správaním dozerajú lokálne kolaborantské presstitútky a ich zahraniční (de)mentori. (pozn. prekl.)

[5] Stroja (pozn. prekl.)

[6] Kľudu, pokoja (pozn. prekl.)

OKOLNOSTÍ[1] – vládnucou „elitou“ prijímané miery, zodpovedajúce **koncepcii riadenia hospodárstva príslušného štátu ako celku podľa schémy prediktor-korektor**. **Ide tu o koncepciu, vychádzajúcu z princípu demografickej podmienenosti potrieb.**

Rozdiel je iba v tom, že v podmienkach „elitárno“-nevoľníckeho sociálneho stroja[2] sú tieto opatrenia[3] zavádzané do života pod tlakom okolností a stávajú sa časom tradičnou črtou štýlu vládnutia (a hospodárenia) v každej krajine[4]. Deje sa tak však NAPRIEK objektívne m ´amonárskej egocentricko-majetníckej morálke a názorom privilegovaných kást[5] a pseudopodnikateľskej lokálky.

V Koncepcii spoločnej bezpečnosti ide však u týchto opatrení o normálne prostriedky samoriadenia systému spoločenskej výroby a služieb, zameraného na garantované uspokojenie demograficky podmienených potrieb[6] všetkých občanov v kontinuite pokolení.

[1] V prípade totiž, že vývoj spoločnosti nezodpovedá Úmyslu ..Vis Maior(v relígiách: „Boha“), prichádza upozornenie zákonmi Jeho Zhora. T.j., objektívnymi socio-naturálnymi praVidlami, vedúcimi k cieľom evolúcie. Akú majú formu? Nehody, ochorenia panovníkov, hodnostárov,.. až po potenciálne štatisticky zvýšenú intenzitu „živelných“ katastrof apod..ak sa nejaký objektívne kľúčový riadený systém, alebo skupina systémov dostáva vo svojom rozptyle kmitania do neprípustnej vzdialenosti od optima. Niektoré jelitá však tento problém paralýzy a zotročenia v príslušných obdobiach histórie riešili napr. i priamym, či nepriamym zacyklením identifikovaných kľúčových dejov-procesov do tzv. infernálnych kruhov (doČasne stabilných periód totality), končiacich však, ako zo skúsenosti vidíme, vždy prejavom niektorého zo spomínaných, či neskôr a v ďalších publikáciách preberaných bezpečnostných modulov supersystému. (pozn. prekl.)

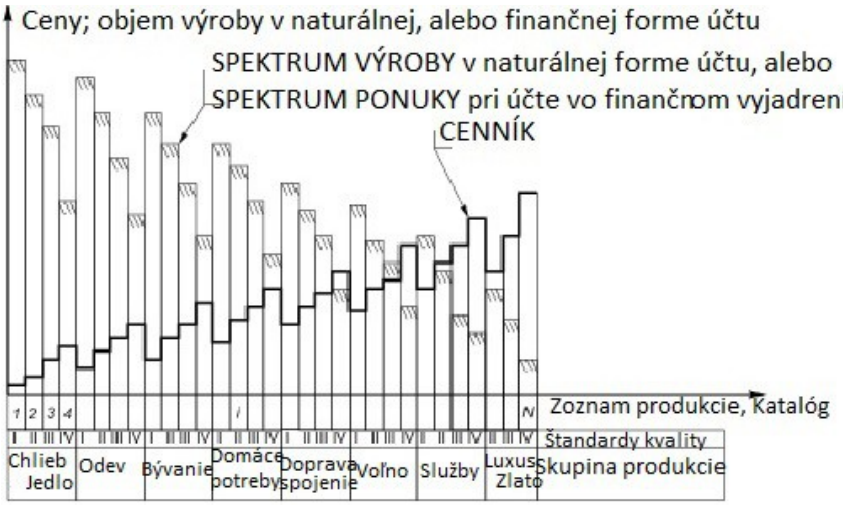
[2] Konštrukcie mechanizmu (samo)riadenia daného spoločenstva, cieľovej skupiny. (pozn. prekl.)

[3] Prostriedky, miery. (pozn. prekl.)

[4] V Nemecku(SRN) napríklad takto po páde spočiatku konkurenčného Východného bloku, po infiltrácii pôvodných verzii „socializmu“ a jeho systematickom vnútornom sabotovaní (riadenom ako vždy hlavne nadnárodne, zvonku) prišlo taktiež k pomerne rýchlej demontáži „Sozialstaatu“ napriek tomu, že prostriedkov na neho bolo z nových kolónii viac než dostatok. Viď nenažranosť globálnych jelít, no aj ich lokálnych pobočiek prakticky všetkých frakcii. (pozn. prekl.)

[5] Západná spolo(ne)čnosť je ešte viac a tvrdšie kast(r)ovaná, ako napr. indický kastový fašizmus. Akurát potichu, neoficiálne, skryto v ekonomicko-politických kuloároch klanov a „frakových mafii“.

[6] Objektívne základné naplniteľné potreby populácie (jej zabezpečenia) sa podľa aktuálne dosiahnutej úrovne hospodárstva vypočítavajú priebežne a do budúcna projektujú podľa miery plánovania jeho(hospodárstva) optimalizácie, automatizácie, t.j. rýchlosti rozvoja jeho efektivity; avšak s ohľadom na stabilitu rozvoja – udržateľnosti využitia zdrojov, ktoré sú k dispozícii, atď.. Tzv. NADštandard pre objektívne celospoločensky „prínosnejších“ občanov je druhoradý, ale taktiež zďaleka nie nepodstatný v rámci motivácie k aktivite. Aj nadštandard je samozrejme rámcovo obmedzený celkovými možnosťami dlhodobo udržateľného rozvoja spoločnosti, ekonomiky a využitia zdrojov, ktoré má daná krajina, ich skupina, nejaká nadnárodná megakorporácia, či celá planéta k dispozícii.(pozn. prekl.)

OBR.Č 3.SCHÉMA HISTORICKY DLHODOBO STABILNÉHO - UDRŽATEĽNÉHO USPORIADANIA PRODUKCIE V CELKOVOM CENNÍKU(CC)

V podmienkach

a) podpory zabezpečenia platobných prostriedkov(obeživa) energetickým štandardom a
b) riadenia bázy cenníka

je objem možných dotácii ohraničený zhora práve nimi.

Koncepcia demografického definovania CELOspoločensky prospešnej výroby (a služieb) vychádza z objektívneho usporiadania potrieb podľa priorít dôležitosti, ukázaných na obr. č.3. Na tomto obrázku sú v jednotlivých skupinách produkcie označené podskupiny, patriace rôznym štandardom kvality. Štandardy kvality podskupiny I sú nižšie, ako štandardy podskupín II, III, IV vo všetkých skupinách produkcie. Objemy výroby v davo-„elitárnej“ spoločnosti sú podmienené početnosťou jednotlivých skupín obyvateľstva, ktorých príjmy umožňujú žiť podľa každého z príslušných spotrebiteľských štandardov.

A v súlade s týmto usporiadaním(zoradením) podľa priorít by mali dotácie vytesňovať výrobu z oblasti platenej spotreby smerom do oblasti **mimocenníkovej** (t.j. bezplatnej, alebo **priamo hradenej** zo spoločných-štátnych fondov) spotreby. Celý proces samozrejme prebieha v závislosti od miery rastu spektra produkcie, zodpovedajúcej štandardom, objektívne želaných[1] spotrebiteľmi.

Dejinná skúsenosť nám ukazuje, že práve tento proces(dej) prebieha pod tlakom okolností a v podmienkach „elitárno“-otrokárskeho mechanizmu riadenia spoločnosti.

1) V dejinách sa ako prvý objavil systém povinnej všeobecnej školskej dochádzky na účet štátu, ktorý bol pri svojom rozvoji rozšírený na všetky vrstvy spoločnosti a dvíhaný k stále vyšším úrovniam vzdelania. T.j. od základnej školy v 19.stor (v rôznych krajinách) až do VŠ, Univerzít a ašpirantúr v býv. Východnom bloku a niektorých ďalších krajinách v 20.stor.
2) Reálne sa dejinách ako druhá prejavila nevyhnutnosť dotovania poľnohospodárskej výroby;

[1] Celkovo gramotne. T.j., je nutné podporovať neidiotizačné školstvo a tak zvyšovaním miery chápania prebúdzajúceho sa davu obmedzovať postupne možnosti prestitútnych médií formovať systematicky stádo egocentrických oviec-kobyliek. (pozn. prekl.)

3) Nasledovala nutnosť dotovania dopravnej infraštruktúry, MHD[1], atď..;
4) Dotovanie bytovej politiky;
atď.. ,
pekne postupne podľa zoznamu v Celkovom hospodárskom cenníku(CC).

To znamená, že koncepcia plánovania riadenia hospodárstva krajiny, vychádzajúc z princípu demografického definovania spotreby, pri zladenom bezštruktúrnom i štruktúrnom riadení makroekonomických systémov rôznych hierarchických úrovní závažnosti[2], vyjadruje objektívne existujúcu tendenciu rozvoja vzťahov v systéme «riadenie – výroba - distribúcia». Druhá vec je, že v podmienkach „elitárno"-otrokárskej konštrukcie „spoločnosti" si táto tendencia razí cestu, prekonávajúc odpor okamžitého egocentrického prospechárstva[3]. Prospechárstva rodiaceho slepotu, tupohlavosť a nezodpovednú bezstarostnú svojvôľu v správaní sa rôznych sociálnych skupín - ako považujúcich samých seba za „elitu", tak aj ich nohsledov-lokajov, závidiacich týmto jelitám ich (a)sociálny status.

Tak prebieha „sociálny pokrok", vývoj.
Zákony cenotvorby sú podmienené[4]
A) v priebehu dejín stabilným usporiadaním potrieb zosumarizovaným v katológu Celkového Cenníku(CC) a
B) masovým egoizmom, egocentrizmom hierarchie „elít", odmietajúcich spotrebiteľské práva ne-„elít".

Práve z tohto dôvodu ten jav[5], ktorý dostal názov „spoločenský pokrok" (prejavujúci sa v raste kvality vzdelania, sociálnej ochrany atď.[6]), nie je možný bez dotácii, chrániacich hlavne dlhodobé spotrebiteľské práva[7] väčšiny populácie pred rôznym (e)momentálnym prospechárstvom ako

[1] Reálna ziskovosť MHD je aj v mestách principiálne vylúčená kdekoľvek vo svete. Viď porovnanie nákladov a čo i len potenciálnych výnosov v rozočte ľubovoľného magistrátu, či štátneho rozpočtu. (pozn. prekl.)

[2] váhy, dôležitosti, relevancie (pozn. prekl.)

[3] Jelitá sa samozrejme snažia dokola(cyklicky po stáročia) tento prirodzený bezpečnostný proces(VM) garancie tlaku na rozvoj sabotovať rôznymi systematickými provokáciami, akožerevolúciami, vojnami, debilizáciou, pseudonáboženstvami, dnes meédiami, infiltrovaním vzdelávania s cieľom výchovy slepo paragrafo-poslušných idiotov s fiktívnou nereálnou pseudokreativitou NEschopnosti rozlíšenia (=identifikácie) objektívnych socio-naturálnych dejov(treba aspoň základy frekvenčnej analýzy a procesného inžinierstva) v ich vzájomnom horizontálno-vertikálnom prepojení atď. T.j., šokovanie „obrábanej" cieľovej skupiny ako vo väzení, či obrovskom podprahovom koncentračnom tábore, všemožné vychyľovanie a brzdenie tohto a ďalších evolučno-referenčných procesov. V prejave obrazov mnohogeneračných skúseností kolektívneho podvedomia jednotlivých kultúr = v rozprávkach aj napr. „infernálny kolo-toč", či do vlastneho chvosta si kúsajúci had apod. (pozn. prekl.)

[4] Definované, určované (pozn. prekl.)

[5] =dej=proces(pozn. prekl.)

[6] Druhá vec je, že zvyšovanie životnej úrovne a miery chápania „svojho miestneho plebsu" ako „nástroja" expanzívnej globalizačnej politiky poskytovalo jednotlivým lokálnym jelitám konkurenčnú výhodu oproti iným lokálnym jelitám, či voči ašpirácii na jelitá globálne. To isté sa však týka aj jelít globálnych ako takých. Viď aj dnešná potreba reálneho(nefejkového) riadiaceho (manažérskeho) aparátu, ktorého je zúfalý nedostatok a tak napr. i možnosti študentov KSB/DVTR pretiecť do riadiacich štruktúr po prirodzene sa nevyhnutne takto z dôvodu zrýchľovania sa sociálno-technologického času(ZLSS) v in-Formačnej dobe odkrývajúcich „sociálnych výťahoch". T.j., globálne jelitá do hľadania objektívne funkčnejšieho riadiaceho aparátu tlačí vznikajúca masívna ekologicko-ekonomocko-sociálno-biosférická kríza nezvládania dostatočne efektívneho(s prijatelnými odchýlkami) riadenia dominantných socio-naturálnych dejov. (pozn. prekl.)

[7] V neposlednom rade i základného materiálneho zabezpečenia, aby človek nemusel každý deň iba bojovať o život, ale mal čas sa aj rozvíjať. Viď B. Brecht: „Najprv žrádlo, potom morálka". T.j. aj najlepší psík, ktorý nedostane piť, jesť a spí len niekde mokrý v zime, je týraný, bude „zlý", keďže o život bojuje, o „nosič svojho infopoľa".(pozn. prekl.)

1) rôznorodých „elít“, tvoriacich menšinu, tak aj
2) pred bezstarostnosťou samotného väčšinového davu-tlupy ohľadom svojej vlastnej budúcnosti.

Snaha zrušiť dotácie spôsobuje spravidla sociálne katastrofy v ktorejkoľvek krajine, kde by taká politika bola aplikovaná, keďže pri daných už sformovaných existujúcich cenových proporciách a „mechanizme“ reálnej cenotvorby znemožní zaužívané objemy a kvalitu výroby(a služieb) v mnohých odvetviach, vytvárajúcich zaužívané spektrum komfortnej základnej spotreby[1].

Pod tlakom okolností boli „vládnuce“ „elity“ všetkých krajín donútené vyhlasovať slová ako «sociálne orientovaná ekonomická politika», «udržateľný rozvoj» atď. Tieto slová sú však iba prázdnymi slovami, pokiaľ tí, ktorí ich vyhlasujú a tí, ktorí ich počujú, sami nepochopili, KOMU **z tých, čo sa s ľudským výzorom narodili,** konceptuálna moc **kompletnú plnosť práv rozvoja ich osobností** priznáva a komu nie. Vyhlásenia, deklarácie a priznania tohto typu sú podmienené objektívnymi mravmi danej kultúry a v procese celospoločenského samoriadenia sa prejavujú:

a) buď ako nanútené ohraničenia **možností rozvoja** zvolenej časti populácie(včítane ohraničení formou kaličenia rôznych častí tela[2]) s cieľom vytvorenia podmienok, za ktorých dotyční(jelít) môžu zámerne celkovo mocensky prevládať a predovšetkým dominovať v oblasti spotreby, disponujúc bezstarostne slobodným časom;
b) alebo je za neprítomnosti priamych donucovacích obmedzení[3] vytváraný systém masového programovania (kódovania) podvedomých úrovní psychiky väčšiny populácie.
c) druhý spôsob je prakticky dopĺňaný prvým.

[1] S pravdivosťou tohto tvrdenia sa žiaľ vo svojom živote stretla veľká väčšina populácie býv. Východného bloku.

*T.j. uvedené asociálne experimenty na Západe za týmto účelom vyškolených a/alebo podľa ich NEvedomosti vybraných deformátorov, stáli za posledné roky život mnoho a mnoho miliónov ľudí. Táto informačno-vojenská masívna agresia účelovo genocídneho charakteru a testovanie-odlaďovanie jelitami Západu daných inžinierskych praktík pred ich použitím na programovú redukciu vlastného obyvateĺstva-otrokov(kvôli rastúcej automatizácii ďalej väčšinou nepotrebného), sa u nás prejavila na rastúcej miere kardiovaskulárnych ochorení, rakoviny, potratov, exodu, atď.. z umelej deprivácie a stresu.. ako polooficiálne-odborne akože iba „kolaterálnych škôd“ príslušnej rozsiahlej vojenskej operácie. (pozn. prekl.)

[2] Pr.:

a) Obriezky - preťažovanie a paralýza časti informačno-algoritmického systému daného jedinca(neprestajnými impulzami na úrovni BIOS-u, t.j. pudov) napr. z dôvodu vyvolania a údržby paralýzy jeho morálky a tak jeho prípravy ako kolektívneho nositeľa špecifických účelových foriem kultúry takýmito jedincami;

b) oslepovania žobrákov ich kápami pre zber peňazí, či

c) kaličenie kriteriálne šamanmi vybraných jedincov za účelom ich špeciálnej výchovy na socio-vnemové živé „nástroje“ pri „nedostatku“ dostupnosti nositeľov štatistických vnemovo-stereotypových ODCHÝLIEK(tzv. „postihnutí“) v danej populácii, príp. pri výchove podomových pevcov, alebo špecificky určených jedincov kňažských kást, distribujúcich zmeny riadenia infopoľa v starých kultúrach podľa projekcii tzv. „starejších“;

d) ďalej nositelia..vykonávatelia prakticky akéhokoľvek vrcholového športu (Panem et circenses..);

e) atď. apod.

[3] OhRaNičení, marginalizácii (z eng. „margin“). Kast(r)ovanie spoločnosti = znižovanie jej potenciálu systematickým programovým obmedzovaním možností napĺňania svojho optimálneho potenciálu nižšími a zpravidla početnejšími kastami. T.j., davo-„elitarizácia“ daného spoločenstva, pyramídová hra jeho v podstate postupnej paralýzy a konzervácie na tzv. STATUS QUO nejakej formy otrokárskeho, resp. dočasne dostatočne stabilného fašistického režimu v rámci aktuálne maximálne možnej odchýlky od celkovo ideálneho rozvoja spoločnosti, definovanej tzv. „Božím Dopustením“. (pozn. prekl.)

Avšak neprítomnosť obmedzení[1] **možnosti rozvoja** aj tak pripúšťa tzv. vonkajšie donucovacie(rámcové) ohraničenia - vylučujúce programovanie psychiky, narúšajúce Bohom danú slobodu vôle, ktorá v mnohom znamená slobodu intelektuálnej činnosti).

V NORMÁLNEJ spoločnosti sú totiž vonkajšie donucovacie ohraničenia predovšetkým systémom priamych zákazov na nejaké činnosti vo vzťahu k biocenózam(jednotlivým ekosystémom) a rôzne kvalifikačné obmedzenia na výkon určitých činností, povolaní apod.

T.j., ide o spoločenský systém ochrany 1) prírody a 2) spoločnosti

pred činnosťami rôzneho typu obsedantných (ľudovo: „posadnutých"), namyslených a ješitných(chválenkárov) tupých osôb, ktoré nedisponujú pre danú činnosť potrebnou samodisciplínou vnútorného a vonkajšieho správania sa, alebo sa štatisticky často pridŕžajú život ničiaceho(v jeho najrozličnejšom prejave) spôsobu správania.

Uvedený pohľad predpokladá, že vnútrospoločenské hierarchie osôb(ľudí) sú Bohu protivné, protiprírodné, antibiosférne a protiľudské. Celé dejiny od dôb dávnejších ako žil Achnaton (10. Faraón XVIII dynastie, r.1375 B.C.) a Mose (Mojžiš) nám ukazujú, že hierarchie osôb[2] tvoria svojvôľu[3], systematicky obmedzujúc možnosti rozvoja „nižších" stupňov rebríčka tejto „pyramídovej hry" aby na úkor „stáda" uspokojili okamžité, v podstate úchylné nekonečné[4] spotrebiteľské nároky tých „vyšších". Z nášho pohľadu Ježiš práve preto prežil život ako obyčajný človek, aj keď boli vraj jeho dynastické práva na trón v JuDei(Júdsku)[5] podľa mnohých jeho súčasníkov nespochybniteľné. Mesiáš sa však nestal ako kráľom, tak ani veľkňazom nie len v mikroskopickom Júdsku, no ani v jednej z „ríš" staroveku. Taká pozícia by síce mohla z pohľadu človeka z najspodnejších vrstiev davu(stáda) poskytovať oveľa viac možností jeho potenciálnej mesianistickej činnosti, pričom ale stádo začarované rozprávkou „O dobrom kráľovi" nevidí, že by to mohla byť **podstatou v skutoČnosti skôr NIE TÁ** činnosť..[6] K práve tejto **NIE TEJ** činnosti sa veľmi pravdepodobne vzťahuje aj príbeh z evanjelia o pokušení Krista

[1] Na prvý pohľad (pozn. prekl.)

[2] Druhá vec je prirodzená hierarchia, vyjadrená v porekadle „Jeden vie to, druhý zas ono a všetci spolu urobia mnoho". T.j. prirodzená autorita ľudí, ktorí majú v niečom skúsenosti, vzdelanie, apod. a s vedomosťami svojimi sa deliac, iní sa s nimi radiť môžu. Zrovna tak je prirodzená-normálna osobná zodpovednosť za riadenie nejakej operácie zvoleným riaditeľom, veliteľom apod. Kde však nastupuje egocentrizmus(viď „Pýcha a pád"), prsteň moci-noci, tam nastáva problém. Pýcha a pád nie len dotyčného a jeho rodiny, no nevyhnutne i celého jeho okolia, spoločnosti, ktorá také niečo dopustila, vzdávajúc sa svojich vrodených práv rozumu a vôle (známe „Lidé bděte"). T.j., umelá hierarchia a jej podpora je chybou, odchýlkou, úchylkou danej kolektívnej osobnosti, psychickou chorobou, kolektívnou psychózou prerastajúcou nutne následne do kolektívnej a následne i do individuálnej schizofrénie nosičov takého typu kolektívnej zombi-, biorobotickej psychiky, podporujúcej koncentrovanie sa šikovných sociopatov, (vždy sa v každej spoločnosti vyskytujúcich ako memento myslieť-bdieť) vo vrchných vrstvách postupne stále otrokárskejšej pyramídy. „Veď my sme len pokušeniu neodolali, keď oni(stádo) stále ustupovali" – tak sa potom pri vypočúvaní jelitá vyhovárať zvyknú..po kucapace.. (pozn. prekl.)

[3] Zvôľu, zlovôľu (pozn. prekl.)

[4] Bezhraničné, nesmierne (pozn. prekl.)

[5] Kráľovstvo Izrael bolo dávno predtým zničené aSýrčanmi (722 B.C.) . Zostala iba Judea(Júdsko). I preto je tak zaujímavá globaálno-politická otázka, prečo bol dnešný štát židovský Izraelom a nie Judeou(Júdskom) nazvaný a po koho iniciatíve.. (pozn. prekl.)

[6] T.j., okrem iných vyššie uvedených sociologických problémoch-výzvach-príležitostiach by tento „syn Boží" (narodený medzi mnohými ďalšími „dietkami Božími") bol ešte aj pod neustálym tlakom prsteňa moci, ktorému dlhodobo asi nikto neodolá, keď ho okolie jeho (poddaní, či slepo veriaci a nie mieriaci – viera namiesto Miery) v ňom ponechá. Viď ďalšie ZHora(?) predprogramovávané supersystémové bezpečnostné mechanizmy automatických korekcii odklonu od optimálneho kmitania riadeného deja-jeavu-procesu. (pozn. prekl.)

diabom, s návrhom pre-dania mu všetkých kráľovstiev sveta a SLÁVY ich, avšak odmietnutého Kristom (Matúš, 4:10, Lukáš, 4:6)[1].

Sionisticko-totalitárne vodcovstvo a nádeje, realizácia ktorých je zviazaná s príchodom kráľa, hierarchu-mesiáša[2], **nebolo Zhora oprávnené**. Mesiáš prežil pozemský život ako jednoDuchý človek tej doby. Prijatiu tohto faktu, ako príznaku nevhodnosti hierarchie osôb vo vnútri spoločnosti, môže brániť iba dogmatická tradícia davo-„elitárneho“ spoločenstva, prejavujúca sa z jednej strany (de)mentálnej ohrady

a) závisťou voči spotrebiteľskému statusu[3] vyššie stojacich(avšak sa taktiež plaziacich[4]) na stupňoch vnútrispoločenskej pyramídovej, dlhodobo vždy sociálne smrteľnej „hry“, skonštruovanej na sebectve;
b) a z druhej strany dementálnej ohrady – prejavujúca sa ako programovanie psychiky nižších spotrebiteľov[5] na kolektívno-samovražednú podporu stability(udržateľnosti) tejto pyramídy za akokoľvek absurdných okolností[6].

Tak je to teda zhruba.. A ako si každý môže v II. hlave knihy Ekleziastikus (SZ, Dt.) prečítať, autor[7] pociťoval komplex neplnohodnotnosti[8], vnímajúc škodlivosť a prázdnotu davo-„elitárnej“ existencie, pričom sám stál v podstate na samom vrchole spotreby vnútrospoločenskej pyramídy a mohol si dovoliť všetko, na čo si len zmyslel.

[1] Ako nám ďalej hovoria niektoré zdroje, orginálny grécky(hellénsky) text Nového Zákona uvádza aj druhú odpoveď-rozkaz Kristov: «Nasleduj ma... ». Cirkevný staroslovienský text Ostrožskej Biblie (prvé vydanie Ivana Theodora) je blízky prekladu v zmysle: «poď za mnou, satan» (Mt, 4:10).

[2] Výzva k nečinnosti, neuskutočňovaniu kráľovstva Božieho s Božou pomocou tu na Zemi vlastnými silami, ale čakanie na mýtického „GodOta“. T.j., podprahová výzva, masívne programovanie k pasivite, nihilizmu akoženepochopiteľného mechanizmu systémovo-autokorekčného tzv. „Božieho Dopustenia“. Resp. masochistické úchylné „Boh nás miluje, keď nás trestá“, bez akejkoľvek podstatnej sebareflexie hlavne kolektívneho systému (kultúry – myslenia) a jeho koncepcie, ktoré do katastrofických až apokalyptických situácii ľudstvo a hlavne tzv. Západnú „civilizáciu“ neustále vedie. Ide zároveň i o projektovanie cudzej viny programátorov & adminov systému na seba(z pohľadu príslušníkov davu) aj z dôvodu zámerného nepochopenia tzv. „dedičného hriechu“ ako chybných stereotypov zmanipulovaného myslenia predkov, atď. a pod. Tak vyzerá program v pseudoreligióznom zaobalení starých padlých, no šikovných kňažských gangov od staroveku v rôznych, pomerne hlboko a-sociologicky vytestovaných formách-kultoch od Egypta a Mezopotámie.. Dnes ide o kult delegovania zodpovednosti vodcov-mannažerov na svoje opice formou tzv. „spontánneho osobného zlyhania jednotlivcov“, či projektovania hesla „pracovania a nerozmýšľania“(Arbeiten, nicht Denken) do mysle-podvedomia otrokov, atď a pod. (pozn. prekl.)

[3] Nádej, že aj dotyčnému egoistickému „ašpirantovi“(„po nás potopa..“ - doslovne) sa podarí ešte aspoň trochu si zaparazitovať na práci väčšiny, keď je to už akože zlegalizované v novodobom otrokárskom režime = fašizme a jeho rôznych formách, včítane tej najmodernejšej – totálne idiotizačnej – neoliberalistickej. (pozn. prekl.)

[4] Či kakajúcich vtáčikov.. t.j. ľudovo známy obrázok: „Čím vyššie sliepka na bydle, tým menej hovienok má na hlave a viac v hlave..“ Česť čiastočným výnimkám.. (pozn. prekl.)

[5] konzumujúcich hlavne prebalený načačkaný odpad. (pozn prekl.)

[6] T.j.,

1) maximálna možná idiotizácia davu a pritom

2) slepá zákonoposlušnosť..lojalita k čo najšialenejším zákonom, chrániacim podstatu high-low end globálneho paralyzačného soft-totalitného režimu.(pozn. prekl)

[7] Autor je Ježiš(Jeshua) ben Eleazar ben Sirach – rabín, hebrejský exulant žijúci v Alexandrii okolo r.180 B.C. V knihe sa nachádzajú ponaučenia a pravidlá pre rôzne okolnosti života, náuka o múdrosti, náuka o ľudskej spoločnosti (úloha a dôležitosť rodiny), sociálna etika apod., na niekoľkých miestach definuje hriech. Jeho vnuk ju preložil a dostala sa do Septuaginty(helénskej verzie). Katolická cirkev ju za kánonickú považuje, avšak evanjelici a židia(judaisti?) nie. (pozn. prekl.)

[8] Nenaplnenia, menejcennosti(?) (pozn. prekl.)

Inak povedané, námietky zamerané na ochranu „elitárnosti“ vyplývajú zo žiadostivosti(chtíču) a/alebo skúpeho strachu narušenia svojho vlastného spotrebiteľského statusu v prípade, že by sa zo sociálnych vzťahov vytratila hierarchia „osobností“.

Diagnóza bola pre tento fenomén Zhora určená už dávno:

Korán, *17:102(100). « Povedz: „Ak by ste vlastnili bohatstvo milosti Vládcu môjho, aj vtedy by ste sa vy zo strachu, schudobnieť bránili. Vpravde hovorím vám, človek tvorom je skúpim!“»*

Korán, 102:1. « Vášeň opantala vás k násobeniu(bohatstva, t.j. m´amonu), 102:2. Pokiaľ hroby ste nenavštívili. (...) 102:8. V ten deň (Súdny deň), na odpoveď sa pýtať vás budú na k pôžitkárstvu lpenie[1] (lpenie-lipnutie je nesloboda, závislosť, nevoľníctvo, otroctvo) ».

Vysvetlivky a komentáre v texte koránu, ktoré sú zátvorkách, sú nami pridané.

Objektívne je neprípustné:

1) vidieť v spoločenskom a technologickom delení profesionalizmu, hierarchiu ľudských osobností v spoločenstve[2] ľudí;
2) vyhľadávať takú hierarchiu pri snahe zaujať v nej svoje miesto;
3) vytvárať hierarchie tohto typu, aby sa sám dotyčný človek stal ich nevoľníkom-otrokom a vtiahol do otroctva a degradácie v hierarchii ľudí ďalších.

Preto prinášali všetci proroci[3] učenia o **samodisciplíne v otázkach dobročinnosti a bezvýhradnej nezištnej Láske** v spoločenstve ľudí, disponujúcich **rovnakými ľudskými hodnotami[4] v súlade s Kráľovstvom Božím**, avšak rozličnými, niekedy mnohými profesiami. Pri súhlase s týmto pohľadom na svet, je konceptuálne neprípustné **obetovávať MODLE zákona hodnoty[5]** možnosti slobodného rozvoja väčšiny[6]. A o to viac v prípade, ak je zákon hodnoty sformulovaný v rámci konfliktu riadenia celkového národného hospodárstva(ekonomiky) rôznymi „elitárnymi“ skupinami[7].

O žiadnej „slobodnej“ makroekonomike[8] nemôže byť v realite reč.

Preto formulujeme nasledujúce úlohy:

1) ochrana spotrebiteľských práv a) väčšiny pracujúcej populácie v oblasti výroby pomocou **celosupersystémových prostriedkov riadenia** pred b) degradačno-parazitickými chtíčmi „elitárnej“ menšiny;
2) potláčanie **autosynchronizácie degradačných procesov** v spoločnosti;

[1] Priviazanosť, pripútanosť, obsesia (pozn. prekl.)
[2] spoloČnosti (pozn. prekl.)
[3] V podstate starovekí prognostici (pozn. prekl.)
[4] Cnosťami, dôstojnosťou (pozn. prekl.)
[5] Ceny, „trhu“ (pozn. prekl.)
[6] , čo vyžaduje garantované uspokojovanie príslušného spektra fyziologických potrieb organizmu a organizácie života spoločnosti v priebehu pokolení
[7] Klanov, mafii (pozn. prekl.)
[8] Deklarácia tzv. “slobodného trhu”, či tzv. “slobodnej, alebo voľnej ekonomiky” je vždy iba skrývaním viac-, či menej úspešných snáh iných hráčov o jeho/jej ovládunie, riadenie. Prípadne hrubou sociologickou negramotnosťou, nevzdelanosťou toho, kto také slovné spojenie používa. (pozn. prekl.)

3) a taktiež **špeciálne** – úloha ochrany nových generácii, vstupujúcich do života a tých, ktoré sa ešte len narodia, pred degradačnými procesmi a bezuzdnou[1] spotrebou okamžitého[2] egoizmu dnešných dospievajúcich a „dospelých“ pokolení[3].

Pri takom prístupe sa z pohľadu všeobecnej teórie riadenia skúma spektrum výroby podľa demograficky definovaných potrieb.

A) Demograficky zadefinované[4] potreby sa tak stávajú výstupným signálom **celkového** mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému (národného hospodárstva ako celku).
B) Naopak, spektrum produkcie, určovanej degradačno-parazitickými potrebami, je vnímaný ako porucha. Porucha vonkajších pokušení a vlastných šumov systému, potláčajúcich a deformujúcich riadiaci[5] signál, čo môže priviesť spoločnosť (celkový systém) k samolikvidácii.

Akékoľvek riadenie je nemožné, ak je riadiaci signál nerozlíšiteľný od signálu rušiaceho, dôsledkom čoho nemožno

a) riadenie očistiť od rušiaceho vplyvu alebo
b) rušenie potlačiť systémovými prostriedkami.

Keďže sa národné hospodárstvo javí byť jedným zo superstémov v rámci vzájomnej vloženosti[6] celkovej množiny supersystémov ľudstva, tak je nevyhnutné zladiť bezštruktúrne(nepriame) riadenie s riadením štruktúrnym. To znamená, že zložky vektorov r_{ZHD} a $r_{ZHD\,P}$[7], porovnávané v úlohe LP-R:

$$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^{T})\, C = r_{ZHD} \leq r$$

s vektorom ohraničení $\boldsymbol{r}$, by mali byť v procese riadenia celkového národného hospodárstva korigované **prostriedkami daňovo-dotačnej politiky**.

Korekcie by mali vychádzať z:

1) vo výrobnom cykle pozorovaných zmien reálneho cenníka $\boldsymbol{C}$, ktorý môže byť zobrazený aj vo forme $\mathbf{C} = \boldsymbol{C_B} + \boldsymbol{C_M}$, a

2) dosiahnutého spektra výroby $\boldsymbol{F_K}$, súvisiaceho s demograficky definovanými potrebami(spotrebou).

T.j. vychádzajúc z analýzy medziodvetvových bilancii rôzneho druhu.

Tu i ďalej je $\boldsymbol{C_M}$ vektor zmien reálneho cenníka vo vzťahu k bázovému.

[1] Neviazanou, prebujnelou, neprimeranou (pozn. prekl.)
[2] Okamžitého, „(e)moMentálneho“ neoliberalistického kolektívne-samovražedného hesla „Žijem len tu a teraz“. (pozn. prekl.)
[3] Predprogramovaných šialenou apokalyptickou starou koncepciou samoriadenia populácie a jej kultúry Nemyslenia (pozn. prekl.)
[4] určované (pozn. prekl.)
[5] tech. aj „referenčný riadiaci“ (pozn. prekl.)
[6] vertikálno-horizontálnej (pozn. prekl.)
[7] Vektor r_{ZHD} sme získali ako riešenie úlohy «LP-T, LP-R». Ďalší, ako skratka použitý index «P» poukazuje na výber získaného riešenia ako plánovanej perspektívnej bilancie (*želanej, projektovanej konečné súvahy, miery, vyčísleného vzájomného VZŤAHU danej celkovej riadenej skupiny procesov –pozn. prekl.)

Pri takomto postavení úlohy riadenia celkového mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému, vystupuje vektor ***r*** vo vzťahu k vektorom r_{ZHD} a $r_{ZHD\,P}$, **ako vektor riadiaceho vplyvu**[1]. Inak povedané, ako **vektor riadenia** štatistiky rentability vo všetkých odvetviach. To teda znamená, že v koncepcii demograficky definovaného riadenia výroby a distribúcie národného hospodárstva(ekonomiky) nemôžu existovať fixné[2] sadzby daní a dotácii.

Štátne zákonodarstvo, a daňovo-dotačná[3] politika ako jeho súčasť, tak v tomto prípade nadobúdajú význam[4]:

a) **popisu algoritmov riadenia** na rozličných úrovniach hierarchie výrobno-spotrebiteľského supersystému, **vylučujúcich** vzájomne protichodné interpretácie;
b) včítane algoritmov určovania sadzieb príslušného potrebného zdanenia a dotovania, vychádzajúc z reálneho cenníka $\mathbf{C} = \boldsymbol{C_B} + \boldsymbol{C_M}$ a spektra výroby F_K , súvisiacich s demograficky definovanou spotrebou.

Výkonná moc, ako centrálna, tak aj miestna, musí mať za tým účelom splnomocnenie na zmeny sadzieb daní a dotácii v bilančnými výpočtami podložených rámcoch, s cieľom podpory plánovaného spektra výroby pri meniacich sa voľných cenách, nepatriacich do stanovenej bázy cenníka.

Keďže je riadenie založené na miere[5], tak

a) metrologicky zväčša negramotní „právnici“ a
b) taktiež osoby neovládajúce matematický aparát, nevyhnutný pre popis procesov výmeny v makroekonomických systémoch,
c) i tí, komu Zhora nie je dané **Rozlíšenie v oblasti pojmov a terminológie všeobecnej TEÓRIE RIADENIA, nechápajúc jej prepojenie s reálnym praktickým každodenným životom**,

sú nepotrební pri vytváraní[6] **zákonodarstva takéhoto funkčného zamerania** (a tak samozrejme aj pri procedúre hlasovania o schválení jeho jednotlivých bodov).

Takto definované zákonodarstvo, určujúce rámec hospodárskej činnosti, môže byť vo svojej podstate iba právne uznanou zbierkou komentárov a vysvetlení k rôznym interpretáciám matematických modelov a algoritmov zberu a spracovávania informácii, na ktorých je založené modelovanie v procese vypracovávania celospoločensky cieľavedomých riadiacich zásahov v makro- i mikroekonomických úlohách riadenia.

Interpretácie už, vo svojej podstate, prepájajú koncepciu riadenia, podmienenú objektívne prítomnými mravmi(morálkou), s kategóriami objektívnej matematiky a metrológie, chápanými ako veda o miere a meraniach[7], nazývaná aj metrológia.

A v tomto systéme

a) **algoritmov vo forme mravne podmienených právnych noriem**;
b) štátnych a korporátnych štandardov;

[1] Pôsobenia, ovplyvňovania, tlaku, zásahu (pozn. prekl.)
[2] V čase nemenné, časom sa nemeniace (pozn. prekl.)
[3] Dnes nazývaná aj „Daňový kódex“.
[4] Podstatu a tak i formu (pozn. prekl.)
[5] Cez “ять”
[6] Konštruovaní, sTrojení (pozn. prekl.)
[7] cez “ять”

c) právne uznávaného aplikovaného programového zabezpečenia, realizovaného pomocou technických prostriedkov,

sa výsledným bodom javí byť interpretácia matematických popisov medziodvetvových bilancii (reálnych, hypotetických, prognóznych a plánovaných), zodpovedajúca každej z príslušných hierarchických úrovní riadenia supersystému národného hospodárstva(ekonomiky) ako celku.

Na hierarchicky vyššej úrovni skúmania národného hospodárstva ako celku,

- t.j. v podmienkach

a) zohľadnenia energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov[1] a

b) OHRANIČENIA demograficky definovaného maximálneho objemu nominálnych[2] peňažných výplat obyvateľstvu,

je súčet celkového zoznamu odvetví

$\sum R_i$, $i = 1, \ldots, n$ komponentov vektora $\boldsymbol{R}$ v úlohe LP-RH:

$$[X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B = R_{ZHD} \le R ,$$

taktiež ohraničený energetickým štandardom a sociálnou inerciou proporcii výdajov, plynúcich cez fondy rekonštrukcie a rozvoja výroby a cez fondy platieb cenníkovej a mimocenníkovej (t.j. bezplatnej) spotreby konečnej produkcie, ktoré sú súčasťou spektra F_K v rodinách:

$$\sum \boldsymbol{R_i} \le \boldsymbol{R_{MAX}}.$$

Úloha LP-RH má definovanú spojitosť s rovnicou rovnovážnych cien (3).

Pre rovnicu rovnovážnych cien je charakteristické splnenie rovnice:

Celková hodnota produkcie konečnej spotreby je rovná celkovému súčtu «pridanej hodnoty».

Alebo v nami prijatej terminológii:

Celková hodnota produkcie konečnej spotreby je rovná celkovým nákladom formovania zákona hodnoty.

Matematicky sa táto vlastnosť rovnice rovnovážnych cien (3) zapisuje ako:

$$\sum X_{K\,i}\, r_{3CT\,i} = \sum R_{ZHDi} = \sum P_i F_i,\ i=1, \ldots, n .$$

Uvedený vzťah, vyjadrujúci hodnotou spektra produkcie konečnej spotreby $\sum R_{ZHDi} = \sum P_i F_i$, nám hovorí o nasledovnom: Ohraničenia kladené[3] priamo na celkové náklady formovania zákona hodnoty $\sum R_{ZHDi}$ cez systém hospodárskych vzťahov a technológii, opisovaný rovnicou (1), sú takto sprostredkovane kladené na hodnotu vyrábaného spektra konečnej produkcie $\sum P_i F_i$. Ak zohľadníme ohraničenosť kmitania(rozptyl) cien pri zahrnutí energetického štandardu zabezpečenia obeživa, ide o nepriame energeticky podmienené ohraničenia na emisiu produkcie konečnej spotreby. Analogicky sú ohraničenia na komponenty vektora $\boldsymbol{R_{ZHD}}$ cez systém hospodárskych(ekonomických) vzťahov nepriamo kladené na komponenty vektora F.

Tu poznamenávame taktiež, že štruktúra úlohy LP-RH obsahuje v jej

[1] Obeživa, peňazí (pozn. prekl.)
[2] V číselnom vyjadrení (pozn. prekl.)
[3] vychádzajúc z energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov(obeživa)

1) ľavej časti rovnice

$$[X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B = [X_{KB\,ii}]r_{ZHD}$$

informáciu o výmene tovarov a energie (hlavne formou technogénnej energie[1]) v procese výroby spektra X_{KB} v rámci bloku 18 TVS („trh“ výrobnej sféry) na obr. č. 2;

2) pravá časť tejto rovnice obsahuje zasa informáciu o supersystémovom riadení, vyjadrenú pomocou komponentov a jednotlivých položiek vektora R_{ZHD} , zodpovedajúcich funkčne definovaným nákladom.

Okrem toho obsahuje pravá časť uvedenej rovnice aj informáciu o využívaní biogénnej energie zamestnancov[2] (cez jednotlivé zložky vektora R_{ZHD} , zodpovedajúce platu atď.), zúčastňujúceho sa na obsluhe výroby.

T.j., ľavá časť **<u>nerovnice</u>** úlohy LP-RH:

$$[X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B = R_{ZHD} \le R$$

- (vektor R_{ZHD} , ktorý sa nachádza naľavo od znaku «≤»), opisuje hierarchiu riadenia procesov(dejov), opisovaných **ľavou časťou <u>rovnice</u>**, zahrnutej v celkovej konštrukcii ohraničení úlohy LP.

Tak môžeme následne určiť komponenty vektora ***r*** z úloh LP-T a LP-R pomocou vzťahu:

$$r = (R_1 / X_{KB1}\,,\ \ldots\ ,\ R_i / X_{KB\,i}\,,\ \ldots\ ,\ R_n / X_{KBn}),$$

kde komponenty, jednotlivé položky vektora ***R*** podliehajú

a) účtovníctvu – čo sa týka minulosti;
b) a plánovému predurčeniu(preddefinovaniu), **vychádzajúcemu z energetického štandardu** – čo sa týka budúcnosti.

Komponenty vektora $\boldsymbol{X_{KB}}$ sú taktiež definované výberom interpretácie úlohy lineárneho programovania:

- $X_{KB} := X_K$ — reálne spektrum hrubého výkonu(resp. kapacity);
- $X_{KB} := X_{KM}$ — maximálny možný;
- $X_{KB} := X_{KP} < X_{KM}$ — plánovaný, nepresahujúci X_{KM} z dôvodu princípu plánovania riadenia výrobného systému bez vnútorných pnutí[3].

Základom riadenia plánovanej demograficky definovanej výroby prostriedkami kreditno-finančného systému, je tá **objektívna** skutočnosť, že **<u>spektrum demograficky definovaných potrieb</u>** sa mení **pomaly** vo vzťahu k organizačne –technologicky možným zmenám **<u>spektra výroby</u>**. Pričom sa taktiež samotné **<u>spektrum výroby</u>** mení pomaly pri porovnaní s možnými zmenami finančnej politiky – t.j. v porovnaní **<u>s možnosťami spektra riadenia ekonomiky finančnými nástrojmi</u>**[4].

[1] T.j. el. energie a energonosičov (v nej vyjadriteľných, na kWH kapacitne prepočítateľných), nie energie biogénnej v zmysle výkonu danej práce človekom a zvieratami. (pozn. prekl.)
[2] Personálu (pozn. prekl.)
[3] Napätí, konfliktov (pozn. prekl.)

To zodpovedá UNIVERZÁLNE PLATNÉMU PRINCÍPU RIADENIA:

1) **Objekt je potenciálne riaditeľný, ak sa spektrum jeho reakcii na riadenie nachádza v rozsahu[1] s vyššou frekvenciou, ako spektrum príčin, vyvolávajúcich potreby riadenia(korekcie);**
2) **Systém riadenia objektu je potenciálne práceschopný, ak je spektrum reakcii systému na zmenu stavového vektora[2] objektu v rozsahu s vyššou frekvenciou, ako spektrum zmien samotného stavového vektora.**

Vo vzťahu k nami skúmanej úlohe, predpokladá pridržiavanie sa tohto **UNIVERZÁLNE PLATNÉHO PRINCÍPU RIADENIA, v uvedenom zmysle** nevyhnutnosť rozlíšenia[3] jednotlivých vysokofrekvenčných a **nízkofrekvenčných (t.j., vo vzťahu k reakciám objektu a možnostiam riadenia „inerčných[4]“)** zložiek vektora R_{ZHD} .

Z tohto dôvodu treba preanalyzovať štruktúru funkčne definovaných výdajov (priebežných nákladov) v jednotlivých odvetviach. V podmienkach stabilného[5] fungovania mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému sú funkčne definované výdaje (priebežné náklady) firiem, usporiadané podľa ich **významu pre podporu udržateľnosti** aktuálneho[6] režimu činnosti a rozvoja každej firmy v jej dohľadnej budúcnosti. Toto usporiadanie(podobne ako usporiadanie cenníka spotrebiteľského trhu) sa priebežne identifikuje matematicko-štatistickými metódami pri kmitaniach konjuktúry[7] špecializovaných trhov, s ktorými je dané odvetvie previazané či už ako nákupca, alebo predávajúci. Práve toto usporiadanie dáva makroekonomický manažérsky(z pozície riadenia) význam celému systému funkčne definovaných nákladov.

Pri udržateľnom fungovaní mnohoodvetvovej ekonomiky je postupnosť priorít **funkčne definovaných priebežných výdajov (potrieb, nákladov)**, vytváraných **ZABEHANÝMI[8]** podnikmi danej ekonomiky, vo všetkých odvetviach nasledovná:

Výdaj č.1: Fond úhrady produkcie dodávateľov, spotrebovávanej v procese vlastnej produkcie.
Výdaj č.2: Mzdový fond personálu[9]

---

[4] Tie môžu byť v zásade operatívne pomerne rýchle(s takmer okamžitým účinkom) a zároveň mať dlhodobý efekt. (pozn. prekl.)

[1] Pásme, diapazóne, rozmedzí (pozn. prekl.)

[2] Vektora stavu (pozn. prekl.)

[3] Extrahovania (pozn. prekl.)

[4] Zotrvačných, ťažšie ovplyvniteľných parametrov, na ktoré treba hľadať potenciálne iné metódy riadenia, resp. prevencie napr. toho, aby sa nedostali merané číselné hodnoty daného deja(javu-procesu) do neželaného(havarijného) pásma, atď.. (pozn. prekl.)

[5] Udržateľného v zmysle prognózy(predvídania, predikcie). (pozn. prekl.)

[6] Priebežných (pozn. prekl.)

[7] **Konjunktura** (z lat. *con-iungo*, spojovat) je situace středně- nebo dlouhodobé souhry příznivých okolností a podmínek, které podporují výkon nebo růst hospodářství.

[8] tradičnými, dlhovekými, dlhodobými (pozn. prekl.)

[9] To, že v ekonomikách krajín Východného Bloku (a tzv. rozvojových krajín tretieho sveta) dlhé obdobie neboli hradené výplaty zamestnancom, a vzájomná platobná neschopnosť firiem rástla ako snehová guľa kotúľajúca sa dolu kopcom, bolo samozrejme taktiež iba systematickým zámerným uskutočňovaním kroku k jej likvidácii a ovládnutí tamojších zdrojov zahranično-vojenskými nadnárodnými operáciami. *Vojensko-ekonomické operácie boli postavené najmä na klasickej, v dejinách mnohokrát všade po svete používanej sabotáži a ovládnutí finančného - bankového sektoru, s následným zvýšením sadzieb, čo sa automaticky prejaví do inflácie a zároveň zaseknutím mechanizmu vzájomných platieb medzi firmami, keďže sa z dôvodu rýchlo stúpajúcich úrokových sadzieb a paralelnej nedostupnosti kreditov, znemožní platba vzájomných faktúr. Proste

Výdaj č.3: Fond rozvoja a rekonštrukcie výroby
Výdaj č.4: Financovanie spoločných, vzájomne s druhými podnikmi prepojených programov činnosti.
Výdaj č.5: Dobročinnosť rôzneho druhu.
Výdaj č.6: Voľné, nepridelené[1] prostriedky (rezervy a zásoby).
Výdaj č.7: Kreditná a poistná bilancia (saldo[2]), včítane výplaty dividend za akcie.
Výdaj č.8: Bilancia daní a dotácii (saldo).

Výdaje č.4 a č.5 jedných podnikov, môžu v rámci celkového makroekonomického systému spadať pod saldo daní a dotácii druhých podnikov, ako ich výdaj č.8.

Výdaje č.7 a č.8 zodpovedajú u každého podniku jeho miere spolupráce(interakcie) **s vo vzťahu ku každej z firiem hierarchicky vyšším** riadením makroekonomiky ako celku. Vďaka nefinančným prostriedkom vplyvu, ktorým disponuje štát, dominujú výdaje č.7[3] a č.8 nad ostatnými skupinami výdajov.

Avšak nezávisle od tejto dominancie výdajov č.7 a č.8 nad všetkými ostatnými výdajmi, môže makroekonomika stabilne uspokojovať potreby spoločnosti, ak štát v praxi prizná svojou činnosťou poradie funkčne podmienených výdajov, zodpovedajúce cieľom hierarchicky nižšej úrovne v rámci celkového systému riadenia spoločnosti. Tak totiž štát podporuje dlhodobé stratégie existencie väčšiny podnikov v jednotlivých odvetviach[4]. A ak je cieľom zabezpečenie schopnosti riadenia makroekonomiky ako celku, mal by byť **Plán jednotlivých účtov celkového**

monopolné banky prestanú operačne kryť a de-facto uskutočňovať vzájomné pohľadávky firiem. Oficiálne samozrejme spravidla deklarujú opak – t.j. snahu o stabilizáciu trhu a zníženie rizík. Podobne, ako sa to učia pseudoekonómovia na treťotriednych univerzitách: „Ak chceš stabilizovať trh – zvýš úrokové sadzby a tak zároveň zníž infláciu".. čo je silno vytrhnuté z kontextu a makroekonomicky samozrejme totálna blbosť, v podstate presný opak reality. Navyše sa množstvo obeživa reguluje v neposlednom rade aj jeho tzv. sterilizáciou, prevádzkovanou „národnými bankami", čo sú ale v skutočnosti taktiež už iba pobočky monopolného globálneho konzorcia privátnych bánk – v jej dnešnej podobe jednej z najväčších globálnych kriminálnych zločineckých súkromno-vojenských organizácii. (dopl. prekl.)

[1] Nealokované (pozn. prekl.)

[2] Saldo je rozdiel medzi súčtom všetkých príjmov a súčtom všetkých výdajov.

[3] Hlavne, ak má štát pod kontrolou úverový(bankovo-poistný systém) danej krajiny. Ak nie, vládne reálne potichu ten nad krajinou, kto má pod kontrolou kreditno-úverovú politiku krajiny, či kontinentu, až po celú planétu, alebo minimálne jej drvivú väčšinu a tak reálne cez dominanciu trhu aj tak všetko, keďže môže ostatné krajiny ovládať ďalším tichými a otvorenými náväznými prostriedkami (ak sa ostatní nevedia brániť mohutnejšou sociologickou mechanikou napr. info-vojenských priorít kategórii 1,2 a 3 – viď DVTR). Banky vždy vykonávajú monopolnú politiku, aj keď sa navonok snažia pôsobiť fiktívne navonok medzi sebou konkurenčne. Ako maska, dymová clona (viď podobné heslo politického marketingu: „Ak nemáš opozíciu, vyrob si ju a ošéfuj..hoc aj symbolicky - pomocou podprahovej symboliky"..ako napr. hnutie ´68 v U.S. & the Peace sign of death). Majiteľ finančného „priemyslu" je totiž globálne monopolný oddávna a konkurenciu z princípu neznesie.(Preto v počiatkoch kolonializmu sa prvý boj nie len o miestny kult zvádzal, ale i pálenie dejín-kníh, a o kontrolu trhu = emisie obeživa. Následne sa zaviedlo rýchlo úročenie..pozri 7.priorít riadenia v DVTR) Ostatne ako žiadna mafia. Ako sa ironicky vraví: „Tam kde bankár prefinancovanie projektu nepovolí, ani najlepšia zem nezarodí". T.j., ekonomický boom možno umelo vyvolať takmer na ľubovoľnom mieste a v ľubovoľnom národe, kultúre, ak tam cielene skoncentrujem toky obeživa. Tak odborníkov i na holé miesto nalákam, budovy postavím, energiu a vodu nejako už dotiahnem.. ak donútim ostatných moje obeživo akceptovať. „Soft", či „hard" metódami, resp. ich ad hoc kombináciami.. t.j., pohľad z pozície inžiniera. (pozn. prekl.)

[4] Inak sa hospodárstvo rozsype ako domček z kariet a nebude mať nikto nič, iba znova šutre a klacky. T.j., iba ak by niekto z hlúposti, či ZÁMERU chcel reštart systému, alebo ovládnutie zdrojov krajiny „nadivoko". (pozn. prekl.)

účtovníctva štátu v súlade s týmto hierarchickým usporiadaním funkčne podmienených výdajov, reflektujúc(vyjadrujúc) ich štruktúru..

Na makroekonomickej úrovni skúmania:
Výdaje č.7 sú
1) v NORMÁLNYCH podmienkach hospodárskej činnosti prostriedkom prekonávania vrcholových (eng. "peak") investičných, alebo iných potrieb financovania podnikov;
2) v ZVRÁTENÝCH podmienkach sú výdaj č.7 slučkou, nútiacou buď k príslušnej nedobrovoľnej činnosti(vydieraním), alebo nečinnosti(taktiež vydieraním).

Výdaje č.8 sú vlastne daňová záťaž pre získanie zdrojov finančného krytia (udržiavania) štátnosti a financovania spoločenských programov rôzneho typu na celoštátnej a regionálnej úrovni + odvody na vytváranie fondu dotácii, distribúciou ktorých možno podporovať želané proporcie výrobných kapacít a výkonu jednotlivých odvetví, nezávisle od toho, či reálne ceny trhu zabezpečujú rentabilitu tejto konkrétnej výroby[1], alebo nie. Samozrejme za predpokladu, že štátny úradnícky aparát dostatočne chápe, ako to je možné robiť.

Usporiadanosť funkčne definovaných výdajov podľa priorít ich významu na trhu výrobnej sféry (18 TVS na schéme obr. č. 2) nám umožňuje zaviesť pojem **Funkčne definovaných úrovní výdajov**[2] (ďalej budeme na ich označenie používať skratku FUV[3] s indexom, zodpovedajúcim číslu úrovne), ktoré sú usporiadané v rovnakej postupnosti. Každá z úrovní je definovaná vzťahom:

p + a
«predchádzajúca funkčne definovaná úroveň výdajov»
+
«aktuálny[4] funkčne definovaný výdaj v rámci celkovej postupnosti zmenšovania sa ich priorít».

Pri rozložení vektora r_{ZHD} na jeho jednotlivé komponenty, zodpovedajúce funkčne definovaným výdajom (FDV), môže byť každá zložka tohto vektora zosúladená s usporiadaním FDV podľa ich priorít. V takom prípade umožňuje jednotná postupnosť usporiadania opisov celého makroekonomického systému (zodpovedajúca aj v ňom identifikovanému usporiadaniu priorít FDV - funkčne podmienených výdajov), prejsť od porovnávania finančných charakteristík k porovnávaniu naturálnych ukazovateľov výroby a distribúcie(alokácie) ako
a) rozličných podnikov v rámci jedného odvetvia, tak aj
b) rozličných odvetví medzi sebou.

Vychádzajúc zo želaných[5] ukazovateľov naturálneho účtu, je tak možné i riešenie opačnej úlohy definovania nevyhnutných úrovní FDV. Základ tejto logickej konštrukcie tvorí vzájomná podmienenosť (spojitosť) rôznorodých čiastkových (parciálnych vnútroodvetvových atď) štatistík, opisujúcich mnohoodvetvový výrobno-spotrebiteľský systém.

[1] Považovanej pre normálne prežitie populácie celkovo za nevyhnutnú či už strategicky, alebo z dôvodu sociálnej stability(zmieru), apod. (pozn. prekl.)
[2] Termíny «funkčne definované výdaje» a «funkčne definované ÚROVNE výdajov» poukazujú na rozličné finančné charakteristiky oboch týchto ekonomických objektov, dôsledkom čoho ich treba v danom kontexte rozlišovať. A to napriek ich vonkajšej podobnosti.
[3] V ďalších prácach VP – FDUV. (pozn. z r.2011)
[4] momentálne skúmaný; ten, ktorý je aktuálne na poradí; nasledujúci po predchádzajúcom (pozn. prekl.)
[5] Ger.: „Sollwert" (im Vergl. zum sog. „Istwert") (pozn. prekl.)

Ak nebudeme preťažovať[1] kreditno-finančný systém
(alebo jeho fragmenty, obsluhujúce každú zo špecifických oblastí výroby a spotreby)

a) šokovými impulzmi, alebo
b) vysokofrekvenčnými zmenami energetického štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov,
c) hrami na parazitických kriminálnych špekulatívnych burzách-trhoch „cenných“ papierov a valút,

tak postupnosť usporiadania funkčne definovaných výdajov zostáva nezmenená.

V tomto prípade každý z výdajov(FDV) disponuje iba vlastnou „elasticitou“ a **frekvenčnými charakteristikami** svojich vlastných zmien pri pomalej zmene prahu rentability výroby daného odvetvia, ktoré sa deje pod vplyvom zmien cien alebo finančnej politiky štátu a bankového systému.

Pre názornejšie zobrazenie, preStavu uvádzame nasledujúcu analógiu:

Ak na natiahnutú gumičku na sušenie prádla pripneme štipce, vzdialenosť ktorých **od začiatku gumičky** v nejakej mierke zobrazuje štatisticky priemerné číselné hodnoty každého z funkčne definovaných **úrovní** výdajov niektorého odvetvia, tak sa pri

A) zlepšení podmienok odbytu(predaja) produkcie, ktorému zodpovedá rast výroby, bude gumička rozťahovať; a naopak, pri
B) zhoršení podmienok odbytu sa bude gumička sťahovať dôsledkom poklesu pracovnej(resp. podnikateľskej) aktivity v danom odvetví.

Pre plnú adekvátnosť(primeranosť) je nevyhnutné, aby elasticita gumičky medzi rôznymi štipcami bola rozličná, keďže dôsledkom rôznych priorít funkčne definovaných výdajov, rôznych zákonných a iných ohraničení, sú proporcie zmeny veľkosti každého z nich rozličné ako pri poklese, tak aj pri raste pracovnej aktivity v danom odvetví. Celé národné hospodárstvo (ekonomika štátu) možno zobraziť ako množstvo takýchto „gumičiek“ so „štipcami“. O to viac možno dnes celý tento dej(proces[2]) pomocou nástrojov počítačovej PC-simulácie a rôznych variantov jej grafického zobrazenia[3] znázorniť oveľa elegantnejšie, zabezpečujúc tak lepšiu zrozumiteľnosť (prístupnosť) danej informácie.

Pre bezpodmienečnú zrovnateľnosť[4] makroekonomických situácii je však proste nevyhnutný prepočet[5] všetkých finančných ukazovateľov vo vzťahu k všeobecnému energetickému štandardu zabezpečenia platobných prostriedkov.

Tak veľká pozornosť je štruktúre výdajov venovaná z toho dôvodu, že **reálna výroba v mnohoodvetvovom výrobnom systéme pri príslušnom cenníku[6] trhu výrobnej sféry (18 TVS – obr. č.2) sa finančne prejavuje vo výdajoch a podriadeniu spektru(štruktúre) funkčne podmienených výdajov podnikov.** Príjmy sú iba prostriedkom zabezpečenia minulých a budúcich výdajov v procese výroby.

[1] Príliš rozhojdávať (pozn. prekl.)
[2] A jeho podprocesy, poddeje ..poddajné..(pozn. prekl.)
[3] Jednotlivými všeobecne dobre odborne známymi typmi základných grafov, geometrických zobrazení matematických(číselne vyjadrených) vzťahov jednotlivých mier, podľa potreby(cieľa). (pozn. prekl.)
[4] Porovnateľnosť, súmeriteľnosť (pozn. prekl.)
[5] Naviazanie, prepojenie, napojenie na Energo.. viď postup budúcej transformácie Eura v rýchlej i pomalej variante, okľukou, overstackom, atď. apod.(pozn. prekl.)
[6] Celkovom cenníku (CC) - pozn. prekl.

Preto, ak máme záujem na

1) udržateľnej[1] výrobe, zabezpečujúcej ľudí v spoločnosti všetkým nevyhnutným pre život v rámci dlhodobej **kontinuity pokolení**, tak štruktúra príjmov podnikov jednotlivých odvetví má význam iba ako zdroj pokrytia nevyhnutných výdajov pre činnosť daných podnikov. Ak je však cieľom primárne
2) vlastná bezstarostná spotreba, tak nič iné (s výnimkou vlastných príjmov, nezávisle od ich zdroja a spoločenských i biosférnych dôsledkov ich získavania) nemá zmysel.

V súvislosti s každým z 2 týchto druhov mravnosti[2] a etiky v spoločnosti,
existujú i 2 pohľady na mikro- a makroekonomiku,
2 TYPY EKONOMICKÝCH TEÓRII,
ktoré sa v mnohom vzájomne vylučujú.

Medzi rozličnými úrovňami funkčne podmienených výdajov v jednotlivých odvetviach, medzi výrobou a spotrebou v ich naturálnom účte(zohľadnení), existujú štatisticky vzájomné vzťahy(prepojenia), ako v statike[3], tak aj v dynamike makroekonomického systému. Riadenie samoreguláciou môže byť postavené na rozlíšení(identifikácii) a doplňujúcom(dodatočnom) zostrojení, zosilnení alebo zoslabení štatistických vzájomných vzťahov nasledujúceho typu:

A) «FDV (funkčne definované výdaje)
vo vzťahu k ich
B) efektu v naturálnom účte(prejave)»
a naopak.

V takom prípade môže byť úloha lineárneho programovania LP-T (alebo funkčne voči nej analogické iné modely riadenia) postavená a interpretovaná, vychádzajúc zo štatistiky FDV(Funkčne definovaných výdajov) jednotlivých odvetví, zohľadňovaných v celkovej bilancii(súvahe).

Inak povedané, <u>interpretácia</u> úloh lineárneho programovania vo vzťahu k mnohoodvetvovým výrobno-spotrebiteľským systémom, by mala zodpovedať práve vyššie v texte pojednávaným funkčne definovaným úrovniam výdajov v jednotlivých odvetviach (FUV_1, … , FUV_8) a s ňou[4]

[1] Stabilnej v zmysle predikcie, prognózy (pozn. prekl.)
[2] Morálky, prístupov k životu, svetonázorových štandardov
1) neegocentrického = Bohocentrického s nachádzaním.. a tak orientáciou na Jeho ciele
2) egocentrického = ...
T.j., na najvyšších úrovniach chápania existuje vskutku iba rozhodovanie typu 0-1
Pri veľmi sofistikovanej manipulácii sa táto objektívna realita zneužíva na podprahovú manipuláciu vnímania davu-oviec, keď ich padlý inžinier, prípadne jeho papagay v neadekvátnom kontexte programuje-tvrdí, že
a) svet nie je čierno-biely, že
b) je „mnohofarebný“(multikultifašizmus tlakových meltingpotov, ničiacich národy na homogénnu masu, namiesto ich spolupráce), má
c) „veľa odtieňov šedi“, alebo
d) Nech si teda „Vyberú medzi dvoma-troma lžami, žeby hlavne pravdu nepoznali“.
Pričom inžinieri a-sociálni v tomto.. v hlbokej podstate, i keď „nie úplne v kontexte“ vlastne pravdu vravia, čím sa do istej „miery“, na úkor obetí svojich, pred Dopustením Zhora chránia..
(pozn. prekl.)
[3] Resp. presnejšie asi v kinematike – viď 1 derivácia daných ekonomických vzťahov, procesov - funkcii podľa času (t), pri ich ďalšom skúmaní a práci s nimi, riadení. (pozn. prekl.)
[4] Interpretáciou (pozn. prekl.)

by mali byť zladené aj princípy formovania celosupersystémového **Fondu riadiaceho signálu (FRS):**

Rozdelenie funkčne definovaných výdajov **vo vzťahu k frekvenčnému pásmu riadených procesov** , na a) nízkofrekvenčné a b) vysokofrekvenčné, umožňuje:

a) nízkofrekvenčné zložky vyčítať(identifikovať) z každého FUV, ktorý ich obsahuje a v prípade nevyhnutnosti ich pre-dať(posunúť) k dispozícii štruktúre vzájomných vzťahov **«1. spektrum riadiaceho (referenčného) signálu – 2. spektrum riadiaceho pôsobenia»** v rámci medziodvetvového bilančného systému.
   To sa v danej úlohe vyjadruje v závislosti ***«zmena spektra F_K* dôsledkom zmeny vektora R_{ZHD} <R»**.
b) vysokofrekvenčné zložky cieľavedome využívať ako prostriedky riadenia vo vzťahu k hierarchicky nižším ekonomickým objektom a vloženým(interným) štruktúram, včítane vyjadrovania všetkého tohto v zákonodarstve, týkajúcom sa finančnej a hospodárskej(ekonomickej) činnosti.

Na to, aby sme pochopili prepojenie úlohy LP-RH so systémom Úrovní funkčne definovaných výdajov, je nevyhnutné zladiť s nimi štruktúru pravej časti rovníc rentability vo forme:

$$R = A^T C + r_{ZHD} \qquad \text{alebo}$$

$$[X_{KB\,ii}]R = [X_{KB\,ii}]A^T C + [X_{KB\,ii}]r_{ZHD}$$

Ďalej si treba vektor r_{ZHD} predstaviť ako súhrn položiek, zodpovedajúcich každému z funkčne definovaných výdajov. Predovšetkým je nevyhnutné identifikovať úroveň nákladov formovania zákona hodnoty pri uskutočňovaní zvoleného plánu, včítane istej rezervy udržateľnosti(stability), zodpovedajúcej princípu nenapäťového plánovania:

$$R_{ZHD} = r_{ZHD\,P} + r_{VL}\,,^{1}$$

kde je $r_{ZHD\,P}$ - plánovaná hodnota[2] častí výdajov pri formovaní(tvorbe) celkovej ceny podľa zákona hodnoty[3]; r_{VL} – je dodatok(prídavok) k plánovej časti nákladov formovania zákona hodnoty, podmienený princípom plánovania výroby bez existencie vnútorného napätia(interných konfliktov v systéme) v rámci daného projektovaného produkčného systému.

V tomto dodatku(prídavku) r_{VL} a v jej príslušnom hrubom ukazovateli (parametri) R_{VL} sa vyjadruje plánovaná nevyťaženosť výrobných kapacít[4], nevyhnutná pre zabezpečenie ako slobodného rozvoja podnikov, tak aj pre vytvorenie rezervy finančnej stability vybraného plánu pri jeho budúcom uskutočňovaní. Táto veličina môže byť normovaná, vychádzajúc z analýzy reálnych medziodvetvových bilancii a očakávaného prírastku energopotenciálu celkového daného makroekonomického systému. V tejto práci je uvedená otázka vo vzťahu k ťažisku skúmanej témy ponechaná ako druhotná.

[1] V označení vektora $\mathbf{r_{VL}}$ znamená parameter „VL“ = voľné nepridelené(zatiaľ nealokované) prostriedky (pozn. prekl.)

[2] Vo finančnom vyjadrení (pozn. prekl.)

[3] Termín prevzatý z marxizmu. Ide o ekonomický zákon spoločný všetkým spoločensko-ekonomickým formáciám s tovarovou výrobou, podľa ktorého sa výroba a výmena tovarov uskutočňuje na základe množstva spoločensky nutnej práce vynaloženej na ich výrobu. (zdroj Wikipédia) pozn. prekl.

[4] Predimenzovanie, projektovanie systému s príslušnou rezervou (pozn. prekl.)

Po tomto vysvetlení si môžeme vektor $\boldsymbol{r_{ZHD\ P}}$ predstaviť vo forme jeho jednotlivých položiek, zodpovedajúcich funkčne podmieneným výdajom:

$$\boldsymbol{A}^T C + r_{ZHD} = \boldsymbol{A}^T C + r_{ZHD\ P} + r_{VL} = \boldsymbol{A}^T C + r_{VPL} + r_{FRVV} +$$

$$+ r_{PVSIP} + r_{RD} + r_{VL} + r_{KRPB} + r_{BDD}$$

Analogický zápis môžeme získať aj pre hrubé ukazovatele:

$$[X_{KB\ ii}]\boldsymbol{A}^T P + R_{ZHD} = [X_{KB\ ii}]\boldsymbol{A}^T P + R_{ZHD\ P} + R_{VL} =$$

$$= [X_{KB\ ii}]\boldsymbol{A}^T P + R_{VPL} + R_{FRVV} + R_{PVSIP} + R_{RD} + \qquad (4)$$

$$+ R_{VL} + R_{KRPB} + R_{BDD} \le R$$

Uvedené skratky znamenajú:
VPL – výplata[1], FRRV – fond rozvoja a rekonštrukcie výroby, PVSIP – program výroby spoločný s inými podnikmi, RD - Rozličná dobročinnosť, VL - voľné nepridelené prostriedky a rezerva určená pre stabilitu procesu uskutočňovania plánu, KRPB – kreditno-poistná bilancia, BDD – bilancia daní a dotácii.

Ak prerušíme pripočítavanie vo vzorci (4), získame na každej z daných úrovní výpočtu, príslušnú úroveň funkčne definovaných výdajov od FUV_1 po FUV_8 .

Týmto spôsobom získame pre riadenie na úrovni mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému ako celku, potrebné ohraničenia(rámec), vyplývajúce z nevyhnutnosti zabezpečenia krytia platobných prostriedkov(obeživa) energetickým štandardom:

$$\sum R_i \le R_{MAX}\ ,\ i = 1\ ,\ \ldots\ ,\ n\ ,$$

ktoré určuje hraničnú kapacitu spektra riadiaceho vplyvu na celkový výrobný systém. Hlavnými prostriedkami(nástrojmi) riadenia sa však javia byť $\boldsymbol{R_{KRPB}}$ a $\boldsymbol{R_{BDD}}$, spektrum ktorých má pri jeho distribúcii(pridelení) v rámci jednotlivých odvetví vyvolať príslušné želané plánované zmeny v spektrách výroby X_K a F_K . Pre získanie spektra RIADIACEHO finančného vplyvu potrebujeme rozlíšiť úrovne funkčne definovaných výdajov, vzťahujúcich sa k nízkofrekvenčným pásmam charakteristík objektu riadenia.

Za normálnych okolností sa v sociálnej[2] orientovanej ekonomike, určenej k uspokojovaniu potrieb veľkej väčšiny obyvateľstva, javia byť nízkofrekvenčnými položkami celkového obsahu vektora R_{ZHD} :

1) mzdy v jednotlivých odvetviach, ďalej
2) R_{VPL} a
3) základné(bázové) spektrum zdanenia,

vytvárajúce fond výdavkov, určený na podporu činnosti štátneho aparátu a života dôchodcov.

[1] Plat, mzda, zárobok, pláca. (pozn. prekl.)
[2] V 1.rade CELOspoločensky prospešnej a až v 2.rade pre tých „šikovnejších“ (pozn. prekl.)

Nízkofrekvenčnosť tejto skupiny výdajov pri ich určovaní v rámci zákona hodnoty je podmienená tým, že koncepcia demograficky definovaného plánovania nepredpokladá finančno-ekonomickú genocídu.

T.j., ak sú prítomní ľudia[1], tak je pri akýchkoľvek štrukturálnych zmenách nevyhnutné v 1.rade[2] im vyplatiť prostriedky na živobytie. Otázka rekvalifikácie je otázkou ďalšou, týkajúcou sa riadenia samotnej štruktúry pomocou rekonštrukcie a rozvoja jednotlivých vzájomne prepojených odvetví. Za uvedených podmienok možno v úlohe LP-RH identifikovať **nízkofrekvenčnú** zložku R_{NF}. Následne je možné úlohu LP-RH zapísať ako:

$$\begin{cases} [X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B - R_{NF} = R_{RDC} \le R - R_{NF} \\ R_{RDC} \ge R_{MIN} \\ Nájsť\, Max(Y),\ Y = C_B{}^T F_K \end{cases} \qquad \text{(LP-3).}$$

R_{RDC} - tu znamená spektrum vysokofrekvenčného[3] RIADIACEHO (index „RDC“) finančného signálu vo vzťahu k celkovému mnohoodvetvovému výrobno-spotrebiteľskému systému národného hospodárstva(ekonomiky);

R_{NF} – je podmienka ohraničenosti kapacity spektra R_{RDC} energetickým potenciálom danej spoločnosti(krajiny)[4] a vlastnými inerčnými[5] charakteristikami systému riadenia výroby (pomocou vektora R_{NF}).

Podmienka optimálnosti „**nájsť Max(Y)“** vyjadruje podmienku maximálnej produkcie konečnej výroby, meranej v bázových cenách cenníka C_B a javí sa byť vzájomne sa dopĺňajúcou podmienkou vo vzťahu k podmienke priamej úlohy LP-T „**nájsť Min(Z)**“ – t.j. finančne vyjadrené minimum výdajov[6] výrobných kapacít.

V danom modeli získame spektrum riadiaceho vplyvu R_{RDC} ako dôsledok vylúčenia výdajov, zodpovedajúcich FUV_2 - FUV_1 (pri zapojení nejakej časti R_{BDD}), zo spektra ohraničení R, kladených na R_{ZHD}. V závislosti od špecifík konštrukcie zákonodarstva, týkajúceho sa finančnej a hospodárskej(ekonomickej) činnosti, môžu byť zo spektra ohraničení R vylúčené aj iné zložky FDV(Funkčne definovaných výdajov). T.j., v zápise, zahrňujúcom vo svojej štruktúre funkčne definované úrovne výdajov, sa ohraničenia úlohy zapíšu ako:

$$\boldsymbol{X}_{KB}(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B - (FUV_2 - FUV_1) = R_{RDC} \le R - (FUV_2 - FUV_1),$$

keďže $R_{NF} \cong (FUV_2 - FUV_1)$. To vytvára predpoklad pridať vektoru R_{RDC} v zápise úlohy LP-3 index «2» ($R_{RDC\,2}$). Tento index umožňuje prepojiť(dať do vzťahu) spektrum riadiaceho signálu s pre neho bázovou[7] funkčne definovanou úrovňou výdajov (FUV_2) a prepísať danú úlohu do všeobecnejšieho tvaru:

---

[1] Podľa miery automatizácie a robotizácie – robotom sa v tomto zmysle samozrejme neplatí, keďže v tom prípade ide skôr o otázku ich(robotov) zdanenia hlavne cez DPH – viď princípy financovania Základného bezpodmienečného príjmu. (pozn. prekl.)

[2] A nie úroky bankám, ktoré sú za normálnych okolností „treťoradé“. (pozn. prekl.)

[3] V zmysle uvedenom v predchádzajúcom texte.

[4] Cez už v predchádzajúcich kapitolách ohraničený(rámcovo definovaný) vektor R.

[5] Zotrvačnými. Ide o charakteristiku robustnosti, stability nastavenia systému, ktorú je treba pri jeho prevode, riadenom prechode na iný režim výroby, taktiež prekonať(energeticky, logisticky, personálne, atď..) pozn. prekl.

[6] Náklady na „hybernáciu“ prevádzky, resp. náklady na prevádzku pri minimálnej výrobe atď. (pozn. prekl.)

[7] Základnou (pozn. prekl.)

$$\begin{cases} R_{RDC\,m} \le R - (FUV_m - FUV_1) \\ \boldsymbol{\Sigma} R_i \le k \times EP\,,\ i = 1, \ldots, n \\ R_{RDC\,m} \ge R_{min} \\ \\ Najsť\ Max(Y),\ Y = F_K{}^T\, C_B \end{cases} \qquad \text{(LP-4)}\,,$$

Kde je *m* – index-indikátor(ukazovateľ) funkčne definovaných úrovní výdajov od 2.(druhého) do 7.-(siedmeho)[1], vo vzťahu ku ktorému sa meria **kapacita**[2] (t.j. jednotlivé komponenty) v spektre finančného riadiaceho signálu $R_{RDC\,m}$.

Podmienka:

$$\sum R_i \le R_{MAX} = k \times EP\,,\ i = 1, \ldots, n$$

predstavuje ohraničenie, vyjadrujúce Energetický štandard zabezpečenia platobných prostriedkov (krytia obeživa).

Táto úloha LP-4 sa vo svojej makroekonomickej podstate javí byť prepojenou[3] s úlohou LP-T, t.j., - s úlohou ju doplňujúcou. Formálne matematicky však nie je identická s k úlohe LP-T duálnou úlohou LP-R, aj keď sme ju získali na jej osnove.

V páre úloh LP-T a LP-4 podliehajú všetky parametre objektívnemu meraniu v naturálnej forme pomocou externého nezaujatého[4] pozorovateľa. Následne sa všetko zaznamenáva v účtovníctve. To eliminuje otázku ohľadom potreby použitia metódy improvizovaných expertných odhadov pri formulovaní úlohy LP-T. Vyžaduje sa iba príslušná kultúra[5] zbierania a poskytovania informácii, vkladaných[6] do matematických modelov. Z tohto dôvodu je nevyhnutné zostrojenie príslušných adekvátnych štátnych štandardov(noriem), dovedených do formy štandardizácie konkrétneho programu[7], využívaného v technických prostriedkoch podpory riadenia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že konkrétne je potrebný algoritmus, ktorý by v štádiu plánovania výrobného cyklu ΔT národného hospodárstva(ekonomiky) umožňoval na základe dôveryhodnej informácie, zodpovedajúcej systému štátnych štandardov - noriem (zahŕňajúcich v sebe $\boldsymbol{X}_{KB}$, $\boldsymbol{A}$, R_{NF}, $\sum R_i \le R_{MAX} = k \times EP$, $i = 1, \ldots, n$) sformovať vektor R_{RDC}. Vektor R_{RDC} následne prenesie do reality - stvorí[8] v skutočnom(a nie účtovníckom) živote spektrum výroby $F_K \ge F_{K\,min}$.

Tento algoritmus by mal pracovať ako súčasť konštrukcie objemnejšieho algoritmu, formujúceho postupnosť:

[1] FUV_8 získame z FUV_7, keď k nemu pridáme riadiaci signál $R_{RDC\,7}$.
[2] Resp. Výkon, pri aktívnom využívaní danej kapacity (pozn. prekl.)
[3] Združenou, spojenou, súbežnou, konjugovanou (pozn. prekl.)
[4] Nepredpojatým, mimopodnikovým (pozn.prekl.)
[5] Kultúra myslenia, úroveň myslenia, procedúra, algoritmika (pozn. prekl.)
[6] IT eng: „input“ (pozn. prekl.)
[7] SW-aplikácie (pozn. prekl.)
[8] Zrodí, zostrojí, transformuje do života, in-formuje (pozn. prekl.)

$F_K(\Delta T_1) \leq F_K(\Delta T_2) \leq ... \leq F_K(\Delta T_N) \geq F_K(t)_{demograficky\ definovaný}$,

S ktorou ide zároveň[1] spomínaná postupnosť monotónne klesajúcich[2] nominálnych[3] cenníkov $C(\Delta T_1) \geq C(\Delta T_2) \geq ... \geq C(\Delta T_N) \equiv 0$ produkcie a služieb osobnej, rodinnej a celospoločenskej mimovýrobnej[4] spotreby.

Je však viacero okolností, spojených s algoritmickou podstatou riadenia v systémoch, opisovaných veľkým množstvom parametrov a k týmto systémom patria aj vyššie uvedené mnohoodvetvové výrobno-spotrebiteľské systémy.

Keď treba na tieto okolnosti poukázať priamo a nedvojzmyselne, tak ich vnímame ako „samozrejmé".

Avšak napriek takejto „očividnosti", ak ich niekto zamlčiava, vychádzajúc z toho, že sú všeobecne aj tak dobre známe, vzniká dojem, že buď neexistujú vôbec, alebo sú neznáme[5].

Každopádne tieto okolnosti tak následne nenachádzajú svoje vyjadrenie[6] v prácach, zameraných na praktické aspekty(aplikácie) matematiky v úlohách riadenia mnohoparametrických systémov a ekonomiky špeciálne.

Tak možno napísať a vydať v niekoľkých jazykoch knihy, v ktorej je nadpis nazvaný
„*Riadenie v ekonomike. Lineárne programovanie a jeho aplikácia v praxi*"
(príklad je prebraný z japonskej knihy M. Kuboniho „*Matematická ekonómia na PC*")
a ani raz v nich nespomenúť,

a) aké ciele má ekonomická politika štátu, neukázať v nej,
b) čo sa považuje za vektor chýb riadenia, a
c) ako sú ciele riadenia a chyby formalizované[7] v matematickom modeli.

Taký prístup k úlohám riadenia je v technických prílohách teórie riadenia neprípustný a je považovaný za šarlatánstvo.

Avšak toto šarlatánstvo je v tzv. ekonomických „vedách" žiaľ zatiaľ určitým druhom *NEPÍSANEJ* normy.

Ak je toto z pohľadu súčasného ekonomického myslenia úplne normálne,
tak z pohľadu teórie riadenia ide proste o tzv. TICHÉ[8] RIADENIE.

T.j., ide o riadenie, pri ktorom objektívne existuje nejaký vektor cieľov, vektor chýb, a koncepcia[9] riadenia, ktorá ich in-formačne prepája, avšak utajenou alebo oficiálne neznámou zostáva.

Tzv. „NEPRÍTOMNOSŤ" RIADENIA je v podstate činnosťou pod vplyvom okolností, formovaných hierarchicky vyšším systémom riadenia vo vzťahu k systému danému(riadenému).

[1] ju sprevádza (pozn. prekl.)
[2] Neustále stabilne padajúcich (pozn. prekl.)
[3] V ich finančnom vyjadrení. (pozn. prekl.)
[4] MIMO samotného produkčného cyklu dodávateľsko-odberateľských vzťahov - či už v rámci jednej firmy alebo viacerých firiem.(pozn. prekl.)
[5] Prípadne „tajné" (pozn. prekl.)
[6] Neprejavujú sa (pozn. prekl.)
[7] Zobrazené, pretavené do.., „zhmotnené" (pozn. prekl.)
[8] Zamlčané, medzi riadkami, utajené, skryté (pozn. prekl.)
[9] Spolu s metodológiou, algoritmikou a metódami dosahovania jednotlivých čiastkových medzicieľov (Teilsollwert-ov) danej zvolenej projektovanej Koncepcie riadenia od bodu A (Istwert) po bod Z(Sollwert). (pozn. prekl.)

Preskúmali sme už otázku ohľadom

a) metódy „expertných“ odhadov,
b) vektora cieľov a
c) vektora chýb riadenia.

Sú však aj ďalšie otázky, podstatu ktorých je nevyhnutné pochopiť ak chceme pri úlohách riadenia využívať pomoc matematického aparátu.

Tak sa stretávame s námietkou, že ekonomické procesy sú nelineárne a preto im aparát lineárnej algebry, včítane lineárneho programovania nezodpovedá[1] (lineárnosť je priama proporcionálna závislosť: $y = k \times x$, kde je k – koeficientom proporcionality a x – je argumentom funkcie, premennou)

Realita je však taká, že dnes môže byť medziodvetvová výmena tovarov na definovanom intervale času opísaná iba tak, že v ponímaní súčasnej matematike patrí do oblasti lineárnej algebry.

Je možné, samozrejme, čisto formálne napísať

$(\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}(t))\, X_K(t) = F_K(t)$,

a tak ukázať, že matrica $\boldsymbol{A}$ a vektory X_K , F_K

sú funkcie argumentu(premennej) t, interpretovanej ako čas.

To nám však zároveň pomáha vytvoriť tak potrebný rámec.

Keď totiž prejdeme k praktickým výpočtom a používaniu **aritmetiky**, tak sa vlastne ukáže, že všetkým teoretickým nelineárnostiam a spojitostiam abstraktnej objektívnej matematiky, zodpovedajú v aritmetike všetkým z 1.triedy ZŠ známe 4 diskrétne operácie s diskrétnymi **konkrétnymi** číslami:

A) sčítanie, B) odčítanie, C) násobenie a D) delenie.

T.j., všetky matematické abstrakcie objektívnej teoretickej matematiky sú **vo vzťahu k aplikovanej[2] matematike, ako bolo aj v predchádzajúcom texte vysvetlené**, prostriedkami viac- či menej nahustených modulov, zložených z algoritmicky pospájaných postupností 4(štyroch) operácii aritmetiky s konkrétnymi číslami. Pritom ide o čísla konečné a s konečnou presnosťou (s ohraničeným počtom znakov do, i po desatinnej čiarke).

A ak je realita taká, že aparát lineárnej algebry je v takýchto typoch úloh jediným funkčným[3] aritmetickým aparátom[4] ktorý je schopný spracovávať **prvotnú mikro- i makroekonomickú informáciu**, tak otázka nie je v neadekvátnosti abstraktného aparátu voči reálnym ekonomickým procesom v živote spoločnosti;

ale v tom, **ako využívať daný práceschopný matematický aparát tak, aby chyba, spôsobovaná predsa len väčšou a menšou odlišnosťou**

a) reálneho života od

b) jeho matematických abstrakcii,

[1] Neadekvátny, neprimeraný.

Viď napr. L. Larush *„Naozaj by ste chceli vedieť o ekonomike všetko?“,* vydanie „Schiller institut UUM“, r.1992 preklad z amerického vydania New York r.1984

[2] Praktickej (pozn. prekl.)

[3] Práceschopným (pozn. prekl.)

[4] ak nerátame metódy „priameho veštenia“ hotových riešení nejakými prorokmi a orákulmi (*tu ide prípadne napriek všetkému i o niektoré potenciálne funkčné technológie zasa iného príbuzného druhu..pozn. prekl.)

v konečnom dôsledku vedúcich do bezchybnej aritmetiky,
nepriviedla k tomu, čo je v reálnom živote vnímané ako škoda[1].

V ešte presnejšej manažérskej[2] definícii znie otázka nasledovne:

Ako používať dostupný aparát tak, aby chyba, **vznikajúca vždy** neadekvátnosťou popisov, vlastných kultúre našej civilizácie, bola kompenzovaná rezervou stability[3], získanou na základe dostatočne funkčných opisov riešenia pri jeho realizácii v praktickom každodennom živote. A to je jeden z aspektov[4] širšieho[5] problému[6] – t.j. problému popisov[7].

Problém popisov[8]

Problém popisov je problémom formovania nejakého jazyka a výchovy kultúry[9] jeho *vedomého*[10] používania[11]. Zen-budhistický učiteľ staroveku Daj-e[12] v liste upozorňuje svojho žiaka:

«Existujú dve chyby, ktoré sú v súčasnosti medzi nasledovníkmi Zenu rozšírené. Ako u milovníkov, tak i u profesionálov.

1. *Jedna spočíva v tom, že si človek myslí, že v slovách sú skryté obdivuhodné veci. Tí, ktorí sa držia tohto názoru, snažia sa naučiť podľa možnosti čo najviac slov a výrokov.*

[1] Nešťastie, nehoda, chyba (pozn. prekl.)
[2] Z pohľadu riadenia (pozn. prekl.)
[3] Udržateľnosti, robustnosti, primeranou predimenzovanosťou systému riadenia (pozn. prekl.)
[4] Strán, pohľadov (pozn. prekl.)
[5] Objemnejšieho, celkového, všeobecnejšieho (pozn. prekl.)
[6] -výzvy-príležitosti (pozn. prekl.)
[7] Analýz a z nich vyplývajúcich viac- či menej adekvátnych modelov, určených na riadenie danej situácie – systému. (pozn. prekl.)
[8] Problém(=výzva, príležitosť) popisu je čiastkovým problémom modelovania. Začína vytvorením prestáv budúcnosti vývoja nejakého deja(súboru dejov)-objektu, napr. kameň s jeho transformačnými dejmi, počasie, človek,..atď. Nasleduje čo najpresnejšie z-meranie základných mier zvoleného objektu pri jeho príprave na A) prenos. T.j., nakódovanie-vytvorenie „hologramu“ daného objektu vo vlastnom mozgu, mozgu spolupracovníka - komunikačného partnera, a/alebo v nejakom syntetickom interface-i, prípadne jeho („hologramu“ objektu vyjadreného v meraných parametroch, určeného na reprodukciu) B) uskladnenie v nejakej databáze pre budúce použitie. Resp. C) príprava na okamžitú priamu alebo nepriamu(cez nejaký-é objekt-y sprostredkovanú) zmenu(transformáciu) = riadenie zvoleného objektu do inej formy, stavu. (pozn. prekl.)
[9] Zvykov, stereotypov myslenia, kolektívnych emócii = predpracovaných extrémne nahustených informačných modulov. Kultúra je informačno-algoritmický systém. (pozn. prekl.)
[10] Uvedomelého, ozmysleného, chápavého(= lat. “inteligentného“) pozn. prekl.
[11] Tým sa obšírnejšie zaoberajú ďalšie sprievodné materiály KSB, viď práca „Jazyk náš: ako objektívna danosť a ako kultúra reči“ (pozn. z r. 2004)
[12] Žil v rokoch 1089-1163, zen-budhistický učiteľ, žiak slávneho Juaň-u. Daj-e je známy aj výrokom „Niet zenu bez satori.“ Satori (jp.), po čínsky „u“ znamená „osvietenie“. Ide o typ meditácie: vnútorného osobného prežívania skúsenosti pochopenia skutočnej podstaty človeka cez dosiahnutie jednotnej mysle, a/alebo vnímaním jednoduchých bežných udalostí a predmetov. (pozn. prekl.)

2. *Druhá predstavuje druhú krajnosť-extrém, keď človek zabúda, že slová sa javia byť prstom, ukazujúcim na Mesiac[1]. Slepo veriac predpisom sútier[2], v ktorých je povedané, že slová bránia správnemu chápaniu pravdy Zenu i budhizmu, zavrhujú všetko napísané i povedené a proste sedia so zavretými očami a kyslím ksichtom, ako nebožtíci»*

Ako vidíme z citovaného úryvku, spomínaný problém nie je vôbec nový.

Človek koná na základe svojho osobného chápania reality a na základe pochopenia tých opisov reality, ktoré urobili druhí ľudia, používajúci na opis všetkým spoločnej reality[3] príslušné jazyky[4].

A slová, symbolika, znaky, zobrazenia atď.. týchto «jazykov»[5] sa javia byť oným „prstom na Mesiac ukazujúcim".

Beda tomu, kto „Mesiac" nevidí, „prst" si s „Mesiacom" spletie, alebo to dokonca tak celé pochopí, že Mesiaca niet a neprítomnosť „prsta" s neexistenciou „Mesiaca" stotožní..

Vesmír[6], ako taký, existuje v Bohom danej miere, ako trojjedinstvo MIM
«Matéria-informácia[7]-miera[8]»
Toľko k realite..

U človeka vznikajú pri prijímaní[9] reality, v duši nejaké jeho **osobné obrazy**, podmienené ako charakterom[10] objektívnych obrazov reality, tak aj stavom[11] dotyčného v danom momente a v procese prijímania informácii[12] z objektívnej reality. Osobné, subjektívne obrazy, ktoré sa už stali súčasťou vnútorného sveta človeka, nadobúdajú do istého všeobecne dobre známeho stupňa, v danom jedincovi samostatnú existenciu. Pravdepodobnostne usporiadane a štatisticky predurčene tak tieto subjektívne obrazy (sekundárne voči objektívnym), prerastajú v duši človeka

[1] ..a nie Mesiacom samotným. (pozn. prekl.)

[2] Sútra (sanskrt..samSkryt) poučka, stručné pravidlo. Sútry tvoria stručný súhrn budhistickej filozofie. Podobne ako verše v biblii, či súry v koráne. (pozn prekl.)

[3] Včítane jej základnej zložky – svojho vlastného psychického sveta.

[4] Včítane matematického jazyka, fyzikálnej, chemickej, biologickej, astronomickej.. atď. terminológie, skratiek, veličín a základných vzťahov (pozn. prekl.)

[5] Tu i ďalej myslíme(chápeme) výraz «jazyk» v « » v najširšom zmysle slova jazyk, ako vnútrospoločenský prostriedok predávania informácii.

[6] VesMiery, VesťMier, UniVersUm, Stvorenie, STrojenie (pozn. prekl.)

[7] Objektívne obrazy

[8] Miera je 1) matrica možných stavov matérie – nositeľa informácii-obrazov a 2) objektívny celovesmírny systém kódovania informácii-obrazov.

[9] Vnímaní, v procese chápania..pochopenia a uchopenia (pozn. prekl.)

[10] Podstatou (pozn. prekl.)

[11] Naladením..ako sa vyspal, či pil, jeho vzdelaním, rodinou, prácou..mierou chápania. Ako vyladenie rádioprijímača na želanú stanicu, či naladenie vysielačky na potrebnú frekvenciu. (pozn. prekl.)

[12] Jednotlivých konkrétnych mier danej celkovej formy pri jej prenose = procese in-formácie, či paralelnej, alebo neskoršej transformácie. (pozn. prekl.)

úrodou pojmov podľa toho, ako človek, ozmysľujúci[1] realitu, rozlišuje[2] vo svojom vnútornom svete sebou privlastnené subjektívne obrazy.

Chápanie, poňatie[3] (ako životný pre-jav, vlastný inDiviDuálnej a **nie kolektívnej** psychickej činnosti človeka[4], stabilne existujúce v nej v určitom časovom intervale, po uplynutí ktorého ono môže zmiznúť, alebo sa zmeniť), je vzájomne sa podmieňujúca jednota

A) «**nejazykového**» subjektívneho obrazu v psychike jednotlivca a

B) «**slov**“ jedného z «**jazykov**», rozvinutých v kultúre spoločenstva, spájajúceho podľa «**jazykovej**» charakteristiky[5] ľudí do rozličných skupín.

Práve preto je **«slovo»** (a slovo, špeciálne[6]) bez obrazu[7], s ním spájaného, holé, prázdne. Ak vznikne(je vytvorený) v psychike jedného človeka POJEM o niečom (životnom jave-deji, a lebo[8] výmysle-ilúzii), môže byť šírený v spoločnosti, t.j. prenikať do psychiky druhých ľudí, prevažne[9]

[1] Chápajúci postupne, snažiaci sa pochopiť. (pozn. prekl.)

[2] Diferencuje, ohraničuje, definuje podprahovo(podvedome) a/alebo vedome jednotlivé konkrétne miery(slovo-logos-miera-číslo-numeri-kódy-symboly na popis objektu za účelom prenosu, jeho aplikácie a/alebo zmeny inde, v inej lokácii). Konkrétne miery (podľa zvoleného „programovacieho“ jazyka) majú svoje pojmy, terminológiu. „Chápanie brehy(hranice) zmýva.“..ako sa ľudovo vravieva. V opačnom garde, pri zneužití tejto technológie MIM na manipuláciu, t.j., pri neadekvátnosti, zámernom posuve, či dokonca obrátení významu daného termínu a jemu objektívne zodpovedajúcemu javu=deju=procesu v prírode, ide zasa o ľudové príslovie zhmotnené v upozornení: „Pojmy a dojmy, poj ma a doj ma..“, poukazujúce na útok na 1.najvyššej informačno-vojenskej priorite kategórii zbraňových systémov. T.j., ide v tom prípade o použitie rovnakých prostriedkov(nástrojov) nie na komunikáciu(so zámerom spolupráce na spoločných cieľoch), ale naopak – útok, na nepriateľskú operáciu zameranú na zmenu spôsobu myslenia, no hlavne vnímania morálnych hodnôt obeťou agresie. Moderne v (a)socIT žargóne ide o súčasť, jeden zo základných principov tzv. psyop, resp. mindCTRL operations. Nástroje zo sveta sociologických operačných systémov boli postupne cca.60 rokmi následne preberané do sveta syntetických IT systémov (PC, internet, robotika, atď..) a nie naopak. T.j., ako sme sa v i v predchádzajúcich kapitolách bavili, internet bol projektovaný ako kópia sieťových sociologických operačných systémov prakticky až do posledných detailov, včítane tzv. OSI modelu apod. (pozn. prekl.)

[3] Pojem, predStava, pochopenie (pozn. prekl.)

[4] Dlhšej, ako činnosť špekulatívne z celkového kontextu psychiky odčleneného intelektu.

[5] Charakteru, príznaku. V IT terminológii programovacích jazykov, štruktúrou, „gRaMatikou“, podstatou - cieľovým zameraním informačno-algoritmických systémov TVORENIA - sTrojenia, identických s bežnými tzv. „ľudskými“ jazykmi, rečami. (pozn. prekl.)

[6] Ako i výraz „hmota“(matéria). (pozn. prekl.)

[7] Formy (obraz, tvar, podoba = lat. „forma“) pozn. prekl.

[8] Gramatík – pravidiel písania a ústnej reči môže byť v jednom a tom istom jazyku niekoľko: To, čo sa v jednej gramatike vníma ako spojenie «alebo», môže byť v druhej gramatike chápané ako chybne spolu napísané 2 logické spojky «a» a «lebo». Rola tej druhej prešla vo všeobecne prijatej gramatike k spojeniu «alebo», pričom bolo skryté to, že všeobecne prijaté «alebo» logicky znamená aj «a», aj «lebo» súčasne. Slovné spojenie «alebo» je vo všeobecne dnes používanej gramatike zabudnutým «a lebo». Na to poukazuje špeciálne aj tá okolnosť, že vo vo všeobecnosti používanej gramatike sú «alebo» a «či» synonymá, pričom od zmyslu «či» odlišný zmysel «a lebo» sa vo všeobecne prijatej gramatike ne-pre-dáva(nesprostredkováva) jedným slovom. T.j., všeobecne používaná gramatika v jej aktuálnom vzore vyzerá byť do istej miery nezmyselná a foneticky prázdna. Proste nie je dostatočne zviazaná s kultúrou obrazného myslenia a bráni rozvoju v mnohých prípadoch nepresným predávaním skutočného zmyslu prenášaného obrazu. Podobne, ako napr. v ruskom jazyku niektoré lingvistické deformy(„reformy“) *z obdobia Petra I.(osekanie a znetvorenie pôvodnej azbuky s nástupom umelej zámernej politickej dominancie zahraničných akademikov, hlavne nemeckých), Lenina, atď. (na rozdiel od napr. korekčných reforiem Lomonosovova, po ktorých nasledovalo, naopak, obdobie veľkých básnikov – Puškin, Lermontov,.. a celkové obrodenie národa až do vzdelávacích deforiem Alexandra III. „Zákon o kuchárkiných deťoch“) čiast. pozn. prekl.

[9] NEprevládajúci spôsob šírenia pojmov v spoločnosti je jednotná psychická kultúra „štandardných obrazov“ u rôznych ľudí, stretávajúcich sa v živote s jednou a tou istou problematikou. Nejde však o unifikáciu osobnosti v rámci daného spoločenstva, keďže životné skúsenosti a snaha každého z nich nestráca svoju osobitosť (svojráznosť, jedinečnosť). Riešenia jedných a tých istých problémov, vypracovávané dotyčnými osobami v rovnakej situácii, môžu byť totiž veľmi podobné. Podstata však spočíva NIE v tom, do akej miery sú podobné, ale v tom do akej miery zodpovedajú okolnostiam tendencii vývoja situácie(deja). T.j., z celkovej množiny možných riešení identifikovaného problému je podmnožina tých najlepších (vo vyššie uvedenom

cez **«jazykové»** prostriedky kultúry. V mnohých prípadoch vytvorí za účelom šírenia nových pojmov väčší alebo menší kruh ľudí aj nový ***«jazyk»,*** keďže v už v danej kultúre existujúcich ***«jazykoch»*** niet slov na vyjadrenie ich chápania sveta vo vzťahu k danému novému rozlíšenému (identifikovanému) objektu-javu-deju-procesu.[1]

V **proces**e, pri ktorom nový pojem získava ozmyslenú určitosť-definovanosť(celkový zmysel), systém rozlíšenia subjektívnych obrazov vnútorného sveta človeka nedovoľuje subjektívny obraz stotožniť (zmiešať, popliesť) s obrazmi inými.

Tento proces plynie „automaticky" podvedome. Keď však v rámci **hierarchicky organizovanej psychiky** človeka vyjde na úroveň vedomia, tak daný človek hľadá prostriedky na vyjadrenie príslušných získaných dodatočných NOVÝCH hraníc rozlíšenia svojich obrazov a:

a) buď ich nachádza v jednom z už existujúcich ***«jazykov»***;
b) alebo vytvorí nové ***«jazyky»*** - prostriedky na vyjadrenie svojich vnútorných obrazov a tak ozmysľuje(chápe) a opisuje vnútornú a vonkajšiu realitu.

Tak na úrovni vedomia v psychike človeka vzniká pojmová báza[2]:

A) + B)

A) «rozlíšené[3] subjektívne obrazy vnútorného sveta»

+

B) ***«jazykové»*** konštrukcie, adresne prepojené so subjektívnymi obrazmi.

Pri procese pochopenia cudzích popisov plynie proces opačne:

A) S jazykovými formami získaného popisu porovnávame z vlastnej pojmovej databázy vytiahnuté nevyhnutné obrazy a **«*jazykové*»** konštrukcie a dostrojíme pojmy chýbajúce:
«***Mnohé veci nechápeme nie preto, že naše chápanie(*lat.:„inteligencia") je slabé, ale preto, že tieto veci nepatria (*zatiaľ) do kruhu našich pojmov***[4]»
(K. Prutkov)

B) Porovnať s pojmami známe (ale jazykovo nevyjadrené) **obrazy reality** alebo zostrojiť dovtedy neznáme obrazy reality, čoho následkom vznikne vo vnútornom svete daného jedinca subjektívna predStava (modelovanie na základe vnútorných obrazov) o plynutí procesov v objektívnej realite.

T.j., stretávame sa tu so svojho druhu mechanizmom(algoritmom) kaskády informačných transformátorov

« a : b : c : d »

---

zmysle) riešení obyčajne malá (úzka). A miera dokonalosti psychickej kultúry nejakej osoby sa prejavuje NIE v jej nepodobnosti na iné osoby, ale v schopnosti dopracovať sa čo najbližšie k najlepšiemu(optimálnemu) riešeniu reálneho životného problému. Uvedenú algoritmiku - metodické približovanie sa (aproximáciu, iteráciu) optimálneho riešenia však isto nenájdeme v nejakých TV - šou typu „Čo? Kde? Koľko zaplatia" a iných pseudovedomostných kvízoch a ich životných analógiách.

[1] Tak vzniká niekedy čiastočne aj slang, resp. jazyky rôznych špecifických subkultúr, no hlavne terminológia odborných špecializácii. U tzv. slangu ide totiž často aj o maskovanie rôznych dejov-javov, ktoré majú inak v bežnej reči svoj ekvivalent. (pozn. prekl.)

[2] Presne ako s princípom definovania a adresovania v oblasti IT pri programovaní ľubovoľného systému. T.j., hlavne pri databázových systémoch, konštruovaných podľa vzoru dávno existujúcich - prírodou dostatočne vytestovaných biologických databázových systémov prirodzených informačných polí. (pozn. prekl.)

[3] Rozlišujúce, vymedzujúce, ohraničujúce, delimitujúce (pozn. prekl.)

[4] Chápania (pozn. prekl.)

« a) obrazy všetkým známej reality : b) vnútorné obrazy človeka (jedinca) : c) pojmová (*data)báza : d) «*jazyky»* *<u>rôzneho druhu samy osebe</u>*, ako prostriedky vyjadrenia vnútorných obrazov pri komunikácii s druhými ľuďmi ».

V rámci masovej štatistiky danej skúmanej spoločnosti ide o jej celospoločenskú kultúru[1] 1) vnímania sveta, 2) myslenia a 3) vzájomného chápania[2].

Ide o spoločný majetok všetkých, kto ju používajú.

Úroveň kultúry je tým vyššia,

a) čím menej je deformácii pri priamom a spätnom priebehu jednotlivých článkov informačných transformácii(prevodov) jednotlivca smerom k jeho osobným cieľom;
b) čím viac úrovní ***«jazyka»***[3], ako hierarchického systému kódovania informácii, je využívaných ľuďmi;
c) a čím menej pritom informácia pre-dávaná jedným a prijímaná druhým, stráca svoju kvalitu (čím menej sa deformuje).

Týka sa to ako reality pre všetkých spoločnej, tak aj subjektívnej reality vnútorného sveta každého človeka[4].

V dnešnej dobe je kultúra 1) vnímania sveta, 2) myslenia a 3) vzájomného chápania sa, extrémne povrchná a primitívna. Drvivá väčšina ľudí „komunikuje“ prázdnymi formami mnohotvarých, rozmanitých ***«jazykových»*** opisov, napĺňajúc prijímané prázdne a zvrátené formy výmyslami svojich ilúzii na základe podvedomých kulturologicko-asociálnym inžinierstvom predprogramovaných automatizmov[5]. Stádo-dav sa pritom nezamýšľa nad adresovaním(prepojením) ***«slov»*** s konkrétnymi obrazmi ako vo svojej duši, tak ani u tých, ktorým dotyčný človek niečo hovorí, alebo ich počúva.

---

[1] Sociologický Operačný systém. SOS (pozn. prekl.)

[2] Viď v predchádzajúcich kapitolách: 1) porovnanie svetonázoru (pohľadu na svet) a 2) chápania sveta. T.j. ľudovo: „Mnohí síce vidia, no nechápu“, alebo biblické z Nového Zákona: „Oči majú, no nevidia, uši majú, no nepočujú“, alebo známy list-odpoveď Aristotela svojmu žiakovi Alexandrovi Macedónskemu: „Povedal som to, i nepovedal“ - povedal som síce ostatným to, čo som i podľa tzv. vnútroelitného koncenzu povedať nemal, no oni to aj tak nepochopili, keďže miera vzdelania a chápania nižších kást spoločnosti je nedostatočná pre chápanie daných dominantných-kľúčových (pre riadenie) socionaturálnych dejov-procesov v ich vzájomnej vertikálno-horizontálnej previazanosti. Viď listy Aristotela – interná komunikácia A-A. (pozn. prekl.)

[3] Významových levelov (podľa miery chápania) jazyka, ako mechanizmu kódovania(popisu mier) daného informačno-algoritmického systému. (pozn. prekl.)

[4] Miera slobody jedinca je definovaná mierou odlišnosti(potenciálnej konfliktnosti) jeho a) vnútorného sveta(názorov), b) všeobecnej prevládajúcej mienky (tzv. verejných názorov) a d) objektívnej reality (pohľadu Božieho na dané veci – jeho pravidlá a ciele ku ktorým tieto deje vedú). Z toho vyplývajú automaticky aj predpoklady - základy pravidiel konštruovania vnútorne nekonfliktných (beznapäťových) komunikačných-inFormačných systémov riadenia-tvorenia-sTrojenia. T.j., ako sa vyhnúť konfliktom 1) s Force Majeure(Vis Maior - Bohom) a tak sa aj „s Božou pomocou“(ako etalónom, pevným bodom) vyhnúť konfliktom s 2) systémami kolektívnych osobností(rodina, kamaráti, spolužiaci, kolegovia, spoluhráči, náboženstvo,..), ktorých je daný jedinec nevyhnutne počas svojho života(a pravdepodobne do istej miery i po ňom) súčasťou, ako môže znižovať aj ich vzájomné napätie ako reálny(a nie fiktívny-„rýchlokvasený“) mediátor, spojník, pozitívny atraktor apod. Inak vznikajú u jedinca dôsledkom primárneho konfliktu kolektívnych osobností, ktorých je súčasťou, rôzne psychózy a z kolektívnej schizofrénie následne i schizofrénia individuálna, psychosomatické ochorenia až po tie fyzické, včítane akoženáhodných nehôd z dôvodu rozladenej psychiky - prijímača. (pozn. prekl.)

[5] Zlozvykov, zámerných chýb autoprojekcie preventívne programátormi zavíreného operačného systému, bežiaceho v podvedomí daného jedinca, vo forme danému spoločenstvu dominujúcej kultúry myslenia, aplikovanej dlhodobo ako celkový Koncept samoriadenia cez médiá, náboženstvá, vyberané a upravované ideológie, filozofie, systematické úpravy vzdelávacích sylabov, reguláciou miery stresu úrokovými sadzbami a ďalšími z palety nástrojov riadenia spoločnosti technológiami (a)sociálneho inžinierstva. (pozn. prekl.)

Mnohí pritom nechápu, že živé slovo, vychádzajúce z úst, podobne ako aj myšlienka preblesknúca dušou, je už sama osebe materiálnou (=energiou[1]).

Slovo je časť objektívnej reality spoločnej nám všetkým a mení(ovplyvňuje, riadi) tok procesov samotným faktom jeho vyslovenia alebo iného ohlásenia[2].

Pritom nezávisle od toho, či sa človek zamýšľa nad svetom alebo nie, tak sa nejaké konkrétne smerovanie(zaMeranie) vzájomných vzťahov v rámci systému

"«***jazyk***», ako taký : pojmová základňa kultúry : realita"

ustanovuje(inštaluje) na všetkých etapách objektívne automaticky.

Deje sa tak z dôvodu celostnosti sveta, existujúceho ako proces trojjedinstva MIM «Matéria-InFormácia-Miera»,

v ktorom celovesmírna miera disponuje holografickými vlastnosťami.

F.I. Tiučev to vnímal a varoval:

«Nie je dané predvídať nám, ako slovo naše odozve sa.. »

- z toho dôvodu by sme nemali nezodpovedne, alebo zlomyseľne prijímať na seba rolu starenky „veštice" z rozprávky „Šípová Ruženka" a kecať len tak čo nás napadne, lebo sa môže stať to, čo sa stalo šoumenovi V. Listevovi, ktorý sám sebe smrť navravel[3].

T.j., treba sa VEDOME starať-zaujímať o jednoznačnosť[4] vzájomných vzťahov[5]

A) «***jazykových***» konštrukcii a

B) obrazov (subjektívnych a objektívnych)

v procese postupného chápania sveta - reality ako takej.

Ako vo vzťahu k tomu, čo je všeobecne vnímané ako oduševnené[6], tak aj k tomu, čo je všeobecne vnímané ako neoduševnené. Svet je totiž jednotný a celostný a NE-zladenou mysľou, nie len slovom, možno vyvolať katastrofu bez akýchkoľvek mocných (z pohľadu materialistu) prostriedkov pôsobenia. Podstata je iba v

1) objektívne sa zloživšom adresovaní informácii **v matrici možných stavov matérie** a
2) úrovniach intenzity(resp. výkonu) energetického toku, nesúceho danú inFormáciu.

To, čo sa totiž javí byť v hierarchicky zosTrojenom systéme zanedbateľne malým pôsobením na jednej úrovni, skúmanej izolovane od druhých, reálne s ním previazaných úrovniach (v rámci celkovej organizácie systému), môže zničiť celý systém. **Deje sa tak cez súčiastky prepojení (uzlové body[7]), ktoré v prípade ich vírusovej (chybovej) kontaminácie môžu dominovým efektom zničiť aj ďalšie úrovne organizácie daného systému[8].** *Viď bezpečnostný(/alebo

[1] Viď model myslenia a riadenia MIM, kde matéria a energia sú jedno, podobne ako v Einsteinovej rovnici E=m.c2 (kde je „c" proste len konštanta) a čas a priestor sú len dve z mnohých ďalších Mier, rozmerov, ktoré majú prekryť, schovať a tak zmiesť a zotročiť „veriaceho" danej ilúzii do rúk jej projektantov. (pozn. prekl.)

[2] napr. písomného, keď si ho iný prečítajú, či z nahratého a odvysielaného záznamu apod.(pozn. prekl.)

[3] Ide o mediálny prípad, keď známy šéf TV hovoril o svojej smrti a krátko na to mal „nehodu".

[4] Určitosť, definovanosť, konkrétnu priradenosť (pozn. prekl.)

[5] Väzieb (pozn. prekl.)

[6] Nadchnuté, „oživené" (pozn. prekl.)

[7] V GER technische Terminologie: „Dreh- und Angelpunkt.", resp. ešte presnejšie v eng. IT terminology čiastočne aj „interface". (pozn. prekl.)

[8] Včítane systému biologického, alebo hybridného, bionického a samozrejme i človeka ako takého, či ich skupiny-spoločnosti. Viď „zabitie myšlienkou" v mnohých príbehoch-priebehoch-dejoch-procesoch-preJavoch (pozn. prekl.)

útočný[1]) proces, procedúra identifikácie najslabších bodov ľubovoľnej konštrukcie[2] na príslušných simulátoroch, modelujúcich na princípe dostatočne známych zákonitostí(logicko-matematických) popisov, správanie sa daného systému. (pozn. prekl.)

A hoci sú **«*jazykové*»** prostriedky iba povrchovou vrstvou v rámci celkovej kultúry myslenia a vzájomného sa chápania ľudí, tak sú možnosti **jednotlivých jazykov v najvšeobecnejšom zmysle slova** rôzne. Preto sú v jedných konkrétnych prípadoch jedny **«*jazyky*»** ako prostriedky informačnej výmeny a komunikácie ľudí vhodnejšie ako druhé[3]. Tak boli v stredoveku v Európe do prechodu na pozičný systém počítania (indicko-arabské číslice a desatinné miesta) používané rímske číslice alebo iné systémy, založené na číselnej miere uvádzanej hlavne v znakoch abecedy. Pri nepoužívaní spomínaného východného pozičného systému počítania (indicko-arabského), bola veľkým problémom hlavne operácia delenia. T.j., napr. vznik zvyšku pri nedeliteľnosti na celé čísla a následný problém pomeru jednoduchých zlomkov[4].

Pr. MCMXCV/XVI alebo XXII/VII.

S prechodom k pozičnému systému počítania sa tento problém vytratil:

Operácia delenia dvoch čísel sa v tomto systéme zmenila na použitie tabuľky s násobilkou a vyrovnávanie poradia deliteľa a delenca (t.j., prenos desatinnej čiarky doprava alebo doľava).

Čísla zostali teda rovnaké, ale zmenil sa spôsob ich zápisu:

1995/16 a 22/7 - viď rímsky zápis hore vyššie

(vo všeobecnosti je 22/7 presnejšie priblíženie sa, aproximácia iracionálneho čísla π, ako dnes všeobecne používané 3,14159..., pričom sa presnejší zápis vo forme 22/7 používal pri výpočtoch ešte v Starom Egypte).

A ak rodina a škola ešte ako-tak napriek všetkým tlakom ešte stále učia gramatiku rodného jazyka a logiku jazyka matematiky[5], ako spojiť túto úroveň systému kódovania informácii s druhými? ako vyzerá NElingvistická gramotnosť v nich?

– To sa učia sami odhodlane iba tí, kto sa s týmto problémom stretol a pritom pochopil, že nejde o dáke kecy a fantáziu, ale že prázdne a neurčité adresovanie „slov“ rôznych **«*jazykov*»,** je minimálne zbytočné, no ešte častejšie vyslovene nebezpečné.

[1] Pri studenej (= informačnej) vojne v jednej z jej základných 5.kategórii zbraňových systémov. Pričom v danom prípade ide o útok na najvyššej, najmocnejšej vojenskej priorite pri aplikovaní TOTÁLNEJ informačnej vojny, nie len tzv. „hybridnej“. Pre niektoré nadnárodné vojenské štruktúry je klasická „horúca“ vojna nie zlyhaním bežných (studených, alebo eufemický nazývaných „soft“) prostriedkov, ale „prirodzeným“ pokračovaním operačného nasadenia. T.j., podľa niektorých asociálnych inžinierov – sociopatov, je informačná časť operácie ovládnutia(krádeže) cudzích zdrojov vyslovene iba prípravou na horúcu(krvavú) operáciu, spojenú s priamou fyzickou likvidáciou a zotročením obete agresie, resp. konkurenta. (pozn. prekl.)

[2] Konštrukcie biologickej, syntetickej, sociologickej,.. (pozn prekl.)

[3] Viď aj porovnanie možno čiastočne všeobecnej vhodnosti 1) tzv. „modernej“ angličtiny (ako umelej, nie úplne prirodzenej reči) na pomerne simplifikovaný bazálnu povrchnú medzinárodnú komunikáciu a texty plytších pesničiek; 2) nemčiny na exaktné pomenovania-terminológiu hlavne vo fyzike; 3) slovienskych jazykov na mnohoúrovňové koncepčno-umelecké, tvorivé-sTrojivé myslenie, riadenie,.. 4) apod. (pozn. prekl.)

[4] Tabuľky pre porovnanie zlomkov s rôznymi menovateľmi boli v minulosti v praktickej(aplikovanej) matematike rovnako nevyhnutné, ako logaritmické tabuľky v dnešnej praktickej matematike (industriálnej spoločnosti) ..samozrejme DO zavedenia kalkulačiek, PC, smartfónov a digitálnych zariadení obecne * (tieto „protézy“ však boli zosTrojené aj tak na rovnakých algoritmoch pozičnej numerickej matematiky, ako samotné logaritmické a iné pozičné výpočty indo-arabskej kódovacej sústavy.) pozn. prekl.

[5] Oproti dnešnej masívnej dlhodobej systematickej zámernej degradácii, demontáži školstva a idiotizácii populácie do beztvarého davu ako na Západe, boli v mnohých krajinách Východného bloku za bývalého „režimu“ súčasťou vyučovania na ZŠ o.i. aj predmet Logika a predmet Psychológia.

Rozvoj kultúry je rozvojom prostriedkov opisu vnútorného a vonkajšieho (vo vzťahu k človeku) sveta. A od opisov, či už slovných alebo matematických formulácii zákonov prírodných a/alebo spoločenských vied, nesmieme požadovať absolútnu zhodu s čo do zložitosti, ich predsa len objektívne nutne presahujúcou zložitosťou reality vo všetkej jej plnosti a celostnosti. Hoc aj keď len z dôvodu ohraničenosti človeka **v čase, priestore, *hmotnosti a iných čiastkových mierach celkovej Božej Miery**[1]. Odhliadnuc od toho, človek využívajúci niektorý z **«*jazykov*»** pri opise reality a/alebo prečítaní opisov urobených druhými ľuďmi, je povinný vidieť chybu opisu a uvedomiť si,

1) akému typu činnosti (deja) vytvára(zvyšuje)[2] táto chyba rezervu udržateľnosti -stability, zvyšujúc úroveň bezpečnosti jeho činnosti a
2) v akých prípadoch chyba opisu znižuje(čerpá) rezervu stability jeho bezpečnej činnosti,

ktorá by mala prebiehať v súlade so Stvorením(sTrojením sveta) a Bohom.

Ťažko však môže v podmienkach dnešnej kultúry existovať tzv. absolútny jazyk, úplne zodpovedajúci[3] realite. Dôvodom je obmedzenosť človeka a jeho prakticky nutná závislosť na množstve faktorov svojho okolia, včítane celkovo antibiosférneho, parazitického charakteru dnešnej kultúry (žiaľ v neposlednom rade)[4].

Preto je problém[5] dnešnej civilizácie duálny:

1. problém vychovávania bezpečnej kultúry **osobného vnímania(prijímania) sveta a myslenia** každého z ľudí, t.j. prijímania vedomostí podľa miery praktickej nevyhnutnosti mimo jazykových prostriedkov.

   Z nášho pohľadu o tom Nový Zákon hovorí nasledovne:

   «Duch svätý na každú pravdu nastaví vás».

   Tu ide o získanie toho, čo možno nazvať aj prvotnou znalosťou(vnuknutím), ktorú človek získava priamo Zhora, každý podľa svojej skutočnej morálky.

   Prorok Mohamed zasa na tému použil slová:

   «Otrok Boží dostáva od modlitby to, čo pochopil».

[1] Matrice možných stavov (a presnejšie: nekonečných inFormačných, transFormačných dejov) existencie hmoty. (pozn. prekl.)

[2] T.j., v pozitívnom zmysle(?), hľadať v 1.rade možné pozitívne interpretácie, „výhody“ identifikovanej „nepresnosti“(odchýlky) a až potom potenciálne riziká. pozn. prekl.

[3] Zhodný, identický (pozn. prekl.)

[4] Treba dnes obzvlášť veľký pozor dávať na tie osoby, ktoré o sebe vyhlasujú, že sú „nezávislí“. Ide buď o bláznov, alebo podvodníkov (klamárov a grázlov, manipulátorov). Kto otvorene prizná, od koho, čoho je závislý, s tým sa dá aspoň ako-tak dohodnúť. Kto si to neuvedomuje, alebo dokonca popiera, s tým je to pre zodpovedného občana, ktorému záleží na budúcnosti svojich detí a vnukov, oveľa ťažšie. Áno, dobrý úmysel, zhoda postupnosti cieľov je síce základom spolupráce, no zďaleka nestačí. (pozn. prekl.)

[5] =výzva=príležitosť. (pozn. prekl.)

2. Problém jednoznačnej[1] výmeny názorov, t.j. **šírenia „vnuknutia“[2]** medzi sebe podobnými ľuďmi za pomoci **«*jazykových*»** prostriedkov je práve oným vyššie v texte spomínaným „**prstom na «Mesiac» ukazujúcim**“.

A toto všetko spolu je jeden z aspektov problému vytvárania spoločnej morálky v spoloČnosti:
„Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi (t.j. vonkajšiu situáciu[3]), pokiaľ ľudia sami nezmenia to, čo je v nich“;
„A tým, ktorí sa vystríhajú hnevu Božieho, tým Boh dá Rozlíšenie, ako schopnosť“,
Tak chápeme my zmysel tvrdení koránu 13:12 a 8:29.

Väčšina ***«jazykových»*** formulácii existuje ako uzavreté systémy z dôvodu ohraničenosti možností človeka, pričom v realite(v skutoČnosti) ide vo všetkých prípadoch o vzájomne vložené systémy **s virtuálnou (okamžite existujúcou a v momente sa meniacou)** štruktúrou, nachádzajúcou sa v materiálno-informačnej výmene medzi sebou a zároveň medzi hierarchickými úrovňami, definujúcimi usporiadanie vzájomnej vloženosti, v súlade s matricou možných stavov a transformácii[4] (v Miere).

Na to často ľudia zabúdajú, keď opisujú niečo ako sebestačný[5] systém, očividne alebo potichu(skryto) vynechajúc opis jeho vzťahov s objemnejšími systémami ako procesmi(=dejmi).[6] Keď takéto konanie vedie k očividnej škode a nešťastiu v dôsledku činnosti na základe nejakých opisov, tak za chybami tohto druhu nasleduje chyba druhá: absolutizácia chybovosti predchádzajúceho opisu.[7]

Akýkoľvek ľudský popis čohokoľvek je iba snahou o „kópiu“ Bohom danej miery. Ak vstúpime - ak sa snažíme vstúpiť do miery, t.j. ak meriame, tak sú dve **ľubovoľné** čísla (nameraná a reálna hodnota) **približne[8]** rovnaké.[9]
Ide teda o otázku Rozlíšenia:
Za jedných okolností je prípustné používať zvolenú **približnú rovnosť** a za iných okolností zasa nie. To sa týka akýchkoľvek vedomostí, zafixovaných ako opis v kultúre daného

[1] Rovnoznačnej, adekvátnej, ekvivalentného významu (pozn. prekl.)
[2] Vnuknutie, intuícia sa od emócii odlišuje tým, že pri riadení sa ním CELKOVO zlepšuje situáciu (minimálne v žiadnom z parametrov nezhoršuje) dotyčného jedinca a/alebo kolektívu. Nie len v niektorých parametrov a v iných zhoršuje, ako emócie. T.j., ak riadenie sa „vnútorným hlasom“, pocitom neprispelo k riešeniu problému (alebo problém vyriešilo, no iné problémy vyrobilo, či zhoršilo), musí intelekt(rozum, vedomie) hľadať chybu v emóciách(už spracovaných informačných moduloch, zvykoch, prebraných stereotypoch) daného jedinca (a kolektívnych osobností, ktorých je súčasťou) a odstrániť príčinu-y jeho-ich rozladeného „prijímača/vysielača“. Tak jedinec postupne znovu zjednotí a sfunkční svoju „psychiku“ do jej jednotného vnemovo-emočno-rácionálneho sTroja(prijímača), čo je predPokladom funkčnej intuície(6.zmysel) na báze svedomia(7.zmysel) a tak svojho bezpečného „osudu“.. riadenia. Intelekt= rozum=vedomie je len nástrojom k tomu. (pozn. prekl.)
[3] Pomery, okolnosti (pozn. prekl.)
[4] Pretvorení, zmene (pozn. prekl.)
[5] Samostatný, či dokonca „nezávislý“ (pozn. prekl.)
[6] Viď najklasickejšie príklady manipulácii, riadenia myslenia, emócii davu pseudonovinárskymi presstitútkami a „speleologickými analytikmi“ (pozn. prekl.)
[7] T.j. klasická manipulácia zámerným neustálym presoľovaním, preháňaním a naháňaním obete, (de)mentálneho otroka z jedného extrému (absurdu) do druhého, prípadne tretieho, atď. apod. (pozn. prekl.)
[8] Zhruba, rámcovo, takmer (pozn. prekl.)
[9] V prípade už definovateľných a vyčísliteľných mier - viď v predchádzajúcich kapitolách a odbornej literatúre vysvetľovaný systém definície etalónov (referenčných veličín) na základe príslušných frekvencii, meracích metód a ich ODCHÝLIEK, kalibrácie meradiel, štandardizovaných postupov spracovávania nameraných hodnôt nástrojmi vyššej štatistiky, a oboru Metrológie ako takej..(pozn. prekl.)

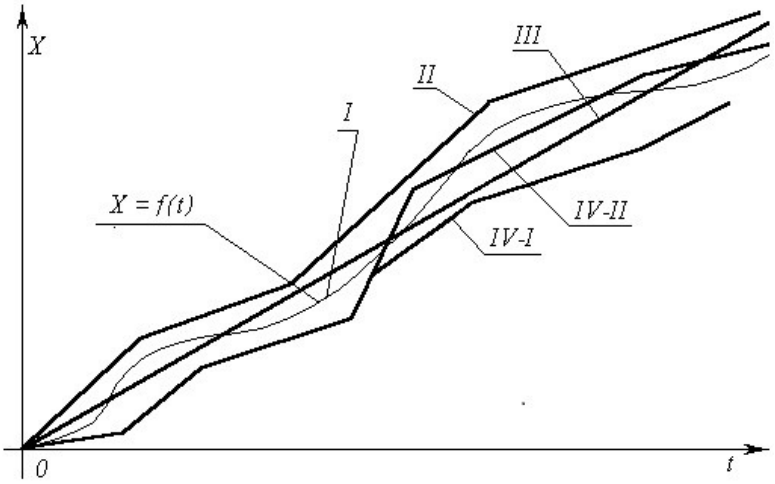
spoločenstva – či už ide o „Druhý zákon termodynamiky“ alebo „Bilančnú metódu“ v úlohách makroekonomiky a pod. T.j.:

Ako využívať ľubovoľné opisy[1] a prostriedky opisov («jazyky») tak, aby chyba, VŽDY vyvolávaná neadekvátnosťou opisov pri ich porovnaní so samotným vnuknutím a objektívnou realitou[2] ako takou, bola kompenzovaná rezervou stability(udržateľnosti) bezpečnej činnosti?

Pamätajúc na podstatu tejto otázky, sa vrátime k lineárnej algebre, ako k prostriedku opisu makroekonomiky.

* * *

Pozrime sa teraz na obr.4

OBR. 4. NELINEÁRNY PROCES A JEHO LINEÁRNY OPIS..

Na obrázku je nakreslená nejaká krivka *I* - nejaký parameter x sa mení v čase t .

Matematicky je možné tento proces **ideálne presne** namodelovať nejakou funkciou $X = f(t)$, identickou s krivkou *I*. Táto funkcia je nelineárna. Lomené čiary *I, II , III , IV-I , IV-II* – sú rôzne lineárne aproximácie (t.j. opisy) nelineárnej funkcie $X = f(t)$ lineárnou funkciou (priamka *III*) a čiastočne lineárnymi funkciami (lomené čiary *II , IV-I , IV-II*). Každá z aproximácii vykazuje nejakú chybu.

Možno predpokladať, že lineárne aproximácie zobrazujú modelovanie v rámci procesu prijímania riadiacich(manažérskych) riešení; a krivka *I* zobrazuje reálny proces riadenia, v rámci ktorého sú uskutočňované riadiace riešenia(zásahy), vypracovávané na základe jedného z lineárnych modelovaní reálne nelineárneho riadeného procesu $X = f(t)$.

[1] Modely, ide vlastne o modelovanie, konštruovanie dostatočne presných funkčných, prípadne ďalej optimalizovaných modelov(primeraných zjednodušení, simplifikácii reality) na riešenie konkrétnych úloh každodenného života. V 1.rade ale tých dlhodobých, celkovo dominantných, najdôležitejších dejov. Tak ich môžeme moderne i nasimulovať a vytestovávať jednotlivé varianty riadenia = riešenia. Či už na dnešných rôznych(podľa zamerania) SW-simulátoroch, alebo aj intuitívne, ale najlepšie kombináciou,. T.j., racionálne podložená intuícia. (pozn. prekl.)

[2] Pohľadom Vis Maior na danú vec-konšteláciu-súbor dejov-procesov v ich vzájomnej previazanosti a ich optimálnu tendenciu vývoja z Jeho pohľadu. (Viď miera garancie bezpečnosti vývoja daného deja a/alebo súboru dejov je definovaná mierou jej odklonu od objektívneho optima.. - príbeh Optimus Prime)

Pri akejkoľvek hodnote argumentu ***t*** je rozdiel(odchýlka) medzi krivkou *I* a lineárnou aproximáciou (*II , III , IV-I , IV-II*) – chybou modelovania. Obr. 4 zobrazuje nie konkrétny vzťah(pomer) „modelovanie – realizácia“, ale typy možného usporiadania modelovaných aproximácii a realizácii procesu. Môžu existovať úlohy, pri ktorých je prípustné ľubovoľné zo zobrazených usporiadaní „modelovanie - realizácia“.

Môžu však existovať aj úlohy, v ktorých sú vzťahy: «*f(t)* — aproximácia *III*», «*f(t)* — aproximácia *IV-II*» neprípustné, keďže v nich chyba modelovania mení svoje znamienko v priebehu procesu reálneho riadenia. Také sú všetky úlohy navigácie: ak chyba modelovania mení svoje znamienko nepredvídateľným spôsobom, tak môže kurz lode reálne viesť cez pevninu a plytčiny; a lietadlo sa zaryje do pristávacej dráhy namiesto toho, aby mäkko pristálo na ňu, ak sa už predtým nezaryje do nejakej hory niekde po ceste.

Aproximácie *II , IV-I* si zachovávajú v priebehu procesu riadenia znamienko chyby modelovania. V úlohách riadenia makroekonomických systémov je aproximácia *II* predpätý(prehnaný) plán, nezabezpečený potrebnými kapacitami a dostupnými zdrojmi; a krivka *I* – je reálna výroba, ktorá je neschopná presiahnuť tzv. „zadanie rekordu“[1].

V úlohách riadenia makroekonomických systémov je prijateľný pomer predikčného modelovania a reálneho procesu – vzájomná pozícia aproximácie *IV-I* a krivky *I* . Chyba modelovania je síce prítomná, ale má vždy rovnaké znamienko, pričom ležia modelovacie aproximácie vždy nižšie, ako krivka *I*, zobrazujúca reálny proces. Ak ide o proces produkčný, tak nikdy nebude vyrobených menej výrobkov, ako je objednaných v zákazke (alebo zadaných), čo sa aj pri dvíhaní výroby na spoločensky nevyhnutnú(potrebnú) úroveň vyžaduje. Zároveň dané nastavenie riadenia výroby vylučuje pád produkcie nižšie ako je prípustné pri stabilnom dosahovaní úrovne spoločensky uspokojivej dostatočnosti.

Krivka *IV-II* – je predĺžením jedného z odsekov lomenej aproximácie *IV-I* . Tu chyba predikčného modelovania taktiež mení svoje znamienko v priebehu procesu reálneho riadenia nasledujúceho po modelovaní. A v tomto zmysle sú aproximácie *IV-II* a *III* rovnocenné(ekvivalentné). Prípad *IV-II* môže mať však inú príčinu: nadmerne dlhý rozpočtový cyklus *ΔT* národného hospodárstva, v priebehu ktorého sa nazbierala(**akumulovala**) chyba modelovania a vyšla za z pohľadu riadenia prípustné hranice(rámec); prípad *III* zodpovedá permanentne ZLE nastavenému „autopilotovi“.

Všetkým týmto rôznym **štýlom** modelovania budú v reálnom živote zodpovedať rôzne realizácie riadenia a nie iba jeden, ako vidíme na obr. 4 pre zjednodušenie pochopenia.

Je spoločensky prijateľné(želateľné), ak

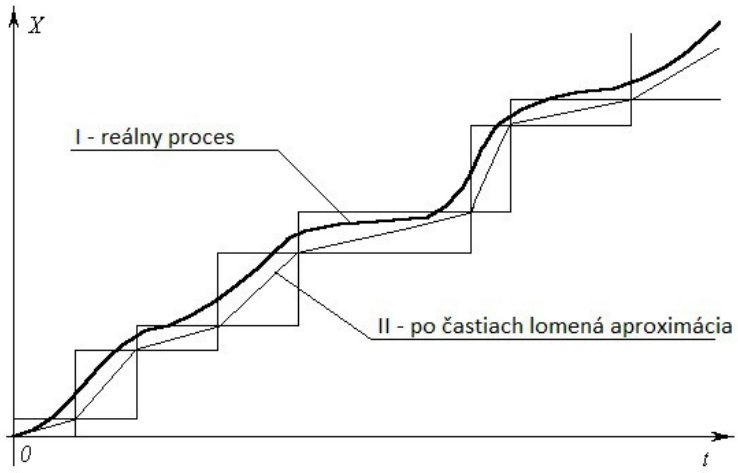
A) pri využívaní lineárnych modelov v úlohách riadenia mnohoodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov prijatý štýl modelovania v reálnom živote vytvára(evokuje) vzťahy «plán — realizácia» podľa typu «*I — IV-I*» v symbolike obr.4;
B) a vznik situácii typu «*I — IV-II*» - za neprítomnosti celosupersystémových faktorov, brániacich prevedeniu systému na režim «*I — IV-I*» - má charakter dostatočne zriedkavých etáp a týka sa iba niektorých odvetví, a nie ich z pohľadu riadenia významného množstva,

[1] Úloha maximálnej možnej výroby, eng. maximal target, peak. (pozn. prekl.)

narúšajúceho stabilitu(udržateľnosť) tovarovej výmeny celkového výrobno-spotrebiteľského systému.

Je však ešte jedna situácia, nevyjadrená v obr.4.

Od momentu, keď je vybrané rozpočtové(zúčtovacie?) obdobie výrobného cyklu ΔT, po častiach lomené aproximácie (vyjadrujúce priamo-proporcionálnu závislosť) definujú stupňovito diskrétny charakter úlohy a kontroly vektora stavov systému v procese jeho riadenia, ako je to zobrazené na obr.5.

OBR. 5. LINEÁRNE APROXIMÁCIE A DISKRÉTNY CHARAKTER ROZPOČTU A KONTROLY PARAMETROV OBJEKTU RIADENIA.

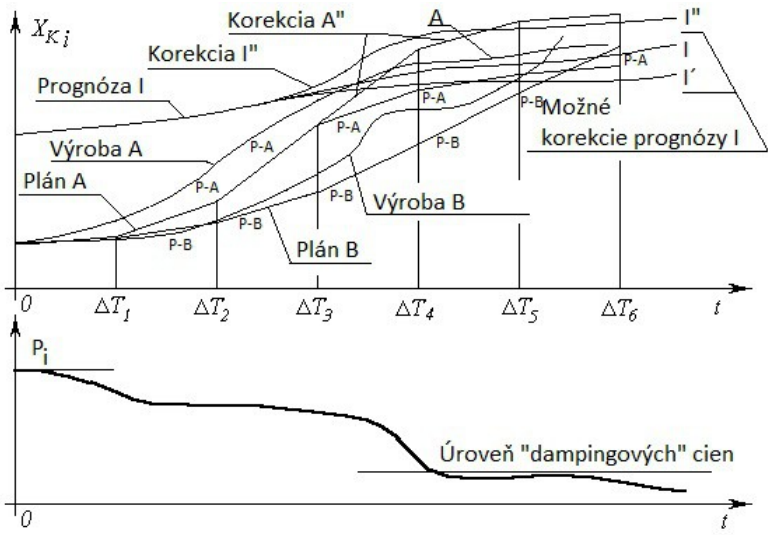
Takým spôsobom je možné zostrojiť 3 základné typy „schodíkov“:

1) na začiatkoch úsekov lomených čiar;
2) na koncoch úsekov;
3) na stredoch.

Na obr.5 je znázornený iba 1. a 2. typ.

Ktorýkoľvek z uvedených 3 typov „schodíkov“ aproximuje(približuje) jeden a ten istý proces (krivku *I*), zostrojený na základe jednej a tej istej po častiach lomenej aproximácie (krivka *II*). Preto sú ekvivalentné, aj keď je neprípustné ich v jednom a tom istom algoritme výpočtov a/alebo riadenia nerozlišovať a miešať.

Teraz sa pozrieme na obr.6.

*OBR. 6. Z POHĽADU RIADENIA **NORMÁLNE** PRECHODNÉ[1] REŽIMY S ICH SMEROVANÍM (VYÚSTENÍM) NA USPOKOJENIE DEMOGRAFICKY DEFINOVANEJ ÚROVNE SPOTREBY.*

Krivka *I* tu znamená prognózu demograficky definovaných potrieb produkcie odvetvia ***i***. Taktiež máme znázornené po častiach lomené lineárne modely-aproximácie («*Plán A*» —«P-A») a reálnu výrobu pri riadení na základe plánu «*Výroba A*»; okrem toho spadajú po častiach lomený model-aproximácia («*Plán B*» — «P-B») a reálna výroba pod riadenie na osnove plánu «*Výroba B*». Ďalej sú *I', I''* - korekcie prognózy a *A''* – je korekcia plánu «A» definovaná korekciou prognózy *I''* v procese jeho uskutočnenia.

Je jasné, že chyba v prognóze *I*, dôsledkom ktorej vzniká korekcia prognózy *I´* je želateľnejšia, ako chyba v prognóze *I''*, dôsledkom ktorej vzniká korekcia plánu *A''*. Korekcia *I'* totiž vo všeobecnosti nevyvoláva nevyhnutnosť korekcie plánov, na rozdiel od korekcie prognózy *I''* vyvolanej chybou prognózy *I*.

Taktiež je z pohľadu spotrebiteľa plán «A» jasne lepší, ako plán «B», keďže výrobu $X_{K\,i}$ zdvihne na úroveň demografickej dostatočnosti rýchlejšie. Pozdvihnutie systému výroby na úroveň demograficky definovanej dostatočnosti sa prejavuje ako predaj za dampingové ceny (alebo dokonca nulové) pri udržiavaní nejakej úrovne tovarových zásob produktu « *i* » pomocou doplňovania zásob na úkor prebiehajúcej výroby. Krivka výroby kolíše[2] podľa prognostickej

[1] Zopakovanie: Riadenie ľubovoľného systému prebieha na 95% v tzv. rovnovážnych, stabilných režimoch (v „samo"riadení = automatickom rezime). Pri neuspokojivosti, nedostatočnej presnosti niektorého z týchto štandardných „automatických" režimov, manažér(operátor) spúšťa režim tzv. manévru = prechod na iný zvolený rovnovážny režim. Preto sa daný režim riadenia volá aj „prechodný". Tzv. ručné, alebo priame riadenie, tvorí veľkú výnimku pri riadiacich operáciách a spravidla znamená neštandardnú, havarijnú situáciu. Bežná nízko vzdelaná populácia však práve priame, direktívne riadene (mimo automatického režimu) vníma ako „riadenie"(manažment). Hlavne čo sa týka sociologických operačných systémov a riadenia kultúry = kolektívneho podvedomia nejakého spoločenstva, alebo celej civilizácie (ale napr. i väčšej firmy, koncernu – viď základy projektovania korporátnej kultúry) s prijateľnými odchýlkami. (pozn. prekl.)

[2] Fluktuuje, kmitá, kýve sa, osciluje (pozn. prekl.)

krivky s manažérsky (z pohľadu riadenia) zanedbateľnou[1] amplitúdou a frekvenciou, nevyvolávajúcou spoločensky citeľný diskomfort[2].

Obr.6 nám ukazuje z pohľadu riadenia normálny vzťah prognózy, plánu (koncepcie riadenia) a realizovaného procesu riadenia (výroby).

Reálne by však takých obrázkov malo byť *n*, podľa počtu odvetví. A každý taký obrázok je projekcia *n*-rozmerného vytýčenia **kurzu** (termín z navigácie) na os « x_i », t.j. plánu *n*-rozmernej trajektórie reálneho pohybu objektu riadenia, pohybujúceho sa určeným kurzom s nejakou chybou v rámci daného *n*-rozmerného priestoru parametrov, ktorými je daný proces opisovaný.

Z ďalšieho pohľadu ide o úlohu zasiahnutia pohyblivého pomaly manévrujúceho cieľa samonavádzajúcim sa (alebo riadeným) projektilom v nejakom konkrétnom *n*-rozmernom priestore. Špecialisti vojensko-priemyselného komplexu (VPK) od počiatku ´50 rokov 20. stor. neraz objednávali u matematikov riešenie tejto úlohy v 3-rozmernom priestore pre potreby protivzdušnej, protiraketovej, protilodnej obrany a iných úloh navádzania prostriedkov ničenia pohyblivých cieľov v čo najkratšom čase a, pri nevyhnutnosti, nasledujúceho sledovania cieľa s pravdepodobnostne predurčeným úspechom (t.j. s vopred známou pravdepodobnosťou zničenia cieľa, ktorá definuje kvalitu riadenia týchto prostriedkov likvidácie). To hovorí o tom, že matematický aparát a funkčné algoritmy sú už niekde k dispozícii v hotovej forme a vyžadujú iba niektoré ich modifikácie pre priestor kontrolných parametrov rozmeru(dimenzie) « *n* », a taktiež metrologicky adekvátne makro- a mikroekonomické interpretácie vstupných parametrov a premenných, používaných v daných vybraných algoritmoch.

Pri adaptácii daných algoritmov na riešenie úloh optimalizácie makroekonomiky je nevyhnutné zohľadniť ten faktor, že spoločnosť vytvára jednu okolnosť, ktorú netreba ako dôležitý faktor vplyvu zohľadňovať pri väčšine vojenských aplikácii matematiky v rámci úloh ničenia pohyblivých cieľov. Vojakom je totiž jedno, či raketa zasiahne lietadlo pri nálete na cieľ s jej nosovou, chvostovou, spodnou, alebo vrchnou časťou. Spoločnosti však nie je jedno, či dosiahne ekonomika daného štátu demograficky definovanú úroveň výroby chleba a obydlí, alebo najprv sa v nadbytku budú vyrábať zubné špáratká a riadiaca „elita“ bude raz za rok meniť limuzíny, pričom chleba bude stačiť iba pre každého desiateho a rodiny sa budú bezdetné

[1] Prijateľnou, akceptovateľnou (pozn. prekl.)

[2] Vo vzťahu k stavaniu bytov a rodinných domov to vyzerá nasledovne: Ak nie je k dispozícii hotový dom alebo byt, je možné 1-2 mesiace „prespávať“ s prijateľným diskomfortom u kamarátov, alebo rodiny. Ak však na nasťahovanie sa do vlastného bytu treba čakať roky, či dokonca desaťročia po tom, ako sme počas nášho života v našej krajine našťastie nezažili ani ničivú vojnu a ani žiadnu extrémnu prírodnú katastrofu apokalyptických rozmerov, ide parazitizmus vládnuceho režimu (európskeho) a jeho pánov na národoch krajiny. *Ani nehovoriac o snáď ešte vražednejšom systéme hypoték, ktoré robia z mladých ľudí na prakticky celý život otrokov, pre ktoré si manželia proste nemôžu finančne dovoliť deti a občania v podstate masovo zomierajú na kardiovaskulárne ochorenia a rakovinu z neustáleho stresu, že ich tak korporát vydiera, že ich banksteri vyhodia na ulicu a pod zámienkou vyexekuujú a znova byt predajú nie len s násobnou, ale i rádovou +„fiat“-maržou.. T.j., bytová politika musí byť v každom normálnom štáte súčasťou primárnej štátnej dlhodobej investičnej politiky, hlavne čo s týka výstavby nájomných bytov a riadenia-regulácie nájomného, ako je to bežnou praxou aj v západných krajinách s ich sociálnou trhovou politikou(Soziale Marktwirtschaft), = iný názov pre riadenie trhu v AT, DE,.. Namiesto robenia korporátnych asociálnych deformatických pokusov na populácii nových kolónii vo Východnej EÚ a neustálom klamaní o chymére absolútne voľného trhu, ktorý ako modla akože všetko sám zázračne vyrieši.. Z toho sa aj na Západe každý triezvy človek smeje, že ako tomu môžu otroci in den Lagern (vo fabrikách, lágroch) der Ostgebiete (Východných území ríše) veriť. (pozn. prekl.)

rozvádzať preto, lebo niet kde dostupne bývať, keďže tieto druhy výroby budú odložené na „potom“..

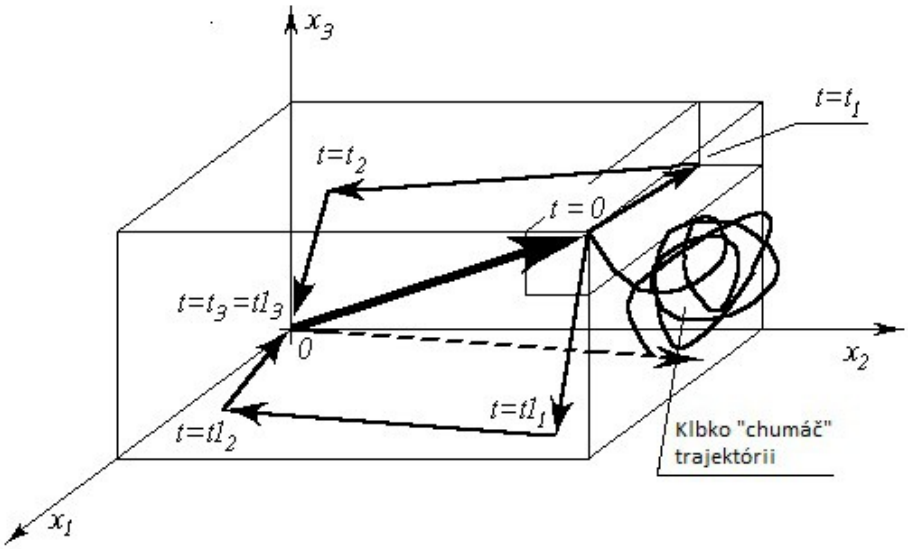
Formálne matematicky to znamená, že ak sa v *n*-rozmernom priestore nachádzajú dva body, a objekt je nevyhnutné previesť z jedného z nich do druhého, tak aj keď existuje nejaké množstvo rovnako možných (kváziekvivalentných) trajektórii a čas prevodu objektu po ktorejkoľvek z nich je rovnaký, tak skutočnosti tieto trajektórie z pohľadu riadenia ekvivalentné[1] nie sú.

Trojrozmerný prípad, zobrazujúci tuto neekvivalentnosť, je znázornený na obr.7.

Na obr. 7 je «$0\, x_1 x_2 x_3$» priestranstvom parametrov, z ktorých sa každý javí byť mierou jednej z troch dielčích[2] chýb riadenia v rámci celkového zloženia 3-rozmerného vektora chyby riadenia. T.j., ideálnemu režimu riadenia zodpovedá začiatok koordinát. Polohový vektor[3], prichádzajúci súvislou líniou od začiatku koordinát – je vektorom chyby riadenia v momente času $t = 0$. Trajektórie, definujúce(určujúce) postupnosť stavov:

$t = 0$, $t = t_1$, $t = t_2$, $t = t_3$ a $t = 0$, $t = t1_1$, $t = t1_2$, $t = t1_3 = t_3$

vedú z jedného a toho istého bodu k rovnakému začiatku koordinát a prechod pro ktorejkoľvek z nich trvá rovnaký čas t_3. Výber režimu prechodu(trajektórie) je subjektívne ľubovoľný[4], pričom je ale prvá trajektória optimálna pri usporiadaní vektora cieľov riadenia(x_1, x_2, x_3) a druhá je optimálna pri usporiadaní (x_3, x_2, x_1). V reálnom procese je usporiadanie parametrov vo vektore cieľov, **skutočne** aplikované do procesu riadenia, vyjadrené v postupnosti miznutia jednotlivých čiastkových(parciálnych) chýb riadenia[5], nezávisle od deklarácii dobromyseľností príslušníkov riadiaceho aparátu (manažmentu).

OBR. 7. ZÁVISLOSŤ OPTIMÁLNEJ TRAJEKTÓRIE PREVODU OBJEKTU OD USPORIADANIA JEDNÉHO A TOHO ISTÉHO ZOZNAMU KONTROLNÝCH PARAMETROV VO VEKTORE CIEĽOV RIADENIA.

Predpokladajme, že na obr.7 je:

[1] Rovnaké, rovnocenné (pozn. prekl.)
[2] Čiastkových, parciálnych (pozn. prekl.)
[3] Rádius-vektor (pozn. prekl.)
[4] Resp. svojvoľný. (pozn. prekl.)
[5] (postupného vynulovávania komponentov vektora chýb)

x_1 — mierou nedostatku možností dorastajúceho pokolenia získať primerané vzdelanie;
x_2 — je mierou nedostatku potravín, odevov, ubytovania, infraštruktúry;
x_3 — je mierou deficitu luxusu a produkcie degradačno-parazitického spektra potrieb.

Dôsledkom vplyvu neformalizovateľných vzájomne sa vylučujúcich definícii parametrov x_1 a x_3 pri usporiadaní (x_3, x_2, x_1), systém ťažko prejde po takému usporiadaniu zodpovedajúcej trajektórii ďalej ako polovicu cesty. Uvedený systém sa s najväčšou pravdepodobnosťou dôsledkom vplyvu v danom modeli neformalizovaných faktorov odkloní do iného chybového režimu (znázorneného prerušovaným[1] polohovým vektorom, vychádzajúcim z počiatku koordinát), ktorý možno nebude ani režimom stabilným a rovnovážnym. Práve touto cestou sa vydali so zahraničnou[2] logisticko-finančnou „podporou“ aj mnohí tzv. „demokratizátori“ býv. Východného bloku a chcú po nej viesť jeho národy[3].

Tomu, kto si do čela vrazil alkoholicko-nikotínový kôl, osobne nejaké vzdelanie a nové vedomosti netreba, keďže by boli takto narkoticky paralyzovanému jedincovi len na obtiaž. A jeho potomstvo si dôsledkom pravdepodobnostne predurčených genetických porúch, ako v biomase svojho organizmu, tak aj vo vlastnej dokaličenej a udusenej psychike, možno nebude vedieť osvojiť ani tie vedomosti a kultúrne návyky, ktoré boli vlastné jeho predkom. To privedie k pádu kultúry výroby a tvorivosti[4], pádu SPEKTRA výroby a spotreby[5].

„Samoregulácia“ trhu bez rozdelenia(rozlíšenia)
A) demograficky definovaného a
B) degradačno-parazitického spektra

[1] Čiarkovaným (pozn. prekl.)

[2] Hlavne západných “partnerov”, podľa súkromných vyjadrení ktorých sme proste prehrali vojnu “informačnú”(=studenú), tak sa nemáme čo čudovať a musíme platiť. Zdrojmi prírodnými, ľudskou prácou, zdravím, odborníkmi, atď..za kolonizátormi vytlačené nekryté peniaze, resp. kryté práve tými kedysi našimi zdrojmi. A iné obežívo používať nesmieme. Ak chceme mať na obežive akože vlastné logo-názov, musíme si ho v podstate 1:1 meniť za ich nekryté a na základe obsadenia Východných území pre ne vytlačené, za ktoré im aj tak musíme odovzdať svoje zdroje a nechať reálne nimi riadiť. + ďalšie podmienky ohľadom úrokových sadzieb a celkového riadenia nášho trhu zvonku. Viď násobne menej peňazí za viac práce ako pre ich „negrov“ bielych domácich, odpadky a otraviny miesto potravín, postupné zmeny sylabov na výchovu debilov, aby bolo koho rukami korekčné puče a teror vyvolávaný ich rezidentnými presstitútkami robiť, atď.. Inak nasleduje zvonku riadený puč, embargo, alebo „humanitovacie“ bombardovanie danej búriacej sa nedostatočne démonkratickej krajiny. Celý postup bol západnými jelitami do detailov prepracovaný ešte pri kolonizovaní Indie, Afriky a Južnej Ameriky. Proste len hrajú na jeden z primárnych sociologických fenoménov, ktorý hovorí, že v každom spoločenstve sa nájdu sociopati, ochotní zradiť, zotročiť a nenávidieť vlastných (cudziu priamu koloniálnu správu tak stačí obmedziť na minimum a dá sa ľahšie skryť ako kedysi). Týmto sociopatom stačí len vytvoriť potichu pôdu-rámcové podmienky podľa jedného z vytestovaných kultúrno-špecifických scenárov. Ak dané spoločenstvo nie je dostatočne pozorné, je možné ho takto za pár drobných nebadane neoficiálne pomerne rýchlo zkolonizovať(zotročiť). Potom stačí už len falošné ciele vyrábať (kauzy na zákazku cez vlastné akoženovinárske agentúry), drobnú korupciu lokálnych politikov podporovať, aby prekryla-maskovala veľké tunely do materských kolónii a ich vlastniacich banksterských domov s príslušnou nadnárodnou kriminálno-mafióznou štruktúrou, riadiacou globálny trh a burzu. T.j., vlastniacou cez svoje dcérske organizácie nepriamo de-facto všetko a považujúcich celú planétu za svoj majetok + 5% k tomu, .. ako sa ľudovo vraví.. keďže je dnes už dobre i nie len odborne známe, že úver, úžera je ďalší z príbuzných asociálnych nástrojov neokolonializmu, atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] Do náručia prakticky priameho a otvoreného kolonializmu. (pozn. prekl.)

[4] Umenie degraduje na absurdity tzv. „moderného umenia“, kde pseudoumelci s mnohými titulmi a pod vplyvom kadečoho napr. farbia exkrementy a prezentujú ako vrcholné umenie apod. Viď dôsledky 5 druhov sociálneho idiotizmu – židoexaltácia, oddané poddanstvo, neoliberalizmus, ľahostajnosť, nihilizmus – VM II, kap. (pozn. prekl.)

[5] A územie sa tak „očistí“ pre tých, ktorí daný dej-proces zorganizovali, resp. celkovo masovo vypestovali a „osedlali“, podmienky mu dlhodobo potichu vytvárali. (pozn. prekl.)

bude na obr.7 z dôvodu vyššie uvedených informačných príčinno-dôsledkových previazaností, vyzerať ako chaotické motanie sa **nenulového** polohového vektora[1] v mnohorozmernom priestore parametrov, vo vzťahu k nejakej priemernej štatistickej **polohe, riadenej[2] mimosystémovými** faktormi. Samoregulácia takého typu je znázornená na obr.7 ako ten klbkovitý „chumáč".

Optimalizácia každého z množiny výrobných cyklov ΔT mimo objemnejšej úlohy optimalizácie podľa kritéria minima času prebiehajúceho procesu vyčerpania miery nedostatočnosti demograficky definovaného spektra potrieb, je od počiatku metodologicky irelevantná (absurdná) úloha, keďže ide o „optimálny" krok **nevedno kam**. Avšak i optimalizácia tohto priechodného ekonomického procesu je iba dielčou(parciálnou) úlohou v procese prechodu k životu spoločnosti v súlade s voči nemu objemnejšou biosférou.

Teraz preskúmame podrobnejšie v predchádzajúcich kapitolách spomínanú **MDP(metódu dynamického programovania)**. Aj keď sme si totiž ukázali, že algoritmy riešenia úlohy optimálneho navedenia prostriedkov eliminácie na cieľ nemôžu v dnešnej civilizácii neexistovať, je aj tak nevyhnutné hlbšie vyhodnotiť ešte niektoré „samo"zrejmé očividnosti, týkajúce sa optimálneho výberu trajektórii mnohoparametrických priebehových procesov.

Formálny výber v nejakom zmysle optimálnej trajektórie v n-rozmernom priestore je možný predovšetkým na osnove využitia aparátu „dynamického programovania". Termín „dynamické programovanie", je podobne ako termín „lineárne programovanie", prebratý a slovenskému jazyku prispôsobený preklad, málo čo hovoriaci o podstate samotnej metódy.

Aparát dynamického programovania umožňuje riešiť úlohy mnohoparametrickej optimalizácie v tých prípadoch, keď je z dôvodu rôznorodých objektívno-matematických príčin (diskrétnosť ohraničení, nelineárnosť, narušenie povahy konvexnosti atď.) aparát lineárneho programovania nepoužiteľný. Je úplne pochopiteľné, že uvedený aparát nebol vyučovaný a ani nie je vyučovaný na väčšine vysokoškolských a univerzitných kurzov v býv. Východnom Bloku na špecializáciách, kde by jeho ovládanie dodalo kvalifikácii špecialistov KVALITATÍVNE vyššiu úroveň[3] (* a mohli tak konkurovať).

MDP (Metóda dynamického programovania)

[1] Rádius-vektor (pozn. prekl.)

[2] Definovanej vonkajšími faktormi, riadenej zvonku. (pozn. prekl.)

[3] T.j., neučí sa hlavne na ekonómii, manažmente, v politológii, marketingu, práve, masmediálnej a multimediálnej komunikácii, psychológii, sociológii, histórii, dejinách umenia, žurnalistike apod. Podobne je tomu aj na Západe i keď tu tzv. elitné univerzity tvoria istú výnimku. Ide však aj tak skôr o súčasť špecializovaných kurzov, kde sa bežný občan má minimálnu šancu dostať(nielen z finančných dôvodov) a ak, tak mu je náležitým spôsobom znázornené, čo sa zhruba (konkrétne na príkladoch absolventov z blízkych i dávnejších dejín..) môže stať v prípade, že by dotyčný nedodržal pri použití uvedených technológii riadenia spoločnosti tzv. „vnútroelitný koncezus". T.j., i odporúčacie, záručné, atď ..pravidlá často podobné ako v akejkoľvek staršej, aspoň trochu vplyvnejšej „o-kultnej" organizácii mafiózneho typu.(pozn. prekl.)

ako algoritmické vyjadrenie DVTR

Pri vysvetľovaní metódy dynamického programovania vychádzame z knihy „Kurz teórie automatického riadenia“ (Autor Paul de la Barrière: Francúzske vydanie v r. 1966, r. v. „Strojníctvo“, rok 1973), aj keď tu jeho podanie neopakujeme. Niektoré postoje sú prevzaté z kurzu «Výskum operácií» J. P. Zaichenko («Vyššia škola» r. 1979). Metóda dynamického programovania je použiteľná vtedy, ak formálna interpretácia zadanej úlohy spĺňa nasledujúce podmienky:

1) Skúmanú úlohu možno interpretovať ako n-krokový proces opísateľný vzťahom : $X_{n+1} = f(X_n, U_n, n)$, kde je n číslom predstavujúcim jeden z množiny možných stavov, do ktorého sa systém dostáva po zavŕšení n-tého kroku; X_n- je vektor stavu systému, ktorý patrí uvedenej množine «n»; U_n – riadenie uskutočnené v n-tom kroku (krokové riadenie), ktoré transformuje systém z jedného z možných stavov množiny «n» do jedného z možných stavov množiny «n+1». Pre názornú interpretáciu si treba pozrieť obrázok č. 4 o ktorom bude ešte neskôr reč.
2) Štruktúra úlohy sa nemôže meniť zmenou množstva výpočtových krokov N.
3) Rozmer priestoru parametrov, ktorými sa popisuje stav systému, sa nemá meniť zmenou počtu krokov N.
4) Voľba riadenia[1] na ľubovoľnom kroku nemôže negovať voľbu riadenia v krokoch predchádzajúcich. Inými slovami: optimálna voľba riadenia v ľubovoľnom z možných stavov musí byť určovaná parametrami skúmaného stavu a nie parametrami procesu, pôsobením ktorého sa systém do skúmaného stavu dostal.

   Formálne vzaté: ak jednému stavu zodpovedajú viaceré predchádzajúce procesy jeho vzniku, ktoré by ovplyvnili výber optimálneho spôsobu riadenia, tak táto metóda dovoľuje prevziať popis takýchto predchádzajúcich procesov do vektoru stavu, čo vedie k zväčšeniu rozmeru vektora stavu(stavového vektora) systému. Po takejto operácii sa to, čo bolo predtým opisované ako jeden stav, stáva množinou stavov, ktoré sa vzájomne **odlišujú** komponentmi vektora stavu, opisujúcimi minulosť procesu.
5) Kritérium optimálnej voľby(výberu) postupnosti jednotlivých krokov riadenia U_n s jemu zodpovedajúcou trajektóriou v priestore formálnych parametrov má tvar :

$$V = V_0(X_0, U_0) + V_1(X_1, U_1) + \ldots + V_{N-1}(X_{N-1}, U_{N-1}) + V_N(X_N) .$$

Kritérium V je zaužívané nazývať **plná výhra** a jeho(jej) jednotlivé položky **krokové výhry**. Úloha spočíva v nájdení **postupnosti krokových riadení(zásahov) $\mathbf{U_n}$** a trajektóriu, ktorej zodpovedá maximálna z možných tzv. **plných výhier**[2]. Vo svojej podstate predstavuje plná «výhra» **V - mieru kvality celkového riadenia procesu**. Aj keď jednotlivé krokové výhry v konečnom dôsledku tvoria mieru kvality celkového riadenia, tak **vo všeObeCnosti** nepredstavujú mieru kvality riadenia na jednotlivých im zodpovedajúcich krokoch, pretože táto metóda je určená na optimalizáciu **celkového** riadiaceho procesu. **Efektívne krokové riadenia** s veľkou krokovou výhrou, ktoré sú však mimo **optimálnej trajektórie**, nie sú totiž z pohľadu celkového

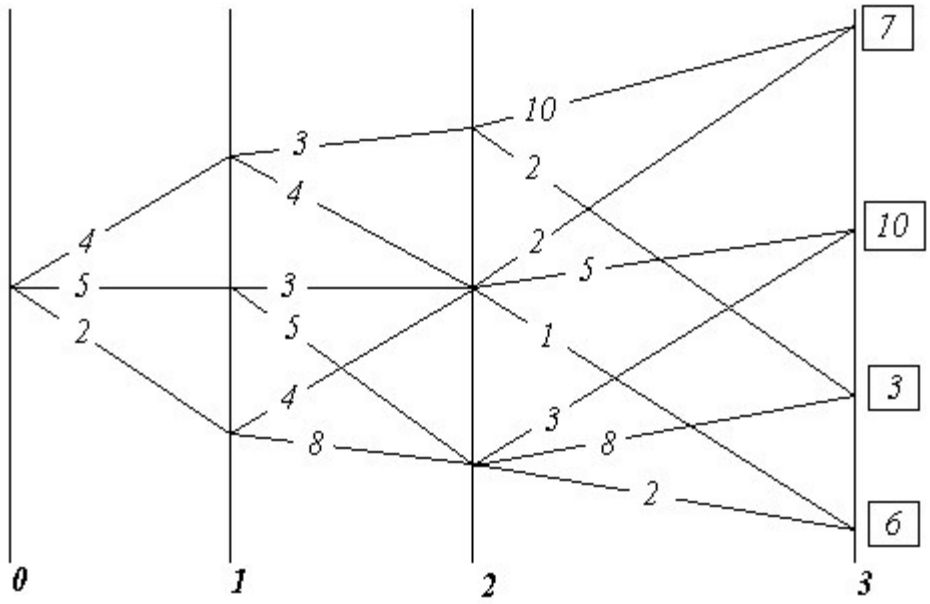
[1] Výber riadiaceho zásahu (pozn. prekl.)
[2] Viď zodpovedajúce predchádzajúce kapitoly hlavne I. zväzku VM a špeciálne DVTR a jej prílohy.

riadenia zaujímavé. Štruktúra metódy nezakazuje v prípade nutnosti použiť na každom z krokov iné kritérium určenia krokovej výhry V_n, odlišné ako na ostatných krokoch.

Index ***n*** je ukazovateľom[1] množstva možných vektorov stavu[2]. V reálnych úlohách môže byť s vektorom ***n*** spojená nejaká premenná. T.j., napr. meniaci sa parameter ako **čas, prejdená dráha, kapacita, výkon, miera spotrebovania zdroja** a podobne. To znamená, že metódu možno použiť nie len na optimalizáciu riadenia procesov prebiehajúcich v čase, ale aj na úlohy optimalizácie riešenia mnohovariantných okamžitých, alebo na **čase** nezávislých úloh, ak takéto «bezčasové», «neprocesné» úlohy umožňujú ich viackrokovú interpretáciu.

Teraz sa zameriame na obr. č.8 – č.10, ktoré opakujú súvisiace obrázky č. 40, 41, 42 z kurzu teórie automatického riadenia od autora Paula de la Barriére.

Na obr. č.8 je znázornený počiatočný stav systému «0» a množina jeho nasledujúcich možných stavov «1», «2», «3». Taktiež sú tam zobrazené aj možné prechody z každého z možných stavov do ďalšieho z možných stavov. Všetko spolu sa to podobá na detskú hru, pri ktorej sa po hracej ploche premiestňujú figúrky. Každému vykonanému kroku prislúcha jeho kroková výhra. V tretej množine, ktorá proces završuje, je každému zo stavov systému priradené jeho ohodnotenie, umiestnené v príslušnom obdĺžniku na pravo. Principiálny rozdiel je tu v tom, že voľba trajektórie v detskej hre je určovaná hodom kocky, čo v reálnom riadení pripustiť nemožno. Znamenalo by to totiž, že cieľavedomé riadenie predávame do rúk tým silám, ktoré sú schopné riadiť[3] hádzanie kockou apod. Teda tým, pre koho je (s ohľadom na ich ciele) takýto vybraný «generátor náhod» dostatočne dobre ovládateľným zariadením.

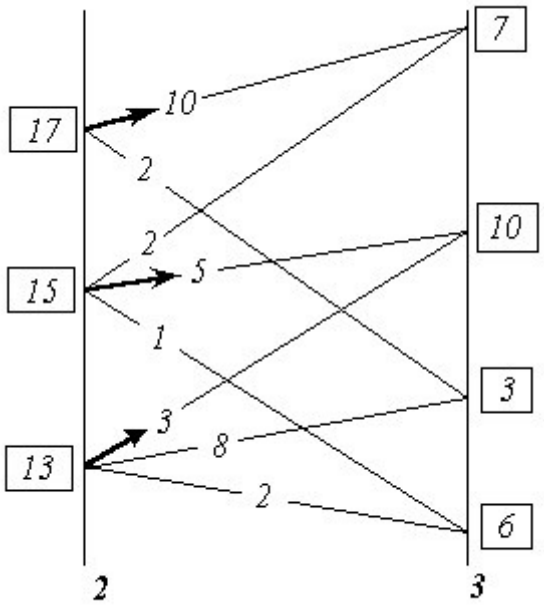
[1] Definuje (pozn. prekl.)
[2] Stavových vektorov (pozn. prekl.)
[3] Štatisticky pravdepodobnostne predurčene a/alebo inými metódami, keďže o. i. žiadna kocka nemôže byť pri dostatočnom počte hodov absolútne rovnaká + množstvo „trikov“ riadenia hry (viď predchádzajúce kapitoly na tému – hlavne DVTR + príslušné prílohy). (pozn. prekl.)

OBR. 8. K PODSTATE MDP(METÓDY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVANIA).
MATRICA MOŽNOSTÍ.

Ak chceme vyberať optimálne riadenie na prvom kroku, tak je nevyhnutné predvídať všetky jeho dôsledky na nasledujúcich krokov. Preto sa popis algoritmu MDP (Metódy dynamického programovania) zvykne často začínať z popisu výberu riadenia[1] na poslednom kroku, vedúcemu k jednému zo želaných stavov, ktorým sa daný riadený proces má zavŕšiť. Vychádza sa pri tom z «pedagogickej praxe», ktorá dokazuje, že vysvetľovanie pri popise algoritmu od záverečného stavu k počiatočnému je proste ľahšie pochopiteľné.

MDP sa tak opiera o nasledujúce faktory:

1) na začiatku skúmaného kroku **akoby už zrealizované** podmienky[2] a
2) zároveň sú už definované aj želané(možné) záverečné stavy zavŕšenia príslušného riadeného procesu.

OBR 9. K PODSTATE MDP (METÓDY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVANIA).
ANALÝZA PRECHODOV.

V súlade s tým sú na obr. 9 ďalej analyzované možné prechody do záverečnej[3] množiny[4] stavov «3», ktorým predchádzajú všetky z možných stavov množiny „2“. T.j., akoby celá trajektória už bola prejdená a zostávalo už iba optimálnou voľbou konkrétneho riadiaceho zákroku zavŕšiť celý proces. Pri tom sa pre každý zo stavov v množine „2“ určujú všetky plné výhry ako súčet „hodnoty prechodu“ a „hodnoty završujúceho stavu“.

[1] Konkrétneho riadiaceho zásahu, riešenia (pozn. prekl.)
[2] Fiktívnu už uskutočnenú situáciu (resp. simuláciu, analyticko-predikčný mnohovariantný model, na vypracovanie ktorého existujú dnes mnohé softvérové prostredia – kedysi napr. Matlab – Simulink apod., určené na modelovanie, simulovanie prakticky ľubovoľného socionaturálneho procesu) (pozn. prekl.)
[3] Proces riadenia završujúcej (pozn. prekl.)
[4] Úrovne, eng. tzv. „levelu“ v IT terminológii (pozn. prekl.)

V súlade s tým sa ďalej na obrázku 9 analyzujú možné prechody do záverečnej množiny stavov „3“, z každého možného stavu z jemu predchádzajúcej množiny stavov „2“. T.j., akoby bola celá predchádzajúca trajektória už prejdená a zostáva nám iba poslednou voľbou optimálneho kroku riadenia zavŕšiť celý proces.

Pri tom pre každý zo stavov množiny „2“ určujeme

<u>Všetky</u> plné výhry ako

súčet =„odhad[1] prechodu“ + “odhad záverečného stavu[2]“

V množine „2“ získame pre každý stav niekoľko možných plných výhier. Z nich si vyberáme a **zapamätávame** maximálnu plnú výhru a jej zodpovedajúci prechod (úsek[3] celkovej trajektórie).

Maximálnu plnú výhru pre každý zo stavov v množine „2“ umiestnime do pravouhlého rámčeka a jej zodpovedajúci prechod označíme šípkou.

Optimálnych prechodov z jedného stavu do stavov druhých, ktorým zodpovedá jedna a tá istá hodnota plnej výhry, môže byť v zásade aj niekoľko.

Takéto prechody sú potom z hľadiska daného kritéria optimálnosti výberu trajektórie v uvedenom priestore parametrov(ktorými je popisovaný dotyčný systém) nerozlíšiteľné a sú vzájomne ekvivalentné.

Následne môžeme na množinu „2“ (ktorá stojí pred proces završujúcu množinou „3“) pozerať ako na záverečnú. Známe sú totiž odhady(vyhodnotenia) každého z jej možných stavov (maximálne plné výhry). Tak môžeme následnú optimalizáciu postupnosti krokových riadení a výber optimálnej trajektórie vykonať iba na zatiaľ nepreskúmaných množinách, predchádzajúcich množine “2“ v celkovom optimalizačnom procese (t.j. na množinách “0“ a „1“).

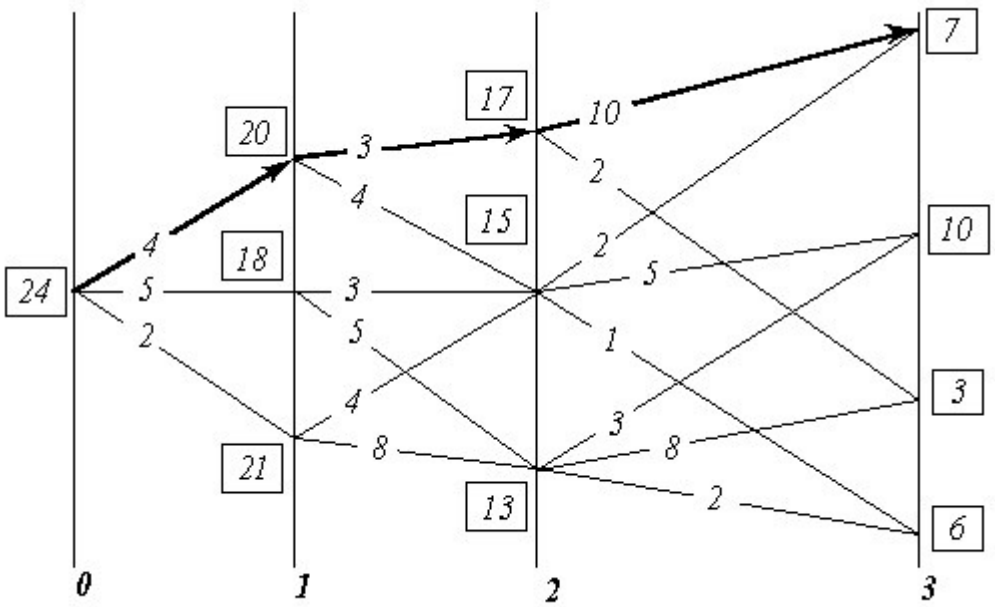
Takým spôsobom je procedúra zobrazená na obr.9 funkčná(práceschopná) na každom algoritmickom kroku danej metódy pri prechodoch z množiny ***n*** na množinu ***(n-1)***. Počínajúc záverečnou množinou ***N*** až po počiatočný stav systému.

Dôsledkom takéhoto postupného prechádzania cez jednotlivé množiny po pároch, zisťujeme pri prechádzaní celou ich sériou

a) optimálnu postupnosť jednotlivých po sebe nasledujúcich krokových riadení[4],
b) maximálnu možnú plnú výhru a
c) im zodpovedajúcu trajektóriu.

Na obr.10 je optimálna trajektória pre skúmaný príklad zobrazená hrubou čiarou.

[1] Vyhodnotenie (pozn. prekl.)
[2] Stavu zavŕšenia procesu (pozn. prekl.)
[3] Fragment (pozn. prekl.)
[4] Riadiacich zásahov, potrebných „akcii“ (pozn. prekl.)

OBR. 10. K PODSTATE METÓDY DYNAMICKÉHO PROGRAMOVANIA(MDP). OPTIMÁLNA TRAJEKTÓRIA.

V skúmanom príklade je kritériom optimálnosti súčet krokových výhier.

Avšak ako kritérium optimálnosti možno zvoliť aj **súčin jednoznačne nezáporných koeficientov**.

Pretože sa výsledok (súčet alebo súčin) zmenou poradia sčítancov alebo súčiniteľov nemení[1], je algoritmus funkčný aj pri poradí spracovania množín možných stavov opačnom ako je vyššie uvedené skúmané poradie. T.j., od východzej množiny možných stavov smerom k tej záverečnej.

Ak sú množiny možných stavov usporiadané v **chronologickej postupnosti**, znamená to, že schéma výpočtu môže smerovať tak

A) z reálnej prítomnosti do prognózovanej **želanej**[2] budúcnosti, ako aj

B) z prognózovanej, **želanej**(vybranej) budúcnosti do reálnej prítomnosti.

Táto skutočnosť vypovedá o dvoch neformálnych súvislostiach(vzťahoch) reálneho života, ktoré sa nachádzajú mimo tohto algoritmu :

1) Metóda dynamického programovania formálne algoritmicky neberie do úvahy typ[3] príčinno-dôsledkové súvislostí (v podstate nerozlišuje príčinu a dôsledok). Preto musí byť každá konkrétna interpretácia metódy MDP (v úlohách kde bola aplikovaná) podložená neformálnym zohľadnením reálnych súvislostí dôsledkov s ich príčinami.

2) Ak je prognostika v súlade s hierarchicky vyšším obsiahlejším[4] riadením a my(ako ľudia) realizujeme parciálne[5] riadenie kvalifikovane **v rámci obsiahlejšieho riadenia[6]**

[1] Jedno zo základných matematických pravidiel zo Základnej školy. (pozn. prekl.)

[2] Zadefinovanej, pred-určenej. (pozn. prekl.)

[3] Povahu, charakter. (pozn. prekl.)

[4] Objemnejším (pozn. prekl.)

[5] Čiastkové, riadiace „pod“kroky, v súlade s celkovým kontextom, cieľom a metódami riadenia. (pozn. prekl.)

[6] V rámci dostatočne rozlíšených(identifikovaných) dlhodobých cieľov Božích a objektívnych socionaturálnych zákonov k nim vedúcich, Zhora daných. Bo to garantuje bezpečnosť nášho konania. Ak totiž

(vďaka čomu proces parciálneho riadenia prebieha v súlade s hierarchicky vyšším obsiahlejším riadením[1]), POTOM NIET Z POHĽADU RIADENIA VÝZNAMNÉHO ROZDIELU MEDZI **REÁLNOU SÚČASNOSŤOU A ZVOLENOU[2] BUDÚCNOSŤOU**.

Celý tento proces je celostný[3].
Z toho dôvodu budúCnosť, ktorá sa síce ešte neuskutočnila, ale sme si ju vybrali a daný jej variant nie je Zhora zakázaný[4], už v súčasnosti ochraňuje na všetkých úrovniach tých, ktorí ju uskutočňujú.
Počínajúc od ochrany ich psychiky pred pokušeniami, až po ochranu pred cieľavedomou „fyzickou" agresiou.
T.j., ak je matrica možných stavov (ona je zároveň matricou možných prechodov) zvolená v súlade s Hierarchicky najvyšším najobjemnejším riadením (HNOR=Bohom), tak sa ona sama stáva ochranou i nástrojom[5] = prostriedkom riadenia, s ktorým je spätých všetkých 6 priorít univerzálneho riadenia[6].

Objektívna existencia **matríc možných stavov a prechodov** sa prejavuje v tom, že i nechtiac sa dá «zabrdnúť» do nejakých matríc prechodov a môžeme tak priamo na sebe pocítiť niektoré ich objektívne vlastnosti.
Také prípady subjektívne pociťujeme podľa vzťahu k týmto vlastnostiam, ako
1) Obdobie zriedkavého zvezenia sa na okolnostiach[7], či
2) nudného „vrátenia sa do starého známeho", alebo
3) ako obdobie výnimočnej smoly.

Avšak pre používanie Metódy dynamického programovania a pre ju sprevádzajúcu potrebu osvojenia si algoritmicky neformalizovaných ***životných prejavov matríc prechodu***, je potrebné dbať na DODRŽIAVANIE HLAVNEJ podmienky:

---

nejaký problém nastáva, znamená to, že **intuícia** naša zlyháva, s emóciami chybnými sa pletie, je nesprávna .. a **rozum** Zhora nám taktiež sťa poistka ako dar daný, na korekciu **eMocii**(algoritmika zvykov po predkoch, zo školy, z médii.. predspracovania informacii do komplexných infomodulov) použiť treba. Že čas myslieť nastal, bo sTRoj psychiky svojej (RaDio prijímač, commuNíkátor) sme rozladiť dopustili. Na konanie toto nám však dar druhý použiť treba, na scénu prichádza **vôľa**. Tak sa možno vždy v rámci riadenia a cibulkovej-hierarchickej štruktúry spoločnosti, v prípade zámernej(?) chybovosti akéhokoľvek nadradeného riadenia, na najvyššiu inštanciu odvolať, „sázky zvýšiť". Avšak gramotne, nie slepou vierou, bo Boh neurobí za nás to, čo sami zrobiť máme. Viď ďalšie zo súboru zlatých praVidiel riadenia: „Ak niečo nemôžeš poriešiť na jednej úrovni, vystúp na ďalšiu(v chápaní)". To je princíp skutočnej konkurencie gramotnosti – dôvery Bohu, viery v zmysle chápania, poznania – VieRa, čo v časoch dávnych bolo opakom dnešného traktovania, vysvetľovania, keď neskôr vieru na slepú poslušnosť a odmietnutie daru rozumu temní zvrátili. Temní, ktorí sa o prsteň moci(poznania, chápania) odmietli deliť a tak prízraku egocentrizmu prepadli, strašnému väzeniu, pasci ega, kde ďalšie obete v hre pyramíd lákajú, kde Panuje bezbožná - nenaplniteľná falše bieda. Večný smäd po Vode poznania, blízkosti, približovaní sa Bohu, Otcu. Bo pokušenie „hrať sa na Boha" je pri nedelení sa veľké. Skúška pred bránou do kráľovstva ne-beského posledná. (pozn. prekl.)

[1] Resp. HNNR – Hierarchicky najvyššie, najobjemnejšie riadenie = Boh. (pozn. prekl.)

[2] Vybranou. Viď znova pre zopakovanie starých ľudových národných matríc aj názvy slovenských riek, hôr a miest: Zvolen, Váh, Hron(hrana), Ta3 (3At – po starom sa i doprava písalo), Matra, PoPraď, Sobor-Zobo-zbor, U-horsko, atď.. (pozn. prekl.)

[3] Komplexný, jednotný (pozn. prekl.)

[4] Pre Boha principiálne neprijateľná (pozn. prekl.)

[5] Resp. zbraňou (pozn. prekl.)

[6] 6 kategórii komunikácie (= univerzálnych zbraňových systémov - v prípade vedenia informačnej vojny). (Pozn. prekl.)

[7] Ľudovo povedané: že „nám ide karta" (pozn. prekl.)

Pri úlohách optimalizácie procesov riadenia je Metóda dynamického programovania <reálnej budúcnosti: medzi riadkami> funkčná len vtedy, ak je stanovený vektor cieľov riadenia.

To znamená, že musíme vybrať cieľový stav[1], ktorým sa proces riadenia má končiť.

V skutočnosti predstavuje tento vopred stanovený cieľový STAV vlastne obsiahlejší, vyložene stabilný[2] a prijateľný PROCES[3], objemnejší a nosný vo vzťahu k parciálnemu procesu, optimalizovanému metódou MDP. Avšak výber a určenie konkrétnych charakteristík procesu, do ktorého má riadený systém po zavŕšení algoritmu metódy vstúpiť, sa nachádza už mimo samotnej metódy. T.j., nachádza sa v oblasti „mystiky" alebo metód, rozvinutých svojou podstatou v nematematických vedách a remeslách[4].

«Nech by bol stav systému pred nastávajúcim krokom riadenia akýkoľvek, treba riadiaci zásah na danom kroku vyberať taký, aby výhra na danom kroku + optimálna výhra na všetkých nasledujúcich krokoch bola maximálna»

E. S. Vencel, „Výskum operácií. Úlohy princípy, metodológia", (M. „Veda" r. 1988, str. 109)

Neschopnosť stanovenia[5] vektora cieľov riadenia (ktorého dosiahnutím sa má danou metódou-MDP optimalizovaný proces zavŕšiť) a/alebo neschopnosť určiť východzí[6] stav objektu riadenia, neumožňuje riadiť sa týmto odporúčaním[7]. To **objektívne[8] znemožňuje** použitie MDP (Metódy dynamického programovania) v danom prípade. Začiatok a koniec procesu musia byť totiž zadefinované[9] v priestore parametrov, na ktorých je postavený matematický (alebo iný) model metódy. A model musí byť zasa merateľný[10] (*a tak kontrolovateľný), čo je základom toho, aby zodpovedal skutočnosti(realite). **Presnosť zavŕšenia** optimalizovaného procesu má pritom pre samotné riadenie väčší význam ako chyby a neurčitosti pri identifikovaní (rozlíšení) počiatočného stavu objektu riadenia.

Dané tvrdenie je o to viac oprávnené pre postupnosť mnohovariantných krokových prechodov, ak je pre matricu možných stavov primerané použiť príslovie, že ***«*Všetky cesty vedú do**

[1] V ger. IT term. „Sollwert" (pozn. prekl.)

[2] Jasne, zámerne udržateľný v zmysle predikcie, proGnózy (pozn. prekl.)

[3] STAV a PROCES sú v tomto kontexte identické pojmy, kedže vo vesmíre-našom UniVerse niet statiky a všetko sú vzájomne hierarchicky previazané procesy=deje=javy.

Tu si spomeňme na Základnú školu a 1.Newtonov zákon :

„Každý hmotný bod v inerciálnej sústave zotrváva v pokoji alebo v rovnomernom priamočiarom pohybe, kým nie je nútený vonkajšími silami tento svoj stav zmeniť".. (pozn. prekl.)

[4] Ako napr. reálna praktická sociológia, sociálna psychológia, sociálne inžinierstvo, technická psychológia apod.. (T.j. skutočné aplikované humanitné vedy a nie abstraktné, vyučované zámerne chybne na väčšine dnešných treťotriednych pseudouniverzít.) No v istých prípadoch i objektívne FUNKČNÁ intuícia (za emócie nezamieňaná). Viď Základy hodnotového manažmentu a metodiky stanovovania o. i. morálno-bezpečnostných kritérií cieľov a metód ich dosahovania (?) (pozn. prekl.)

[5] Určenia, vybrania, definovania (pozn. prekl.)

[6] Vstupný stav; stav systému na vstupe do procesu jeho optimalizácie=riadenia=manévru. V ideálnom prípade: prechodu z jedného rovnovážneho stavu do druhého. T.j. ak nepreberáme systém v už nestabilnom, či dokonca havarijnom stave = nerovnovážnom stave, keď sa začína operácia väčšinou spravidla primárnou stabilizáciou procesu a až následne sa prechádza k jeho optimalizácii. Viď prakticky akékoľvek skriptá SŠ a VŠ na tému „Základy riadenia". (pozn. prekl.)

[7] Viď 10 odporúčaní (At)Moseho. (pozn. prekl.)

[8] V skutoČnosti (pozn. prekl.)

[9] Určené, vybrané. (pozn. prekl.)

[10] Metrologicky podložený, funkčný (pozn. prekl.)

„Ríma“» <u>a tie, čo do „Ríma“ nevedú, vedú do nebytia</u>. Ak je pre tento typ procesov vybraný **v čase sa nemeniaci cieľ**[1], ku ktorému vedie od rovnakého počiatku viacero optimálnych trajektórií, tak sa pri stabilnom krokovom riadení z kroka na krok „vzdialenosť“ medzi týmito trajektóriami (vedúcimi vždy k rovnakému cieľu z rozličných východiskových pozícii) skracuje dovtedy, až v niektorom kroku tieto trajektórie úplne splynú. Toto konštatovanie je o to viac oprávnené, čím presnejšie je v rozsahu prípustných parametrov určený cieľový vektor. Ak použijeme matematickú terminológiu tak ide o množinu asymptotických trajektórií, pričom asymptotičnosť množiny trajektórii tu spočíva v tom, že «všetky cesty vedú do „Ríma“[2]... ».

Vo všeobecnejšom prípade odporúčania Nového Zákona i Koránu ubezpečujú o možnosti získania požehnania - milosti Všemohúceho nezávisle na počiatočných podmienok („hriešnosti“ človeka), ak dotyčný precitol a uvidel svoje skutky[3] takými aké sú.

Druhá pripomienka sa týka už praxe - spôsobu vstupu do matrice prechodu. Ak je počiatočný stav systému stanovený s odchýlkou (chybou), ktorá je väčšia aká je odchýlka prípustná[4] pre vstup do matrice prechodu z reálneho počiatočného stavu do zvoleného cieľového stavu, tak riadenie hoc i samo osebe bezchybným algoritmom Metódy dynamického programovania privedie k úplne iným výsledkom ako je vypočítaný optimálny stav systému.

Zjednodušene povedané:

Nemožno otvorené okno v miestnosti na vysokom poschodí za východ považovať.

Metóda dynamického programovania sa tak kvôli

1) nevyhnutnosti voľby cieľového stavu procesu[5] ako aj

2) identifikáciou(rozlíšením) skutočného východiskového stavu

sama seba chráni pred zneužitím na vedepodobnú imitáciu optimalizácie riadenia, keď o riadenie vôbec nejde.

To odlišuje Metódu dynamického programovania konkrétne napr. od mechanizmu lineárneho programovania[6], do ktorej môžu „experti“ nahádzať svoje improvizované odhady váhových koeficientov v rámci kritérií optimalizácie Min(Z) alebo Max(Z).

* * *

Takáto ***sebaobrana*** proti zneužitiu sa nepriamo prejavuje aj v literatúre súčasnej ekonomickej vedy.

Oficiálna tzv. ekonomická veda sa totiž nevyjadruje k tomu, čo by malo byť vektorom cieľov pri riadení ekonomiky štátu.

[1] Dlhodobý cieľ. (pozn. prekl.)

[2] RIM – MIR; indoeurópsky výraz „MIR“ – svet, mier, mier-a sa v blízkovýchodných jazykoch, kde sa píše často zprava, číta ako RIM. V tomto zmysle teda ide o hľadanie Miery (Boha).. Matrice Jeho. Podobne, ako boli kedysi založené ATeny, no projekt zrejme pre ďalšiu „nepozornosť“ iní prebrali.. Môže ísť však čiastočne/čisto o prejav A) projekčnej, či B) ex-post matrice, čo je na hlbšiu analýzu daného javu. (pozn. prekl.)

[3] Ovocie svojich činov (pozn. prekl.)

[4] objektívna maximálna stanovená (pozn. prekl.)

[5] Jeho rovnovážnych-stabilných parametrov želaného už automatického(autopilotného) režimu. (pozn. prekl.)

[6] O lineárnom programovaní pozri špeciálnu literatúru.

Taktiež sa v oficiálnych „ekonomických“ publikáciách nespomína ani mechanizmus dynamického programovania pre optimalizáciu riadenia makroekonomických systémov regiónov a štátov celkovo, v rámci dlhších období dejín[7].

Príkladom je tu už spomenutá publikácia
„Matematická ekonómia na osobnom počítači“ od M. Kuboniho,
kde kapitola o riadení v ekonómii obsahuje výlučne makroekonomické interpretácie mechanizmov lineárneho programovania (má aj názov „Riadenie v ekonómii. Lineárne programovanie a jeho použitie.“). Nič však nehovorí o cieľoch[2] a prostriedkoch riadenia. V už citovanej učebnici J. P. Zaichenka je opis Metódy dynamického programovania postavený taktiež na úlohách neekonomického charakteru.

Avšak pri uvádzaní motívov odmietania makroekonomických interpretácií metódy dynamického programovania sa autori zvyčajne odvolávajú na pojem tzv. „prekliatia mnohorozmernosti“, používaný v numerickej matematike. Ten spočíva v tom, že nárast rozmeru(rozsahu) priestoru parametrov úlohy N vyvoláva rast objemu výpočtov, proporcionálny N^k. $k>1$ je ukazovateľom tohto rastu. Taký nelineárny nadproporcionálny prudký nárast objemu výpočtov vskutku robí mnohé výpočtové funkčné procedúry pri riešení praktických úloh nepoužiteľnými. Ako z dôvodu dlhého výpočtového času, tak aj hromadenia(kumulácie) chýb pri bližších aproximatívnych výpočtoch[3].

Avšak toto «prekliatie mnohorozmernosti[4]» sa nevzťahuje len k Metóde dynamického programovania, ale aj k iným metódam, <u>ktoré sa však v makroekonomických interpretáciách napriek tomu používajú.</u>

* *
*

[7] Alebo aspoň na čo i len nejakých reprezentatívnych časových vzorkách vybraných období. (pozn. prekl.)

[2] Vektore cieľov, hierarchicky usporiadanom zozname cieľov od najpodstatnejších po sekundárne, terciárne, atď.. až po zanedbateľné. (pozn. prekl.)

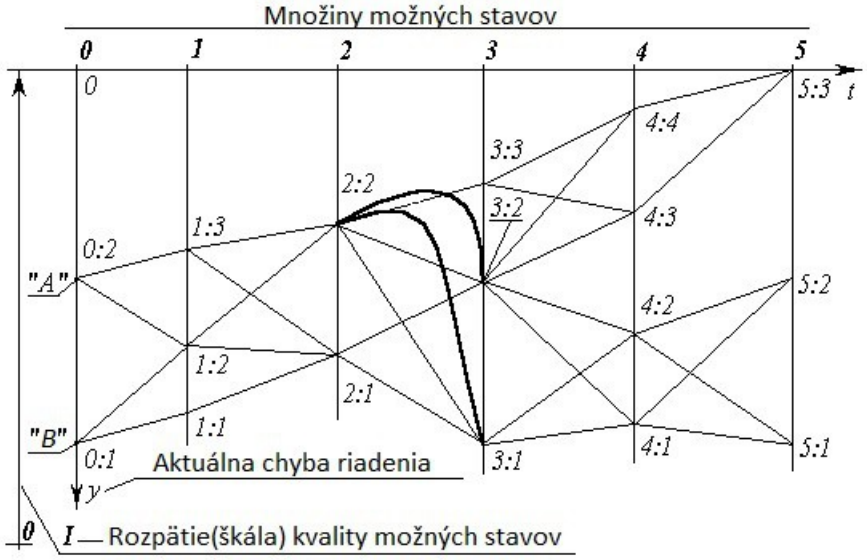
[3] T.j., keď sa chceme zvolenými numerickými algoritmami priblížiť, dostať k čo najpresnejším odhadom, konečnej hodnote výpočtu s čo najmenším rozptylom. Každý výpočet vyššej štatistiky má logicky svoju odchýlku a ide o to, či je pre nás daná nepresnosť v rámci stanovených cieľov prijateľná, alebo nie. Viď zlepšovanie(optimalizácia) napr. objektívne stále lepších predpovedí potenciálnych poistných udalostí u poisťovní, alebo proste počasia s novými výkonnejšími počítačmi na stále dlhšie periódy a na krátke periódy so stále väčšou presnosťou atď. apod. (IT simulačné programy, či prostredia ako „Aladin“, kedysi „MatLab“ apod.) Ďalšia vec je, že isté typy odchýliek sa nazývajú aj „Zásah Zhora“(Vis Maior, Force Majeure), čím sa dostávame k predchádzajúcim kapitolám a metodikám dostatočne kvalifikovaných odhadov cieľov Vis Maior(Boha) vo vzťahu ku konkrétnemu systému a jeho subsystémom, ako k miere garancie bezpečnosti(bezkrízovosti) riadenia daného systému. Preventívnym cieľom bezkonfliktnosti takýchto systémov je nedostať sa do negatívneho stretu záujmov so Zámermi Vis Maior. Deje sa tak na báze príslušnej logickej konštrukcie ako kostry, dostatočne garantujúcej použitie funkčnej intuície v spojení s jej emočnými modulmi a tak schopnosť ich(emócii, zvykov) cielenej korekcie, nezamieňania s intuíciou ako takou, postavenou na sveDomí-sVedomí (viď dnes moderne - základy pôvodného zmyslu tzv. „Hodnotového manažmentu“) atď. apod. To je vyjadrené aj v mnohých ľudových povestiach a upozorneniach pre nasledujúce generácie, ako „spontánne“ vzbúrenie sa priRody (jazyka Božieho) v prípade hlavne nadmerného odklonu kolektívneho(a/alebo inDiviDuálneho) myslenia a správania sa od optimálneho evolučného vývoja (cvičení) definovaných Vis Maior. Podobne, ako pri samoučení sa umelej inteligencie u hrubo zjednodušených syntetických systémov, koncepčne nie ani tak vyvíjaných, ako spravidla skôr z reality kopírovaných. (pozn. prekl.)

[4] Eng. tzv. „curse of multidimensionality“..či „doom“ (pozn. prekl.)

JE DÔLEŽITÉ UVEDOMIŤ SI A POCHOPIŤ, že:

Ak v matematike vidíme vedu o objektívnej vševesmírnej miere (cez “ять” - ѣ)[1], a v jej pojmovom terminologickom aparáte a symbolike jeden z prostriedkov, ktoré má ľudstvo k dispozícii na popis objektívnych čiastkových procesov vyňatých človekom z nejakých procesov objemnejších, tak ***celý popis metódy dynamického programovania je stručným výkladom celej v predchádzajúcich kapitolách vysvetlenej Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, vrátane jej „mysticko-religióznych“ aspektov; avšak - v jazyku matematiky***.

Na vysvetlenie tejto formulácie použijeme obr. č.11, pamätajúc pritom na dávnejšie uvedenú poznámku o potrebnosti dostatočného stupňa presnosti definovania počiatočného stavu riadeného systému pred jeho vložením do matrice prechodu.

OBR.11. DYNAMICKÉ PROGRAMOVANIE.
ROZLÍŠENIE A DOSTATOČNE VŠEOBECNÁ TEÓRIA RIADENIA

Na obrázku sú

a) dva objekty riadenia «A» a «B» v ich počiatočnom stave;
b) tri objektívne možné záverečné stavy (množina «5»);
c) množiny («1» – «4») priebežných možných stavov; a
d) cesty objektívne možných prechodov z každého stavu do stavov iných.

Obr. č.11. možno prirovnať k nejakému fragmentu celovesmírnej miery rozvoja (mnohovariantnej predurčenosti bytia) – ktorá je jednou zo súčastí(súčiastok) trojjedinstva „matéria - informácia-miera“.

Ak takéto prirovnanie obr.11 prijmeme, tak je objektívne možný prechod z ľubovoľného počiatočného stavu «0:1» alebo «0:2» do ktoréhokoľvek zo záverečných stavov «5:1», «5:2» , «5:3». Táto objektívna možnosť môže však byť ohraničená subjektívnymi kvalitami riadiacich

[1] Viď v predchádzajúcich kapitolách spomínaná a analyzovaná etymológia staroslovienčiny, staroslovianštiny a indoeurópskych jazykov celkovo. (pozn. prekl.)

osôb, ktorí sa snažia previesť objekty «A» a «B» z počiatočného stavu do jedného zo stavov záverečných.

Ak je mu dané Zhora Rozlíšenie, tak si dotyčný riadiaci subjekt(osoba) «A» (alebo «B») zosníma z objektívnej miery „kópiu“, na ktorej bude viditeľná aspoň jedna z možných ciest prevodu objektu z počiatočného stavu do množiny stavov završujúcich(cieľových). Ak dotyčnému Rozlíšenie dané nie je, je stratené, príp. zavrhnuté v honbe za chtíčom, alebo nerozumnou vierou nejakej tradícii namiesto Bohu podľa svedomia, tak na „kópii“ budú nejaké cesty a stavy[1] chýbať. Ba môžu sa „objaviť“ aj objektívne nemožné cesty a stavy, objektívne neexistujúce v skutočnej Bohom danej miere – predurčenosti bytia[2]. Okrem toho je želaný záverečný stav z ich celkovej množiny vyberaný podľa subjektívnej ľubovôle (/alebo svojvôle) riadiacej osoby. Z toho vyplýva, že nasledovanie iba vlastným výmyslom alebo chyba vo výbere uprednostňovaného záverečného stavu sa môže zakončiť katastrofou s nezvratnými dôsledkami[3].

Avšak matrica možných stavov znázornená na obr.11 ***pravdepodobnostne predurčuje*** iba čiastkový proces z nejakých vzájomne vložených procesov. Z toho dôvodu môže každý z počiatočných stavov «0:1», «0:2» prináležať jednému a tomu istému, alebo rozličným objemnejším procesom, v riadiacom slova zmysle hierarchicky nadradeným voči procesu skúmanému(riadenému). To isté sa týka každého zo završujúcich(cieľových) stavov «5:1», «5:2», «5:3» v páre „počiatočné – završujúce“ stavy. Každý z objemnejších[4] procesov disponuje ich vlastnými charakteristikami a smerovaním toku udalostí v ňom.

MDP (Metóda dynamického programovania) umožňuje vo svojej abstraktnej podobe (to znamená - bez spätosti s nejakou konkrétnou úlohou) sformovať systém obrazno-logických

[1] Smerovania a medzistavy, situácie, „konštelácie“ dejov-javov-procesov, či dokonca koncové stavy (pozn. prekl.)

[2] Prípadne pod vplyvom alkoholu a iných psychotropných látok, či rôznych osôb, schopných ovplyvňovať-riadiť do tej- či onej miery myseľ druhých jednotlivcov/ alebo celých skupín, národov a kultúr. Viď základy sociálneho inžinierstva a princípy mediálneho prieMyslu, politického marketingu, kedysi metodiky formovania a „regulácie“ náboženstiev kňažskými kastami staroveku až po dnes, štúdium genézy formovania siekt, korporátnej kultúry v konzumnej spoločnosti atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] Pre dotyčného, jeho okolie, rodinu, firmu, štát, atď. a pod. Čím viac zodpovednosti, tým menej nároku na chyby v realite, ako sa pri riadení vraví. Zľudovelo: „Funkcia(postavenie) zaväzuje, inak zabíja.“ Viď aj v predchádzajúcich kapitolách spomínaný „Efekt opičej labky“ pri riadení, t.j. opatrnosť pri výbere cieľov, aby sa nedostali do konfliktu s cieľmi Vis Maior = jedno zo základných informačno-bezpečnostných pravidiel projektovania stabilných veľkorozpočtových interdisciplinárnych riadiacich systémov (vesmírnych, potravinárskych, poistných, ..). Avšak s rastom zodpovednosti, rastie čiastočne aj miera benefitu, odmeny dotyčnému, ktorá však vo finančnom vyjadrení nesmie prevýšiť priemernú mzdu v danom odvetví, ktoré mal úlohu daný manažér povzniesť. O dodatočných odmenách sa možno baviť až po odvedenej práci a jej výsledkoch. Nie ako dnes, že si proste súkromní, či verejní manažéri okamžite po nástupe do funkcie odhlasujú na úkor „stáda“ vyššie platy, CEO banksteri a burzoví špekulanti(gangsterskí megakriminálnici) dostanú zlaté padáky, či manažmenty niektorých nadnárodných globálne koruptívnych firiem poberajú namiesto max. 4- či 5-násobku, i 100, 200, či 500-násobky priemernej mzdy obyčajných zamestnancov, ktorí sa im na ich úchylky v rámci do absurda zavedeného pyramídového systému takto nedobrovoľne skladajú. To je absolútne amorálne a kriminálnym príkladom pre mládež pozorujúcu podvedome tento organizovaný zločin v spoločnosti. Následne sa „dospelí“ čudujú vo svojej podstate vzhľadom na okolnosti stavu systému prirodzenej tzv. „protestnej kultúre mládeže“ formou sebadeštrukcie, drog a rôznych zvrhlostí, odmietaniu systému ako celku, nihilizmu, negovaniu existencie prakticky akejkoľvek morálky (keď sa právo a spravodlivosť v mnohom žiaľ dávno rozišli), kontinuálnemu rastu samovrážd, extrémizmu všetkého druhu apod. Drvivá väčšina z mladých proste nemôže napĺňať svoj tvorivý potenciál, maká na absurdné do konca života otrokárske hypotéky a prežíva zo dňa na deň, na deti nemá proste čas a väčšinou ani prostriedky na zabezpečenie ich primeranej aktuálnej životnej úrovne a preto ich ani nerodí. (pozn. prekl.)

[4] Obsiahlejších, nadriadených (pozn. prekl.)

predstáv o procese riadenia ako takom[1] a vkladá do tejto schémy všetky praktické životné každodenné potreby týkajúce sa riadenia, ako z pozície vedomia jednotlivca, ašpirujúceho na riadenie(=tvorenie)[2], tak aj z pozície spoločnosti (vedomia kolektívneho). Uvedomenie si tejto mechaniky je nevyhnutné pre vedomý vstup do procesu riadenia dokonca aj v tom prípade, ak je riadenie formované[3] na princípe nejakých iných modelov.

Aby bolo možné použiť MDP (Metódu dynamického programovania) na optimalizáciu prechodového[4] procesu, opísaného vo forme postupnosti po sebe nasledujúcich výrobných cyklov, je nevyhnutné zaviesť do štruktúry medziodvetvových bilancií jasne rozlíšiteľný vektor riadiaceho vplyvu. V opačnom prípade sa stáva základný rekurentný[5] vzťah metódy $\boldsymbol{X_{n+1} = f(X_n, U_n, n)}$ neurčitým, čím metóda stráca svoju funkčnosť.

* *
*

Vrátiac sa od obr. č.11 k národnému hospodárstvu, ako ucelenému výrobno-spotrebiteľskému mnohoodvetvovému systému (ktorý je jedným zo supersystémov v ich vzájomnej vloženosti v rámci spoločnosti), možno vyvodiť záver o neprípustnosti hrať s mechanizmom trhovej samoregulácie bezcieľnu hru[6], ktorá je na obr. 7 znázornená ako zamotané klbko chaotických trajektórií. Je nutné zostrojiť ekologicky prípustný, demograficky podmienený(definovaný) systém výroby a prerozdeľovania(distribúcie), ktorý by potlačil degradačne parazitickú oblasť činností[7].

---

[1] Vo všeObeCnosti (pozn. prekl.)

[2] sTrojenie – pozri princíp tvorenia MIM z DVTR
= trojjedinstva Miera-InFormácia-Materializácia:
1. Identifikácia(rozlíšenie) objektívneho súboru Mier
(konkrétnej Formy – lat., l´At „obraz“; konkretizácie, diskretizácie obrazu = Istwert)
pri procese ich nakódovania (slovného-terminologického a/alebo matematického popisu, hudobného zápisu, niektorého z programovacích jazykov, či proste z hlavy rukami ako sochár ..Michelangelo „vidiaci Moseho už sedieť v zatiaľ neopracovanej kocke mramoru“ apod..) a tak ich
2. prenos(InFormácia, či transFormácia do novej predStavy = MDP) do
3. novej existencie(Materializácia=Sollwert).
Na tento základný princíp sociologickej mechaniky realizácie Človeka=tvorcu (zástupcu, námestníka HNNR na tejto planéte), sTrojcu dali jelitá v rôznych pseudonáboženstvách rôzne typy zákazov, mín a masiek, aby zámerne chybne nasvietený ultimatívny násTroj v tme pod lampou strašil podvedomie ich oviec-opíc ako chyMéra, chyMeRa. Podobne, ako prirodzená nenasytená láska, afinita k Bohu, na ktorej sú samotné pseudonáboženstvá postavené tak, ako ich pseudoalternatíva(=Lož č.2) a-deizmus. At-teizmus bol totiž 1. oficiálnym monoteistickým náboženstvom staroveku (Egypt – koniec 18.dynastie). Toľko krátke zopakovanie na tému.. (pozn. prekl.)

[3] Vytvárané, strojené, konštruované (pozn. prekl.)

[4] z východzieho stavu do stavu cieľového. (Istwert-Sollwert) „STAVU“ - v zmysle stabilného DEJA-PROCESU, keďže nemenné stavy akéhokoľvek systému v rámci nášho Univerza-Vesmíru zatiaľ z prísne vedeckého pohľadu nie sú známe. (pozn. prekl.)

[5] Spätný, viď matematická definícia – stredoškolské učivo. (pozn. prekl.)

[6] Typu hod mincou: „Rub, alebo líc?“

[7] Produkcie a distribúcie luxusu, ktorá ja v dnešnom režime riadenia(z globálneho pohľadu) chybne zatiaľ stále ešte prioritou, pričom má isť o nie primárnu, ale o sekundárnu záležitosť „samo“riadenia trhu. Viď predchádzajúce kapitoly ohľadom výmeny poradia týchto dvoch pozícii v rámci cieľového vektora, ako elegantné globálne riešenie biosférneho, demografického a väčšiny ostatných celoplanetárnych problémov s prakticky nulovým nákladmi. (pozn. prekl.)

Demograficky definované plánovité vedenie národného hospodárstva (ekonomiky celkovo) v podmienkach objektívnych biosférno-ekologických obmedzení, je jediným spôsobom uspokojenia potrieb všetkých, ktorí sú schopní správať sa dôstojne ako ľudia.

Tým, čo si myslia, že ľudia sú rôzni, a dôsledkom toho je nemožné sformovať vektor cieľov spoločenskej výroby na základe jej demografického definovania, stačí povedať len jedno: Áno, ľudia sú vskutku rôzni a rôzne i žijú, ale keď dôsledkom nejakých príčin strácajú svoju ľudskú dôstojnosť, alebo ju ešte ani nenadobudli, pretože nedokázali prekonať „elitárne" spôsobovaný útlak, nelíšia sa vo svojej **viac ako zhovädilosti** nie len jeden od druhého, ale ani od ploštíc či hlíst[1].

Ba v takom stave sú horší ako prirodzene sa vyskytujúce parazity, pretože ploštica je parazit vo svojej prirodzenosti, na parazitizmus je v rámci svojej role v celkovej mechanike cyklov[2] biosféry predurčená a ničoho iného nie je schopná.

T.j., ide v podstate o naplnenie jej potenciálu.

Ak niekomu ale bola Zhora pri narodení daná možnosť nadobudnúť ľudskú dôstojnosť[3], ale on/ona bol(a) lenivý/á, aby ju získal(a)[4], alebo sa jej neustále zbavuje pre svoju vlastnú hlúposť, či zámerné prospechárstvo[5], chlípnosť, bezstarostnosť[6], tak taký človek rúca hierarchičnosť[7] organizácie Sveta[8], vyzdvihujúc hierarchický parazitizmus z flóry a fauny do spoločenstva rozumných indivíduí[9].

A to je forma bohorúhačstva, satanizmu.

---

[1] V tom majú žiaľ i nacistická židia (nepliesť s pôvodným silno humánnym judaizmom) pravdu, keď hovoria o „gójoch" čisto ako o neľudských zdrojoch, na úrovni nižšej dobytka, či otroka, ktorých možno a treba hocikedy a hocikde zabíjať. T.j., ak sa stádo človekupodobných opíc, stádo bezprízorné naivitou a pasivitou inžiniermi(kedysi kňazmi) až tak hlboko spustiť nechá. (pozn. prekl.)

[2] Včítane tzv. „potravinových reťazcov" (pozn. prekl.)

[3] T.j., ak sa nenarodil vyslovene ťažko postihnutý. Jeho úlohou v prípade, že je aspoň ako-tak zdravý, je stať sa Človekom. Každý v tom dostáva pri svojom narodení do daru Zhora svoj jedinečný potenciál=úlohu, ktorú má tu na Zemi nájsť a napĺniť, nachádzať a napĺňať, bo ona(úloha) sa i evolúciou sveta, ľudstva mení. Preto by mal byť dotyčný v neprestajnom kontakte s Otcom, aby mohol „optimalizovať", ideálne celý svoj osobný dynamický(v čase sa meniaci) cieľový vektor, Otcom ponúkaný, napĺňať a naplniť. Každý Človek = Námestník Boha na Zemi. Dostatočne zladený kolektív jedinečných, súborný intelekt, Z(o)bor tu na Zemi = Kráľovstvo Božie tu na Zemi. Po jeho dosiahnutí sa ide spolu ďalej.. tam, kde konca, smrti niet. Všetko toto má dieťa vrodené ako základnú potrebu, na úrovni pudu (v pozitívnom zmysle). Na ňom môže byť ale, ako na každom pude, pri zvieracom type psychiky, postavená aj strašná manipulácia (afinita k pseudonáboženstvám, grázlami manipulovanému-riadenému obrazu Boha a pod.). A pri deAMonickom egocentrickom type psychiky nedelenia sa o inFormácie, i tzv. „hranie sa na Boha s tými tam dole.." hlúpejšími v rámci infonáskoku (onoho spomínaného prsteňa moci-noci-ničoty a jej Nikdy nekončiaceho, Nekonečného príbehu..motivácie).."Veď on vraj chcel im pomôcť, no oni nechceli..a tak ich zotročil", či „My sme len neodolali, keď oni stále ustupovali", alebo „Lepších anjelov našej prirodzenosti občas premôžu temné stránky. Každý má svoj kritický bod..pokušenia" A. Lincoln; Preto nedávajme príležitosť mocným tohto sveta k pokušeniu, čím chránime nielen seba a svoje rodiny, firmy, štáty, národy, ale aj ich samých, bo samými byť prestanú a mnohí i z nich sa opäť ľuďmi stanú. „Knowledge is power." atď. apod. (pozn. prekl.)

[4] Sa ku nej učením a konaním dopracoval. (pozn. prekl.)

[5] Ziskuchtivosť, egocentrizmus (pozn. prekl.)

[6] Nezodpovednú – či už naivnú, alebo ignorantskú. (pozn. prekl.)

[7] Hieros znamená aj svätý, posvätný..v tomto zmysle poriadok = rešpektovať objektívne socionaturálne pravidlá chodu javov=dejov=procesov k im Zhora daným cieľom. (ľudovo: „Nešťať proti vetru") Pravidlo nemôže byť bez cieľa a ten musí niekto definovať. DeFini – pekne od konca – viď základný princíp MDP (= DVTR v skratke) (pozn. prekl.)

[8] UniVerza, VesMieru (pozn. prekl.)

[9] In-divid: jeden z významov tohto latinského slova je nedeliteľný, hoci sa toto slovo v jednotlivých jazykoch používa aj v inom význame. *viď napr. spominané in-divi-duo (v spojení s Bohom, spojený s Bohom,.), apod..(pozn. prekl.)

Preto, zotrvávajúc v súlade s Bohom, je možné zo spotrebného spektra spoločnosti vyčleniť degradačno-parazitické položky a pomocou systému štandardizácie a „marketingu“ štatisticky opísať odlišnosti v potrebných konkrétnych objemoch jednotlivých výrobkov vzhľadom na demograficky definované skutočné potreby ľudí(populácie)[1]. Pamätajúc na to, že ľudia sú síce rôzni no degradujú a parazitujú rovnako.

Až potom je možné v oblasti riadenia a samoregulácie výroby a jej distribúcie konať na úrovni makroekonomického systému. A konkrétne na to (o. i.) je potrebný jednotný ucelený štátny systém informačného zabezpečenia riadenia v národnom hospodárstve.

Tento systém musí obsahovať(zahŕňať) tri skupiny informačných modulov:

1. Modul subjektívneho[2] popisu príčinno-dôsledkových podmienenosti (vzťahov) a riadenia, ktoré prebiehajú v rámci celospoločenského mnohoodvetvového výrobno-spotrebiteľského systému, ako aj v ňom vložených subsystémoch[3] a ich väzbách s hierarchicky vyššími objemnejšími supersystémami. ***K tejto skupine patrí aj táto práca.***
2. Zákonodarstvo pre sféru hospodárskej činnosti a riadenia, ktoré vychádza z morálne podmienenej koncepcie spoločenského života ľudí a chráni ich pred cudzími koncepciami, spočívajúcimi na zničujúcej parazitickej morálke.
   T.j., zákonodarstvo, postavené na 1. module a zahrňujúcej v sebe prechody(vstupy) do modulu č. 3.
3. Systém štátnych noriem (predpisov), definujúcich zoznam kontrolných parametrov, ako aj algoritmov získavania a spracovania informácií pri formulovaní riadiacich riešení na rôznych vnútorných úrovniach hierarchickej štruktúry národného hospodárstva. Tento systém noriem má zabezpečovať konceptuálnu jednotu ***riadenia zodpovedajúceho predpísaným algoritmom***.

---

[1] A aj vzhľadom na aktuálnu úroveň rozvoja technológii produkcie a služieb, v rámci materiálneho a ďalšieho zabezpečenia populácie, aby ľudia mali vôbec vytvorený nejaký základný materiálny rámec na rozvoj kultúry myslenia..vzdelávanie, relax, rodinu, výchovu, tvorenie, kultúru, sebarealizáciu a nebojovali proste len o život a splatenie hypotéky. T.j., i vo vzťahu k príslušnej úrovni rozvoja informačnej výmeny, zobrazenom v grafe ZLSS (Zmeny logiky sociálneho správania) – viď DVTR a príslušné kapitoly, týkajúce sa porovnania aktuálnej priemernej etalónovej frekvencie (pomeru sociálneho a biologického času) informačnej výmeny jednotného socio-biologického systému spoločnosti v priebehu dejín globalizácie. (pozn. prekl.)

[2] T.j., popisu ľubovoľného (resp. svojvoľného), samozrejme objektívnej realite podľa možnosti čo najbližšiemu. V závislosti od použitej analyticko-identifikačnej a kódovacej metodiky, ktorá zasa podlieha neustálej aproximačno-iteračnej optimalizácii podobne, ako samotný konštruovaný model zvoleného(vybraného) výseku objektívnej reality, ktorý chceme riadiť(ovplyvňovať). Každý model je robený(zostrojený) v princípe za tým účelom. Či je to už otvorene deklarované, alebo nie. Vedome, alebo podvedome. Väčšina bežnej populácie tak však zatiaľ koná iba na podvedomej úrovni a cielene systematicky riadiť procesy je schopná iba veľmi obmedzene. To je nutné v zmenenej logike sociálneho správania zmeniť, aby sa odblokoval tvorivý potenciál maximálne možného množstva jedincov v rámci celkovej populácie. Každý občan, Človek je totiž jedinečný i čo sa týka jeho stále sa v rámci vývoja celkovej spoločnosti meniaceho sa osobného konkrétneho potenciálu. Pritom je zároveň súčasťou celku spoloČnosti ako bunka jedného tela, kde majú všetky bunky svoje základné vlastnosti v podstate spoločné, i keď sú dané bunky účelovo špecifické. Viď bazálny algoritmus myslenia:

1. „Hľadanie súvislostí v odlišnostiach“
   namiesto kolektívne samovražedného algoritmu typu „rozdeľuj a panuj“ =
2. „Boja protikladov“.

Treba spájať a integrovať pod objektívne objemnejšiu koncepciu “samo“riadenia spoloČnosti. T.j., z pohľadu kritéria stabilného rozvoja kultúry myslenia druhu Homo sapiens sapiens a tak i nutnosti napĺňania jeho kolektívneho, nie len inDiviDuálneho potenciálu. (pozn. prekl.)

[3] Podsystémov. (pozn. prekl.)

Život technologicky závislej civilizácie, ktorá disponuje masovou sériovou výrobou a ešte aj masovou výrobou na individuálne zákazky, je nemožný bez rozvinutého systému štandardizácie a certifikácie technológií a produkcie, pochopiteľného tak organizátorom výroby na úrovniach od jednotlivých oddelení až po úroveň Štátnej plánovacej komisie[1], ako aj realizačnému personálu a samotným spotrebiteľom tovarov a služieb.

Systém štandardizácie je jeden z jazykov ľudstva:

Rovnako, ako neprítomnosť potrebných pojmov(slov) v hovorovom jazyku, alebo ich nesprávne používanie neumožňuje vyjadriť a následne realizovať dokonca aj vcelku zdravé a realizovateľné idei[2], tak neumožňuje ani nesprávny systém štandardov masovo vyrábať a predávať ani len kamenné sekery. A nehovoriac už vôbec o organizovaní samoregulácie výroby a distribúcie pri štatisticky masových objemoch tovarov v rámci procesu špecializácie a štandardizácie práce. K tejto skupine modulov patrí aj štandardizácia systému vedenia účtovníctva a národohospodárskeho[3] štatistického vedenia výkazov[4].

4. Praktický (aplikovaný) programový produkt, realizujúci prvé 3 skupiny modulov pri spracovávaní informácií na technických prostriedkoch podpory riadenia (v rámci reálneho procesu a) vypracovávania riešení, b) ich implementácie do života a c) kontroly ich funkčnosti). Tento následne už praktický skutočný softvér (program) podlieha štátnej registrácii, testovaniu a certifikácii, ktoré potvrdia, či naozaj dostatočne zodpovedá prvým trom skupinám informácií.

Takýto informačný systém je nevyhnutný, pretože presnosť konštrukcie politiky štátu (v tomto prípade v zmysle zamedzenia realizácie takých ekonomických rozhodnutí[5], ktoré majú neprijateľné sociálne a biosférne dôsledky) nesmie byť horšia, ako presnosť výpočtu pevnosti konštrukcií dosahovaná v technike, kde bola už dávno prekonaná epocha pravekého «zaklínaním nešťastí» národnými i ***medzinárodnými*** [6] „umelcami“.

[1] Resp. príslušného oddelenia na úrovni EÚ, ISO, ďalej Metrologickej komisie, SNAS, STN, atď. apod. (pozn. prekl.)

[2] T.j., v rámci procesu celospoločenskej špecializácie a zjednocovania(integrácie a štandardizácie) práce. (pozn. prekl.)

[3] No v podstate i súkromného (pozn. prekl.)

[4] Súvahových, výsledných účtov. T.j., aby bola napr. metodika výkazu HDP jednotná a jednotlivé štáty si v rámci tzv. „kreatívneho účtovníctva“ do neho nezapočítavali kadečo, alebo reálny deficit, či prebytok neposúvali v čase a po rôznych „redefinovaných“ účtovných položkách. (pozn. prekl.)

[5] Bývalý premiér Ruskej federácie V.S. Černomyrdin utrúsil raz nasledujúcu poznámku: «Chceli sme to urobiť čo najlepšie a dopadlo to ako vždy.» Analógia tohto vyjadrenia v technike je «Chceli sme to čo najlepšie a polámalo sa to, vybuchlo, spadlo a podobne, dôsledkom čoho trpeli, boli zranení, či zabití ľudia». Pričom také vyjadrenie by daných technikov rozhodne neochránilo od trestnoprávnej zodpovednosti za lajdáctvo, hrubé porušenie, či zanedbanie povinností, resp. za spoluúčasť na úmyselnej sabotáži, /* kolaborácii s miestnymi, zahraničnými a nadnárodnými kriminálnymi štruktúrami, (prípadne i priamo za terorizmus a zámernú dlhodobú genocídu.) pozn. prekl.

[6] Nadnárodnými „kúzelníkmi“, „mágmi“ (pozn. prekl.)

Je nutné, aby národohospodárske plánovanie[1], regionálne plánovaco-koordinačné orgány a výrobno-finančné jednotky = viacodvetvové koncerny, bolo možné zdôveriť schopnému a morálne zdatnému vedúcemu[2], ktorý má ***ŠTANDARDNÉ*** ekonomicko-sociologické vzdelanie (v podstate ide o dnes všeobecne dostupné vzdelanie pre žreca[3]) a potrebné praktické skúsenosti;

..a nie čakať, kým nepríde nejaký národný „umelec“ („kúzelník“) a nerozoženie diplomovaných papagájov-zaklínačov „živelnosti trhu“ s ich protežujúcimi chamtivými ničomníkmi a lokajmi nadnárodných korporácií[4] úžerníckych klanov.

V makroekonomickom systéme možno opísať proces prechodu zo stavu NEdostatočnej výroby (vzhľadom na demograficky definované spektrum spotreby) do stavu dostatočnosti, ako chronologickú kontinuálnu postupnosť medziodvetvových bilancií. Ako už bolo v tejto publikácii poznamenané, aby bolo možné použiť metódu dynamického programovania na optimalizáciu tohto procesu prechodu, je nevyhnutné zakomponovať do štruktúry rovníc medziodvetvových bilancií jasným spôsobom vektor riadiaceho vplyvu(pôsobenia). V opačnom prípade stratí metóda svoju funkčnosť(práceschopnosť) dôsledkom neurčitosti základného rekurentného vzťahu(spätnej väzby) :

$$X_{n+1} = f(X_n, U_n, n)$$

Zavedenie vektora riadiaceho vplyvu do štruktúry medziodvetvových bilančných rovníc je možné vtedy, ak prepojíme štruktúru úlohy ***LP-4*** so štruktúrou úloh ***LP-T*** a ***LP-RH*** pre každú z funkčne definovaných úrovní výdavkov[5] pri *m = 1, ... , 7:*

$$\begin{cases} (\mathbf{E} - \mathbf{A})\, X_K = F_K \geq F_{K\,min} \\ X_K \geq 0 \\ \text{Nájsť } Min(Z),\ Z = r_1 X_{K1} + r_2 X_{K2} + \ldots + r_n X_{Kn} \end{cases} \qquad \text{(LP-T)}$$

$$\begin{cases} R_{RDC\,m} \leq R - (FUV_m - R_S) \\ \boldsymbol{\Sigma} R_i \leq k \times EP,\ i = 1, \ldots, n \\ R_{RDC\,m} \geq R_{min} \\ \text{Nájsť } Max(Y),\ Y = F_K{}^T\, C_B \end{cases} \qquad \text{(LP-4)},$$

[1] Štátna, resp. štátno-korporátna PK (Plánovacia komisia, dnes čiastočne napr. i tzv. MPK - Medzirezortná plánovacia komisia a pod.). Viď.: Každá väčšia korporácia, koncern, či akákoľvek serióznejšia organizácia, nadácia apod., má vždy svoje kvartálne, polročné, ročné, 2-ročné, 5-ročné, 10-ročné, atď..plány. Najstaršie „firmy“ s najdlhšou tradíciou majú nevyhnutne 100, i 500, či 1000 a viacročné plány ohľadom svojho miesta na trhu = riadenia príslušnej sekcie trhu = ekonomiky = spoločnosti. Skutočné plány sa samozrejme v aktuálnom pyramídovom režime spravidla neohlasujú, resp. sa v rámci PR deklarujú plány iné, veľmi často priamo opačné, alebo minimálne v kulantnom zaobalení. Nebýva totiž produktívne obeti, cieľovej skupine priamo povedať, že ju chcete o zdroje obrať, zotročiť, zabiť a podobne, bo by sa mohla začať brániť. Preto sa „žaba pomaly varí“, ako sa ľudovo vraví a „šľahačka s čerešničkou na jed, h..vno balí“. Reálna anekdota z prednášky Sociálneho inžinierstva: Docent – „Čo urobíte, ak má niekto voči vám nejaký storočný plán“ študenti – „??“ docent – „Musíte vypracovať plán svoj a aspoň 500-ročný“ študenti – „A čo nás je potom, čo bude po nás?“ docent – „Keby tak, ako vy, každý v dejinách uvažoval, ešte stále by sme na stromoch sedeli; nezaujíma vás azda budúCnosť, bytie, či nebytie, možnosti rozvoja, alebo otroctva vašich detí, vnukov??“ (pozn. prekl.)

[2] „riadičovi“, manažérovi (pozn. prekl.)

[3] V staroveku išlo o vrchných kňazov so špeciálnym vnútroklanovým, resp. „elitným“ vzdelaním, tradične zameraným na riadenie daného konkrétneho národa, kultúry, civilizácie. Adeptov od dectva vyberali špeciálni „starejší“ podľa viacerých kritérií, ktoré sme si v predchádzajúcich kapitolách v rámci Základov sociologickej mechaniky identifikovali. Viď aj Dejiny staroveku – globalizácia ako objektívny proces evolúcie kultúry myslenia druhu Homo sapiens sapiens – Egypt, Mezopotámia, India, Čína, Mezoamerika a ďalšie.. (pozn. prekl.)

[4] m´Amonárskych káporácii (pozn. prekl.)

[5] Resp. spotreby (produktov), na ktorú sú dané výdavky(náklady) vyžadované. (pozn. prekl.)

$$\begin{cases} [X_{KB\,ii}](\boldsymbol{E} - \boldsymbol{A}^T)\, C_B - (FUV_m - R_S) = R_{RDC\,m} \le R - (FUV_m - R_S) \\ R_{RDC\,m} \ge R_{min} \\ Najsť\ Max(Y),\ Y = F_K{}^T\, C_B \end{cases} \quad \text{(LP-RH).}$$

Štát ako superkoncern, je ekonomickým a politickým vyjadrením jednoty a celostnosti spoločnosti.

Aj tie najdokonalejšie algoritmy riadenia ekonomiky sú nepotrebné, ak ich informačná báza[1] nie je metrologicky prepojená s reálnymi ekonomickými procesmi, t.j. ak sa primerane(adekvátne) neprejavujú v organizácii spoločenského života.

Z pohľadu teórie riadenia nie je podstatná zvonku viditeľná rôznorodosť systémov hospodárenia(ekonomiky), ale informačné pole(prostredie) danej spoločnosti, ktoré týmto mechanizmom riadenia ekonomiky dominuje a konkrétne obzvlášť kreditno- finančný systém. Podstatný je rôzny stupeň štruktúrneho odpútania sa rozličných výrobných prevádzok od štátnych štruktúr. T.j. rozšírenie PFR(Plnej funkcie riadenia) na celosupersystémovej úrovni vo vzťahu k spoločnosti ako celku a teda alokácia PFR štruktúrnym (direktívno-adresným) a bezštruktúrnym kreditno-finančným (trhovým, tovarovo-peňažným) spôsobom riadenia vo vzťahu k spomínaným výrobám[2]. V procese spoločenskej výroby sa Plná funkcia riadenia prejavuje ako nasledujúci súbor činností (kto chce, môže ho i rozšíriť):

1) Identifikovanie nejakej spoločenskej potreby.
2) Formovanie noriem(štandardov) na:
   a) výrobu tovarov, uspokujujúcu danú rozlíšenú spoločenskú potrebu,
   b) technológiu produkcie,
   c) jej životnosť,
   d) recykláciu a
   e) sekundárne využitie.
3) Rozpracovanie projektovej dokumentácie
4) Rozpracovanie technologickej dokumentácie.
5) Informačné zabezpečenie projektovej a technologickej dokumentácie; za to zodpovedá veda a systém informačnej bezpečnosti[3].
6) Určenie(definovanie) objemu výroby.

[1] Podstata, algoritmicky usporiadaný súbor položiek (pozn. prekl.)
[2] a službám (pozn. prekl.)

7) Príprava materiálno-technickej základne(zabezpečenia) výroby.
8) Príprava odbytu, servisnej obsluhy, zúžitkovania odpadov a recyklácie celkovo.
9) Výber dodávateľov surovín, komponentov, atď.
10) Nábor (rezervovanie) zamestnancov a ich kvalifikované zaškolenie.
11) Odbyt(predaj): a) výroba pre veľkoobchodné zákazky; b) masová výroba zameraná na cudzie trhy(export); c) výroba na individuálne zákazky;

V rámci procesu celospoločenskej špecializácie a integrácie[1] práce sa tento súbor činností rozčleňuje do jednotlivých úrovní hierarchie systému spoločenskej výroby a prerozdeľovania[2] výroby (a služieb). Budeme tento proces špecializácie a prepájania skúmať z pohľadu jeho aplikácie na štát, vnímaný primárne ako superkoncern[3] so socialistickou(*sociálnou)[4] orientáciou a kreditno-finančným systémom s dvoma navzájom izolovanými okruhmi vnútornej peňažnej cirkulácie[5] (cieľové určenie okruhov sme si vysvetľovali v predchádzajúcich kapitolách KSB).

V takom prípade sa systém spoločenskej produkcie rozčleňuje na nasledujúce podsystémy celospoločenskej špecializácie a prepájania práce:

1) **Štátny aparát.** Uskutočňuje základné(všeobecné) riadenie spoločnosti a v sfére výroby a distribúcie produkcie uskutočňuje:
   a) direktívno-adresné riadenie(štruktúrnym spôsobom) podnikov štátneho(národohospodárskeho) sektora ekonomiky podľa PFR(Plnej funkcie riadenia);
   b) nepriame(bezštruktúrne) riadenie celkovej spoločenskej výroby, opierajúc sa na systém zákonov, zákonodarstva, systém štátnych štandardov – noriem a kreditno-finančný systém.
2) **Sektor štátnej ekonomiky.** Je v direktívno-adresne podriadený štátnemu aparátu vo všetkých položkách Plnej funkcie riadenia.
3) **Sektor ekonomiky podnikov, štruktúrne úplne oddelených od štátneho aparátu.** Jeho súčasťou sú podniky, ktoré realizujú Plnú funkciu riadenia výroby a distribúcie svojej produkcie. Vo svojej činnosti sú ohraničené len normami a zákonmi, ktoré sa týkajú všetkých subjektov sféry výroby a distribúcie produkcie. S ostatnými štruktúrne vyčlenenými[6] podnikmi vzájomne spolupracujú (v priebehu výmeny produktov v procese celospoločenskej špecializácie a spájania práce) na princípe tovarovo-peňažnej výmeny. Môžu sa na nej zúčastňovať, pokiaľ si udržujú svoju **platobnú schopnosť.** Môžu vytvárať

[3] Viď predchádzajúce kapitoly KSB, týkajúce sa vedeckých štandardov a informačnej bezpečnosti, systému utajenia, základných mechanizmov štátnej, priemyselnej a nadnárodnej politicko-ekonomickej špionáže, atď.. (pozn. prekl.)

[1] Štandardizácie, normalizácie, zjednocovania práce (pozn. prekl.)

[2] Distribúcie (pozn. prekl.)

[3] U ktorého má súkromné podnikanie svoje špecifické nenahraditeľné miesto v konkrétnom rámci (hlavne maloobchod). T.j., strategické podniky sú minimálne z pohľadu riadenia a dividend významne spoluvlastnené štátom, ako vo väčšine úspešných svetových ekonomikách. Ide v podstate z dlhodobého hľadiska o primárne zdroje financovania dôchodkov občanov a sociálneho systému celkovo (D, FR, JP, CHN, atď..). Na rozdiel od dočasného-sekundárneho financovania priamymi príspevkami-odvodmi občanov a firiem v ktorých sú zamestnaní – viď jednotlivé položky hrubej a tzv. superhrubej mzdy (Sociálna poisťovňa, zdravotné, dôchodkové poistenie, atď..) (pozn. prekl.)

[4] (pozn. prekl.)

[5] Obratu (pozn. prekl.)

[6] „samostatnými“, resp. súkromnými (pozn. prekl.)

nadradené i podriadené štruktúry, ktoré nepodliehajú štátu adresne-direktívne, no s ktorými sú potom previazané direktívno-adresnými i účtovne-kontrolnými vzťahmi.

4) **Sektor prechodnej**[1] **ekonomiky,** ktorého podniky sú na rôznych (ale nie všetkých) etapách Plnej funkcie riadenia podriadené štátnemu aparátu direktívne-adresne, t.j. štruktúrnym spôsobom. Ide o prechodnú formu medzi sektormi štátnymi a štruktúrne plne samostatnými[2].

Takéto rozdelenie by bolo absolútne, ak by medzi týmito sektormi prebiehala výlučne priama výmena tovarov, t.j. «barter». Akonáhle sa však v spoločnosti objaví kreditno-finančný systém, tak sa všetok produkčný potenciál spoločnosti, jeho surovinové a pracovné zdroje vo svojej cenovej forme, ocitá v plnom a **NEOHRANIČENOM MAJETKU** pána a vládcu kreditno-finančného systému. T.j., buď štátu, alebo mafie kontrolujúcej bankovníctvo[3](v krajinách konglomerátu je to siointernacistická mafia). Kto zo „súkromníkov“ čo ovláda a či to bude ovládať aj v budúcnosti, je otázkou riešiteľnou úverovaním a zdaňovaním, operáciami s „cennými“ papiermi, avšak určite nie „svätým právom súkromného vlastníctva“. Celým ekonomickým potenciálom danej krajiny tak disponuje ten, kto ovláda kreditno–finančný systém[4] a všetci ostatní iba využívajú jeho časti buď ako „súkromní“ vlastníci alebo ako nájomný personál, aj keď si to spoločnosť neuvedomuje. Preto je z pohľadu teórie riadenia (a špeciálne ak sa zaoberáme metódami bezštruktúrneho riadenia), každá ekonomika **JEDNOSEKTOROVÁ**.

Viacsektorovosť ekonomiky je tak iba vonkajšou formou prejavu rôznych ohraničení štruktúrneho (direktívno-adresného) spôsobu riadenia, spôsobených

a) úrovňou rozvoja infraštruktúry,

b) spracovania informácií, ako aj

c) **tradičným** životným štýlom(zvykmi),

d) spoločenským vedomím a podvedomím.

Práve preto má spoločnosť ekonomický záujem na konštruovaní štátu ako superkoncernu a schonosti jeho **SAMO-S-Právy**(samoriadenia).

Súčasné deformačné hrajkanie sa na «privatizáciu»[5], «prenájom» atď.. je **MAFIÁNSKY BLUD**, ktorého cieľom je legalizácia a následná právna akoženepostihnuteľnosť kapitalizácie inflačných súm, ktoré sa skoncentrovali v rukách mafie[6].

---

[1] hybridnej (pozn. prekl.)

[2] Súkromnými v ich mnohorakých formách, včítane kolektívnych ako družstvá, akciové spoločnosti apod. (pozn. prekl.)

[3]Podstatou bankovníctva je účtovníctvo. T.j. vedenie účtov, evidencia celkového majetku spoločnosti v plnom rozsahu významu tohto slova. Je zrejmé, že v spoločenstve skutočných Ľudí ono nemôže byť záležitosťou uzavretej korporácie alebo mafie, praktikujúcej chamtivú kriminálnu neukojiteľnú otrokársko-m ´amonársku svojvôľu voči všetkým mimo samotného bankstерského sektoru.

[4] Riadi tak „krvný obeh“ ekonomiky. Dotyčnému subjektu podpisujú-avalujú ostatní „otroci“ zmenky, čím sa „právne“ stáva de-facto ich majiteľom, spolu s využitím matematických metód úverovania jednotlivých sektorov ekonomiky, celých koncernov, atď.. danou bankstersko-mafióznou organizáciou. (pozn. prekl.)

[5] Deformy miesto reforiem, privatizácia miesto reprivatizácie (pozn. prekl.)

[6] Nie hrubokrkých idiotov, ale hlavne takzvaných bielych golierov-kolaborantských lokálnych akožeprivatizérov a primárne ich zahraničných nadnárodných Panov-kmotrov-banksterov a ich ideo- resp. konceptkápov, ktorí cez podvodné privatizácie a skupovanie potrebujú úžerou nakradnutú inflačnú hotovosť „stopiť“=„investovať“=prepratь. Hrubokrkí idioti následne slúžia na odvádzanie pozornosti, prečo boli väčšinou všade vo svete pri podobných operáciách „kontraktorskej alokácie“ momentálne novej kolónie z bás a ústavov ako „palebná príprava“ akvizičných operácii vypúšťaní. Na vytvorenie potrebného informačného poľa, šumu a mnohí i ako budúci obetní baránkovia pre dav.. (pozn. prekl.)

Kreditno-finančný systém je prostriedok bezštruktúrneho ovládania procesov výroby a spotreby štatistickými (pravdepodobnostnými) charakteristikami.

Kreditno-finančný systém je možné organizovať ako celkovo uzavretý okruh cirkulácie obeživa. Tento uzavretý okruh obehu peňazí je prostriedkom ochrany výroby a distribúcie tovarov a služieb pomocou bezštruktúrneho riadenia:

1) pred vnútornými pokusmi o narušenie riadenia z dôvodu nízkej hĺbky identity cieľových vektorov štátu (ako systému spoločenského riadenia) a rôznych ďalších sfér činnosti spoločnosti s jej sociálnymi vrstvami na území daného štátu;
2) pred vonkajším bezštruktúrnym zasahovaním do riadenia vnútorného ekonomického života daného štátu.

Ďalej je na obr. 12 uvedený

A) Štvor-okruhový[1] vzájomne uzavretý systém finančných tokov

(v hornej časti) a

B) variant monopolu na zahraničný obchod (nižšie).

Označenie blokov tejto schémy iba opakuje už skôr v tejto publikácii zaužívanú celkovú schému na obr. 2. Takejto 4-okruhovej schéme obehu zodpovedal napr. kreditno-finančný systém býv. ZSSR (*a do veľkej miery celého vtedajšieho Východného bloku) do roku 1985[2]:

I okruh - valutový, obsluhujúci(zabezpečujúci) zahraničný obchod v prípade štátneho monopolu na neho; v ňom cirkuluje voľne konvertibilná(zameniteľná) valuta;

II okruh – reálny „živý“ objem peňazí, obsluhujúci oblasť osobnej spotreby občanov a ich vzájomné vyúčtovania;

III okruh – bezhotovostná mena, obsluhujúca výrobnú sféru „mnohosektorovej“ ekonomiky s reálne rôznymi, alebo právne rôznymi formami vlastníctva;

Posledná poznámka[3] sa týka družstiev. T.j., keď sa štátne definovanie(určovanie) špecializácie produkcie a jej „cien“ stalo systematickým, tak sa družstvá stali v skutočnosti majetkom štátu, čím bola celá sovietska ekonomika v podstate jednosektorová štátna a všetky „zisky“ a „straty“ v bloku 18 TVS („trh“ výrobnej sféry) na obr. č. 2 sa stali len akoby „stratami“ a „ziskami“ v rámci vnútrofiremnej tovarovej výmeny monopolného, najväčšieho svetového superkoncernu – štátu vtedajšieho ZSSR[4];

IV okruh – sú špeciálni distribútori, obchody firiem „Intershop“, „Intertourist“, „Pewex“, „Beriozka“, „Vnešposyltorg“ (u nás DAREX a potom TUZEX)[5] a podobné „elitárske“

[1] Obvodový (pozn. prekl.)

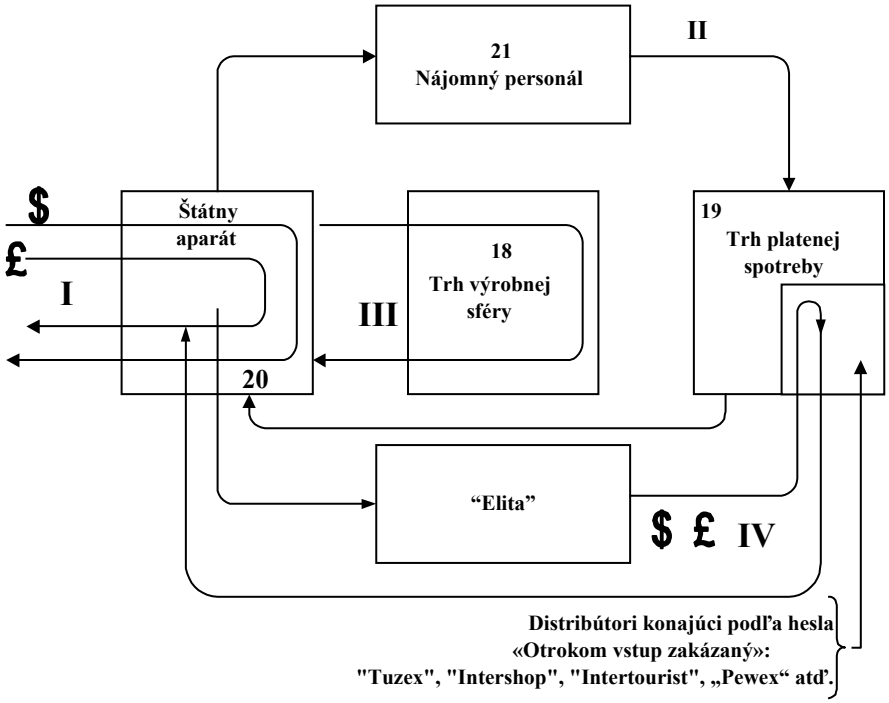
[2] Viď aj princípy a možnosti zodpovedného, ekologicko-biosféricky dlhodobo udržateľného samoriadenia trhu Európskej únie, resp. globálnej ekonomiky. (pozn. prekl.)

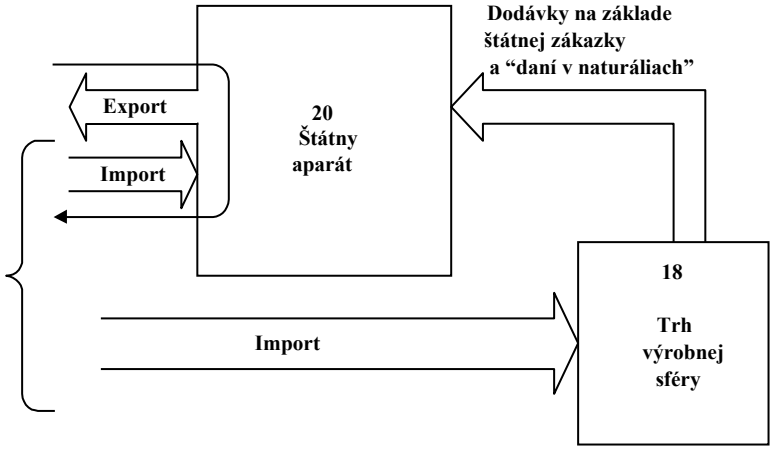
[3] Klauzula, doložka, výhrada (pozn. prekl.)

[4] Resp. v podstate celého býv. Východného bloku ako celku (pozn. prekl.)

[5] Obchody týchto organizácii mali monopol na trh so zahraničným tovarom za zahraničné valuty, valutové šeky – tzv. bony (na nich sa musela meniť valuta). Do nich mohli oficiálne vstúpiť v podstate iba cudzinci disponujúci valutami a občania bývalého Východného Bloku (hlavne RVHP), ktorí sa vracali zo zahraničných služobných ciest a turistických zájazdov, neminúc tam všetky nimi legálne získané valuty. Nelegálne vlastnenie valút cudzích krajín bolo napr. v býv. ZSSR trestným činom. (poznámka z r.2011). *Z kšeftárov s bonami a valutami a rôznych drobných kriminálnikov a úžerníkov vznikla neskôr časť potenciálnych prvolíniových(maskovacích, neskôr profíkmi zväčša zomletých) kádrov budúcich tzv. privatizérov.(pozn. prekl.)

systémy s nepriamou výveskou: „ufúľancom[1] vstup zakázaný“. Podľa toho bolo ale v podstate 95% vtedajšieho obyvateľstva Východného bloku ufúľancami[2].

Obr. 12 Kreditno-finančný systém má niekoľko vzájomne prepojených riadiacich okruhov(obvodov[3]).

[1] V podstate „otrokom“ (pozn. prekl.)

[2] občanmi II. kategórie z pohľadu vtedy už zväčša dávno zprofanovanej a skorumpovanej ideologickej „elity“ jelít ÚV a Politbyra (česť výnimkám). (pozn. prekl.)

Vo viacobvodových kreditno-finančných systémoch si štát ponecháva právo konverzie(vzájomnej výmeny) peňažných jednotiek, ktoré obsluhujú jeho vnútorné okruhy.

Voči vonkajším valutovým okruhom štát buď

a) používa voľný kurz konvertibilných valút(mien), alebo
b) ho pri uskutočňovaní svojej tovarovej výmeny s jednotlivými štátmi ignoruje, vychádzajúc pritom zo svojich zámerov(cieľových funkcii) vo vzťahu k týmto štátom, ako to bolo napr. v prípade vzťahu ZSSR s krajinami RVHP[1].

Hovoriť v súvislosti s obchodovaním s týmito štátmi(RVHP) o stratovosti obchodu pre ZSSR v porovnaní s cenami na svetovému trhu je NEprimerané[2]. BEZPODMIENEČNÉ podriadenie sa vonkajšej ekonomickej politiky krajiny konjunktúre[3] svetového trhu, by totiž znamenalo súhlas s globálnou ekonomickou politikou, vykonávanou nadžidovským slobodomurárstvom v záujme davo-„elitarizmu“[4], pôsobiaceho v jeho rôznych sionointernacistských formách.

Cenník[5] je v rámci svetového obchodu použiteľný ako vektor chyby riadenia spoločenskej výroby v globálnom merítku.

To sa prejavuje v

a) nezmieriteľnej chudobe jedných krajín v porovnaní s
b) prepychom iných,

čo nijako nezodpovedá ich podielu na celkovej globálnej práci v rámci procesu globálnej špecializácie a štandardizácie(zjednocovania) práce.

[3] Viď analógia riadiacich obvodov akéhokoľvek automatického, alebo poloautomatického (eng. „semiautomatic“) riadiaceho systému, modulu. Ako mikroprocesor v IT systéme, alebo v podstate akýkoľvek plošný spoj, či tzv. „integrovaný obvod“. (pozn. prekl.)

[1] RVHP (Rada vzájomnej hospodárskej pomoci) bol systém spoločného trhu býv. Východoeurópskych krajín, v mnohom podobný dnešnej Európskej Únii. (pozn. prekl.)

[2] Býv. ZSSR väčšinou žil horšie ako jeho „satelity“, hoci ich („satelitov“) obchodná bilancia so ZSSR bola pozitívna. Dotoval ich totiž často nepriamo zo svojich zdrojov netrhovo nízkymi cenami za suroviny, poľnohospodárske produkty, zbrane a špeciálne technológie. Pritom spriatelené socialistické krajiny si často určovali spätne voči ZSSR svetové ceny. Netýkalo sa to ale vždy všetkých krajín a vo všetkom, no celkovo tento princíp zostával zachovaný vďaka mnohým obrovským, takmer nevyčerpateľným zdrojom, nachádzajúcim sa na území býv. ZSSR.. Tieto zdroje národov býv. ZSSR boli neskôr veľmi efektívne a masívne do nemalej miery vytunelované-vykradnuté cez počas jelCynizmu nastrčených, na Západe predpestovaných oligarchov..ostatne podobne, ako takmer vo všetkých krajinách býv. Východného Bloku. Z toho Západ už klasicky financoval okrem výstrelkov svojej neukojiteľnej zvrhlej „elity“, aj celoplošne vyšší životný štandard svojho obslužného plebsu a svoje fiktívne dlhy voči spoluorganizujúcim banksterom celkovo (doktrína Deuteronómia&Isaias); podobné lúpeže bežali (a v mnohom bežia ďalej) ale už aj predtým v Indii, JV Ázii, Japonsku, Číne, Afrike, Južnej Amerike a mechanizmus neokoloniálnych vykrádačiek je oproti jeho začiatkom v stredoveku pomerne štandardizovaný, odladený a zabehaný včítane občas z pohľadu organizátorov nutných vojenských konfliktov, pučov a teroristických akcii. T.j., nie len odborne je dávno veľmi dobre známe, že prakticky celý terorizmus je bežnou metódou a produktom Západných tajných služieb, včítane v neposlednom rade tých súkromných nadnárodných a teroristi sa javia byť v realite spravidla len ich neregulérnou armádou a špeciálnymi jednotkami – viď profesionálna operačná logistika, výber cieľov, informačná bezpečnosť a ochrana, výcvik dôstojníckeho zboru, špeciálna výzbroj a výstroj, celkový zautomatizovaný spôsob financovania, atď.. (pozn. prekl.)

[3] Plánovanie a riadenie ekonomiky za určitými cieľmi. Môže ísť o celkový ekonomický rast, no i nemusí. Rásť môžu len niektoré odvetvia, sektory ekonomiky, alebo len niektoré firmy, organizácie na úkor druhých. Resp. rásť môže aj iba zisk, moc, ..vplyv dokonca iba jednotlivých osôb, mafióznych zoskupení na úkor ostatných. (pozn. prekl.)

[4] Koloniálno-otrokárska ideológia vyvinutá v staroveku a realizovaná dodnes.(pozn. prekl.)

[5] Zoznam cien (pozn. prekl.)

Svetové slobodomurárstvo pácha voči mnohým krajinám sveta, medzi nimi aj voči krajinám býv. Východného Bloku, ekonomickú genocídu.

Z toho dôvodu je vo veciach zahraničného obchodu každého štátu, ašpirujúceho na samosprávu, potrebné (vychádzajúc z koncepčnej samostatnosti riadenia) nechať sa pri globálnych úlohách a zodpovednosti viesť iba zmysluplnosťou(cieľavedomosťou) tovarovej výmeny.[1]

Pašeráctvo a valutové machinácie sú narušovaním štátom ustanovených pravidiel vzájomného prepojenia vonkajšej a vnútornej tovarovej výmeny a príslušných okruhov peňažného obehu : valutového a vnútorného.

V prítomnosti dvoch a viacerých vnútorných vzájomne previazaných okruhov tovarovej výmeny a peňažného obehu sú možné a vyskytujú sa analógie vnútorného pašeráctva a valutových špekulácií.

Vybudovanie štátneho kreditno-finančného systému s niekoľkými vzájomne previazanými okruhmi je jediným spôsobom ochrany bezštruktúrneho riadenia vnútorného ekonomického života, pred zasahovaním zo strany iných štátov a nadnárodným mafióznym vplyvom, ako aj prostriedok sťažujúci (aj keď nie vylučujúci) prípadné pôsobenie domácich kriminálnych štruktúr.

Organizovanie celospoločensky cieľavedomej vzájomnej spolupráce(kooperácie) jednotlivých výmenných okruhov v rámci viacokruhového kreditno-finančného systému je jedným z dôležitých aspektov bezpečnosti spoločnosti.

Spoločnosť ako celok má záujem na suverénnom prevládaní takého svetonázoru, ktorý formuje kultúru spotreby, nemajúcu za následok ničenie prírody a pri ktorom dopyt spoločnosti po spotrebe nepredbieha jej produkčné možnosti.

Za takýchto podmienok je skutočne perspektívne možné odstrániť cenník (to znamená „zadarmo“ a všetkým podľa REÁLNEJ potreby) a nie iba podľa prídelového systému, obnoveného v býv. ZSSR počas škodlivo-zlomyseľných reforiem tzv. perestrojky.

Celé je to však možné iba za podmienok zabezpečenia dostatočne vysokej kvality samo-riadenia(**SAMO-S-Právy**) spoločnosti, t.j. odstránenia jej davo- „elitarizmu“[2].

Kríza z „nadvýroby“ predstavuje NIE nadbytočnosť produkcie vo vzťahu k skutočným spoločenským potrebám, ako sa domnievajú mnohí „trhoví špecialisti“, ale stratu platobnej schopnosti trhu (nezávisle od jeho skutočných potrieb) v podmienkach prebiehajúceho vývoja vzťahu medzi cenníkom výroby a cenníkom fondu pracovného času populácie.

Alebo inak povedané: Ide o nedostatočnú kúpyschopnosť obyvateľstva.

[1] A NIE nevyhnutne finančným, či iným ziskom apod. (pozn. prekl.)

[2] Starovekého, hlbokou podstatou proste OTROKÁRSKEHO princípu, ktorý je tichým základom dnešného globálneho protiľudského režimu, vyslovene otvorene mrhajúceho tvorivým(sTrojivým) POTENCIÁLOM občanov, systematicky idiotizáciou (napriek verejným deklaráciám opaku) znemožňujúceho väčšine populácie svoj jedinečný potenciál naplňať, človeku Človekom sa stať. (pozn. prekl.)

Táto situácia môže byť vyvolaná cielene (umelo), otvorením a zatvorením „kohútikov“ na schéme obr. č. 2, čoho sú plne schopné hlavne aj banky[1] a holdingy, špekulujúce s „cennými“ papiermi.

Súkromný zisk sa vytvára vo všetkých odvetviach pomocou procesu prerozdeľovania ***celkového fondu osobnej mzdovej spotreby*** (FOMS) na obr. 2 medzi všetkými výrobcami a sprostredkovateľmi(„obchodníkmi“) bez výnimky.

Preto spúšťa strata platobnej schopnosti na trhu vo sfére spotreby nejakej časti položiek cenníka, lavínu strát platobnej schopnosti na trhu výrobnej sféry v jednotlivých príslušných odvetviach a rozpad časti trhu výrobnej sféry ako takej, prípadne rozpad trhu celkovo.[2]

V uvedenej situácii ide teda **primárne** o kolaps kreditno-finančného systému.

Kolaps tovarovej výmeny v rámci celospoločenského procesu špecializácie a integrácie práce je v tomto ekonomickom režime už vlastne iba **sekundárnym dôsledkom** kolapsu kreditno-finančného systému [3].

[1] Ako je dnes už nielen odbornej verejnosti dobre známe, sú CB(tzv. centrálne banky) jednotlivých štátov v podstate iba súkromnými pobočkami nadnárodnej súkromnej banksterskej asociácie s taktiež už aj verejne pomerne dobre známymi asociálnymi elitárskymi cieľmi. Pre oficiálne zdanie zachovania demokracie majú vlády jednotlivých viac-menej už len bývalých pro-forma štátov (ktoré „boli vstúpené“ do tohto systému – alternatíva je puč, embargo a „humanitárne vybombardovanie“) v CB v skutočnosti len kozmetickú poradnú funkciu, i keď niekde navrhujú kandidáta na akožeguvernéra. Systém CB je jednou z hlavných opôr aktuálneho globálneho finacistického neokoloniálneho totalitného režimu, zahaľujúceho sa za démonkraciu. (pozn. prekl.)

[2] Rozpad trhu a celoplošné zníženie úrovne materiálneho zabezpečenia populácie(okrem samovyvolených jelít) býva často aj zámerom, keďže veľkým hráčom trhu, vrchným s(t)upienkom starej globálnej nadnárodnej mafie naozaj nejde o zisk, nejde o peniaze (ktorých si vďaka svojmu tvrdému monopolu vedia vytlačiť svojvoľne koľko len chcú), ale o MOC a jej projekciu. V podstate od priemyselnej revolúcie (viď predchádzajúce publikácie na tému) ide totiž z pohľadu (j)elít o maximálnu možnú redukciu spotreby populácie a nie akceleráciu konzumu ako sa opačne tvrdí na treťotriednych pseudoekonomických školách pre „opice tam dole“. T.j., Páni si naozaj nechcú dať zožrať otrokmi planétu, ktorú považujú za svoju. Problémom pre otrokov je však od doby nástupu automatizácie aj to, že Páni a-sociálni inžinieri otrokov v podstate viac nepotrebujú (až na výnimky) a snažia sa ich postupne všemožne likvidovať ako vyslovene „škodnú“. Banksterskо-korporátna podpora krátkeho úžernícko-konzumného boomu Západu niekoľkých desaťročí konca 20.stor. bola vynútená vyvolaním príťažlivosti sebectva (egocentrizmu) pretekov v konzume, ako významného nástroja demontáže niektorých foriem socializmu býv. Východného bloku, ktoré reálne v niektorých prípadoch postupne spriechodňovali situáciu, kde by široké masy mohli napĺňať SVOJPOMOCNE svoj potenciál. Nie na úkor kolónii, ako na pseudodemokratickom, reálne totalitnom, principiálne fašistickom pseudodemokratickom Západe. T.j., aby bol Západ pre krátkozrakú časť stáda na Východe krátkodobo príťažlivý, čím by masovejšie v rámci informačného poľa prestali podporovať tamojší režim. Operačne bola z nadnárodnej úrovne rôznymi spôsobmi vykonávaná zároveň aj systematická kolaboračná infiltrácia a sabotáž riadiacich zložiek objektívne čiastočne i úspešných socialisticko-komunistických spoločenských, resp. ekonomických modelov. Hlavne časti niektorých pôvodne rakúskych(ekonomický model Wörgl), britských (ekonomický model Guernsey), či stalinských(pre niektorých paradoxne) apod. (pozn. prekl.)

[320] Ako to možno cieľavedome vykonať - viď nasledujúce 3 analyticko-prognostické práce VP:

1. «Krátky kurz», čo je jediná práca publikovaná po roku 1998, v ktorej je vysvetlená metrologicky stabilná (a tak predikčne udržateľná) teória analógie viacodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov, na základe ktorej je možné korektne porovnať ekonomiky rôznych regiónov a urobiť reálnu analýzu dynamiky i riadenia ekonomiky viacodvetvového koncernu alebo regiónu.
2. «“Pruh“(prepätie) ekonomiky treba vyrezať»“ je jediná do r. 1998 publikovaná práca, v ktorej sa z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia a teórie analógie viacodvetvových výrobno-spotrebiteľských systémov, skúma vzájomné pôsobenie
   B) špekulatívneho sektora ekonomiky (trh „cenných“ papierov, úverov a podobne) a
   A) sektora reálnej ekonomiky, vytvárajúceho tovary a služby.
3. «Ford a Stalin: O tom, ako žiť po ľudsky».

Nasýtenie trhu produkciou za ceny aktuálneho Cenníka[1] si pri udržaní výroby vyžaduje znižovanie cien. Znižovanie cien vyrábaného objemu produkcie vedie ďalej k

1) zvýšeniu odbytu (čo je vo väčšine prípadov priaznivé) a
2) k strate zisku.

Strata zisku, vychádzajúc zo záujmov tak súkromného výrobcu v kapitalistickom systéme (ako aj zo záujmov ochrany súkromných výrobcov v štáte - superkoncerne) nie je však vždy prijateľná.

T.j., ak zisk padne pod určitú kritickú úroveň, prichádza k obmedzovaniu výroby a znižovaniu počtu zamestnancov.

Tak sa po reťazci (po jednotlivých okruhoch) tovarovej výmeny, v smere obehu peňazí valí vlna straty platobnej schopnosti, spôsobujúca zastavenie jednotlivých produkcii, prepúšťanie zamestnancov atď.

Z dôvodu

A) neschopnosti štátu, a/alebo
B) z vôle mafie, kontrolujúcej cez systém úverovania a tzv. špekulatívne trhy
(v kriminálnom žargóne) stabilitu platobnej schopnosti jednotlivých produkcii, dochádza tak k
C) rozpadu stability bezštruktúrneho(nepriameho) riadenia[2] výmeny tovarov
(prebiehajúcej v rámci procesu celospoločenskej špecializácie a integrácie práce).

Ako ukazujú dejiny davo-„elitárnych“ spoločenstiev, všetko toto nie je nijako spojené so skutočnými životnými potrebami ľudí.

1) T.j., z dôvodu udržania ceny (čiastkovej chyby riadenia) „prebytočnú“ pšenicu spaľovali a topili v mori (hoci hladných bolo dosť)[3];

[1] ZOZNAM CIEN nejakého trhu pre určité kľúčové (hlavné, smerodajné) tovary (resp. komodity), definovaný na nejaké presne vymedzené časové obdobie.
Ger: Warenpreiscourant, fr. Cours des marchandises, eng. *Commodity Price Current*. (pozn. prekl.)

[2] = trhu. T.j., trh, je jedným zo spôsobov, NÁSTROJOV bezštruktúrneho riadenia(=plánovania) distribúcie tovarov a služieb. Na treťotriednych školách pre plebs sa zámerne demagogicky a nelogicky stavia trh do opaku voči plánu. T.j., nástroj dosiahnutia cieľa sa stavia do umelého fiktívneho konfliktu s cieľom samotným. Tak sú dotyční pseudomannažeri a pseudopolitici na pódiu držaní mimo kľúčových aspektov riadenia a nemontujú sa profesionálom (technicko-sociálnym inžinierom) v zákulisí do výkonu moci a monopolne vysoko plateného kšeftu riadenia burzy a globálneho trhu celkovo (s jeho lokálnymi účelovými polygónmi). (pozn. prekl.)

[3] Viď klasika tzv. „mliečnych jazier“(masového vylievania mlieka), maslových hôr, atď. v EÚ, časť podstaty politiky v problematike tzv. GMO i syntetizácie anutričných fejkových (p)Otravín pre plebs, či pseudohumanitárne poskytovanie poľnohospodárskych prebytkov inak bohatým a úrodným krajinám tzv. 3.sveta, s cieľom dumpingového zničenia tamojšieho trhu a vytvorenia maximalizovanej politickej časovo-operačnej závislosti na importe (to sa deje samozrejme aj voči kolóniám v býv. Východnom Bloku, vo Východnej Európe). Namiesto toho, aby nadnárodné korporácie so sídlom na Západe uvoľnili úrodnú pôdu, bane a ropu v neokolonizovaných krajinách tak, aby mohli byť lokálne zdroje využité primárne pre potreby domáceho obyvateľstva. Z toho dôvodu robia Západné „elity“ a ich informačné služby systematicky v posledných stáročiach všade vo svete puče, prevraty, teroristické útoky a vojny ako za čias Starého Ríma. Zahraničné zdroje za symbolickú cenu sú následne doma ešte aj „zdanené“, aby financovali neprimerane vysoký životný štandard svojho vygumovaného plebsu, žeby sa im nebúril a ich otrokársky pyramídový systém bol pre lúzu všade vo svete na prvý pohľad príťažlivý v rámci celkového falošného PR liberálneho fašizmu tejto pseudodemokracie.. (Pre všetkých je taký životný štandard proste principiálne nemožný a je iba mrkvičkou na udičke pre somárikov tzv. farebných revolúcii exportu pyramídového podvodu ako návnady pre puberťákov a feťákov sledujúcich PR seriály holývúdú a považujúcich ich podvedome za realitu). Následne po proxy-obsadení nových zdrojov vzniká už iba konflikt delenia o lup medzi Západnými lokálnymi jelitami a globálnymi jelitami, ktorý ho tiež používajú ako zdroj na zasa svoje dlhodobé operácie. Viď aj podstata tzv. daňových rajov, dvojitého a trojitého zdaňovania, operačné systematické zneužívanie DPH krajinami, kde sa súkromno-korporátne tlačia peniaze(definujúce miesto spotreby) a pod. Pričom sú DPH-kolotoče len drobnou

2) vysoká nezamestnanosť sa vyskytovala aj v čase, keď ľudia nemali kde bývať, lebo NEbolo postavených dosť domov a chýbalo mnoho iných základných výrobkov a pod.
3) atď..

V dôsledku kríz z „nadvýroby“ dochádzalo u podnikov, ktoré boli do začiatku krízy štruktúrne vyčlenené(samostatné) a následne platobne neschopné, k vnútroodvetvovej koncentrácii riadenia smerom k direktívno-adresnému spôsobu.

Tak boli postupne formované vnútroodvetvové monopoly a viacodvetvové koncerny s cieľavedomým direktívno-adresným riadením priebežného výrobného procesu.

Sledované relatívne „zisky“ a „straty“ ich vnútroštruktúrnej výmeny tovarov slúžili pomocnému cieľu: nepriamemu a celkovému vyhodnocovaniu efektívnosti jednotlivých výrobných prevádzok v podmienkach vzniknutej a formujúcej sa konjunktúry trhu, cenníkov a fondu pracovného času.

Koncerny však rovnako ako predtým, nechcú zlikvidovať Cenník ako taký.

Okrem toho má každý koncern nemalé množstvo malých(v porovnaní s ním) firiem, ktoré sú na ňom finančne-úverovo (*resp. dodavateľsko-odberateľsky) závislé, PRIČOM MU ALE NAOKO NIE SÚ ADMINISTRATÍVNE DIREKTÍVNO-ADRESNE PODRIADENÉ, aj keď slúžia jeho základným potrebám.

Ani tieto malé firmy tak nie sú zainteresované na likvidácii Cenníka ako takého.

Kontrolujúc nemalý podiel odvetvovej výroby (ba i niekoľkých odvetví), majúc svoje vlastné banky, udržuje a podporuje koncern po dohode s „kolegami“[1] stabilitu svojej platobnej schopnosti stanovením monopolne vysokej ceny na výrobu a v ťažkých situáciách, v prípade nevyhnutnosti aj zbavovaním sa periférie firiem, ktoré na ňom úverovo a inak finančne, *resp. dodávateľsky závisia(*princíp Fénix).[2]

Zainteresovanosť na stálosti odbytu produkcie v podmienkach nezodpovedného súkromného podnikania potom vedie k tomu, že na určitej etape rozvoja trhovej ekonomiky výrobcovia, VYHÝBAJÚC SA PLNÉMU USPOKOJOVANIU spoločenských potrieb, vedome vytvárajú UMELÝ DEFICIT, s cieľom podpory a stimulácie dopytu.

Obmedzenie zdrojových možností výroby umožňuje podporovať vlastnú primárnu výrobu a jej základ – t.j., vlastnú stabilnú platobnú schopnosť na úkor zabezpečovania zákazníkov náhradnými dielmi a servisom.[3]

---

zložkou celkovej lúpežnej mechaniky inak za normálnych okolností(Koncepcie) správneho DPH-princípu. (pozn. prekl.)

[1] „konkurenciou“ (= kartel), čo je oficiálne ilegálne, ale vždy sa potichu robilo a robí. T.j., jedným z primárnych konečných cieľov každej väčšej firmy(ako mafie) daného Západného pseudoliberálneho totalitného režimu je od staroveku dosiahnutie monopolu, obsadenie trhu, diktovanie cien a blokovanie akéhokoľvek ďalšieho rozvoja (čo je jedným z konečných politických cieľov vrcholného biznisu, avšak mimo pre elity kľúčových technológii). Viď známe i menej známe dlhodobé globálne kartely, kauzy v automobilovom priemysle, IT (MS, IBM, DELL, ..), atď. a pod. (pozn. prekl.)

[2] Prípadne aj vlastných divízii, ich dočasným, či plným outsourcingom, sťahovaním prevádzok do finančných kolónii a riadenia do tzv. daňových rajov a spomínaným tzv. „kreatívnym účtovníctvom celkovo“ (pozn. prekl.)

[3] Viď zadĺženie zasa koncernov voči správcom klubov akcionárov banksterských asociácii, resp. tej jednej, dávno jedinej existujúcej globálnej privátnej bankstersko-mafiánskej asociácie, ktorá je de-facto v konečnom dôsledku majiteľom celého trhu (monopolne rozdáva bankové licencie), planéty. „Chcem celý svet a k tomu 5%“: motor konzumnej spoloNEčnosti = princíp dočasnej mechaniky otrokárskej formy globalizácie. Po „Veľkej žranici“ vyvolených 5% z národov a hlavne ich lokálnych jelít, nasleduje z pohľadu globálneho manažmentu nevyhnutné celoplošné systematické obmedzenie spotreby v novom udržateľnejšom(stabilnejšom)

Tomu istému cieľu slúži napríklad organizovanie cyklických „rozmarov módy“, v dôsledku ktorých spotrebiteľ vyhadzuje ešte celkom dobre použiteľné veci, ktoré však akože už vyšli z módy.

*Ďalej tzv. „kurvítka“, pseudoekológia bezolovnatých pájok a ďalšie objektívne nekoncepčné iniciatívy nedovzdelaných blbcov, podporených PR-mašinériou zvrhlých úplatných profesionálov apod..

Všetko to je asi najlepšie vidieť na skládkach použitých áut v USA, kam sa dostávajú autá, ktoré hoci mali niekedy už aj viacero majiteľov, by bez problémov mohli ešte slúžiť aj 10 -15 rokov. T.j., nebyť „výstrelkov“ módy v situácii nasýteného trhu, prejavujúcich snahy automobilového giganta udržať ceny hore[1].

Tento príklad možno pomerne jednoducho prebrať aj na hladný automobilový trh býv. ZSSR a v podstate aj býv. Východného Bloku celkovo:

1) Starší model - automobil „Pobeda“ slúžil v starostlivých rukách 20 - 30 rokov, niekedy aj 40;
2) Novší „Žiguli“(Lada) sa rozpadol za menej ako 10 rokov.

Príčinou takejto na prvý pohľad absurdity, bola snaha koncernu VAZ orientovať sa na trhy nasýtené produkciou a podliehajúce „výstrelkom módy“. Avšak v podmienkach hladného automobilového trhu bývalého Východného Bloku to bolo mrhaním fondu pracovného času a zdrojov[2].

V marxisticko-leninistickej literatúre sa tieto a ďalšie javy prejavili a boli označené ako hlavný paradox kapitalizmu, ktorým je rozpor medzi

A) **«celospoločenským charakterom práce ako takej»** a
B) **«súkromnou formou distribúcie produkcie[3]»**.

Pretože v marxizme sú uvedené pojmy vnímané ako prvobytné[4], nedarí sa odhaliť ich vnútorné súvislosti. Väzba[5] medzi nimi sa odhaľuje až cez Teóriu Riadenia. Tá (TR) ich súvislosť opisuje ako **<u>malú hĺbku zhody vektora cieľov</u>**

A) celospoločenského SAMOriadenia(SAMO-S-Právy) a

ekonomickom režime. Manéver práve prebieha.. jedným z jeho polygónnych predbežných testov bola napr. aj totalitná ideológia s nízkou spotrebou - tzv. marxizmus a jeho niektoré formy. (pozn. prekl.)

[1] Jedným z vrcholov tejto šialenej politiky bol počas umelej krízy v roku 2008 príkaz bánk zrovnať v USA celé mestské štvrte hotových domov zo zemou, aby si plebs musel po prasknutí hypoték brať stále nové úvery. Proste aby cena nehnuteľnosti nedajbože neklesla, no ešte dôležitejšie, aby bol vyvolaný umelý nedostatok, stres-napätie populácie, aby nemala čas myslieť, vzdelávať sa a venovať sa rodinám, aby bolo dosť„lúzy“, bezprízorného kanonenfutteru na ďalšie vojenské operácie globálneho z reťaze utrhnutého konzumom moci zbesilého četníka – USA jelít. Ďalším dôsledkom tejto politiky sú aj doteraz státisíce bezdomovcov a zvýšená kriminalita – obrovský biznis pre sprivatizované väznice a tak lacná pracovná sila pre obrovské nové pracovné tábory – fabriky navrátené z Číny: heslo – väzeň je lacnejší ako Číňan – podobný experiment beží aj v Británii so snahou prelobovať ho v EÚ. (pozn. prekl.)

[2] Ak nešlo neraz aj o prakticky priamu sofistikovanú sabotáž Východoeurópskeho ekonomického systému, čo sa dialo systematicky zradou časti vtedajších lokálnych jelít po tichej dohode so Západom. Pozri konferencia v roku 1985 v hoteli Praha v Prahe a dohoda posledných detailov prenosu moci cez rok 1989 časťou zákulisia lokálneho režimu ČSSR so zástupcami zákulisia a bezpečnostnými službami Západu. Viď sprievodné publikácie a predchádzajúce kapitoly na tému. (pozn. prekl.)

[3] T.j., súkromné vlastníctvo 1) výroby (t.j. pracovných prostriedkov) i 2) distribúcie výrobkov ako takých (obchodu, priekupníkov). Viď aj sprievodné nedostatočne doriešené principiálne právne rozpory medzi ústavným statusom slobody človeka a ním, ako majetkom zamestnávateľa v účtovných položkách.. (pozn. prekl.)

[4] Pôvodné, archetypálne (pozn. prekl.)

[5] Súvislosť, prepojenie (pozn. prekl.)

B) vektora cieľov súkromných štruktúr výroby
v rámci procesu tovarovej výmeny(distribúcie)
a za jeho (procesu) sprostredkovania kreditno-finančným systémom.

Toto protirečenie možno odstrániť len vybudovaním štátu ako superkoncernu, voči ktorému sú všetky «výdaje» a «príjmy» jednotlivých koncernov i malých firiem iba parciálnymi internými «príjmami» a «výdajmi» v rámci jeho vnútornej tovarovej výmeny.

Cielené znižovanie zdrojových kapacít výroby a bujnenie „výstrelkov módy“ sú len výsledkom snaženia súkromných[1] podnikateľov (nezaujímajúcich sa o globálne súvislosti) za účelom udržania platobnej schopnosti vlastnej výroby v podmienkach nasýteného trhu.

Tento jav potvrdzuje z marxizmu známe konštatovanie, že **kapitalizmus vyrába len pre výrobu samotnú a získanie profitu**. Skutočnosť, že vzniká nadbytok tovarov, je iba druhotným dôsledkom výroby pre výrobu samotnú a získanie profitu.

Nadbytok tovarov by bol ešte výraznejší a rýchlejší, ak by sa davo-„elitárska“ spoločnosť vedela v podmienkach tzv. trhovej ekonomiky zbaviť bujnenia „vrtochov módy“ na všetko, čo sa vyrába.

„Vrtochy módy“ sú organizované koncernami PODRIADENÝMI finančno-úverového systému, ktorý je profesionálne koncipovaný zámerne tak[2], že vo vzájomných vzťahoch platobnej schopnosti je pre podnikateľov výhodnejšie zorganizovať umelý deficit ako likvidovať samotný deficit spolu s Cenníkom (ktorý je reálne vlastne celkovým vektorom chýb riadenia) a uvoľnené zdroje sociálneho systému preorientovať na spustenie inej produkcie.

Tzv. klobásové kauzy i ohľadom uhynutých prasiat, váľajúcich sa v jarkoch v niektorých krajinách bývalého Východného bloku rokoch 1980 -1990 a podobné konanie v zberných dvoroch, či plytvanie v štátnych obchodných skladoch sú rovnakým umelým vytváraním deficitu, avšak nie na úrovni nadnárodného koncernu, ale drobného „družstva“. Riešiť tento jav zavedením prídelového systému vo vzniknutom chaose je hlúposť[3].

[1] Ale egocentrických (pozn. prekl.)

[2] Viď DVTR a metódy nepriameho riadenia. T.j., v tomto prípade formovania informačného poľa tak, že sa jednotlivé objekty(podnikatelia) budú „prirodzene“ akožespontánne správať tak, aké parametre trhu ako veľký nadnárodný hráč, napr. bankový monopolista nastavím. „Ovce majú svoje potreby a zvyky a keď ich dostatočne odpozorujem, môžem ich ako bača ovplyvňovať zmenou podmienok ako každé domáce zviera.“ Tak sa zhruba vrchní (a?)sociálni inžinieri pozerajú na populáciu. Navyše ju stále menej kvôli robotizácii potrebujú. Ako by si bača inú obživu našiel. Otázka, čo s bezprízornými otrokmi? - z jeho pohľadu, keď mu potom už len „jeho lúku ničia“ - „zopár bystrejších na obsluhu, výrobu a programovanie strojov a ostatných..“ Toť jedna z otázok, ktorá sa rieši tam „hore“ na pyramíde (morálne dole).. v skutočnom pekle. (pozn. prekl.)

[3] Zčasti išlo aj o systematické sabotáže, spolu s neskoršími masovými amnestiami pomocou kolaborantov atď., čím sa vytvoril predpoklad na neskoršiu kriminálnu akožeprivatizáciu, ako plánovaný krycí operačno-kamuflážny medzistupeň pred priamym ovládnutím zdrojov novoobsadených kolónii zahraničným správcovskými tzv. „investormi“, budovaním obrovských otrokárskych pracovnych táborov(fabrík), atď. Porovnaj obsadenie cudzieho územia v stredoveku – kráľ(banksterská asociácia) a jeho (feudáli) korporácie so svojimi vlajkami (logami, brandingami), ktorí sa priamo zúčastnili finančne a logisticky na ťažení podporou lokálnych akoženeziskoviek, rôznych mienkodeformných „fondov“, niekedy priamo aj pučov, či vyslovene terorizmu, resp. optimalizáciou sietí distribúcie psychotropných látok, nákupom dostatočného „fondu“ presstitútiek a médii na riadenie verejnej mienky kolónie celkovo, atď. a pod. Tzv. korporácie, ako koncepčne financistickým štruktúram globálnej politiky podriadené výkonné subjekty nadnárodnej politiky, už dávno nahradili vo funkcii nástrojov býv. tzv. národnostné štáty. Definitívna bodka bola vyslovená v podstate počas krízy v roku 2008, keď boli jednotlivé krajiny (včítane EÚ a USA) potupne vydieraním(inak akožekolapsom finančného trhu, rovnajúcom sa dôsledkami svetovej vojne) otvorene donútené uhradiť náklady operačnej globálnej obrovskej a dlhodobej kriminálno-genocídnej činnosti banksterov a korporácii zo svojich vlastných štátnych rozpočtov (t.j., od občanov vybranými daňami - namiesto ich použitia v zdravotníctve, vzdelávaní, na dôchodky,..). = Debilizácia a redukcia populácie, z dôvodu masívneho zvýšenia rakoviny a kardiovaskulárnych

Plánovaná ekonomika býv. ZSSR[1] NEbola schopná vytvoriť sľubovanú hojnosť produktov, hoci sa javila byť až do roku 1985 najväčším svetovým monopolom, štátom-superkoncernom.

Dialo sa tak z dôvodu

A) jeho koncepčnej podriadenosti nadnárodným štruktúram a

B) neudržateľnosti systému plánovania, miešajúceho 1) zavádzajúcu(čiastočne chybnú) terminológiu marxizmu s 2) metrologicky neschopnými bilančnými modelmi, s 3) neurčitými vektormi cieľov a 4) neurčitými vektormi chýb v celkovej algoritmike riadenia ekonomiky.

V ekonomickej vede sa táto koncepčná neurčitosť následne prejavovala ako stotožňovanie(zámena)

a) čiastkových „ziskov" a „strát" vo vnútroštruktúrnej tovarovej výmene superkoncernu býv. ZSSR s

b) reálnymi ziskami a stratami súkromnej, štruktúrne oddelenej výroby v trhovej ekonomike kapitalizmu.

Keď si OFICIÁLNE vedenie krajiny začalo uvedomovať, že výlučne direktívno-adresný (štruktúrny) spôsob riadenia nepostačuje na efektívne riadenie celospoločenskej výroby, dochádzalo k nerozvážnym, koncepčne nevyzretým (nedostatočne gramotným) preberaniam „trhových mechanizmov" zo Západu.

Ďalej prichádzalo k snahám interpretácie „trhových mechanizmov" Západu v terminológii marxizmu v podmienkach, no, keď aj nie priamo socializmu, tak aspoň pokusu o vytvárania socializmu.

Napr. Japonsko, ako koncepčne samostatná krajina, je na Západe často vníma ako štát-superkoncern (Japan incorporated) práve preto, že v praxi dokazuje efektivitu[2] štátu ako superkoncernu v konkurenčnom boji.

Stredná vrstva zdivelej časti nomenklatúry(manažmentu) býv. Východného Bloku vnímala

a) vnútroštruktúrny obeh peňazí v superkoncerne ako prehadzovanie peňazí z jedného vrecka do druhého a

b) na «vytlačenie» nových peňazí štátom sa žiaľ pozerala ako na napĺňanie svojej potreby v prípade, že sa tieto zásoby obeživa vyššie uvedeným spôsobom minú.

Tento asociálny sebecký mechanizmus vyústil až do vysloveného nezáujmu riaditeľov výrobných úsekov o vedecko-technické novinky.

Vo „vyššej vrstve" nomenklatúrny (manažmentu) rovnaké nechápanie ústilo do

---

chorôb z dlhodobého umelo-deprivačného stresu, potratov, keďže si mladé rodiny na aspoň základnej životnej úrovni deti väčšinou proste nemôžu dovoliť, systém hypo. atď. apod. Viď mnoho miliónov mŕtvych a nenarodených len v EÚ po danej eugenickej operácii neoliberálnych fašistov. Nasledovalo násilné miešanie obyvateľstva a dovážanie kulturologicky nekompatibilných jedincov, väčšinou lúzy z aj za tým účelom korporáciami cez úžeru a korupciu neustále rabovanej a bombardovanej Afriky, Blízkeho Východu, atď.. Rozdeľuj a panuj + tzv. homogenizácia populácie, odnárodnenie a vzájomná anihilácia kultúr pod zástavou akožeprirodzeného miešania(postupného varenia žiab) do ľahšie manipulovateľnej masy bez dejín (a´la USA), opätovný prepis dejín propagandou podstatne horšou, profesionálnejšou ako za Goebbelsa, LGBTerorizmus, feminacizmus, Antiwhite-rasizmus, atď.. (pozn. prekl.)

[1] A v podstate celého Východného Bloku (hlavne RVHP – čiastočne analógia dnešnej EÚ). (pozn. prekl.)

[2] I tam sú síce chyby a tzv. Japonský model isto nie je dokonalý, ale i Západ ho konkurenčne rešpektuje, ba v mnohom dáva iným i sebe za príklad. Vzostupujúci čínsky neokonfuciánsko-marxistický ultrakapitalistický model, indický neokapitalizmus sa spolu s ďalším modelmi taktiež v mnohých funkčných procedurách Japonskom inšpiruje (pozn. prekl.)

A) plánovania finalizácie produkcie pri vyjadrení jej hodnoty(nákladov) v **reálnych cenách**

B) za súčasného plánovania 1) sortimentu výroby, 2) noriem a 3) objemu produkcie, v **naturálnej forme** účtovania[1].

Z pohľadu teórie riadenia je

A) **plánovanie rastu objemu výroby** pomocou vyjadrenia jej nákladov(hodnoty) *v reálnych cenách* podľa ktorejkoľvek položky Cenníka, **v podstate**

B) **plánovaním rastu vektora chyby**, ba dokonca (pre neznalých paradoxne) plánovaním zväčšovania jeho rozmeru.

A práve tým sa žiaľ vlastne zaoberala ŠPK (Štátna plánovacia komisia) po reforme v r. 1965. Z toho následne postupne vznikol „nový systém plánovania a ekonomickej stimulácie“, navrhnutý J. Libermanom, s ktorým sa N.S. Chruščov „náhodou“ stretol v USA, po čom sa J. Liberman stal akože „náhodou“ ideologickým šéfom ekonomickej „reformy“ aplikovanej v býv. ZSSR (*s pôsobnosťou prakticky v celom býv. Východnom Bloku). Marxisticko-leninistická politická ekonómia s jej

a) zdvojenými účtami jednej a tej istej produkcie a

b) nenulovým zvyškom „S“ v štruktúre celospoločenského kapitálu

maximálne vyhovovala tejto „reforme“(deforme), akoby jej na mieru šitá bola..

*I lačno hľadel Západ na zdroje i otrokov z Východnej Európy..(a tradične nielen).

Blahobyt národov Východného Bloku tak začal vo finančnom vyjadrení veľmi rýchlo rásť[2]. A áno blahobyt akože rastie aj teraz, čo si každý môže všimnúť na raste cien a údajoch o raste výroby pre blaho populácie, ale iba v jeho finančnom vyjadrení[3].

---

[1]Plánovanie nákladov v ich finančnom vyjadrení bez pochopenia toho, že sadzobník cien je finančným vyjadrením vektora chýb riadenia, antagonizuje(dáva do protikladu, konfliktu) zvnútra celý systém plánových ukazovateľov(charakteristík), tvoriacich vektor cieľov riadenia. Dlhodobé plánovanie je potrebné vykonávať(spravovať) v jeho finančnom vyjadrení (Pozri náš «Krátky kurz..»), nie však v reálnych ale v stálych cenách od okamihu začiatku odpočítavania postupnej optimalizácie ekonomiky na stabilný model rozvoja, ponechajúc si možnosť cenotvorby väčšiny cien, okrem pomerne ohraničeného počtu cien, ktoré majú kľúčový význam z pohľadu celosupersystémového riadenia. Tieto kľúčové ceny tvoria bázu (základ) cenníka, resp. tzv. BC - Bazálny(alebo primárny) cenník. Bazálny Cenník je krátky zoznam cien, ktorých zvýšenie spôsobí rýchle zvyšovanie cien všetkých ostatných.

Úplne prvotná-primárna báza sadzobníka cien sú sadzby za energetiku:

t.j. ceny za energonosiče (*ropa, plyn, uhlie,.. prepočítavané už dávno i vo vzájomnom vyúčtovaní v kWh – viď Energoinvariant ako krytie obeživa) a tarify za energiu v distribučných sieťach elektriny a tepla. Pozri tiež práce :

- VP ZSSS rok R 2010 «Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom je kľúčom k úspechu ekonomického a celkového kultúrneho rozvoja spoločnosti».
- M.V. Veličko, V.A. Jefimov «Cesty zdokonaľovania riadenia inovatívneho rozvoja a modernizácie krajiny». Publikované v zborníku: Riadenie sociálno-ekonomických systémov v podmienkach modernizácie (kolektívna monografia v dvoch častiach pod redakciou A.N. Plotnikova). Časť 2. – Saratov: vydanie v CPM «Business Academy». 2010. — 384 str. / — str. 311-353. Okrem toho publikované na internete:

  http://homeland.3dn.ru/load/koncepcija_obshhestvennoj_bezopasnosti/knigi_drugikh_avtorov/velichkl_v_m_efimov_v_a_puti_sovershenstvovanija_upravlenija_innovacionnym_razvitiem_i_modernizaciej_strany/33-1-0-122. (*presťahované na Ruidea.org)

[2] Viď tabuľka v Časti I, kapitola VI.

[3] Pozri podobné účtovné triky tzv. „kreatívneho účtovníctva“ v dnešnej globálnej ekonomike, vykonávané na nadnárodnú zákazku v 1.rade rôznymi hlboko korupčnými akoženezávislými ratingovými agentúrami pri x+1 metódach výpočtov HDP a množstva ďalších „ekonomických parametrov“ s funkciou operačnej dymovej clony neokoloniálneho vykrádania celých kontinentov. (pozn. prekl.)

*O kvalite produkcie ani nehovoriac - viď (p)otravinový priemysel, veľká časť farmabiznisu a privatizované zdravotníctvo celkovo, korporátom odborne vytunelované dôchodcovské fondy (dodatočná páka na vydierania štátov), nadnárodne riadená likvidácia školstva a totálna debilizácia plebsu aby sa nebránil pred postupnou porážkou. I korporátne kolaborujúce presstitútky, že by na zákazku hlavne megakrádež tunelovú na Západ prekryli a chaos a nenávisť vytvárali, na tu a tam pomerovo drobné úplatky úradníkov a hlavne pronárodných politikov jačiac ukazujú (oproti stovkám miliárd €, kradnutým z býv. Východného Bloku globálom), atď. apod.(pozn. prekl.)

S mierou posilňovania pozícií „prvkov chozrasčotu[1]“ začalo byť v ZSSR presadzované riadenie (manažment) pri ktorom dominovali

a) finančné ukazovatele nad
b) reálnym rozsahom i kvalitou sortimentu a
c) produkčnými normami celkovo

To viedlo k rozpadu národného hospodárstva(ekonomík jednotlivých krajín), pretože

A) rast čisto peňažnej hodnoty vyrábanej produkcie **v reálnych cenách** znamenal vlastne iba

B) rast vektora chýb riadenia v spoločnosti čo do jeho

1) absolútnej veľkosti, ako aj
2) rozmeru[2].

Práve s tým je spojený „mechanizmus definovania nákladov“ v «príkazovo-administratívnom» systéme.

Pritom sú požiadavky príkazovo-adresného riadenia vyššej riadiacej vrstvy ako napr.:

znižovať spotrebu materiálov, energií, zvyšovať produktivitu práce atď..

osekávané vedením každej samostatnejšej výrobnej štruktúry, činnosť ktorej je kontrolovaná podľa finančných ukazovateľov objemu výroby v danej štruktúre v reálnych cenách.

No vyššie úrovne riadenia(manažmentu) ešte

1) orezávajú z výroby aj svoj domnelý „zisk“,
2) robia ich „platobne NEschopnými“ vo vnútroštruktúrnom kolobehu výmeny tovarov v rámci superkoncernu a
3) nedávajú nižším štruktúram možnosť prejavovať iniciatívu pri využívaní momentálne voľných výrobných kapacít.

Dôsledkom tohto všetkého «prvky chozrasčotu» nevytvorili systém bezštruktúrneho riadenia, ale dodatočne paralyzovali systém direktívno-adresného štruktúrneho riadenia[3].

---

[1] **Chozrasčot** (rusky хозрасчёт) byla v socialistické ekonomice metoda plánovitého vedení hospodářství v podnicích, která vyžadovala, aby náklady a výsledky výroby byly srovnávány v peněžní hodnotě, aby výdaje byly kryty z příjmů podniků, a aby byla zajištěna rentabilita výroby. Šlo o pokus aplikovat kapitalistický koncept zisku na plánované hospodářství socialistických zemí, zejména Sovětského svazu. Chozrasčot je zkratka resp. akronym z ruského slovního spojení *chozjajstvěnnyj rasčot*, což v přesném překladu do češtiny znamená "hospodářský rozpočet".

[2] Jednotlivých parametrov výroby. Viď aj procesy kumulácie chýb v produkcii, horizontálne a vertikálne šírenie kazovosti výrobkov, atď..(pozn. prekl.)

[3] Ako hlásili rádiové stanice „spoza kopca“, v Švajčiarsku J. Libermanovi postavili pamätník. Práve za to, čo sme tu popísali. Za nič viac, no ani za menej.. * T.j., oslavný pamätník za dlhé a veľké utrpenie a predčasnú zbytočnú smrť mnohých miliónov ľudí býv. Východného Bloku .. (a pôžitok zopár grázlov s ich „bielymi záhradnými negrami“ vo Švajci + ich „dôchodky“ + niekoľko kriminálnikov v offshoreoch a niekoľkých ďalších Západných krajinách.) (pozn. prekl.)

Trhové reformy perestrojky sa stali možné len po tom, keď vyššie OFICIÁLNE vedenie krajiny prišlo k záveru, že nezvláda riadenie superkoncernu. Konceptuálna nesamostatnosť oficiálneho vedenia vyústila do prijatia a realizácie koncepcie, ktorá bola v podstate koncepciou rozdelenia superkoncernu na jednotlivé firmy. Podľa tejto koncepcie majú byť následne tieto firmy pohltené(akože samy vsiaknuť) do Euro-Amerického syndikátu s právami nádenníkov(otrokov), hoci správne riadenie superkoncernu býv. ZSSR (a Východného Bloku) ho mohlo vyniesť nad akúkoľvek konkurenciu.

Pojem „Sovietska moc“ má viacero významov. Možno ho chápať aj ako moc rád, t.j. moc tých kolektívov ľudí, ktorí dávajú rady oficiálnemu vedeniu.

Preto má stará pieseň vskutku pravdu, keď hlása:

«Sovietska (poradná) moc silu veľkú má.. »

Teda:

1) Ak dáva soviety (po slovensky: „rady“) oficiálnemu vedeniu ZSSR Rada Národnej Bezpečnosti(NSC) USA, tak bude výsledok jeden.
2) Ak je ale ZSSR zvrchovaný[1] štát, tak Rada bezpečnosti USA hovorí,
   že sa «príliš veľa za posledných 15 rokov natrpeli»
   (tak direktíva Rady bezpečnosti NSA USA 20/1 z 18.08.1948 charakterizuje obdobie po roku 1933, keď bola neobmedzená moc trockistov-internacistov zničená stalinizmom).

Vybudovanie reálne spravodlivej spoloČnosť si vyžaduje maximálne obmedzenie špekulantstva a vytvorenie systému prekážok takých, aby peniaze z finančných špekulácii nejakých nájomných šmejdov(špekulantov) nemohli byť zmenené na kapitál. Z toho dôvodu sa v podmienkach *skutočne sociálnej ekonomiky nesmú výrobné prostriedky celospoločenského významu a záujmu predávať súkromným fyzickým osobám[2].

Cieľom DSVPO (**<u>Dvojokruhového systému vnútorného peňažného obehu)</u>** v býv. ZSSR (aj v ČSSR a Východnom Bloku celkovo pozn. prekl.) bolo SKOMPLIKOVAŤ

A) ŠPEKULÁCIU AKO TAKÚ A AJ

B) KAPITALIZÁCIU ZISKOV ZO ŠPEKULATÍVNYCH OPERÁCII

počas celého prechodného obdobia smerovaného k skutočne sociálnej ekonomike i počas samotného sociálneho (resp. „socialistického“) rozvoja.

INÝCH PRÍČIN PRE JEHO (DSVPO) EXISTENCIU NIET.

Okruh bezhotovostného obehu zabezpečoval vnútroštruktúrnu tovarovú výmenu na „trhu“ výrobnej sféry[3], štátneho aparátu a fondov spoločenskej spotreby štátneho superkoncernu, ktorý bol na ceste sociálneho[4] vývoja. Okruh hotovostných obratov zabezpečoval potreby „trhu“ sféry osobnej spotreby a vzájomných finančných vyrovnávaní sa občanov medzi sebou.

[1] Autokracia. Svoj-právnosť. Konceptuálna moc je vo svojej prirodzenosti, svojou podstatou autokratická a je mimo tzv. „väčšinových“ demokratických procedúr, aj keby ňou disponoval hoc i len jeden človek. Autokracia občanov, ako konceptuálna gramotnosť Človeka, je základom skutočnej demokracie. Schopnosť riadiť = tvoriť, sTrojiť, je celoplošná gramotnosť 21.stor. Viď aj základy univerzálneho riadenia, manažmentu a prvé tri etapy PFR(Plnej funkcie riadenia) v publikácii DVTR(KSB zväzok I.) (pozn. prekl.)

[2] Ale len právnickým (*so špeciálnym, zákonom definovaným statusom, aby nemohli svoje postavenie protispoločensky zneužívať - pozn. prekl.)

[3] Dodávateľsko-odberateľskom (pozn. prekl.)

[4] Resp. „socialistického“ (pozn. prekl.)

Voči vzniku súkromného kapitálu v rukách fyzických osôb môžu byť postavené tieto prekážky:

a) sťaženie bezhotovostného prevodu nominálneho[1] zisku z výroby (vo vnútornej tovarovej výmene superkoncernu) do hotovosti a tak do následných špekulatívnych operácii[2];
b) sťaženie investovania osobného alebo mafiózneho korporátneho kapitálu do špekulatívnych obchodných operácii;
c) vyváženosť obratu štátneho a družstevného maloobchodu a sféry služieb voči fondu štátom vyplácanej hotovosti občanom v tom istom období;
   Túto vyváženosť možno zabezpečiť 1) pružnou cenovou politikou a 2) prevahou objemu štátnych úverov nad 3) objemom osobných úspor obyvateľstva, nevyhnutných pre ich vlastné finančné manévre;
d) znemožnenie anonymných vkladov a obmedzenie úspor na osobných a rodinných účtoch na úroveň postačujúcu pre bežné životné náklady, avšak vylučujúcu parazitizmus;
e) komplex opatrení, umožňujúcich kontrolu nad prevodom veľkých peňažných objemov z osobných účtov občanov;
f) opatrenia, ktoré urobia neúčelným patologické „hromadenie“ hotovosti[3] (časové obmedzenie platnosti bankoviek, zrušenie bankoviek s vysokou nominálnou hodnotou, platenie veľkých nákupov šekmi na meno a pod.)[4];

[1] Merný, menovitý - v číselnom vyjadrení (pozn. prekl.)

[2] Pred rokom 2008 bolo cca. 97% svetového obeživa viazaného v špekulatívnych operáciách na burze a iba 3% boli kryté reálnym vyrobeným tovarom a službami (ekvivalent kWh). Po roku 2008 klesol tento pomer z týchto absurdných 3% na šialené menej ako 1%. T.j. nominálne množstvo obeživa prevyšuje množstvo ročne vyprodukovaných reálnych tovarov a služieb o viac ako 10 000%. Pritom hotovosť tvorí z obeživa iba nejaké 2-3%. Ostatné obeživo sú len čísla na počítačoch. Krytie zlatom s jeho max. cca. 200 000 t celosvetovo, nezodpovedá potrebám globálnej ekonomiky v tom zmysle, že by jeho cena v danej situácii „odstrelila strechu domu“. T.j., vzrástla by okamžite o minimálne 10-násobok podľa rozličných prepočtov a rástla pravdepodobne ďalej(pričom reálna cena zlata voči jeho spotrebe hlavne v priemysle a zdravotníctve je zasa aktuálne naopak – silno nadhodnotená). Takou operáciou by teda globálna ekonomika takmer okamžite skolabovala, s následkom série viac-menej nevyhnutných vojenských konfliktov, potenciálne s jadrovými zbraňami a tak veľmi pravdepodobne globálne fatálnych. Globálna deflačná politika na tejto báze je samozrejme už inou náväznou tému podobne, ako paritné krytie obeživa košíkom komodít(v neposlednom rade včítane Energonosičov a nielen drahých kovov), surovinových zdrojov, prípadne technológiami, či ideálne veľmi pravdepodobne spomínaným energozabezpečením = Energom (t.j., kWh). Energoinvariant totiž zatiaľ najlepšie reflektuje, a presnejšie iniciuje reálny objem výroby a služieb – viď DVTR a KSB zväzok II. Preto i taký záujem nadnárodných finančných domov za posledné roky o investície do energetiky - aby sa chránili pred nadchádzajúcou nevyhnutnou globálnou celoplošnou transformáciou finančného sektora, s o.i. odpisom obeživa, viazaného v drvivej väčšine proprietárne v akoženevytrekovateľných špekulatívnych operáciách. (pozn. prekl.)

[3] Lebo peniaze tak vlastne nie sú v obehu(sú „v ponožke pod posteľou“) a chýbajú v „krvnom obehu“ ekonomiky, v produkcii. V niektorých západných ekonomických modeloch sa tento problém riešil podobne, ako s tzv. Gastrolístkami – každá bankovka má obmedzenú platnosť (väčšinou 1 rok), prípadne sa napr. každý kvartál, či dokonca každý mesiac postupne znižuje jej hodnota, aby bola motivácia držať ju čo najviac v obehu, t.j., aby „urobila daná bankovka svoju prácu v čo najvyššej možnej miere“ (maximalizácia intenzity obehu). Ľudia tak nesedia na peniazoch, ale sú nútení naozaj ich nechať pracovať. Zároveň je tak aj sprievodný, v istom zmysle primárny efekt utužovania komunity obrovský. Viď spomínaný Model Wörgl podľa ekonóma Silvia Gesella a obrovský hospodársky boom, ktorý naštartoval tento typ ekonomiky, založenej na emisii vlastnej úrokovo nezaťaženej meny, označenej iba regresnými kolkami za Veľkej hospodárskej krízy v r. 1932. T.j. pred jeho zámerným vonkajším zničením bankstermi z viedenskej lokálky. Preto sú aj konkrétne napr. Gastrolístky v prípade prevzatia ich emisie štátom z akýchkoľvek dôvodov, takou obrovskou príležitosťou na riešenie väčšiny aktuálnych lokálnych sociálnych problémov (a modelovo v podstate i globálnych) nie len u nás, ale prakticky kdekoľvek na svete. Viď aj duálny hybridný finančný model riadenia biosférne udržateľnej ekonomiky Gastro-Energo. (pozn. prekl.)

[4] Viaceré z týchto opatrení sa postupne realizujú už aj v EÚ. Nasledovať bude musieť pravdepodobne nevyhnutne skôr - či neskôr spomínaná transformácia kreditno-finančného sektoru a bánk na bezúročné investičné spoločnosti, reprivatizácia pozemkového fondu napr. cez zvyšovanie daní z nehnuteľností (čo sa

g) rušenie tých firiem(včítane družstiev) a konfiškácia osobného majetku ich vedenia, ktoré porušia pravidlá manipulácie s hotovosťou;
h) Pri likvidácii výrobných fondov firiem[1]: Zákaz výberu vyšších objemov hotovosti, ako sú maximálne povolené úspory(sumy na účte) občanov a rodín celkovo.
Ďalej: opakované likvidácie s takýmto typom výberu hotovosti nepovoľovať skôr, ako je stredné štatistické obdobie kumulovania maximálne povolených súm);[2]

Je samozrejmé, že uvedené opatrenia nemôžu byť efektívne sami o sebe.
Sú totiž logicky iba časťou podsystému **SAMO-riadenia (SAMO-S-Právy)** spoloČnosti a prospešné môžu byť[3] len pri ich použití spolu paralelne s univerzálnymi prostriedkami riadenia vyšších úrovní.

Finančno-úverový systém vôbec nie je
A) objektívny fakt(danosť), ktorému sa spoločnosť má prispôsobiť, ale
B) univerzálny prostriedok(nástroj) SAMO-riadenia spoločnosti na úrovni štvrtej priority.
Konštrukcia i práca tohto nástroja musia byť podriadené vlastnému cieľa-vedomému zameraniu koncepcie riadenia danej krajiny a nie odkopírované z iných krajín, čo by vlastne znamenalo podvedomé preberanie koncepcie riadenia, často nechápanej ani v tých krajinách, z ktorých je kopírovaná. Import koncepcie riadenia je v podstate pripútanie vlastnej štátnosti na vonkajší(cudzí) systém riadenia prediktor-korektor. Finančno-úverový systém je nástroj riadenia: ak ho nepoužíva štát v záujmoch národa(/národov) svojej krajiny, tak ho používa mafia špekulantov proti národu.

Vzájomná uzamknutosť obidvoch okruhov vnútorného peňažného obehu neznamená, že sú jeden od druhého úplne izolované, ale iba predpokladá ohraničenia tokov peňažných objemov z jedného okruhu do druhého. Nevychádza pritom zo zabezpečenia potrieb(záujmov) štátneho aparátu, ale realizácie každodenného ekonomického života **v rámci zvolenej koncepcie rozvoja spoloČnosti**, uskutočňovanej štátom.

DoStatočne bezpečná spoločnosť si vyžaduje systémovo vytvárať čo najhoršie možnosti pre činnosti nadnárodnej mafie s jej lokálnymi oficiálnymi a neoficiálnymi proxy-pobočkami[4]:
A) narúšaním jej kádrovej(manna-žerskej) bázy pomocou v predchádzajúcich kapitolách popísaných **prvých troch skupín operačných prostriedkov riadenia (/vedenia vojny):**
1. metodologicko-svetonázorových,
2. faktologicko-ideologických a –náboženských,
3. interpretačno-dejinných a -kontextových)
(z celkovo 6 univerzálnych operačných prostriedkov);
B) nabúravaním jej finančných možností, na čo slúži 4. skupina prostriedkov riadenia (kategória ekonomických zbraňových systémov).

taktiež postupne deje), či zákonnú zmenu podstaty takého vlastníctva na dlhodobý prenájom apod.. (pozn. prekl.)
[1] Včítane družstiev (pozn. prekl.)
[2] Ide o spôsoby obmedzovania možností krádeže firemného a spoločného majetku obecne. (pozn. prekl.)
[3] Užitočné; svoju funkciu môžu napĺňať.. (pozn. prekl.)
[4] Banky, korporácie, fondy, (ne?)ziskovky, médiá, atď.. Jej pozitívnu činnosť, resp. zatiaľ celospoločensky nevyhnutnú, naopak, podporovať. Negatívnu činnosť nahrádzať vlastnou pozitívnou, alebo gramotnou politikou mafiu a jej oligarchov k pozitívnej činnosti nútiť. Viď riadenie informačného poľa v celospoločensky konštruktívnom zmysle a nie len zopár nadnárodnými kriminálnikmi pre ich súkromno-mocenské účely. Pozri aj „Základy vedenia studenej(=in-formačnej) vojny“ – v publikácii DVTR. (pozn. prekl.)

V podmienkach dvojokruhového finančno-úverového systému je dôležité neutralizovať faktor kolísania kúpyschopnosti (kúpnej sily) obyvateľstva. Robí sa tak pomocou likvidácie možnosti vzniku inflačného prebytku hotovosti v rámci celkového daného riadeného procesu. Pre znemožnenie systematickej koncentrácie inflačného prebytku v rukách mafie, je potrebný systém štátneho trhu s úvermi. V tomto štátnom úverovom trhu musí byť objem úverovej zadĺženosti celej populácie (v rámci nákupu tovarov jej jednotlivými skupinami) vždy o niečo vyšší, ako objem peňazí naakumulovaný TÝMI ISTÝMI SKUPINAMI OBYVATEĽSTVA[1]. Pritom sa inflačný zostatok vráti štátu(= spoločenstvu občanov) ako platby za úver.

Celospoločensky objektívne najlepším sa javí byť

a) **úver s nulovou percentuálnou sadzbou** a

b) **úver so znížením ceny pri kúpe na úver**,

aby sa úplne odstránili tendencie k súkromnému úžerníctvu.

Je to v rámci procesu celospoločenského rozvoja jeden z prostriedkov zrušenia potreby Cenníka ako takého.

[1] Objem pôžičiek však rozhodne nesmie prevyšovať objem vkladov v násobkoch, či dokonca v 10x, 100x, či 1000x a viac-násobkoch, ako je tomu dnes pri súkromnom systéme tzv. frakčných rezerv – t.j., v podstate požičiavania ničím nekrytých, prakticky v ľubovoľnom množstve z ničoho vyrobených peňazí, súkromnou globálnou mafiou licencovanými podvodníkmi(bankstermi). Celú takúto privátnu operáciu de-facto cyklickej nadnárodnej megakrádeže samozrejme zaplatia občania a daňoví poplatníci. Následne sa hodí pár drobných „strieborniakov“ nažhaveným presstitútkam, aby napísali článok „Kam miznú peniaze“ - o rádovo neporovnateľne menšej, v podstate drobnej korupcii nejakých úradníkov a politikov, aby ďalšia v poradí na zákazku vyfabrikovaná kauza zakryla masovú kriminalitu bankovo-korporátnych majiteľov mediálneho trhu. (pozn. prekl.)

Pri úspešnom rozvoj ekonomického potenciálu spoločnosti je potrebné bez narušenia tovarovo-peňažných bilancií odpúšťať dlhy[1] minulých rokov[2]. To vytvorí situáciu výhodnosti nákup na úver, spolu so súbežným znížením konečných trhových cien pri kúpe na úver, pri porovnaní s cenami okamžitých nákupov. Mnohoročné úspory za účelom nákupu predmetov dlhodobej spotreby sa stanú ekonomicky nevýhodné[3]. Regulátorom kúpyschopného dopytu v takomto systéme je veľkosť prvej splátky, jej podiel na cene produktu a platobný kalendár[4].

Ako nás učia dejiny, je úverová zadĺženosť najefektívnejším spôsob zvyšovania produktivity práce.[5] Po veky tento proces však ovládala siono-internacistická mafia.

Mala by ho však riadiť konceptuálne samostatná-zvrchovaná vláda národa(=štát).

Tento nástroj je totiž možné ZLOMYSEĽNE, alebo z hlúposti prevrátiť aj na štátne ***vedome zámerne matematicky nesplatiteľné*** dlhové otroctvo (tzv. KaBaLa).

T.j., systém štátneho nevoľníckeho ovládania, a presnejšie moderného OTROKÁRSTVA;

---

[1] Viď aj príkaz v Tóre pre židov(na rozdiel od pôvodného judaizmu), aby "svojim" každých 7 rokov komplet odpustili dlhy pre sociálny zmier a zachovanie funkčnosti štátu ako takého, keďže inak dojde vždy ku kumulácii sociálneho napätia a jeho nevyhnutne explózii v tej- či inej forme. Nežidom sa samozrejme dlhy neodpúšťajú, keďže sú(dlhy) nástrojom zotročenia, akvizície otrokov pre akoževyvolený národ, ktorý „má svetu vládnuť".

Pozri Tóra:

(Deuteronómium, 23:19-20, 28:12)

„… a budeš dávať na úver mnohým národom,

ale sám nebudeš brať na úver a budeš vládnuť nad mnohými národmi,

ale oni nad tebou vládnuť nebudú"

A prísľub na záruky budúce:

(Izaiáš 60:10-12)

„Vtedy synovia cudzincov budú budovať steny tvoje,

a ich králi - slúžiť tebe, bo v hneve Mojom Ja som ťa ničil,

no v blahovôli Mojej budem milostivý k tebe."

„I budú vždy otvorené vráta tvoje, nebudú sa zatvárať ni dňom ni nocou, aby prinášaný bol k tebe majetok národov a privádzaní boli ich králi."

„Lebo národy i kráľovstvá, ktoré nezachcú tebe(židovstvu) slúžiť

– zahynú a také národy úplne vykynožené budú".

Talmud komentuje Starý Zákon v rovnakom duchu:

„Majetok gója (nežida, nižšie dobytka) – to je neobývaný kút: kto prvý ho ovládne, ten bude jeho pánom" (traktát "Baba batra" 54, 16).

„Aboda zara", 26, v. a Tosafot pokračujú:

„I najlepší z gójov smrť si zaslúži".

(pozn. prekl.)

[2] Prípadne aspoň „refinancovať" s nižším úrokom, resp. len s istým poplatkom, alebo i bez. T.j., splatenie výlučne istiny, ako medzistupeň. Viď systém tzv. mladomanželských pôžičiek podpory rodín v býv. Východnom Bloku a RVHP, či v niektorých iných krajinách za tzv. socializmu, keď sa pri prvom dieťati a odpracovaných rokoch v družstve, či fabrike, štátnej firme časť dlhu mladej rodine pre jej podporu automaticky škrtala. Pri ďalšom dieťati ešte viac, v niektorých krajinách až na nulu. Spolu so systematickou výstavbou štátnych, družstevných a sociálnych bytov do štátneho bytového fondu. Pozri aj podobnú politiku napr. Rakúska, hlavne Viedne, od ´50 a ´60 rokov 20.stor. prakticky až po dnes, atď. apod. Témy „Reálny socializmus prakticky realizovaný v Rakúsku a Západnom Nemecku pred a po prevrate Východného Bloku v roku 1989"(pozn. prekl.)

[3] Ide o jeden zo spôsobov, ako dosiahnuť to, aby boli peniaze v obehu a nechýbali spoločnosti ako celku, t.j., aby neležali niekde pod vankúšom. Spôsobov na to je samozrejme viac (viď mesačné kolkovanie a´ la Wörgl, či jeho modernejšie varianty a pod.)

[4] Ide samozrejme iba o jeden z možných spôsobov riadenia trhu. Podobných nástrojov je viac. (pozn. prekl.)

[5] Ako vidíme, má však aj mnohé riziká, ako a) rast kriminality a sociálneho napätia pri nesprávnom nastavení, b) ničenie prírody, keďže sa veľká časť optimalizácie deje nielen na úkor zamestnancov, ale hlavne životného prostredia, konzumného montovania spomínaných „kurvítok" a projektovania zámerne krátkej životnosti výrobkov celkovo, „aby sa točili" kvôli splátkam úverov „investorov" atď. apod. (pozn. prekl.)

Aby k tomu nedošlo, je potrebné zabezpečiť SAMOriadenie (SAMO-S-Právu) spoločnosti.

Pri nedostatočných objemoch výroby v spoločnosti plní úlohu regulátora tovarovej výmeny finančný-úverový systém.

Okrem tejto úlohy OD NEHO SPOLOČNOSŤ V PODSTATE NIČ INÉ ANI NEPOTREBUJE.

Pre zabezpečenie tejto úlohy musia peniaze vo finančnom-úverovom systéme CIRKULOVAŤ[1]. T.j., tak nedostatok, ako i prebytok sú nežiadúce a nebezpečné. V súlade s tým je úlohou štátu ako superkoncernu zabezpečiť

a) platobnú schopnosť vo všetkých súčastiach schémy (obr. 2), ako aj
b) vyváženosť cien na trhu v oblasti osobnej spotreby súvisiacej s fondom osobnej finančnej spotreby, ktorý je príslušným spôsobom distribuovaný po jednotlivých sociálnych skupinách.

Za tým účelom musí štát zabezpečiť jednotnosť a vzájomnú neprotirečivosť daňovej, dotačnej a úverovej politiky na všetkých úrovniach systému spoločenského riadenia v rámci svojej pôsobnosti (jurisdikcie).

Celá tovarová výmena, ktorá sprevádza dvojokruhový finančno-úverový systém, je vo vzťahu k štátu-superkoncernu len VTV(vnútornou tovarovou výmenou). Sprevádzajú ju(VTV) iba ČIASTKOVÉ(parciálne) „náklady“ a „príjmy“, pričom reálny zisk superkoncernu pri nej nevzniká. Preto nemôže navrhovaný systém, ako nástroj riadenia, reálne poškodiť ako záujmy štátu, tak ani záujmy populácie. Skutočné problémy môže populácii spôsobiť iba nesprávne nastavenie finančno-úverového systému a neschopnosť štátneho aparátu používať ho pri snahe dosiahnutia „zisku“ zo samotného vnútroštruktúrneho obehu tovarov superkoncernu.

Likvidácia anonymných vkladov je ďalšou formou priškrtenia činnosti špekulantov. Tomu istému cieľu musí slúžiť aj obmedzenie povoleného maxima „úspor“ na účtoch. T.j., aby nevznikali nekontrolovane veľké finančné objemy v hotovosti, je nutné vyžadovať úhradu drahých nákupov prostredníctvom šekov a kontrolovanie systematických presunov veľkých objemov obeživa z jedného súkromného účtu na iné a z mnohých účtov na jeden cieľový. Percento, vyplácané za vklad, musí byť BEZPODMIENEČNE nižšie, ako tempo rastu produktivity práce spoločnosti celkovo, v jeho finančnom vyjadrení za predmetné obdobie, za ktoré sa vyplácajú príslušné percentá za vklad[2].

Veľké bankovky sa pri danom sociálnom modeli riadenia ekonomiky stávajú nepotrebné(ba až rizikové) a ich emisia sa musí zastaviť. Bankovky menšej hodnoty majú mať obdobie platnosti iba o krátko dlhšie ako je ich štandardná životnosť v peňažnom obehu. Po uplynutí doby platnosti sa bankovky stávajú obyčajným papierom[3].

[1] Obiehať, z toho i „obeživo“ (pozn. prekl.)

[2] V dlhodobom horizonte bude treba odstrániť aj tento „výnos“. Spoločnosť si totiž musí zvykať na skutočnosť, že je nemorálne poberať čo i len malý „výnos“ inak ako za prácu. T.j., aj keby takáto operácia v podstate vážnejšie nenarušovala stabilitu výroby a finančných tokov. (*situácia, keď ide TAKMER o symbionta a nie o parazita, keďže ponecháva hostiteľovi možnosť viac-menej v zdraví prežiť; ďalej je tam otázka miery, spôsobu konkrétneho návratu predmetného obeživa do ekonomiky cez daný finančný ústav a pod.. – viď vyššie spomínaný problémový systém frakčných rezerv atď. apod. pozn. prekl.) Ide teda v podstate o otázku morálky a etiky, otázku skôr neekonomickú. (Otázka tzv. „Základného bezpodmienečného platu“ je otázkou trochu iného typu. – pozn. prekl.)

[3] Podobne, ako majú napr. gastrolístky platnosť 1 rok. Ostatne tak, ako aj peniaze pri spomínanom ekonomickom modeli Wörgl a iných podobných úspešných ekonomických modeloch, na rozdiel od toho

Tieto opatrenia sú základom zbavenia mafie možnosti držania veľkých objemov hotovosti, ktoré nemá štát(*spoloČnosť) pod kontrolou. Všetko sú to opatrenia, ktoré donútia mafiu obchodovať barterom a majú za následok stratu jej schopnosti rýchlo reagovať pri konkurencii so štátom. Rovnako sú potrebné aj opatrenia na identifikáciu systematického nákupu zlatníckych výrobkov.

Pre ekonomiku s naozaj sociálnou orientáciou je základom ekonomickej bezpečnosti:
a) ochrana obehu hotovosti pred inflačným tlakom a
b) hromadením inflačných objemov špekulantmi.

Pri reálnom stabilnom raste výroby (nielen „HDP“) môže štát vždy znižovať ceny, cielene odpúšťať úverovú zadĺženosť(hlavne mladým rodinám a sociálne odkázaným) a presúvať niektoré druhy osobnej spotreby tovarov a služieb do bezplatných fondov spoločenskej spotreby.

V *dvojokruhovom finančnom systéme štátu-superkoncernu* so sociálnou orientáciou je úlohou **okruhu bezhotovostného obehu** obsluhovať sféru výroby a riadenia na celosupersystémovej úrovni (t.j., obr.2: bloky 18 TVS - „trh“ výrobnej sféry a 20 ŠAOS – štátny aparát a ozbrojene sily).

Práve tento okruh bezhotovostného obehu je predmetom sporov
A) dôsledných zástancov akože „čisto tržného systému“,
ktorí vyžadujú jednookruhový finančno-úverový systém a
B) dôsledných zástancov tzv. „plánovej ekonomiky“,
ktorí vychádzajú z toho, že ak vo vnútroštruktúrnom obrate tovarov štátu ako superkoncernu reálny zisk nevzniká, tak niet ani čo pomocou tovarovo-peňažnej výmeny[1] a účtovníctva v rámci štátu ako superkoncernu prepájať a oddeľovať. Podľa ich extrémneho názoru sa má tovarovo-peňažná výmena zachovať iba v sfére osobnej spotreby občanov do doby dosiahnutia komunizmu.

Avšak z pohľadu teórie riadenia nemôže byť ponechanie alebo odstránenie tovarovo-peňažnej výmeny zo sféry výroby a spotreby výsledkom 1) „objektívneho“ alebo 2) „subjektívneho“ výberu A) «trhového» alebo B) «plánového» socializmu či kapitalizmu.

Finančno-úverový systém sa totiž javí byť nástrojom bezštruktúrneho riadenia štatistických charakteristík výroby a spotreby produkcie tak na «trhu» oblasti spotreby, ako aj na «trhu» výrobnej sféry bez ohľadu na to, aká spoločensko-ekonomická formácia je v danom štáte akože tzv. oficiálnou politikou preferovaná.

Upustenie od tovarovo-peňažnej výmeny vo výrobnej sfére je prechodom k direktívne-adresnému riadeniu.

Upustenie od tovarovo-peňažnej výmeny vo výrobnej sfére bude však možné iba ak bude v procese rozvoja spoločnosti finančno-úverový systém nahradený efektívnejším spôsobom bezštruktúrneho(nepriameho) riadenia.

úžernícko-frakčno-banksterského dnešného, vedúceho s matematickou presnosťou k nevyhnutnej biosférno-sociálno-ekonomickej katastrofe, t.j., k opätovnému reštartu otrokárskeho operačného systému riadenia kultúry, v prípade hroziacej, technickými inžiniermi pomerne ľahko prognostikovateľnej straty riadenia. (pozn. prekl.)

[1] Pretože tovar sa vymieňa za peniaze, je termín «tovarovo-peňažná výmena» presnejší ako zaužívaný termín «tovarovo-peňažné vzťahy».

Ak aplikujeme vyššie uvedené poznatky na riadenie štátu ako superkoncernu, znamená to, že ak sa niečie vnímanie seba ako hospodára(zodpovedného - gazdu) nerozprestiera ďalej, ako siaha jeho «vlastná» SÚKROMNÁ zubná ambulancia, náklaďák, obchod, „prenajatý“ podnik a podobne, tak dotyčný bude musieť tento svoj pocit „gazdu“ riadne krotiť. Jestvuje totiž vcelku akcieschopná vrstva populácie, u ktorej sa pocit gazdovania(zodpovednosti) rozprestiera na celý superkoncern.

Vychádzajúc zo záujmov tých, ktorých pocit gazdovstva sa rozprestiera na celý superkoncern, sa postupne i vytvára onen okruh BPO(bezhotovostného peňažného obehu), ktorého úlohou je ochrániť systém bezštruktúrneho riadenia sféry výroby od príliš plytkého(*nedostatočne zodpovedného) pocitu „gazdovstva“[1] špekulantov. Špekulantov-podvodníkov, ktorý robia svoj kšeft v rámci celkového procesu špecializácie a integrácie práce SPOLOČNOSTI a menia ho(proces) tak na oblasť(zdroj) SVOJEJ OSOBNEJ, NENÁSYTNEJ spotreby.

Táto ochrana pred podobnou kriminálnou činnosťou[2] pomocou vlastného BPO je o to efektívnejšia, čím viac je spoločnosť schopnejšia v zmysle svojej **SAMO-S-Právy**(SAMO-riadenia).

Bankový systém musí niesť aj funkciu štátneho poistenia. Záujmy superkoncernu predpokladajú, že časť poisťovacích služieb bude nedeterminovaná(neviazaná na poplatky). T.j., poistka sa musí v definovaných prípadoch (hlavne celospoločenského významu) vyplácať aj keď neboli za daným účelom špeciálne vyberané poisťovacie odvody.

Pritom musia mať podniky právo organizovať si vlastné spoločné poisťovacie fondy hlavne v prípade, ak im štát nejaký typ objektívne potrebných poisťovacích služieb neposkytuje.

Najväčšia poisťovacia služba vo sfére výroby, JE POISTENIE PRED BANKROTOM takej výroby, ktorá je štruktúrne plne separovaná. Je potrebné poskytovať aj takúto službu, hoci musí byť bezpodmienečne sprevádzaná návrhom(stanovením) podmienok následnej rekonštrukcie takejto výroby, prípadne jej preorientovania sa(konverzie) apod. Táto služba je NEVYHNUTNÁ, pretože umožňuje nevyostrovať sociálne napätie a pritom TVORIVO a pohotovo(včas) riešiť vnútorné konflikty ekonomického rozvoja superkoncernu.[3]

Tento druh poistenia pred bankrotom neobmedzuje nikoho dlhodobé **súkromné** záujmy, pretože z pohľadu riadenia SUPERKONCERNU AKO CELKU, ide len o obnovu platobnej schopnosti jednej z výrob za určitých konkrétnych podmienok[4]. T.j., nejde o nič viac (a ani menej), ako o efektívnejšie využitie výrobných možností spoločnosti. Ide teda o vnútornú otázku(/„problém“) **výroby ako celku,** a nie spor o tom, kto zo „súkromníkov“ žije na úkor druhého.

Všetky potenciálne sporné strany aj s ich drobnými prevádzkami patria v skutočnosti majiteľovi finančno-úverového systému, teda štátu-superkoncernu /alebo korporácii bankárov.

[1] Po slovensky ľudovo niekedy aj „šafárenie“ (nezákonné obohacovanie sa, resp. vyslovené kradnutie pri podnikaní na úkor druhých) (pozn. prekl.)

[2] Hoci v mnohých krajinách dočasne legalizovanou.. (pozn. prekl.)

[3] Na západe je tento typ poistky dlhodobo čiastočne riešená bankami, ale primárne na úkor kolónii. T.j. banky reálne nesplácanú pôžičku(resp. „failed investment“) odpíšu, ale peňažný prebytok vytvorený reálne podpisom úveru zástupcom vyvolenej(neraz politicky, hlavne pri strategických investíciách) firmy, „stopia“ následne na úkor „povinného koša rezervných mien“ svojich finančných kolónii. T.j., aby inflácia zostala ako-tak pod kontrolou a nebola príliš okatá. Tzv. sterilizačné operácie de-facto globálne privátnych centrálnych bánk (pod správou monopolnej nadnárodnej finacistickej mafie) totiž bývajú účtovne väčšinou skôr neželané z pochopiteľných dôvodov..mierne povedané. (pozn. prekl.)

[4] Definovaných zákonom a/alebo smernicami, či prípadne i proste skúsenosťami. (pozn. prekl.)

Rozdeľovanie SÚKROMNÉHO finančného zisku v rámci procesu CELOSPOLOČENSKEJ špecializácie a integrácie práce, sprevádzanom peňažným obehom, je hlúposť.

Reálny blahobyt spoločnosti vzniká z

A) INICIATÍVY vo sfére výroby a nie z
B) „BORDELU"(s prepáčením)[1] v oblasti prerozdeľovania súkromného peňažného zisku, nejakým spôsobom umožňujúcom distribuovať medzi „SÚKROMNÍKMI" produkt, vytvorený reálne SPOLOČNOSŤOU ako celkom.

Štát ako superkoncern NEZÍSKAVA z vnútorného obehu(obratu) peňažný zisk.

Je iba POVINNÝ robiť nasledovné:

a) prerozdeľovať peňažný zisk SVOJICH súkromných[2] výrob(prevádzok) pre odstránenie vzájomnej medziodvetvovej konkurencie;
b) udržiavať stálu platobnú schopnosť JEDINEČNÝCH(*esenciálnych[3]) produkcii;
c) podporovať stabilnú platobnú schopnosti veľkej väčšiny výrobných kapacít vo vnútri jednotlivých odvetví.

Ak to totiž štát robiť nebude, vznikne ekonomický chaos, alebo bude to isté robiť potichu a čo najviac nenápadne nadnárodná mafia, vychádzajúc zo svojich záujmov, ktoré sú zďaleka nie vždy v súlade so záujmami danej spoloČnosti(=štátu), resp. bežného pracujúceho človeka(občana)[4].

Týka sa to štátnych

A) dotácií rôznych VLASTNÝCH súkromných výrobcov niektorých typov produkcie, ako aj
B) podpôr VLASTNÝCH súkromných spotrebiteľov niektorých typov produkcie.

T.j., dotácie a podpora sú otázkou štátnou(spoločnou) a nie súkromnou.

Dotácie a podpory sú

1) za predpokladu voľnej cenotvorby v podstate nástrojmi ovládania(riadenia) prahu rentability výroby v jednotlivých regiónoch a odvetviach podľa celospoločenskej potreby;
2) a v dlhodobom procese sú prostriedkom na postupné odstránenia Cenníka ako takého, = **t.j. chyby riadenia výroby v spoloČnosti celkovo**.

Mechanizmus dotácii a podpôr je súčasťou systému bezštruktúrneho riadenia. Ak niekto použije nástroj riadenia NIE na účel, pre ktorý bol vytvorený (či už z dôvodu neschopnosti, alebo

[1] Resp. hulákania, jednotlivé zložky globálnej rovnakej mafie zastupujúcich kriminálnikov, na „burze". Pre zachovanie ilúzie akožekonkurencie a odvedenie pozornosti od monopolu Bank-u burzového kasína (programátora hry & admina). Zdanie konkurencie sa zachováva hlavne tým, že si vymydlení brookeri a akcionári majú fiktívne právo okato prerozdeľovať zopár drobných stoviek miliárd z celkovej globálnej krádeže v objeme mnoho tisíc miliárd dolárov, euro, atď. T.j., ako vždy, z pohľadu informačnej bezpečnosti, systém falošných cieľov, procedúra dymovej clony musí byť. Najlepšie v niekoľkých vrstvách a z tiel „svojich" vybratých baran(k)ov na oltári, aby čo najmenej oviec napadlo, že čo keď vše-obecný bača, resp. nárokovateľ na stádo(eng. „pretender") existuje. Tí sú však preventívno-operačne obvinení v médeálno-in-formačnom systéme riadenia verejnej mienky infopoľa z tzv. konšpirácie a zaradení zbesnenou časťou ovcí k ufológom. (pozn. prekl.)

[2] Resp. čiastkových, parciálnych, za ktoré sú osobne zodpovedné konkrétne osoby. **OSOBNÁ ZODPOVEDNOSŤ** každého úradníka, vedúceho prevádzky, riaditeľa, manažéra, CEO, majiteľa, je základom stabilne sa rozvíjajúcej spoločnosti, neohrozujúcej biosféru a seba samu. T.j., tzv. „zlatý padák" je v mnohých prípadoch ťažký nepremlčateľný kriminálny čin verejného ohrozenia, genocídy a terorizmu. V prípade nedokázaní účelovosti konania dotyčným ide maximálne tak iba o mierny rozdiel oproti hornej sadzbe spoločensky nutného exemplárneho trestu. (a hlavne zahraničnopoliticky právne nutného, kvôli reprivatizácii majetku odcudzeného národu; kvôli potenciálnym arbitrážam apod. – pozri základy procesného práva) (pozn. prekl.)

[3] Kľúčových, bez ktorých by sa hospodárstvo ako celok a tak i spoločnosť zosypala. (pozn. prekl.)

[4] Z ich pohľadu väčšinou tradične otroka. (pozn. prekl.)

zámerne sebeckých, resp. proste zločinných zámerov), vôbec to neznamená, že systém riadenia a jeho nástroje sú zlé a nemali by sa používať.

Práve taký prístup mali žiaľ totiž tzv. marxisti[1], odmietajúci celý úverovo-finančný systém ako taký.

Rovnaký prístup majú paradoxne aj dnešní tzv. „tvrdí antikomunisti“ - zástancovia „trhu“ (kritizujúci predchádzajúcich marxistov), ktorí nechcú vidieť nič iné okrem súkromného zisku v nádeji, že sa im podarí niečo si urvať pre seba (príp. pre svoju rodinu a „kamošov“, klan).

Dnes už dávno dozrel čas do tej miery, že je nevyhnutné na všetky vyššie uvedené procesy pozerať z pozície bezštruktúrneho riadenia sociálneho štátu-superkoncernu ako celku.

V opačnom prípade sú stabilná ekonomika a zachovanie biosféry, ako základný materiálny predpoklad rozvoja kultúry myslenia Človeka, druhu Homo sapiens sapiens, nemožné. (*I pre egocentrizmus moci, ktorá automaticky korumpuje každého, kto nie je gramotnou bdelosťou a manažérskou konkurencieschopnosťou občanov nútený o moc(prsteň moci) sa deliť, hoc by i najlepšiu morálku v počiatku operácie mal.. t.j., každý zdravý občan musí poznať základy riadenia, aspoň na úrovni najjednoduchšieho procesného inžinierstva. To je základom gramotnosti 21.storočia a dlhodobo udržateľnej spoloČnosti. Dnes proste už objektívne nestačí vedieť iba čítať, písať a počítať. Vedomosti o riadení patria všetkým. Koniec informačného monopolu na tento typ znalostí je pri danej úrovni technologizácie, jadrových zbraniach, atď., esenciálny v neposlednom rade i pre býv. tzv. „elity“. Alternatívou je iba smrť civilizácie a ľudstva ako celku. I mnohé jelitá to už našťastie pochopili, no žiaľ zatiaľ nie všetci, keďže poniektorí to stále ešte skúšajú pyramídovo - „po starom“, čím sa všetkým akútnou hrozbou stávajú. Bo keď sa červenými gombíkmi začne šťukať, bude neskoro.. a každý chápavejší si bude priať, aby zomrel radšej hneď.. pozn. prekl.)

V podmienkach superkoncernu sú základné výrobné kapacity skoncentrované v podnikoch, ktoré majú bilančný účet[2]. Tieto podniky sa môžu zúčastňovať na procese celospoločenskej špecializácie a integrácie práce v superkoncerne iba dovtedy, pokiaľ si zachovajú platobnú schopnosť NEZÁVISLE od A) prínosu, alebo B) škodlivosti[3] ich produkcie pre spoločnosť.

Z pohľadu teórie riadenia:

Objem platobných prostriedkov na bilančnom účte akéhokoľvek podniku, ktorý je SÚČASŤOU SUPERKONCERNU (a podlieha tak celkovo jeho riadeniu), je IBA meritom(veličinou) rezervy stability tohto podniku-súčiastky[4] v procese celospoločenskej špecializácie a integrácie práce. A to bez ohľadu na to, čo by si o podstate veličiny mysleli a hovorili všetci tí, koho vnímanie(zodpovednosť) seba ako gazdu sa NErozprestiera na CELÝ superkoncern.

Superkoncern je ako celok tvorený dotýkajúcimi sa a vzájomne sa prelínajúcimi štruktúrami, z ktorých každá má svoj bilančný(rozpočtový) účet. Samotný superkoncern tak je vlastne

[1] Pričom Marx bol členom starej bohatej bankárskej rodiny (vnukom dvoch rabínov) a vyššie uvedené mechanizmy aj z pohľadu svojho vzdelania proste nemohol nepoznať. Otázka je, či uvedený kľúčový funkčný ekonomický mechanizmus skrýval preto, že na to proste akože „zabudol“, alebo zámerne.. (pozn. prekl.)

[2] rozpočtové konto. (pozn. prekl.)

[3] Čo je ďalšou kľúčovou - morálnou, resp. konceptuálnou otázkou. T.j. objektívna celospoločenská dlhodobá MIERA prospešnosti (resp., ako dočasné minimum, aspoň jeho neškodnosť) skúmaného podniku. (pozn. prekl.)

[4] Resp. tzv. „súkromného“ podniku, ktorý je však aj tak vždy nevyhnutne súčasťou dodavateľsko-odberateľských vzťahov celkového ekonomického systému a jeho cieľov. Bez ohľadu na to, či, resp. do akej miery si to uvedomuje, alebo nie. (pozn. prekl.)

systémom vzájomne vložených štruktúr[1]. Pritom objemnejšiu (nadradenú) štruktúru vo vzťahu k vloženým štruktúram, predstavuje štruktúra realizujúca direktívno-adresné riadenie prerozdeľovaním čiastkového(parciálneho) zisku vložených štruktúr.[2]

T.j.,

A) štátny aparát vo vzťahu k štátnemu sektoru alebo

B) vedenie výrobného združenia (správna radu riaditeľov koncernu) voči jeho členom.

Pri tom všetky „súkromné"(čiastkové) výnosy, náklady a zisky, vygenerované v priebehu vnútroštruktúrnej tovarovej výmeny akejkoľvek objemnejšej (nadradenej) štruktúry, sú vo vzťahu k nej len relatívne (zdanlivé).

Reálne sú tie výnosy(príjmy), náklady a zisky, ktoré objemnejšia (nadradená) štruktúra nadobudla ako celok v rámci svojej vonkajšej tovarovej výmeny.

Reptanie jej vložených (podriadených) štruktúr ohľadom prerozdeľovania relatívnych príjmov nadradenej objemnejšej štruktúry je celkovo nezmyselné(absurdné).

Reptanie ohľadom prerozdelenia reálnych ziskov je zmysluplné iba na úrovni nadriadenej(objemnejšej) štruktúry. Avšak aj tieto reálne zisky, náklady(výdaje) a príjmy sa stávajú zrovna tak relatívnymi voči ešte objemnejšej štruktúre nasledujúcej úrovne hierarchie direktívno-adresného(priameho) riadenia, teda voči superkoncernu ako celku.

Všetka nespokojnosť s prerozdeľovaním reálnych a relatívnych ziskov sa vo svojej podstate premieta do tvorby fondu pracovných miezd danej štruktúry.

Nespokojnosť by nikdy nevznikala, ak by sa podstata tohto problému(=výzvy=príležitosti) netýkala zmeny bezhotovostného obeživa na hotovosť[3].

V marxisticko-leninistickej literatúre nájdeme najbližšie vysvetlenia na vyššie uvedené otázky z pozície teórie riadenia v práci „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR" z roku 1952 od J.V. Stalina. Žiaľ všeobecná neschopnosť marxizmu vnímať informačné procesy, tvoriace základ riadenia, sa prejavila aj v tejto práci, čo neumožnilo pomocou terminológie s jasne vymedzenými pojmami odhaliť príčinno-dôsledkové väzby v ekonomickom živote spoločnosti. T.j., v procese sociálnej výroby (socialistickej výstavby) a prechodu ku komunizmu.

Bolo by prospešné túto prácu J.V. Stalina vydať znovu[4] a tí, ktorí môžu, by si ju mali prečítať a premyslieť najlepšie aj hneď. Filozofovia, politickí ekonómovia a ekonómovia, ktorí ukončovali vysokoškolské vzdelanie do XX. Zjazdu komunistickej strany ZSSR, si ju mali počas svojho štúdia OSVOJIŤ (a nie len nabifľovať) a pochopiť. Ďalej mali vo svojej ďalšej činnosti opraviť jej nepresnosti, chyby a rozvinúť(rozpracovať) jej správne myšlienky(tézy) do teórie riadenia štátu ako superkoncernu. To sa však nestalo, šanca bola premárnená a preto nasledoval

[1] Ako matrioška. S tým, že v jednotlivých úrovniach môže byť nie jedna, ale viacero paralelných matriošiek, z ktorých sa niektoré dokonca i prelínajú – t.j., môžu mať niektoré spoločné časti. Podobne, ako ľudské telo, či spoločnosť celkovo. Kolektívny intelekt. Jednotlivé jeho (tela) orgány slúžia viacerým iným orgánom a zároveň tie pomáhajú zasa im samým, či iným. A všetci ľudia (či podnikatelia) spolu tvoria funkčné telo. Kolektív Jedinečných. Pevný Kompozit. (pozn. prekl.)

[2] Podľa celospoločenského konsenzu = zvolenej Koncepcie Samosprávy s jej cieľovým vektorom Z (zoznamom celkových dlhodobejších cieľov podľa ich priorít) a medzicieľovými vektormi B, C, D,.. Y. Každý z nich reprezentuje medzistupne definovaných mier v konkrétnych obrazoch, vedúcich k celkovým cieľom z východzieho stavového vektoru A do cieľového Z. (pozn. prekl.)

[3] Resp. digitálne peniaze na osobnom účte daného občana. (pozn. prekl.)

[4] Možno ju nájsť na internete a okrem toho je zahrnutá aj do Informažnej bázy VP, rozširovanej na kompaktných diskoch a stránkach, kde sa nachádza v odseku «Iných autorov». (Poznámka z r. 2004).

rozklad celého už býv. Východného Bloku, pričom následne programovo prešiel do neokolonializmu podľa receptov dnešnej západnej ekonomickej „vedy“[1].

Dovtedy, kým je spoločnosť nútená používať úverovo-finančný systém ako nástroj regulácie tovarovej výmeny a riadenia spoločenskej výroby, sú jej možnosti určované(de-finované) odpoveďami na nasledujúce otázky:

čo je predmetom zdaňovania ?

za akých predpokladov(podmienok.. cieľov) vypláca štát svojim firmám podpory a dotácie?

za čo platí vedenie firiem nájomným zamestnancom pracovné mzdy?

TÁTO SKUPINA OTÁZOK JE SPOLOČNÁ PRE VŠETKY ORGANIZÁCIE.

T.J., MÁ SPOLOČNÉHO MENOVATEĽA.

Avšak konkrétnu odpoveď na tieto otázky dáva každá organizácia ľubovoľne(alebo svojvoľne[2]) podľa v nej prevažujúcej morálky. Táto ľubovôľa(/alebo svojvôľa) sa následne premieta do formy tradícií, obyčajov, zvykov..stereotypov správania sa (emócii) a v konečnom dôsledku do ZÁKONOV.

Morálna podmienenosť[3] spoločensko-ekonomických teórií

Všetko doteraz vysvetľované ohľadom matematických a algoritmických nástrojov riešenia úloh riadenia systémov popisovaných množstvom parametrov, už bolo známe nie len že dávno pred začiatkom deforiem, tzv. „perestrojky“, kupónky atď., ale aj pred začiatkom snáh prejsť k spomínanému tzv. „chozraščotu“ v časoch N.S. Chruščova.

Štátna plánovacia komisia realizovala priebežné i perspektívne plánovanie na báze rozličných bilančných modelov ako vo forme rovníc tovarovej výmeny, tak aj formou systému nerovníc lineárneho a nelineárneho programovania.

Abstraktní(teoretickí) matematici zdokonaľovali svoj aparát a ekonomickí matematici sa ho snažili prispôsobiť na riešenie konkrétnych úloh riadenia hospodárstva(ekonomiky) na jeho rozličných hierarchických úrovniach. Všetci deklarovali svoju vernosť sociálnej(resp. socialistickej) ceste a komunistickým ideálom. Avšak napriek všetkému v predchádzajúcich riadkoch uvedenému, keď politici vyhlásili návrat k „všeľudským“ princípom pokroku, tak sa tí istí vedci slabošský predklonili pred politikmi a začali zdôvodňovať budovanie „slobodnej“ trhovej ekonomiky.

[1] Ako už bolo spomenuté, J.V. Stalin, aj keď v terminológii marxizmu, ale v spomínanej publikácii úplne jednoznačne vyniesol rozsudok smrti nad marxisticko-leninistickou politickou ekonómiou, tvoriacou v podstate základ celého marxizmu a tým v podstate odsúdil na smrť aj celý marxizmus. A to hlavne tým že navrhol už vtedajšej spoločnosti zrieknuť sa mnohých základných pojmov marxistickej politickej ekonómie, ktoré nezodpovedali skutočnosti. (*boli proste z pohľadu riadenia nefunkčné. Z pohľadu globálneho riadenia práve aj tento jeho čin opodstatňuje vážne dôvodné podozrenia ohľadom podivných okolností jeho smrti – pozn. prekl.).

[2] Ľubovôľa v pozitívnom zmysle a svojvôľa v zmysle negatívnom. (pozn. prekl.)

[3] Determinovanosť (pozn. prekl.)

Príčinu tohto vývoja možno pochopiť z televíznych vystúpení vedúcich ekonomických zaklínačov ZSSR. Tak napríklad G.CH. POPOV, ktorý stihol byť ako aktívnym demokratizátorom ZSSR, tak aj primátorom Moskvy, v besede s vedúcim relácie „Pohľad“ A. Liubinovom ešte v roku 1988 povedal:

„Nechápem tú fantazmagóriu, keď krajina má všetko, má zdroje a nedarí sa urobiť to čo treba“.

Za toto deklarované akoženepochopenie bol jemu(a mnohým ďalším podobným hlupákom a/alebo okupačným kolaborantom) ako odmena udelený titul jedného z mnohých podobných „doktorov vied“ a „profesorov“ časti akademickej mafie.

Hoci naozaj čestný človek by mal v takej situácii vrátiť diplom a ísť pracovať do takých odvetví, kde by jeho intelektuálne schopnosti boli dostatočné, aby chápal aspoň to, čo je pre danú oblasť pôsobenia najnevyhnutnejšie.

Avšak jeden z nemnohých akademikov ekonómov A.G. Aganbegjan sa vedúcemu televíznej relácie „Projektor perestrojky“ otvorene vysmial do tváre za jeho bľabotanie, že „*spoločnosť si zvykla veriť vede*“. Nepokúšal sa mu však nič vysvetliť, a možno ani sebe nie. To sú objektívne fakty, nezávisle na subjektívnych motívoch(cieľoch) alebo automatizmoch[1] správania sa oboch aktérov. V nich sa objektívne prejavuje mnoho amorálnosti, neadekvátnosti realite a hlúposti časti oficiálnej vedy.

Podobne nefunkčná je však v tomto ekonomická veda celkovo aj na Západe. Jej ohodnotenie možno nájsť v knihe V. Leontjeva „Ekonomická esej“ (M. «Politvyd», r. 1990).

Na strane 268 sú uvedené slová jedného z prezidentov Ekonomického (vedeckého – pozn. aut.) spoločenstva USA:

*„ ..úspechy ekonomickej teórie za ostatné dve desaťročia sú rovnako dojemné ako aj krásne. Nemožno však popierať, že v postojoch takého množstva ľudí je niečo škandalózne, keď vykonávajú analýzu stavu ekonomiky, ale pritom nijak nevysvetľujú(neskúmajú)**, prečo vznikla, alebo prečo mala vzniknúť tá alebo iná situácia**...Tento stav vecí treba nazvať neuspokojivým a trochu aj nečestným[2] “.*

Text, ktorý sme uviedli, znamená, že pre ekonomickú vedu Západu je národné hospodárstvo (ekonomika) akože v dostatočnej miere nepredvídateľné (neprognostikovateľné), preto neriaditeľné[3] a tak ho akože nemožno voviesť do prijateľného stavu samoriadenia (automatického rámcového režimu). Preto je situácia vo vede aj na Západe **proste nečestná a neuspokojivá.** Zľahčujúce formulácie ako („ ...trochu nečestná“[4]) sú preto vhodné akurát tak na banketoch

[1] stereotypoch, zvykoch, emóciách. Emócie = extrémne nahustené informačné moduly, predpracované operačným systémom(implantovanou kultúrou myslenia), pracujúcim v mozgu(nosiči) daného jedinca a/alebo kolektívu – od 1) pudov „BIOSu“, cez 2) inžiniersky predprogramované kulturologické stereotypy, až po 3) uvedomenie si metód ich riadenia intelektom a 4) kriteriálne deterministicky funkčnú intuíciu. Viď príslušné kapitoly DVTR. (pozn. prekl.)

[2] Nepoctivým, nekalým, podvodným (pozn. prekl.)

[3] „Riadiť, znamená predvídať“ (Napoleón Bonaparte). (pozn. prekl.)

[4] Pre „tých tam dole“. Viď cyklické akože spontánne burzové „krízy“, ktorými veľkí hráči „čistia“ trh od konkurencie a v podstate s výhovorkou na nutné „uťahovanie opaskov“ znižujú sociálny status vlastnej lokálnej populácie aj tak kŕmenej hlavne z vysávaných zdrojov a lacnej pracovnej sily svojich starých a nových kolónii. Spotreba globálnych zdrojov na Západe(5% populácie) je tak na obyvateľa priemerne zhruba 20-násobná, oproti „zvyšku“(95%) sveta. (Pozri v predchádzajúcich kapitolách uvedené princípy prepočtu priamej úmery celkového konzumu na jednotlivé krajiny.)Väčšinu z globálne najrôznejšie nakradnutého samozrejme ale i tam (na Západe) skonzumujú lokálne neukojiteľné úchylné jelitá, pričom strategicky svojim psom pod stolom podhodia predsa len o niečo viac kostí, ako psom „bielych negrov“(lokálnych kolaborantských jelít –dozorcov v nových kolóniách). T.j., kvôli PR - aby bol Západ a jeho zvrhlý „štýl“ príťažlivý pre nemysliacich - aspoň

týchto „vedeckých spoločností“ a ich kmotrov. Vývoj tejto nečestnosť a neuspokojivosť situácie je jasne viditeľná i na str. 229, kde sa hovorí o ***pomoci*** USA(?) a ZSSR, ktorú poukazovali rozvojovým krajinám :

„Finančnú a technickú podporu dostávajú tak od Rusov ako aj od nás. Pokiaľ však ide o ***metódy ekonomického plánovania,*** *tak dodnes ani jedna strana nebola schopná poskytnúť rozvojovým krajinám takúto pomoc v dostatočných rozmeroch. Môžeme im dať mnoho múdrych rád, avšak málo* ***metód****, ktoré by bolo ľahké sa naučiť, pričom* ***to je práve to čo potrebujú*** *(všetko zvýraznené nami – aut.); múdrosť sa neodovzdáva ľahko a okrem toho sa doteraz ani jeden politik, ktorý si váži sám seba, nepriznal k tomu, že by ju postrádal. Od Rusov vskutku možno očakávať, že sú schopní naučiť ich plánovanie, avšak z vyššie uvedených dôvodov nemajú zatiaľ čo okrem bilančnej metódy ponúknuť. Pritom bilančná metóda poskytuje síce dôležité otázky, ale nevie na ne odpovedať“.*

Hoci uvedený popis je až na výraz *„seba si vážiaceho politika“* pomerne presný, tak z poslednej frázy je jasné, že v USA chápu, že **existuje** morálny rozdiel medzi Ruskom a USA, pretože z pohľadu Ruska (resp. býv. Východného Bloku a ZSSR) spočíva problém pomoci rozvojovým krajinám v podstate iba v nedostatku potrebných vedeckých poznatkov[1]. Túto morálnu prevahu(..rozlíšenie) potvrdzuje aj to, že napr. v ruštine[2] sa za celý čas jej do minulosti dohľadnej existencie nevytvorili slová, ktoré by na vlastnom etymologicko-koreňovom základe boli ekvivalentné židovsko-západným slovám „gešeftmacher“[3], či „manymejker“ (moneymaker-vyrábač peňazí pozn. prekl.). Význam týchto slov je v podstate to, že ide o

„PROFESIONÁLA, KTORÝ VYRÁBA PENIAZE Z NIČOHO“;

Existuje však u nás slovné spojenie **„šialené peniaze“, „besné peniaze“,** alebo **„hlupák, čo k peniazom prišiel“** poukazujúce na psychickú neplnohodnotnosť(poruchu) človeka, ktorý zrazu zbohatol.

Príslovie **„nekresťanské peniaze“** (v r. „bezbožne bohatý, či „nie s Bohom bohatne“, resp. „nie k Bohu bohatne“) taktiež hovorí o stáročných skúsenostiach našich predkov s rovnakým amorálnym fenoménom.

Čo sa pre-dávania(v zmysle odovzdávania) múdrosti týka, tak v tejto súvislosti je **múdrosť** nie ani tak vedomý jav (a preto v striktných termínoch ťažko formalizovateľné-vyjadriteľné

pár krokov dopredu nehľadiacich opičákov s tupým zombiúsmevom a občasným pseudohumanitným „vzdelaním“, „pracujúcich“ v sabotážnych ziskovkách. Aby si kaviarenska lúza myslela, že aj jej bude aspoň na chvíľu dovolené toľko konzumovať, čo na Západe, čo je globálne matematicky samozrejme nemožné. („Oslík s mrkvičkou pred nosom na udičke.“) Jačiaca serešjugend je však svojimi kmotrami na fete od mala učená, že „Fyzika, matika – toť dílo ďáblovo !“ a „Niet absurdity, ktorá by sa nedala akoželogicky obhájiť, štatisticky podložiť“, či „Prezentácia – forma je hlavná a obsah sa už nejako dokrúti..“ Zhrnuté ľudovo: „Nikto vám nemôže dať to, čo vám môžeme my(bačovia) sľúbiť.“ (pozn. prekl.)

[1] Okrem, samozrejme, ich dlhodobého systematického vysloveného okrádania Západom po stáročia, s následným poskytnutím akožehumanitárnej PR-pomoci, ktorá je však koncipovaná tak, aby im hlavne zničila ešte aj trh s potravinami dumpingom, čím sa kolónie stávajú esenciálne závislé a musia sa prispôsobiť ešte krutejšiemu nadnárodnému rabovaniu pod vlajkou MMF a súkromno-korporátnej Svetovej banky. Česť samozrejme tým pár málo slušným neziskovkám, ktoré inak nie sú de-facto tvrdé studenovojenské operačné strediská tohto „soft-terorizmu“. Tie sú však v prípadne ich reálnej úspešnosti v pomoci chudákom aj tak následne kúpené ako upgradeovaná maska softterorizmu a profesionálneho revolucionarizmu prvej neokolonizačnej línie, alebo zlikvidované. Proste vždy dostanú od istého momentu klasickú „ponuku, ktorá sa neodmieta“..a genocídno-naivní študenti tam robia ďalej, ak sa neodvážia pochybovať o predkladanom brainwashingu – „TOM jedinom správnom názore“ – model korporátnej démonkracie, ktorý by aj Goebbels uznanlivo a inšpiratívne musel dnes obdivovať..(pozn. prekl.)

[2] V podstate i v slovenčine (pozn. prekl.)

[3] Sčasti aj vekslák.(pozn. prekl.)

praktické poznanie), ale ide skôr o **praktický návyk**. Práve z tohto dôvodu sa ani neodovzdáva vo forme nejakej teórie[1], ale vyrastá na mieste a osvojuje sa podľa miery rozvoja kultúry, pokiaľ tento proces nie je príliš obmedzovaný exportom(resp. neprimeraným importom) „Euro-Amerického“ spôsobu života.

1. Príkladom takejto ekonomickej múdrosti sa javil byť ekonomický zázrak Nemeckej Spolkovej Republiky v rokoch 1945-1966, ktorý do značnej miery vznikol vďaka Ludvigovi Erhardovi, ktorému ho globálny prediktor dovolil realizovať[2]. Každý si môže prečítať jeho knihu „Blahobyt pre všetkých“ (napr. vydanie z r.1991). Nenájde v nej však žiadne vedomosti, ktoré by si mohol osvojiť a použiť vo svojej rodnej krajine. Okrem toho, L. Erhard bol **Nemec** a významne prispel k vytvoreniu hospodárskeho zázraku **v Nemecku.** Úspech ho sprevádzal preto, lebo nosil v sebe a teda dobre poznal etnické stereotypy správania sa, prevládajúce u väčšiny populácie Nemecka a disponoval KONKRÉTNYM zmyslom pre mieru možného práve V TEJTO POPULÁCII, pričom okupačná moc týmto zmyslom nedisponovala. Erhard proste prejavoval etnické stereotypy uvažovania a správania sa ako väčšina obyvateľov Nemecka, robil to s pocitom miery možného a vhodného, ktorú reprezentanti okupačnej mocnosti nemali. Keby si ho „prenajali“ ako poradcu napr. ČSSR, Francúzsko, Poľsko či Juhoslávia, hospodársky zázrak by sa logicky nekonal, pretože tamojší ľudia majú iné[3] etnické stereotypy uvažovania a správania sa, pre Ludviga Erharda neznáme[4].

[1] Modelu, z gr.- hel. dial.“pozorovanie“ (theo-ria) (pozn. prekl.)

[2] Kreditno-finančné podmienky, menová politika, ktorá bola vtedy po vojne Nemcom (i Japoncom) povolená nemá v dejinách prakticky obdobu. I dnes by každý chcel také úrokové sadzby a hlavne úverové podmienky, no MMF a Svetová banka, FED a takmer všetky privátne centrobanky sa mu vysmejú.. T.j., reálne možno urobiť hospodársky boom behom zopár rokov takmer všade, hoc aj na púšti, či na Sibíri, ak máte pod dostatočnou kontrolou kreditno-finančný systém. Hoc aj v cigánskej osade na Východnom Slovensku. HOSPODÁRSKY BOOM PROSTE NAOZAJ NEZÁVISÍ OD PRÁCE, resp. iba minimálne – poradie priorít:

1. Kontrola finančno-úverových tokov a sadzieb;
2. Manažment;
3. efektivita práce samotnej.

Preto má Slovensko v realite napr. v podstate už zhruba 6-7x vyššiu produktivitu práce ako Nemecko, ale 3,5x nižšie platy. Ide o súbor finančno-manažérskych neokoloniálnych opatrení na financovanie nemeckého C) Sozialstaatu(samozrejme i B) tamojších jelít a A) globálne majú z toho tiež svoj Šekel..). Kruto a trochu prehnane povedané, no podstata „sedí ako riť na šerbli“ (ako sa ľudovo vraví)..

A preto sa GP a jeho mafia riadenia globálneho (ale hoc i lokálneho - kvôli pre GP kedysi nežiadúcemu precedensu prípadu „Woergl-Freigeld“ r.1932 apod.) kreditno-finančného systému tak ťažko vzdáva..

Ok.. nazad k téme nemeckého(a japonského) hospodárskeho akožespontánneho boomu po vojne roku 1945, ktorý bol z pohľadu nadnárodného riadenia ekonomiky o.i. konštruovaný aj ako protiváha z oboch geografických strán voči silno úspešného stalinskému autonómnemu ekonomického modelu, ktorý sa GP hodne spod kontroly vymkol..

Vtedajšie (koniec ´40 a zač. ´50 r. 20. stor.) dôvody GP na ekonomické zákroky v GER a JP sme rozoberali v predchádzajúcich kapitolách a ďalších publikáciách na tému.. a nie, zďaleka nešlo len o tzv. Marsallov plán. Viď hlavne globálna politika od r.1913, resp. 1861 – Americká občianska vojna a v 1.rade boj za zjednotenie bankového systému a jeho následné privátne plné ovládnutie globálnou finančnou mafiou (1913 FED a 1944 Bretton Woods).. T.j., pochopenie Dejín globalizácie, časť Konceptuálny manažment - Základy finančníctva, riadenia trhu a burzy, tu zasa raz v danej operácii, manévri znovuvybudovania Nemecka, hrajú rolu nemalú.. (pozn. prekl.)

[3] V niečom možno i objektívne celkovo lepšie, i horšie.. iná „mentalita“. (pozn. prekl.)

[4] T.j., sociálne, ekonomické a iné modely nemožno vždy 1:1 prenášať na iné miesto, do inej populácie, času, atď..proste do iných konkrétnych mier(systému, matrice). Bez identifikovania a adaptovania kľúčových parametrov a niekedy i celých dejov(procesov), či celých častí modelu(aplikácie, alebo takmer komplet celého OS, včítane jeho jadra), hrozia takéto pokusy veľmi často akútnou, resp. budúcou predurčenou-zaprogramovanou katastrofou. Dôsledkom kumulácie a/alebo zreťazenia vnútorných konfliktov systému. Podobne, ako nemôže jeden program väčšinou bežať na každom počítači, resp. operačnom systéme. V lepšom prípade sa proste ani len nespustí.. (pozn. prekl.)

2. V rozhovore programu „Očividné - nepravdepodobné“ Jim Goldbright[1] (predseda americkej „Plánovacej komisie“ počas vojny v r. 1941-1945) povedal, že *„Ekonómia je veda empirická“*.

Stručne vysvetlené to znamená, že **iba opisuje** už získanú skúsenosť hospodárenia v danom štáte, ktorá je súčasťou jeho kultúry.

Z takého opisu a zovšeobecnenia možno získať poučenia(skúsenosti) pre budúcnosť.

A hlavne tie negatívne - teda skúsenosti ohľadom toho, čo a ako sa robiť nemá[2].

To sú 2 príčiny toho, že na to, aby bola ekonomická politika krajiny prijatá jej národmi (a nie zahraničnými konzultantmi kolaborantov genocídy voči lokálnym „domorodcom“), tak múdrosť i ekonomická veda musia vznikať i vyrastať v kultúre kontextu ľudovej múdrosti a konkrétnych dejinných skúseností daných miestnych národov[3].

Vo vzťahu k dejinám Ruska, ZSSR to znamená, že miestna synagógha predstavuje filiálku(pobočku) tej nadnadnárodnej.

A pre ideológov ekonomických reforiem, počínajúc M. LURIE(Larin)[4] od roku 1917 po E. Libermana v roku 1965 až po súčasných G. Javlinského a spol., ktorí patria ku pseudoetnickej menšine obyvateľstva, to znamená, že najprv musia zo seba vyhnať starozákonno-talmudisticko-marxistického parazita-inernacistu, a až potom sa púšťať do konzultovania[5] tzv. reforiem.

Inak im bude ako prízrak (aj pri ich úprimnej snahe o konanie dobra), stále z ich podvedomia vyliezať otrok-robot (nadžidovského) prediktora, šíriteľ(prenášač) hrôz siono-internacizmu do bežného života.

Ide o jedincov s poškodeným procesno-obrazným(celostným) myslením, zahlcujúcich seba iba formálnymi, biorobotickými knihomolskými údajmi, ktorý však nedisponujú schopnosťou vidieť, vnímať život ako taký..(*v jeho nadhére)

---

[1]Pozrite práce Jim Goldbrighta «Ekonomické teórie a ciele spoločnosti» M. Progres 1976, (existujú aj internetové publikácie) a «Ekonomika nevinného podvodu» M. Europa 2009. – str.88.

[2] Podobne je konštruovaný predkami našimi i jeden typ ľudových rozprávok. T.j., neposkytujú vždy nutne ideál, či príklad, čo a ako robiť, ale hlavne ukazujú červenú: Rob, čo chceš, skúsenosti získavaj, ale tomu a tomu, tej ceste(deju-javu-procesu) sa vyhýbaj. Vlk a červená čiapočka, Snehulienka, ľudová pieseň: „Cesta je zarúbaná, šarvanci po nej idú..“ atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] A každá skúsenosť, preberaná z iného sveta inej kultúry, MUSÍ byť dôsledne porovnaná s miestnymi skúsenosťami ohľadom daného deja-javu, či dejov podobných, resp. sprievodných. Viď testovanie zvolených algoritmov v inom, ako materskom systéme. (pozn. prekl.)

[4] (zmena mena na Larin, od židovského revolucionára J. Larina = v skutočnosti Jechiel Michael Lurie, svokor N. Bucharina cez jeho dcéru Annu Larinu)

http://www.jewage.org/wiki/ru/Profile:P2029791178

(databáza identifikácie židovských rodov v európskej a globálnej politike od stredoveku a ďalej..)

Podobne, ako sa maskoval Trockij = Lev Davidovič Bronštejn, Kamenev (Rozenfeld), Zinovjev(Apfelbaum),.. etnickí Rusi tvorili max. okolo 6-7% tzv. revolucionárov v Cárskom i Sovietskom Rusku, židia vyše 85%. (Podobne, ako pri Francúzskej revolúcii a prakticky pri väčšine iných väčších revolúcii..) Revolučné teroristické bezpečnostné a spravodajské organizácie ako BUND, neskôr ČEKA, NKVD mali úplne pod kontrolou židia a nežid sa tam v podstate nemohol dostať. Niektoré výnimky z rasistických židovsko-talmudistických zákonov a vnútorných smerníc sa „podľuďom“(gojim) dávali v prípade, že mali židovskú manželku pod kontrolou rabinátu. Lóže(od 33 stupňa po 66. vyššieho zasvätenia iba židia; 66 po 99. stupeň iba rabíni) sa transformovali do sovietov na začiatku prakticky komplet a bez zmeny. Viď prebratie celej organizačnej štruktúry, hierarchie i názvov ako tovarišč a pod. Keď chcel Lenin kontrolu lóžii nad sovietmi obmedziť, dostal od Kaplanovej(F. Chaimovna Roitblat) guľku (atentát v r.1918). Monopolná nacionalistická(podľa mnohých vyslovene židonacistická) situácia v sovietoch sa výraznejšie začala meniť prakticky až po Stalinovom veľkom boľševickom nábore nových (aj nežidovských členov) do strany v r.1924. (pozn. prekl.)

[5] Radenia ohľadom niečoho.. (pozn. prekl.)

Skutočné reformy sa začínajú opravou - prepracovaním objektívnej morálky reformátorov, nositeľov KONCEPTUÁLEJ moci.

A to nezávisle, od ich pôvodu.

Charakterizujúc gajdarovskú interpretáciu(či skôr in-scenáciu) tzv. čikágskej ekonomickej „školy“[1] na ruskej scéne, sa synagóga vyjadrila prostredníctvom rádia «Sloboda» 08.07.1992 v tom zmysle, že *„Friedman[2] sa v čistej(pôvodnej) verzii v Rusku nepresadí“*.

S tým aj v podstate súhlasíme: z obrátenia sa na zahraničnú-nadnárodnú synaGógu nie je a nebude nič (okrem dvojzmyselnej slovnej hračky o „nečistom“-šialenom Friedmanovi). Rusko totiž nie je Chicago a dokonca ani filiálka(pobočka) matky Odesy[3].

Okrem toho už **prešla zmena pomeru etalónovej frekvencie biologického a sociálneho času[4]**, ktorá so sebou prináša nevyhnutné vytesnenie[5] starozákonno-talmudistickej logiky sociálneho správania zo spoločnosti, **logikou inou - ľudskou**.

Výsledné zhodnotenie tzv. ekonomickej vedy Západu zhrnieme slovami z tej istej knihy od V. Leontjeva (str. 255, 256):

*„Obavy však vyvoláva nie neadekvátny výber cieľov (ekonomického rozvoja – aut.), ale naša **neschopnosť uspokojivo dosiahnuť ktorýkoľvek z týchto cieľov**.*

*Vyslovený poplach, o ktorom som už i dávnejšie hovoril, je vyvolaný nie ani tak odtrhnutosťou od praxe tých úloh, na riešenie ktorých smerujú úsilie súčasní ekonómovia, ale skôr **očividná neprimeranosť** vedeckých prostriedkov, pomocou ktorých sa ich snažia vyriešiť“.*

*A na strane 59: „..ako jednoduchšie, tak ani zdokonalenejšie dynamické verzie ekonomických teórií nás neposunuli moc dopredu v detailnejšom objasnení, a ani nehovoriac už o **prognostikovaní[6] konkrétnych stavov** (*ekonomiky)“.*

(všetko zvýraznené nami – aut.)

Po prečítaní uvedených úryvkov zo zbierky prác B. Leontieva, ktorá zahŕňa v sebe obdobie viac ako 50 rokov, možno vyvodiť asi iba jeden záver:

[1] „Škola“ bol názov jedného z diel, aj u nás (SK/CZ) pomerne dobre známeho Arkadija Gajdara-Golikova, ktorý bol dedom „l'enfant terrible“ - ničivého deformátora s miliónmi zbedačených a mŕtvych ľudí na svedomí - Jegora T. Gajdara. Arkadij Gajdar napísal aj ono dielo „Zlé dieťa“ (Maľčiš Plochin = L'enfant terrible). Svokrom J.T. Gajdara bol zasa známy Arkadij Strugackij – „Je ťažké byť Bohom“ + viď predchádzajúce kapitoly. (pozn. prekl.)

[2] Friedman je vodca tzv. čikágskej školy ekonómov-monetaristov, ktorých teórie prevzal J.T. Gajdar a jeho podriadení, ako informuje tlač.

[3] Odesa mala ako hlavný obchodný prístav na juhu v podstate takmer status „slobodného mesta“ s exteritorialitou. Do istej miery už pred Krymskou vojnou, na ktorej i tamojšie židovské klany extrémne zbohatli na úkor štátu. Židovskí špekulanti tam tvorili väčšinu populácie a veľa budúcich revolucionárskych rodín pochádza práve z tamojšieho kriminálneho prostredia. Hlavne členovia tzv. BUNDu (= de facto budúcej ČEKA, NKVD – tajnej polície), t.j. ozbrojenej teroristickej organizácie židovských politicko-mafióznych spolkov s tisíckami atentátov po celom ešte býv. Cárskom Rusku. Preto „Matka“ zločinu Odesa v tomto zmysle. V Sovietskom zväze ju volali aj „Malé Chicago“. Bol aj seriál na tému.

Porovnaj Mafia - Chicago a jej formovanie U.S. politiky počas jednotlivých (p)rezidentov, metódy ich odstraňovania v prípade neposlušnosti a dejiny prerastania organizovaného zločinu do Západnej vrcholovej politiky, keď sú prakticky takmer všetci členovia tzv. európskej (a v podstate akejkoľvek)„šľachty“, potomkami výpalníkov, hrdlorezov, otrokárov a pirátov stredoveku. A podľa mnohých historikov od dôb Egypta a Ríma a nie len stredoveku. (pozn. prekl.)

[4] ZLSS (Zmena logiky sociálneho správania) je terminologický pojem z teórie riadenia. Viď predchádzajúce kapitoly na tému a DVTR. (pozn. prekl.)

[5] Postupné odstránenie, eli-mináciu (etym. zo starohebrejského Eli - Boh) (pozn. prekl.)

[6] Predvídaní, predpovedaní situácii, konštelácii. (pozn. prekl.)

Tzv. západná veda nemá moc[1] **čím pomôcť** ZSSR, Rusku a Východnému bloku celkovo.

T.j., čo sa týka stabilného zvyšovania blahobytu jeho národov, pretože oficiálne nemá metódy zasahovania, umožňujúce s predpovedateľnými dôsledkami vplývať na objektívny priebeh národohospodárskych procesov.

Na Západe, vskutku divokom, ak si budeme všímať kvalitu jeho ekonomickej vedy, existuje oficiálne iba „plazivý empirizmus“[2] starých kamuflujúcich zaklínačov „živlu trhu“(akožespontánnosti trhu).

Tomu, kto sa aj po oboznámení sa so všeobecnou teóriou riadenia a analýzou stavu ekonomickej „vedy“ so slepou vierou **príživníka**[3] spolieha na dobrodenie(pomoc) zvonku (sám nič nerobí), pripomeňme riadky od A.K. Tolstého:

„Niet nič uslintanejšie a hnusnejšie ako ruské bezbožie a pravoslávie“

..a tiež aforizmus V.O. Kliučevského:

„História nie je učiteľka ale dozorkyňa[4] magistra vitae (mentorka života):

T.j., história neučí, ale iba trestá za nepochopenie úloh[5]“.

Importéri marxizmu - trockisko-leninská „garda“ dostala zaslúžene svoju „odmenu“(odplatu) za nepochopené lekcie v období „neodôvodnených“ represálií.

Oni nepochopili nielenže nesprávnosti(až hlúposti) vo filozofii a politickej ekonómii marxizmu, ale i scenár revolučnej „perestrojky“ (ktorá bola už neraz v rôznych formách uskutočňovaná v dejinách iných krajín a národov) taktiež prešiel okolo nich bez pochopenia.

Tak aj tí, čo sa zasa domnievali, že «spoznaj Krista – je všetko i veda[6]» a opovrhovali poznávaním života(jazyka Boha skutočného), tiež po zásluhe v podstate dostali žiaľ iba „to, čo im patrí“, aj keď trochu skôr..

Z pohľadu koránu na svet to znamená:

„Jedným zlomyseľným, Boh pocítiť zúrivosť iných zlomyseľných ponecháva“.

Rôzni tzv. „duchovní“[7] kadečo o posmrtnom osude duší jedných i tých druhých vyprávajú, a neraz sa i vzájomne sa popierajú. V tomto svete však Minulosť(história[8]) spravodlivo nadeľuje všetkým podľa zásady: Čo zaseješ to aj zožneš.

A) Zaseješ skutok - zožneš zvyk;

---

[1] T.j., v zmysle hlavne celkovo - Konceptuálne. Niektoré technológie sú vec druhá. Na Západe samozrejme zďaleka nie je všetko len zlé a treba dôsledne rozlišovať, čo, v akom kontexte, úprave je možné bezpečne použiť. Ostatne podobne, ako technológie (včítane technológii myslenia, riadenia) od kdekoľvek a kohokoľvek. Každopádne adaptovať a optimalizovať treba asi postupne, i keď čo najrýchlejšie. (pozn. prekl.)

[2] Systém „pokus-omyl“, avšak cyklicky sa akože samovoľne(programovo) opakujúci rukami zákulisných inžinierov, deprivujúcich a terorizujúcich svojich otrokov.. aby hlavne nemali čas sa prebudiť zo stavu zombi, aby nemali čas myslieť, vzdelávať sa, deti svoje vychovávať.. (pozn. prekl.)

[3] podľa všetkých základných kritérií - *parazita

[4] Vychovávateľka, cvičiteľka (pozn. prekl.)

[5] Nespravenie si úloh, lekcii, tém, ponaučení. Ľudia majú pri svojom rozvoji sami osobne nadviazať kontakt s jazykom Božím..životných okolností neustálym kriteriálnym sfunkčňovaním svojej intuície, naladenia na kommuNíkačný kanál s Otcom. A nepliesť si intuíciu s emóciami. Viď funkčný sTroj psychiky druhu Homo sapiens sapiens, popísaný v predchádzajúcich kapitolách (pozn. prekl.)

[6] “Stačí viera a vedu netreba, alebo sa podvolí“.. „viera je nad vedou“..apod. To je satanizmus. Lebo viera je POZNANIE v jednom z pôvodných hlbších zmyslov významu daného termínu – vieRa, poznanie sveta. Viď indoeurópska jazyková etymológia a chronologický (2.) princíp riadenia v zmysle identifikácie úrovní chápania, kódovania foriem(z lat. „prijímaných a projektovaných obrazov“) a ich mier. (pozn. prekl.)

[7] Guru, kňazi, duchovní vodcovia, imámovia, mufti apod..(pozn. prekl.)

[8] V zmysle dejiny, deje a ich príčinno-dôsledková previazanosť. (pozn. prekl.)

B) Zaseješ zvyk - zožneš povahu[9];
C) Zaseješ povahu - zožneš osud.

Znamená to proste, že žatva je pokračovanie toho čo zasiate bolo.

1) Jedna vec je vedome vykročiť ku krížu, ak cesta k blahému cieľu iba cez Golgotu[2] prechádza;
2) A druhá je, nechať sa niekým ukrižovať, jednoducho slepo sa podvoliac
   a) pokryteckému falošnému podvodu - napodobovaniu[3] alebo
   b) krátkozrakému strachu vzoprieť sa svojvôli niekoho(bez miery) a
3) je aj tretia možnosť - život preflákať(„spáliť“) namiesto toho, aby ho Človek urobil večným..

Jedno, druhé i tretie je siatím.

Pričom sú ale žatvy dve: jedna je v tomto živote a druhá v „posmrtnom“.

A kto si myslí, že má menej ako by si prial, ten by mal vedieť, že už má dávno všetko potrebné(nevyhnutné), aby sa skutočným Človekom[4] stal.

V kresťanstve:

„Boh nám nikdy také bremeno nenaloží, ktoré by sme nezvládli.“

Korán (2:286) na tému hovorí:

„Boh nekladie na dušu ničoho, čo by nad jej sily, možnosti bolo“;

a vo verši 2:101: *„.. i niet u vás nikoho bližšieho, pomocníka lepšieho ako Boha“.*

T.j., keď sa pozrieme na praktické životné dôsledky veľkej časti tzv. oficiálnej vedy, na nemálo tzv. výdobytkov civilizácie[5], je asi každému triezvemu človeku jasné, že dnes stále ešte v tomto davo-„elitárnom“ spoločenstve prevládajúce

PORADIE priorít:

1) „prírodné“, „presné a merateľné“ a „technologické“ vedy;
2) sociológia a spolu s ňou tzv. „humanitné“ vedy;
3) mravnosť a morálka skúmajúceho(vedca) i spoločnosti ako celku – je otázkou až POSLEDNOU, lebo podstatný je výsledok[6];

---

[9] Charakter (pozn. prekl.)

[2] Pri využitých možnostiach pôsobenia na situáciu za vyvíjajúcich(meniacich) sa okolností. (pozn. z r. 2004)

[3] Opičeniu sa a imitácii dobra, nepoužívajúc zámerne, alebo z lenivosti gebulu. Ľudovo: „Tupé cválanie so stádom.“, alebo „Iba mŕtve ryby plávajú s prúdom“ (nehodnotiac, či rieka na vodopád nemôže smerovať..). Opakom takého správania je: „Vnímanie, chytanie Vánku Božieho do plachty(*intelektu+intuície) loďky svojej.“ (pozn. prekl.)

[4] Osobou, ktorá je v neustálom priamom kontakte so svojim Otcom, Bohom. Námestníkom Jeho tu na Zemi, ktorý nielen že nenarúša, ale VEDOME rozvíja Stvorenie, S-Trojenie Jeho. Pričom kritériá kon-Taktu, naladenia správneho na frekvenciu ZHora sú jedno-duché: Ak je naladenie, konanie dotyčného DOSPEJVŠIEHO viac-menej správne, jeho CELKOVÁ situácia sa v prakticky VŠETKÝCH základných parametroch zlepšuje (nie len jednotlivé jej aspekty). Najprv pomaly - lineárne a postupne zrýchlene – exponenciálne. Preto je aj dobré sa v prípade nadviazania kontaktu funkčnej intuície (zmyslovo-emočno-racionálneho sTroja psychiky - antény) s VM (Vis Maior) v momente prechodu na dynamický rast objektívnej váhy prichádzajúcich úloh a tak aj benefitov z nich, nezľaknúť. T.j., sa napr. neopiť, tak kon-takt nezrušiť a do predchádzajúceho zombi-stavu sa nevrátiť.. Pre začiatok, presnejšie koniec začiatku, sa stačí úprimne Otca spýtať: Čo robiť? I tak príde myšlienka 1., nápad, najskôr v lese po krátkom pôste(tak 3 dni bez mäsa), ako v každej pôvodnej relígii, po dobrom spánku. Ak syn, dcéra správne pochopil-a a urobil-a, príde myšlienka ďalšia, hlbšia i dve, atď..(pozn. prekl.)

[5] Mnohé technológie a v podstate väčšina, sú pri správnom – morálne zodpovednom použití, samozrejme celkovo prospešné. T. j., rozhodne to neznamená, že sa máme vrátiť niekde na lazy, či na stromy, deti nerodiť apod.. ako niektorí falošní, alebo proste len naivno-hlúpi tzv. „ekoteroristi“(opačný extrém) zvyknú hlásať. Ekologický, celostný biosférny princíp samozrejme ale rozhodne na mieste je. Proste, ako všade, i u tzv. hipsterov a pod., treba rozlišovať, v čom by pravdu mohli mať a v čom asi skôr nie. (pozn. prekl.)

[6] Politická Koncepcia „IA“ vs. „Í“.

je zjavne chybné.

Všetko to má byť v opačnom poradí priorít, tak, ako o tom hovoria pôvodné idei relígii od pradávnych vekov a to bez ohľadu na mieru zvrátenosti[1] ich vieroúk v amorálnosti davo-„elitárnej“ spoločnosti.

VÝSLEDOK konania je vždy prejavom skutočnej morálky konateľa[2].

Reálnu mravnosť - morálku, ktorá dnes vládne v spoločnosti a teda aj v sfére jej sociálno-ekonomických vied, možno znova zhodnotiť zo slov jedného a toho istého laureáta Nobelovej ceny za ekonomiku V. Leontieva:

«Neohraničená, všeobecná prístupnosť poznania a ideí, ktoré vznikajú v procese výskumu a vývoja, sa javí byť vcelku želateľnou vlastnosťou pre spoloČnosť a ľudstvo celkovo.

Táto všeobecná prístupnosť však zároveň predstavuje vážny problém pre každého, kto by sa chcel zaoberať vedeckým výskumom, t.j. vytváraním(presnejšie získavaním) poznatkov na komerčnej báze, s cieľom vytvorenia zisku.

Aby bolo možné obhájiť investíciu do výskumu, musí mať korporácia možnosť predávať svoje výsledky priamo či nepriamo, ako komponent nejakého iného výrobku, za zodpovedajúcu odmenu.

Kto by však platil za tovar, ktorý sa od momentu výroby postupne stane každému dostupným v neobmedzenom množstve ?

Prečo nepočkať, až kým niekto iný zaplatí za neho, alebo vloží prostriedky do jeho(tovaru) výroby, a potom ho dostať bezplatne(zadarmo)?

Kto sa bude zaoberať pečením chleba, ak možno siedmimi chlebami nakŕmiť nie len štyri tisíce mužov, žien a detí, ako o tom rozpráva Nový zákon, ale aj všetkých hladujúcich ?» - v tej istej knihe na str. 210, 211.

V tomto neveľkom odseku spomínanej knihy je skoncentrovaná všetka skutočná morálka Západu a jej celá ***(a)morálne definovaná** (podmienená) sociálno-ekonomická veda.

A za hranice, načrtnuté V. Leontievom, sa tak Západ sám, ako ani večne Západu závidiaca naša domáca(lokálna) vedecká a politická „elita“, nie sú schopní dostať. Pretože to by si najprv museli priznať, že všetky „elitárske“ ambície sú proste choré a zlomyseľné, egocentrické a maniacky amorálne.

Koncepcia samo-s-právy spoločnosti pod krédom
„Účel svätIA prostriedky“
vs.
„Účel svätí prostriedky“.
(pozn. prekl.)

[1] Infiltrácie, zavírenia, zamínovania, vieroúk týchto jednotlivých, podstatou veľmi podobných pôvodných relígii (kresťanstvo, budhizmus, islam, judaizmus, čiastočne i učenie Konfucia, SóKrata-MieroVládcu, kult QuetzalKoAtla, atď. apod..) v ich prvotnej forme, nie dnešnej, vykuchanej a prakticky kompletne zmenenej, kde len torzo svetla ako maska temnoty zostalo..(pozn. prekl.)

[2] Rámec platnosti toho výroku je však ohraničený napr. aj situáciou, keď Boh neraz uprednostní v podpore osobu so slabšou morálkou, ktorá si je ale vedomá dôsledkov svojich činov(má procesné myslenie), pred naivným dobrákom, odmietajúcim z pohodlnosti(/či chybneho presvedčenia), svoju gebulu používať. Boh totiž nič za nikoho neurobí, bo by jeho slobodnú vôľu a dar umu poprel. Boh len objektívne celkovo najlepšiu FUNKČNÚvariantu NIEKOHO podporí. Na tomto princípe..DOPUSTENIA často i GP pracuje.. t.j., stačí mu mentálna a vôľová pasivita hostiteľov(otrokov). To že sú potom mnohí z nich, ba väčšina i dobráci, je objektívne pre ďalší vývoj takmer irelevantné, keďže žijú v ilúzii..ilúzii podstaty konzumu, nejakého falošného náboženstva-neadekvátneho, ilusionistického obrazu Otca, nihilizmu, neoliberalizmu, falošnej svojvoľnej slobody atď.. T.j., ako sa ľudovo správne vraví: „DOBRÝ ÚMYSEL JE ZÁKLAD, NO SÁM OSEBE NESTAČÍ !“ (pozn. prekl.)

Museli by totiž vyhlásiť, že VŠEOBECNÝ A NOHRANIČENÝ PRÍSTUP K POZNANIU JE HLAVNOU PODMIENKOU VYRIEŠENIA KRÍZY KULTÚRY GLOBÁLNEJ TECHNOKRATICKEJ CIVILIZÁCIE, (z)ničenej neovládateľnosťou technosféry.

T.j., museli by priznať, že VŠEOBECNÝ A NOHRANIČENÝ PRÍSTUP K POZNANIU JE JEDINÁ ŠANCA ĽUDSTVA, AKO SA DOSTAŤ DO SÚLADU S PRÍRODOU.

A práve ich skutočný stav morálky (vyjadrený v uvedených slovách V. Leontieva), im však žiaľ proste nemôže priznať, že ním spôsobovaná chyba spoločenského samoriadenia, sa celkovo prejavuje aj v ekonomickej sfére práve v podobe(forme) vyššie spomínaného Cenníka výrobkov a služieb, s ktorým sa všetci v živote každodenne stretávame.

Pritom bez zistenia vektora chyby riadenia naozaj nie je možné sformulovať koncepciu riadenia a zostrojiť(skonštruovať) funkčné metódy riadenia (ktoré aj keď možno nie je ľahko, ale *zaručene JE možné sa naučiť a aj si naozaj osvojiť*), nevyhnutné pre uskutočnenie koncepcie.

Z toho pramení nariekanie či už G. Popova, ako aj V. Leontieva, alebo predsedu Ekonomickej spoločnosti USA na nemožnosť pochopiť, čo, ako a prečo sa tak deje.

Dôsledkom toho sú aj náreky ohľadom akoženemožnosti «dosiahnuť» aspoň vytýčené ciele ekonomického rozvoja, a taktiež bedákanie nad nefunkčnosťou i tých najvycibrenejších dynamických bilančných modelov a pod.

Cynický smiech akademika A. Aganbegjana má rovnakú (a)morálnu podstatu.

Tak zostávajú iba tie prázdne, dobromyseľné slová:

„My im môžeme dať iba mnoho múdrych rád...“

A tými troma bodkami sa myslí to, že:

„No nech nám najprv za naše múdre rady zaplatia, a potom, keď sa budú spamätávať z dôsledkov našich múdrych rád – to už proste pôjde mimo nás[1], to sa nás netýka.“

A primerane tomu, sú pre uvedené 2 typy morálky, možné práve základné nasledujúce 2 uhly pohľadu ekonomickej vedy na národné hospodárstvo, ktoré sú objektívne podmienené[2] morálnou svojvôľou (/alebo ľubovôľou) príslušného vedca-ekonóma:

> 1) Z pozície majiteľa jednej z množstva súkromných prevádzok, ktoré sa snažia o čo najväčší finančný zisk, získavaný z akejkoľvek zákonom povolenej[3] činnosti, pri využití/zneužití v spoločnosti vládnuceho „zákona hodnoty“[4].
>
> Vedecké úsilie ekonóma je jeho súkromným biznisom, ktorý *v rámci panujúceho „zákona hodnôt“* buď prináša výnosy, postačujúce na uspokojovanie chtíčov tohto vedca, alebo ich neprináša.. Na to je zameraný aj celý výsledok daného „výskumu“.

[1] *„to nie je, nebude naša vec“*

[2] Určené, de-finované (pozn. prekl.)

[3] Neraz proste žiaľ iba tzv. lobizmom (legalizovanou korupciou) pretlačenej = „legalizovanej“, v podstate stále rovnako kriminálnej činnosti. T.j., rôznymi špekulácimi, burzovými podvodmi, klientelizmom, tichým kartelizmom, mafióznou manipuláciou burzy a trhu rôznymi formami tzv. „insider tradingu“, „kreatívnym účtovníctvom“, banksterizmom, fiat-money systémom (korporátnym súkromným monopolom tlačenia nekrytých inflačných frakčných peňazí, nachádzajúcim sa v nekompromisnej krutej moci najstaršej mafie) a úžerníctva v jeho najšialenejších variantách, akožepatentami a pseudoautorskými právami (reálne cielene iba brzdiacimi rozvoj, autorom „sprostredkujú“ pár drobných a všetko zhrabnú zahraniční majitelia výpalníckych bánd -_WIPO-MPT, SOZA, OSA apod.), atď. apod. (pozn. prekl.)

[4] Cenníka (pozn. prekl.)

Ak sa súkromníci - výrobcovia, sprostredkovatelia, finančníci, špekulanti, a vedci-výzkumníci spolčia do tzv. korporácie, tak vo vnútri tejto korporácie sa zdokonaľuje a určitými známymi (a)sociálno-inžinierskymi spôsobmi v jej tzv. korporátnej kultúre fixuje určité know-how(vedieť ako).

Následne sa ale pre vonkajšie prostredie vytvorí účelovo zámerne zavádzajúca, lživá, naoko(na prvý pohľad) pravdepodobná, uveriteľná, ale pritom pekne zaobalená dezinformácia[1]. V každom prípade ide o ekonomickú vedu profesionálnych predavačov Krista, slúžiacich (pod?)vedome talmudistike[2].

Pretože práve talmudistika sa v rámci svojich informačno-bezpečnostných modulov operačne cielene systematicky vyhýba hlavne skúmaniu otázok typu:

Ako úžernícky židovský internacistický monopol a špekulácia(kriminálne podvody) na trhoch „cenných" papierov[3] (a ďalších masiek hodnoty) vplývajú na výrobu produktov a ich prerozdeľovanie v spoločnosti?

A práve preto, že ekonómovia sa vyhýbajú skúmaniu tejto témy[4], tak AKOŽE nechápu.. AKOŽE nemôžu vypracovať prognózy.. AKOŽE nevedia vysvetliť čo a ako sa deje a pod.

2) Z pohľadu národnej Samo-S-Právy (či už vo forme skupiny žrecov, alebo monarchu, príp. riaditeľa Štátnej plánovacej komisie), ktorá sa stará o to, aby v rámci

[1] Viď prastarý známy princíp tzv. exoteriky zo starovekých kultov a pseudonáboženstiev, až podnes. T.j.,

1) Tzv. EZOTERIKA sú nejaké znalosti(prípadne projekcie ilúzii) úzkeho kruhu osôb, využívané v zásade vo svoj osobný prospech, moc, nadvládu nad druhými a

2) tzv. EXOTERIKA je kamuflážna iluzionistická verzia danej vyvinutej technológie, pre obete tejto agresie.

V prípade bohocentrickej-neegocentrickej morálky by totiž dotyční boli v prípade funkčnosti objavených technológii, povinní sprístupniť ich aj všetkým ostatným, teda popísať, namodelovať = demystifikovať daný dej-proces a nie ho mystifikovať = uzavrieť časť božieho diela pre seba, „ukradnúť" ho pre svoje neukojiteľné potreby.. a za to sa platí. Preto býva u týchto šamanov, mágov guru, „Na starobu choroba"..ako sa ľudovo vraví..proste im prepne, sa väčšinou v podstate zbláznia. A to Hneď z viacerých objektívnych dôvodov, bezpečnostných mechanizmov evolúcie kultúry myslenia, daných nám Zhora Vis Maior. (pozn. prekl.)

[2] Na rozdiel od pôvodného judaizmu je tzv.

1) židovstvo nacisticko-fašistickou ideológiou dozorcov, založenou starými kňazmi-programátormi-adminmi (asociálnymi inžiniermi) na rasistických princípoch nemiešania sa s otrokmi, ktorých majú títo dozorcovia všade na svete „strihať a rezať" a pritom predpísaný šekel svojim zákulisným pánom odovzdávať.

2) Pseudokresťanstvo je zasa ideológiou dobytka = hostiteľa globálneho parazita všade po svete. Títo otroci sú paralizovaní zasa iným, systém pekla na Zemi doplňujúcim kultom-ideológiou, nemajúcou v zásade nič podstatné spoločné (až na spomínaný vykuchaný a zavírený obal) s pôvodným učením Issu z NasÁrie. (pozn. prekl.)

[3] Pričom, ako sme tu neraz rozoberali, trh je veľmi potrebná, dobrá a prakticky takmer nenahraditeľná vec-nástroj. Nie však v tejto zbojníckej forme, keď pre veľkých hráčov funguje ako kasíno, kde vždy s matematickou presnosťou vyhráva Bank. A malí podnikatelia a zamestnanci sú ani nie hráčmi, ale iba žetónmi a podpivníkmi, rozdupanými pod stolom pri žúre mocou ožralých úchylov – nadnárodných banksterov, korporátnikov a nimi manipulovaných oficiálnych akožepolitikov. (s prepáčením) (pozn. prekl.)

[4] Sú buď podplatení, alebo priamo a nepriamo vydieraní, resp. celoplošne oboje. V daných jelitárnych kluboch je totiž potichu, medzi riadkami veľmi dobre známe, čo sa s dotyčným udeje, ak sa niektorej z tabutém dotkne. T.j., prečo je potom dotyčný pre „nedorozumenie" skorumpovaným bulvárom a presstitútkami akože nájdený predávkovaný zasamovraždený s dvoma výstrelmi do hlavy odzadu pre istotu a ešte sa aj akože zistí, že „veď on mával pomer s malotetými" atď. apod. ako sme v predchádzajúcich kapitolách štandardné metódy projekcie moci týchto talmudistických úchylov-najprofeSionálnejších teroristov popisovali. A za to potom týchto najstarších mafiánov cyklicky v dejinách cca. každých 50 rokov AKOŽEbezdôvodne ich vlastné, nimi týrané obete spogromujú i s rodinami. Teda komu z úžerníkov sa ujsť a lumpárnu inde zopakovať nepodarí.. Ide o memento ľuďom, že musia bdieť a sa rozvíjať, bo inak budú zotročení. Tož ďalšia z motivácii k evolúcii kultúry myslenia Zhora.(pozn. prekl.)

dosahu jej moci nebolo **z pokolenia na pokolenie** sirôt, hlupákov, chorých, hladných, bezdomovcov a podobných „bohomakožezabudnutých“[1] osôb, postihnutých v dôsledku od nich osobne viac-menej nezávislých objektívnych vnútrosociálnych okolností. A to je možné iba ak ľudská spoloČnosť podporuje voči nej objemnejšie supersystémy Zeme a Vesmíru[2]. (*T.j., ak Človek nielenže nejde s prírodou-jazykom Jeho do konfliktu, ale jej.. Jeho pravidlá rozvíja a ciele jemu darované používa – rozum a vôľu a tak svoj potenciál dosahuje, ba ďalej i pre nasledovné generácie posúva. Ľudovo: „Je vôľa – je Človek, niet vôle - niet Čeloveka“, pričom vôľa, i emócie bez umu je-sú smrteľná/é, či: „Všetci sa síce rodíme ľuďmi, no nie každý z nás sa Človekom stane“– pozn. prekl.)

My celkovú situácie vidíme práve skôr z 2. uhla pohľadu.

Preto nás s uvedeným našim postojom zástancovia 1. uhla pohľadu zatiaľ moc neprijímajú, ba dokonca ani nekritizujú[3].

Avšak pre vytvorenie a podporu stability[4] spravodlivého spoločenského usporiadania života ľudí pre všetkých ne-otrokov a ne-otrokárov, je nevyhnutná

veda o <u>Riadení samoregulácie superkoncernu</u>.

Západ a u neho vychovaní tamojší i naši „elitárni“ reformátori(deformátori, neokoloniálni kolaboranti-jelita) o takú ekonomickú vedu samozrejme nielenže nestoja, ale im je z pohľadu ich hodnotovo zvrátenej duše neprijateľná, s ich otrokárskym svetom pyramídovej „hry“ nezlučiteľná.

O pravdivosti posledného tvrdenia sa všetci mohli presvedčiť po roku 1989, resp. 1991, keď čerstvo „zdémonkratizovaný“(resp. zdavokratizovaný) režim začal otvorene najímať ekonomických poradcov predškolených na západných univerzitách, prípadne vymydlených v temnom tzv. MMF (Medzinárodnom menovom fonde). *Proste zombi-biorobotov, ktorí prešli kvalitným, či menej kvalitným brainwashingom (vymytím, príp. takmer kompletnou „výmenou“ mozgu). T.j., možno s nimi ako s človekom hovoriť len na niektoré bežné témy a pri iných špecifických sa u nich spustí predprogramovaný modul cudzej kolektívnej osobnosti. Proste psychózy a schizofrénia ako v akejkoľvek profesionálnejšej sekte, ktorú potom vidia občania skoro každodenne v telke(pokiaľ ju ešte nevypli a nevyhodili, sa od propagandy neoslobodili, pre čas - pre seba, rodinu, budúCnosť)..- pozn. prekl.

[1] Znevýhodnených. Avšak nie v zmysle dnešnej západnej antisociálnej tzv. „inklúzie“, kde má už skoro každá menšina väčšie práva na úkor nosnej väčšiny, čo zámerne účelovo exponenciálne rozkladá spoloČnosť zvnútra. (Čím úchylnejšia menšina, tým väčšie práva.) T.j., uvedená spoločenská potreba, je, ako vždy, zámerne presolená, nastavená asociálnymi inžiniermi a pre nich pracujúcimi mediálnymi mágmi, korporátnou politikou tak, aby v podstate všetkým škodila a sama seba účelovo diskreditovala. Bo v chaose, umelej deprivácii, ľudovo: „v mútnej vode“ sa ľahšie loví. Viď celkový systém zneužívania tzv. 3.sektoru globálnou oligarchiou na najšpinavšiu robotu rukami kolektívno-samovražedne naivných „dobrovoľníkov“ a ich profesionálnych „pasákov“. (pozn. prekl.)

[2] VesMieru, UniVersUm. (pozn. prekl.)

[3] Aby sa vyhli pre nich nepríjemným témam. Pretože už len diskusia, akékoľvek zmysluplnejšie odpovede na spomínané otázky, by im pomerne rýchlo prakticky znemožnili pokračovať v ich egocentrickej protiľudskej, podstatou otrokárskej koncepcii riadenia ekonomiky a populácie celkovo. Viď dnes ideológia otrokárskeho neoliberalizmu, keďže „zlo vždy treba dobrom maskovať, jed v pohári sladkom rozriediť“, ako vodcovia sliniečkárov na uzavretých poradách medzi sebou otvorene vravia. (pozn. prekl.)

[4] Udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti (predikcie, predvídania) pozn. prekl.

Procesy 5 a 6.

VOJENSKÝ ODPOR A JEHO OPERAČNÉ METÓDY[1] (VOJENSKÉ ASPEKTY SPOLOČNEJ BEZPEČNOSTI)[2]

V časoch tzv. reforiem a tzv. perestrojky ´90. rokov 20. stor. „inteligencia“ v parlamente a okolo parlamentu sebavedomo a diletantsky hlásala svoje názory o «excelentnej výzbroji ZSSR», «rozumnej dostatočnosti», «profesionálnej» armáde a podobne, smerujúc vývoj udalostí k «vojenskej reforme» v súlade s novou «obranno-vojenskou doktrínou ZSSR». Avšak všetky tieto rozhovory prebiehali izolovane, bez zamyslenia sa nad protivníkom (1. reálnym, 2. potenciálnym, 3. tzv. „proxy“, alebo 4. Teoreticky možným, hoci veľmi málo pravdepodobným). Pritom práve od odpovede na otázky typu: A kto je vlastne náš protivník? Aký je? Aké ciele sleduje? apod. - závisia zmysluplné postupy formovania Ozbrojených Síl ľubovoľného štátu.

1. **Reálny protivník** - je protivník, ktorý už vykonáva bojovú činnosť.

[1] Spôsoby (pozn. prekl.)

[2](*resp. BEZPEČNEJ SPOLOČNOSTI.) Tento odsek je v danom vydaní KSB umiestnený iba ako doplnková informácia a dostal sa sem ešte v roku 1991. Potom do veľkej miery stratil svoje opodstatnenie v dôsledku

A) štátneho krachu ZSSR a prechodu globálnej politickej konštelácie do úplne inej situácie;

B) a tiež v dôsledku toho, že dnešný ekonomický systém v Rusku v podmienkach krízy koncepčne neurčitého(nejednoznačného, nejasného, dvojitého) riadenia, nebol schopný podporovať a udržiavať úplnosť a celistvosť štruktúry ozbrojených síl.

V súvislosti s tým, sú v tejto časti spomenuté témy vojenskej problematiky zaujímavé iba z pohľadu analýzy minulosti a nepriaznivých variánt vývoja udalostí v dostatočne vzdialenej perspektíve, ktorým by bolo lepšie sa vyhnúť. Okrem toho boli však v tomto odseku spomenuté aj niektoré všeobecnejšie problémy, ktoré sa týkajú nie len ozbrojených síl, ale majú svoj význam aj pre iné odvetvia činnosti spoločnosti.

Pritom sa súperenie

1) býv. Východného bloku (včítane regionálnej civilizácie Ruska, ktorá má tiež charakter bloku, v zmysle celistvej politickej štruktúry) s
2) Euro-Americkým konglomerátom

presunulo do oblasti vyšších priorít(úrovní) v rámci jednotlivých kategórii univerzálnych informačných zbraňových systémov a prostriedkov riadenia. To otvára možnosť riešenia otázky o tom, ako bude vyzerať globálna civilizácia v budúcnosti bez potreby vojensko-silovej konfrontácie, ktorá v konečnom dôsledku dlhodobo(napriek možnej krátkodobej fatálnej ilúzii „zbrojárskej konjuktúry“) devastuje akúkoľvek ekonomiku a hrozí globálnou vojenskou katastrofou.(*za danej situácie žiaľ veľmi pravdepodobne konečnou.. - pozn.prekl.)

2. **Potenciálny protivník** - je protivník, ktorý sa môže cieľavedome[1] uchýliť k bojovej činnosti (vojenským aktivitám).
3. **Možní (ale málo pravdepodobní) protivníci** - sú v historickom procese analogickí dvom vzájomne neznámym opilcom, keďže existuje možnosť, že sa náhodou stretnú a pobijú bez nejakých zmysluplnejších príčin.
4. **Proxy[2] protivník –** vojská ktorého viac-menej reálne ovládajú cudzie sily[3], prostredníci. Tzv. proxy protivník je na rozdiel od čisto teoreticky možného, REÁLNE oddávna sa pomerne často vyskytujúci jav na historickej scéne[4].

Po roku 1953[5] sa stal ZSSR pre USA skôr možným, resp. maximálne tak hypotetickým proxy protivníkom, pretože s „pomocou" globálnych „sprostredkovateľov" proste prestal vytvárať flotilu lietadlových lodí a stratil schopnosť kvalitatívnej technologickej komparácie (vyrovnanosti) dokonca aj v strategických ponorkách[6].

Známe je tiež, že práce V.M. Mjasiščeva na vytvorení sovietskeho „Raketoplánu" (eng. Space Shuttle) boli prerušené možno ešte skôr, ako boli analogické práce započaté v USA.

Aj jeho (V.M. Mjasiščeva) nadzvukový strategický tryskový bombardér M-50 s raketami bol vytvorený o 25 rokov skôr ako B-1 v USA, no takisto sa nedostal do sériovej výroby.

---

[1] Ak to považuje pre seba za potrebné a výhodné.. Viď "Politika je koncentrovaný výraz ekonomiky", či „Vojna je iba pokračovaním politiky inými prostriedkmi" cit. Carl von Clausewitz – známy pruský vojenský teoretik a filozof zač.19.stor – obdobia napolenónskych vojen.

Podobne v dejinách, mnohé organizácie a národy, ako ich nástroje, obchodovali s ostatnými iba vtedy, keď im zdroje, ktoré ich zaujímali, nemohli priamo zobrať, t.j., ak nemali na to dosť síl. Následne sa volili rôzne podvody, ekonomické triky ako úžera, banky apod. Ako posledný prichádza na scénu férový obchod. Teda aspoň z pohľadu niektorých kriminálnych neľudských, protiľudských štruktúr nadnárodného tzv. nepriameho riadenia. Vo vojne ide o ovládnutie cudzích zdrojov (včítane tých ľudských - HR, technológii, patentov,..atď), o koncentráciu moci = riadenia do vlastných rúk, akýmikolvek prostriedkami. V konečnom dôsledku ide vo vojne o ovládnutie globálneho procesu koncentrácie moci ako takého. (pozn. prekl.)

[2] Z IT terminológie – v kontexte hackerstva ide o maskovací počítač, prípadne server, cez ktorý útočník, ktorý sa za ním v diaľke na sieti skrýva, vykonáva príslušnú operáciu. (pozn. prekl.)

[3] Rôzne súkromné nadštátne nadnárodné organizácie, skupiny think-tankov, bánk a korporácii, no niekedy čiastočne priamo i štáty. V dobe tzv. studenej vojny medzi USA a ZSSR tieto krajiny tiež po vzore predchádzajúcich koloniálnych mocností podporovali zo zákulisia rôzne krajiny, ktoré sa pridali k ich ideologickému systému a prostredníctvom nich bojovali so svojim nepriateľom. Klasické príklady sú Vietnamská vojna a podpora vietnamských komunistov proti Američanom zo strany ZSSR a istý čas i Číny, alebo Afgánska vojna proti ZSSR, keď korporácie a USA podporovali najprv zaplavenie územia ZSSR lacnými drogami a následne dlhodobo systematicky vyškoľovali a vyzbrojovali pseudoislamské teroristické skupiny a hnutia, aby napádali sovietov a rôzne iné ciele. (pozn. prekl.)

[4] Pozri ohľadom danej témy obdobie antického Grécka-Hélady a spolkov mestských štátov, príp. Ríma a jeho vazalských, či „spojeneckých" kráľovstiev, resp. pomerne dobre zdokumentovaných 300 rokov Egyptsko-Chetitských vojen pred 4500 rokmi, alebo dobu stredovekých feudálnych kráľovstiev a ríš, apod.. (pozn. prekl.)

[5] Smrť (podľa niektorých historikov zavraždenie) Stalina. Stalin totiž okrem iného pripravoval výstavbu flotily lietadlových lodí, keďže lietadlová loď je zo strategického hľadiska podstatne lacnejšia(pre civilného laika paradoxne), ako výstavba a údržba série sochozemských vojenských báz na hraniciach celého územia. Okrem toho sú lietadlové lode oveľa lacnejšie aj z dôvodu možností globálnej „podpory" politiky daného štátu, resp. súkromnej organizácie so symbolickou účasťou štátu, ako je tomu vo väčšine krajín na Západe (oligarchických pseudodemokracii, totalitárnych finacistických oligarchii, výlučne sa maskujúcich za demokraciu z PR dôvodov propagandy a na vytvorenie ilúzie morálnej akoženadradenosti – 1.informačno-vojenská operačná priorita, kategória zbraňových systémov. Ľudovo aj: „Nikto vám nemôže dať to, čo ja vám môžem sľúbiť"). (pozn. prekl.)

[6] Hlavne čo sa týka ich hlučnosti = t.j., operačného utajenia. Pričom pri miere hlučnosti vyššej ako 10% akýkoľvek boj prakticky stráca zmysel. Pri zaktivizovaní odpaľovacej procedúry nosnej ponorky (s jadrovými hlavicami), je ona totiž okamžite zlikvidovaná jej „chvostom" – t.j., nepriateľskou tichšou stíhacou ponorkou, pohybujúcou sa v jej závese. (pozn. prekl.)

Vyskytuje sa aj

č. **5. - tzv. abstraktno-teoretický protivník**, vytvorený výlučne vojenskými teoretikmi pre demonštrovanie svojej intelektuálnej moci a múdrosti vyššieho vedenia ozbrojených síl a štátov. Vo väčšine prípadov je abstraktno-teoretický protivník ukážkový idiot a v modelovej simulácii akože vždy prehráva[1].

Ako je zreteľne vidieť z analýzy globálneho dejinného procesu, skutočným odvekým protivníkom Ruska, ktorý viedol vojnu s cieľom ZNIČENIA jeho národov, ZOTROČENIA ich zvyškov a proste celkového ovládnutia všetkých tamojších zdrojov, je siono-internacistská mafia, ovládaná vyšším slobodomurárstvom. Vojensko-ekonomické štruktúry mafie sú reprezentované potenciálom krajín Euro-Amerického konglomerátu. Skutočná úloha Švajčiarska pri riadení priebehu francúzsko-pruskej vojny v roku 1870, prvej i druhej svetovej vojny, jeho bezprostredná (priama) účasť na exporte tzv. „liberalizmu“ v 19. storočí a na exporte revolúcií v 20. storočí do Ruska,[2] sú dostatočným dôvodom na NEPRIZNANIE neutrality Švajčiarska národmi ZSSR. A to bez ohľadu na to, čo by o tom hovoril nejaký puntičkársky západný, alebo východný neoliberalistický malomeštiak v jeho fanatickom bazírovaní na akejkoľvek jemu médiami predžutej malichernosti[3], falošnom na zákazku vyfabrikovanom cieli, odvádzajúcom zámerne pozornosť ovčana od vecí-dejov-javov podstatných.

To sa do značnej miery týka aj Izraela, ktorého značná časť obyvateľstva sú zradcovia národov z Východnej Európy a ich potomkovia.

[1] I pre opodstatnenie výdavkov spoločnosti na platy stratégov.. A ak chcú stratégovia generality svoje platy, vojenské rozpočty navýšiť, často ostentatívne preceňujú, alebo aj pomocou spravodajských služieb umelo hrozby vytvárajú – Viď terorizmus, ktorý je z prísne odborného hľadiska silových zložiek v zásade prakticky bez výnimky dielom rôznych štátnych i nadnárodných profesionálnych spravodajských služieb, ako jeden z pomerne bežných spôsobov projekcie, vydierania iných korporácii, štátov a firiem, t.j. presadzovania politicko-ekonomických cieľov rôznej úrovne. Česť samozrejme veľkej väčšine dobromyseľných a zodpovedných vojakov, keďže uvedenú zlobu prevádzkujú znova pomerne dobre známe štruktúry osobitne nedôveryhodných osôb na niektorých kľúčových pozíciách silových zložiek v podstate v každom štáte.. (pozn. prekl.)

[2] Marxistické puče, veľká časť vychovania a financovania pri vypestovaní rôznych foriem nacizmu. (pozn. prekl.)

[3] hlavne aby sliniečkár nemusel myslieť nad ničím 1) podstatným, a zároveň 2) konkrétnym. Viď princípy podvodu vlajkovej lode ideológie neoliberalizmu, myšlienky tzv. „abstraktného humanizmu“, prevzatého ako algoritmus z „krabičky kúzelných trikov“ talmudistiky (po starom „sofistiky“) = zneužívanie na prvý pohľad logických argumentácii na obhajobu akejkoľvek lži a absurdity. Pozri aj boj Sókrata proti sofistom. (Sofisti boli pôvodne väčšinou učitelia, no cca. v 5.stor B.C. sa vyvinuli v hnutie a začali spochybňovať v duchu extrémneho liberalizmu úplne všetko, ústiac do nihilizmu, rozkladu základov spoločnosti a ešte aj pseudologikou obhajujúc túto činnosť. Preto si z nich ľudia robili už v staroveku srandu, pričom sa podobný fenomén- totalitný nástroj cyklicky opakuje: Pozri Základy politiky a LAF - krvaví nerozluční, vzájomne sa podporujúci, evokujúci súrodenci infernálneho kola: LAF Liberalizmus-Anarchia-Fašizmus) Dnes sa tento jav-postup-proces sofistiky-talmudistiky volá aj tzv. „diabolská logika“, ktorú sa v rôznych formách učia napr. hlavne žurnalisti, advokáti apod., aby vedeli obhajovať doslovne čokoľvek, i akékoľvek zlo. Celé sa to deje(je vykonávané – KÝM?) v rámci zvrátenej snahy istej degenerujúcej časti právneho systému, na podprahovú zákazku asociálnych inžinierov-programátorov popierať existenciu objektívnej reality a vyzdvihovať subjektivizmus v jeho egocentrickej forme. T.j., na zákazku popierať možnosť - funkčnosť technológii metodického odhadu pohľadu Vis Maior na daný konkrétny prípad, čo umožňuje kľúčový manažérsky náskok aj napr. pre tých špekulantov, ktorí takýmito technológiami disponujú a tak sa môžu do istej Miery doČasne.. pomerne bezpečne v rámci tzv. „Božieho Dopustenia“ pohybovať, ostatnými manipulovať, „na Boha sa hrať“.. (s kokainom i bez..) (pozn. prekl.)

Po druhej svetovej vojne sa vojenský potenciál konglomerátu skoncentroval a prejavil ako UNIFORMNÁ[1] organizačná štruktúra NATO. Z tohto dôvodu je dôležité viesť dialóg na tému obmedzovania zbrojenia a odzbrojenia s NATO celkovo a nie iba s USA[2], ktoré sú len časťou tejto organizácie. Na rozdiel od novodobých politikov, dávni bohatieri nikdy nevyjednávali separátne o navliekaní náhubku(alebo uzdy!) na jednotlivé hlavy draka a na SEBA. Všetky otázky sa vždy riešili s DRAKOM celým.

Reálny protivník je celkový konglomerát riadený slobodomurárstvom. Rusko (býv. ZSSR) stratilo za posledných sto rokov v tejto vojne viac ako 100 miliónov ľudí. V tejto vojne, vedenej KONTINUÁLNE hlavne vo forme vojny studenej[3], od dôb, keď ešte ani neexistoval tento pojem, a občas pre „doplnenie“ aj v pravidelne obnovovaných „šokových terapiách“ – riadených vzplanutiach vo forme vojny „horúcej“[4].

Ovládateľnosť procesov, prebiehajúcich v konglomeráte, sa prejavuje podporou(udržovaním) mieru bez vypuknutia horúcej vojny.

---

[1] Jednoliata, jednotná (pozn. prekl.)

[2] V NATO sú i záujmy Francúzska, Holandska, Španielska..atď., ale hlavne Británia má napr. dlhodobo tiež svoje záujmy a v mnohom i väčšie skúsenosti s riadením a žmýkaním kolónii (hlavne metódami tzv. koloniálnej ekonomiky), ako USA. Ďalej sú niektoré klany, mafie U.S. politiky od dôb ich založenia z GB a hája v neposlednom rade záujmy GB, no hlavne starého mafiánskeho „poolu“ GP. Niektoré sa síce v istých obdobiach snažili odštiepiť, no dlhodobo sú ciele a konCenzus jelít po stáročia tie isté, v mnohom spoločné – zachovanie otrokárskej spoločnosti v jej mnohorakých formách, včítane tej davokratickej (vládnu rukami manipulovaného davu – ich nástroja). (pozn. prekl.)

[3] Neraz ešte genocídnejšie zameranej, ako vojna „horúca“. Studená vojna, alebo inak povedané – vojna informačná, je vedená prepisovaním dejín podľa potreby a pálením kníh, manipuláciou po(d)vedomia a stereotypov myslenia a správania sa cieľového objektu, infiltráciou alebo zavírením a postupnou nebadanou výmenou jeho koncepcie spoločenského samoriadenia, ideológie, filozofie, či náboženstva; ekonomickými prostriedkami, úžerou a bankovníctvom, manipuláciou trhu, systematickým šírením chorôb, vytvorením, kontinuálnou saturáciou a celkovým riadením narkotík(včítane jeho „poistných ventilov“ cez akoženoj proti drogám spravodajskými službami podobne, ako fiktívny vzájomný boj klanov proti korupcii a atď. apod.) (pozn. prekl.)

[4] Dôvody na spustenie niektorého z mechanizmov tzv. HORÚCEJ vojny z pohľadu nadnárodného, korporátneho, či globálneho riadenia(manažmentu):

a) Momentálna strata(kolaps) riadenia ostatnými vyššími 5 kategóriami informačných zbraní (viď DVTR) a prechod manažérov na tzv. núdzový manuálny režim „pilotáže“ daného sociálneho supersystému. T.j. nutnosť tzv. rýchleho, resp. silného manévru. P.S.: sú však aj špecifické západné modely riadenia také, keď je prvých 5 kategórii informačných zbraňových systémov použitých iba ako príprava k horúcej vojenskej operácii. Používajú sa však väčšinou na nižších, slabších úrovniach manažmentu, keďže sú „účtovne“ problematické s nestabilným výsledkom..(zamin CH.M. de Talleyrand Napoleónovi: „S bodákmi možno urobiť čokoľvek pane, no nemožno na nich sedieť..“)

b) Pre reguláciu populácie (hlavne v období po priemyselnej revolúcii), ďalej pre

c) cyklické držanie kolektívnej obete v drezúrnom strese(šoku a umelej deprivácii) cca. každú 2. generáciu (2 x 25 = 50 r.), keď sa 1.generácia stihne po vojne ako tak materiálne v najzákladnejšom zabezpečiť, prípadne i svoje deti, ak vlastne iba celý život maká a svoj čas pre nich obetuje. Následne by mali ich deti, resp. minimálne vnukovia čas „predýchať“ - rodine sa viac venovať, samovzdelávať, proste MYSLIEŤ, čo je z pohľadu jelít neprípustné, lebo by to mohlo ich informačný náskok v ovládaní technológii riadenia(manažmentu) zmenšiť (známe: „Knowledge is power“). Kľud a čas pre dav by proste principiálne ohrozil dlhodobý program jeho systematickej debilizácie od antiky, všetkými dostupnými prostriedkami. Až teda na zriedkavé výnimky, keď boli k tomu „povoleniu ani nie tak uzdy, ako skôr mentálnej reťaze stádu“ jelitá ďalšími objektívnymi okolnosťami proste donútené. Často hlavne v rámci vnútrojelitnej konkurencie procesu globálnej koncentrácie moci (globalizácie), špecializácie a štandardizácie práce, atď.. (práce - včítane tej manažérskej, ktorá je práca ako každá iná, s tou odlišnosťou, že pracuje s „materiálom“ zo všetkých s odstupom najcennejším – s človekom, s ľuďmi ..a nie len ako sochár..ale skôr ako celostný inžinier buď sociálny, alebo a-sociálny). (pozn. prekl.)

d) atď. apod..

Efektivita riadenia sa tu prejavuje v schopnosti

1) včas presunúť tieto procesy zo sféry diplomacie do
2) sféry vnútornej politiky a zbrojenia,

čo sa v zahraničnej politike vždy hodnotí ako zdravý prístup.

Týmto spôsobom zároveň u reálnych i potenciálnych protivníkov nevzniká ilúzia beztrestnosti.

V podmienkach globálneho davo-„elitarizmu“ je preto ZMYSLUPLNÁ VOJNA nemožná či už

A) z dôvodu „Mieru z pozície sily“, zabezpečeného pomocou úplnej vojenskej prevahy, alebo
B) z dôvodu systému „rovnováhy strachu“, keď potenciálny agresor nepodlieha ilúzii o svojej beztrestnosti.

Politické vyjednávania v podmienkach globálneho davo-“elitarizmu“ nie sú ničím viac, ako demonštrovaním akožedobrých úmyslov a snahou o získanie času na predýchanie (*a „preskupenie“) na presun pretekov v zbrojení z jednej oblasti, už ovládnutej, do oblasti druhej - zatiaľ neokúsenej.

Zastavenie pretekov v zbrojení v globálnom merítku nespočíva vo vyjednávaniach o odzbrojení (tie mu môžu iba napomôcť), ale v

ZMENE GLOBÁLNEJ KONCEPCIE ROZVOJA,

KTORÁ VYLÚČI DAVO-“ELITARIZMUS“ AKO TAKÝ.

Jadrom vojenskej sily euro-biblického konglomerátu sú ozbrojené sily USA. Na čo v skutočnosti slúžia? Reálne sú využívané na udržiavanie monopolne nízkych cien surovín, získavaných takto západným neokoloniálnym konglomerátom. Vydieranie embargami, politickými pučmi, manipulovaním volieb a hlavne tzv. farebnými – západom riadenými revolúciami a armádami NATO, je taktiež využívané v neposlednom rade aj na získanie lacnej pracovnej sily[1] za symbolickú cenu pre neukojiteľný apetít konzumu jelít a obyvateľov „samovyvolených“ krajín „nadľudí prvého sveta“ (konglomerátu).

Práve v tom bola napr. aj príčina vtrhnutia do Panamy s cieľom zvrhnutia vlády generála Noriegu, ktorý sa snažil siahnuť na Panamský prieplav a vrátiť ho domovskej krajine. Ešte dávno predtým bola totiž v rámci tzv. Monroovej doktríny[2] roku 1903 maličká Panama odtrhnutá od veľkej, zdrojovo stabilnejšej (politicky mocnejšej) Kolumbie, aby sa strategický prieplav mohol ľahšie stať vlastníctvom USA[3].

[1] Otrokov v kolóniách (pozn. prekl.)

[2] Prezident USA J. Monroe definoval v r.1823 stratégiu koloniálnej politiky USA, vypracovanú J.Q. Adamsom na popud G. Canninga (Britské impérium) a deklaroval okrem iného aj celú oblasť Severnej, Južnej Ameriky a Západnej pologule ako takej, ako výlučnú sféru záujmov USA. T.j. – aj všetky tamojšie zdroje sú akože de-facto „americké zdroje“ (v zmysle majetku oligarchie vládnucej v USA pomocou ich pseudodemokratického systému). Základy doktríny boli však vypracované bratmi z lóže a zverejnené už v tzv. Federálnych listoch r. 1787 – oficiálneho autora A. Hamiltona (jeden z „Otcov zakladateľov“ USA). Viď plány GP so zdrojmi Ameriky, ako novým svetovým policajtom (rukou, projektorom moci GP), po vyčerpaní potenciálu najprv NL, potom GB, následkom predchádzajúcej vzbury FR pri snahe o zavedenie jednotného kreditno-finančného systému EÚ v r.1307-1312(Filip IV. a likvidácia templárov –pozri ich pečať s dvoma jazdcami) . (pozn. prekl.)

[3]Oficiálna verzia je nasledovná: „Slobodomilovná Panama sa oddelila od Kolumbie a zónu kanála dobrovoľne odovzdala ešte slobodomilovnejším USA, ktoré sa nikdy nemiešajú do záležitostí iných krajín.“ *Ostatne podobne, ako klasické lokajsko-presstitútske jačanie pri médeálnom výmele-príprave svojho davu na vojnu – na obsadenie zdrojov každej ďalšej krajiny, ktorá ihneď nepovolí vstup bánk a korporácii (nových feudálov) novootrokárskej koncepcie Západu: „Zákerný nepriateľ napadol naše lietadlá, pokojne bombardujúce

Podobná bola z pohľadu USA aj príčina a príprava podmienok na vojnu v Perzskom zálive v rokoch 1990 – 1991:

T.j., udržanie monopolne nízkej, dumpingovej ceny za ropu na úrovni 6 USD za barel. Za týmto účelom bol plánovane vopred, hneď po zavŕšení prvej svetovej vojny 20. Storočia, vo dvoch etapách od tureckého panstva oslobodený Irak. V prvej etape „oslobodili" región Iraku - Kuvajt a dosadili tam bábkový režim. V druhej etape „oslobodili" aj Irak v jeho súčasných hraniciach. Zjednotenie krajiny pod vedením Saddáma Husajna viedlo k zvýšeniu monopolne nízkych cien ropy[1], čo sa nepáčilo USA, ktoré spotrebovávali až 40% zo svetovej ťažby ropy pri 5% podiele na svetovej populácii.

V tom spočíva aj odpoveď na otázku, prečo si Japonsko, keď sa podľa jeho vlastného hodnotenia stalo samostatnou veľmocou číslo 1, udržuje iba jadro svojich ozbrojených síl, ktoré však môže byť počas menej ako 10 rokov rozvinuté do plnohodnotných ozbrojených síl, ktoré budú na kvalitatívne vyššej úrovni ako ozbrojené sily USA. USA sú totiž týmto spôsobom nútené sa prakticky sami(s pomocou niektorých starých koloniálnych spojencov) vysporaduvávať s problémom udržovania nízkych cien surovín, čo Japonsku plne politicky dlhodobo vyhovuje (hrá do kariet). A USA sa s tým musia zmieriť, pretože ich požiadavka voči Japonsku, aby zväčšili svoje ozbrojené sily, by znova viac-menej nevyhnutne vyústila do situácie, v mnohom podobnej tej, ktorá tu už bola pred udalosťami v Perlovom Prístave (Pearl Harbor) 7.12. r.1941.

Vedenie spojených štátov vie, že ZSSR sa nechystalo ani v minulosti, ani v prítomnosti a ani v budúcnosti napadnúť Európu a USA. Navyše toho býv. ZSSR počas, ale hlavne po deformách - po perestrojke realizovanej podľa Direktívy Rady Národnej Bezpečnosti(NSA) USA 20/1 z 18.08. z r. 1948 už ani z vojenského hľadiska proste nebol schopný.

Tento pohľad na situáciu sa opakovane prejavuje aj v príslušných dokumentoch CIA a NSA, týkajúcich sa danej témy. To však nijako neprekáža tomu, že v konglomeráte po desaťročia vládne mýtus o sovietskej vojenskej hrozbe.

Je tomu tak hlavne preto, že zbrojárstvo je najziskovejšie súkromné odvetvie priemyslu viacerých krajín západného konglomerátu. Ak teda existuje tak potrebný mýtus o hrozbe, je ľahko možné prinútiť dav, aby platil za ochranu pred touto hrozbou[2]. Takým spôsobom môže byť cena za toaletnú misu na krížniku morských síl USA (US Navy) neporovnateľne vyššia ako za také isté umývadlo pre nemocnicu[3].

---

jeho dediny a mestá!" (pozn. prekl.)

[1] Nízke ceny ropy zároveň spôsobujú problémy aj RF, keďže je jej rozpočet stále ešte do nemalej miery závislý na príjmoch z exportu energonosičov (ropy, plynu, uhlia,..). Avšak napr. Číne, ako importérovi, zasa vyhovujú. To je už ale o ďalší krok ďalej otázka globálnej politiky a plánovaného presunu (transféru) moci a technológii pomocou klanov z USA do Číny, ako jedného nového globálneho mocenského centra z dvoch plánovaných.. (pozn. prekl.)

[2] Navyše možno tak toto stádo ďalej držať v strese, obmedzovať v mene bezpečnosti osobné slobody, debilizovať a manipulovať..systematickejšie deprivovať, aby boli otroci „radi, že sú..radi", ako sa na dedine vraví. Dnes však nastal pre otrokov nový problém: Pri aktuálnej miere rozvoja automatizácie a robotiky, panom (jelitám) viac otrokov netreba a vyvstáva ich existenčná otázka..množiny spôsobov ich postupnej likvidácie, roztiahnutej v čase tak, aby sa nebránili: „Čo a ako s nimi?" Ľudovo: Akože len rýchlo tú žabu variť tak, aby z hrnca nevyskočila?" (množstvo vody, polienok, rýchlosť ich pridávania, typ dreva, výška hrnca, a ďalšie riadiace parametre eliminačného procesu..) (pozn. prekl.)

[3] Starý americký spravodajský vtip: „Otázka rookieho(zelenáča): Prečo stojí 1 toaletná misa na krížniku/v budove Pentagonu 20 000 $? Odpoveď mazáka: Aby bolo na naše tajné operácie zatiaľ neschválené senátom.. a odmeny" (pozn. prekl.)

Okrem toho je projektovanie a výroba zbraní a vojenskej techniky v podmienkach davo-„elitarizmu“ v jeho kapitalistickom podaní, priestorom (polygónom) na rozpracovávanie konštruktérskych a technologických nápadov, na ktorých nemožno prerobiť, či dokonca vyjsť na mizinu.

Rozpracovávanie rovnakých výskumných úloh, avšak v rámci civilných programov vývoja, je spojené s omnoho väčším komerčným rizikom, pretože príslušník davu(stáda), ovca - daňový poplatník je ochotný zaplatiť akékoľvek výdaje na ochranu jeho súčasného stavu nasýtenia(životného štandardu) vojenskou cestou. Pričom ale nesúhlasí so zaplatením tých istých výskumov na úkor jeho terajšej takmer bezmiernej sýtosti(konzumu) a pre lepší život „neplnohodnotných“ národov „druhej kategórie“, otrokov tzv. tretieho sveta, či na principiálne konštruktívne riešenia globálnych problémov, ktoré sú zatiaľ často iba v počiatočnom štádiu vývoja, lebo podľa neho jeho okamžité nasýtenie, úroveň západného konzumu bezprostredne z hodiny na hodinu[1] neohrozujú.

T.j., ide znova, ako žiaľ už toľko krát v dejinách, o kultúru myslenia typu „A po nás potopa“.[2]

Keďže sa veľká väčšina výsledkov výskumov, analýz, prognóz a štúdií, ktoré sú hradené vojenským rozpočtom, v praxi použije aj v civilných odvetviach, sú skutočné výdavky USA na „obranu“ podstatne nižšie, ako je ich vojenský rozpočet. Teda, ak by sme vzali do úvahy návrat zbrojných prostriedkov do iných odvetví, pomocou paralelného využitia vyvinutých technológii aj v civile[3].

Pre akúkoľvek krajinu nie je ožobračujúce vytvorenie „Concord“-u, TU-144, “Buran“-a, vlaku TGV, Shinkanzenu, či ER-200.

Ožobračujúcim je ale vytvorenie takýchto objektov vo vyslovene ojedinelých, ďalej nepoužívaných a nerozvíjaných exemplároch, ktoré predstavujú konzerváciu a blokovanie vedecko-technických výdobytkov, získaných na týchto kolbištiach(polygónoch) ideí vo veľmi špecifických-úzkych medziach vedomostí, ktorými boli vytvorené.[4]

[1] Jedno z ďalších kolektívne samovražedných hesiel neoliberalizmu: „Ži tu a teraz!“ (ignoruj skúsenosti predkov – konzervativizmus a nerieš kam kráčaš, bo méédeálne autoriťky-slepí prostredníci jelít, ti poradia) (pozn. prekl.)

[2] Sú samozrejme aj na Západe experimentálne, čiastočne i globálnymi klanmi podporované hnutia, ako hippies, hipsterizmus a rôzne ekoteroristické iniciatívy aj s pozitívnymi prvkami. Avšak väčšinou sú pomerne rýchlo starými vytestovanými metódami infiltrované, mediálne zmanipulované a zavedené do absurda, až všeobecného ohrozenia. Podobne ako bolo hnutie ´68 zámerne systematicky utopené v drogách, zvrátenej programovej podprahovej symbolike, dnes v mentálne slepom fanatickom tzv. sliniečkárstve s tunelovým videním a popieraním schopnosti rozlíšenia, kto vlastne a s akými cieľmi, za akým jednoznačným účelom financuje, stajluje a vypestováva ich idoly-vodcov, autoriťky, apod. A to paradoxne napriek tomu, že všetky tieto údaje sú dnes pomerne ľahko na internete overiteľné, vystopovateľné navzdor množstvu zámerného infošumu a dezinformácii. T.j., ide o nové typy siekt slepo veriacich nejakej pred-stave, kumulovaných na (a)sociálnych sietiach, fanaticky nenávidiacich a prenasledujúcich v mene extrémistického neoliberalizmu každého s čo i len trochu mierne odlišným názorom. Všetci ostatní sú pre nich „ufológovia“ a „konšpirátori“, „nehodní základných ľudských práv a života, ktorých treba z roboty vyhodiť, pozatvárť, povešať a ich deti by nemali ani do školy chodiť, alebo ich treba prevychovať“. Proste možno nebezpečnejšie, ako marxizmus a nacizmus dokopy. (pozn. prekl.)

[3] Podobný, či ešte vypuklejší je tento fenomén aj v tzv. primárnom výskume, v kozmických technológiách, atď. apod. (pozn. prekl.)

[4] A to či už formou zlej štátnej dotačno-ideovej politiky (markantný problém prítomný nielen v býv. Východnom bloku až do formy nadnárodnej sabotáže), alebo blokovaním rozvoja formou šialenej dezinterpretácie tzv. autorského práva, či teórie zďaleka prehnaného tzv. „duševného vlastníctva“ - celkovo dnes smrteľný konkurenčný problém prakticky celého Západu, keď každý rok zaostáva za Áziou už o ďalšie tri roky(podľa niektorých analytikov). Ľudovo povedané: „Kde by sme boli, keby si naši predkovia patent na koleso, či dokonca pästný klin zaviedli ?! – stále na stromoch“ Primerané odmeny objaviteľom, „vyNálezcom“, umelcom, atď.. sú niečo úplne iné.. Ten dnešný systém judikatívno-príživnícky je však čistým výpalníctvom

Svoju vojensko-technickú politiku realizujú predstavitelia USA s vedomím toho, že vo vzťahu k býv. Východnému Bloku je

„Politika jadrového zastrašovania (akože zadržiavania býv. ZSSR) vo svojej podstate politikou POSTUPNÉHO DONUCOVANIA“.

V tejto téze sa odráža uvedomovanie si vlastného úsilia formovania mýtov, týkajúcich sa vytvárania «sovietskej(dnes ruskej) vojenskej hrozby».

T.j., politikou tohto systematicky umelo vytváraného mýtu Západ v podstate núti „nepriateľské“ národy[1] vzdať sa vlastnej cesty rozvoja a tlačí ich k podriadeniu sa svojmu konglomerátu všetkými metódami univerzálnych prostriedkov riadenia[2].

Z tohto dôvodu generálne štáby NATO hodnotili vojenské možnosti býv. Východnému Bloku REÁLNE. Pričom toto hodnotenie slúžilo NATO ako podklad uskutočňovania politiky diktátu voči Východným krajinám (* a nie len Východným..), alebo politiky nepriameho vyhrážania (jasných náznakov) voči týmto krajinám.

V prípade, že by vojenský rejting(hodnotenie) býv. Východného Bloku (a neskôr Ruska) padol z pohľadu NATO dostatočne nízko, uvažovalo sa aj o priamom vojenskom zasahovaní do vnútorných záležitostí týchto krajín (*viď Vietnam, Juhoslávia, neskôr Irak, Lýbia, Sýria, atď..);

Napr. o možnej zmysluplnosti vojenského zasahovania NATO v Pobaltských krajinách sa začali v západnej tlači objavovať zmienky už v marci r.1991 („Pravda“ 16.03.1991 „Operácia «Štít v stepiach?»“). * A to napriek medzinárodným dohodám o odzbrojení a nešírení NATO na Východ.

Je preto zaujímavé porovnať s

1. neustálymi zahraničnými operáciami USA (cca. 800 zahraničných vojenských základní v 70 krajinách + tzv. súkromné kontraktorské firmy)
2. ako používal napr. býv. ZSSR po druhej svetovej vojne vojenskú silu mimo vlastného územia.

Vzniknutie Severnej Kórei[3], pri odrazení sionistickej agresie uskutočňovanej prostredníctvom zneužitia OSN, znížilo zo strany súše riziká pre Vladivostok - hlavnú základňu sovietskej Tichooceánskej flotily.

Vďaka tvrdo povedanému „stop“, podporenému vojenskou mocou býv. ZSSR, bola v roku 1956 zastavená Euro–Americká agresia voči Egyptu, ciele ktorej sa málo líšili od tej voči Iraku v roku 1991[4].

Vojna v Afganistane z roku 1979 bola dôsledkom sprostredkovateľských operácií nadnárodnej mafie s cieľom diskreditácie Ruska v moslimskom svete a nie nejaká vlastná cieľavedomá akcia

a blokovaním rozvoja, zameraním svojou podstatou výlučne genocídne. (pozn. prekl.)

[1] Západom nedostatočne ovládnuté, kolonizované. T.j., krajiny, kde je ešte nejaký „**potenciál vyťažiteľnosti zdrojov**“, včítane tých ľudských (suroviny, potraviny, relaxačný potenciál tzv. „cestovného ruchu“ a, po starom - otroci). Včítane napr. aj Iránu, alebo Číny, ktoré však nadobúdajú pod kuratelou starých protagonistov globálnej politiky(nadriadenej úzkym mocenským záujmom jednotlivých krajín Západu) postupne trochu iné perspektívy.. (pozn. prekl.)

[2] Kategóriách informačno-ekonomických, ideologicko-mediálnych a iných zbraňových systémov, s cieľom ovládnutia ich zdrojov. (pozn. prekl.)

[3] Ešte pred Kórejskou vojnou, ktorá zďaleka nebola výlučnou vinou Severnej Kórei a za ňou čiastočne stojacej Číny a ZSSR, ako zvykne samozrejme neustále západná propaganda tvrdiť..(pozn. prekl.)

[4] Provokácia s Kuvajtom a propaganda okolo nej, bola Západom dlho a systematicky pripravovaná - oveľa dôkladnejšie, ako Glivice Hitlerom. A to hoci S. Husajn nebol zrovna žiaden baránok v permanentne šialene tvrdej medzinárodnej situácii. (pozn. prekl.)

ZSSR[1]. Jedným z cieľov bolo vytvorenie vnútorného slovansko-moslimského napätia(konfliktného potenciálu[2]) pre neskoršie rozčlenenie ZSSR na bábkové „suvenírne“(nie suverénne) útvary *budúcich plánovaných nových západných kolónii, slúžiacich zdrojovo prakticky výlučne na zvýšenie úrovne konzumu a sociálnych štandardov na Západe, no hlavne na ukájanie neukojiteľných úchyliek západných „(j)elít“.

Okrem toho bola Sovietska Armáda využitá aj vo Východnej Európe.

V tejto súvislosti je nutné poznamenať, že národy vo Východnej Európe si síce pod vplyvom ZSSR zvolili socializmus, avšak socialistickú voľbu vykonali reálne pracujúce masy, ktoré boli v tom čase už po krk presýtené tak kapitalizmom, ako aj hitlerovskou okupáciou. Avšak „socializmus“ ku nim prišiel už prakticky rovno v jeho siono-internacistickej verzii. Národy ale urobili socialistickú a nie sionistickú voľbu.

Tak vznikla u bežných ľudí prirodzená reakcia, čo sa prejavilo aj v procese so Slánskym a spol. v Československu v roku 1952 a neskôr v antisocialistických vystúpeniach: v NDR v roku 1953, v maďarských udalostiach v roku 1956, v Poľsku v roku 1956 i v „Pražskej jari“ v r. 1967 a podobne.

Vo všetkých týchto prípadoch boli Ozbrojené Sily ZSSR využité na vytvorenie embarga, aby sa do týchto krajín zamedzilo exportu kontrarevolúcie, ako situáciu vtedy chápalo oficiálne vedenie krajiny.

Tieto činnosti mali dva aspekty:

1) morálno-etický, keďže išlo o zasahovanie do osudov iných národov;
2) a vojenský.

Vo vtedajšom chápaní socializmu boli tieto aktivity ZSSR vo vzťahu k tamojším národom v podstate skôr do veľkej miery morálne správne.

Avšak pri dnešnej úrovni chápania socializmu, ktorý je v tejto práci podrobnejšie vysvetľovaný, bolo vcelku možné vyhnúť sa týmto zásahom, zabezpečiac ochranu socializmu vo Východoeurópskych krajinách nie na 6. (fyzicky ozbrojenej) priorite univerzálnych prostriedkov riadenia, ale na prioritách 1-4[3].

T.j., zabezpečiac konceptuálnu zhodu riadenia v rámci ZSSR i RVHP.

Západ sa rozčuľuje iba nad sovietskym embargom(zábranou) na export tzv. kontrarevolúcie(finacistického oligarchického modelu davokracie[4]) zo Západu do týchto krajín.

[1] Počínajúc systematickým dlhodobým zaplavovaním teritória býv. ZSSR a Vých. bloku lacnými tvrdými narkotikami z Afganistanu rukou CIA, MI6, MI5&co., cez veľmi ťažko monitorovateľnú horskú a púštnu hranicu s Tadžikistanom, Turkmenistanm a Uzbekistanom. (pozn. prekl.)

[2] Ger.: „Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen“ (pozn. prekl.)

[3] 1. Svetonázorovo-metodologickom, 2. dejinno-interpretačnom, 3. ideologicko-náboženstvo-mediálnom a 4.ekonomickom spôsobe vedenia kommunikácie(/alebo vojny). Viď spôsoby riadenia A) **metodologické**.. a nižšie B) postavená skupina – **faktologické**. Fakty sú ako legokocky a ide o to, ČO a následne AKO z nich chcem postaviť, skonštruovať, zostrojiť. (pozn. prekl.)

[4] *resp. „démonkracie“ .. a neskôr vo forme finacistického ultraneoliberalizmu a multikultifašizmu, systematicky cieľavedome kulturologicky a následne fyzicky ničiaceho „domorodcov“ – pôvodné národy Európy v spomínaných umelých patologických tzv. meltingpotoch megapolisov. Podobne, ako prakticky aj všade vo svete podľa rovnakého zvrhlého genocídneho modelu, využívaného v rôznych a-sociálnym inžinierstvom už od stredoveku(viď rýchly automatický pokles pôrodnosti a mutagénna stresová-degenerácia každej populácie, ktorá prekročí svoju konkrétnu špecifickú limitnú hustotu/km² daného druhu). (pozn. prekl.)

Západ však vždy zvykne „taktne“ mlčať, keď sa rozhovor zvrtne na tému exportu revolúcie do Ruska v roku 1917 siono-internacizmom[1], čo bolo prvotnou príčinou sovietskeho embarga-obrany proti exportu kontrarevolúcie do Východnej Európy zo Západu v rokoch 1950-1960. Ide o rovnaké spravodajsko-vojenské operácie, ako intervencie(zásahy) Západu v Kórei, Vietname, Grenade, Paname, Grécku, Čile, atď. Avšak zapáleného rozhorčenia a odsúdenia USA, alebo prinútenie Izraela vojenskou silou k návratu k hraniciam[2], určeným OSN v r.1948, u nadnárodného „prudko igelitentného“ spoločenstva niet..

Z vojenského hľadiska mali aktivity býv. ZSSR vo Východnej Európe svoj dlhodobý hlboký nevyhnutný bezpečnostný zmysel. V r. 1945 prestal totiž existovať „sanitárny kordón“[3], vytvorený v 20- a 30-tych rokov 20. Stor. a v prípade pokusu vojenských operácii proti býv. ZSSR by bol Západ od prvých chvíľ možného konfliktu priamo pod tlakom pozemných vojsk ZSSR už priamo na svojom území. A to bolo dokonca aj v prípade antisovietskych ozbrojených aktivít vo Východnej Európe pre býv. ZSSR výhodnejšie, ako situácia z roku 1941, keď Západom(i mnohými korporáciami z USA) reálne podporované hitlerovské Nemecko s jeho satelitmi (t.j., vojenský potenciál prakticky celej Európy) vo veľkých pozemných, leteckých i námorných zoskupeniach začal masívne útočiť na ZSSR priamo na jeho vlastnom území.

Nie, nešlo o žiadnu výlučne hypotetická možnosť - od r.1947 mali USA vždy plán «preventívnej» jadrovej vojny proti ZSSR[4] (na to sa stále akože zabúda pri hodnotení situácie v Kórei) a nezačali ju iba preto, že úspech s prijateľnými stratami nebol v nej garantovaný, keďže hodnotenie vojenských kvalít býv. ZSSR bolo v tej dobe dostatočne vysoké. T.j., pokiaľ fungovala inercia(zotrvačnosť) niektorých objektívne celkovo pozitívnych opatrení tzv. Stalinizmu. Udržanie, podpora takéhoto stavu(situácie), aj za cenu vstupu vojenských kontingentov do Maďarska, Československa, Poľska, či bývalej NDR, bolo z vojensko-strategického hľadiska pre býv. ZSSR za danej situácie plne opodstatnené, oprávnené a zmyslupné[5].

V dôsledku „nového politického myslenia“ sa vojensko-geografická (nie politická) situácia v Európe kvalitatívne zmenila a kopíruje žiaľ situáciu konca 40-tych rokov 20. stor. Súčasné režimy v Poľsku a v býv. Československu zaujali v mnohom žiaľ skôr otvorene protiruskú pozíciu, o čom svedčí konkrétne napr. aj zneuctenie a zničenie pamätníka Ivana Stepanoviča Koneva (1897 — 1973) v Krakove, vďaka ktorého vojenskému umeniu nebol Krakov vymazaný z povrchu zemského[6]. Tak aj aukčný predaj tanku, ktorý prvý vstúpil do Prahy pri jej

[1] Vyše 90% komisárov v kľúčových funkciách počas tzv. červeného teroru v Rusku a na Ukrajine boli židia a skoro všetci ostatní - cudzinci. Rusov medzi nimi prakticky nebolo, hoci väčšina z uvedených ruštinu pomerne dobre ovládala.. i mená si skoro všetci účelovo zmenili na ruské. (pozn. prekl.)

[2] Pred **vojnou**, so svojimi semitskými(=arabskými) susedmi Izraelom svojou teroristicko-genocídnou nacistickou a rasistickou politikou, cieľavedome dlhodobo vyprovokovanou. (pozn. prekl.)

[3] bezpečnostná zóna (pozn. prekl.)

[4] Je ale čiastočne pravda, že ako odpoveď boli niektorými časťami generality neskoršej Varšavskej zmluvy (ktorá vznikla neskôr ako odpoveď na aktivity NATO) do istej miery vypracované podobné plány, pričom boli ale opakovane zavrhovane ako celkovo absurdné a ťažisko zostávalo primárne na politike jadrového zadržiavania, resp. tzv. jadrovej parity, či hrozby vzájomného.. a v podstate celkového zničenia, pod starým heslom „Voľ nebyť, ako byť otrokom!“. (pozn. prekl.)

[5] A tak v podstate paradoxne viac-menej asi pravdepodobne aj pre národy daných akožeobsadených krajín. (pozn. prekl.)

[6] Na rozdiel od Varšavy, kde tzv. „Slobodná poľská armáda“ (Armija Krajova) zavraždila sovietskych vyjednávačov, ktorí boli vyslaní rokovať o spolupráci na pomoci Varšavskému povstaniu a generál Bor-Komorowsky odmietol akúkoľvek spoluprácu. Generála Śmierciewského dal dokonca odsúdiť na trest smrti za to, že sa pokúsil so sovietskymi dôstojníkmi vyjednávať o pomoci, napriek vyslovenému zákazu zo strany

oslobodzovaní od nemeckého fašizmu 9. Mája 1945 na konci II. svetovej vojny. V Rumunsku sú zasa napr. záujmové skupiny, majúce teritoriálne nároky voči republikám býv. ZSSR. A Maďarsko hneď po rozpustení Varšavskej zmluvy začalo u seba organizovať celosvetové židovské kongresy a snažilo sa napriek dohode o nešírení NATO na východ, do NATO čím skôr vstúpiť (*hoci neskôr sa tam po nástupe V. Orbána začala situácia meniť – pozn. prekl.).

Problém je, že pokiaľ národy týchto krajín vytriezvejú z rusofóbie, ich vlády stihnú nemálo hlúpostí nastvárať, včítanie vstúpenia do NATO, vydania povolenia na využitie svojho územia k rozmiestneniu západných vojenských kontingentov a výzvedných služieb[1]. V prospech takéhoto vývoja udalostí hovorí aj legalizácia slobodomurárstva v bývalých socialistických krajinách. A tzv. slobodomurárstvo je, ako z dejín dobre vieme, jedna celosvetová mafia, ktorá je plne schopná metodicky spropagovať a „vysvetliť“ davu jednoduchých ľudí „akoženevyhnutnosť a akožeprespešnosť“ vyššie uvedených kolektívno-samovražedných činností demontáže zvrchovanosti, vlastnej armády, vlastného finančníctva apod.

V dôsledku tohto „nového politického myslenia“ sa vojensko-geografická situácia v Európe zmenila v prospech NATO a býv. ZSSR začal hraničiť s

A) protivníkom potenciálnym, ktorého územie oddeľovalo ZSSR od

B) protivníka reálneho,

vedúceho vojnu na 1. až 4. priorite univerzálnych prostriedkov riadenia (komunikačno-zbraňových systémov), ktorý neprestal proti ZSSR viesť vojnu studenú(in-formačnú[2]).

Viceprezident USA Dan Quayle prehlásil, že v tejto vojne NATO zvíťazilo. (Noviny „Pravda“, 03.11.1990. „Kto vyhral v studenej vojne?“);

---

poľskej vlády z Londýna. V Armii Krajovej slúžilo okolo 50 000 Poliakov. Vo Wehrmachte a SS slúžilo Poliakov okolo 900 000.(podľa viacerých svedectiev). Poľsko-Nemecká dohoda o neútočení(*Piłsudski-Hitler Pakt*) bola podpísaná v r.1934, čo bolo aj základom ich spoločného vojenského postupu s Hortyho Maďarskom proti Československu v r.1938. (Preto podľa mnohých dejepiscov začala II. svetová vojna 1.10.1938, keď spojenci GER, PL a M spoločne na základe tzv. Mníchovskej dohody napadli ČSR a nie 1.9.1939, keď Nemecko napadlo svojho vojnového spojenca - Poľsko). Spoločná dohoda o spolupráci Nemecka s Veľkou Britániou bola podpísaná v r.1935 a dohody o Nemecka neútočení boli podpísané aj s Dánskom, Estónskom a Lotyšskom. Ďalej dohoda spolupráce Nemecka s Talianskom (Stahlpakt). Pakt - Dohoda o neútočení medzi Francúzskom a hitlerovským Nemeckom bol podpísaný 6.12.1938. Avšak paradoxne sa v Západnej propagande vždy hovorí iba o pakte Molotov-Ribbentrop, pričom všetci ostrieľanejší politici vtedy už dávno dobre vedeli, že hlavný útok Nemecka s celým európskym potenciálom zbrojoviek pôjde na ZSSR. Operačných dezinformácii však bolo mnoho, aby sovieti nevedeli kritický dátum. Obrazne povedané: Stalin mal na stole vysokú kopu rôznych dátumov začiatku operácie. Podobne, ako Nemci pri operácii Overlord, keď mal Západ v r.1945 strach, že sovietske armády sa po strašných stratách zastavia až pri Atlantiku, a nie všetci Nemci sa z dôvodu predsa len silnej vnútornej propagandy, voči Západu správali „lojálne“.. Navyše proti Blitzkriegu v roku 1941 ešte prakticky neexistovali žiadne funkčné OBRANNÉ teórie-vojenské modely, prečo sovieti dobre vedeli, že prvému náporu sa určite neubránia a preto musia hrať o čas, kde každý jeden deň zvýšenia svojho vojenského potenciálu, výcviku a výzbroje pred nevyhnutnou vojnou, mal cenu zlata. Navyše potrebovali zabrániť priamemu spojeniu vojenského potenciálu Európy(Nemecka) s Veľkou Britániou a USA. Tak bolo nespochybniteľnou realitou i podľa Nemeckých archívov a nielen podľa archívov sovietskych, aj tzv. sprisahanie Tuchačevského a niekoľko ďalších sprisahaní veľkej časti dôstojníckeho zboru Červenej armády v 30.rokoch 20.stor., kulminujúce do nevyhnutných čistiek vr.1938. Podobné sprisahania boli aj v Nemecku a s tými sovietskymi v mnohom organizačno-mocensky i cieľovo spolupracovali. V mnohom tradične pod kuratelou západných spravodajských služieb, ktoré sa i pred I. svetovou vojnou snažili primárne proti sebe poštvať Nemcov a Rusov, keďže potrebovali(dodnes) eliminovať potenciál ich spojenectva a tým automaticky strategického ovládnutia najväčšieho kontinentu na planéte – Euroázie, so všetkými globálno-politickými dôsledkami.. V býv. ZSSR boli však až príliš reálne ešte aj sprisahania POČAS vojny, vyšetrované po vojne i vyšetrovacou komisiou generálplukovníka Pokrovského do Stalinovej smrti v. r.1953. (pozn. prekl.)

[1] Po rozpade ZSSR sa i táto prognóza žiaľ potvrdila.

[2] Hlavne mediálno-ekonomickú, ideologickú apod., za obsadenie zdrojov a „vyťaženia“ potenciálu a následnej likvidácie z dôvodu robotizácie prebytočnej populácie. (pozn. prekl.)

Akurát že studená(in-formačná) okupácia neprebieha celkom tak, ako by podľa jej „víťazov“ mala..

Taká zmena vo vojensko-geografickej situácii si vynútila zo strany býv. ZSSR zavedenie moratória[1] na podpísanie akýchkoľvek vojenských zmlúv s NATO a jeho členmi, pretože USA, ako hlavná sila NATO (i NATO ako celok), získajúc túto OČIVIDNÚ výhodu, svoje vojenské programy a operácie napriek dohodám prakticky takmer vôbec neobmedzili (a nielen kontinuálne informačno-vojenské, ekonomické a mediálne rozsiahle útoky). T.j. USA zväčšujú svoju flotilu lietadlových lodí. Ďalej USA nechcú ani počuť o obmedzení a likvidácii medzikontinentálnych balistických rakiet a rakiet s plochou dráhou letu, včítane tých, ktoré sú umiestnené na atómových ponorkách, kde majú absolútnu kvalitatívnu prevahu nad býv. ZSSR, vďaka vysokej hlučnosti atómových ponoriek býv. ZSSR, demaskujúcej ich činnosť. USA vykonávajú činnosti na vytvorenie globálnych systémov výzbroje s kozmickými prvkami infraštruktúry, pokračujúc vo svojej predchádzajúcej politike podľa princípu „Mier z pozície sily“ a úplného diktátu vo svojom vzťahu k „neplnohodnotným“ národom, do zoznamu ktorých sú talmudistami dávno zapísané aj národy býv. Východného Bloku a špeciálne býv. ZSSR.

Uvoľnenie medzinárodného napätia, o ktorom hučali do uší národom hlásatelia „nového politického myslenia“ je dúhový sen[2], ktorý sa rýchlo rozplynul po demonštrácii vojenskej päste siono-internacizmu vo forme NATO. S. Husajn mal úplnú pravdu pri hodnotení vmiešavania sa Západu do vnútroarabských záležitostí v Perzskom zálive: „Je to natovsko-sionistická agresia, ktorej cieľom je udržiavanie monopolne nízkych cien na energetické a ostatné suroviny v rámci globálneho priraďovania práce(primárnych úloh jednotlivým oblastiam zemegule). Všetky ostatné vysvetlenia sú buď hlúposť alebo otvorená drzosť.“[3]

V ďalšom musia byť otázky zbrojenia v ZSSR interpretované z pozícií predpokladajúcich KONCEPTUÁLNU SAMOSTATNOSŤ býv. ZSSR.

[1] Odkladu, obmedzenia (pozn. prekl.)

[2] Výraz „dúhový“ získal neskôr omnoho strašnejšiu, devastačnejšiu a celospoločensky smrteľnejšiu asociáciu, po zneužití symbolu dúhy rôznymi LGBT-hnutiami, snažiacimi sa o propagáciu mnohých úchyliek a zvráteností, paradoxne na úkor aj samotných viac-menej normálnych, integrovaných inosexuálov. Znova: podobne, ako pri riadenej demontáži Ríma, ktorý bol síce krutý a otrokársky, no niesol aj isté technické znalosti a mieru vzdelanosti (podobne, ako dnes Západ, či predtým Hélada, alebo Egypt). Avšak „elity“ sa rozhodli získať čas pred technologickým pokrokom, ktorý so sebou vždy prináša informatizáciu – pomocou gramotnosti širší a rýchlejší prístup k informáciám pre masy a tak zníženie potenciálu ich manipulácie. A to napriek paralelne vyvíjaným mechanizmom dezinformácie, keďže „Zdravý sedliak sa postupne k pravde dopracuje“, ako sa ľudovo vraví. Ľudia sa proste postupne i kolektívnou inteligenciou (cloud-Int.) naučia aj v novej situácii záplavy informačného šumu pravdu od lži odlišovať. (Preto majú projektanti tzv. farebných revolúcii prakticky jedinú šancu u neskúsenej mládeže a u periférie samotných profitantov.) Viď proces zrýchľovania sociálneho času a Zmena logiky sociálneho správania celkovo (DVTR). I preto jelitá po koncenze(nie konsenze) hodili inžinieri jelít „svoje stádo“- davy opakovane v dejinách znova o stáročia vo vývoji nazad ich programovou debilizáciou. (pozn. prekl.)

[3] okrem toho, že chcel S. Husajn prestať používať dolár ako platidlo za ropu (za čo spravodajské služby USA na maniere GP takmer vždy dotyčného zavraždia, aby nevznikol precedens pre vymanenie sa spod ich finacistického diktátu skoro neobmedzeného tlačenia peňazí-FED a dostávania za nich prakticky zadarmo suroviny, potraviny, technológie a lacných otrokov všade po svete -HR) a ďalšie kroky..a to napriek tomu, že v danej šialenej situácii nekonečných Západom organizovaných vojen a atentátov nemohol S. Husajn zostať žiadnym úplným neviniatkom, aj keby akokoľvek chcel.. O danej sérii operácii však západné koloniálne médiá znova ako jeden muž „taktne“ mlčia a maximálne tak dokola jačia, ako irackí vojaci akože vyhadzovali deti z inkubátorov, čo bola jedna z ďalších dokázaných lží, hlásaných lokálnymi zaplatenými kolaborantami západného totalitno-démonkratického otrokárskeho režimu. (pozn. prekl.)

T.j., tzv. mieroví sprostredkovatelia, ako boli G.I. Fiľšin, G.A. Arbatov a A.D. Sacharov nebudú môcť z kremeľských tribún hlásať ako svoj vlastný uhol pohľadu (reálne názor Pentagonu) na potrebný spôsob ďalšieho vývoja Ozbrojených Síl Ruska. Ide teda o maximálnu možnú minimalizáciu pretláčania pentagoniády.. „pentagramu“ do sovietskych vojenských programov.

Je zrejmé, že potom ale ZSSR (resp. Rusko) prestane byť už pre Západ jeho vlastným operačným nástrojom a čisto zdrojom (svojim „Proxy“) a stane sa POTENCIÁLNYM PROTIVNÍKOM.

Nevyhnutnosť spoľahlivej ochrany kultúry národov krajiny i samotných národov pred siono-internacistickým otroctvom, nás núti ísť iba touto cestou.

Transformácia podmienečného, resp. potenciálneho protivníka na protivníka reálneho NA 1. až 4. ÚROVNI PRIORÍT (informačno-zbraňových systémov (a)sociálneho inžinierstva) nevyvoláva v konglomeráte toľko vzrušenia ako vyvolalo nadšenie z onoho tzv. „nového politického myslenia“..

Západ podnikne pokus vyprovokovať nové preteky v zbrojení(*čo sa aj neskôr stalo – pozn. prekl.) a možno aj pokus otvoreného vojenského vydierania a diktátu voči ZSSR (Rusku) s cieľom dosiahnutia pre Západ želateľného spôsobu vedenia vnútornej a zahraničnej politiky predstaviteľmi štátu neskoršej Ruskej federácie (*čo sa v podstate taktiež neskôr do bodky udialo - pozn. prekl.).

Popri tom bude zrejme nejakým spôsobom obnovený mýtus o sovietskej (či ruskej) vojenskej hrozbe a pre dav obyvateľov západu bude Rusko informačnými žoldniermi v médiách[1] zasa[2] zmenené na potenciálneho vojenského protivníka. A to napriek tomu, že vládnuca „elita“, vyššie slobodomurárstvo, tak, ako predtým, dobre vie, že ZSSR nemá snahu prostredníctvom horúcej vojny[3] ovládnuť cudzie územia a zotročiť ich národy ako súčasť svojho vektora cieľov riadenia. Vojensko-politická situácia býv. ZSSR (Ruska) bude pritom rovnaká ako koncom roku 1940, avšak na novej vedecko-technickej úrovni a nie po

A) víťazstve v horúcej druhej svetovej vojne, ale po

B) prehratej bitke v globálnej studenej(in-formačnej) vojne.

Štartovacie podmienky ZSSR (Ruska) budú v tomto prípade horšie ako v časoch Stalina, ale lepšie ako východzie podmienky Japonska v roku 1945.

[1] V tzv. informačnej dobe: To, čo nie je vo „všemocných médiách“, sa akoby neudialo. Inak povedané: Podstatná nie je realita, ale to čo (o čom) korporátne médiá súkromných superoligarchických záujmov informujú.. do kolektívneho podvedomia davu pretláčajú, programujú. (pozn. prekl.)

[2] Mediálna masáž, propaganda sa behom niekoľkých dní z predpripravených šuflíkov rozbehne na plné obrátky, ako za napoleónskych vojen, krymskej vojny s britskými spojencami, či Japonsko-Ruskej vojny apod. Ostatne vo vzťahu k Číne to bolo podobné - ópiové vojny spoločného európskeho expedičného zboru so 100 miliónmi(podľa miestnych zdrojov a štátnych archívov) povraždených Číňanov sa na Západe taktiež „taktne“ mlčí v jednej z tabu tém imperiálnej politiky. Tak sa západ správa ku všetkým „necivilizovaným domorodcom“ a nielen k podľuďom vo Východnej Európe. Reálne, neoficiálne samozrejme. Otvorene sa mannažeri a „metodickí poradcovia“(dozorcovia) na túto tému zvyknú vyjadrovať akurát tak medzi sebou, alebo vtedy, keď sa niekto z nich na raute pripije a začne veľkohubo kvákať, čo si o svojich „bielych negroch“(Untermenschen, S(k)laven) naozaj myslí. Niečo občas prenikne aj vtedy, keď sa niekto z domorodcov zatúla na poradu, na ktorú pôvodne vôbec ísť nemal a dozorcovia sa cítia byť „medzi svojimi“, jeho si nevšimnúc.. (pozn. prekl.)

[3] Rusko má však svoju vlastnú alternatívnu Koncepciu globalizácie. (pozn. prekl.)

Pri tom si treba uvedomiť, že na dočasné víťazstvo v studenej vojne západ potreboval 40 rokov.

Hlavnou zbraňou bolo umenie klamať pravdivými čiastkovými FAKTAMI[1]; Podmienkou, ktorá zabezpečila víťazstvo Západu, bola neschopnosť sovietskej „elity" odpovedať PRAVDOU O PREBIEHAJÚCICH PROCESOCH na klamstvá, na propagandu Západu pravdivými čiastkovými faktami.

Preteky v zbrojení hrali v studenej vojne v podstate iba pomocnú rolu a skutočným cieľom bolo vyčerpať ekonomiku ZSSR, nedovoliac pri tom, aby došlo k priamej vojenskej konfrontácii (Direktíva NSC-68 USA Výboru pre národnú bezpečnosť 68 zo dňa 30.09.1950).

Úspech sa v tejto veci podarilo Západu dosiahnuť vďaka:

a) konceptuálnej nesamostatnosti vedenia ZSSR po roku 1953 až po koniec 90 rokov;
b) vďaka elementárnej negramotnosti ekonomickej „vedy" v ZSSR v otázkach riadenia ekonomiky (*hlavne burzy a trhu ako takého) a národného hospodárstva ako celku;
c) vďaka existujúcemu systému režimu „utajenia" a v súvislosti s jeho požiadavkami, hlavne kvôli umelému neprimeranému („presolenému") mechanizmu rozdelenia vedecko-výzkumného potenciálu krajiny na odvetvia „obranné" a „neobranné"[2].
   To všetko
   1) brzdilo inovácie a viedlo k
   2) nevyhnutnej konzervácii a koncentrácii vedecko-výzkumných noviniek takmer výlučne do „obranného" odvetvia,
   3) znižovalo tempo a kvalitu vedeckých výskumov na úkor civilného a celkového rozvoja krajiny a
   4) neprimerane zvyšovalo reálny podiel obranných výdavkov z fondu pracovného času v porovnaní s civilne za normálnych okolností plne dostatočnou kapacitou, vyčlenenou na zabezpečenie obranyschopnosti štátu;
d) Dôsledkom konceptuálnej nesamostatnosti bola tak nevyhnutne aj znižujúca sa samotná celková obranyschopnosť štátu.

Naproti tomu, keď si mnohí z tých mudrlantov, ktorí preklínajú Stalina za rok 1941 (a jeho vtedajšiu požiadavku nenechať sa vyprovokovať), prečítajú vyššie uvedené riadky, tak sa búria s tým, že takou argumentáciou o výsledkoch studenej vojny a cieľavedomej politike býv. ZSSR, ktorá by zahrňovala záujmy jeho národov, MY SAMY provokujeme Západ do nového kola pretekov v zbrojení.

Vráťme sa k dejinám. Od polovice XX. storočia vojenské letectvo USA narúšalo vzdušný priestor býv. ZSSR viac ako 500 krát. Z toho 10-krát ich lietadlá vtrhli na územie Varšavskej zmluvy na stovky kilometrov hlboko. V roku 1954 sa americké bombardéry dostávali až na líniu Leningrad-Kiev-Minsk. V tom čase vojská PVO (Protivzdušnej obrany) nemali prostriedky na ničenie výškových lietadiel a tieto nálety zostávali nepotrestané. Úlohu faktora, ktorý zadržiaval USA, sa stali iné zložky ozbrojených síl ZSSR. Do ´80-tich rokov 20.stor. sa však žiaľ ani v tomto toho moc nezmenilo..

[1] Vytrhnutými z kontextu a zneužitými neraz v pravý opak pôvodného zmyslu, až po prosté zamlčanie iných faktov, či kontextu samotného. Pozri: Základy systematickej manipulácie a propagandy pri vedení informačnej vojny, „spin doctoring", „sanitary mode", etc.. (pozn. prekl.)

[2] Pričom obe odvetvia sú v realite nevyhnutne a nerozlučne prepojené oboma smermi. (pozn. prekl.)

4. Apríla 1983 lietadlá USA, ktoré vzlietli z lietadlových lodí USA „MIDWAY“ a „ENTERPRICE“ zaleteli na 30 km do vzdušného priestoru ZSSR a vykonali tam cvičné zhodenie bômb a niekoľko náletov na pozemné ciele (Noviny „Krasnaja zvjezda“, správa zo dňa 13 -15. 03.1991). Zo strany ZSSR neboli vykonané žiadne protiakcie z «obavy, nevyvolať vojnu».

1. septembra 1983 sa juhokórejský Boing-747 linka KAL-007 pretlačil do vzdušného priestoru býv. ZSSR, dlhodobo drzo ignorujúc pokusy PVO (Protivzdušnej obrany krajiny[1]) primäť ho používať vzdušný priestor býv. ZSSR v súlade s jeho zákonmi. Lietadlo bolo zostrelené nad Sachalinom a nie nad Kamčatkou (AKO SA TO MALO SPRAVIŤ) kde vtrhol do vzdušného priestoru býv. ZSSR. Let „Boingu“ v sovietskom vzdušnom priestore bol synchronizovaný s pohybom amerického špionážneho satelitu „Ferret-S“. PVO (Protivzdušná obrana) krajiny rozhodne proste nevykonáva „voľný lov“ na dopravné lietadla a zodpovednosť za to, čo sa udialo, má tá strana, ktorá poslala civilnú linku na jednoznačne vyslovene ŠPIONÁŽNY LET.

Pre fanatického perestrojkového (deformného) ultraneoliberála nie je ale táto doperestrojková skúsenosť z obdobia studenej vojny ZÁKONNÝM OPATRENÍM.

Aj na tomto pekne vidno podstatu epochy perestrojky.

Krížnik USA „USS Yorktown“ a torpédoborec „USS Caron“ vplávali vo februári r. 1988 do sovietskych teritoriálnych vôd v oblasti Sevastopoľa[2], hlavnej základne Čiernomorskej flotily a odmietali z nich vyplávať napriek žiadostiam sovietskej lode pobrežnej stráže. Zbrane použité neboli, avšak američania odplávali do neutrálnych vôd až potom, keď sovietska loď «Bezzavetnyj» kotvami rozpárala trup lode «Yorktown» a lode «Yorktown» a «Caron» do seba narazili pri pokuse rozdláviť svojimi trupmi pomerne malú loď »Bezzavetnyj».

Pri tom pokiaľ sme sa my tu podľa platnej dohody s USA a ďalšími krajinami hrali na moratórium(zákaz) testovania jadrových zbraní, USA vo svojich pokusoch veselo pokračovali. Všetky nové druhy zbraní a prostriedkov ich donesenia do cieľa(hlavne rakiet) boli od konca druhej svetovej vojny najprv vyvinuté v USA a až potom v ZSSR.

Býv. Východný Blok prakticky nikdy a v ničom reálne Západ neprovokoval. To Západ realizuje pod dohľadom slobodomurárstva siono-internacistickú politiku vytvárania globálneho davo“elitárneho“ systému bez ohľadu na vojenskú politiku býv. Východného bloku, krajín Varšavskej zmluvy a ZSSR špeciálne a bez ohľadu na túžby našej neoliberálnej „inteligencie“ o živote v mieri v spoločnom európskom dome

F.I. Tjutčev(1803-1873) už dávno poznamenal o podstate tohto spôsobu „myslenia“ nasledovné:

Zbytočná námaha! K rozumu neprivedieš ich:
Čím liberálnejší, tým zvrhlejší sú;
Civilizácia fetišom je pre nich,
Avšak neprístupnou im, jej idea zostáva.

[1]Tento druh vojsk bol v Rusku zlikvidovaný v priebehu vojenskej reformy za režimu B.N. Jelcina (pozn. prekl.)

[2]V dôsledku snáh «demokratizátorov» Sevastopoľ dočasne stratil svoj význam po rozpade býv. ZSSR tým, že sa ocitol na území potenciálneho, resp. proxy protivníka.

Čo ako pred ňou skloníte sa, páni,
Uznanie Európy nikdy nezískate:
V očiach jej navždy zostanete,
Nie sluhovia vzdelanosti, ale otroci, rabi.

A kým východoeurópsky internacista-neoliberál sníva, o splynutí s všeľudskou «elitou» blúzni, Západ spoznával možnosti vedenia jadrovej vojny na sovietskom viváriu(life-živom laboratóriu, akváriu), a teda aj na tomto samotnom neoliberálovi.

Černobyľská tragédia v Jadrovej elektrárni jednoznačne po odbornej stránke vôbec nebola nejakou nešťastnou „náhodou“, či dokonca spontánnou katastrofou, alebo prosto „chybou“, ale JEDNÝM Z PARCIÁLNYCH[1] EXPERIMENTOV na globálnej úrovni, ktorý má dať SPOLU S OSTATNÝMI (experimentami) odpoveď na otázku: kde sú hranice pre «elitu» bezpečného rozsahu použitia atómových zbraní. Nič viac, no ani nič menej..

Mechanizmus vzniku Černobyľu je nepochopiteľný iba obyčajnému detektívnemu pohľadu na svet na najnižšej vyšetrovateľskej úrovni.

Ide totiž o

A) klasický príklad diverzie metódou riadenia štatistických charakteristík procesov (viď DVTR) a nie

B) metódou najímania diverzantov, ktorí majú predpísanú konkrétnu úlohu.

Celková úroveň kultúry(spôsobu) projektovania a štandardov vykonávania vedecko-výskumných činností v podmienkach existujúceho systému režimu „utajenia“ vytvára operačne želané informačné prostredie. Na podklade tohto prostredia prebieha následne cieľavedomé zavedenie(aplikácia) potenciálne nebezpečných riešení a postupov buď úplne nepozorovane, alebo ako vynútené opatrenie pod tlakom „objektívnych“ okolností[2]. Časť týchto „objektívnych“ okolností umelo vytvárala Vyššia atestačná komisia a Akadémia vied býv. ZSSR, cez úsilie vedcov a konštruktérov získať „vyššie hodnosti a vyznamenania“[3], ktoré rozdáva tzv. vnútrovedecká, resp. interná akademická mafia.. (*Ostatne podobne, ako aj na Západe) V ZSSR bola veda taktiež silno sionizovaná.

V konečnom výsledku platí znova staré známe „Knowledge is power“, rozmenené na drobné:

Každý pracuje podľa miery svojho chápania pre blaho svojej krajiny (vlasti) a mierou svojho nechápania pre blaho mafie.

Tak je vytváraný potenciál štatistickej pravdepodobnostnej predurčenosti pre vysoko havarijný stav na operačne želaných cieľových objektoch už pri ich projektovaní a výstavbe. Následne sa na úrovni aktívnej prevádzky tento stav kumuluje pomocou akožespontánneho chaosu, prevládajúceho v prevádzkových inštrukciách a servisných návodoch celku i jeho jednotlivých častí. Tento potenciál je prítomný prakticky vždy a vo všetkých zložitejších systémoch, avšak v niektorých je nižší a v iných vyšší. K jeho samorealizácii môže dôjsť spontánne (samovoľne),

[1] Čiastkových experimentov, v rámci celkového experimentálneho procesu. (pozn. prekl.)

[2] Bežný mannažersky princíp zo základných kurzov:
Riadenie ilúzie voľby
1. Ak cieľový objekt nechce prijať nejaké opatrenie, vytvor umelý problém, ktorého optimálnym riešením sa bude javiť práve želané opatrenie.
2. Prípadne vytvor niekoľko pre seba prijateľných riešení(/kandidátov), z ktorých dáš cieľovému objektu po vytvorení umelého problému akože na výber, pričom optimálnym riešením bude znovu práve tebou želané opatrenie(/nariadenie/operácia) z bodu č. 1. (pozn. prekl.)

[3] S príslušnými previazanými platovými, dôchodkovými a celkovo finančnými benefitmi. (pozn. prekl.)

ale možno aj „otočiť kohútikom“[1] v POTREBNOM čase „stlačiť kohútik“ cez rôzne „mimozmyslové“ pôsobenie na personál napr. pod umelým stresom, dôsledkom čoho on potom chybne reaguje.

Zjednodušene povedané: ide tu v pravom slova zmysle o „ŠAMANSTVO“.
Toto všetko sa však ťažko prijíma pri svetonázore, ktorý vzišiel z „materializmu a empiriokriticizmu“, a nechcú to prijať dokonca ani tí, ktorých „uzdravil“ Kašpirovský. Ťažko sa tomu verí až dovtedy, kým sa človek sám nestretne s takýmito druhmi javov, alebo sám u sebe nespozoruje schopnosti „šamaniť“.

Existujú však aj iné spôsoby riadenia štatistických pravdepodobnostných predurčeností. O tom, že Černobyľ sa neudial sám od seba, hovorí konkrétne aj nasledujúce - citujeme z novín „Pulz Tušina“ 14. vydanie, rok 1990,

„Zákerné zvraty histórie“:

„S akým cieľom vedome zamlčiavali, prekrúcali a bagatelizovali rozmery a dôsledky Černobyľskej tragédie v čase, keď v zamorených oblastiach žili ešte státisíce ľudí?

Bolo potrebných 4,5 roka, kým priznali, že ide o katastrofu planetárnych rozmerov. O čo tu vlastne ide - o reťaz náhodných udalostí[2], alebo proste „iba“ o niekoho zlý osud? Treba tiež podrobne rozobrať aj ten fakt, že 10 dní pred katastrofou sa v novosibírskych novinách „7 dní“ č. 17 zo dňa 16. IV. 1986 zrazu objavil neznámy symbol – pravouholník s krúžkami (schématické zobrazenie reaktora). V ňom na šiestom mieste (!), ak budeme čítať sprava doľava, ako je zvykom v hebrejčine, bola namiesto krúžku zobrazená šesťcípa hviezda nesprávnej formy, podobajúca sa na výbuch. Program relácií sa začína 21. apríla. Počínajúc 21. aprílom odpočítavame tých 6 dní – krúžkov a dostaneme dátum 26.apríla, ktorý bol v čísle vyznačený červenou farbou. Novosibírski vlastenci (patrioti) sa začali zaoberať týmito záhadnými skutočnosťami a pokúšali sa objasniť ich vzájomné súvislosti. Samozrejme boli hliadkujúcimi psami démonkracie (hlavne presstitútkami) okamžite označení za antisemitov a „ruských fašistov“.

* * *

O čo tu ide?

Je to klasický opis použitia asociatívno-obrazného logického systému kódovania informácii za účelom obežníkového odovzdania správ zasväteným osobám prostredníctvom masovo-komunikačných informačných prostriedkov. Všetci sa s ním stretávame v detstve pri lúštení hádaniek, hlavolamov a rébusov. Tlač a televízia často odovzdávajú takéto rébusy, ale už pre dospelých ujov „slobodných“ murárov. Kľúčiky k rébusom sú v judaistickej „vede“, Kabale. Nakoľko väčšina obyvateľstva, dokonca ani židovského, nie je dostatočne dobre obsahovo oboznámená s touto „vedou“ a nemá naučené stereotypy[3], potrebné pre rozpoznávanie javov a obrazov, tak poukázanie na skutočnosti podobné vyššie uvedeným, vníma ako schizofrenicko-paranoické kecy a možno „nejaké tie psychózy“. Proste stádo si hrubo naivne myslí, že jediný spôsob šifrovania informácie je ten, čo poznajú z detektívok a ktorým je zmena textu na číslice

[1] Či stlačiť gombík (pozn. prekl.)

[2] V podstate hovoriac: ide o bezštruktúrne riadenie. Viď Teórie riadenia. (pozn. prekl.)

[3] Do vyšších stupňov zasvätenia (od st.33) môže byť prijatý iba žid a od st.66 iba rabín. Nad 99 iba neobrezaný kňaz z rodu Lévi. (rabbi, RaBin – syn svetla je len učiteľom, synom, podobne, ako faraón, nie kňazom, ktorý je hierarchicky vyššie). Viď inFormačno-bezpečnostné aspekty projektovania psychiky vyšších primátov a HSS špeciálne. (pozn. prekl.)

pomocou skautského koliečka, či cez nejakú Goetheho knižočku[1]. Táto otázka je tiež spojená so systémom informačnej bezpečnosti, avšak neskúmali sme ju v príslušnej predchádzajúcej kapitole KSB z dôvodu jej objemu a zložitosti.

A ďalej je už všetko jednoduché. Dochádza k rádioktívnemu zamoreniu danej oblasti. Aby bolo postihnutých čo najviac ľudí, o rozmere zamorenia mlčia. Pre pomoc s odstránením následkov je privolaná IAEA(Medzinárodná agentúra pre jadrovú energetiku), OSN atď. a informácia o prebiehajúcom plánovanom veľkorozmernom experimente je posúvaná do Pentagonu. V Pentagone tak majú špecialisti konečne možnosť na rozsiahlom štatistickom materiáli, na pokusnom real-time objekte státisícov jednotiek(ľudí), aj „naživo"(live), spresňovať matematické modely spojené s otázkami použitia jadrových zbraní. Na tomto základe môžu potom oveľa reálnejšie prognostikovať(ako primárny podklad pre riadiace operácie) dôsledky jadrového konfliktu. Potom zostáva už len jedno - potenciálnemu protivníkovi – býv. ZSSR predložiť takú namodelovanú variantu OSV[2] 3, 4, 5, .., aby bol „preventívny jadrový útok" zo strany USA a následná katastrofa jadrovej vojny vypočítateľná so štatisticky prijateľnou odchýlkou S MOŽNOSŤOU JEJ OHRANIČENIA NA ÚZEMIE BÝV. VÝCHODNÉHO BLOKU, resp. možno maximálne tak niektoré oblasti USA. T.j., ABY JADROVÉ ZAMORENIE BOLO REGULOVATEĽNÉ A NEMALO GLOBÁLNY CHARAKTER[3], čím sa zaručí ochrana „elity" a davo-„elitarizmu"(podprahového otrokárskeho režimu ako takého).

V býv. ZSSR sú výskumy dôsledkov Černobyľu kŕmnymi válovmi pre špecifickú mafiu v rámci tzv. vedeckej obce.

Černobyľ predstavuje pre Západ možnosť zákulisného vydierania akejkoľvek krajiny s atómovou elektrárňou, hrozbou zopakovania tohto akožespontánneho nešťastia na inej atómovej elektrárni, presne podľa doporučení smutne známych „Sionskych protokolov"[4]..

Tzv. OSV (eng. tzv. dohody „SALT" a „START") – medzinárodné dohody o **Obmedzovaní Strategického Vyzbrojovania** sú tak pre technicko-matematicky dostatočne gramotného (a?)sociálneho inžiniera ďalším z krásnych exemplárnych príkladov spôsobov riadenia štatistických pravdepodobnostných predurčeností výskytu želaných a/alebo neželaných javov-dejov-procesov a tendencii ich vývoja.

[1] Cez dohodnutú stranu nejakej knihy sa prečísluje abeceda a text sa kóduje ďalej podľa nej, či pomocou posuvu v abecede, či číselnom rade a podobné veľmi primitívne spôsoby kódovania správ. (pozn. prekl.)

[2] Dohoda OSV – Obmedzenie Strategického Vyzbrojovania - *tzv. dohody SALT 1 a 2 (Strategic arms limitation talks) a START 1, 2 – U.S-Soviet strategic arms reduction treaty – zmluva o jadrovom odzbrojení. (pozn. prekl.)

[3] Aby miera rizika jadrového konfliktu bola dostatočne manažovateľná (riaditeľná), čo zároveň vylepšovalo pozíciu nátlaku Západu na býv. Východný Blok pri všetkých náväzných vojenských operáciách: spravodajských, ekonomických, mediálnych a ďalších, s cieľom konečného ovládnutia a „vyťaženia" jeho zdrojov. Ak sa Západný systém ekonomiky pyramídovej hry totiž nerozširuje, začne sám seba požierať a kolabovať. Preto je z pohľadu Západu vojna v nejakej z jej foriem vždy vo vopred vypočítateľný moment nevyhnutná. T.j., pri prevládajúcej neokoloniálnej úžerníckej Koncepcii fiat-money, ženúcej konzumnú ekonomiku do biosférickej apokalypsy. Jedným z problémov globálnych i lokálnych „elít" je, že hlavný nástroj projekcie a šírenia ich moci – úrok, všetko ničí. Urýchľuje totiž hlavne negatívne socio-naturálne javy s veľmi krátkym sprievodným čiastočne pozitívnym efektom, vytvárajúcim ilúziu jeho prijateľnosti hlavne pre „úspešnejšie" vrstvy spoločenskej pyramídy. Ako trójsky koník.. (pozn. prekl.)

[4] Existujú síce námietky, konšpirácie, že tzv. „Sionské protokoly"(až prekvapivo ohľadom popisu metód vládnutia = riadenia a projekcie moci presné) akože vyfabrikovala býv. cárska spravodajská služba. Ak by tomu tak však naozaj bolo, dávno by vládla svetu a nebola by zmizla v prachu dejín. (pozn. prekl.)

Pokračovanie témy

(testovanie a operačné nasadenie strategických zbraní hromadného ničenia:

Bol však vytvorený aj ďalší z odborne dobre známych veľkokapacitných experimentov:

A síce pokus na zber reálnych(live) dát priamo v teréne a vyhodnotenie možností vzniku a následne skúmania základných fyzikálnych parametrov jadrovej, **termonukleárnej zimy**. Ide o umelý zámerný požiar Kuvajtského ropného priemyslu[1]. Veľkosť emisie sadzí možno tak vyhodnotiť presne a nie len odhadom. Následne možno porovnať meteorologické informácie s dlhoročnou štatistikou, dať ich do súvisu s cyklami slnečnej aktivity atď. apod., čím dostanú príslušné oddelenia U.S. Army už naozaj dosť presné vojenské kalkulácie priamo z terénu. Tak môžu ďalej optimalizovať, aktualizovať bežiace simulácie a vytvoriť oveľa funkčnejšie, spoľahlivejšie, reálnejšie operačné prognózy ohľadom prípadných „preventívnych" jadrových útokov na nedostatočne poslušné krajiny[2].

* * *

Príslušník davu, ovca s krátkou pamäťou si pritom pamätá akurát tak to, že Irak akože svojvoľne vstúpil do Kuvajtu a tým vlastne vyvolal konflikt. Ovca nevie a nepamätá si však, že celé ´70 – te roky 20.stor. armádna tlač USA písala o tom, že 3. svetová vojna sa akože začne vtrhnutím ZSSR do oblasti Perzského zálivu. To znamená, že USA sa k tomu chystali už dávno, pripravovali dlhodobo metodicky a systematicky informačné pole „palebnou prípravou" propagandy a čakali iba na vhodný moment, konšteláciu, vývoj udalostí. A siono-internacistská perestrojka s jej deformami v býv. Východnom Bloku a ZSSR, k tomu tieto podmienky vytvorila..

Nebolo možné strácať čas. A tak Kuvajt začal „ako" na povel systematicky zvyšovať kvóty ťažby ropy[3] a premiestnil na vzdialenosť 70 km do irackého územia svoje pohraničné kontrolné posty(stanovištia). Potom proste už musel Irak začať konať. Následne OSN učinila „spravodlivosti" zadosť rukami „veľkej koalície". A býv. ZSSR vystúpil už len v roli lokaja siono-internacizmu.

* *
*

Keď zhrnieme najmarkantnejšie operácie Západného konglomerátu proti Východnému bloku a ďalším „neposlušným" krajinám, ide o:

[1] Západná mediálna propaganda informačných žoldnierov samozrejme tradične túto operáciu vopred(preventívne) zglajchšaltovane vydeklarovala ako „mrzký čin ustupujúcich vojska Saddáma". Podobne, ako sprievodné „vyhadzovanie detí z inkubátorov" podľa „svedectva" jednej akoženezávislej agentky, ktorej bol daný podvod dokázaný, sa i priznala, no médiá aj o tomto zvyknú „taktne mlčať". Tak i o vtedy dávno u Saddáma neexistujúcich zbraní hromadného ničenia, na základe akožeexistencii ktorých si Západ schváli vybombardovanie, obsadenie a rozdelenie Iraku a jeho ropy (podľa jednotlivých Irackých údajov od 1 - 3 miliónov mŕtvych a nezvestných civilistov – tzv. „kolaterálne škody" + komplet zničená krajina, pripravená na „investície" západného korporátu na čele s bankami) atď. apod. Vid. Kapitola: „Palebná príprava" v rámci vojny informačnej. (pozn. prekl.)

[2] Pozri vyškolenie, logistika a financovanie známej zahraničnej iniciatívy „Za poslušné Slovensko", ktorá nás na druhej strane i čiastočne chráni pre humanitárnym vybombardovaním našimi novými „spojencami".. Ako sa v medzinárodnom diplomatickom žargóne s úsmevom vraví: „Horšie, ako mať USA za nepriateľa, je mať ich za priateľa." (pozn. prekl.)

[3] Keďže náleziská má s Irakom spoločné, začal Kuwait Iraku v obrovskom množstve kradnúť ropu a posunul si na popud CIA a MI6 hranice tak, aby mohol provokatívne kradnúť ešte viac. (pozn. prekl.)

1) Černobyľ (počet blokov jadrovej elektrárne je v podstate z vojenského-politického hľadiska počet atómových výbuchov),
2) arménske zemetrasenie (*geofyzikálne zbrane zakázané zmluvami z OSN r.1976 a Ženevy 1977 ? – pozn. prekl.),
3) výbuch plynovodu v Baškirsku a
4) masívne akožespontánne požiare vo vlakoch tej doby,
5) požiar kuvajtského ropného priemyslu (akože založený odstupujúcimi Iračanmi),
6) Bhopal (*priemyselná katastrofa na chemickom kombináte v politicky z pohľadu Západu príliš „špekulujúcej“ Indii – pozn. prekl.),

ktoré sa uskutočnili v podobnom čase, na dôsledne vybraných miestach a postihli veľké územia tak, že mali vplyv na politiku celých štátov, ktoré sa zúčastnili konfliktu, alebo s takými štátmi susedili[1].

USA preferujú politicko-mocenskú pozíciu «Mier z pozície sily».

Vojna v Iraku však ukázala, že vojenské operácie konglomerátu proti býv. ZSSR bez použitia jadrových zbraní by nemohli prebiehať vo forme Blitzkriegu. Západný konglomerát totiž nemôže zabezpečiť rovnakú, alebo väčšiu palebnú silu na celé býv. ZSSR(*alebo aj len dnešné Rusko), ako bola demonštrovaná v Iraku. ZSSR je totiž rozlohou asi 51 krát väčší ako Irak a počtom obyvateľov 18 krát.

To znamená, že NATO v súčasnosti nie je schopné voči ZSSR vystupovať z pozície vojenskej sily bez hrozby použitia jadrových zbraní. A to ani za situácie rozkladu riadenia Ruska v období JeľCynizmu a jeho vtedajšieho vedecko-technického zaostávania. Vojna by tak mohla mať iba zdĺhavý vyčerpávajúci charakter a NATO by pri nej nevyhnutne utrpelo značné straty, čo by zasa bolo výhodné pre Japonsko a Východnú Áziu. A to vyzerá byť pre siono-internacizmus ZATIAĽ(*?) neprijateľné..

Východisko z tejto situácie je, aby sa NATO zrieklo biblickej otrokárskej expanzívnej koncepcie a princípu „Mier z pozície sily“. Avšak v aktivitách USA - hlavnej to vojenskej mašinérie NATO, zatiaľ nič nenaznačuje o takomto zrieknutí sa nie len slovami, ale hlavne skutkami.

Pri pokračujúcej expanzii siono-internacizmu a spoliehaní sa na princíp politiky «Mier z pozície sily», je NATO nútené zaoberať sa pri rozpracovávaní a korekcii, pri optimalizácii svojich vojenských doktrín, aj problematikou použitia jadrových zbraní a iných druhov zbraní genocídy a hromadného ničenia.

Súhlas býv. Východného Bloku (a býv. ZSSR) s diktátom NATO nerieši problém mierového rozvoja ľudstva, hoci aj len davo-“elitárnym“(otrokárskym) spôsobom, pretože Čína a Japonsko majú svoj vlastný uhol pohľadu na otázku globálneho vládnutia siono-internacizma, ako aj na otázku udržania «Mieru na celom svete» z pozície sily rukou NATO.

Majúc totiž dočinenia so siono-internacistskou expanziou, stretávame sa s javom, kedy štátne hranice majú asi taký význam, aký majú pre človeka, ktorý sa ocitol v lese a niečo počul o hraniciach, ktoré tam vytýčili medvede. Preto, keď sa býv. Východný Blok (a býv. ZSSR) zriekol samostatnej politiky, tak jeho odzbrojenie rozhodne nebolo žiadnou obeťou za dobro

[1] čím sa z pohľadu Západu taktiež stali potenciálnym cieľom - ako „kolaterálne“ škody procedúr eliminácie politicko-ekonomických väzieb aktuálneho nepriateľa. (pozn. prekl.)

celého ľudstva[1], ako sa to brainwashingovo-slniečkárky snaží interpretovať časť tzv. nadnárodných politických štruktúr (hlavne niektorých západných).

NATO iba mení hlavného protivníka. Stáva sa ním Čína, alebo možno neskôr i Japonsko a iné umelé hrozby[2] až dovtedy, kým sa podarí udržovať rozkol v arabskom regióne.

V prípade podriadenia sa politike konglomerátu, predurčuje geografická poloha Východného Bloku a ZSSR jeho úlohu v celoeurópskom (celožidovskom) dome.

T.j., hlavne býv. ZSSR mal byť silou tzv. prvej línie, ktorá vykazuje vojenský tlak na Japonsko, Čínu a islamský región a obraňuje schránku s „všeľudskými" hodnotami, strážených v „neutrálnom" Švajčiarsku pred „zákernými samurajmi", ktorí prisahali zorganizovať pre USA v budúcnosti ďalší Pearl Harbour, tentoraz však na vyššej, na ekonomickej úrovni.

A preto sa ani odzbrojenie nepodarí..

Býv. Východný Blok a ZSSR sa má zároveň stať miestom relokácie ekologicky škodlivej a nebezpečnej výroby a má poskytnúť svoj intelektuálny potenciál pre siono-internacistskú expanziu do Ázie.

Nemyslí sa tým však býv. Východný Blok, či býv. ZSSR ako nejaký ucelený štátny systém, ale ako konglomerát namyslených bábkových „suvenírnych" (nesuverénnych) štátov býv. Varšavskej zmluvy, RVHP, býv. ZSSR, i samotného na gubernie rozparcelovaného Ruska.

Presne ako to predpokladal starý hitlerovský plán «Generalplan Ost[3]» a z neho vychádzajúce nasledujúce ďalej rozvinuté direktívy Výboru národnej bezpečnosti NSC USA, ktorý spolu s ďalšími americkými spravodajskými a prognosticko-analytickými organizáciami absorboval po II. svetovej vojne väčšinu kľúčových „špecialistov" III. ríše[4].

Rozdiel medzi oboma plánmi spočíva iba v tom, že

1. v pláne «Ost» bol hlavnou silou vonkajší agresor, spoliehajúci sa na podporu piatej kolóny, a
2. v pláne «Perestrojka» má byť presne naopak, hlavnou silou kvakotajúca, račkujúca piata kolóna, za hlavne finančno-logistickej podpory potenciálneho vonkajšieho vojenského agresora (ako „bejzbalovej pálky" tejto starej nadnárodnej mafie).

Za týchto podmienok bude NATO rovnako ako predtým vykonávať práce na zdokonaľovaní jadrových zbraní a iných zbraní hromadného ničenia(=genocídy), aby sa vytvoril tlak na Čínu, Japonsko a arabský región (v prípade jeho konsolidácie). Prianie oddialiť vojenskú zmysluplnosť použitia jadrových zbraní a navyšovania jadrového potenciálu[5] v prípade

[1] Ale žiaľ skôr odstránením zábrany ešte väčšiemu besneneniu neokolonializmu. (pozn. prekl.)

[2] Ako hlavne Západom vymyslený, vypestovaný a riadený globálny terorizmus, ktorého taktiež reálne niet a je oddávna takmer vždy produktom presadzovania politiky rôznych západných a nadnárodných štátnych, mixovaných a hlavne súkromných spravodajských služieb. (pozn. prekl.)

[3] Presnejšie ide o Himmlerov plán vypracovaný SS-Standardenführerom H. Ehlichom v rámci RKF RSHA(Reichssicherheitshauptamt). Išlo o systematickú likvidáciu a vysídlenie väčšiny slovanskej populácie z Európy za Ural spolu s novým rozdelením a zasídlením Východnej Európy. (pozn. prekl.)

[4] Menšia časť tých hlúpejších, čo sa príliš ukazovali, išla hlavne do Južnej Ameriky. Ostatní zostali naďalej v Západnom Nemecku takmer bez výnimky na svojich postoch v silovom aparáte, súdnictve atď. Tzv. denacifikácia Nemecka je ďalší z propagandistických mýtov. (pozn. prekl.)

[5] Niekedy nazývaný aj „jadrový prah". Ide o schopnosť, resp. rýchlosť, s akou je nejaká krajina schopná vyrobiť nové jadrové zbrane. T.j., množstvo jadrových zbraní vlastnený jednotlivými krajinami „jadrového klubu" je v rámci globálnej politiky vzájomného zastrašovania definované medzinárodnými zmluvami. Schopnosť, výrobná kapacita pripravená na výrobu ďalších zbraní je tak špecifickým politickým nátlakovým prostriedkom, i keď veľmi drahým, ktorý si nemôže dovoliť hociktorá krajina. Ďalšou vecou sú krajiny, iba oficiálne akože nevlastniace jadrové zbrane, resp. krajiny, ktoré sú schopné v prípade potreby veľmi rýchlo jadrovú zbraň vyrobiť, aj keď momentálne naozaj žiadnu nemajú. To im poskytuje taktiež špecifické politické

vojenského konfliktu, vedie k rozpracovaniu vysoko presných systémov doručenia konvenčných hlavíc na cieľ a zvyšovaniu prieraznej, resp. celkovej ničivej sily nejadrových prostriedkov. T.j., ide napr. o technológie skokovej expanzie výbušných aerosolov a riadené explózie ich rozľahlých oblakov a pod.). Snaha USA triafať strelou s plochou dráhou letu, letiacou v malej výške, skrývajúcou sa za terénom, do odkrytého vetracieho okienka po 3500 km letu od miesta jej štartu, znázorňuje práve túto cestu rozvoja ich ozbrojených síl. Po dosiahnutí určitých úspechov v tomto vývoji, vytvoriac globálny systém PVO, PRO a PLO[1], je možné zvoliť cestu radikálneho znižovania jadrovej výzbroje, pretože:

1) **za prvé,** prvý úder môže byť vykonaný nejadrovými prostriedkami s vysokou presnosťou a zvýšenou ničivou silou, čoho cieľom je narušiť infraštruktúru riadenia, energetiky, dopravy a ozbrojených síl. Následne možno pristúpiť k štandardným vojenským operáciám s nádejou, že vojna nebude zdĺhavá, bude prebiehať na území býv. Východného Bloku (resp. býv. ZSSR) a svojim charakterom sa bude podobať na učebnicové vojenské manévre zavŕšené rozhodujúcim víťazstvom a ovládnutím zdrojov cieľových krajín;
2) **za druhé,** radikálne zníženie jadrovej výzbroje a prostriedkov ich doručenia na cieľ podstatne ZVYŠUJE efektivitu komplexného, globálneho systému PVO-PRO-PLO, ktorého súčasťou sú aj SOI[2]. Pričom ak protivník, ktorý utrpel porážku pri konvenčnom útoku na neho zo strany Západu (NATO, resp. USA), použije na svoju obranu jadrovú odvetu, možno od neho(nej) očakávať pomerne malú rozhodnosť[3] útoku. Preto budú pravdepodobne aj škody na strane NATO REALATÍVNE nízke(prijateľné). Zároveň môže byť následne s pomocou médií pôvodná obeť útoku NATO ešte ľahšie prezentovaná v rámci sprievodnej propagandy ako JADROVÝ agresor. To dáva „morálne právo“ použiť odvetný atómový úder a víťazne ukončiť vojnu proti ďalšiemu z „impérií zla“, ktoré je práve v poradí na zozname z pohľadu NATO nedostatočne poslušných krajín. Týmto spôsobom sa rieši aj problém odobrenia agresie NATO z pohľadu „slobodne“-„mysliaceho“ MEDZInárodného spoločenstva.

V období mieru, po radikálnom znížení množstva jadrových zbraní, možno z pohľadu NATO pomocou takéhoto scenáru prakticky hocikoho vydierať a i bežnými vojenskými prostriedkami diktovať svoju vôľu komukoľvek na svete.

Doporučenie tzv. Inštitútu USA, aby býv. Východný blok (a špeciálne býv. ZSSR) nevytváral svoje vlastné vysokopresné systémy a prostriedky doručenia munície na cieľ(hlavne raketové nosiče), vyhovuje viac ako čokoľvek iné, práve tomuto odbore dobre známemu a médiami cieľavedome zamlčiavanému a popieranému scenáru.

USA totiž svoj strategický systém protilodnej obrany (PLO) už majú a strategický systém PVO ich územia môže byť organizovaný aj pomocou pohotového(včasného) rozvinutia flotily lietadlových lodí v smeroch ohrozenia a taktiež rozvinutím(aktiváciou) vojenského letectva nad území Kanady(zmluvného spojenca).

---

výhody, širšie manévrovacie pole v rámci diplomacie. (JPN, GER, CAN, AUS, MEX, ARG, IRAN apod.) (pozn. prekl.)

[1] PVO, PRO, PLO - Protivzdušná, protiraketová a protilodná obrana.

[2] SOI - «Strategická Obranná Iniciatíva» je pomenovanie programu USA, započatého za vlády R. Reagana, ktorého cieľom bolo vytvorenie systému protiraketovej obrany s komponentami rozmiestňovanými na obežných dráhach okolo Zeme a v blízkom kozmickom priestore.

[3] Útok pravdepodobne nebude totálny. Hlavne ak ide o menšiu krajinu s malým jadrovým arzenálom. Pri uvedenej metodike prípravy cieľa agresie ide však potenciálne aj o predtým inými metódami farebných revolúcii, pučov, ekonomických embárg a pod. oslabené veľmoci typu Rusko, India, Čína, prípadne India. (pozn. prekl.)

V takomto prípade totiž na územie samotných USA dosiahnu už len malé skupiny lietadiel, či dokonca iba ojedinelé lietadlá a nie všetky sily strategického letectva protivníka.

Tzv. SOI(Strategická obranná iniciatíva) je vo svojej podstate strategický systém PRO(Protiraketovej obrany) územia USA a môže byť posilnená zonálnymi a lokálnymi systémami PRO.

Koľko to všetko bude stáť, to je v zásade nepodstatná otázka, ako je jasné každému, kto čítal ekonomickú časť tejto práce(KSB).

Davu sa vždy dá vysvetliť tímami predajných psychológov cez príslušnú PR kampaň v médiách(z ktorej aj ich magnáti svoj tučný kúsok dostanú), prečo je nevyhnutné znova a viac si opasky utiahnuť.

Cieľom je zavŕšenie globálnej expanzie Západu a tento cieľ ospravedlňuje z jeho(Západu) pohľadu akékoľvek prostriedky jeho dosiahnutia.

Z tohto pohľadu vyzerá «asymetrické riešenie» pre býv. Východný blok (a býv. ZSSR) nasledovné:

a) nevytvárať vysokopresné systémy doručenia hlavíc na cieľ, akoby preto, aby býv. Východný blok «nevyprovokoval» hypotetického protivníka a zabezpečila sa jeho(agresorova) beztrestnosť(nemožnosť odvety) v prípade jeho agresie vojenskými prostriedkami;
b) nevytvárať flotilu lietadlových lodí, aby v prípade potreby býv. sovietske letectvo (protilodná a strategická obrana) nemalo ochranu stíhačmi pri prelete nad morom, a strategické letectvo USA sa stretávalo so sovietskymi(dnes ruskými) stíhačmi PVO(protivzdušnej obrany krajiny)[1] iba nad pevninou; uľahčiť aktivity systému PLO NATO v otvorených priestoroch oceánu, kde nebudú mať sovietske(dnes ruské) ponorky letecké krytie;
c) nevyvíjať systémy prieskumu a PRO(protiraketovej obrany) s prvkami lokalizovanými a pôsobiacimi z kozmu;
d) likvidovať MBR (Medzikontinentálne balistické rakety) umiestnené na železničných a iných druhoch mobilnej(pohyblivej) techniky, aby sa znížili miery neurčitostí(potenciálne chyby) vo výpočtoch strategického velenia USA;
e) robiť to všetko bez koktania o potrebe zníženia MBR NATO (nie USA) umiestnených v- a na mori, ktoré spôsobovali najväčšie miery neurčitostí(nepresností) vo výpočtoch Generálneho štábu Varšavskej zmluvy (včítane býv. ZSSR), majúc na pamäti absolútnu prevahu USA v maskovaní(utajení)[2] ich atómových ponoriek oproti atómovým ponorkám býv. ZSSR a prevahu nad prostriedkami PLO – protilodnej obrany (strategickými systémami PLO býv. ZSSR nedisponovalo).

Všetko, čo neodpovedá týmto podmienkam sa volá nadmerná výzbroj[3] býv. ZSSR a musí sa radikálne znížiť. Predovšetkým ide o tanky, delostrelectvo a letectvo pozemných vojsk býv. ZSSR, ktorých existencia za určitých okolností vedie k dlhotrvajúcej vyčerpávajúcej vojne s ťažko predpovedateľným výsledkom. Západ je totiž zvyknutý na polygónovú(modelovú) vojnu s ľahko predvídateľným protivníkom a nemá rád ostré otvorené masové tankové boje so

[1] Vojská PVO krajiny boli ako samostatný druh ozbrojených síl (ktorého súčasťou boli letecké zoskupenia a raketovo-strelecké protilietadlové zoskupenia) likvidované v priebehu reforiem na príkaz B.N. Jeľcina

[2] V utajení hlavne pomocou nižšej hlučnosti ponoriek vyrobených v USA. Viď predchádzajúce vysvetlenia systematickej sabotáže (hlavne štatisticko-pravdepodobnostnými nástrojmi) špeciálne konštrukčných kancelárii atómových ponoriek a na nich napojeného priemyslu v býv. ZSSR. (pozn. prekl.)

[3] Premilitarizácia (pozn. prekl.)

vzájomnými útokmi stíhacieho letectva. (Hlavne v prípade porovnateľne silnej armády – pozn. prekl.). Názorným príkladom, dôkazom toho je aj «neočakávané», rýchle ukončenie hlavne 1. vojny v Iraku (´90 roky 20.stor.).

Všetko to prebieha na podklade toho, že z dokladov CIA a NSC(Výboru národnej bezpečnosti) USA v priebehu všetkých povojnových rokov vyplýva stále jedno a to isté. A síce, že býv. ZSSR(a ani štáty Varšavskej zmluvy celkovo) nemôže zahájiť ZMYSLUPNÚ vojnu proti NATO.

T.j, že za celé obdobie studenej vojny tak starý Tu-16[1] ani „strašný“ Tu-22M «backfire»[2] nelietali nad Cansasom alebo Washingtonom a neimitovali vrhanie bômb na ciele na území USA.

Do ukončenia druhej svetovej vojny nebola ešte suverenita niektorých štátov Západného konglomerátu rozdrvená nadnárodnými korporáciami do takého stupňa, ako dnes. Tak sa podľa miery svojho chápania dané štáty v rámci medzinárodnej politiky pokúšali stále ešte pomerne nezávisle hájiť svoje záujmy. Už aj v tej dobe sa preto vyskytli pokusy o obmedzenie zbrojenia. I preto je tak dôležité pochopiť reálny význam rokovaní o obmedzení zbrojenia pri zabezpečovaní mierového spolužitia a pri obmedzovaní potenciálnych škôd v prípade vojny v podmienkach relatívne nezávislej politiky spolu rokujúcich **potenciálnych protivníkov.**

Bo to totiž predovšetkým celý „civilizovaný“, „demokratický“ svet, ktorý v r.1897 odmietol návrh „zaostalého“ Ruska o úplnom a všeobecnom odzbrojení, predložený „krvavým“ cárom Mikulášom II.

Potom sa Nemecko a Veľká Británia pokúšali dohodnúť medzi sebou o dodržaní konkrétnych vzájomných pomerov svojich námorných flotíl. Ani im sa však dohodnúť nepodarilo a preteky v stavbe vojnových lodí boli „riešené“ celkovým súperením priemyselných potenciálov jednotlivých krajín. K pokusom o obmedzenie rozvoja vojenského letectva a ponoriek, ktoré vycerili svoje zúbky už v prvej svetovej vojne v rokoch 1914 -1918, už ani len neprišlo..

Hoci je Nemecko považované za krajinu, ktorá začala prvú svetovú vojnu, je to proste lož. Nemecko bolo totiž VTIAHNUTÉ[3] do prvej svetovej vojny skôr, ako si mohlo zabezpečiť vládu na mori a tak svojich potenciálnych protivníkov jedného od druhého izolovať a rozdrobiť tak ich vojensko-ekonomický potenciál. Keby vtedy trvali preteky pretekov v stavbe bitevných lodí v podmienkach mierového spolužitia ešte 5-7 rokov, tak by Veľká Británia proste bola musela bez boja odovzdať vládu nad morom Nemecku a Rusku a jej koloniálne impérium by sa rozpadlo už v tridsiatych rokoch pod tlakom požiadaviek „slobodného trhu“ a národnej nezávislosti kolónií už v 30-tich rokoch 20.stor.[4]

[1] Strategický bombardér sovietskej výroby. (pozn. prekl.)
[2] Nadzvukový bombardér sovietskej výroby. (pozn. prekl.)
[3] Táto okolnosť je podrobnejšie popísaná v publikovaných pracovných materiáloch Vnútorného Prediktora ZSSR «Rozhermetizovanie» z rokov 1988 – 1991, na základe ktorých bola neskôr napísaná KSB «Mŕtva voda».
[4] Zároveň by USA neboli dosiahli globálnu dominanciu, ako po sa to udialo po I. svetovej vojne a hlavne po tej II., keďže z pohľadu praktickej globálnej politiky platí: Kto kontroluje zdroje Euroázie, ako najväčšieho kontinentu, ten ovláda celú planétu – pozn. prekl.

Nemecko a Rusko boli koncom 19. a zač. 20.stor ešte pomerne svojprávnymi krajinami a ich národný kapitál mal tendencie k pudu sebazáchovy vo forme anti-„semitizmu“[5]. Preto sionoslobodomurárstvo, ktoré rukami Veľkej Británie hájilo svoje „právo“ ovládať svet, smerovalo rôznymi operatívnymi spôsobmi tieto dve impéria do vojny proti sebe. Príčinou vojny sa však javil byť hlavne Veľkú Britániu predbiehajúci rozvoj ekonomicko-vojenského potenciálu Nemecka.

Samotný vojenský stret sa však ukázal byť dôsledkom NEVYZRETOSTI POLITIKOV Nemecka a Ruska v tomto kritickom období zmeny na mieste európskeho ekonomického lídra - nastupujúceho Nemecka. Nemecko sa snažilo byť KONCEPTUÁLNE samostatným, NEMAJÚC VŠAK PRITOM DOSTATOČNÉ POCHOPENIE PRE ASPEKT OBJEKTÍVNE NEVYHNUTNE GLOBÁLNEHO RÁMCA ZODPOVEDNOSTI ZA SVOJU EKONOMICKO-POLITICKÚ KONCEPCIU.

Po prvej svetovej vojne boli pokusy dohodnúť sa na zákaze vojenského letectva a chemických zbraní, avšak na začiatku druhej svetovej vojny už všetky bojujúce strany mali oba typy zbraní vo svojich arzenáloch. Podarilo sa dohodnúť iba niečo ohľadom námornej výzbroje. Všetci sa zaoberali maximálne tak obmedzením výkonu delostreleckej výzbroje lodí, vrátane lietadlových lodí a ponoriek. Zoskupovanie lietadlových lodí a ponoriek s delostreleckými loďami podľa delostreleckého výkonu, poukazovalo iba na idiotizmus vyšších predstaviteľov krajín, ktoré sa akože snažili dohodnúť.

a) Podarilo sa dohodnúť akurát na:
b) ohraničení tonáže veľkých bitevných lodí na 35 000 ton,
c) krížnikov na 10 000 ton;
d) o podiele lietadlových lodí na celkovej tonáži flotily približne na úrovni 1/3 tonáže bitevných lodí;

a na obmedzeniach celkovej tonáže námorných flotíl každej zo zúčastnených strán.

Konečné výsledky realizácie dohôd boli také, že krížniky i radové lode boli vo všetkých manuáloch deklarované s maximálnym povoleným výtlakom, ale v skutočnosti boli ich parametre vyššie. Japonsko si naprojektovalo sériu krížnikov s takými parametrami, aby bolo v prípade potreby možné vymeniť delové veže hlavného kalibru za vyššie ráže(kalibre). V polovici tridsiatych rokov sa ukázalo, že bojová loď naprojektovaná podľa najnovších požiadaviek sa nezmestila do predpísaného výtlaku 35 000 ton a odborné publikácie vojenského námorníctva sa začali zaoberať problémom vytvorenia a legalizácie novej kategórie lodí, tzv. «hlavnej radovej lode».

Napr. Japonci aj tak moc nedodržiavali medzinárodné zmluvy a keď sa dostali do situácie, že sa nemohli s rozmermi lodí, ktoré by ich uspokojovali, vmestiť do medzinárodných limitov, jednoducho zákon ignorovali. Výsledkom bolo vytvorenie dvoch radových lodi typu „Jamato“ s výtlakom 72 000 ton a rážou diel hlavného kalibru 457 mm. Obe tieto monštrá však boli potopené letectvom. ZSSR sa obmedzil pre svoje bojové lode na výtlak 62 000 ton a ráž hlavného kalibru 406 mm (nestihli ich však už do začiatku vojny dostavať).

Diskusie o «hlavnej radovej lodi» boli sprevádzané ubezpečovaním, že z hľadiska kritéria «cena – efektivita» bude ničenie nepriateľských radových bojových lodí svojimi radovými bojovými loďami lacnejšie ako ich ničenie pomocou letectva. Z vysokopostavených úradníkov

[5] Tzv. „Antisemitizmus“ je v tejto inteligentnej podobe v podstate ochranou pred nadnárodným rasistickým finacizmom na báze ideológie tzv. „židovstva“ (pozn. prekl.)

Vojenského námorníctva rôznych krajín mal ohľadom nevyhnutnej prevahy lietadlových lodí nad delostreleckými loďami správny pohľad iba japonský admirál Jamamoto, sovietsky N.G. Kuznecov (*a niektorí u.s.-americkí nižší dôstojníci, resp. technici). Nasledujúca konferencia o námornej výzbroji v roku 1936 bola neúspešná a v roku 1939 dohody stratili zmysel úplne a proste sa prestali dodržiavať.

Vo vojne bola väčšina bojových lodí potopená letectvom (a všetky predvojnové výpočty podľa kritéria «cena – účinnosť» sa ukázali nesprávne) a menšina bola potopená delostreleckou paľbou radových bojových lodí a krížnikov, obmedzením ktorých sa toľko akožetrápili medzinárodné zmluvy. Mimo býv. ZSSR bola podstatná väčšina lietadlových lodí i ponoriek (ktoré tiež preukázali svoju efektívnosť), postavená až v priebehu vojny, vychádzajúc už z bojových skúseností a vojenskej praktickej účelovosti. Samotné spomínané medzinárodné zmluvy sa prejavili v podstate iba v absurdnosti(ba až zrúdnosti) mnohých lodí, zostrojených v období, keď sa jednotlivé krajiny snažili natlačiť do úzkych rámcov týchto zmlúv čo najviac pancierovania a výzbroje. Pričom to bolo sprevádzané ďalšími zbytočnými ľudskými obeťami, keď sa tieto chybné konštrukcie v priebehu bojovej činnosti často potápali hlavne z dôvodu principiálnej fyzikálnej absurdnosti(neproporcionality) projektov, podľa ktorých boli postavené.

Z toho je možné pochopiť, že žiadne dohody o obmedzení výzbroje, vojny neodvracajú. Navyše sa takéto medzinárodné zmluvy v prípade rozpútania zdĺhavej vojny (ktorá proste nemáva zrovna charakter nejakých učebnicových cvičných manévrov), nijakým spôsobom neprejavujú na znížení škôd a nešťastia, v priebehu tejto vojny vznikajúceho.

Od masového použitia chemických zbraní v druhej svetovej vojne bolo obyvateľstvo bojujúcich strán ochránené rovnováhou strachu a nie «Sucharevskou konvenciou»[1], ktorú uzavrel Panikovsky[2] v Haagu. Neprítomnosť takejto rovnováhy strachu v rámci atómových zbraní vyústila aj do ich použitia v Hirošime a Nagasaki, keďže pseudodemokratická moc USA nikdy nemala dobrú vôľu[3]..úmysel. Býv. ZSSR vlastnilo ku koncu vojny s Nemeckom rakety s plochou dráhou letu X-10 ale „krvlačný“ Generalissimus Sovietskeho Zväzu zakázal ich použitie, pretože použitie okrídlených rakiet proti mestám Nemecka by malo za následok nezmyselné obete v radoch civilného obyvateľstva. Pritom v tom čase už bolo známe, že drvivá väčšina strát ZSSR vo vojne bolo civilné obyvateľstvo, ako obete genocídy okupantov a nie „zákonité“ straty príslušníkov armády a loďstva.

* * *

Vo vojne bola väčšina bojových lodí potopená letectvom (a všetky predvojnové výpočty podľa kritéria «cena – účinnosť» sa ukázali nesprávne) a menšina bola potopená delostreleckou paľbou radových bojových lodí a krížnikov, obmedzením ktorých sa toľko akožetrápili medzinárodné

[1] Ide o prirovnanie k epizóde z filmu „Zlaté teľa“ (Ilf, Petrov), kde si podvodníci a špekulanti podľa príslušnej rovnomennej dohody delia územia. (pozn. prekl.)

[2] Postava jedného z kľúčových zlo-dejov z rovnakého filmu „Zlaté teľa“. (pozn. prekl.)

[3] Bernd von Wittenburg vo svojej knihe „Šach planéte Zem“ (M, „Nová planéta“, r.1997) informuje, že ešte v marci r.1945 Japonsko kontaktovalo USA prostredníctvom býv. ZSSR s návrhom kapitulácie. Odpoveďou bolo však mlčanie, keďže USA nutne potrebovali aj „živý“ skúšobný polygón na globálnu demonštráciu sily v podmienkach vojensko-politickej reality.

zmluvy. Mimo býv. ZSSR bola podstatná väčšina lietadlových lodí i ponoriek (ktoré tiež preukázali svoju efektívnosť), postavená až v priebehu vojny, vychádzajúc už z bojových skúseností a vojenskej praktickej účelovosti. Samotné spomínané medzinárodné zmluvy sa prejavili v podstate iba v absurdnosti(ba až zrúdnosti) mnohých lodí, zostrojených v období, keď sa jednotlivé krajiny snažili natlačiť do úzkych rámcov týchto zmlúv čo najviac pancierovania a výzbroje. Pričom to bolo sprevádzané ďalšími zbytočnými ľudskými obeťami, keď sa tieto chybné konštrukcie v priebehu bojovej činnosti často potápali hlavne z dôvodu principiálnej fyzikálnej absurdnosti(neproporcionality) projektov, podľa ktorých boli postavené.

Z toho je možné pochopiť, že žiadne dohody o obmedzení výzbroje, vojny neodvracajú. Navyše sa takéto medzinárodné zmluvy v prípade rozpútania zdĺhavej vojny (ktorá proste nemáva zrovna charakter nejakých učebnicových cvičných manévrov), nijakým spôsobom neprejavujú na znížení škôd a nešťastia, v priebehu tejto vojny vznikajúceho.

Od masového použitia chemických zbraní v druhej svetovej vojne bolo obyvateľstvo bojujúcich strán ochránené rovnováhou strachu a nie «Sucharevskou konvenciou»[1], ktorú uzavrel Panikovsky[2] v Haagu. Neprítomnosť takejto rovnováhy strachu v rámci atómových zbraní vyústila aj do ich použitia v Hirošime a Nagasaki, keďže pseudodemokratická moc USA nikdy nemala dobrú vôľu[3]..úmysel. Býv. ZSSR vlastnilo ku koncu vojny s Nemeckom rakety s plochou dráhou letu X-10 ale „krvlačný“ Generalissimus Sovietskeho Zväzu zakázal ich použitie, pretože použitie okrídlených rakiet proti mestám Nemecka by malo za následok nezmyselné obete v radoch civilného obyvateľstva. Pritom v tom čase už bolo známe, že drvivá väčšina strát ZSSR vo vojne bolo civilné obyvateľstvo, ako obete genocídy okupantov a nie „zákonité“ straty príslušníkov armády a loďstva.

* * *

Akosi sa v tlači zamlčiava, že na bombe, zhodenej na Hirošimu bolo napísané, «Za obete “Indianopolisu”».

Tak sa totiž volal americký krížnik, ktorý prepravil tú bombu z USA na scénu vojnových dejov a pri ceste naspäť ho potopila japonská ponorka s takmer celou (alebo s celou) posádkou (asi 800 ľudí).

Krížnik sa prevrátil po zásahu torpédom z dôvodu nepostačujúcej kvality projektovania jeho tvorcami – t.j., pre ich dodržiavanie Washingtonskej medzinárodnej dohody o obmedzení námornej výzbroje.

Je akurát smutné, že krížnik „Indianopolis“ nepotopili už vtedy, keď mal na palube bombu. V tom prípade by totiž 140 000 civilných obyvateľov Hirošimy zostalo na žive.

[1] Ide o prirovnanie k epizóde z filmu „Zlaté teľa“ (Ilf, Petrov), kde si podvodníci a špekulanti podľa príslušnej rovnomennej dohody delia územia. (pozn. prekl.)

[2] Postava jedného z kľúčových zlo-dejov z rovnakého filmu „Zlaté teľa“. (pozn. prekl.)

[3] Bernd von Wittenburg vo svojej knihe „Šach planéte Zem“ (M, „Nová planéta“, r.1997) informuje, že ešte v marci r.1945 Japonsko kontaktovalo USA prostredníctvom býv. ZSSR s návrhom kapitulácie. Odpoveďou bolo však mlčanie, keďže USA nutne potrebovali aj „živý“ skúšobný polygón na globálnu demonštráciu sily v podmienkach vojensko-politickej reality.

Veľmi charakteristická je však práve tá skutočnosť že USA zhodili bombu na dve CIVILNÉ mestá, ale hlavnej vojenskej námornej základne Japonska Kiure sa ani nedotkli. Pritom celkové straty USA vo vojne 1941 – 1945(v II. svetovej vojne) boli na všetkých svetových bojiskách zhruba 400 000 ľudí.

Taká je reálna morálka, mravnosť siono-internacizmu vo vojne.

„Vojna je len pokračovaním politiky „inými“ prostriedkami“ (Carl von Clausewitz).

USA a Izrael chcú všetkých ostatných učiť dodržiavať ľudské práva (podľa rasisticko-nacistickej doktríny Talmudu je iba žid človekom) a v dejinách majú pritom za sebou genocídu tak pôvodného obyvateľstvu svojej krajiny, ako aj iných národov. *V tomto pokryteckom prístupe je schopná predčiť ich snáď už len Veľká Británia (taktiež riadená do veľkej miery sionacistami) so svojimi stámiliónmi povraždených a zotročených za posledných niekoľko 100 rokov[1].(pozn. prekl.)

* *
*

Predísť a vykoreniť vojny dohodami o limitoch vojenskej výzbroje je proste nemožné. Dohody v oblasti výzbroje majú len podradný, príp. silový charakter. NAOPAK - realizácia jednotlivých kapitol vojenských dohôd, ktoré narušujú vojenskú rovnováhu, vytvára potenciál, ktorý môže v prípade nedostatku dobrej vôle u vedenia štátov, ktoré sa stali potenciálnymi protivníkmi, vyústiť do vojny medzi nimi. Vtedajšie(ako i dnešné) mentálne obmedzené, ultraliberalistické obecenstvo, fanaticky lipnúce na maličkostiach a „veľkodušne“ ignorujúce podstatu, nepoznalo skutočný stav a kvalitu výzbroje tak býv. Východného Bloku (a býv. ZSSR), ako ani NATO. Ba dokonca, *(podobne, ako i dnešné presstitútky a iné autoriťky ultraliberalistického stáda) v podstate nevedia odborne čítať a nepoznajú princípy obsahu textov dohôd o Obmedzení strategických zbraní a ich príloh, akoby podpísaných v záujme národov daných krajín(a celého sveta), ale pritom nezverejnených, resp. priamo utajovaných. Hystéria ultraliberalistického obecenstva je preto, mierne povedané, neadekvátna. A to obzvlášť pri konceptuálnej nesamostatnosti riadenia býv. Východného bloku (včítane býv. ZSSR) a zároveň zločinnej legalizácie globálnych mafióznych štruktúr organizovaného zločinu ako «*B'nai B'rith*[2]», «Rotary» a iných slobodomurárskych konštruktov. Rovnako je nemiestny aj názor vojenských predstaviteľov, ktorý premýšľajú výlučne iba v kategóriách svojej vlastnej obmedzenej zložky ozbrojených síl a nie v kategóriách celkového vojensko-politického potenciálu krajiny a jej konkrétnych POTENCIÁLNYCH (a nie iba hypotetických) PROTIVNÍKOV. Potenciálni protivníci majú viac ako dosť informácií jeden o druhom na to, aby primerane vyhodnotili zámery nepriateľskej strany. Preto súvisí reálna hrozba vojny iba:

1) s ambicióznosťou strán v krízových situáciách pri približnej vyrovnanosti ich vojensko – ekonomických potenciálov (prvá svetová vojna, Karibská kríza);

[1] Ako sme už uviedli, len britsko-európsky expedičný zbor mal počas pomerne krátkeho obdobia tzv. ópijových vojen podľa čínskych zdrojov na svedomí okolo 100 miliónov mŕtvych, o čom sa v západnej politike doteraz „taktne“ mlčí. (pozn. prekl.)

[2] Doslovne „Synovia zmluvy“. Židovská organizácia akýmikoľvek prostriedkami presadzujúca globálne záujmy židovstva, maskovaná za akožehumanitárnu nadáciu. Oficiálne založená 11 nemecko-židovskými emigrantmi v Británii v r.1943. (pozn. prekl.)

2) s vojenským diktátom silnej strany voči evidentne slabšej (nemecká okupácia Rakúska, Československa, Belgicka a pod.);
3) s chybami agresora, týkajúcimi sa rozlíšenia reálneho vojensko-ekonomického hodnotenia potenciálu obete agresie, nepoddávajúcej sa vojenskému tlaku vo forme slov a náznakov (napadnutie býv. ZSSR Nemeckom v roku 1941)
4) s chybami automatizovaných systémov riadenia ozbrojených síl, keď je rýchlosť prostriedkov vydávajúcich rozkazy(resp. direktívy) vyššia, ako rýchlosť prostriedkov kontroly správnosti vydávaných rozkazov, alebo ak príslušné kontrolné obvody vôbec neexistujú alebo sú narušené, atď. [1]

Z uvedených dôvodov bola reálna hrozba vzniku vojny vo všetkých nasledujúcich rokoch(hlavne po II. svetovej vojne) omnoho nižšia, ako o tom písali noviny na Západe i v býv. Východnom bloku. V tejto súvislosti bola nebezpečnou iba Karibská kríza, keď býv. ZSSR na krátke obdobie dosiahol (zotrvačnosťou stalinizmu) REÁLNU a nie len deklaratívnu rovnováhu(vojenskú paritu) s NATO. Hoci lietadlové lode a ani so Západom porovnateľnú námornú flotilu krajiny Varšavskej zmluvy(Východného bloku) vďaka iniciatíve N.S Chruščova nemali, boli vtedy atómové ponorky býv. ZSSR približne na rovnakej kvalitatívnej úrovni ako americké, čo vnášalo dostatočne vysokú neurčitosť do vojenských strategických výpočtov USA. Hrozbou pre celý svet však bolo NIE vytvorenie strategickej rovnováhy oboch strán, ale ambicióznosť a nervozita vedenia USA a ZSSR, ktorá sa prejavovala v eskalácii vzájomných hrozieb v priebehu krízy. Ako je dobre známe, ambicióznosť a nervozita sa nedajú obmedziť dohodami. Našťastie, ku všeobecnému prospechu mal dosť rozumu zastaviť sa tak N.S. Chruščov a spol., ako aj J.F. Kennedy a spol. a taktiež nedošlo v ozbrojených silách oboch štátov pod vtedajším obrovským stresom k svojvoľnostiam pri použití zbraní ani na nižších úrovniach velenia[2].

Ďalej..

Hoci experti rezortu admirála Kanarisa (šéf Abwehru) aj predpovedali vleklý charakter vojny, A. Hitler ich ignoroval a urobil chybu pri hodnotení vojenského potenciálu ZSSR voči Nemecku. Vina vedenia ZSSR bola v tom, že nebolo schopné demonštrovať dostatočne vysoké vojenské schopnosti či už v rokoch 1939-1940 vo vojne s Fínskom, alebo iným spôsobom. Hitler sa ponáhľal, pretože aj podľa nemeckých ohodnotení by bol do roku 1942 vojenský potenciál ZSSR príliš vysoký a spravil chybu pri ohodnotení jeho aktuálnych schopností. O príčinách nízkeho vojenského hodnotenia ZSSR v roku 1950 sa budeme baviť neskôr.

[1] Napr. systém ochrany PVO, alebo atómové systémy včasného varovania a pod., reagujúce nevyhnutne rádovo v sekundách, alebo dokonca i stotinách sekundy v automatickom, či poloautomatickom režime. (pozn. prekl.)

[2]Vrátane jadrových, hoci generál, veliaci na Kube sa pred svojimi kolegami(spoluslúžiacimi) prejavil v tom zmysle, že v prípade krajnej núdze nebude čakať na povel z Moskvy a použije jadrové rakety proti USA.

Hoci bolo už v dobe Karibskej krízy územie ZSSR zo všetkých strán obkľúčené vojenskými základňami USA – NATO (predovšetkým letiskami schopnými prijímať strategické letectvo) a priamo na hranici ZSSR v Turecku boli rozmiestňované americké jadrové rakety, aj tak odvetná reakcia umiestnenia atómových rakiet na Kube ublížila z medzinárodne-politického hľadiska najmä ZSSR. Navyše táto Chruščovova akcia nedala Východnému bloku celkovo z vojensko-strategického pohľadu takmer nič(*okrem takto vyjednaného tichého čiastočného stiahnutia amerických jadrových rakiet na oplátku z Turecka - pozn. prekl.) a Západu dala príležitosť vytvoriť z nás vo svetových médiách obraz nepriateľa. (* a poskytla čiastočne USA okrem iného aj jednu zo zámienok intenzívnejšej vojenskej okupácie a eskalácie teroru vo Vietname – pozn. prekl.)

Veľkú vlasteneckú (II. svetovú) vojnu vyhral ZSSR. Je o tom napísaných mnoho kníh a boli vymenované príčiny - ako reálne , tak i vymyslené. Vymenujeme tu tie hlavné:

1) **Za prvé**, je to nemožnosť prejavovania pluralizmu názorov diletantov, strkajúcich sa do chodu vecí a prijímajúcich riadiace rozhodnutia bezstarostne, nezodpovedne a mimo sféry svojej odbornosti. Prevládanie jednej, pre všetkých spoločnej ideológie. To zahrňuje prvú, druhú a tretiu prioritu univerzálnych prostriedkov riadenia(informačných zbraní). Preto sa ZSSR v roku 1941 stal ŠTÁTOM – SUPERKONCERNOM, ktorý možno **nie celkom dobre zvládal** zabezpečovanie potrieb svojich občanov[1] v období mieru, ale pritom dostatočne dobre ZVLÁDOL vytvorenie vojensko-ekonomického potenciálu[2]. Oneskorenie v zabezpečovaní civilných potrieb občanov však nemalo pre krajinu (na rozdiel od vojenskej bezpečnosti) samovražedný charakter. TZV. PLURALIZMUS CHYBNÝCH NÁZOROV[3], CHARAKTERISTICKÝ PRE OBDOBIE TZV. „REFORIEM"(skôr deforiem) VO VÝCHODNOM BLOKU PO PÁDE VARŠAVSKEJ ZMLUVY, PREDSTAVUJE Z VOJENSKÉHO HĽADISKA PRE JEDNOTLIVÉ KRAJINY NEBEZPEČENSTVO TÝM, ŽE ZNIŽUJE OBRANNO-VOJENSKÝ(a tak v podstate celkový bezpečnostný) REJTING, OHROZUJÚCI SAMOTNÚ ICH EXISTENCIU(ŠTÁTNOSŤ).

2) **Za druhé**, bola zabezpečená jednota riadenia národného hospodárstva a ozbrojených síl cez štruktúry podriadené Politbyru ÚV VKSB[4], Štátnej obrannej komisii, Generálnemu štábu a Vrchnému veleniu (tzv. Stavke). Pritom vyzerá byť osobná zásluha J.V. Stalina v koordinácii činnosti týchto štruktúr nespochybniteľnou[5].

PERESTROJKOVÉ DIVADELNÉ PREDVÁDZANIE PSEUDOSUVERENITY JEDNOTLIVÝCH KRAJÍN VÝCHODNEJ EURÓPY KONCOM ´80 A ZAČ. ´90 ROKOV 20. STOR. A ROZPAD RIADENIA SYSTÉMU ICH NÁRODNÉHO

[1] Spravidla však, na rozdiel od koloniálnych mocností, nie na úkor ostatných národov a preto nevyhnutne pomalšie. Viď aj dnešný vývoj v tomto zmysle, keď je ekonomika Západu reálne podstatne menej výkonná, ako u jeho kolónii, ale pritom si cez finančné a ďalšie nástroje riadenia trhu žije západná oligarchia (a jej domáce stádo) lepšie, ako jej bieli, žltí, či čierni negri v korporátne obsadených a žmýkaných územiach. Pričom zdrojov je pri ich neukojiteľnom štýle života zúfalý nedostatok. Preto i proste nedovolia v kolóniách nikdy tú životnú úroveň, ako u seba doma. Ibažeby sa aj u nich zmenil totalitný pyramídový neokoloniálny politický režim. Na princípe koncentrácie bohatstva vo vrchných vrstvách Západného kastového pseudodemokratického systému funguje aj PR na akvizíciu nových kolónii, cez egoizmus a nenažranosť konzumu. Tento model je vháňaný do hláv davu hlavne obrovskou propagandistickou mašinériou seriálov Holývúdú, ktorými vytvárajú opiciam a hlavne potenciálnym dozorcom-jelitám v kolóniách ilúziu, že keď predajú svoje národy, aj oni budú môcť tak žiť, ako herci v oných seriáloch (Dallas, Denver,..), byť ošetrovaní v nereálnych, takto nefungujúcich nemocniciach (Dr.House), v super fiktívnom zdravotníctve(max. tak pre superjelitá) apod. Ako mrkvička na udičke pred nosom somárika. Podvod cielený na najnižšie pudy, na BIOS vyšších primátov, ktoré sa mohli, no nestali človekom, bo ten na to samovražedné divadlo pre svoje deti len tak nenaletí. (pozn. prekl.)

[2] Knihy «Ľadoborec» a «Deň «M»» V. Suvorova-Rezuna a "Operácia «Búrka»" I. Buniča sú pozoruhodné v tom zmysle, že vysvetlili tú ohromnú prácu, ktorú sovietsky ľud vykonal pod vedením J.V. Stalina pri príprave na nevyhnutne sa približujúcu vojnu Západu proti regionálnej civilizácii Ruska, ktorá si zaželala ísť samostatnou cestou dejinného vývoja. Táto práca bola z rôznych dôvodov počas všetkých nasledujúcich rokov dôsledne zamlčiavaná.

[3] a správny (*= objektívnej realite = Vis Maior v danej konkrétnej situácii najbližší) je nevyhnutne vždy len jeden názor. Stojí za ním funkčná intuícia, postavená na konštrukcii metodickej aproximácie a optimalizácie. (pozn. prekl.)

[4] Všezväzovej komunistickej strany boľševikov.

[5] A dodnes je nielenže zamlčiavaná, ale aj v oficiálnych učebniciach takzvanej «histórie vlasti» ešte aj cielene prekrucovaná a zamlčiavaná.

HOSPODÁRSTVA (SO SPOLUPRÁCOU V RÁMCI RVHP[1]), BOL NEBEZPEČENSTVOM TAK PRE JEDNOTLIVÉ KRAJINY CELKOVO, AKO AJ ŠPECIÁLNE PRE ICH „SUVERENITU“[2] VO VOJENSKOM ZMYSLE. HRA NA PSEUDOSUVERENITU TOTIŽ ZNIŽOVALA ICH REÁLNY MEDZINÁRODNÝ OBRANNO-VOJENSKÝ REJTING[3] PRAKTICKY VO VŠETKÝCH KĽUČOVÝCH PARAMETROCH.

(*Ostatne preto ich západné krajiny a ich oligarchická presstitúcia tak chválili, lebo vedeli, že následná rabovačka zdrojov v nových kolóniách pôjde ľahšie a bude výnosnejšia). Tzv. nový model EÚ(na rozdiel od jej pôvodných myšlienok) totiž nie je vôbec žiadna dobročinná organizácia, ale tvrdý profeSionálny vojenský biznis-model. – pozn. prekl.).

3) Za tretie, existoval kult tézy:

«*Služba v Obranných zložkách je posvätný dlh a čestná povinnosť občana ZSSR*». Pojem «všeobecná branná poVINNOSŤ» bol v ´90 rokoch 20.stor. pri prehodnocovaní Ústavy štátu zo slovníka Ústavy z roku 1936 odstránený na návrhy tých občanov krajiny, ktorí už na vlastnej koži nepocítili a nepamätali otroctvo. Títo ovčania sa iluzórne cítili byť OZAJSTNÝMI pánmi a nie vinníkmi kopania hrobov otroctva vlastným deťom a svojim blízkym, spoluobčanom.

Ozbrojené sily, vojaci, námorníci, veliteľské a politické vedenie **ako sociálny jav**, mali až do tejto doby v obyvateľstve úctu**.**

PERESTROJKOVÁ[4] DISKREDITÁCIA OZBROJENÝCH SÍL ZSSR, KGB, MINISTERTVA VNÚTRA, ĽUDÍ KTORÍ ICH TVORILI, PREDSTAVUJE NEBEZPEČENSTVO PRE KRAJINU, PRETOŽE TAKTIEŽ VÝZNAMNE ZNIŽUJE JEJ OBRANNO-VOJENSKÝ REJTING.

Boli tu ešte niektoré vojensko-technické osobitosti.

Hlavný vojensko-technický fenomén(jav) Veľkej Vlasteneckej vojny pozostáva v nasledujúcom: ZSSR končil vojnu prakticky s takmer tou istou vojenskou technikou, ktorej vzory boli vytvorené v roku 1941 a prijaté do výzbroje tesne pred a v prvých mesiacoch vojny. Dokonca aj nové vzory, ako lietadlá La-5, La-7, Tu-2, tanky IS-1, IS-2, IS-3 a samochodné delá postavené na podklade uvedených vzorov, mali svoje predvojnové analógie a v priebehu vojny boli SKOMBINOVANÉ zo súčiastok sériovej výroby s iba malými zmenami.

[1] Hoci nebolo zrovna ideálne, no ak si ho porovnáme so šialenosťou byrokracie a kolonializmu dnešnej EÚ(apriori korupčno-deformačne nastavené tzv. eurofondy a obrovské vykrádanie nových členských štátov starými, za pomerovo pár drobných príspevkov; systematické účtovné podvody Únie ako celku; atď. apod.), napriek jej(EÚ) počiatočným v zásade v mnohom správnym ideálom,..

[2] O tom sa presvedčili nielen účastníci čečenskej vojny, ale aj obyvatelia Podnesterska, Arménska, Gruzínska, Juhoslávie, či republík Strednej Ázie a všetkých tých veľkých i malých «horúcich bodov»(hot points).

[3] Úroveň schopnosti k niečomu. (pozn. prekl.)

[4] Pseudoreformno-mafiózna systematická diskreditácia vlastného štátu pred vlastnými občanmi, trvajúca prakticky doteraz, vytestovaná západnými súkromnými a štátnymi spravodajskými službami po stáročia v kolóniách, hlavne v Indii, Afrike a Južnej Amerike. Tak, aby otroci pred vlastnou samosprávou preferovali priamu koloniálnu správu, hoc aj cez korporácie a banky. T.j., cieľ koloniálneho korporátu vedeného bankami je vždy ovládnutie lokálnych zdrojov a teda hlavne pomocou presstitútiek diskreditácia akejkoľvek samosprávy, pracujúcej čo i len trochu podstatnejšie pre blaho obyvateľstva. Za to dostávajú verné psy temna - novinári(česť tým niekoľkým málo výnimkám), lížuce čižmy svojich nadnárodných Panov, zopár ohlodaných kostí z hostiny neukojiteľných úchylov. Prakticky celý mediálny priestor je vlastnený jednou tichou nadnárodnou informačno-teroristickou korporátnou organizáciou, maskujúcou sa za niekoľko agentúr, ako kamufláž pre zachovanie ilúzie akoževoľného trhu a fikcie plurality zglajšaltovaných názorov jednej otrokárskej politickej koncepcie, z variánt ktorej si môžu „opice tam dole“ vybrať. (pozn. prekl.)

Nemecko bolo nútené v priebehu vojny stiahnuť sériovú výrobu jedných druhov výzbroje a zahájiť sériovú výrobu typov výzbroje, vyvinutých až v priebehu vojny. Konalo tak z dôvodu nutnosti kompenzácie KVALITATÍVNEJ prevahy sovietskej vojenskej techniky a ďalších techniky jeho spojencov. ZSSR mal na začiatku vojny širšie spektrum vzorov ako Nemecko. Klasickým príkladom toho je stíhacie lietadlo Mig-3, ktorý bol stiahnutý z výroby v priebehu vojny nie preto, že bol zlý, ale preto, že Nemecko nemalo bombardéry výškového strategického bombardovacieho letectva, ktoré by boli analogické sovietskym Pe-8 a americkým «lietajúcim pevnostiam» B-29, a pre boj s ktorými boli Mig-y podľa ich špeciálnych technických parametrov určené. Tieto Migy by boli totiž pri použití v bežných bojových podmienkach neefektívne. Podobne bol v r.1941 dočasne z výzbroje stiahnutý 57 mm protitankový kanón ZiS-2, pretože Nemci proste nemali žiaden tak silno pancierovaný ťažký tank, pre boj s ktorým by boli vhodné (t.j., boli predimenzované)[1]. S nemeckými tankami, ktoré boli v tej dobe na bojiskách, sa uspokojivo vysporiadávali aj slabšie ruské 45 mm protitankové delá. ZiS-2 bol až sekundárne, neskôr vzatý do výzbroje v priebehu vojny, keď Nemci začali stavať ťažšie tanky Panzer V(Panthera), a Panzer VI(Tiger)[2].

V roku 1941 mali všetky vzory vojenskej techniky, vytvorené po roku 1937 (!!!), na tú dobu nielen vysoké bojové, prevádzkové(úžitkové) a TECHNOLOGICKÉ vlastnosti, ale disponovali aj značným potenciálom modernizácie z pohľadu ich predvídavého preventívneho hmotnostného, výkonnostného a ďalšieho zámerného predimenzovania. Táto rezerva potenciálu modernizácie jednotlivých technických vzorov, OD SAMÉHO ZAČIATKU zodpovedne započítavaná vo vývojových projektoch, bola v priebehu hromadnej sériovej výroby využívaná na **zdokonaľovanie techniky bez nutnosti zníženia objemu výroby** v súlade s potrebami frontu. Pekne to je vidieť na príklade jednotlivých generácii tankov T-34-76 a T-34-85. Montovanie silnejšieho 85 mm kanóna na tridsaťštvorku nemuselo tak byť sprevádzané zosilnením podvozkovej časti a motora a teda nejakou urýchlenou, nedostatočne vytestovanou projekčnej činnosti[3]. Pri navrhovaní prvých sérií T-34 so 76 mm kanónom bola totiž od začiatku vytvorená rezerva nosnosti podvozku v rozsahu 5 ton, vďaka čomu bol tento stredný tank prakticky plne konkurencieschopný minimálne do polovice 50-tych rokov 20. stor.

Treba poznamenať, že vďaka siono-internacistickému charakteru štátnych prevratov v Rusku v roku 1917, ktorý spôsobil o.i. aj dlhodobé systematické vyvražďovanie a tak celkový úbytok národnej inteligencie (židmi vnímanej ako konkurencia), sa vo vývoji a organizácii výroby vojenskej techniky zúčastňovalo aj veľké množstvo židovského obyvateľstva ZSSR. Drvivá

[1] Výstrel z tohto dela bol tak silný, že náboj proste nemeckými tankami preletel cez obe pancierové platne a letel ďalej, čo je pre posádku oveľa menej nebezpečné, ako keď je hybnosť náboja menšia a zostane lietať, resp. vybuchne vo vnútri (odhliadnuc od kumulatívnych, podkalibrových apod.). Veľmi zjednodušene povedané samozrejme a ide len o jeden z faktorov. (pozn. prekl.)

[2] Nemci mali však dočasne náskok v niektorých bojových taktikách(hlavne tankových, pechotných a leteckých), vytestovaných na západoeurópskych bojiskách a v Poľsku. (pozn. prekl.)

[3] Čo takmer vždy ústi do zvýšenej chybovosti nových inovatívnych modelov, s príliš veľa technickými vylepšeniami, ktoré neboli vo všetkých svojich kombináciách pod rôznymi typmi záťaže dostatočne vytestované. Viď veľké dlhodobé problémy Nemcom pri zavádzaní technologicky prakticky úplne nových spomínaných Pzkw V. a VI. do výzbroje a postupné odstraňovanie ich mnohých vážnych technických nedostatkov, keď často strácali viac vojenskej techniky z dôvodu porúch, ako v boji. (pozn. prekl.)

väčšina z nich pracovala však v tomto období i zo známych objektívnych príčin[4] úprimne pre dobro krajiny.

Nemecko, spoliehajúce sa pri plánovanom vojenskom konflikte so ZSSR na tzv. bleskovú vojnu (Blitzkrieg)[1], nemalo nové druhy(vzory) vojenskej techniky, lebo sa nádejalo, že sa s novým nepriateľom ľahko vysporiada pomocou techniky odskúšanej v priebehu občianskej vojny v Španielsku. Do roku 1941 však mnohé vzorce tejto techniky zastarali a ostatné vyčerpali už viac ako polovicu svojho modernizačného potenciálu. Dôsledkom toho sa Nemecko v priebehu vojny ocitlo pred nevyhnutnosťou vývoja a sériovej výroby novej generácie výzbroje, čo predstavuje dokonca aj v čase mieru nemalé problémy a veľkú ekonomicko-sociálnu záťaž pre krajinu(pre jej populáciu) a nieto ešte počas vojny. Pritom sa Nemecku aj tak nepodarilo vytvoriť dostatočne spoľahlivé analógie k T-34, IS, «Kaťuši», IL-2 a niektorým delostreleckým systémom[2].

Generácia vojenskej techniky ZSSR, predchádzajúca generácii techniky z roku 1941, ktorá vyhrala vojnu, bola do výzbroje prijatá koncom 20-tych, začiatkom 30-tych rokov 20.stor. a v roku 1941 už v podstate plne vyčerpala svoj modernizačný potenciál a zastarala. Práve táto generácia bola použitá v strategickej vojne s Fínskom v rokoch 1939-1940 a práve podľa nej hodnotilo Nemecko vojensko-technický reiting ZSSR.

Preto A. Hitler 9. januára 1941 vyhlásil, že «ruské ozbrojené sily, sú hlineným kolosom bez hlavy».

ZSSR NEVYTVORIL ANI JEDNU GENERÁCIU VOJENSKEJ TECHNIKY, KTORÁ MALA BYŤ PRIJATÁ DO VÝZBROJE V ROKOCH 1937-38, A KTORÁ BY V ROKU 1941 MALA VYČERPANÉHO NIE VIAC, AKO 50% SVOJHO MODERNIZAČNÉHO POTENCIÁLU.

Noviny „Červená Hviezda“ 17.04. 1991 uvádza v článku «Ako súdili Tuchačevského»

dialóg sudcu V.K. Blüchera s obžalovaným I.E. Jakirom:

«*Blücher hovorí Jakirovi: V čom sa konkrétne prejavovala vaša príprava zničenia letectva Červenej Armády v budúcej vojne?*

Jakir: Ja vám zmyslupne neviem povedať nič okrem toho čo som už napísal…V otázke doplňovania kádrov(riadiaceho aparátu), materiálno-technického zásobovania atď.»

[4] reálne úspechy stalinizmu i hrozba nemeckého nacizmu, ktorý bol smrteľnou konkurenciou nacizmu židovskému. (pozn. prekl.)

[1] Vtedy proti Blitzkriegu prakticky neexistovali funkčné obranné stratégie. Vediac to, niektorí generáli Červenej Armády i uvažovali o preventívnom útoku na Nemecko, ako o jedinej možnosti obrany, no hlavnému veleniu bolo jasné, že v tom prípade by sa celý Západ, včítane Británie a USA, postavil na stranu Nemecka spolu s Japonskom, a situácia by sa pre ZSSR ešte viac bola skomplikovala. Zmluvy s Francúzskom, Poľskom, Britániou, atď. nie nepodobné známemu paktu Molotov-Ribbentrop totiž existovali, hoci aj o tom západná propaganda a história systematicky „taktne“ mlčí a tradične ukazuje ako mafián na o prežitie bojujúceho vreckára.. (pozn. prekl.)

[2] Pri niektorých iných vzoroch sa im to však pomerne úspešne podarilo, avšak nemecké systémy boli často priveľmi zložité a mali priveľa vzájomne nedostatočne kompatibilných verzii od vzájomne si v zákazkách pre Wehrmacht konkurujúcich európskych firiem (čím zložitejšie, tým drahšie). Niektoré fenomény tzv. biznisu tak boli často paradoxne i z tohto dôvodu prekážkou rozvoja nových systémov. Viď aj občasný problém tzv. nemeckého spôsobu myslenia: „Načo urobiť niečo jednoducho, keď sa to dá zložito“, čo vedie k draho zaplatenému komfortu a to napriek mnohým nespochybniteľným technologicko-inovačným príspevkom „Nemeckého ducha“ našej civilizácii. (pozn. prekl.)

Odpoveď na túto otázku mohla byť iba jedna, a to, že proste nebola vytvorená nová generácia leteckej techniky, ktorú by bolo možné zaradiť do výzbroje v roku 1937. Z toho dôvodu Jakir nemohol povedať, čo vykonal nie pre porážku (na čo sa ho pýtali), ale pre víťazstvo (čo bolo súčasťou jeho služobných povinností, ako člena Velenia leteckých síl v rokoch 1930 – 1934 a člena ÚV od roku 1925 do roku 1937, veliaceho všetkým vojenským okruhom[1].

T.j., po sedliacky: dotyčný vykonal pre porážku to, že nevykonal nič(resp. to, čo mal, čo bola jeho povinnosť) pre víťazstvo.

Maršál Tuchačevský od roku 1934 zastával hodnosť Veliteľa Vyzbrojovania Červenej Armády a od roku 1936 bol prvým námestníkom Ľudového komisariátu obrany. Generácia výzbroje, ktorá z vyššie uvedených dôvodov proste chýbala, mala byť naprojektovaná, vytváraná a armáde dodaná práve v tomto čase (r.1934-1938) a práve pod celkovým vedením tohto konkrétneho Veliteľa Vyzbrojovania. V roku 1934 vytvorila konštrukčná kancelária pod vedením Vasilija Gavriloviča Grabina (1900-1980) delo F-20, ktoré plne uspokojovalo takticko-technické požiadavky, vytýčené Hlavným delostreleckým velením, ba bolo dokonca ešte ľahšie.

Po ukončení skúšobných strelieb prebiehal za prítomnosti M.N. Tuchačevského nasledujúci dialóg, ktorý V.G. Grabin uvádza vo svojich memoároch:

«Obrátil som sa na Tuchačevského:

- *Povedzte prosím Vás, môže naše delo uspokojiť súčasné požiadavky Červenej Armády?*

Očakával som priamu odpoveď, ale počul som niečo iné:

- *Musíte na ňom ešte popracovať a znížiť váhu.*
- *Delo je o 200 kg ľahšie, ako bolo zadané v takticko-technických požiadavkách Veliteľstva delostrelectva .*
- *To je dobre, ale treba ešte znížiť váhu.*
- *Bolo by dobré vedieť hranicu, ku ktorej sa máme priblížiť.*
- *Čím menej, tým lepšie – odpovedal Náčelník vyzbrojovania a tým sa diskusia skončila. »*

V ďalšom sa uvádza že F-20 patrí ku bezvýchodiskovej vetve polouniverzálnych poľných diel. Ich «polouniverzáľnosť» spočívala v tom, že boli «schopné» strieľať tak na lietadlá, ako aj na pozemné ciele. Tuchačevský, nedajúc uvedenému vzoru dela kladné hodnotenie, potvrdil názor Grabina o neúčelnosti vytvárania univerzálnych systémov. Avšak to najpodstatnejšie, t.j., aké delo armáda potrebuje, Náčelník výzbroje konštruktérovi proste nešpecifikoval.

Z iniciatívy konštrukčnej kancelárie Grabina bolo vytvorené delo F-22, čo bol pôvodný prototyp ZiS-3, t.j. budúceho najlepšieho 76 mm divízneho kanónu druhej svetovej vojny. Bolo však zamietnuté predviesť delo na polygóne pre porovnanie s inými delami na skúšobných streľbách, ktoré mali byť vykonané za prítomnosti Stalina a členov vlády. Grabin sa obrátil na Tuchačevského s prosbou predviezť F-22 na skúšobných streľbách, ale bol odmietnutý.

Grabin píše:

«Vidiac bezvýchodiskovosť nášho postavenia, povedal som Tuchačevskému, že pri predvádzaní vedeniu komunistickej strany a vlády oznámim, že naše tretie delo zatvorili do stodoly a všetky moje prosby, včítane obrátenia sa priamo na Náčelníka vyzbrojovania, neviedli k pozitívnemu výsledku.

- *To chcete vyhlásiť? – spýtal sa Tuchačevský.*

[1] Obranné oblasti, teritória, na ktoré bol z vojenského hľadiska rozdelený býv. ZSSR. (pozn. prekl.)

- *Áno, tak poviem.*
- *Dobre, vystavíme vaše tretie delo, ale strieľať z neho nebudeme.*
- *Súhlasím.*

Nemohol som naliehať na streľbe, pretože pevnosť hlavne sme zatiaľ nestihli dostatočne otestovať».

V konečnom dôsledku ale delo F-22, ktoré chceli SKRYŤ pred najvyšším vedením krajiny kvôli **povoľnosti, alebo na PRIAMY** pokyn M.N. Tuchačevského, vyvolalo najväčší záujem Stalina a vyšších armádnych kruhov.

Stalin sa osobne zaujímal o priebeh skúšok rôznych delostreleckých systémov, poznal ich konštruktérov, priamo komunikoval s nimi, študoval a snažil sa pochopiť danú vojensko-technickú a organizačno-technologickú problematiku a ďalšie súvisiace záležitosti. T.j., mal na to celé svoj OPODSTATNENÝ názor.

A na základe tohto názoru bola projektu dela F-22 schválená perspektívnosť a prišlo sa k záveru, že je zmysluplné pracovať na ňom ďalej a zdokonaľovať ho. Tuchačevský však i potom napísal Stalinovi list, v ktorom navrhoval odstrániť delo F-22 z vývoja a prerušiť práce na ňom. Tento návrh nezodpovedal predstavám Stalina o situácii v delostrelectve a Stalin nariadil príslušným oddeleniam pomáhať Grabinovi pri zhotovení uvedeného typu dela.

Tuchačevský robil prekážky rozvoju hlavňového delostrelectva, pretože bol zástancom jeho „alternatívy“ – t.j., tzv. reaktívneho delostrelectva a bezzáklzového plynodynamického delostrelectva (bazuky). Plynodynamické delostrelectvo kompenzuje spätný ráz na úkor plynového plameňa výstrelu. Plynodynamické delo je síce ľahšie ako obyčajné delo, ale pre výstrel potrebuje 3 - 5 krát väčšiu prachovú nálož na výstrel.

Preto, získajúc síce na A) nižšej váhe dela a jednoduchosti konštrukcie a materiálov, sa stráca na B) racionalite využitia nábojov.

To je obzvlášť citeľné pri masovom využití delostrelectva, ktoré vyžaduje prísun veľkého množstva nábojov na bojové pozície, často aj pod paľbou nepriateľa.

Okrem toho si plynový plameň pri výstrele vyžaduje opatrenia na ochranu jeho posádky – t.j., je nevyhnutné sa dôsledne kryť, alebo úplne schovať.

Rýchlopalebnosť plynodynamického dela je preto určovaná atletickými schopnosťami jeho posádky.

Dynamoreaktívny fyzikálny princíp je z uvedených dôvodov nevhodný pre rýchlopalné delostrelectvo – t.j., hlavne pre protitankové, protilietadlové a strieľajúce z krytých priestorov – tankov a bunkerov.

M.N. Tuchačevský s tým však nesúhlasil a Grabin uvádza jeho nasledovné slová:

«Pochopte predsa, aké veľké výhody ponúka dynamoreaktívny princíp!

- so zápalom hovoril Tuchačevský.

- Delostrelectvo získava veľkú manévrovateľnosť pri pochode i na bojovom poli, a okrem toho sú také zbrane ekonomickejšie pri ich zhotovovaní! To je potrebné pochopiť a príslušne oceniť!».

Grabin namietal a poukazoval na nízku rýchlopalnosť(kadenciu), zlú presnosť takej streľby v boji a tým väčšiu spotrebu aj bez toho už oveľa väčších nábojov. Hoci nakoniec Tuchačevský v podstate priznal, že bezzáklzový kanón nie je v súlade s ekonomickými požiadavkami, aj tak sa pokúsil rozhovor zhrnúť a uzavrieť nasledujúcim spôsobom:

« - Vy ste mladý, nádejný konštruktér, no neuvedomujete si, že brzdíte rozvoj delostrelectva. Ja by som Vám odporučil ešte raz dôkladne zanalyzovať otázku širšieho i masívnejšieho využitia dynamoreaktívneho princípu, zmeniť svoje postoje a pustiť sa do projektovania a výroby bezzáklzových zbraní».

Vyvoďme teda závery:

1) Ako Veliteľ vyzbrojovania sa Tuchačevský vyhýba priamym odpovediam na otázky podriadených ohľadom jasnej cieľavedomosti[1] smerovania ich úsilia.
2) Grabin Tuchačevskému vysveľuje EFEKTIVITU BOJOVÉHO VYUŽITIA(bojovej hodnoty) daného systému a Tuchačevský argumentuje Grabinovi **«ekonomickosťou» výroby** a prepravy, vyhýbajúc sa otázke bojovej hodnoty**.**
3) Tuchačevský sa snažil ukryť delo F-22 – t.j., nový vedecko-technický výdobytok[2], pred nadriadeným velením a následne sa snažil zdiskreditovať toto delo ešte aj v osobnom liste priamo Stalinovi. Delo bolo zachránené do nemalej miery vďaka tomu, že Stalin neraz OSOBNE vnikal do podrobností vojensko-technického vývoja a výskumov a mal na nich svoj pomerne kvalifikovaný názor.
4) Tuchačevský sa snažil svojou autoritou tlačiť na Grabina a zmeniť smer prác jeho konštrukčnej kancelárie, fakticky ho vydierajúc sabotážou («Vy si neuvedomujete, že brzdíte rozvoj delostrelectva?»).

Ak by Grabin podľahol Tuchačevskému a v Červenej armáde by prevládol pohľad na rozvoj delostrelectva, ktorý preferoval Tuchačevský, nebolo by v roku 1941 sovietskej prevahy v delostrelectve. Práve ale hlavne vďaka tejto prevahe nemecké útočné skupiny obrnených divízii a ich tzv. tankových klinov Blitzkriegu postupne uviazli a boli pred Moskvou aj inde zastavené. Nemecké tanky uviazli vďaka delostrelectvu Červenej armády a nie vďaka pechote alebo jazde.[3]

Presne tak bola po roku 1937 zabezpečená sovietska prevaha v oblasti zvukometrickej delostreleckej rozviedky, vďaka čomu bol vyhraný protibatériový boj počas obrany Leningradu, a delostrelectvo ÚSPEŠNE zvládalo potláčanie nemeckého delostrelectva v priebehu celej vojny.

Nemecké delostrelectvo sa do konca vojny nebolo schopné s týmto problémom vysporiadať.

Jeden z nemeckých generálov sa vyjadril tak, že videl letectvom, tankami i pechotou zničené sovietske delostrelecké jednotky. **Nikdy však nevidel sovietske delostrelecké batérie zničené nemeckou delostreleckou paľbou.**

Sovietske delostrelectvo vďaka funkčnej zvukometrickej technológii úspešne potláčalo nemecké delostrelectvo na jeho bojových pozíciách. Priamu zásluhu na tom má maršál N.N.Voronov, veliaci delostrelectvu Červenej Armády. Jeho predchodca (mimochodom žid) mienil, že zvukometria je len «príťažou pre delostrelectvo» a využíval personál jednotiek zvukometrických oddielov na hospodárske práce, pri stavaní táborov apod.

Sú však ešte aj ďalšie dôkazy, že po «kauze Tuchačevský» sa práce na prezbrojení Červenej Armády zrýchlili.

Konkrétne: Vojenské námorníctvo dostalo vzor torpéda roku 1938.

Dovtedy boli vo výzbroji zastarané torpéda vzor z roku 1912.

[1] Definovania konkrétnych parametrov jednotlivých úloh, cieľov (pozn. prekl.)

[2] Úspech, produkt (pozn. prekl.)

[3] Aj v oblasti vývoja tankov preferoval Tuchačevský systematicky slepú uličku vývoja tankov s viacerými vežami, apod. (pozn. prekl.)

V období velenia Tuchačevského bolo nemožné prijať do výzbroje nové torpéda, pretože boli zacyklené v nekonečnom kolotoči skúšok a prerábok. Torpéda boli dobré, pričom napr. Nemecko vstúpilo v roku 1939 do vojny s veľmi často nevybuchujúcimi torpédami a dolaďovalo ich až v priebehu vojny.

Vylepšovať totiž možno donekonečna, avšak aby bola na to vôbec možnosť, treba mať vo výzbroji moderný vzorec techniky a nie muzeálny.

Sabotáž proste objektívne existovala.

Či už boli M.N. Tuchačevský a niektorí ďalší zradcami vedomými, alebo sa „iba“ z dôvodu vlastnej namyslenosti stali slepým nástrojom riadeným zvonku, nie je v zásade podstatné. Vo svojej funkcii však objektívne za svoju prácu nutne niesli zodpovednosť.[1]

Totiž práve v tom období, keď bol menovite Tuchačevský vo funkcii Veliteľa Vyzbrojovania Červenej Armády, proste NEBOLA VYTVORENÁ POTREBNÁ GENERÁCIA VÝZBROJE, čo dovolilo Hitlerovi a generálnemu štábu Wehrmachtu hodnotiť vojenský rejting ZSSR ako dostatočne nízky[2].

Možno iba hádať, čo by sa bolo stalo, ak by tzv. „vojenský génius“ M.N. Tuchačevský bol v čele LKO (Ľudového Komisariátu Obrany) aj v roku 1941 a ako by asi tak prejavoval svoj vojenský talent[3].. Jeho činnosť vo funkcii Veliteľa vyzbrojovania jednoznačne ukazuje, že v roku 1941 by bola v Ozbrojených silách býv. ZSSR hojnosť „netradičnej“ vojensko-technickej exotiky, ale bojovať by proste nebolo čím.

Z právneho hľadiska však pri formalizácii takéhoto obvinenia vznikajú problémy a bolo tomu tak aj v roku 1937.

Právna formalizácia **dôvodu** takéhoto obvinenia ale v tej dobe nijako zvlášť komplikovaná nebola.

[1] Politický kuloárny aforizmus na danú tému:
„*Postavenie*(funkcia) *zaväzuje*(k zodpovednosti), *inak zabíja.“*. (pozn. prekl.)

[2] Vhodný na zmysluplný útok Wehrmachtu. Ten by proste v opačnom prípade neprišiel a Západ by musel hľadať na zničenie „globálneho problému sovietskeho precedensu“ iné riešenia. Viď Stalinov hospodársky zázrak z 15% ročným rastom HDP, industrializáciou, systematickou podporou súkromného družstevného podnikania, debyrokratizáciou a rastom vzdelanosti a životnej úrovne populácie nie na úkor kolónii. Metodicko-praktická zmena nedostatočne funkčného marxizmu na funkčný socializmus, s cieľom komunizmu (=pôvodného: kresťanstva, budhizmu, islamu, konfuciánstva,..) (pozn. prekl.)

[3] Ešte strašnejšie by sa pravdepodobne boli vyvíjali dejiny býv. ZSSR, ak by sa M.N. Tuchačevský ocitol v hodnosti sovietskeho «Bonaparta». T.j., v prípade úspešného zavŕšenia vtedajšieho, aj z archívov iných krajín známeho, plánovaného štátneho prevratu generality proti Stalinovi.

Avšak takisto nespôsobovala nijaké výnimočné právne ťažkosti[1] ani rehabilitácia týchto „nevinne odsúdených“ v rokoch perestrojky a reforiem[2] (t.j., v situácii zmenenej, už inej morálky spoločnosti)..

Táto rehabilitácia bola totiž taktiež postavená na dôvode a síce na príklade starozákonného 50-ročného cyklu «celkového odpúšťania»: 87 - 50 = 37.

Procesy v roku 1937 teda skutočne boli, avšak práve preto v r. 1941 masovej **«piatej kolóny[3]»** v býv. ZSSR nebolo[4].

[1] Pre zopakovanie: Ako je študentom politického marketingu dobre známe, sú jednotlivé formy moci vždy nerozlučne spojené. Na Fakulte mesmediálnej komunikácie sa študenti učia, ako médiá formujú informačné pole, na jeho podklade sú profesionálnymi súkromnými firmami na koloniálnu zákazku navrhované a schvaľované zákony(imitácia starého „vox populi = vox dei“), ktoré poslanci jednotlivých akožestrán akožedemokraticky odhlasujú. Následne vláda dané zákony v rámci ich interpretácie pod dominujúcou politickou koncepciou vykonáva a súdy iba vlastne už len chránia naimplantovanú politickú koncepciu, ktorá bola médiami (kedysi náboženstvami, filozofiami, ideológiami) davu v jemu prijateľných kulturologických stereotypoch sprostredkovaná. A tu sa kruh, prsteň moci, mentálny kóšiar pre strihaných a rezaných baranov uzatvára. Zjednodušene povedané samozrejme, hoci na niektorých treťotriednych tzv. právnických fakultách stále ešte študentíkom agitátori bľabotajú o akožerozdelení 3 foriem moci, pričom im navyše ešte aj 2 ďalšie cielene zamlčiavajú. Takých právnikov možno podľa ich miery nechápania základov sociologickej mechaniky riadenia populácie použiť na kadečo. Nielen v korporáte, ale hlavne v pseudopolitickom divadle, ako hercov, neskôr baranov obetných, žeby Fénix v dyme ich tiel znovu a znovu vzlietať mohol. A inžinieri, režiséri v zákulisí tak v kľude ďalej riadia.. (pozn. prekl.)

[2] koniec ´80-tych a zač´90-tych rokov 20.stor.(pozn. prekl.)

[3] „Piata kolóna“ je výraz, pochádzajúci zo španielskej občianskej vojny. Ide o nedostatočne identifikovanú a „ošetrenú“ frakciu zradcov vo vlastných radoch, ktorú nepriateľ využije pri útoku.(pozn. prekl.)

[4] Treba si však povedať, že ako napr. aj v “Operácii «Búrka»” (kniha opakuje tému knihy “Ľadoborec” V. Rezuna-Suvorova) I.L. Bunič priznáva, že masové prejavy strachu a paniky v červenej armáde proste objektívne boli. Dôsledku toho v podstate výborne vyzbrojené skupiny vojsk ČA, sústredené v západných vojenských okruhoch v polovici júna 1941, ktoré prevyšovali Wehrmacht ako početnosťou tak aj vojensko-technickým vybavením, odhodili zbrane, utekali do lesov a vzdávali sa do zajatia. (Len výborných stredných tankov T-34, technicky vtedy výrazne lepších ako tanky nemecké a nehovoriac už o ťažkých KV-1, bolo viac ako mal Wehrmacht všetkých tankov dohromady.)

Bunič ďalej uvádza nasledovné údaje: 1,5 mln. ľudí prešlo k Nemcom so zbraňou v ruke; 2 mln. ľudí sa vzdali do zajatia bez boja, odhodiac zbrane; 500 tisíc bolo zajatých v boji; 1 mln. ľudí dezertovalo z vojenských útvarov (z ktorých 657354 chytili, 10200 zastrelili); 800 tisíc tvorili straty padlých a ranených; 980 tisíc «sa v panike valilo na východ».

Práve toto zamlčované obdobie začiatku vojny poslúžilo ako dôvod k tomu aby sa zjavila známe a silno oprávnené Stalinovo vyjadrenie: «My nemáme vojakov v zajatí, máme len zradcov vlasti».

Nevideli sme dokumenty, ktoré použil I.L.Bunič pri písaní svojho «Ľadoborca». Existujú však výpovede očitých svedkov, ktoré hovoria, že mnohí občania prijali napadnutie hitlerovského Nemecka na ZSSR ako ovce.

Podľa svedectva jedného z autorov:

Na jeseň r.1941, jeden z bývalých jeho podriadených pešiakov na Leningradskom fronte mimochodom akoby náhodou na ceste k miestu budúceho boja poznamenal, že jeho otec bol v prvej svetovej vojne v nemeckom zajatí, nič sa mu nestalo a vrátil sa…Po boji dotyčný už daného *NEZVESTNÉHO* pešiaka s jeho niekoľkými kamarátmi nenašiel. O 2 týždne niekoľko ľudí, ktorí ušli z nemeckého zajatia, rozprávali orgánom kontrarozviedky nasledujúce:

Nemci týchto zajatých baranov zavreli ako dobytok v ohrade na ulici v mraze a používali ich na odmínovanie nasledujúcim spôsobom - v rojnici ich pod dozorom stráží so samopalmi hnali po zamínovaných

U ostatných protivníkov Nemecka predvojnové procesy a preventívne operácie proti nacistom a iným zradcom a kolaborantom zväčša v dostatočnom rozsahu vykonané neboli, a tak mohla piata kolóna hrať neskôr aktívnu úlohu v porážke ich vojsk a vytvorení okupačných režimov[1].

V tom je aj odpoveď na otázku:

A neohovára len Grabin Tuchačevského?

Nie, neohovára, pretože ako **posmrtné** ospravedlnenie pre Tuchačevského a spol. by mohla poslúžiť IBA „stratená“ generácia výzbroje rokov 1937-1938. Pravda Grabina bola potvrdená v bitkách Veľkej Vlasteneckej vojny a s následným rozvojom tak raketových vojsk, ako **AJ** hlavňového delostrelectva. To sú tie najlepšie vecné dôkazy. Neprítomnosť vecných dôkazov u

---

poliach a barani vybuchovali a v bolestiach zomierali. Niekoľko zajatých sa dohodlo a z väzenia utieklo. V nejakom lesíku, keď ich hnali na ďalšie odmínovanie, naraz vyskočili z kolóny a rozbehli sa na rôzne strany, aby neboli skupinovým cieľom a tak utiekli pri ich prenasledovaní nepočetnými dozorcami. Po prejdení línie frontu sa podelili so svojimi zážitkami zo života v zajatí, kam sa dostali z vlastnej vôle a neochoty bojovať.

Zhruba v rovnakom období boli na príkaz maršála K.E. Vorošilova, zhrozeného epidémiou samosapostreľovania(sebakaličenia sa vojakov) v jednotlivých oddieloch, títo ľudia v nemocniciach lekárskymi metódami identifikovaní a následne za pokus o dezerciu zastrelení. Príkaz o tom bol zverejnený vo všetkých bojujúcich vojskách. V dôsledku toho sa rapídne znížilo množstvo ľahko a „záhadne“ ranených, ktorí po vlastných nohách odchádzali z aktívnych bojov na prvej línii.

Otec spolužiaka spomínal, že keď bol malým chlapcom, hnalo v lete 1941 cez ich dedinu 10-15 Nemcov kolónu zajatcov. Zahnali ich do dedinského kostola (tehlová stavba s mrežami na oknách), upevnili zvonku dvere kládou a odišli. **Ani len stráž nepostavili** a išli do dediny pálenku a slaninu zháňať. Chlapec, ten otec spolužiaka, spolu s kamarátom kôl odstránili a dvere otvorili: «Ujkovia utekajte!». Odpoveďou im však bolo mlčanie. Jeden z «ujkov» sa však nakoniec po chvíli zo stáda zajatých baranov zdvihol, kopol nášho malého chlapca do zadku a zavrel dvere zvnútra...

Keby sme sa pozreli na obdobie začiatku Veľkej Vlasteneckej Vojny(II.svetovej), majúc na pamäti úroveň rozvoja vojenskej techniky v roku 1941, tak možno povedať, že Brestská pevnosť bola len zhlukom tehlových budov, akých je v mestách od Brestu až po Stalingrad naozaj mnoho a kde by bolo možné sa opevniť a brániť až do smrti. Ešte v novembri 1941 sa Nemci vyhýbali osamelému pohybu v oblasti Brestskej pevnosti, lebo ich tam zabíjali. To znamená že poslední obrancovia pevnosti buď pomreli od mrazov, alebo ju v tichosti opustili až s nástupom zimy.

Kamenných a betónových budov bolo v európskej časti Ruska mnoho.

Avšak ako obranné uzly sú známe iba dva – Brestská «pevnosť» a dom seržanta Pavlova (*známy strategický oporný bod v Stalingrade), ktoré sú od seba vzdialené viac ako 1000 km…

Hrdinské mestá Odesa, Sevastopoľ, Liepaja, a tiež Tallin, kde existoval viac-menej dlhodobý odpor, ťažko k nim počítať. Išlo totiž o **<u>námorné základne</u>** a patrili preto k malému počtu miest, ktoré sú súčasťou «nomenklatúry» (spadajú pod zoznam objektov priameho velenia) Generálneho štábu a Vrchného velenia(tzv. „Stavka“). Bežné mestá sa vzdávali často bez boja a ani len nerealizovali plánovaný ústup posádok a vojsk na vopred pripravené záložné obranné pozície.

Tak mali Nemci napr. v meste Narofominsku (mesto pred Moskvou) nasledujúci zážitok:

Na prístupe k mestu bola umiestnená a v bojovej pozícii rozvinutý protiletecká delostrelecká divízia, vyzbrojený 37 mm protileteckými rýchlopalnými kanónmi. Situácia sa vyvinula tak, že išlo o jedinú ozbrojenú silu, ktorá mala brániť mesto do príchodu posíl. Oddiel však z pozícií stiahli a premiestnili k mestu Riazaň. Keď konečne prišli posily, tak v meste už boli Nemci, ktorí stihli zaujať obranné postavenie.

Neskôr sa v priebehu vyšetrovania vyjasnilo, že «prišli nejakí generáli, ktorí sa pýtali veliteľa útvaru:

„A vy čo tu ešte stojíte? Všetky vojská už dávno odtiahli“.

Veliteľ danej divízie i komisár sa potešili a interpretovali si tento rozhovor ako dlhoočakávaný príkaz na ústup, ktorý ich zbavoval nutnosti bojovať až do smrti…

A napriek názoru náčelníka tamojšieho štábu divízneho velenia, ktorý vyžadoval písomný rozkaz, stiahli útvar z pozícií. Veliteľ útvaru a komisár boli následne zastrelení a naopak – býv. náčelník lokálneho štábu bol vymenovaný do funkcie veliteľa uvedenej divízie.

opačnej strany, ostentatívne propagandisticky nariekajúcej nad akože „nevinne“ odsúdenými vojakmi, je taktiež usvedčujúcim dôkazom ich viny. (*Keby totiž mali nejaké dôkazy o ich nevine, dávno by ich boli použili, keďže usvedčujúcich dôkazov o vine je viac než dosť – pozn. prekl.)

Z toho všetkého je možné urobiť jeden dôležitý uzáver aj pre súčasnosť:

V RÁMCI PERESTROJKY A TZV. „REFORIEM“ PREDSTAVUJE VO VZŤAHU K NATO SNAHA O

A) ALTERNETÍVNY ROZVOJ «NETRADIČNÝCH» DRUHOV ZBRANÍ

B) PRI SÚČASNOM BRZDENÍ ROZVOJA UŽ EXISTUJÚCICH ZBRAŇOVÝCH SYSTÉMOV)

C) A ZÁROVEŇ PRI IGNOROVANÍ ŠTRUKTÚRY VÝZBROJE NATO

t.j. (nechválne známa «asymetria»[1] v praxi rozvoja vojenských systémov)

Z VOJENSKÉHO HĽADISKA NEBEZPEČENSTVO PRE KRAJINU, PRETOŽE ZNIŽUJE JEJ VOJENSKÝ REJTING[2].

Všetka vojensko-technická exotika a novoprichádzajúce druhy zbraňových systémov nepredstavujú alternatívu už existujúcim. V okamihu, keď sa objavia, ich iba dopĺňajú a následne sa vyvíjajú spolu s klasickými tak, že ich postupne vytlačia(ak sa osvedčia a tie klasické predčia) buď v priebehu PRAKTICKÉHO BOJOVÉHO používania, alebo počas SYSTEMATICKÝCH rozsiahlych cvičení v rámci ich využívania u jednotlivých druhov vojsk.

Z pohľadu bezpečnosti krajiny je však veľmi vážna otázka o dôkladnom chápaní príčin katastrofy z júna roku 1941. PROSTE NEMÔŽE BYŤ ANI REČI O NEJAKOM PREKVAPIVOM NEMECKOM NAPADNUTÍ, pretože sily Vojenského námorníctva ZSSR reagovali na vojnu v plnej bojovej pohotovosti a prvé nálety nemeckého letectva na morské základne odrážali odvetnou streľbou. Vojenská pohotovosť bola pre flotily vyhlásená skôr ako začali vybuchovať bomby.

T.j., vyššie vedenie štátu určite robilo chyby a došlo aj k nemálo sabotážam.

Ak bol však minimálne jeden druh vojsk napriek týmto okolnostiam na útok pripravený a mal vyhlásenú pohotovosť už pred začatím bojových operácii nepriateľa, tak to jednoznačne znamená, že v ostatných druhoch vojsk, KTORÉ SA NACHÁDZALI V ROVNAKEJ SITUÁCII,

---

A koľko takých Narofominskov je na ceste z Brestu do Moskvy? Ak by vyššie uvedená divízia zostala na svojich pozíciách, dvanásť až šestnásť hlavní strieľajúcich trhavými 37 mm nábojmi, schopných vystreliť 600 výstrelov za minútu, by nemeckej motorizovanej pechote pri jej snahe rovno z chodu obsadiť mesto, spôsobila mnoho nepríjemností. Pechota proste nie je schopná vydržať streľbu dávkami z týchto rýchlopalných diel, čo bolo už v mnohých bojoch, keď boli útvary protileteckého delostrelectva nútené bojovať s pozemným vojskom nepriateľa.

Takže keď si uctievame a vzdávame hold pamiatke hrdinom Veľkej Vlasteneckej vojny(II. svetovej), netreba zabúdať aj na potrebu pripomenúť si a odsúdiť hrozné činy zradcov i krátkozrakých naivných stád človekupodobných zbabelých baranov…

Potom bude mnohé z minulosti i súčasnosti pochopiteľnejšie…

[1] V 1.ČSR bola aj v tomto ohľade situácia veľmi špecifická a do nemalej miery skôr opačná..(pozn. prekl.)

[1] V prípade jej NEPRIMERNÉHO použitia, pretože v istých konkrétnych prípadoch môže byť veľmi efektívna. (pozn. prekl.)

[2] Po nástupe V.V. Putina na post prezidenta v máji r. 2000 začala byť táto politika vyzbrojovania spolu so zvyšujúcou sa mierou zvrchovanosti RF postupne menená. (pozn. prekl.)

sa museli vyskytnúť nejaké „obmedzujúce“ faktory spôsobujúce bojovú nespôsobilosť, ktoré proste v námorníctve prítomné neboli.

K ŽIADNEMU NEČAKANÉMU NAPADNUTIU TEDA JEDNOZNAČNE LOGICKY NEPRIŠLO[1].

Vojenské záležitosti sú odvetvím kultúry(myslenia) daného národa.

Pritom sú kultúry A) Námorných síl a B) Pozemných vojsk

dvomi kvalitatívne principiálne odlišnými vojenskými kultúrami.

Tradície Pozemných vojsk a Vojenského námorníctva sa od čias stredoveku[2] vytvárali v rozličných podmienkach.

Kapitán lode, či eskadry, ktorý nemal rádiové spojenie a bol na tisícky míľ vzdialený od vlasti, sa dostával do takých situácii, že musel na seba brať zodpovednosť SAMOSPRÁVNEJ (*podstatou autokratickej) všeobecnej štátnej moci[3], za všetky dôsledky svojich činov. To vyžadovalo od námorníkov mať schopnosť myslieť, nahliadať na veci štátnicky, celostne (podľa možnosti globálne), vychádzajúc z dlhodobých záujmov krajiny. To sa jasne prejavilo napr. v činnosti známeho vojvodu a admirála F.F. Ušakova, D.N. Seniavina a u veliteľov výskumno-politických expedícií globálnych rozmerov(Pacifik, Amerika,..).

A práve z tohto dôvodu G.I. Neveľskij, vychádzajúc z dlhodobých záujmov Ruska, sabotoval dekréty[4] Mikuláša I., písané a presadzované rakúskym židom Nesselrod(e)om. Pritom Mikuláš I., naoko sa hnevajúc za narušovanie majestátov(dekrétov), zároveň principiálne súhlasil s konaním Neveľského. A preto sú dnes bohaté oblasti s obrovským potenciálom, ako Amur a Prímorský kraj na Ďalekom Východe súčasťou Ruska a nie „zámorskými územiami“ - kolóniami pod správou Veľkej Británie.

Rozdiel medzi

A) gardou (tu v zmysle veliteľstva[5]) a

B) ne-gardou (v zmysle obyč. vojakov)

je rozdielom len u vojsk pozemných.

Dôsledky možnej chybnej navigácie a besnenia morských živlov sú totiž rovnaké tak pre

A) „elitnú“ posádku so štábom admirála na vlajkovej lodi (príp. imperátorskej jachte),

ako aj na

B) obyčajnej radovej fregate,

plávajúcej niekam so služobným poverením (povinnosťami).

Pri pozemných vojskách je však situácia principiálne iná:

Vo všetkých armádach a vojenských okruhoch existujú

A) „salónne oddiely“(zložky velenia armády) a existuje

B) samotná armáda,

[1] A PRÍSŤ ANI NEMOHLO. Oficiálna verzia je čistou propagandou, ako v podstate väčšina oficiálnych verzii pre stádo. Tzv. mediálne, či agentúrne správy bývajú spravidla jednou z najmenej pravdepodobných variant reálnych udalostí. Rozprávkovou verziou na zákazku, určenou pre riadenie príslušného poľa a obrazu(spôsobu vnímania, myslenia) jeho cieľovej skupiny. (pozn. prekl.)

[2] V Rusku zhruba od čias Petra Veľkého.

[3] Neraz z pozície VEĽMOCI. Znova – príklad: v prípade Ruska - cárskej zodpovednosti pred všetkými národmi ríše, resp. „Ruskej civilizácie“.

[4] Reskripty, majestáty – direktívy, názory na riešenia konkrétnych úloh, rozkazy monarchu. (pozn. prekl.)

[5] V niektorých častiach ozbrojených zložiek je totiž pojem „garda“ používaný pre „elitné jednotky“, či „jednotky zvláštneho určenia“, „obzvlášť zaslúžilé (prestížne) útvary“ apod. (pozn. prekl.)

ktorá spí v dierach vyrytých vlastnými rukami v zemi, vláči v čase mieru v bahne a prachu za sebou na pleciach armádnu techniku a v časoch vojny ako prvá svojou krvou platí za chyby (a neraz žiaľ i zločiny) centrálneho velenia a vedenia.

Admirálom sa nemožno stať len tak, mrknutím oka.

Na admirálov dozrievajú mladí ľudia v podmienkach nevyhnutne koncepčne samostatného rozhodovania s vnímaním celoštátnej úrovne zodpovednosti svojho myslenia a konania, ktorí vyrástli v situácii lodnej a eskadrovej **SAMOSPRÁVY**.

A nie je náhoda, že na vojenských poradách ruského námorníctva služobne mladší ako PRVÍ vyjadrili svoj názor (ohľadom riešenia konkrétnej situácie), ako by naložili so svojou mierou zodpovednosti. Tak tomu bolo v priebehu stáročí. T.j., na pleciach kapitána lode bola celospoločenská zodpovednosť v situácii, keď nevedel ani len či sa jeho domovská krajina nachádza v stave mieru alebo vojny s krajinou, ktorej loď sa k nemu približuje.

Podmienky námornej služby v kultúre vojnového námorníctva tvarovali spôsob celospoločenského, štátnického myslenia námorníkov po admirálov.

Na pevnine je ale oddávna všetko inak. Velitelia pozemných vojsk boli vždy pod kontrolou vyššieho velenia a vždy mali možnosť v určitom rozsahu zodpovednosť presunúť na toto vyššie velenie. Presúvanie zodpovednosti smerom hore po služobnom rebríčku až po premiéra, prezidenta, či imperátora, končí zákonite Slavkovom[1]. A to aj v prípade, že by mal imperátor akokoľvek kvalitné vojenské vzdelanie.

Práve preto sa Cušima[2] udiala až o sto rokov neskôr **po** udalostiach v Slavkove. Preto, aby sa vôbec mohli udiať katastrofy ako Port-Arturská noc[3] 08.-09.02.1904 (podľa gregoriánskeho kalendára) a Cušima, bol nutný telegraf a rádio, ktoré umožnili veliteľovi ruskej flotily presunúť svoju zodpovednosť na vrchné velenie vo vtedajšom hlavnom meste - na Petrohrad.

Podoba bola aj príčina americkej tragédie v Perlovom prístave (Pearl-Harbor) 7.12.1941, hoci tam sa to skôr naopak - neobišlo bez washingtonského slobodomurárskeho zasahovania[4] do chodu vecí, ktoré odmietlo celý rad zmysluplných návrhov miestneho velenia.

Vojenský rejting(hodnotenie, úroveň) námorníckej kultúry Ruska bol vždy vysoký. Historici „vládkyne morí“(Veľkej Británie) uprednostňujú radšej nespomínať také udalosti, ako bol

1) ústup admirála H. Nelsona od Revela (Tallin);
2) zlyhanie pokusu o zajatie eskadry admirála D.N. Seniavina, keď sa Angličania počas vtedajšieho obdobia napoleónskych vojen nechceli púšťať do boja s Rusmi a prinútiť ku kapitulácii ich nedokázali - preto iba súhlasili so vzatím ruskej eskadry «pod ochranu, do konca vojny»[5];

[1] Po nem. Austerlitz. Miesto porážky ruskej armády a celkovo spojencov(Rakúskeho cisárstva a Rímsko-nemeckej ríše) Napoleónom. Napriek odporúčaniam generálneho štábu a špeciálne generála Kutuzova sa v tejto bitke cár, ako hlavný veliteľ, nechal Napoleónom vyprovokovať a dopustil sa strategickej chyby, ktorá viedla k porážke spojených rusko-rakúskych vojsk. (pozn. prekl.)

[2] Cušima – veľká porážka ruského námorníctva v rusko-japonskej vojne r.1905. (pozn. prekl.)

[3] Útok Japoncov na ruský prístav Port Artur bez vyhlásenia vojny, ktorý skončil poškodením a potopením viacerých ruských lodí a bol začiatkom celkovej porážky Ruska v Rusko-japonskej vojne. Japonsko bolo na základe paktu v útoku masívne podporované Veľkou Britániou. (pozn. prekl.)

[4] Presadzujúcich zámery nadnárodných subjektov globálnej politiky, ohľadom zatiahnutia USA do vojny a ďalších cieľov.. (pozn. prekl.)

[5]Tak stála neporušená ruská eskadra v Portsmuse (hlavnej základni britskej kráľovskej flotily) pod andrejevskými zástavami.

3) výsadková operáciu v Petropavlovske-Kamčatskom[1] a
4) delostrelecký súboj so soloveckými mníchmi v priebehu Krymskej vojny[2].

V r. 1917 chcelo aj vojenské námorníctvo USA využiť um admirála A.V. Kolčaka, ale on sa zachoval ako patriot a odmietol[3].

Siointernacizmus počas dvadsať rokov sovietskej moci, aj keď zničil predstaviteľov starej armády, nebol schopný vykoreniť vojenskú kultúru Ruska.

Po „neopodstatnených" represáliách[4] roku 1937 sa tak nevyhnutne začal proces znovuzrodenia vojenskej kultúry Ruska.

Chyby najvyššieho politického vedenia ZSSR v prvej polovici roku 1941 mali vplyv tak na činnosť

A) Ľudového komisariátu obrany, ktorému podliehali pozemné vojská, ako aj na činnosť

B) Ľudového komisariátu pre Vojenské námorníctvo.

1) V tom, že Vojenské námorníctvo čelilo začiatku II. svetovej vojny v stave bojovej pohotovosti, sa cez ŠTÁTNICKÚ SVOJPRÁVNOSŤ postojov, výchovy a myslenia vyššieho veliteľského zboru Vojenského námorníctva ZSSR prejavila ruská námornícka kultúra.
2) A v tom, že pozemné vojská boli nemeckým útokom 22. júna 1941 pristihnuté nepripravené, sa prejavila slepá VERNO(P)ODDANOSŤ vychovaná vojenskou kultúrou ruskej armády(pozemných vojsk) a jej velenia, včítane tzv. gardových útvarov.
   K tragickému ránu dňa 22. júna 1941 tak priviedla ruskú armádu rovnaká sila[5], ako k **slnku Austrelitzu**[6]. T.j., vlastná slepá vernopoddanosť, spojená s nedostatočnou kompetentnosťou v otázkach stratégie vyššieho politického vedenia štátu.

* * *

Doplnenie z roku 2003

Alebo ešte tvrdšie povedané:

Ak jeden druh vojsk štátu čelí začiatku vojny v pohotovosti a pre iný druh vojsk prichádza vojna neočakávane, tak to znamená, že **v tých druhoch vojsk, pre ktoré bolo napadnutie neočakávané, muselo jednoznačne prísť ku vlastizrade, alebo k trestuhodnej nedbanlivosti**

[1] Vojenský pokus o obsadenie ruského Ďalekého východu Veľkou Britániou a Francúzskom v r.1854. (pozn. prekl.)

[2] Ako hovoria ľudové povesti, v priebehu tejto operácie kŕdle vtákov vykonali «nálet» na fregaty strieľajúce na kláštor a tak zašpinili ich horné paluby že sa stalo nemožným ďalej delá obsluhovať..

[3] A podľa inej verzie ho ešte predtým stihli naverbovať Angličania.

[4] Keby si niekto prečítal mená na zoznamoch počas čistiek v armáde v r. 1937 a 1938 popravených funkcionárov hlavného vedenia a dôstojníckeho zboru sovietskej armády, tak by si určite začal myslieť, že sa skúmané materiály týkajú čistiek v armáde štátu Izrael a NIE Ruska.

[5] Naplánovanej, pravdepodobnostne predurčenej chyby programu kolektívneho podvedomia (pozn. prekl.)

[6] Slnko, ktoré presvietilo hmlu a odhalilo nešťastie pasce (hlavne situácia pod Prackým kopcom), ktorú pripravil Napoleónov štáb spojencom. V tom momente však už uvedená informácia prišla pre Rusov neskoro.. (pozn. prekl.)

a nezodpovednosti členov najvyššieho vojenského velenia.[7] **(*a to je v konečnom dôsledku prakticky jedno a to isté).**

* *
*

Chronológia začiatku vojny, bola nasledovná:

1) Dňa 15 mája 1941 nemecké vojenské lietadlo „Junkers-52“ preletelo po trase Bialystok – Minsk – Smolensk – Moskva bez akýchkoľvek prekážok zo strany protivzdušnej obrany ZSSR („Vojensko-historický časopis“ č.6, rok 1990[1]). Nemecko tak získalo konkrétnu predstavu o reálnom stave sovietskej protivzdušnej obrany.

2) 15.06.1941 vydalo hlavné velenie nemeckého vojenského námorníctva (Kriegsmarine) rozkaz ničiť sovietske ponorky ak sa objavia na juh od línie Kleipeda (nem. Memel) až po južný výbežok ostrova Eland vo Švédsku.

3) V noci z 21. na 22. júna začalo Nemecko mínovať neutrálne vody Baltského mora.

Velenie Čiernomorskej flotily vydalo dňa 26.05.1941 rozkaz, podľa ktorého bolo nutné mať pri pobyte na mori zbrane pripravené na okamžité použitie a pomocou rádiového spojenia hlásiť pod kódom «SKUTOČNE...»[2] akúkoľvek prítomnosť lodí, ponoriek a lietadiel, ktoré neboli vopred v rámci štandardnej prevádzky(premávky) na mori ohlásené.

Severná flotila prešla do stavu zvýšenej bojovej pohotovosti večer 18.júna.

Vojenská rada Baltskej flotily zaviedla zvýšenú bojovú pohotovosť cez deň 19. Júna.

7) 19. a 21 júna veliteľ základne Hanko (býv. Gangut), nachádzajúcej sa na území Fínska, S.I. Kabanov navštívil všetky časti základne a dal príkazy na použitie zbraní v prípade napadnutia protivníkom, ktoré sa môže začať v najbližších hodinách.

8) 21. júna o 17. hodine vydal veliteľ Baltskej flotily V.F. Tribuc inštrukcie(rozkazy) veliteľom útvarov o zotrvávaní strážnych oddielov a bojového jadra svojho útvaru v pripravenosti k okamžitému použitiu zbraní.

9) V noci z 21. na 22. júna vydal Ľudový komisariát obrany S.K. Timošenko Ľudovému komisárovi Vojenského námorníctva N.G. Kuznecovovi rozkaz o uvedení flotíl do plnej bojovej pohotovosti. Flotily sa to dozvedeli okolo 24. hodiny 21. júna 1941. Podnetom na vydanie rozkazu bola správa veliteľa Kyjevského Vojenského Okruhu M.A. Purkaeva o nemeckom prebehlíkovi, ktorý tvrdil, že ráno 22.júna 1941 sa začne vojna.

---

[7]Skrývajúc skutočnosť vlastizrady a objektívnej existencie trockistického protisovietskeho sprisahania, na ktorom sa sám zúčastnil, N.S. Chruščov posmrtne rehabilitoval generála D.G. Pavlova, ktorý nevyplnil rozkaz Generálneho štábu z 18.6 1941 o rozvinutí(do bojových pozícii) vojsk na úseku, ktorý mu bol na ochranu hraníc zverený. Tento fakt D.G. Pavlov na súde aj priznal, pričom ale odmietol priznať sa pri vyšetrovaní aj k vlastizrade, a snažil sa obhájiť nedbanlivosťou. A aj ďalej sa Chruščov márne snažil i naďalej hádzať vinu za „neočakávaný“ útok Wehrmachtu hlavne na J.V. Stalina(po jeho smrti).

[1] I. Bunič vo svojom dokumentárnom filme “Operácia «Búrka»” tvrdí, že existoval tajný rozkaz prepustiť toto lietadlo, na ktorom boli do Kremľa dodané nejaké dokumenty mimo bežných kanálov diplomatickej korešpondencie a celá udalosť bola zamaskovaná ako vtrhnutie nemeckého výzvedného lietadla do vzdušného priestoru býv. ZSSR.

[2] Kód «SKUTOČNE..»(resp. DE-FACTO, či FAKTICKY) umožňuje vo vojenskej terminológii rozlíšiť na vojenských cvičeniach bojový poplach

A) **cvičný** a «následný predpísaný postup» jeho realizácie, od poplachu

B) **skutočného**, keď treba adekvátne reagovať na prichádzajúce udalosti.

A čo ak by prebehlíka nebolo?

Flotila už aj tak bola v takmer plnej bojovej pohotovosti a pozemné vojská by aj tak mali stále ešte rovnaký stav bojovej pohotovosti, t.j. takmer nulový[1].

O 3. hodine ráno 22.06.1941, keď začali prvé nálety Luftwaffe(nemecké vojenské letectvo), bola väčšina lodí a oddielov Vojenského námorníctva v stave plnej bojovej pohotovosti a opätovali streľbu okamžite po objavení sa protivníka. Vojenské námorníctvo ZSSR preto neutrpelo od „neočakávaných" náletov nemeckého vojenského letectva prakticky žiadne straty.

Okrem toho si príslušní analytickí špecialisti na Hlavnom štábe Vojenského námorníctva ZSSR zaznamenávali na štandardnom súvahovom grafe kontinuálne hodnoty kľúčových ekonomicko-logisticko-vojenských prametrov vtedajšej Veľkonemeckej ríše. Pomocou bežnej extrapolácie a matematicky nevyhnutne z tohto grafu vyplývajúcej štatisticko-prognostickej tendencie, vedeli už týždeň pred začatím vojny, že 20.-23. júna 1941 nadobudnú tieto kľúčové parametre také hodnoty, ktoré je nutné v spojení s priebehom ďalších dominantných socio-naturálnych procesov vo svete interpretovať jediným možným spôsobom - VOJNA.

A tak sa Vojenské námorníctvo pripravovalo na vojnu, nečakajúc slepo na rozkazy Najvyššieho velenia. Pretože, ako všetci ľudia, i najvyššie velenie sa tiež môže mýliť rovnako, ako aj jeho podriadení. **Štátnický prístup** vyžaduje systematicky sa poisťovať pred možnými chybami ako svojich podriadených, tak aj nadriadených veliteľov (či „vedúcich").

Celkové zoskupenie lodí[2] a infraštruktúra základní vojenského námorníctva sa vytvára počas desaťročí, pričom však svoju bojovú hodnotu môže prekvapivým útokom stratiť v priebehu niekoľkých minút. S nástupom N.G. Kuznecova do funkcie(hodnosti) Národného komisára Vojenského námorníctva bola špeciálna pozornosť venovaná vypracovaniu organizácie služieb systému bojových pohotovostí jednotlivých oddielov a zoskupení Vojenského námorníctva a schopnosti priviesť celú štruktúru vojenského námorníctva do jeho plnej bojovej pohotovosti, aby proste k takémuto prekvapivému útoku v princípe dôjsť nemohlo.

Nepochybne je infraštruktúra Vojenského námorníctva menej rozsiahla ako infraštruktúra pozemných vojsk a jej prvky sú kompaktnejšie. V noci z 21. na 22. júna aj tieto dva faktory zjednodušili prevedenie Flotily do stavu prakticky takmer okamžitej bojovej pohotovosti.

Podstata bola však hlavne v tom, že

námorníci mali celkový systém riadenia bojovej pohotovosti, mali

predstavu o jeho rýchlosti a preto

cieľavedome vlastnou iniciatívou zvyšovali bojovú pohotovosť flotíl tak, aby zavedený systém aj fungoval.

A preto pre Vojenské námorníctvo problém „prekvapenia" prakticky neexistoval.

---

[1]Práve túto kvalitatívnu prednosť **stratéga a vojenského veliteľa** nevedel odpustiť veľmi ambiciózny maršál G.K. Žukov hlavnému veliteľovi Vojenského námorníctva N.G. Kuznecovovi. A keď sa Žukov stal po likvidácii Ministerstva Vojenského námorníctva ZSSR a vytvorení jediného Ministerstva obrany priamym nadriadeným Kuznecova, začal ho šikanovať a tráviť.

Okrem toho bolo pohodlnejšie podporovať Chruščovovský mýtus o nepripravenosti na vojnu a o „prekvapivom" útoku, ako obhajovať skutočnosť, že sa pred nemeckým napadnutím v roku 1941 vyskytovali vo VELENÍ Ozbrojených síl ZSSR: zrada, trestuhodná lajdáckosť a nesúlad a proste si neplnilo svoje povinnosti.

[2] Ich množstva a jednotlivých typov podľa funkčného určenia. (pozn. prekl.)

Pozemné vojská, ktoré boli pod vedením Ľudového komisariátu obrany, však tento problém nevideli. Nerozpracovali a nenacvičili systémy riadenia bojovej pohotovosti vojenských okruhov, jednotlivých oddielov a typov vojsk. To priviedlo k „ prekvapivému“ útoku. T.j., strata strategickej iniciatívy ZSSR po napadnutí Nemeckom 22. Júna. 1941 proste nie je výsledkom prekvapenia, ale NÍZKEJ profesionality velenia pozemných vojsk ZSSR v dvadsiatych a tridsiatych rokoch(20. stor.), v porovnaní s reálnymi potrebami tej doby. To sa v plnom rozsahu týka aj maršálov, ktorí boli akože „neprávom“ odsúdení. Ak by velenie pozemných vojsk skutočne vytvorilo funkčný systém riadenia bojovej pohotovosti pozemných vojsk (podobne ako Vojenské námorníctvo), tak by ju jeho následníci v roku 1941 sotva neboli použili. A okrem toho sa represie konca ´30 rokov 20. stor. netýkali len velenia pozemných vojsk, ale aj Vojenského námorníctva.

Maršál G.K.Žukov píše:

«V operačnom pláne roku 1940, podľa ktorého sa po jeho upresnení v roku 1941 malo postupovať, sa v prípade hrozby vojny predvídalo nasledovné:

- *a) priviesť všetky ozbrojené sily do plnej bojovej pohotovosti;*
- *b) v krajine vykonať okamžitú vojenskú mobilizáciu;*
- *c) rozvinúť vojská do vojenského stavu podľa mobilizačného plánu;*
- *d) skoncentrovať a rozvinúť všetky zmobilizované vojská v oblasti západných hraníc v súčinnosti s plánom Pohraničných okruhov a Hlavného vojenského velenia.*

Vykonanie opatrení, ktoré boli stanovené operatívnym a mobilizačným plánom, mohlo byť uskutočnené iba po osobitnom uznesení(a následnom rozkaze) vlády. Toto špeciálne uznesenie bolo vydané v noci z 21. na 22. Júna 1941. V predchádzajúcich mesiacoch do začiatku vojny proste neboli v pokynoch vedenia predvídané všetky podrobnosti opatrení, ktoré bolo treba vo vtedajšom období akútnej hrozby vojny vykonať v čo najkratšom čase.

Vskutku tak vzniká otázka:

Prečo vedenie v čele s J.V. Stalinom nerealizovalo opatrenia ním potvrdeného plánu?»

(G. K. Žukov. „Spomienky a úvahy“ M., Vydavateľstvo tlačovej agentúry NOVOSTI r. 1970, str. 232).

G.K. Žukov to vysvetľuje tým, že všetky úvahy a skutky J.V.Stalina

«boli plné jedného priania – vyhnúť sa vojne a presvedčenie o tom, že sa mu to podarí»

(ten istý zdroj str. 232, 233)

* * *

Doplnenie z roku 1998

Zachoval sa list Hitlera Mussolinimu z 21. júna 1941. Hitler v ňom informuje Mussoliniho o nastávajúcom útoku na ZSSR a píše v ňom okrem iného aj nasledujúce:

«Ak som až dodnes s odoslaním tejto informácie váhal dúče[1], je to preto, že definitívne rozhodnutie nebude prijaté do siedmej hodiny večer dnešného dňa».[2]

V okamihu písania listu rozhodnutie bolo už v podstate pripravené, ale ešte nebolo vyhlásené vo forme **nezvratného rozkazu k zahájeniu okamžitej bojovej činnosti**.

List završuje Hitler priznaním:

*«Dovoľte mi dúče povedať ešte jednu vec. Od okamihu, ako som prijal toto ťažké rozhodnutie, znovu sa cítim morálne slobodným. Partnerstvo so Sovietskym zväzom, sa bez ohľadu na úprimnosť našich prianí dopracovať sa k definitívnemu mieru, ukázalo byť pre mňa proste neprijateľné. A to ako **z dôvodu môjho pôvodu, tak aj mojich koncepcií a starých záväzkov*** (zvýraznené nami). *A teraz som šťastný, že som sa týchto duševných múk zbavil».*

Cit. U. Schierer „Vzlet a pád tretej ríše“, Vojenské vydavateľstvo MO Diel 2, str. 240.

Hoci Hitler neinformoval nikoho zo svojich spojencov o konkrétnych termínoch realizácie vojny proti ZSSR aj z dôvodov možného úniku informácií, tak tento jeho list je v mnohom psychologicky dôveryhodný. Svedčí o tom, že Stalin mal do veľkej miery pravdu, keď neochvejne vyžadoval od svojich vojenských veliteľov, aby sa nedali vtiahnuť na hranici s Nemeckom do akýchkoľvek provokácii[3]. T.j., aby sa nenechali vyprovokovať a neposkytovali nepriateľovi absolútne žiadne zámienky na rozdúchanie nejakých pohraničných incidentov. Do samotného začiatku vojny tak v podstate dával Stalin Hitlerovi možnosť prekonať **dôsledky *jeho pôvodu, jeho koncepcií a vzdať sa jeho „starých záväzkov***. Veď dohoda o neútočení a búrlivý rozvoj sovietsko-nemeckej spolupráce v rokoch 1939-1941 boli určite lepšie, ako odmietnutie dialógu a zmluvy s Nemeckom jednoducho preto, že zmluva vytvárala priaznivú psychologickú atmosféru na to, aby sa vedenie Tretej ríše mohlo vymaniť spod TLAKU ***pôvodu, koncepcií a starých záväzkov*** voči

B) problémovým spojencom „Osi“[4], ale hlavne

A) „svetovému zákulisiu“.

Ak by teda k dohode(Pakt Molotov-Ribbentrop) nedošlo, tak by na vedenie Tretej ríše tlačil okrem spomínaných psychologických faktorov[5], o ktorých Hitler písal Mussolinimu, ešte aj tieň ozbrojeného mlčania Sovietskeho zväzu, ktorý by vytváral dodatočné mätúce neurčitosti pre Nemecko a znemožňoval prakticky akúkoľvek nádej na definitívne zmierenie oboch štátov.

[1] duce (čít. „dúče“) znamená po taliansky vodca – il duce. (pozn. prekl.)

[2] Podobných plánov a rozhodnutí však bolo pripravených pri postupnom napadnutí na jednotlivé krajiny Európy niekoľko desiatok a mnohé boli opakovane doslova v posledných minútach odvolané, resp. nepodpísané a posunuté o niekoľko dní, týždňov, až mesiacov, prípadne nakoniec zamietnuté. I preto odpovedal J.V. Stalin na množiace sa informácie spravodajských služieb o bezprostrednom napadnutí na ZSSR neraz nasledovné: „*Vidíte môj stôl? Sú tam dva stĺpce desiatok a stoviek spravodajských dokumentov rozviedky. V jednom stĺpci sú dôkazy, že bezprostredný útok príde v najbližších dňoch, avšak za posledné mesiace, ba roky, s rôznymi dátumami a druhý stĺpec spravodajských dôkazov ich dementuje ako spravodajské hry, provokácie apod.“* (pozn. prekl.)

[3] *viď incident Gliwice, Maine, Tonkin, atď..

[4] Viď II. svetová vojna: krajiny Osi: A) Nemecko, Taliansko, Japonsko; B) krajiny dohody: ZSSR, VB, USA,..atď.(pozn. prekl.)

[5] Tlak nadnárodných štruktúr(tradične hlavne rukou VB), aby Nemecko znova vstúpilo do vojny so ZSSR, keď Lenin, ale hlavne Stalin začali v Rusku zavádzať NEmarxistický socializmus (a ďalej potenciálne Nemarxistický komunizmus) a do veľkej miery obmedzili export „permanentnej revolúcie“. Viď podpísanie Brest-Litovského mieru Leninom a následný atentát na neho, vykonaný agentkou F. Kaplanovou. (pozn. prekl.)

Tá okolnosť, že Hitler nenašiel v sebe dosť síl, aby v prospech Nemecka využil možnosti, ktoré mu poskytovala sovietsko-nemecká zmluva a tak zmenil svoju politiku vo svete i v rámci vnútornej politiky Nemecka, nevyzerá byť teda v tomto v žiadnom prípade Stalinovou vinou. Stalin, ako je to vidieť z listu Hitlera Mussolinimu, bol veľmi dobrý psychológ a i v tomto viac-menej správne hodnotil nie len vojenské aspekty situácie, ale aj psychologické pozadie vojny vtedy UŽ zúriacej v Európe.

* *
*

Už v roku 1970, keď «Spomienky a úvahy» vyšli z tlače v prvom vydaní, G.K. Žukov poznamenal:

«Teraz síce už máme možnosť v obsiahlych a ľahko dostupných publikáciách vidieť mnohé fakty, ktoré pred vojnou varovali ohľadom pripravovaného útoku na ZSSR. T.j., o sústreďovaní vojsk na našich hraniciach a podobne. Ale v tom čase, ako to ukazujú dokumenty odhalené po porážke Nemecka, sa na stôl J.V. Stalina dostávalo aj veľmi mnoho hlásení úplne iného druhu».

(citované vydanie, str. 233)

Ďalej sa uvádza, že nemecký poľný maršál Keitel[1] vydal dňa 15. Februára 1941 špeciálny „Rozkaz o dezinformácii protivníka“, podľa ktorého boli napr.:

a) masovo tlačené topografické mapy Veľkej Británie;
b) armáde pridelení tlmočníci angličtiny;
c) rozpracované operácie „Harpúna“ a „Žralok“;
d) v armáde boli šírené chýry o dohode so ZSSR ohľadom umožnenia prechodu oddielov Wehrmachtu do Indie a
e) o rekreácii nemeckých vojakov vo východných častiach ríše pred vtrhnutím do Veľkej Británie (*pôvodne operácia „Seelöwe“-Tuleň), atď. apod.

Pritom je potrebné si uvedomiť, že napadnutie na ZSSR bolo v rozpore s dlhodobými záujmami Nemecka, pretože nikto tak v ZSSR, ako ani triezvi vojenskí odborníci v Nemecku, nepochybovali o zdĺhavej vysilujúcej vojne, čo predurčovalo ak aj nie úplnú porážku Nemecka, tak minimálne jeho úplné vyčerpanie v tejto dlhotrvajúcej vojne a obrovské straty na životoch.

Omyl najvyššieho vedenia krajiny(Veľkonemeckej ríše) proste spočíval hlavne v tom, že hitlerizmus považovali za <u>KONCEPČNE NEZÁVISLÝ JAV</u>, pri ktorom nehrozí politika samozničenia..

Okrem toho tak J.V. Stalin, ako ani najvyššie štátne vedenie, proste nemali systematické vojenské vzdelanie a nemali ani praktické skúsenosti s velením nad veľkými vojenskými zoskupeniami a so štábnou prácou. Proste iba vykonávali všeobecné riadenie činnosti Národných komisariátov obrany a Vojenského námorníctva, ako bežnej súčasti celoštátnych aktivít(povinností).

[1] Presnejšie hodnosť v nemčine (term. OKW): „Generalfeldmarschal“. (pozn. prekl.)

Potvrdzujú to aj slová J.V. Stalina večer 21.júna 1941 pri celkovom hodnotení projektu „Rozkaz o vyhlásení stavu bojovej pohotovosti pre všetky druhy vojsk“, ktoré uviedol G.K. Žukov:

«...napadnutie sa môže začať provokačnými aktivitami nemeckých vojenských zoskupení. Vojská našich Pohraničných oddielov sa nesmú nechať vtiahnuť do akýchkoľvek provokácií, aby nespôsobili komplikácie».

Avšak podľa všetkého nikto z prítomných nenamietal niečo v tom zmysle, že útok môže prísť aj formou neočakávaného veľkorozmerného úderu. G.K. Žukov a N.F. Vatutin tak šli následne pripravovať uvedenú smernicu[1] podľa príkazov Stalina, a to napriek tomu, že cestovali do Kremľa spolu s K.S. Timošenkom a dohodli sa, že za každú cenu budú najvyššie vedenie tlačiť k tomu, aby vyhlásilo pre všetky vojská plnú bojovú pohotovosť.

Existoval však aj iný projekt bojovej pohotovosti, zamietnutý Stalinom ako predčasný, ktorého obsah ale G.K. Žukov neuvádza.

Vyzerá, že najvyššie vedenie štátu proste nevedelo, čo konkrétne a ako[2] sa treba spýtať vojakov ohľadom takého zabezpečenia súladu

A) zahraničnej politiky a
B) opatrení pre zabezpečenie obranyschopnosti krajiny, pri ktorých je
C) vylúčený útok protivníka na NEbojaschopnú armádu.

Vyzerá proste, že slepo verne(p)oddaní predstavitelia armády, súc lojálni, sa vyhýbali dávaniu patričných rád a pokynov najvyššiemu vedeniu štátu[3].

Každopádne však nie je nikde uvedené, žeby títo profesionálni vojaci[4] informovali vedenie štátu, že na uvedenie všetkých zložiek armády do plnej bojovej pohotovosti (A TO JE TO HLAVNÉ!) v súlade s operačným plánom, potrebujú určitý konkrétny čas.

T.j., že v závislosti na ročnom období a hodine v rámci dňa (24 hodín – ráno, večer), potrebujú od okamihu prijatia rozkazu vyhlásenia bojovej pohotovosti od Ľudového komisára obrany nejakú dobu, kým ho zrealizujú. Teda – každý rozkaz(akcia) má nejaké svoje nevyhnutné oneskorenie naplnenia.

Preto, ak taký pokyn nepríde v správny čas(vopred), tak protivník zaútočí na NEbojaschopné oddiely, čo znamená KATASTROFU.

Pozemné vojsko sa tvárilo, že noc začiatku rusko-japonskej vojny, keď Vojenské námorníctvo utrpelo v Port-Arture veľké straty v dôsledku prekvapivého útoku(rusko-japonská vojna v r.1905), sa pozemných vojsk nijakým spôsobom netýka. Vojenské námorníctvo však z tejto katastrofy dôsledky vyvodilo, pričom ale armáda(pozemné vojsko) svoje ponaučenie obmedzila žiaľ iba na to, že ako akt opovrhnutia za udalosti v Cušime[5], prestali jej dôstojníci dôstojníkom Vojenského námorníctva salutovať(preukazovať rešpekt a úctu). Armáda(Pozemné vojsko) teda

[1] Direktívu, rozkaz (pozn. prekl.)

[2] Akým spôsobom treba klásť otázky „zeleným“(tunelovým) mozgom, aby dostali z ich sveta potrebné informácie. (česť mnohým rozumným vojakom) (pozn. prekl.)

[3] Existuje však aj taký názor, že G.K. Žukov klamal pri referovaní o začiatku vojny tým, že jedny fakty skrýval a význam iných skresľoval, ba až prevracal, robiac to preto, aby podporil mýtus o akože prekvapivom útoku. (poznámka z roku 2004) (* „*..i nepodstatné nafúknete, žeby to podstatné zatienilo a tak nad otrokmi svojimi, národmi sveta všetkými, vládnuť budete*“ – voľný preklad - Talmud – pozn. prekl.)

[4] Rovnako, ako sú inžinieri pri technickom projekte povinní proaktívne (bez extra dotazu) poukázať na príslušné riziká a predložiť ich vypočítaný štatistický odhad. Inak im automaticky hrozí trestno-právny postih. (pozn. prekl.)

[5] Katastrofa pre ruské Vojenské námorníctvo, keď bola pri ostrove Cušima pri Kórei japonskými vojenskými loďami zničená jeho veľká časť. (pozn. prekl.)

žiaľ v tomto kontexte vo svojej organizácii a vo svojom spôsobe uvažovania nezmenila nič, až do katastrofy roku 1941[6] .

Tak Pozemné vojsko slepo verne(p)oddane čakalo na rozkaz vlády, nezamýšľajúc sa nad schopnosťou vlády, VČAS takýto rozkaz aj vydať.

A po smrti J.V. Stalina presunuli všetku zodpovednosť za «prekvapivosť», KTORÁ SA Z «NEJAKÝCH» DÔVODOV NETÝKALA VOJENSKÉHO NÁMORNÍCTVA, s rovnakou verno(p)oddanosťou na J.V. Stalina.

Tieto otázky sú o to aktuálnejšie, že Vojenské námorníctvo je teraz podriadené Ministerstvu obrany, na čele ktorého sú velitelia Pozemnej armády, ktorí vyrástli vo vojenskej kultúre slepej verne(p)oddanosti a nie SAMODERŽAVIA(SAMOSPRÁVY). Keby tomu tak bolo v roku 1941, je veľmi NEpravdepodobné, že by vojenské námorníctvo čelilo začiatku vojny v stave bojovej pohotovosti. Všetky OZBROJENÉ SILY ZSSR, zjednotené pod jedným ministerstvom, sa tak stali plne slepo verne(p)oddané.

To síce samozrejme zabezpečuje želanú jednotu velenia, avšak v súvislosti so slepou verne(p)oddanosťou, ktorá je s tým spojená, vznikajú napr. otázky typu:

« 1. Vie Minister obrany Ruskej federácie a všetci prezidenti, aký čas je potrebný na uvedenie do bojovej pohotovosti hoci aj len strategických zložiek všetkých druhov Ozbrojených síl a Protileteckej/Protiraketovej(PVO/PRO) obrany?
2. A vie to isté napr. Minister obrany USA a ich prezident?
3. A kde je to lepšie, v RF, alebo v USA?
atď. apod.. »

Po roku 1945 sa úroveň profesionality najvyššieho vedenia ZSSR zmenila nasledovne:

1) <u>J.V.Stalin</u> bol generalissimus ZSSR. Jeho kvalifikačná úroveň bola potvrdená

a) prípravou krajiny na vojnu v rokoch 1941-1945(*napriek chybám);

b) víťazstvom v nej pod jeho celkovým vedením vojsk aj ich ekonomického zázemia (*napriek chybám);

---

[6] Ako nám ukazuje aj súčasnosť, tak i od doby ŠKVS(Štátna komisia pre výnimočný stav v ZSSR) je armáda rovnako, ako predtým, verná tradíciám, ktoré ju priviedli k

a) nešťastnému slnku Slavkova-Austerlitza, k

b) 22. Júnu 1941 a

c) účasti na vlečúcej sa krvavej vojne o sovietske dedičstvo, keď bola armáda zneužitá ako „Kanonenfutter"(plnka do mlynčeka na mäso) v nadnárodnom záujme vytvorenia umelých nepokojov s cieľom obsadenia zdrojov býv. Východného Bloku. Podobne, ako boli v býv. ČSSR vypustení za rovnakým účelom masovo väzni. Takéto zvonku riadené procesy sú však oddávna charakteristické pre operácie korporátno-nacistických (neo)kolonialistických štruktúr, sú dávno vytestované, spustené a použité aj v mnohých iných krajinách, nielen vo Východnej Európe. Viď Afrika, Južná Amerika, Ázia,..

Ďalej k ŠKVS (Štátna komisia pre výnimočný stav v ZSSR):

1) ŠKVS zosadila prezidenta býv. ZSSR M.S. Gorbačova a vládla necelé 4 dni 18.-21.8.1991, keď sa stal prezidentom RSFSR B.N. Jeľcin. Išlo o začiatok v podstate otvorených nepokojov na území býv. ZSSR

2) Presnejšie k tomu výrazu „Slnko Slavkova": (fr. *„le Soleil d'Austerlitz")* – je symbolom situácie

A) keď Slnko ráno 2.12.1805 rozohnalo hmlu nad v údolí Velatického potoka skrytými francúzskymi Vandammovými a Saint-Hilairovými divíziam, pochodujúcimi na Pratecké výšiny, čo bol začiatok porážky ruských a rakúskych oddielov, alebo podľa inej verzie

B) sa slnko objavilo po porade francúzskeho velenia ráno 2.12.1805 o 7:00 nad Slavkovom, čo sa Napoleón snažil interpretovať ako pozitívny symbol pre seba a pre Francúzov (pozn. prekl.)

c) vytvorením základov vedecko-technických a vojenských programov krajiny, ktoré umožnili vytvoriť začiatkom šesťdesiatych rokov vojensko-strategickú rovnováhu (paritu) krajín Varšavskej zmluvy a NATO;
d) udržanie vojenského rejtingu ZSSR na dostatočne vysokej úrovni, čo umožnilo zabrániť jadrovému útoku dovtedy, kým ZSSR nemal jadrové zbrane (podľa amerických prepočtov z roku 1947 vychádzalo, že po prvých 70 bombách na ZSSR by v priebehu mesiaca boli sovietske tanky pri kanáli La Manche).

2) N.S. Chruščov bol generálporučík.
Jeho kvalifikačná úroveň bola
a) zčasti **potvrdená** počas obdobia vojny jeho prácou v štáboch;
b) Na mieste hlavy Sovietskeho štátu bola jeho kvalifikačná úroveň potvrdená realizáciou vedecko-technických a vojenských programov epochy «stalinizmu», ktoré umožnili dosiahnuť globálnu vojensko-strategickú rovnováhu(paritu) začiatkom 60-tich rokov 20.stor.
c) Vyskytovali sa u neho ale už aj vyložené hlúposti a zákernosť, ako bolo odstránenie z funkcii N.G. Kuznecova a G.K Žukova, ktorí vo veciach obranyschopnosti toho vedeli omnoho viac ako on;
d) spustil kampaň diskreditácie velenia ozbrojených síl;
e) začal s jednostranným odzbrojovaním, čo samo osebe síce nie je zločinom, avšak bolo sprevádzané zločinným narušením rovnováhy prostriedkov ozbrojeného pôsobenia viacerých druhov(zložiek) Ozbrojených síl ZSSR;
f) nevytvoril vedecko-technické programy podpory strategickej rovnováhy(parity);
g) prejavil sa ako hlupák, keď sa nechal vyprovokovať, vtiahnuť do tzv. Karibskej krízy.

3) L.I. Brežnev bol komisár.
To pri preklade z francúzštiny znamená ***poskok***, pomocník.
a) Jeho žena bola židovka a jeho deti tiež, z čoho vznikol riadny „čurbes“ – korupčno-vydieračský organizovaný systém sionacistickej mafie[1];
b) rozdával funkcie, hodnosti, vyznamenania, tituly a to aj na prosbu svojej ženy.
L.I. Brežnev bol poskokom sionacizmu.

J.V. Stalin bol „*хозяин*“ - gazda, hospodár, čo podľa Slovníka V.I. Dalia znamená aj vládca, vedúci, usmerňovateľ, mocný, šikovný, starešina, hlava, či hradský – v zmysle hlavnej cesty.

L.I. Brežnev určil po smrti A.A. Grečka za Ministra obrany D.F. Ustinova - technického inžiniera a nie klasického vojenského veliteľa. Dňa 22.06.1941 bol dotyčný vo svojej kancelárii a ako píše V.G. Grabin, sedel D.F. Ustinov «bledý, polooblečený[2] za stolom a zakrývajúc si tvár rukami zmätene opakoval:

[1] V origináli „чурбановщина“ čurbanovčina. Ide o názov špecifického systému korupcie a kriminálnej činnosti hlavne koncom ´80 rokov 20.stor vo vtedajšej Východoeurópskej spoločnosti, nazvaný po známej kauze Brežnevovho zaťa – J. Čurbanova. Viazal sa hlavne na židovské štruktúry paralelného štátu, no nie len. V politickom systéme tzv. západného typu demokracie je korupcia(a kolonializmus s jeho akoženskrytým otrokárstvom) základom systému spoločenskej pyramídy a je takmer kompletne legalizovaná. Na dolných stupienkoch spoločenskej pyramídy sa ale v PRIAMEJ forme vyskytuje minimálne, pričom od stredných vrstiev hore je absolútna, všadeprítomná a „normálna“ v rôznorodých rafinovaných, „tradične“ odvekov zaužívaných a neraz veľmi kreatívnych tvaroch. (pozn. prekl.)
[2] nocovával v kancelárii, lebo až neskoro v noci končil s prácou, ako to bolo v tom čase zvykom.

« - *Čo robiť? Čo len teraz robiť ?*
Všetci prítomní boli ticho.
Bolo veľmi ťažké sa na to pozerať. Prišiel som k nemu a potriasol ho za pleco:
- *Dmitrij Fedorovič, otvorte trezor, tam sú mobilizačné plány…»*

Prirodzene, že v memoároch D.F. Ustinova táto príhoda zverejnená nie je.
Memoáry V.G. Grabina vyšli v tlači v roku 1989, t.j. až 9 rokov po smrti autora a taktiež po smrti D.F. Ustinova.

M.S.Gorbačov :
a) všetky vojenské hodnosti získal pri službe v zálohe;
b) v Ozbrojených silách neslúžil ani len ako civilista;
c) o jeho kvalifikačnej úrovni svedčí rozpad poľnohospodárstva v období «stagnácie»;
d) celkový kolaps riadenia ekonomiky národného hospodárstva tzv. «perestrojky»;
e) vzplanutia série občianskych vojen;
f) úplná podriadenosť štátnosti býv. ZSSR siono-internacizmu NATO a OSN v otázkach tak vnútornej, ako aj zahraničnej politiky[1]. (*Viď aj vplyv Raisy Maximovny, jeho ženy)

Pokračujúce rastúce zhoršovanie sa úrovne vojenskej profesionality najvyššieho vedenia sa prejavovalo samozrejme nevyhnutne aj na kvalite služby personálu Ozbrojených Síl (šikana a pod.), na ich slabom rozvoji a na hodnotení toho, čo je v Armáde a vo Vojenskom námorníctve z pohľadu vedenia ZSSR dobré a čo zlé.
Postupné „plíživé“[2] zmeny týchto hodnotení **«dobré»/«zlé»**[3] možno pomerne názorne vysledovať aj na príkladoch periodického narušovania hraníc ZSSR lietadlami a loďami krajín NATO.

1) V časoch G.K. Žukova (začiatkom 50-tych rokov 20.stor.) americké výzvedné lietadlá vzlietali v noci z územia Iránu ponad Kaspické more smerom na Astrachaň. Keď sa z toho stali každodenné akcie, tak veliteľ protivzdušnej obrany krajiny, osobne prítomný na veliteľskom stanovišti, navádzal na cieľ stíhačky. Hoci sa označenia trajektórii cieľa a stíhačiek na obrazovke pozemnej navádzacej radarovej stanice úplne prelínali, tak pilot PVO (protivzdušnej obrany) ciele nevidel a nemohol zastaviť let narušiteľa. Táto situácia bola vyhodnotená ako **«zlá»** a bola dôvodom na skonštruovanie a zostrojenie stíhačov, použiteľných v ľubovoľných poveternostných podmienkach a s palubným systémom navádzania na cieľ. Vytvorenie takýchto stíhačov bolo ohodnotené ako **«dobré».**

2) Lety výškového bombardéra «Canberra» nad územiami ZSSR a NDR v roku 1956 (keď sa nenašli technické prostriedky na zamedzenie týchto letov), boli taktiež vyhodnotené ako

[1] Charakterizovať B.N. Jelcina ako hlavu štátu a hlavného náčelníka ozbrojených síl je najlepšie v terminológii ktorú používajú SCP (Stacionárne cestné policajné hliadky v býv. ZSSR pozn. prekl.):
krajina bola systematicky riadená v nie triezvom stave, čo malo za následok veľké ľudské obete tak v danej krajine, ako aj za jej hranicami.
Hoci treba pripustiť, že to **mohlo byť aj ešte horšie...**

[2] V čase takmer nebadané, nadimenzované programovo na také prahy vnímania, aby si toho bežní ľudia nevšimli.. Viď Technológie programovania kolektívno-individuálneho podvedomia, jeho kritické body, vyhodnocovanie ich parametrov a možnosti využitia v projekčnom sociálnom inžinierstve (Trigger points; Dreh- und Angelpunkte) (pozn. prekl.)

[3] 1/0 (pozn. prekl.)

«zlé». Následné urýchlenie prác na vytvorení a rozvinutí sústavy protilietadlových raketových systémov, bolo ohodnotené ako **«dobré»**, čo sa potvrdilo pri zostrelení amerického špionážneho lietadla U-2 nad územím býv. ZSSR. U2 pilotoval kapitán AF F.G. Powers (pracujúci pre CIA), ktorý bol zajatý.

3) 20. Apríla 1978 bol juho-korejský «Boing-707» prinútený pristáť na ľade jazera v Karélii. V najvyššom vedení krajiny bol vtedy však už prítomný falošný tzv. «pluralizmus názorov», pokiaľ išlo o to, čo je asi skôr «dobré» a čo zrejme «zlé». To sa následne odrazilo aj v názoroch vtedajšieho kancelárskeho (kabinetného) velenia na riešenie danej situácie.

   Noviny „Červená hviezda“ (15. Marca 1991) uvádzajú spomienky general-plukovníka Vladimíra Carjakova, ktorý velil operácií eskortovania „Boingu“:

   «Len čo“Boing” pristál, zavolal hlavný veliteľ vtedajšej PVO (Protivzdušnej obrany):

   „Do akej hĺbky narušil Boing nepovolene náš priestor?“

   „Asi na 150 km“, odpovedal som.

   “Vás prepustia, generál” odvrkol.

   Nestihli sme ešte ani len zanalyzovať detaily zachytenej zahraničnej rádiokomunikácie („hľadá sa južno-kórejský Boing so sto pasažiermi na palube“) a už znova volali z hlavného velenia. Podával som správu o zachytenej rádiokomunikácii a ako odpoveď som počul nasledovné:

   “Carjakov, Vás bude súdiť medzinárodný tribunál..”

   A to pritom náš hlavný veliteľ(PVO) nebol žiaden strachopud… »[1]

4) Po 4. apríli r. 1983, keď lietadlá z lietadlových lodí Vojenského námorníctva USA imitovali zvrhávanie bômb nad Kurilskými ostrovmi (územie ZSSR), udial sa na zasadnutí vojenskej rady daného okruhu v rámci analýzy tohto incidentu nasledujúci dialóg:

   «I. Tretiak, veliaci vojskám daného okruhu:

   „Prečo ste nezačali boj?“

   Veliteľ jednotky:

   „Ja som nechcel rozpútať vojnu. Boj mohol prerásť do vojnového konfliktu a na jeho rozpútanie som ja nemal splnomocnenie”.

   I.Tretiak: *„Ak by bol na Vašom mieste niekto skúsený z frontu(s bojovými skúsenosťami), bez váhania by poslal stíhačky na zásah proti američanom. Zaslúžite si vyhadzov“.*

   (cit. Noviny „Červená hviezda“, 13.03.1991)

5) 1. septembra r. 1983 bol zostrelený juho-kórejský „Boing-747“. Ak by bola udalosť hodnotená kritériami z čias Stalina a maršála Žukova, tak bolo zlé to, že Boing nebol nebol zostrelený už nad Kamčatkou pri prvom narušení vzdušného priestoru, ale až nad

[1] T.j., tlak zhora i na neho musel byť obrovský. Časť vedenia, velenia a silovo-bezpečnostných zložiek býv. ZSSR i býv. Východného Bloku celkovo, si postupne totiž i na základe masívnej falošnej neutíchajúcej propagandy holyvúdskeho „životného štýlu“ chcela žiť ako jelitá na Západe a zaviesť podobne otvorene umelohierarchickú(kastovú) spoločnosť vo forme finacizmu. Spravodlivejšia spoloČnosť ich prestala zaujímať, mierne povedané, a riešili prakticky už len detaily možných foriem prechodu na totalitnú tzv. západnú formu davokracie. Vyjednávali potichu so Západom s tým, aby ich po „kapitulácii“ (odovzdaní zdrojov a vlastnej populácie k dispozícii), nechali aspoň ako miestnych koloniálnych správcov-oligarchov, že žmýkať populáciu budú efektívne a tak aj ich deti, vnuci. Proste neodolali prsteňu moci, keďže sa oň nedelili.. (pozn. prekl.)

Sachalinom, pri snahe opustiť vzdušný priestor ZSSR po jeho narušení. Podľa kritérií súčasnej tlače je však zlé to, že vôbec bol zostrelený.

6) No súčasne tá istá tlač vytýka vojskám protivzdušnej obrany „Cesnu“ M. Rusta[1], ktorého ľutovali, pamätajúc na „Boing“ a preto nerozniesli na prach hoc len výfukovými dýzami svojich reaktívnych stíhačiek – t.j. bez použitia akýchkoľvek zbraní.
7) Lietadlová loď «Yorktown» niekoľko rokov pred vtrhnutím do teritoriálnych vôd býv. ZSSR v oblasti Sevastopoľa narušila teritoriálne vody býv. ZSSR v oblasti Kamčatky. Vojenské námorníctvo ZSSR bolo v obidvoch prípadoch zhovievavé a nepoužilo zbrane.

   Podľa názoru tlače bolo zlé to, že sa PVO(Protivzdušná obrana) zľutovala nad M. Rustom a on bol preto schopný doletieť do Moskvy a pristáť na Červenom námestí. Avšak to, že v oboch prípadoch preukázalo Vojenské námorníctvo zhovievavosť „Yorktownu“, je «dobré», hoci sú to «vína z rovnakého súdka».

Pluralita názorov tlače je v tomto prípade iba úplne obyčajným prejavom toho, ako najvyššie vedenie krajiny nechápe to, načo štát potrebuje v období mieru Ozbrojené sily. Dobre je to vidieť aj z oficiálnych vyjadrení TASS[2] zo septembra r.1983, ktoré spočiatku odmietala skutočnosť zničenia „B-747“, potom ju postupne priznala, až sa nahromadilo toľko protirečení, že najvyššie vedenie štátu dosiahlo to, že bol zdiskreditovaný tak býv. ZSSR (včítane celého býv. Východného Bloku), ako aj jeho ozbrojené sily.

Vtedy by bolo úplne postačilo aj jedno vyhlásenie typu:

«*Bolo zničené neidentifikované špionážne lietadlo, ktoré odmietalo rádiovú komunikáciu a taktiež sa odmietalo podriadiť príkazom protivzdušnej obrany krajiny. Ak to bol Váš „B-747“ tak ste morálnym odpadom, ktorý vyslal civilné lietadlo na špionážnu misiu*»[3]

Z tohto dôvodu vznikajú logické otázky ohľadom:

a) účelu provokácií tohto typu z uhlu pohľadu záujmov NATO;

[1] Incident, keď psychicky problémový (viď jeho celkový život) Nemec Mathias Rust 28.5.1987 preletel na malom lietadle z Fínska pozdĺž železničnej trate do Moskvy a pristál pri Červenom námestí. V západných médiách bol tento čin oslavovaný a propagandovaný ako akože hrdinstvo dotyčného a neschopnosť protivzdušnej obrany sovietskeho režimu reagovať na narušiteľov vzdušného priestoru v malých výškach, t.j. ako akože absurdnosť celého Východného režimu, atď. apod.

Viď projektovanie podobných akcii rôznymi psychologicko-psychiatrickými spôsobmi vysvetlenými v predchádzajúcich kapitolách – hypnotická premedikačná a nemedikačná príprava objektu-nástroja operačného využitia, masovo-štatistická projekcia kulturologickej matrice kolektívneho podvedomia správania sa nástrojovej i cieľovej skupiny podľa princípu tlakovej komory, ako sa robia i mnohé bežnými vyšetrovateľskými metódami ťažko vystopovateľné atentáty, či teroristické útoky, atď. apod. (pozn. prekl.)

[2] Štátna tlačová agentúra býv. ZSSR a neskôr Ruskej federácie. (pozn. prekl.)

[3] V období po roku 1983 bola vyslovená aj taká verzia, že ZSSR nemá so zničením tohto civilného lietadla nič spoločné. V knihe Michela Bruna (kanadský pilot a aeronautický inžinier - analytik) „Sachalinský incident“ je predkladaný a oddôvodňovaný názor, že v tom čase uskutočňovali USA operáciu vtrhnutia do vzdušného priestoru ZSSR nad Kamčatkou, Kurilskými ostrovmi a Sachalinom hneď niekoľkými špionážnymi lietadlami. V týchto oblastiach tak nad pevninou, ako aj nad susednými vodnými plochami (včítane neutrálnymi) prebiehali reálne vzdušné boje, v priebehu ktorých bolo zničených niekoľko amerických stíhačiek. Práve **typické** úlomky z týchto stíhačiek boli verejnosti predkladané ako úlomky Boingu-747, v konštrukcii ktorého sa západom zverejnené a identifikované súčiastky z konštrukčného hľadiska proste nachádzať nemohli. Samotný Boing-747 letu KAL_007, ktorého dráha viedla cez priestor, kde sa odohrávali vzdušné boje, omylom (/alebo cielene zametajúc stopy provokácie) zostrelili pravdepodobne samotní Američania, alebo Japonci. V knihe je vyslovené nechápanie a údiv nad tým, z akých dôvodov býv. ZSSR a následne ešte aj RF mlčia o skutočnom priebehu udalostí zo začiatku septembra 1983, podporujúc tak oficiálnu americkú verziu. So skrátenou verziou knihy M. Bruna „Sachalinský incident“ je možné sa oboznámiť na adrese http://www.airforce.ru/history/kal007/ (Táto poznámka je z roku 2003)

b) možného cieľavedomého, zmysluplného reagovania Ozbrojených síl býv. ZSSR na tieto provokácie;
c) možnej cieľavedomej, zmysluplnej reakcie vedenia štátu(býv. ZSSR) na provokácie a konanie armádnych predstaviteľov ohľadom ich ukončenia.

Z pohľadu NATO boli príslušné provokácie cieľavedomé, keďže umožňovali odhaliť spôsoby vzájomnej kooperácie jednotlivých systémov obranných prostriedkov býv. ZSSR (a býv. Východného bloku) v dôsledku ich reakcií na tieto provokácie a získavať pritom dôležité údaje pre vojenskú rozviedku[1].

Avšak celková zmysluplnosť masovejších provokácií bola z pohľadu NATO závislá od reakcie vedenia ZSSR na tieto provokácie.

*A tak je tomu z pohľadu NATO voči krajinám Východného bloku.. a akýmkoľvek potenciálnym novým kolóniám doteraz.

Vláda býv. ZSSR sa snažila o zlepšenie medzinárodnej situácie. Incidenty, podobné prípadom s «Boingami» a Powersovým U-2 mali za následok vyostrenie vzťahov býv. ZSSR (a Východného bloku) s vonkajším svetom, čo sa ale nepáčilo „elitárnemu“ vedeniu krajiny. Avšak upozorniť predstavenstvá zahraničných leteckých spoločností o AMORÁLNOSTI CHARAKTERU ich spolupráce zo CIA a opakovaného systematického zneužívania letov pravidelných civilných liniek na prieskumné účely, Sovietska vláda nemohla[2].

Z podobných dôvodov nemohla vláda býv. ZSSR reálne poúčať ani velenie NATO o neprípustnosti opakovaného zámerného vtrhnutia lodí vojenského námorníctva NATO do pre nich cudzích výsostných vôd krajín Východného Bloku a vykonávaní cvičení v týchto priestoroch.

Sovietska vláda mohla reálne iba poučiť svoje vlastné vojenské velenie o neprípustnosti zostreľovať civilné lietadlá po tom, čo už bolo takéto civilné lietadlo pravidelnej leteckej linky (v podstate oprávnene) zostrelené, pretože to podrývalo snahu vlády zlepšovať medzinárodnú situáciu..

Ak však niekto pri daných rýchlostiach pohybu vtrhne do vzdušného priestoru, je počas nutného okamžitého rozhodnutia prakticky nemožné rozlíšiť, či tam vtrhol „B747“ s 300 pasažiermi na palube, alebo „B-52“ s 80 tonami vojenskej výzbroje a bômb.

Aký objekt vtrhol, prečo, ako, aké reálne nebezpečenstvo predstavuje, to všetko je možné úplne presne zistiť žiaľ až po zničení CIEĽA.

[1] Ako pri testovaní akéhokoľvek systému (a následnom konštruovaní jeho analogického modelu pre potreby jeho riadenia, ovládnutia; pre cielené tzv. záťažové testy systému a identifikáciu bodov jeho preťaženia, parametrov núdzového stavu, celkového kolapsu, či prahov nutnosti prechodu na krízový režim riadenia konkurenta a/alebo nepriateľa). Viď ľubovoľné skriptá Základov teórie a praxe riadenia pre Vysoké školy a špecializované kurzy Strategického manažmentu. (pozn. prekl.)

[2] Oficiálna západná propaganda by to znova po x-té poprela a platené presstitútky by to na kontinuálnu zákazku automaticky prevrátili na konšpiráciu a akože absurd. Viď napr. programovo systematicky diskreditovaná známa publikácia „Kúpený žurnalizmus“ (Gekaufte Journalisten) od západnými štátnymi a súkromnými spravodajskými službami zavraždeného (spolu s ďalšími) známeho západonemeckého novinára U. Ulfkotte. Tak aj mnohé ďalšie podobné publikácie od iných na Západe systematicky dlhodobo politicky prenasledovaných a sofistikovane vraždených, režimu pseudodemokratickej totality západného typu nepohodlných novinárov, spisovateľov, politikov, manažérov, rôznych spoločenských funkcionárov i bežných občanov, ktorí „nesprávnym smerom“ vytrčia hlavu z davu a získajú prílišný ohlas (t.j., nedarí sa ich tamojšiemu režimu dostatočne ignorovať). (pozn. prekl.)

Nočné nebo nie je nejaká letecká prehliadka v Le Bourget[1] so sprievodcami po výstavisku a veliteľské stanovište príslušného okruhu PVO (protivzdušnej obrany) daného štátu nefunguje podľa nejakého filmového scenára ale podľa reálnych okolností a možností.

Čím viac času od doby G.K. Žukova ubehlo, tým ťažšie chápali mozgy politického vedenia ZSSR vyššie uvedenú konštrukciu faktov. A všetky otázky sa riešili stále viac nie s ohľadom na vnútorné záujmy ZSSR a Východného Bloku, ale s ohľadom na záujmy západného neokoloniálneho konglomerátu, ktoré boli nepriateľské voči záujmom ZSSR aspol. T.j., v súlade s americkou doktrínou jadrového zastrašovania, ktorá je vo svojej podstate doktrínou postupného donucovania. Preto je „čierny peter“[2] posúvaný smerom dole po služobnom rebríčku a v konečnom dôsledku veliteľ príslušného vojenského okruhu ex post (až po) útoku vojenských lietadiel ospravedlňuje svoju nečinnosť štýlom, že „Ale veď ja som nemal právo začínať vojnu“..

Potom však vzniká nevyhnutne ďalšia náväzná otázka:

A veliteľ z opačnej strany konfliktu(zo strany agresora), ktorý vedie útočiace(príp. špionážne) lietadlá, ktoré vzdušný priestor danej krajiny napadli, má splnomocnenie začať vojnu?

Áno, pri kladnej odpovedi sa následne zopakuje celá nádhera leta roku 1941, len v omnoho ničivejšej forme, keďže zbrane sú dnes na oveľa vyššej vedecko-technickej úrovni.

A kto bude niesť za to zodpovednosť:

Kremeľ, alebo veliaci dôstojník?

A bude sa ešte vôbec mať kto nato opýtať..?

Veliteľ zoskupenia PVO, VN a PRO (Protivzdušnej obrany, Vojenského námorníctva a Protiraketovej obrany) musí byť oprávnený a proste musí mať plnú moc začať vojnu pri zastavovaní narušenia hraníc krajiny (napadnutia) **v rámci zóny, za ktorú je zodpovedný,** PRETOŽE NEPOZNÁ VŠETKY OKOLNOSTI MIMO OKRUHU SVOJEJ ZODPOVEDNOSTI. A musí to vykonať rozhodne a efektívne.

Jedinou výnimkou z tohto pravidla je použitie strategickej útočnej výzbroje.

Tá patrí do rámca zodpovednosti Najvyššieho veliteľa a Generálneho štábu.

Ak nie je každý jeden veliaci dôstojník oprávnený odraziť útok, podniknutý na zónu podliehajúcu jeho zodpovednosti, tak všetci dôstojníci spolu zákonite premeškajú začiatok vojny, ktorá sa začne súčasným vtrnutím do všetkých zón zodpovednosti všetkých veliteľov. A všetci títo velitelia budú utekať s otázkami a žiadosťami o ďalšie rozkazy k vyšším veliteľom. Tak príde nevyhnutne k preťaženiu a tak k strate celkového vedenia dokonca aj za situácie, keby bolo vrchné velenie stále ešte viac-menej technicky funkčné. Proste generalita bude len v tranze dokola mrmlať v panike známe „Čože to len teraz zrobiť máme?“

V davo-„elitárnej“ spoločnosti je žiaľ takáto varianta v podstate zákonitá a nevyhnutná, pretože jednotlivé vyššie štáby sú upchaté kariéristami, neschopnými vypracovávať a prijímať riešenia a zodpovedať za ne.

Postihovanie a hrozby voči veliteľom Sovietskej armády a Vojenského námorníctva, ktorí prijali rozhodné a efektívne opatrenia, aby zabránili vtrhnutiu do oblastí, za ktoré boli zodpovední, bolo jednoznačne ŤAŽKÝM ZLOČINOM vyššieho velenia, vedenia štátu a novinárov voči národom ZSSR a Východného Bloku.

[1] Každoročná veľká medzinárodná letecká prehliadka, veľtrh a show pri Paríži. (pozn. prekl.)

[2] Ľudovo „hovno“, nem.: „Scheißeweiterleitungsgesetz“ = delegovanie zodpovednosti smerom dole (a občas i hore) v rámci hierarchického usporiadania riadenia(manažmentu) danej organizácie. (pozn. prekl.)

Preto bolo z hľadiska vojenskej bezpečnosti ZSSR a Východného Bloku[1], možné iba nasledujúce rozdelenie právomocí a zodpovednosti:

A) letecké spoločnosti a majitelia lietadiel sú zodpovední za to, že ich lietadlá lietajú buď mimo vzdušného priestoru ZSSR, alebo v jeho rámci iba po verejne dobre známych a vyznačených leteckých koridoroch a v súlade s pokynmi leteckého dispečingu;
B) v prípade navigačných chýb, ktoré sa môžu udiať vždy, sami velitelia príslušných civilných letadiel informujú dispečerskú službu o strate orientácie, alebo im dispečéri sami pomôžu, ak zistia ich odchýlku od kurzu;
C) Protivzdušná obrana v prípade vtrhnutia lietadiel, alebo ich nedovolenej zmeny kurzu, najprv len zameria cieľ určený na zničenie. Ku zničeniu dôjde až vtedy, keď lietadlo-narušiteľ neuposlúchne príkazy protivzdušnej obrany. ZÁKAZ zničenia narušiteľa môže vydať vyššie velenie, ktoré však potom nesie plnú zodpovednosť za dôsledky tohto zákazu.[2]

Protivzdušná obrana štátu má byť zodpodvedná iba za NEPRIJATIE včasných a efektívnych opatrení k ukončeniu letu narušiteľov vzdušného priestoru.

To isté sa týka aj narušenia výsostných vôd loďami cudzieho Vojenského námorníctva. Ak tieto odmietajú opustiť výsostné vody ZSSR, musia byť proti nim použité zbrane. Keďže má cudzie velenie, ktoré ich na danú operáciu vyslalo, svoje konkrétne záujmy, býva naopak prezieravé, realizovať svoje vlastné vojensko-technické záujmy na úkor záujmov potenciálneho protivníka. Konkrétne: konflikt lodi «Yorktown» s loďou «Bezzavetnyj» nie je v záujme žiadnej zo strán konfliktu. Čo by sa však bolo udialo s «Yorktownom» po raketovej salve na neho (hoci aj nie práve najnovším typom rakiet), to by už bolo bývalo predmetom OBOJSTRANNÉHO „záujmu“ Vojenského námorníctva ZSSR i Vojenského námorníctva USA. Ak totiž bolo prijaté rozhodnutie, že prienik «Yorktownu» do výsostných vôd ZSSR bolo len idiotským vtipkovaním Pentagonu, tak niet prečo robiť divadlo typu zrážky týchto dvoch lodí. T.j., taký čin nie je ničím ospravedlniteľný a ide len o vystavovanie vlastnej lode s posádkou zbytočnému nebezpečenstvu.

NATO sa dlhodobo správa nezodpovedne drzo a hulvátsky. Jediný spôsob ako ho primäť k zodpovednosti a zdravému rozumu, bolo dať mu pri vtrhnutí do teritoriálnych vôd a vzdušného priestoru ZSSR okamžite po hube. Zhovievavosť k provokáciám nevedie k znižovaniu napätia, ale naopak paralyzuje vlastné ozbrojené sily a znižuje vojenský rejting krajiny, pretože podľa predstáv západného príslušníka davu(tlupy) so zeleným mozgom to celé potom vyzerá tradične tak, že: “Keďže nás neudrú, znamená to, že sa nás boja”[3]. A iný pohľad sa otrokárom žiaľ zatiaľ do hláv asi ani nezmestí.. Ako nám ukazujú dejiny, takýto druh hlúposti sa vytĺka z hlavy väčšinou iba spolu z mozgom v dôsledku použitia zbraní. Pritom však zmúdrejú a akožepresiaknu humanizmom aj mnohí z tých, čo nažive zostali[4].

[1] Aby sa nestali krajinami III.sveta = surovinovými a otrokárskymi kolóniami Západu. (pozn. prekl.)

[2] T.j., velenie môže v podstate vydať iba ZÁKAZ a nie POVOLENIE na zostrelenie cieľa. Ide teda skôr o opačný princíp riadenia bezpečnostnej politiky. (pozn. prekl.).

[3] Či staré známe okrídlené výhovorky útočníkov pri ich vypočúvaní pred tribunálom:
“A veď my sme len neodolali, keď oni stále ustupovali..”

[4] Tento jav možno pekne znázorniť pomocou epizódy z vojny USA vo Vietname. USA začali používať strategické bombardovacie lietadlá „B 52“ na kobercové bmbardovanie, vymazávajúc zo zemského povrchu osídlené dediny a mestá a obeťami týchto náletov bolo v drvivej väčšine civilné obyvateľstvo.
Následne boli do Vietnamu zo ZSSR na požiadanie predané raketové komplexy príslušného určenia(PVO) a vietnamská strana začala s ich bojovým nasadením proti „B 52“. Americké nálety to ovplyvnilo do tej miery, že prestali mať charakter prechádzkových cvičení, pretože straty dosahovali v niektorých prípadoch až 25%.

Preto musí ZDRAVO MYSLIACA vláda hodnotiť zlepšenie medzinárodnej situácie NIE podľa

1) prejavu pasivity svojich ozbrojených síl, demoralizovaných vlastne samotnou dotyčnou vládou v podmienkach opakovaných systematických provokácií, ale podľa
2) ZNÍŽENIA POČTU PROVOKÁCIÍ, ktoré sú proti danej krajine podnikané.[1]

Od brežnevovských čias je vlastne voči Ozbrojeným silám ZSSR používaná tá istá politika, ako v roku 1941.: "nenechajte sa vyprovokovať".

A robia ju tí istí ľudia, ktorí kritizujú J.V. Stalina za všetko, vrátane spomínanej jeho požiadavky „nenechať sa vyprovokovať".

Avšak provokujúca strana si nepraje byť vtiahnutá do vojny, ktorú dostatočne nenaplánovala, rovnako ako ani my vojnu nechceme.

Veď príčinou realizácie možnej ďalšej „Barbarossy"[2] je pokles vojenského rejtingu krajiny, včítane dôvodu ignorovania provokácií a strachu nižšieho velenia zamedziť provokáciám (rovnako, ako za čias Stalinizmu, sa totiž nižšie velenie bojí vyššieho velenia a vedenia štátu viac ako nepriateľa). Všetko spolu sú to totiž predpoklady, z ktorých vzniká u nepriateľa ilúzia (alebo odôvodnené presvedčenie) o beztrestnosti a potencionálny agresor sa tak zvykne odhodlať k vojne horúcej, ako už opakovane dejinách..

V júni 1941 existovalo v Červenej armáde ešte aj narušenie vyváženosti predpísaného vybavenia, zabezpečenia a koordinácie jednotlivých zložiek pozemných vojsk. T.j.,

a) nedovybavenosť rôznymi prostriedkami rádiokomunikácie bola od 30% do 60%;
b) bol nedostatok automatických ručných zbraní;
c) hromadný útok Nemcov na nebojaschopné vojská a infraštruktúru viedol k zničeniu väčšej časti letectva západných okruhov ešte na zemi, čo dodatočne prehĺbilo nerovnováhu akcieschopnosti pozemnej armády a zabezpečilo Nemcom operačnú nadvládu vo vzduchu (letecké krytie).

Výsledkom bolo, že posádky odrazu akože "pochopili" nehumánnosť svojich aktivít a objavili sa prípady odmietnutia bojových úloh, ktoré akože spontánne prenikli až do tlače. Typickým pre nich bolo, že motiváciou bola zrazu práve AKOŽEnehumánnosť použitia „B-52" proti civilnému obyvateľstvu, pričom sa ale nikto ku svojej zbabelosti nepriznával… (*ono „okrídlené" známe ostentatívne rozhorčenie západných méédii typu: „Zákerný nepriateľ napadol naše lietadlá, pokojne bombardujúce jeho dediny a mestá" – pozn. prekl.)

[1] Žiaľ malá krajina si vyššie uvedenú mieru suverenity môže dovoliť len problematicky. Väčšinou sa musí spojiť s viacerými krajinami do nejakého typu združenia, bloku, alebo fungovať pod tichým, či oficiálnym „patronátom" nejakej veľmoci.

Tzv. neutralita je nebezpečný naivno-samovražedný blud, ktorý je vždy „garantovaný" nejakou inou „veľmocou" za príslušné protislužby, ale najčastejšie nadnárodnými starými globálnymi mafiánsko-bankovými štruktúrami, vypĺňajúc bezpodmienečne ich diktát ako reálne potichu suverénny a nie suverénny štát (Švajčiarsko, Rakúsko, Švédsko a pod.).

Je ale ešte aj 3. možnosť tzv. Lucca-Vatikánskeho modelu, pri ktorom si aj súbor(po starom „zbor") iba niekoľkých desiatok, resp. stoviek konceptuálne zdatných osôb môže nárokovať dokonca aj územnú samo-s-právu. A ak bude dotyčný Súbor ponúkať celkovo objektívne funkčnejšie riešenia globálnych problémov, tak MU nedotknuteľnosť BUDÚ MUSIEŤ nevyhnutne garantovať tak veľmoci, ako hlavne aj najväčšia a najmocnejšia nadnárodná globálna mafia. A to aj keby daný Zbor vôbec „fyzické" zbrane nemal. To je však už ďalšia vyššia úroveň „politického marketingu". (pozn. prekl.)

[2] Starý plán napadnutia Ruska vypracovaný Hitlerovým Generálnym štábom, v mnohom kopírujúci napadnutie Ruska hlavne Napoleónom, či predtým Poliakmi(1618), na rozdiel od inej stratégie napadnutia Ruska, realizovanej napr. Britmi&co.(Krymská vojna), Švédskym kráľom Karolom XII., alebo predtým tatársko-nemeckými benátskymi žoldniermi atď. apod.. T.j., primárne línia Minsk-Smolensk. (pozn. prekl.)

Diverzná činnosť a zničenie objektov komunikácie, spolu s nedostatkom komunikačných prostriedkov priviedli prakticky k celkovej strate riadenia vojska, v dôsledku čoho sa stal operatívny plán Generálneho štábu Červenej armády na r.1941 len zdrapom papiera. T.j., došlo vlastne k rozvratu existujúcej koncepcie vedenia vojny a nastúpilo koncepčné bezvládie nad ozbrojenými silami (*de-facto anarchia). Uvedený stav pretrvával až do neskoršieho opätovného nastolenia poriadku a nástupu funkčného velenia nad vojskami pozdĺž celého frontu.

Typickým pre danú situáciu bolo, že napr. Odeský vojenský okruh neprišiel o kontrolu nad vojskami a jeho letectvo bolo na zemi poškodené v podstatne menšom rozsahu, ako letectvo jeho severných susedov. Príčina tu nie je iba v tom, že sa NEnachádzal v smere hlavného útoku Nemecka, ale skôr v tom, že jeho velenie prijalo vopred z vlastnej iniciatívy opatrenia na zvýšenie bojovej pohotovosti jednotlivých častí svojho okruhu, nečakajúc slepo a tupo na rozkazy moskovského velenia.

Počas obdobia deforiem a tzv. perestrojky koncom ´80 a v ´90 rokoch 20. stor. boli vyslovené názory, že uvedená situácia v Odeskom vojenskom okruhu bola spojená s veľkým osobným rizikom, pretože sa porušoval rozkaz «nenechať sa vyprovokovať».

Pritom bolo ale toto "riziko" naozaj skutočne o niečo väčšie, ako vyššie v texte popísané „riziko" veliteľov flotíl a Ľudového komisára Vojenského námorníctva.

Avšak nebolo tomu tak z dôvodov možnej „pomstychtivosti" vládcu Stalina ale z dôvodu pre armádu tradičnej slepej verno(p)oddanosti najvyššiemu moskovskému pozemnému veleniu, včítane jeho samého voči vláde (* t.j., neschopnosti štruktúr pozemnej armády samostatne zodpovedne myslieť).

D.G. Pavlov (1897 — 1941), veliaci vojskám Západného Zvláštneho Vojenského okruhu, nachádzajúceho sa v smere hlavného nemeckého útoku, neprijal opatrenia, analogické opatreniam, prijatým v Odeskom vojenskom okruhu a bol tak v skutočnosti zastrelený práve za spomínanú **otrockú verno(p)oddanosť.**[1]

Verne(p)oddaní súčastníci však odsudzujú Stalina dokonca ešte aj za to.

N.S. Chruščov posmrtne vrátil D.G. Pavlovovi vojenské hodnosti a plne ho rehabilitoval[2]... J.V.Stalin raz pri posudzovaní istého návrhu na menovanie do funkcie povedal:

*„Je to dobrý odborník, ale nemožno ho menovať do funkcie vedúceho(*riadiaceho) pracovníka. Je príliš servilný(*pätolízačský). Taký urobí z lásky k veliteľstvu viac škody ako najhorší nepriateľ. A aj keď to nebudeš vyžadovať, názor si vždy slepo automaticky bude snažiť s vedením odsúhlasiť"*[3].

[1]Neskôr boli publikované práce, z ktorých jasne vyplývalo, že to nebola otrocká vernopoddanosť, ale cieľavedomé organizované sabotovanie vyplňovania rozkazov J.V.Stalina, týkajúcich sa prípravy krajiny na odrazenie **očakávanej** agresie hitlerovského Nemecka. T.j., že pri čistkách dôstojníckeho zboru v roku 1937 odhalili a zneškodnili zďaleka nie všetkých, ktorých bolo treba. Podrobnosti pozri A.B. Martirosjan "Sprisahanie maršálov. Britská rozviedka proti ZSSR", Moskva, vydavateľstvo «Veče» (*Zhromaždenie, Zbor), r. 2003.

[2] To je jeden z mnohých faktov, ktorými N.S.Chruščov potvrdil svoju príslušnosť k trockistickému protisovietskemu sprisahaniu. (Poznámka z r. 2011).

[3] Čím bude velenie a) preťažovať zbytočnosťami; b) vzdialené velenie nepozná všetky okolnosti na mieste; c) tým môžu vznikať chybné rozkazy; a d) slepé preberanie potenciálnych chýb vyššieho velenia bez opodstatnených námietok, atď. apod., čo vedie spravidla ku katastrofe či už vojenskej, firemnej, alebo v akejkoľvek organizácii. Pričom sa delikvent v danej riadiacej (manažérskej) pozícii zvykne vyhovárať na „akože" nesprávne pochopenie (interpretáciu kontextu) nariadenia, rozkazu. (pozn. prekl.)

Katastrofa bola ukončená, keď bolo obnovené riadenie vojsk na celej línii frontu a začala sa strategická obrana. Prechod od strategickej obrany k strategickému útočeniu sa stal možným až po dosiahnutí:

a) potrebnej štruktúrnej vyváženosti a koordinácie jednotlivých častí pozemných vojsk,
b) potrebnej ich číselnej parity (vyrovnanosti) voči nepriateľovi,
c) získaní prevahy v technike a
d) nadobudnutí reálnych bojových skúseností personálom (vojakmi).

Pritom má hlavne posledný faktor obzvlášť veľký význam.

Totiž dokonca ani vtedy, ak by vláda a velenie Červenej armády stihli k 22. Júnu 1941 realizovať všetky potrebné opatrenia predpokladané operačnými a mobilizačnými plánmi, tak by nedostatok reálnych bojových skúseností[1] proste neumožnil vyhrať vojnu na území pripravujúceho sa, už vojensky z predchádzajúcich kampaní v Európe ostrieľaného nepriateľa. A to ani za cenu malých strát v prípade nejakého preventívneho mohutného útoku[2].

Z analýzy udalostí 1930-tych rokov je možné vyvodiť nasledujúce závery.

Aby potencionálneho agresora ani len nenapadlo začať vojnu konvenčnými typmi zbraní (6. priorita – v rámci kategórii univerzálnych zbraňových systémov), je nutné, aby:

a) generácia vojenskej techniky, tvoriaca výzbroj a výstroj bojových útvarov danej krajiny, nemala vyčerpaný potenciál svojej modernizácie a udržiavala sa na kvalitatívnej úrovni, zodpovedajúcej úrovni potenciálneho agresora, alebo ju o niečo prevyšovala;
b) spektrum typov výzbroje bolo širšie ako má potenciálny agresor;
c) v okamihu vyčerpania 50% rezervy inovačného potenciálu existujúcich vzorov výzbroje bol už k dispozícii vzor nový, s dostatočným modernizačným potenciálom, pripravený na hromadnú výrobu. Pritom MUSÍ byť tam, kde je to možné, u nových vzorov vojenskej techniky zabezpečovaná agregátna(skupinová, triedna) a elementárna kontinuita, aby sa vojaci s touto novou technikou čo najľahšie oboznamovali (si ju osvojovali) a aby sa zároveň zbytočne nepreťažovala ekonomika národného hospodárstva;
d) si najvyššie vedenie štátu uvedomovalo dôsledky svojho zasahovania do ohraničovania bojovej schopnosti a pohotovosti Ozbrojených Síl;
e) existoval jednotný systém riadenia bojovej pohotovosti všetkých druhov vojsk, rýchlostné charakteristiky ktorého musia byť rovnako dobre známe tak najvyššiemu vedeniu štátu, ako aj najvyššiemu veleniu armády;
f) bolo v období bezprostredného ohrozenia krajiny zabezpečené neprerušované stráženie na smeny vo všetkých vojenských zložkách a ich častiach, nachádzajúcich sa v pohraničných

[1] Skúsenosti z tzv. sovietsko-fínskej zimnej vojny boli v porovnaní s nemeckými vojenskými kampaňami v Európe predsa len minimálne. Žiaľ predchádzajúce dôvody nevyhnutnosti napadnutia Fínska sa potvrdili v tom, že hneď, ako Nemecko zaútočilo na ZSSR, Fíni sa k Hitlerovi pridali. Vojenská matematika hovorila jasne: Ak by predtým nebolo ZSSR získalo od Fínska nárazníkové pásmo pred Leningradom, bol by Leningrad padol. ZSSR pred vojnou ponúklo výmenou za tieto územia Fínsku oveľa rozsiahlejšie územia v Karélii, čo Fínsko (na koho popud?) odmietlo, čím sovietom v podstate neostávala iná možnosť, ako sa pokúsiť preventívne silovo zabrať dané pásmo okolo svojho mesta, s ohľadom na nadchádzajúci jednoznačne sa rysujúci útok Nemecka a Západu celkovo. Viď nie úplne nepodobná situácia Bratislavskej Petržalky po 1.svetovej vojne. (pozn. prekl.)

[2] V tom prípade by navyše veľmi reálne tradične hrozilo, že by sa Británia a prípadne aj USA mohli spojiť s Nemcami. Viď masívna priemyselno-finančná podpora veľkých americko-britských korporácii Nemecku takmer až do skončenia II. svetovej vojny, bez ktorej by ju Hitler proste ani začať nemohol. Okrem toho bola totiž v tom období aj na Západe väčšina režimov totalitných, včítane pseudodemokracii a vládla nadnárodná oligarchia so svojimi globálnymi spravidla fašistickými záujmami, čo sa v podstate ani doteraz nezmenilo okrem kozmetických úprav foriem výkonu neokoloniálnej moci. (pozn. prekl.)

okruhoch, ako aj na všetkých úsekoch PVO/PRO, s cieľom nedopustiť preventívny útok, ktorý môže byť spustený tak omylom, ako aj cieľavedome zlým úmyslom potenciálneho protivníka. Hlavné sily sa pritom musia nachádzať v hlbokom tyle vo vnútri územia krajiny v stave zvýšenej pohotovosti, aby boli podľa možnosti čo najmenej ohrozené prekvapivým a rozsiahlym útokom a súčasne neboli unavené neustálou plnou bojovou pohotovosťou, majúc tak čas na rozpracovávanie bojových postupov do okamihu kontaktu s hlavnými silami protivníka. Pokiaľ ide o vojnu bežnými konvenčnými prostriedkami, musí byť potenciálny agresor presvedčený, že prvý rozsiahly útok:

1) nevyradí z prevádzky hlavné sily protivníka a infraštruktúru ich riadenia;
2) nenarazí na NEbojaschopné oddiely, vďaka čomu neskolabuje velenie vojsk domácej krajiny a nebude zničená strategická obrana.

Iba v takých podmienkach bude protivníkovi jasné, že žiadneho Blitzkriegu nebude, a v prípade útoku príde k dlhodobej vyčerpávajúcej vojne s neurčitým výsledkom až do úplného vyčerpania a zničenia vojensko-ekonomického potenciálu tej z oboch konfliktujúcich strán(krajín), ktorá bude nakoniec porazená.

Koncom II. svetovej vojny sa objavili jadrové zbrane.

Už v roku 1947 mali USA plán jadrovej vojny proti ZSSR. Bez ohľadu na jadrový monopol USA, bol aj vtedy zadržiavajúcim faktorom práve potenciálne vleklý charakter vojny a plné presvedčenie, že ZSSR je schopný zopakovať pochod na tankoch cez Európu. Okrem toho bola očakávaná aj silná prokomunistická piata kolóna vo viacerých krajinách Západu.

Následne sa stali jadrové zbrane masovým typom výzbroje a ich použitie sa stalo možným dokonca aj na taktickej úrovni poľného delostrelectva od ráže 150 mm a vyššie, t.j. včítane veľmi mobilných samohybných ťažkých delostreleckých plukov.

Vo vzťahu k jadrovým zbraniam (a iným typom zbraní hromadného ničenia) sa faktorom zadržiavania stala vysoká neurčitosť schopnosti prvého jadrového úderu odzbrojiť obeť agresie do takej miery, aby vlastná protiliedadlová a protiraketová obrana agresora boli schopné vysporiadať sa s odvetným útokom obete agresie s prijateľnými stratami pre dotyčného agresora.

Vývoj strategických jadrových síl sa tak rozvíjal týmto smerom. V rámci obrany sa s cieľom zvýšenia neurčitosti dôsledov jadrového útoku umiestňovali jadrové zbrane

a) v dobre chránených stacionárnych šachtách;
b) na mobilných prostriedkoch, umožňujúcich vypustenia nosičov jadrových náloží z mora, vzduchu a zo zeme;
c) zvyšovala sa schopnosť skryť mobilné nosiče jadrových náloží, čo výustilo do pretekov jednotlivých generácií atómových ponoriek, ktorú ZSSR v kľúčovom parametri schopnosti ukrytia ponoriek (ich hlučnosti) neskôr v podstate úplne prehral.

Pri tom má taký parameter, ako je čas doletu rakiet, reálny význam iba pre prvý úder, ktorý by mal byť odzbrojujúci. Preto umožňuje prevaha USA v skrytosti ponoriek skrátiť im čas doletu pri streľbe z operatívnej zóny vojenského námorníctva ZSSR, alebo dokonca zo sovietskych teritoriálnych vôd[1].

[1] V prípade úspešného pokusu prekonania morských pohraničných výstražných bezpečnostných systémov býv. Východného Bloku. (pozn. prekl.)

Pre odvetný úder, spustený buď po prvých výbuchoch, alebo po zistení hromadného štartu rakiet, až po prvé výbuchy na svojom území, má čas doletu druhostupňový význam. Prvostupňový význam má pri odplatnom údere MNOŽSTVO nosičov, s ktorými budú mať dočinenia systémy strategickej protivzdušnej a protiraketovej obrany agresora a dĺžka časového úseku, keď budú v dosahu činnosti tejto PVO/PRO, aby táto bola zahltená. T.j., ľudovo povedané: podobne ako tenista, aj keby mal rakety (v každej ruke jednu), päť loptičiek naraz neodrazí.

Rozmiestnenie jadrových zbraní na mobilných zariadeniach ako sú vlaky, pohyblivé kolesové a pásové vozidlá, lode plávajúce vo vnútrozemí, či na moriach apod. stavia preto pri využití nosičov, schopných veľmi presného samonavádzania, pred tým, kto útočí ako prvý, otázku o presnej identifikácii dostatočne veľkého počtu mobilných prostriedkov na vypúšťanie rakiet. Ak to zabezpečené nie je, tak prvý úder odzbrojujúcim nebude a stáva sa nezmyselným, čo je presne to, čo brániaca sa strana potrebuje.

Možno tiež vytvárať tzv. kontainerové štartovacie systémy. V čase ohrozenia môžu byť také komplexy rozmiestnené na železničných vlakoch a ešte lepšie na morských prepravníkoch kontainerov, aby vlastné územie nebolo ohrozované vlastnou jadrovou náložou. Transportéry kontainerov môžu byť rozmiestnené v operatívnej zóne vlastného námorníctva, premiestňujúc sa pozdĺž bežných pobrežných dopravných trás pod ochranou vlastného námorníctva a pobrežného letectva. Problém synchronizácie doletu raketových nosičov odvetného úderu k územiu agresora je riešený odpočítavaním času od momentu elektromagnetického impulzu jadrových výbuchov prvého úderu agresora V PRÍPADE STRATY RÁDIOVÉHO SPOJENIA s velením Ozbrojených Síl domovskej krajiny.

Príkaz na vypustenie nosičov odvetného úderu a ich synchronizovaný let k územiu agresora v takomto prípade dáva sám agresor, A ON TO MUSÍ VEDIEŤ.

Rozvoj strategických systémov PLO (protilodnej obrany), podobných ako americký SOSUS[1], môže v budúcnosti zmenšiť vzdialenosti a tak schopnosti ukryť sa medzi hladinovými loďami a ponorkami. Ponorky však majú za týchto konkrétnych okolností[2] podstatne horšie charakteristiky životnosti. Preto sú lode prevážajúce uvedené bezpečnostné kontainery pri pobyte v operatívnej zóne vlastného námorníctva dostatočne dobre ukryteľné pred prostriedkami leteckej a kozmickej špionáže protivníka, obzvlášť pri podmienkach prerušenia rádiovej komunikácie v oblastiach, kde sa vyskytujú časté hmly a veľká oblačnosť. To môže zabezpečiť dostatočne vysokú neurčitosť vo výpočtoch potencionálneho agresora ohľadom možnej sily odvetného úderu[3], urobiac tým prvý úder agresora nezmyselným.

Všetky opatrenia, spôsobujúce rast neurčitosti(nepresnosti) vo výpočtoch rozsahu odvetného úderu, sú FAKTOROM STABILIZÁCIE MIEROVÉHO SPOLUNAŽÍVANIA (to jest stavu bez horúcej vojny) Východného Bloku a Euro-Amerického konglomerátu, pretože najvyššie slobodomurárske kruhy vedia o neustálej snahe ZSSR vyhýbať sa vojnám. Čo si o vojenskej sile ZSSR „myslí“ dav na Západe, je nepodstatné, pretože názory davu na toto, ako aj na všetko ostatné, sú formované médiami a nijakým spôsobom nesúvisia s realitou.

[1] SOSUS je skratka systému vytvoreného vojenským námorníctvom USA, určeného na odhaľovanie ponoriek, ktorého akustické čidlá sú rozmiestnené na dne svetového oceánu.

[2] Aj z vyššie uvedených dôvodov (zatiaľ príliš vysokej hlučnosti) (pozn. prekl.)

[3] A o to aj vlastne v neposlednom rade ide. (pozn. prekl.)

Príkladom toho je škandál zo začiatku 1980-tych rokov, týkajúci sa japonskej firmy „TOSHIBA HIKAI“, ktorá predala ZSSR CNC zariadenia na opracovávanie lodných skrutiek. USA spustili krik, že to pomôže podstatne zlepšiť akustické parametre ponoriek ZSSR. Prakticky všetok svetový dav(stádo) tomu samozrejme znova slepo uveril, hoci skutočný inžinier - odborník na stavbu lodí už od školských lavíc dobre vie, že na hlučnosti lode sa CNC stroj, ktorým sa opracovávajú jeho lodné skrutky, prejavuje až niekde na poslednom mieste. Špeciálne hlavne u ponoriek totiž hluk neprodukuje ani tak samotná lodná skrutka, ale primárne teleso ponorky ako celok, keďže predstavuje pomerne zložitý kmitajúci systém. Hlučnosť ponorky je definovaná KONCEPCIOU požiadaviek na ponorku, ktorá potom predurčuje koncepciu projektovania konštrukcie celého tohto kmitavého systému (telesa ponorky). Admirál S.G. Gorškov[1], hodnotiac podľa jeho knihy “Námorná moc štátu”, trpel ani nie tak rozdvojením osobnosti, ako skôr plnou mierou kaleidoskopického idiotizmu, keď vyžadoval od ponoriek rýchlostné parametre závodného motorového člnu. Z toho dôvodu bolo v tej dobe v kruhoch Vojenského námorníctva ZSSR hovorenie o akustickej utajenosti ponoriek proste vyslovene škodlivé pre kariéru. V koncepcii projektovania, sa požiadavky na tichý chod ponorky uspokojovali až PO uspokojení požiadavky pohyblivosti a tzv**. teoretickej nepotopiteľnosti**[2].

Vo *svojej*(?)[3] knihe (r. 1976) admirál S.G. Gorškov „došiel” k záveru o prichádzajúcom rozvoji triedy lietadlových krížnikov vo Vojenskom námorníctve Západných krajín a náraste ich početnosti. Ten záver zrejme čerpal z „pornografickej literatúry”[4] zahraničného Vojenského námorníctva (získanej a držanej v tej dobe v špeciálnych archívoch ZSSR), ktorú konzumovalo najvyššie velenie všetkých úrovní. V konečnom dôsledku malo ZSSR v triede ťažkých lietadlových krížnikov nad Západom[5] úplnú prevahu, avšak lietadlová loď má vždy prevahu nad akýmkoľvek lietadlovým krížnikom a ich zoskupením. Západ mal tak v dôsledku daného rozhodnutia hlavného veliteľa sovietskeho námorníctva S.G. Gorškova, zaručenú úplnú prevahu v plnohodnotných lietadlových lodiach[6] nad Východným Blokom.

Vyzerá proste, že admirála S.G. Gorškova niekto menoval do funkcie Hlavného veliteľa vojenského námorníctva ZSSR s tou podmienkou, že mu zakázal hovoriť slovné spojenie „lietadlová loď“ (alebo sám túto podmienku svojho vymenovania uhádol..).

Pritom sa jeho predchodca admirál N.G. Kuznecov snažil vytvoriť vyvážené Vojenské námorníctvo také, jadrom ktorého mali byť logicky práve lietadlové lode. Ak nie je vojenské námorníctvo ako celok vyvážené, tak je vhodné akurát tak na slávnostné prehliadky. Bez proporcionálne[7] vyváženého Vojenského námorníctva niet ani proporcionálne vyvážených

[1] Býv. sovietsky admirál, veliteľ sovietskeho námorníctva a námestník ministra obrany ZSSR. (pozn. prekl.)

[2] Mnohé sovietske lode, vyhovujúce požiadavkam tzv. **teoretickej nepotopiteľnosti** reálne ležia na morskom dne, pretože v prípade požiaru ich **praktická nepotopiteľnosť** zabezpečená nie je. Avšak vo vojensky kľúčovom parametri hlučnosti ponoriek (a tak identifikovateľnosti nepriateľom) ZSSR preteky v zbrojení jednoznačne prehral, keďže sa jeho inžinieri v rámci zlého(zámerne?) rozkazu snažili vyhovieť absurdnej mánii zabezpečenia ich teoretickej nepotopiteľnosti.

[3] Kniha vzbudzuje dojem, že jej jednotlivé kapitoly písali rôzni ľudia, nečítajúc to čo písali ostatní. A S.G. Gorškov dával iba pokyny čo treba písať a podpísal sa ako autor, neodstrániac protirečenia.

[4] V spravodajskom žargóne: podsunutých dezinformačných absurdít (pozn. prekl.)

[5] Po roku 1991 boli «Kiev». «Minsk» a «Novorosijsk» vyvedené z používania a predané na šro za hranice. (Štvrtý TAKR ktorý sa spočiatku nazýval "BAKU" a potom sa premenoval n» «Admirál Grškov» súhlasila India kúpiť v tvare prerobenom pre Mig 29 k V dôsledku toho bol «podstatne modernizovaný\» Dodatok v roku 2004 Do roku 2011 to stále Indii nebolo odovzdané a leitadlá sa «neumúdrili»ПослеV tom sa prejavila ich nepotrebnosť pre vojenské námorníctvo aj neschopnosť vtedajšieho Ruska udržať ich v chode a vo funkčnosti.

[6] Ako ďalšej z kľúčových strategických zbraní. (pozn. prekl.)

[7] Jednotlivé triedy lodí, druhy vojsk s ich vzájomným funkčným prepojením. (pozn. prekl.)

Ozbrojených síl celkovo, čo otvára možnosti zahraničného a nadnárodného diktovania politiky danej krajine z pozície sily či už priamo, alebo nepriamo[1].

S.G. Gorškov bol vo funkcii Hlavného veliteľa Vojenského námorníctva 30 rokov a aj KVALITATÍVNA VYROVNANOSŤ, týkajúca sa strategických ponoriek prestala platiť v dobe jeho celkového **oficiálneho** velenia.

Ministerstvo lodného priemyslu i Vojenské námorníctvo dosť neochotne a takmer neoficiálne pripustili kvalitatívnu prevahu Námorných síl USA (US NAVY) hneď po objavení sa pojmu «Nová obranná doktrína» v období perestrojky[2].

Takmer neoficiálne znamená, že vo Vojenskom námorníctve ZSSR existovali na rôznych úrovniach dva názory, ktoré sa prejavujú aj v rôznych dokumentoch:

A) zaostávanie tu je, ale nejde o zaostávanie v kvalite;

B) zaostávanie tu je, a týka sa kvality[3].

Tzv. «Nová obranná doktrína» ZSSR, postavená na NESPRÁVNEJ INFORMÁCII o stave jednej z častí Ozbrojených síl, predstavovala pre ZSSR nebezpečenstvo, pretože na základe nesprávnych východzích údajov o kvalite výzbroje v porovnaní s kvalitou výzbroje potenciálneho protivníka, nemohli ani kvalifikovaní špecialisti vytvoriť doktrínu podpory SYSTÉMU STABILNÉHO VYVÁŽENÉHO MIEROVÉHO SPOLUNAŽÍVANIA ZSSR A ZÁPADNÉHO KONGLOMERÁTU (t.j., bez vypuknutia vojny).

Avšak ten, kto zaviedol termín «Nová obranná doktrína», hlúpo alebo zámerne ohováral ZSSR, pretože ak bola nová doktrína skutočne obranná, tak predchádzajúce boli útočné a z toho by vyplývalo, že mýtus Západu o sovietskej agresivite a vojenskej hrozbe je pravdou.

Hoci bola vojenská doktrína dokumentom, ku ktorému bol obmedzený prístup a pri existujúcom systéme „utajenia“ ho poznalo iba najvyššie velenie a zahraničné špionážne služby, aj tak sa prejavoval v štruktúre ozbrojených síl, prostriedkoch výzbroje, ako aj v charaktere bojovej a politickej(ideovej, názorovej) prípravy.

Samotný termín **«vojenská doktrína»** je po dvoch svetových vojnách neprijateľný, pretože výsledky vojen neboli riešeniami vojnových teoretikov, ale rozhodli o nich **ekonomické a sociálne(spoločenské) faktory.**

VOJNOVÁ DOKTRÍNA SA MÔŽE VZŤAHOVAŤ IBA NA tzv. BLITZKRIEG (Blesková vojna), ktorá sa udeje tak rýchlo, že ekonomické a sociálne faktory sa nestihnú

[1] Potichu, vyhrážaním sa politickým predstaviteľom danej krajiny, ich systematickým vydieraním v kuloároch, medzi štyrmi očami, cez poslíčkov, poradcov, „mind-builderov“, kúpené a/alebo vernepoddané kolaborujúce presstitútky vo forme priamych zahraničných, či súkromno-korporátnych nadnárodných agentov a/alebo nepriamych kriminálnych spolupracovníkov (viď legálne a nelegálne rezidentúry nielen jednotlivých štátov, ale hlavne mediálnych agentúr organizovaného zločinu časti nadnárodného korporátu, skrývajúcich a maskujúcich sa primárne za III.sektor) atď. apod. (pozn. prekl.)

[2] II. pol. ´80 r. 20.stor. (pozn. prekl.)

[3] Dnes médiá, informujúc o stavaní nových ponoriek v Rusku, stále tvrdia „že sú najlepšie na svete a vo všetkých parametroch kvalitnejšie ako zahraničné“. Sú to kecy, pretože stavba lodí je integrálna súčasť národného hospodárstva, kde sa zbiehajú všetky prednosti a nedostatky všetkých ostatných odvetví. Od základného výskumu až po súčiastky od dodávateľských podnikov.

Ak vedcom a inžinierom nezaplatia výplatu, tak pôjdu inde;

Ak sa výroba otriasa štrajkami a stráca kvalifikovaných ľudí, tak Ministerstvo lodného priemyslu logicky proste nebude schopné postaviť žiadnu loď a už vôbec nie vojenskú.

(*Aj keď sa situácia po nástupe prezidenta V.V. Putina začala od r. 2000 postupne trochu zlepšovať.)

prejaviť na jej výsledkoch. Ak by sme ponechali bokom sociálne faktory[1], pretože ich prejavenie sa hovorí o úplnej strate riadenia, tak doktrína môže byť iba vojensko-ekonomická.

ÚTOČNÁ vojensko-ekonomická doktrína predpokladá, že krajina sa usiluje o
a) vedúcu pozíciu v rámci pretekov vytvárania nových systémov výzbroje,
b) zrejmú kvalitatívnu prevahu nad potenciálnym protivníkom,
c) vybudovanie čo do veľkosti a ekonomických možností najrozsiahlejších ozbrojených síl.

Po zabezpečení týchto podmienok sa buď potenciálnemu protivníkovi predloží ultimátum, alebo sa vojna spustí bez navrhovania akýchkoľvek podmienok.

Analýza rozvoja ideológií ZSSR a jeho Ozbrojených síl PO zničení bronšteiniánstva (trockizmu[2]) ukazuje, že ZSSR nikdy takúto vojensko-ekonomickú ÚTOČNÚ doktrínu nemal.

USA vo svojich dokumentoch priamo deklarovali, že ich doktrína jadrového zastrašovania je vo svojej podstate doktrínou postupného prinútenia (pozri N.N. Jakovlev – publikácia „CIA proti ZSSR“, M., r. 1985, kde sú hojne citované viaceré originálne dokumenty americkej doktríny). Zo strany Západu a hlavne vedúcej krajiny NATO - USA ide teda jednoznačne o ÚTOČNÚ vojensko-ekonomickú doktrína. To potvrdzuje aj štruktúra ich Ozbrojených síl, história ich vývoja, použitia a aktuálne tendencie ich konania.

Ozbrojené sily sú predovšetkým personálom, ktoré obsluhuje:
a) Infraštruktúru vojenských vedecko-výzkumných organizácií;
b) Infraštruktúru analytiky situácie a definovania cieľov;
c) Infraštruktúru základní;
d) Infraštruktúru zariadení výuky a bojovej prípravy;
e) Infraštruktúru prostriedkov ozbrojeného pôsobenia na protivníka.

Všetko vyššie uvedené sú vzájomne vložené systémy,
ktoré sú v každom z jednotlivých typov **Ozbrojených síl**:
1) Pozemné vojská a letectvo všeobecného určenia;
2) Vojská protileteckej a protiraketovej obrany krajiny[3];
3) Vojenské námorníctvo so všetkými jeho zložkami;
4) Strategické úderné sily, „útočné“ ozbrojené zložky všetkých typov Ozbrojených síl;

Podstata vojnovej doktríny sa prejavuje v celom tom zložitom systéme tak, že samotnú vojenskú doktrínu môže laik a dokonca aj nejeden „odborník“, byť neschopným rozlíšiť. Pri bližšom pohľade však možno nájsť dokonca aj konkrétne miesto tejto vojenskej doktríny v rámci globálnej koncepcie vývoja spoločnosti, dlhodobo realizovanej sionacistickým slobodomurárstvom.

Politika „veľmocí“ má globálny charakter. A pretože povrch planéty tvoria predovšetkým svetové oceány, tak práve ich Vojenské námornictvá vyjadrujú globálne ciele ich politiky

[1] T.j. 1. – 3.tretia priorita kategórii univerzálnych prostriedkov riadenia (a/alebo zbraňových systémov). (viď I. diel KSB, resp. publikáciu DVTR)

[2] Skutočné meno Trockého (pseudonym) bolo Bronštein Lev Davidovič. Bol príslušníkom židovskej ideológie podobne, ako cca.90% vedúcich funkcionárov ZSSR hlavne v jeho počiatkoch. (pozn.prekl-)

[3] Sem patria aj vojenské-kozmické sily, ktoré sa tak v období existencie ZSSR nevolali. V býv. ZSSR totiž prevládal propagandistický mýtus o kozmickom výskume, ktorý robil ZSSR akože výlučne s mierovými cieľmi (poznámka z roku 2004)

omnoho zreteľnejšie a podstatnejšie, ako akékoľvek iné typy Ozbrojených síl[1]. Preto je Vojenskému námorníctvu v tejto práci venovaná väčšia pozornosť s ohľadom na štruktúru ozbrojených síl potenciálneho agresora. V roku 1956 vyšla vo vydavateľstve „Zahraničná literatúra“ kniha „Námorníctvo v atómovej dobe“ (francúzske vydanie bolo r. 1955). V nej viceadmirál Pierre Barjot analyzuje rozvoj Vojenského námorníctva jednotlivých krajín a ich aktivity v priebehu vojen, vrátane kórejskej a ďalej vyslovuje a zdôvodňuje svoje pohľady na zmysluplné smery rozvoja Vojenského námorníctva. Tieto názory potvrdil vývoj síl Vojenského námorníctva USA (U.S. NAVY), avšak s prirátaním atómových ponoriek, včítane ponorných nosičov rakiet strategického určenia**.** Kniha je dodnes **celkovo** aktuálna a napr. mládežnícky časopis „Ohník“[2], spolu so svojou liberálnou „komunitou“, v nej môže nájsť odpovede na všetky otázky, na ktoré nemôžu dať jasné odpovede velitelia Vojenského námorníctva a Generálneho štábu ZSSR.

Jednou z hlavných úloh U.S. NAVY (Vojenského námorníctva USA) v 20.stor. po skončení II. svetovej vojny, bolo zabezpečiť VPÁD svojich pozemných vojsk na neupravený a vojensky bránený breh.

V roku 1950 experimentovali U.S. Marines na výcvikovej základni morskej pechoty v Quantico s výsadkom z lietadlovej lode pomocou vrtulníkov.

Dňa 21.09.1951 bol v priebehu vojny v Kórei uskutočnený vzdušný výsadok pomocou vrtulníkov za líniu frontu.

V roku 1955 bola už jedna z lietadlových lodí v konvoji upravená na výsadkovú vrtuľníkovú loď.

V súčasnosti má Vojenské námorníctvo USA výsadkové vrtuľníkové lode špeciálnej konštrukcie typu „Ivodžima“.

Majú sériu univerzálnych výsadkových lodí typu „Tarawa“, z ktorých sa môže výsadok uskutočňovať tak vrtuľníkmi, ako aj výsadkovými člnmi, ktoré sú na miesto výsadku dopravené v špeciálnom hangári a v nákladných komorách lode.

Okrem toho môže mať „Tarawa“ na palube lietadlá s kolmým štartom a pristávaním, ktoré môžu prelietať na už obsadené predmostie a vytvoriť tam Vzdušné ozbrojené sily (letectvo) tohto predmostia, schopné rýchlejšie reagovať na zmenu situácie nezávisle od podpory palubného letectva lietadlových lodí[3].

Predpokladá sa ešte výstavba niekoľkých lodí tejto triedy podľa vylepšeného verzie, nazývanej projekt „WASP“. Súčasťou U.S. NAVY sú aj rýchle plávajúce doky[4], z ktorých sa výsadok vykonáva pomocou ich vlastných výsadkových člnov, rozmiestnených v prepravných komorách lode.

Existujú **lode, ktoré sú plávajúcimi skladmi** určenými na materiálno-technickú podporu výsadku.

[1] Viď klasicky napr. dejiny „Royal Navy“, resp. „Grand fleet“, čiastočne holandskej tzv. „Východoindickej spoločnosti“, či španielskej „La Armada“ apod.. (pozn. prekl.)

[2] Spoločensko-politický a literárno-umelecký časopis, vychádzajúci v Rusku od roku 1927 - “Огонёк”. (pozn. prekl.)

[3] Znamená to, že sa predpokladá rozdelenie funkcií medzi vertikálne štartujúcim letectvom a katapultovaným letectvom lietadlových lodí. T.j., lietadlové lode vykonávajú naplánované útoky podľa rozpisu a zabezpečujú v oblasti výsadku leteckú nadvládu a vertikálne štartujúce lietadlá a vrtuľníky, rozmiestnené na predmostí, vykonávajú pokyny podľa okamžitých potrieb pozemných vojsk.

[4] plávajúce prístavy, resp. vojenská analógia veľkých nákladných člnov.

Okrem toho existujú aj dobre známe lode, určené pre obrnené výsadky, zamerané na vysadenie ťažkej pancierovanej pásovej a inej kolesovej techniky na neupravený breh.

Lietadlová loď je loďou mnohoúčelovou, pre ktorú je zabezpečenie potrieb výsadku a vydobytie nadvlády vo vzduchu len jednou z množiny možných úloh.

Paľbou z radových bojových lodí, ktoré zostali vo vojenskom námorníctve USA od dôb druhej svetovej vojny 20. storočia, možno breh „prekopať“ až do hĺbky 10 metrov. Náboj kalibru 406 mm prerazí 6 m železobetónu (tu už nejde o ľahké, narýchlo postavené poľné opevnenia) a v zemi zanechá kráter o priemere viac ako 20 metrov. Pred časom sa v USA zaoberali otázkou vytvorenia špecializovaných lodí na palebnú podporu výsadku, keďže radová bojová loď je pri použití dosť drahá a pre jej veľký ponor (okolo 10 m) ju pre nebezpečenstvo mín a plytčín nemožno použiť všade. Z finančných dôvodov bol však projekt zatiaľ odložený.

Z vyššie uvedených dôvodov má v súčasnosti iba Vojenské námorníctvo USA vojensko-technické možnosti dopraviť vojenský kontingent do ľubovoľnej oblasti svetového oceánu spolu s ťažkou pancierovou technikou a vysadiť ju NA BRÁNENÝ BREH, t.j. uskutočniť strategické útok (*inváziu).

ZSSR nemal v arzenáli svojho Vojenského námorníctva výsadkové vrtuľníkové lode, analogické triede lodí typu „Tarawa“, plávajúce sklady, či lietadlové lode. Vyradením posledných delostreleckých krížnikov (hlavný kaliber 152 mm) zo služby začiatkom ´70 rokov 20.stor. sa prudko znížili aj možnosti podpory výsadku lodným delostrelectvom, pretože lode nových projektov sú vybavené delostrelectvom iba takmer na «úrovni tankov». T.j., «čo loď, to jedno delo kalibru 100 – 130 mm». Krížnik projektu «68-BIS»[1] mohol vystreliť salvu z 12 hlavní kalibru 152 mm a z šiestich hlavní kalibru 100 mm. To poukazuje na fakt, že Vojenské námorníctvo ZSSR nemalo, na rozdiel od U.S. NAVY & MARINES, prostriedky na uskutočnenie strategických výsadkových operácií. ZSSR bol schopný len v **ohraničenom rozsahu** vykonať maximálne tak operatívno-taktický výsadok pozdĺž pobrežia, s cieľom zabezpečenia činnosti prímorských bojových línií. T.j., v rámci akčného rádia bojovej operatívnosti lietadiel rozviedky a označovania cieľov, útočných lietadiel a bombardérov z leteckých báz na pobreží. Z palúb **ťažkých lietadlových krížnikov** (TAKR) totiž nemôžu lietadlá tohto určenia štartovať a tieto plavidlá teda nie sú schopné vybojovať leteckú nadvládu v mieste výsadku, kde by nebola možná spoľahlivá operačná činnosť pobrežného letectva.

Letka lietadiel, rozmiestnená na lietadlovej lodi, zahŕňa lietadlá diaľkového rádiolokačného prieskumu (DRP) a určovania cieľov, tankovacie lietadlá, útočné letectvo a letectvo PVO. Preto môže lietadlová loď aj samostatne útočiť na ciele v hĺbke nepriateľského územia a stíhačmi môže chrániť medzikontinentálne strategické bombardéry pri ich vstupe do vzdušného priestoru protivníka.

TAKR(TLK - ťažký lietadlový krížnik), ktorý nemá na palube lietadlá diaľkového rádiolokačného prieskumu (ako je AVACS) a útočné letectvo, môže využiť svoje stíhačky iba za účelom PVO v zóne dostatočne vysokej bojovej operatívnej spoľahlivosti lietadiel diaľkového rádiolokačného prieskumu, operujúcich zo základní na pevnine. Preto sovietske(a neskôr ruské) TLK reálne neohrozujú územie USA, nehovoriac už o menšej početnosti lietadiel na ich palube,

[1] V NATO označení «trieda „Sverdlov“» (pozn. prekl.)

čo poskytuje USA prevahu dokonca aj v operatívnej zóne Vojenského námorníctva ZSSR(dnes Ruskej federácie).

Vybavenie sovietskych lodí ťažkými raketovými zbraňami principiálne nemôže byť využité vo forme útočného potenciálu z dôvodu neprítomnosti lietadlových lodí vo Vojenskom námorníctve ZSSR a taktiež z dôvodu prevahy palubného letectva USA na oblohe nad svetovými oceánmi.

Dokonca aj keby sa raketový krížnik Vojenského námorníctva ZSSR(neskôr Ruska) nejakým nedopatrením ocitol v pozícii, z ktorej by mohol ohroziť nejaké ciele na území USA, tak pre USA by zostala ešte stále možnosť zachytenia rakiet vlastnými kontinentálnymi systémami PVO a taktiež prostriedkami rádioelektronického boja.

To len potvrdzuje, že v globálnom merítku nebol ZSSR spôsobilý realizovať útok na ľubovoľnom mieste zemského povrchu tak, ako sú toho schopné USA. Vojenské námorníctvo ZSSR disponuje podstatne menšou schopnosťou poskytnutia podpory sovietskym strategickým silám, ako U.S. NAVY tým svojim.

Štruktúra Vojenského námorníctva ZSSR v súčinnosti s letectvom, umiestneným na pobreží[1], zodpovedala možnostiam maximálne tak ochrany svojho vlastného pobrežia.

Štruktúra U.S. NAVY zodpovedá potrebám skôr aktívneho, útočného charakteru a použitia na prakticky ktoromkoľvek mieste svetových oceánov.

Predstavuje model, podobný návrhu rozvoja loďstva Vojenského námorníctva ZSSR v období Stalinizmu. Prvý povojnový program výstavby loďstva ZSSR predpokladal zostrojenie 9 Radových bojových lodí s výtlakom po 75 000 ton u každej, 15 lietadlových lodí, 12 ťažkých krížnikov, 60 ľahkých krížnikov a viac ako 500 ponoriek.(„Morský zborník“ č. 2 z r. 1989)

Je tu však pritom jedna zvláštnosť. V tom istom čase boli demontované a poslané do šrotu ešte nedokončené radové bojové lode s delami ťažkého kalibru a ťažké krížniky predvojnových projektov.

Jední radové bojové lode šrotujú a druhí sa pripravujú ich stavať..

O čo ide?

A to všetko už **po** príchode jadrových zbraní na scénu..

Sú rôzne názory na to, či je príčinou odchodu radových bojových lodí z historickej scény

a) ich prílišná zraniteľnosť v porovnaní s lietadlovými loďami, spolu s

b) raketovo-atómovými prostriedkami ich ničenia,

c) spojená zároveň s ich vysokými počiatočnými investičnými a prevádzkovými nákladmi.

Tými istými dôvodmi, t.j. zraniteľnosťou a drahotou (kritérium «cena/efektivita») bola ale dlhý čas vysvetľovaná aj neprítomnosť lietadlových lodí v ZSSR.

V snahe zdôrazniť obranný charakter vojenských doktrín ZSSR, bola lietadlová loď z politických dôvodov označovaná za «nástroj agresie» (toľko k otázke ohľadom „novej“ „obrannej“ doktríny a predchádzajúcim..).

[1] Vojenské námorníctvo Ruskej federácie má ešte menšie možnosti v tejto oblasti, pretože likvidáciou ZSSR bola takmer kompletne zničená aj infraštruktúra vojenských základní (*mnohé boli úplne opustené), dokov na stavbu a opravy lodí, ktorá bola vytvorená v býv. ZSSR ešte pod vedením J.V. Stalina a ktorá sa v ďalšom období pomaly rozpadala a degradovala.

Jedno a ani druhé nie je pravda. Radové bojové lode boli z hľadiska ich životnosti vo vzťahu k poškodeniam v boji najodolnejšie. Stali sa však obeťou ich vlastnej úzkej špecializácie. Vo vojne boli schopné riešiť iba dve úlohy:

1) ničenie delostreleckou paľbou sebe podobné a slabšie lodí protivníka na vzdialenosť do 20 míľ;
2) radové bojové lode mohli byť v ohraničenom rozsahu použité na delostreleckú podporu výsadku tam, kde to povoľovala hĺbka vody a rozsah zamínovania.

V priebehu druhej svetovej vojny sa ukázalo, že ak sa v boji stretli dve zoskupenia bojových lodí, tak pri vzdialenosti vzájomného spozorovania sa prostriedkami leteckého prieskumu, t.j. asi 200 míľ, sa na vzájomný dostrel sa budú približovať k sebe 7 až 10 hodín. Pri tom tá strana, ktorá mala vo svojej skupine lietadlové lode, mohla na protivníka intenzívne útočiť dávno predtým už svojim letectvom, snažiac sa zneškodniť najdôležitejšie objekty protivníka, t.j. ťažké radové bojové lode a lietadlové lode. Počas tohto procesu približovania sa, boli radové bojové lode buď zničené, alebo stratili svoju bojaschopnosť skôr, ako sa dostali do zmysluplnej palebnej vzdialenosti vo vzťahu k zoskupeniu protivníka. Preto sa radové bojové lode stali v námorných konfliktoch prakticky zbytočnými.

Pri výsadkových operáciách sa delá hlavného kalibru (305 – 457 mm) ťažkých radových bojových lodí, ukázali byť na ničenie opevnení v oblasti výsadku nepotrebné (predimenzované), pretože plne postačovalo delostrelectvo torpédoborcov a krížnikov s ich delami hlavného kalibru 130 – 203 mm, čo je podľa kritérií pozemných vojsk kategória ťažkého delostrelectvo. Tak sa ťažké radové lode a ťažké krížniky stali Vojenskému námorníctvu NA REÁLNE VOJENSKÉ OPERÁCIE nepotrebné.

Na vysokých stratách lodí v dôsledku útokov letectva sa prejavil počiatočný nesúlad tréningových podmienok s podmienkami skutočného boja pri bojovej príprave letectva a protilietadlového delostrelectva lodí. Tréningová príprava letectva (jednotlivých lietadiel a ich skupín) so zameraním na presnosť útoku na cieľ, sa od reálnych bojových podmienok líši iba prítomnosťou PVO na reálnom bojovom cieli. V skutočných bojových podmienkach je loď (ako bodový cieľ), vystavená hromadným útokom leteckých zoskupení, ktoré na ňu útočia prakticky súčasne z viacerých smerov. V podmienkach cvičenia je však reálne NEmožné organizovať ostrú streľbu, zameranú na zničenie lietadiel a prehradenie ich prístupov k lodi, podľa čoho by bolo možné vyhodnotiť mieru bojovej kvalifikácie lodnej PVO.

Pred vojnou a v prvých rokoch po vojne sa ostré cvičné streľby protilietadlového delostrelectva lodí realizovali na kužeľ z plátna, vlečený za lietadlom na 300 m lane, pri rovnomernom priamočiarom pohybe lietadla. To však v žiednom prípade nezodpovedá situácii, ktorej musí PVO lode čeliť v reálnych bojových podmienkach dobre organizovaného masívneho útoku protivníka. Potom sa prešlo na použitie diaľkovo ovládaných bezpilotných lietadiel ako útočných cieľov. Ale aj to bolo hodne vzdialené od reality boja typu «koordinovaná skupina lietadiel proti lodi».

POČIATOČNÝ POTENCIÁL POLYGÓNOVEJ CVIČNEJ BOJOVEJ PRÍPRAVY VYUŽÍVANIA LIETADIEL JE AŽ PO SÚČASNOSŤ ĎALŠOU S PREDNOSTÍ LETECTVA U.S. NAVY VOČI VOJENSKÉMU NÁMORNÍCTVU BÝV. ZSSR (a dnes Ruskej federácie).

Okrem toho prevláda v námorníctve stále stereotyp primárnej potreby cvičenia bojovej prípravy, týkajúcej sa hlavnej bojovej činnosti lodí, nad prípravou, týkajúcou sa úloh špeciálne PVO lodí. Praktické vojenské skúsenosti však ukázali, že loď sa môže venovať svojej hlavnej bojovej činnosti až vtedy, keď úspešne zvládla úlohy reálnej PVO. T.j., že nepriateľské letectvo ju nepotopilo alebo nepoškodilo natoľko, že nemôže už svoju „hlavnú úlohu“ plniť. To je ďalší z faktorov (spolu s nedostatočnou protilietadlovou výzbrojou lodí začiatkom druhej svetovej vojny), ktorý viedol k tak ťažkým stratám lodí, spôsobeným MASÍVNYMI útokmi letectva. Svoje úlohy ohľadom PVO sa lode učily zvládavať v priebehu reálnych bojových podmienok, čo prirodzene viedlo k veľkým stratám. Všetko toto bolo a naďalej aj zostáva aktuálnym pre všetky Vojenské námorníctva.

Avšak v prvom povojnovom programe výstavby lodí, nebola hlavná pozornosť venovaná lietadlovým lodiam, ale ťažkým delovým lodiam so silnou pancierovou a konštrukčnou ochranou. Možno to vysvetliť iba tým, že v MIEROVÝCH ČASOCH nie je problém na dostrel priblížiť ťažkú delovú loď (alebo ich skupinu) s inou lietadlovou loďou (alebo ich skupinou). Skúsenosť vojny taktiež ukázala, že lietadlová loď (alebo ich skupina), nie je schopná ustáť priamy bojový kontakt(ak je na dostrel) s ťažkou radovou bojovou loďou alebo ťažkými krížnikmi. Znamená to, že v čase ohrozenia, dokonca aj v prípade, že radová bojová loď neznemožní prvý hromadný vzlet letectva z lietadlovej lode **v operatívnej zóne svojej sprievodnej flotily**, tak k druhému útoku nepriateľského letectva už proste nepríde. Radová loď s delami ťažkého kalibru totiž veľmi pravdepodobne nejakú tú polhodinovú paľbu protivníka väčšinou vydrží, avšak lietadlové lode sa za túto polhodinu, alebo o niečo dlhšie pod paľbou, zmenia buď na horiacu kopu šrotu, alebo budú potopené. A to dokonca aj v tom prípade, ak by ich sprevádzali vlastné ťažké radové lode a krížniky. (*T.j., na potopenie lietadlovej lode stačí zopár zásahov dela ťažkého námorného kalibru.)

Ponorka nie je v stave zastať rovnakú úlohu, pretože nedokáže plávať rovnako rýchlo ako lietadlová loď, ak chce zostať akustickými sonarmi nespozorovaná. Skrytosť je hlavný kvalitatívny parameter ponorky, ktorý jej umožňuje (protivníka ohrozuje) neočakávané intenzívne použitie zbraní. To znamená, že na odhalenú ponorku možno zaútočiť dovtedy, kým ona nedostane príkaz na zničenie lietadlovej lode. Samotná ponorka však nie je schopná urobiť také rozhodnutie, pretože nemá prostriedky na dostatočné preskúmanie situácie vo vzduchu. To sa týka tak torpédových, ako aj raketových ponoriek.

Okrem toho môže torpédová ponorka vystreliť naraz salvu do 8 torpéd. Na zničenie lietadlovej lode s výtlakom vyše 80 000 ton (menšie v USA proste nestavajú), je potrebných do 20 torpéd s nejadrovou hlavicou. Zasiahnutie lietadlovej lode salvou 3 – 4 torpéd[1] ju síce poškodí, avšak pomerne pravdepodobne budú lietadlá na nej môcť vzlietať a pristávať aj naďalej. A o to viac, ak bude schopná sa aj naďalej sama pohybovať. Prípravná procedúra ponorky s raketami (pri snahe o odpálenie batérie jej rakiet) je faktorom, ktorý nutne demaskuje nielen jej prítomnosť v oblasti, ale aj jej zámer ohrozenia lietadlovej lode, ktorý môže byť ukončený ešte pred ich realizáciou pomocou sprievodnej ochrany tejto lietadlovej lode. Okrem toho môžu byť rakety po ich štarte zachytené a presmerované stíhacím letectvom lietadlovej lode a následne prevedené na iné ciele pomocou radioelektronických protiopatrení, alebo rovno zničené prostriedkami PVO/PRO, špeciálne na to určených plavidiel námornej bojovej skupiny sprevádzajúcej lietadlovú loď.

[1] niektoré torpéda štatisticky nevyhnutne z rôznych príčin cieľ nezasiahnu; t.j. od chýb v navádzaní, až po použitie prostriedkov protitorpédovej obrany nepriateľom.

Klasické delostrelectvo vojenských lodí je ako zbraňový systém veľmi odolné a ťažko sa voči nemu bráni. Ničiť projektily hoci aj veľkého kalibru je veľmi komplikovanou úlohou dokonca aj pre rýchlopalné systémy s automatickým navádzaním, aké zabezpečujú protiraketovú obranu lodí v ich bezprostrednom okolí.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že opatrenia na postavenie radových bojových lodí s delami ťažkého námorného kalibru (v projektoch na ich vytvorenie boli využité skúsenosti z vojny) a nie lodí lietadlových, bolo zamerané na neutralizovanie útočných lietadlových lodí USA, pri pokuse ich využitia na uskutočnenie prvej útočnej vlny na územie ZSSR. Nedostavané predvojnové radové bojové lode boli zošrotované, pretože mohli vyvinúť maximálnu rýchlosť 28 uzlov, pričom v tom čase mohli lode protivníka plávali už rýchlosťou 35 uzlov a loď „United States", držiteľka «Modrej stuhy»[1], bola schopná plávať rýchlosťou až 44 uzlov (80 km/h).

V polovici päťdesiatych rokov bol palubné letectvo USA považované za súčasť strategických jadrových síl. Ak neboli ťažké radové bojové lode a krížniky prvého povojnového programu určené na neutralizovanie strategických lietadlových lodí v čase vojenskej hrozby, ale na iné ciele, tak ich skonštruovanie by bola proste hlúposť.

Avšak po odstavení N.G. Kuznecova a G.K. Žukova z velenia Ozbrojených síl ZSSR, boli zošrotované ako už postavené, tak aj ešte nedostavané radové bojové lode. Pritom boli zošrotované tie **najnovšie**, a v zostave flotily boli až do polovice ´70 rokov ponechané **staršie** lode ešte predvojnovej konštrukcie. Išlo tu v podstate jednoznačne o ďalšiu strategickú diverziu, politicko-vojenskú sabotáž. Táto skutočnosť nepriamo svedčí o tom, že prvý povojnový program stavby lodí nebol hlúposťou, pretože flotila, ktorá sa budovala v súlade s ním, bola ničená v období N.S. Chruščova, keď ZSSR prišiel o koncepčnú samostatnosť vo svojom riadení a stal sa pre USA PROTIVNÍKOM RELATÍVNYM (resp. tzv. PROXY protivníkom)[2].

Sprostredkovatelia(kolaboranti[3]) boli však zainteresovaní na rozvrátení krajiny pomocou budovania nezmyselných typov výzbroje a preto zošrotovali radové bojové lode a ťažké krížniky, schopné **v čase mieru** i dobe ohrozenia aspoň čiastočne neutralizovať nebezpečenstvo, hroziace od nepriateľských lietadlových lodí. Naviac spustili aj masovú výrobu „alternatívnej" hladinovej raketonosnej flotily a **rýchlych** ponoriek, ktoré nedisponovali potrebnou mierou akustickej skrytosti(maskovania).

Z konštrukcie lodí sa pri tom vytratilo pancierovanie a konštrukčná ochrana a prudko sa znížil počet hlavní protilietadlového delostrelectva, ktoré zabezpečovalo PVO/PRO najbližšieho okolia lodí. Tento jav bolo ale možné pozorovať u všetkých flotíl.

T.j., napr.

[1] Prestížne putovné ocenenie, ktoré bolo udeľované lodi, ktorá najrýchlejšie preplávala trasu z Nového Jorku do Európy. (pozn. prekl.)

[2] Krajina (alebo nejaká organizácia), ktorej vojská viac-menej reálne riadia cudzie politické sily. T.j., ozbrojené sily danej krajiny, prípadne aj celú túto krajinu riadia iné organizácie, alebo krajiny, ale hlavne stará nadnárodná, globálna mafia s jej rôznymi odnožami, niekedy medzi sebou bojujúcimi. Viď 1.str tejto kapitoly.

[3] Proxy (pozn. prekl.)

A) ruský krížnik „Očakov“[1](r.1902-1933) zostal nepotopený aj po jeho opustení posádkou, po delostreleckom útoku, požiari a zásahu aj 305 mm projektilmi, ale

B) pre britský torpédoborec „Shefield“(1970-1982, ktorý bol o niečo menší ako „Očakov“)[2] stačila jedna raketa, ničivá sila ktorej bola porovnateľná s jedným projektilom z 305 mm dela zo začiatku storočia.

Ďalej by sme mohli uviesť aj paralely s poškodeniami ruských lodí v Cušime[3](r.1905) a mnohé ďalšie, z čoho nám pomerne jasne vychádza, že životaschopnosť(odolnosť) lodí celkovo nehovorí v prospech tých súčasných.

Keď bol v roku 1967 sovietskou raketou, vystrelenou z egyptského motorového člnu, potopený židovský (teda izraelský) torpédoborec „Elat“, tak sa ukázalo, že po tom, ako bola raketa vypustená zo šachty, nebolo už možné sa proti nej brániť, pretože lode v tej dobe nemali protiraketovú obranu. Po tejto udalosti sa v ZSSR práce na vývoji nových rakiet s plochou dráhou letu pribrzdili[4], a v USA sa naopak urýchlili. To sa následne prejavilo v dnešnej prevahe USA, týkajúcej sa technológii rakiet s plochou dráhou letu, štartovaných či už z vody, alebo zo vzduchu[5].

Býv. ZSSR stále viac zaostával za Západom nielen čo sa týka skrytosti ponoriek, ale aj v ich celkovom technickom zdokonaľovaní. Sabotážou najvyšších kruhov vedenia bol vývoj tohto druhu extrémne drahej strategickej námornej výzbroje nasmerovaný na technologicky slepú uličku. Za posledných 30 rokov existencie ZSSR boli takto na podobné jasne neperspektívne zbrojné systémy (vhodné maximálne tak na vojenské prehliadky a ohrozujúce vlastnú posádku), vynakladané obrovské finančné prostriedky, zámerne systematicky devastujúce ekonomiku[6].

Preto odpovedal americký vojenský časopis «U.S. Naval Institute Proceedings»[7]

na otázku:

„Čo robiť so sovietskymi APBR (Atómovými ponorkami s balistickými raketami) v prípade jadrovej vojny?“

Priamo a jednoznačne:

„Ničiť!“

Takéto riešenie totiž znižuje neurčitosť výpočtov parametrov rozsahu možnej odvetnej reakcie zo strany ZSSR v prípade jeho napadnutia. A ničiť ponorky ZSSR prakticky úplne beztrestne (bez rizika odporu, odvety), umožňovalo práve vyššie spomínané strategické zaostávanie akustickej skrytosti sovietskych ponoriek o 30 - 40 dB.

T.j., r. 1987 = perestrojka, odzbrojenie a „obranná“ doktrína v ZSSR,

---

[1] Situácia v Sevastopole r.1905, keď na tomto krížniku vznikla vzbura a bol ostreľovaný pozemnými delovými batériami, ale napriek tomu sa udržal nad vodou. Následne bol však dlho opravovaný, pokiaľ sa vrátil do služby. (pozn. prekl.)

[2] Potopený vo vojne o Falklandy(Malvíny) medzi Argentínou a Veľkou Britániou v roku 1982. (Pozn. prekl.)

[3] Vyššie v texte spomínaná katastrofa ruského námorníctva pri Cušime, kde bola jeho nemalá časť porazená a potopená Japoncami. Rusko-japonská vojna r.1904-1905. (pozn. prekl.)

[4] Pre ilúziu dostatočného technologického náskoku pred nepriateľom. (pozn. prekl.)

[5] Čiastočná obnova vývoja nových typov rakiet bola v Rusku zavedená až po nástupe V.V. Putina po roku 1999. (pozn. prekl.)

[6] Podobný účel mal americký dezinformačný a zčasti fiktívny program „Space wars“, propagovaný oficiálne nastrčeným hercom Reaganom, či vtiahnutie býv. ZSSR do afgánskej vojny s ideou vytvorenia „sovietskeho Vietnamu“ – t.j., o.i. pomocou klasického systému politických pučov, masívnej podpory psudoislámskeho extrémizmu, terorizmu a exponenciálneho zvyšovania produkcie heroinu, pašovaného masovo do ZSSR cez nestrážiteľnú hornatú hranicu, tradične operačne zastrešovaného CIA - atď. a pod. (pozn. prekl.)

[7] Procedúry(procesy, zborník, protokoly) Vojenského námorníctva Spojených štátov amerických. (pozn. prekl.)

rozhodne však nie v USA…

* * *

USA zrealizovali v roku 1987 vo svojich Ozbrojených silách slová admirála F.P. Shermana, ktoré povedal v roku 1949:

„*Ak nie sú pozemné vojská, námorníctvo a letectvo schopné premiestňovať sa cez oceány až k brehom tej najvzdialenejšej kontinentálnej krajiny a udržať sa tam v akcieschopnom stave, potom nie je možné žiadne vojenské ťaženie ani na zemi, ani na mori a ani vo vzduchu*“.

Tohto svojho pohľadu sa USA nevzdajú, pretože naozaj dobrú vôľu proste nemajú a sú nateraz bábkou[1], uskutočňujúcou úlohu militaristického krytia expanzie biblického siono-internacizmu.

Práve z tohto dôvodu to boli USA, ktoré ako prvé vytvorili jadrové zbrane, medzikontinentálne strategické bombardéry, balistické rakety štartujúce z ponoriek(Polaris)[2], atómové lietadlové lode, či kompaktné vysokopresné strategické rakety s plochou dráhou letu(Tomahawk) apod. Teda všetko to, čo rozbiehalo nové preteky v zbrojení.

* *
*

Z hore uvedeného je celkovo jasné, že tak počas rokov konceptuálnej samostatnosti býv. ZSSR, ako aj v rokoch jeho koncepčnej podriadenosti Západnému konglomerátu, zodpovedala štruktúra Vojenského námorníctva (ako časti ozbrojených síl, ktoré tvoria základ globálnej stratégie), OBRANNEJ vojensko-ekonomickej doktríne, podriadenej globálnemu cieľu ZSSR(neskôr jeho nástupníckeho štátu RF), ktorým je NEDOPUSTIŤ NOVÚ SVETOVÚ VOJNU.

Tzv. Nová „obranná“ doktrína býv. ZSSR tak bola vo svojej podstate doktrínou bezpodmienečnej kapitulácie vlády Sovietskeho zväzu poza chrbát jeho armády a národov.

Vojenské námorníctvo a letectvo býv. ZSSR proste nemalo STRATEGICKÝ potenciál zabezpečenia invázie svojich armádnych kontingentov na iné kontinenty.

Práve preto ani nie je možné považovať sovietske strategické jadrové sily za sily útočné.

Ich použitie bez nasledujúcej invázie ostatných druhov vojsk na dané územie je jednoducho nezmyselné. Okrem toho, svetonázorovým zásadám ruskej **samo-s-právy[3],** odporuje vymazávanie akéhokoľvek národa s jeho kultúrou z povrchu planéty,. T.j. také konanie principiálne odporuje konceptuálnej zvrchovanosti, samostatnosti a dejinnej praxi Rusi[4].

[1] Po Veľkej Británii, Španielskom konkvistadorskom impériu, atď..až po Rím, Alexandrovu ríšu a Egypt, ktoré hrali ako štáty-nástroje podobnú rolu vo svojej dobe. T.j., ako štáty-prostriedky (proxy) realizácie globálnej politiky nadnárodnej štruktúry, réžie. Viď rola policajná a iné primárne role jednotlivých štátov(finančná – Švajčiarsko, turistická – Rakúsko, zdroj nerastných surovín – Rusko, lacná pracovná sila – otroci – SK a CZ, atď. apod.) v rámci globálneho manažmentu . (pozn. prekl.)

[2] Rakety typu „Polaris“, vytvorené armádou cca. 400 000 vedcov, inžinierov a ich spolupracovníkov, ktorí boli po optimalizovaní príslušných systémov RIADENIA následne presmerovaní na projekt „Apollo“. (Včítane riadenia ľudí - tzv. manažmentu, resp. sociálneho inžinierstva pri tak veľkých masách personálu.) (pozn. prekl.)

[3] rus: „**самодержавия“**

[4] Napriek tomu, čo západná propaganda o akožekynožení národov Rusmi vraví. Áno, boli zákroky proti predstaviteľom a častiam národov krajiny, ktorí sa pri opakovanom napadnutí Ruska dali na stranu nepriateľa s cieľom zotročenia a vyhubenia Rusov a iných. Avšak Rusi vo veľkej väčšine miestnu kultúru a vedu skôr povzniesli, prípadne písmo doniesli tam, kde nebolo atď. apod. T.j., viac dali, ako zobrali. Na rozdiel od kolónii Západu, kde boli celé národy(Afrika), kultúry(Amerika), či dokonca kontinenty (Austrália) prakticky úplne vyvraždené a vykradnuté až doteraz, so stámiliónmi mŕtvych a zotročených. V ZSSR väčšinou práve Rusi zo

USA a NATO ako celok však rozhodne strategický invazívno-utočný potenciál napadnutia majú a to objektívne automaticky podľa politicko-vojenskej matematiky mení z nadnárodného pohľadu ich strategické jadrové sily nevyhnutne na principiálne útočné.

Uvedené faktory zodpovedajú aj skúsenosti Ruska so Západným konglomerátom do roku 1917, počas rokov intervencie i druhej svetovej vojny.

Na základe čoho by si preto Rusko malo myslieť, že sa ciele pohlavárov konglomerátu voči nemu zmenili, keď sa to nijako na štruktúre ozbrojených síl NATO neprejavilo?

Nie je pri tom potrebné podvádzať a tvrdiť, že potenciál strategického útoku potrebuje NATO iba na kompenzáciu pozemnej armády ZSSR.

Príčiny tzv. horúcich vojen nie sú v oblasti vojensko-technickej.

Vo vojensko-technickej oblasti je možné buď bežiacej vojne zabrániť pomocou vysokého vojenského rejtingu potenciálnej obete agresie (ktorá už v tom čase úspešne prešla na zbraňové systémy vyšších priorít) alebo to možné nie je.

Na poslednú 5.-6. prioritu(kategóriu tzv. horúcej vojny[1]) univerzálnych zbraňových systémov vojna vždy padá z 1. priority (najmocnejších zbraňových systemov - inFormačných) a preto s ňou treba bojovať na tej priorite a nie až na piatej-šiestej. Vojenská technika je iba prostriedok, nástroj (jeden z mnohých), pomocou ktorého je možné pri vytvorení(skonštruovaní) želanej definovanej situácie, efektívne realizovať cieľ predStáv, vychádzajúcich z príslušného svetonázoru(1.priorita).

Koloniálno-otrokársky cieľ túžob má na Západe korene v Starom Zákone, ako túžba po globálnom siono-internacizme, t.j. „elitárno“-otrokárskom rasistickom usporiadaní(režime) sveta[2].

A NATO, ktoré je rozdrvené a do bodky kúpené sionizmom, je len jedným z nástrojov realizácie tejto túžby.

Západ uznáva a sa priamo hlási k Biblickému zákonu siono-internacizmu.

Rusko spolu s celým ďalším svetom siono-internacizmus odmietajú.

Prvotným zdrojom svetových vojen je „elitarizmus“ nadžidovského pseudožrectva(pseudokňažstva).

Podrobne sme túto tému spolu rozoberali v historicko-filozofickej štúdii I. Časti tejto publikácie.

Zostáva k tomu dodať, že USA a NATO majú od doby druhej svetovej vojny **globálnu** infraštruktúru základní a bojovej prípravy, pričom ZSSR takúto štruktúru nevytvoril.

O túto infraštruktúru sa opiera aj globálny systém NATO, zahŕňajúci

a) analýzu situácie,
b) vydávanie zoznamu potenciálnych aktuálnych cieľov a príslušných rozkazov,
c) celkové a lokálne riadenie vojsk

všetkých národov najchudobnejšie žili. To, že tam riadenie a iné veci neboli zrovna optimálne a sa v mnohých objektívne celkovo pozitívnych veciach i Rusi od Západu učiť môžu a majú, je samozrejme vec ďalšia.. (pozn. prekl.)

[1] Viď príslušné kapitoly DVTR a KSB 1.diel, týkajúce sa metodológie komunikácie a základných spôsobov vedenia informačnej vojny, koncepčno-ideologického politického „biznis“ marketingu apod. (pozn. prekl.)

[2] T.j., pyramídová nadžidovská „elita“ starej mafie, používajúca židovstvo a iné podobné štruktúry(SM – slobodomurárstvo, pseudoscientológiu, mufti-imám systém pseudoislamu, atď. apod..) ako tichých dozorcov nad davom, občas ich tomu v prípade problémov predhodiac. Stará „elita“ sama o sebe nie je ani tak rasistická, ako skôr ideológiu rasizmu využíva. (pozn. prekl.)

d) atď.

ZSSR však takúto **globálnu** infraštruktúru nemal.

Pritom NATO neustále prejavovalo „nespokojnosť“ s presunmi vojsk po území ZSSR, či s výstavbou RLS[1] v rôznych častiach ZSSR (a Východného Bloku), apod.

ZSSR bol však ústretový dokonca aj ohľadom takých arogantných požiadaviek Západu ako:

1) prerušenie výstavby vlastných vojensko-strategických objektov;
2) ich premiestnenie;
3) či jednostranné ničenie mobilných zariadení MBR[2] a strategického letectva; ktoré spôsobovali najväčšie neurčitosti vo vojensko-strategických výpočtoch NATO a predstavovali tak veľmi významný faktor zadržiavania (neutralizovania) reálneho útočného potenciálu NATO. (Útočného potenciálu, prejavujúceho sa v štruktúre ozbrojených síl NATO a v jeho globálnych infraštruktúrach).

Pritom NATO pri celkovom vzájomnom porovnávaní vojenského potenciálu nezohľadňovalo dokonca ani strategické útočné prostriedky vojenského ťaženia, rozmiestnené na a v moriach, v ktorých malo pred ZSSR prevahu úplnú. Podobne však nezohľadňovalo v rámci systému svojho PR[3] (pri svojich oficiálnych medzinárodne politicky propagovaných analýzach) ani celý rad ďalších otázok, týkajúcich sa globálneho charakteru ozbrojených síl NATO a ich reálnych cieľov.

Pri porovnaní využívania vojenského potenciálu vesmíru taktiež jednoznačne dominovali USA.

Jediné, čo NATO postrádalo, aby bolo úplne spokojné, bolo zníženie počtu pozemných vojsk ZSSR bežného typu a ich transformácia na NÁJOMNÝ princíp[4] získavania personálu namiesto odvedencov[5]. Po tejto už toľko krát inde odskúšanej politickej operácii by boli Ozbrojené Sily konglomerátu bábkových „suverénnych“(suvenírnych) štátov v rámci bývalých hraníc ZSSR a Východného Bloku vhodné akurát tak na riešenie nejakých drobných vnútorných konfliktov. T.j. na zabezpečovanie policajných akcii vo vnútri „suverénov“(nových suvenírov)[6] a ako lacné

[1]RLS - Rádiolokačná stanica

[2] Medzikontinantálne balistické rakety (pozn. prekl.)

[3] Moderný eufemizmus(prikrášlenie, zmena, maskovanie skutočného zmyslu slova) tzv. „Public relations“ (= po starom „propaganda“) (pozn. prekl.)

[4] Podobne ako u nás a takmer všade v býv. Východnom bloku. T.j., podstatou ide o nových žoldnierov NATO, v rímskej imperiálnej armáde nazývaných aj „povinným kontingentom(príspevkom)“ federátov, spojencov, vazalov využívaných za účelom ďalšej expanzie, z ktorej získajú zopár odrobiniek ako „odmenu“. Eng. „Fresh meet“(čerstvé mäso), či ger. „Kanonenfutter“. (pozn. prekl.)

[5]Táto akcia aj bola „úspešne“ uskutočnená v období vojenských reforiem po roku 2007, keď sa Ministrom obrany stal bývalý obchodník s nábytkom A. Serdjukov (Poznámka z roku 2011). Na Slovensku to v roku 2005 urobil vtedajší Minister obrany J. Liška (SDKÚ-DS). (pozn. prekl.)

[6] Hlavne budúce perspektívne ich tzv. „krížové“ nasadenie. T.j., vojensko-policajné zložky jednej kolónie sú nasadené v prípade nepokojov a nedostatočnej lojality vlády(voči nadnárodnému korporátu) v inej kolónii. Aj v rámci NATO, či ÚNIE. Nie však len z dôvodu, že by na rozkaz zhora mohli odmietnuť do spoluobčanov strieľať, rozumejú ich reči atď. apod.. Zároveň sa tým ale v neposlednom rade zvyšuje konfliktný potenciál, ktorý môže tiché nadnárodné centrum v prípade potreby znova využiť – „Konfliktpotenzial erhalten und aufbauen“.

Podobne, ako predtým stará rovnaká politika použitia v stredoveku odbojného Poľska proti Rusku(obsadenie Moskvy 1610 a vypálenie ruských zemí poľsko-litovsko-nemeckými vojskami), prebraná neskôr C&K viedenským vojenským štábom (kulminujúca v histórii koncentračného tábora Thalerhof počas 1.svetovej vojny – genocída Rusínov a Rusov) a Bismarckovým štábom („oddelenie Ukrajiny od Ruska a jej postavenie proti nemu“). Následne znova Nacistická III. ríša zámerne systematicky používala zajatých Rusov(ROA) na potláčanie protihitlerovských povstaní v býv. Juhoslávii, Ukrajinské zbory SS Galícia na potlačenie SNP a okupačné operácie na väčšine Slovenska, taktiež ukrajinské zbory SS proti Poliakom i Rusom, atď. apod., v zmysle založenia budúcich bodov sváru medzi jazykovo a etnicky si tak blízkymi

krmivo pre delá(befulkovia[1]) mnohonárodných ozbrojených síl OSN a NATO v prípade objavenia sa ďalšieho, západnej totalitnej davokracii oponujúceho „zlého diktátora“ typu F. Castra, S. Husseina, M. Kaddáfiho[2], ktorý by chcel napr. nebodaj vlastnú menu naviazať na nejaké komodity, energonosiče apod. a nie na dolár.

Výsadkové sily Vojenského námorníctva USA následne radi preukážu družnú pomoc ruským a východoeurópskym „bratom v zbroji“. Prirodzene v rámci „boja za humanizmus“ a „šírenia démo(n)kratických hodnôt“. T.j., U.S. NAVY & MARINE CORPS (USMC) je plánovaná vpodstate v konečnom dôsledku ako výlučne krycia zložka operácie prevozu východoeurópskeho kanonenfutteru(befulkov, jatočných chlapcov) hocikde na zemeguli v záujmoch rozšírenia expanzie siono-internacizmu. Americké lietadlové lode zároveň letecky zastrešia aj činnosť raketových krížnikov býv. ZSSR v prípade potreby ukázania vojenskej päste NATO tretím krajinám, ako napríklad Japonsku, Číne, alebo Indii[3]. Podobne, ako kedysi používali francúzskych (19.stor.) a potom nemeckých (20.stor.) zblbnutých indoktrinovaných chlapcov na expanziu na východ proti Rusku, za prísľub zopár bielych slovanských (slave) otrokov.[4]

Opatrenia v oblasti vojenskej výroby s cieľom zabezpečenia stabilnej bezpečnosti rozvoja spoločnosti v býv. ZSSR.

1. PRÍČINY A CIELE EXISTENCIE

národmi Východnej Európy (DIVIDE ET IMPERA). Hlavne medzi Slovienmi, no nie len.

Podobne však predtým konali Trockého internacisti a židofašisti BUNDu (militantno-teroristických zložiek židovských organizácii v cárskom Rusku), ktorí sa následne po úspešnej revolúcii transformovali do ČEKY a NKVD. Najradikálnejšou časťou židov ovládnutá ČEKA a NKVD potom programovo rukami rusky hovoriacich židov a najatej kriminálnej lúzy z veľkých miest rozsievali zámernú preventívnu hrôzu na Ukrajine a v ďalších častiach formujúceho sa ZSSR tak, aby neskôr mohla byť pripísaná Rusom. Viď napr. tzv. „Veľký hladomor“ na Ukrajine, v Kazachstane a hlavne v Rusku. Situáciu židonacistického teroru sa čiastočne podarilo ukľudniť až po vyhnaní Trockého(vlastným menom Bronsteina) a po čistkách štátneho a armádneho riadiaceho aparátu od najstaršej mafie koncom ´30 rokov 20.stor. U židovských nacistov s ich rasistickou doktrínou jediného vyvoleného národa, ktorý má vládnuť svetu, bol celkový cieľový vektor podobný, ako u vyššie spomínaných nacistov nemeckých, ktorí väčšinu po stáročia vytestovanej starozákonnej ideológie od nich prebrali (porovnaj Hitlerov „Mein Kampf“ a Tanach, resp. Tóru). (pozn. prekl.)

[1] Zo slovansko-avarsko-byzantských vojen: tzv. „befulkovia“ boli väčšinou pomocné vojská zložené zo zotročených národov, ktoré boli v bitkách stavané do prvej línie a mali najmenšiu šancu na prežitie boja. Niektorí daný výraz odvádzajú aj od fransko-nemeckého „Befehl“(rozkaz), pričom samotný jav sa v nemčine nazýva vyššie spomínanou formuláciou „Kanonenfutter“. T.j., po slovensky v prenesenom význame niečo ako „mlynček na mäso“ prvej bojovej línie. (pozn. prekl.)

[2] Správnosť tu povedaného sa jasne potvrdila po roku 1991.

[3] Tak budú zároveň napadnuté krajiny primárne viac nenávidieť Rusov a Vychodoeurópanov a nie „demokratický“ Západ. T.j., keďže rakety prišli z ruských krížnikov a vojaci budú taktiež hlavne Východoeurópania. Viď dnes akožedobrovoľné poľsko-česko-slovenské kontingenty v Iraku, Afganistane, na Balkáne, v Afrike a kde-kade po svete, pričom sú vojenské výdavky na ich čiastkové spojenecké operácie samozrejme platené z daní občanov PL, SK a CZ (ich znásobenie hlavne krajinami býv. ZSSR sa zatiaľ režisérom vládnucim nad NATO úplne nepodarilo). Avšak väčšinu ťažobno-infraštruktúrnych zákazok v rozbombardovaných, z“humanitovaných“ krajinách, t.j. v nových kolóniach, preberú samozrejme naši západní „partneri“ a presnejšie tam ticho stáročia vládnuce nadnárodné klany a banksteri. Na Západe totiž o demokracii nemôže byť ani reči. Demokracia bola na Západe transformovaná na zatiaľ v doterajších dejinách najefektívnejšiu formu globálnej fašistickej totality na báze nadnárodného finacizmu, vysávajúcu zvyšok sveta pre zopár vyvolených bábkarov a ich západný dav(cca.5-10% celosvetovej populácie), stádo cvičených privilegovaných opíc, žijúcich v blahobyte za to, že držia hubu a krok a platia nejaké to storočie v prípade potreby „daň krvi“ svojimi deťmi do koloniálnych armád a pod. (pozn. prekl.)

[4] Nem. „Ostscheisseweiterleitungsgesetz“ – „auf die Herrenrasse - in den neuen Lebensraum“(„Judengleich“) (pozn. prekl.)

OZBROJENÝCH SÍL BÝV. ZSSR

Konceptuálna samostatnosť (schopnosť SAMO-riadenia spoločnosti) protirečí biblickej koncepcii globálneho davo"elitarizmu", realizovanej v podobe siono-internacizmu, v súlade s ktorou sa v priebehu vekov rozširuje po svete duchovná a ekonomická expanzia nadždovského slobodomurárstva. Táto expanzia je sprevádzaná neustále pre ňu potrebnými vzplanutiami ozbrojených vojenských konfliktov.[1] Preto je pre udržanie dostatočne vysokého vojenského rejtingu Východného Bloku nevyhnutná existencia ozbrojených síl, vylučujúcich zmysluplnú, cieľavedomú, nadždovským slobodomurárstvom organizovanú agresiu proti týmto národom (a s nimi spiateleným, konceptuálne samostatným krajinám). T.j. aby koloniálne agresie tak zo strany konglomerátu ako celku, ako aj zo strany jeho jednotlivých komponentov, nemali vojenský zmysel. Teda, aby boli riziká spojené s vojenskými útokmi pre samotného agresora celkovo neprijateľné[2].

Hrozba od krajín nepatriacich do Euro-Amerického konglomerátu nemala pre Rusko nikdy v dejinách dlhodobý charakter. Národy Ázie sa za posledné storočia stretávali skôr s rozširovaním ruskej štátnosti. Na úrovni organizácie spoločnosti nie sú medzi krajinami Ázie a Ruskom nijaké podstatnejšie svetonázorové protiklady. **Prípadná konceptuálna samostatnosť Ruska** by tak mohla významne pomôcť pri riešení veľkej väčšiny problémov, týkajúcich sa bezpečnostných otázok v Ázii. T.j., vychádzajúc z jeho(Ruska) skúseností pri riešení problémov bezpečnosti vo vzťahu k Euro-Americkému konglomerátu.

Udržanie dostatočne vysokého vojenského rejtingu odstraňuje problém potreby "hasenia" akútnej vojenskej situácie, keď protivník považuje napadnúť nás za zmyslupné, t.j. riziká útoku za prijateľné. Problém možnosti vypuknutia tzv. náhodnej vojny nesúvisí priamo s úrovňou(kvalitou a kvantitou) výzbroje. V období mieru je definovaný hlavne aktívnosťou Ozbrojených síl v blízkosti hraníc u oboch voči sebe stojacich strán a taktiež intenzitou pohraničných provokácií, ich rozsahom a trvaním. Preto majú väčší zmysel rokovania o opatreniach obmedzujúcich činnosť námorníctva a letectva **mimo** svojich operačných zón okolo územia jednotlivých štátov a vzájomné **upovedomenie sa v prípade prekročenia hraníc svojich operačných zón**. Zasahovaniu do cudzích operačných zón (nehovoriac už o narušení hraníc) sa treba vyhýbať na základe vzájomných medzištátnych dohôd. Takéto opatrenia majú viesť (aspoň v čase mimo priameho vojenského ohrozenia) k vyhýbaniu sa vzájomnému ostrému dotyku ozbrojených síl jednotlivých štátov a vzniku situácie nepovoleného použitia zbraní, ktoré hrozí prerásť do vojny.

Rokovania tohto typu a dodržiavanie uzavretých dohôd je možné v podstate iba v prípade vzájomného uznania podobných úrovní vojenských rejtingov[3] zúčastnených strán. Inak nemá silnejšia strana dôvod obmedzovať svoju činnosť. Tento prístup sa jasne prejavuje v nevôli USA

[1] Šokovanie populácie, rozbitie kontinuity, nedanie času na myslenie, samovzdelávanie a výchovu detí, venovanie sa dlhodobým procesom riadenia ako takým z dôvodu boja o každodenné prežitie, reštartovanie miestneho sociologického operačného systému, prípadne jeho reinštalovanie, zámena, atď. apod. (pozn. prekl.)

[2] Viď v predchádzajúcich kapitolách vyhodnotené detaily útoku spojenej Európy pod vlajkou vtedajšej Veľkonemeckej ríše proti Východu a možnosti jeho prevencie. (pozn. prekl.)

[3] Základný princíp kolonializmu a otrokárstva: „Ak nemôžeš niečo zobrať silou, obchoduj a ..zbroj."

rokovať o otázkach vojenského námorníctva, kozmu a elektroniky, kde sa vyžadujú vysoké technológie (High-tech). V týchto oblastiach má totiž Západ či už reálny, alebo zdanlivý náskok.

Úplné, hoci aj len jadrové odzbrojenie hlavných vojenských mocností je možné iba po vzájomnom uznaní **globálnej zodpovednosti** ich politicky aktívnych vrstiev spoločnosti. Podstatou globálnej úrovne zodpovednosti je zaručenie likvidácie monopolne vysokých a monopolne dampingových cien na produkciu, v rámci procesu globálnej štandardizácie a špecializácie práce[1]. Iba to totiž umožní vznik rovnakých možností rozvoja osobnosti človeka bez ohľadu na to,

a) kde sa narodil a
b) jeho sociálny pôvod.

Uvedené základné podmienky rozvoja ľudskej spoloČnosti môže garantovať iba koncepcia globálneho vykorenenia davo-„elitárneho“ usporiadania spoločnosti.

T.j., koncepcia ČELOVIEčiny[2].

Dovtedy si budú konkurovať rôzne typy davo-„elitárnych“ koncepcií:

1) nadnárodno-mafiózne,
2) národné,
3) štátne

A po celý ten čas môže svet spočívať maximálne tak na rovnováhe strachu pred vzájomným vojenským zničením sa(anihiláciou).

Dohody o obmedzení jednotlivých kategórii zbraní (ako ukazuje historická prax námorných konferencií v rokoch 1920-1930 a konferencii ohľadom obmedzenia jadrových a iných strategických zbraní START a SALT[3]), v podstate iba umožnili presun uvoľnených zdrojov a výrobných kapacít na urýchlenie pretekov v zbrojení inými smermi, na ktoré predtým prostriedky nestačili.

Anti-davo-„elitárna“ koncepcia bezpečnej spoločnosti(resp. KSB - Koncepcia spoločnej bezpečnosti) je z tohto pohľadu LEPŠIA iba v jednom parametri:

Podpora **dostatočnej vojenskej sily** danej krajiny je úlohou na úrovni 5-6 priority(kategórie zbraňových systémov) v rámci realizácie tejto koncepcie v globálnom rozmere.

V tejto koncepcii sa totiž už na úrovni **VŠEOBECNÉHO povedomia** (a nie len podvedomia[4]) jasne hovorí o **prirodzenom prvenstve svetonázorových a ekonomických prostriedkov realizácie tejto koncepcie**, pred jej presadzovaním silou vo forme fyzických zbraní.

V KSB je davo-“elitarizmus“ zobrazený v jeho rôznych podobách ako základný zdroj reálneho nebezpečenstva vojny. Tento prístup, ak aj úplne neodstraňuje hrozbu horúcej vojny, tak aspoň otvára perspektívu zastavenia pretekov v zbrojení a odstránenia tejto hrozby v rámci PROCESU

[1] T.j., zrušenie tichého globálneho monopolu Západu a jeho systematickej manipulácie burzy a trhu vo svoj politicko-vojensko-ekonomický prospech (princíp baksterského neokolonializmu hlavne cez riadenie úrokových sadzieb a fiat-money systému dlhových peňazí). (pozn. prekl.)

[2] ČeloVieČiny, CeloVieČiny, ČeloVečnosti, CeloVečnosti, CeloVieČnosti, ČeloVieČnosti, Človečiny, spomínanej v skúsnostiach vekov, VieKov, Ra-Správkach(Ra-s-pravKa) predkov. (Pozn. prekl.)

[3] Strategic Arms Limitation Talks podpísané v ´60 a ´70 rokoch 20.stor. a Strategic Arms Reduction Treaty, podpísané v ´90 rokoch 20.stor. (pozn. prekl.)

[4] Nie len medzi riadkami, t.j. nie len pre tých „zasvätenejších“ (pozn. prekl.)

spoločného vytvárania a realizácie globálnej koncepcie rozvoja ĽUDSKOSTI[1], ktorá vylučuje globálnu i regionálnu davo-„elitárnu“ organizáciu spoločnosti v akejkoľvek z jej podôb[2].

Pokusy o dosiahnutie dohôd ohľadom ohraničenia rozsahu výzbroje bez odstránenia skutočnej príčiny vojen (ktorou je snaha o expanziu regionálnych davo-„elitaristických” režimov všetkých možných druhov a pôvodu), sú proste už v princípe absurdné z dôvodu ZRÝCHĽOVANIA VEDECKO-TECHNICKÉHO POKROKU, ktorý sa dohodami jednoducho zastaviť nedá.

Dejinná prax nám hovorí, že v prípade úplného pádu vojenského rejtingu Ruska je možný pokus o intervenciu všetkých hlavných krajín konglomerátu a susedov, ktorí sa k nim pridajú, s cieľom rozčlenenia krajiny, čo sa udialo po štátnych prevratoch, včítane roku 1917[3].

V prípade postupného padania vojenského rejtingu Ruska je možný vojenský útok častí(proxy) konglomerátu, špeciálne pre túto úlohu vykŕmených a vycvičených, ako tomu bolo s napoleonským Francúzskom, či hitlerovským Nemeckom. Pritom bude primárna vojensko-ekonomická sila konglomerátu (v 1. prípade Veľká Británia a v 2. prípade USA) počas takmer celého trvania konfliktu s Ruskom štát opodiaľ a vstúpi do vojny klasicky až v jej záverečnej etape na strane víťaza, aby ochránila zbytky použitej časti konglomerátu v prípade jeho porážky, alebo dorazila Rusko v prípade víťazstva agresora. Scenár bol v oboch prípadoch rovnaký a z lásky západných jelít k okultizmu a mystike, bol v oboch prípadoch spustený v čase letného slnovratu.

Pri tom k vojne odsúdená časť konglomerátu, drvená

a) pyramídou miestnej formy davo-“elitárneho“ režimu[4],
b) zadĺženosťou židovskému nadnárodnému kapitálu a
c) konceptuálnou podriadenosťou vyššiemu slobodomurárstvu

NIE JE SCHOPNÁ ODMIETNUŤ samovražedné rozhodnutie zaútočiť na Rusko (resp. ZSSR).

Tu nejde o výčitka a ani hrozba voči Francúzsku a Nemecku[5], ale iba poukázanie na ich konceptuálnu nesamostatnosť v minulosti, aby sa podobné vzájomné tragédie nezopakovali v budúcnosti. Proste tu spolu analyzujeme globálny dejinný proces a príčiny vojnových konfliktov našich štátov, aby sme sa im v budúcnosti vyhli.

Noviny “Obrana vlasti“ z 26.04.1992 priniesli úryvok z dokumentu č.2143/41 odseku č.3, vypracovaného III. oddelením Abwehru[6] 12. Júla 1941, ktorý informuje o rozhovore predstaviteľa špeciálnej americkej misie pri Vatikáne, Tittmana, s rímskym pápežom Piom XII. Dokument sa zaoberá niektorými podrobnosťami finančnej podpory U.S. administratívy za úradovania F.D. Rooswelta Vatikánu z amerických tajných fondov v situácii, keď po začatí vojny

[1] Ľudovo: Ľudskosť = Človiek od kosti (pozn. prekl.)

[2] Prirodzená(nie umelá, násilná, či tichým systematickým obmedzovaním prístupu vytvorená) hierarchia znalostí(informácii a skúseností) je však v rámci tej-ktorej špecializácie prirodzená. V princípe musí ale byť každý „nenahraditeľný“ nahraditeľným. (pozn. prekl.)

[3] K tomu je treba pridať aj udalosti po krachu štátnosti a rozpade ZSSR, rozkradnuteho (podobne ako celý Východný blok), primárne súkromným nadnárodným totalitným korporátom, vládnucim hlavne po burzovej operácii r. 2008 na Západe už prakticky otvorene.. (pozn. prekl.)

[4] Hoc aj pseudodemokratického (davokratického, resp. démonkratického) (pozn. prekl.)

[5] Či dnes na agresiu voči Rusku dlhodobo systematicko-fanaticky pripravovaným niektorým štátom býv. Východného Bloku. (pozn. prekl.)

[6] Názov Vojenskej kontrašpionáže (Kontrarozviedky) III. ríše (Nacistického Nemecka). (pozn. prekl.)

prestali do Vatikánu prúdiť dôležité finančné toky z obsadeného Rakúska, Belgicka, Holandska, Francúzska a Frankovho fašistického Španielska. Pápež sa zodpovedal (skladal účty) pred správcami daných fondov USA ohľadom využívania "sponzorských" fondov, určených hlavne na vytvorenie agentúrnych sietí. V uvedených dokumentoch sa nachádzajú aj nasledujúce vety:

«*Na prahu vojny medzi Nemeckom a Sovietskym Zväzom spraví Vatikán všetko nevyhnutné, aby urýchlil začiatok otvoreného konfliktu medzi Nemeckom a ZSSR. Bude Hitlera k tomu tlačiť dokonca aj tým spôsobom, že mu prisľúbi morálnu podporu. Nemecko, povedal pápež, nad Ruskom zvíťazí, no jeho sily budú natoľko oslabené, že následne bude možné správať sa k nemu úplne inak*».

V tom istom dokumente je uvedené, že pápež, odmietajúc výčitku poľského vyslanca ohľadom toho, prečo Svätá stolica nepodporuje Poľsko, povedal poľskému veľvyslancovi v skratke zhruba nasledovné:

«Spomeňte si, ako často sa v histórii cirkvi stávalo, že Pán Boh použil človeka, alebo celý národ ako obetu(rukojemníka) za celé ľudstvo a hodil ho do ohňa potom, keď dotyčný svoju rolu naplnil. Tak bude aj s Nemeckom. Treba len trpezlivo čakať a nedovoliť si byť predčasne vtiahnutým do nerozumných činov».

Jednoducho povedané: Poľsko je len výmenná minca(tovar) v globálnej hre a zaujímať sa o túto hru nie je úlohou Poliakov. Podobne, ako sa Nemcov netýka, prečo a v mene čoho(*koho) majú bojovať s Ruskom.

Z vmiešavania sa USA do európskych záležitostí vyplýva, že iba pozemné vojská by Sovietskemu Zväzu nestačili na to, aby odvrátili opakovanie scenárov z rokov 1812, 1914 a 1941. Bolo nevyhnutné spolu s pozemnými vojskami ukázať aj funkčnú flotilu Vojenského námorníctva ZSSR na severe, aby existovala reálna možnosť operáciami v Atlantiku rozštiepiť vojensko-ekonomický potenciál konglomerátu a tým vojnu proste znemožniť. A v prípade vzniku vojny v Európe môcť zabezpečiť buď neutralitu USA, alebo spojenectvo USA a ZSSR, ako to bolo v rokoch 1941 -1945. Na Ďalekom Východe je zasa zaoceánske Vojenské námorníctvo nevyhnutné na blokovanie strategických výsadkových operácií v málo osídlených oblastiach ZSSR(dnes Rusko), kde zatiaľ nie je dostatočne rozvinutá dopravná infraštruktúra, a ktoré môžu byť, hoc aj iba dočasne, odtrhnuté od ZSSR(dnes Ruska) v prípade námornej a vzdušnej prevahy potenciálneho agresora v týchto oblastiach.

Globálny charakter infraštruktúry

a) situačno-analytických vojenských centier,
b) definovania cieľov a
c) riadenia síl USA a NATO

nútia Rusko vytvoriť v budúcnosti analogickú infraštruktúru, spájajúcu prvky umiestnené na moriach a oceánoch, na lodiach i ponorkách, spolu s prvkami infraštruktúry, umiestnenými na lietadlách a satelitoch (resp. kozmických lodiach). Tento systém musí zabezpečovať informačné potreby všetkých druhov Ozbrojených síl Ruska, aby mohli reálne oponovať agresii. Iba tak sa stane bezpredmetnou obava z podniknutia zmysluplného vojenského útoku na Rusko. Strategicko-vojenský pohľad amerického admirála Shermana je totiž plne opodstatnený a platný dodnes pre akúkoľvek krajinu, ašpirujúcu na aktívnu účasť v globálnej politike:

«*Ak **nie sú** pozemné vojská, letectvo a námorníctvo **schopné** premiestňovať sa cez oceány až ku brehom i tej najvzdialenejšej krajiny a **udržať sa** tam, tak akýkoľvek zmysluplný vojenský útok na mori, zemi, či vo vzduchu, proste stráca zmysel*».

Zvýraznené kľúčové slová sú práve to, čo môže Rusko vykonať, aby sa Euro-Americký konglomerát znovu nepokúsil vojenskou silou nanútiť národom krajiny davo-„elitárnu" koncepciu, uskutočnením vojenského útoku po zemi, vo vzduchu, na mori a vo vesmíre.

(Admirál Sherman v r.1949 nespomenul vojenské operácie v kozme preto, lebo bol buď slabý v predvídaní, alebo chránil vojenské tajomstvo pred jeho verejným vyzradením.)

Pri formovaní vlastných Ozbrojených síl na úrovni 5. - 6. kategórie zbraňových systémov sa nesmieme riadiť podľa názorov nejakého cudzieho pseudoodborníka z davu spoza hraníc. Musíme využívať predovšetkým 1. – 3. prioritu(kategóriu) univerzálnych prostriedkov riadenia. Tak, aby bola pre zdravo mysliaceho človeka na Západe naša politika pochopiteľná a bolo úplne jasné, že hrozba čeloVEČNOSTI(a tak ľudstvu) nevychádza od nás, ale z Biblie a Talmudu.

My sa snažíme na všetkých prioritách riadenia túto hrozbu pohltiť (*anulovať) a pritom čeloVeČNOSŤ(čeloviečinu) zachovať.

A rozhlasové vysielanie, satelitná televízia a hlavne internet to umožňujú presvedčivým spôsobom všetkým vysvetliť. (*Akurát to tak veľa každodennej mravenčej práce stojí. No čím viac „mravcov" svoj vrodený potenciál naplní a sa dostatočne gramotne zapojí,..)

Mýtus o „impériu zla" vytváralo nadžidovské slobodomurárstvo 42 rokov (od r. 1945 do r. 1987). A to tak, že najprv samo toto „impérium" vytvorilo, keď Ruské impérium zničilo.

Aj Západ klamal sebe i nám 42 rokov (ako kedysi jeho kurátori-režiséri židom v období Sinajského putovania), síce naoko pravdivými čiastkovými faktami, avšak tradične z kontextu vytrhnutými, zakrývajúc tak objektívnu realitu(pravdu) o prebiehajúcich procesoch(dejoch) a ich riadení.

Touto manipuláciou síce aj získal nejaké úspechy, vďaka čomu bolo možné v býv. ZSSR a Východnom Bloku uskutočniť tzv. perestrojku, vykradnúť ich a prijať šialené genocídne deformy podľa pripravených receptov(smrtiacich cock-tailov) americkej NSC[1] a ňou vyškolených osôb(poturčencov), spolu s užitočnými idiotmi, zneužitými deťmi a študentami

[1]Ktorá vyústila do štátneho krachu ZSSR a celkovej krízy SNŠ i Východného bloku, ako aj s ním ekonomicko-politicky prepojených suvenírnych štátov mimo neho.

*NSC(National security council – tzv. bezpečnostná rada USA – spolu s NSA – National security agency - hlavná spravodajská-špionážna agentúra, združujúca a koordinujúca všetky ostatné spravodajské agentúry USA, včítane CIA a jej operácii.) 95% jej operácii sú nemenej vražedné operácie studenovojenské = inFormačné. Podobne, ako sa 99% tzv. „hackingu" týka nie syntetických, ale priamo biologických systémov, t.j., hacking informačného poľa kolektívneho podvedomia cieľových skupín, zmena ich stereotypov myslenia, hodnotového systému atď. apod. Tzv. bežný internetový, čisto „počítačový" hacking tvorí len zlomok celkových operácii, nedosahujúc dlhodobo ani 1% rozpočtu. Internet je v tomto len dodatočný nástroj riadenia kultúry myslenia a je primárne využívaný úplne inak. Obraz zlomyseľných „hackerov" jednotlivcov a skupín, ako nejakých poloautistických psychotických magorov, sediacich v pivnici v tme a babrajúcich sa v strojovom kóde, kradnúc peniaze z kont, fotky a súkromné dáta, vydierajúc a zosmiešňujúc svoje obete, je dlhodobo posledné desaťročia systematicky formovaný v mysliach obetí. Následne je tento obraz ďalej ako polotovar vo fabrike profeSionálne presstitútkami v médiách prifarbovaný a nafukovaný ako ďalší pseudonáboženský príbeh a rozpráva sa o ňom toľko preto, aby klasicky pomohol zatieniť dlhodobo absolútne dominantnú časť operačnej činnosti spravodajských služieb nielen štátnych, ale hlavne mocnejších nadnárodných – súkromných. Viď na tému aj porovnanie metód propagandy nemecko-nacistickej UFA a princípy politickej organizácie Holyvúdú. (pozn. prekl.)

a použitými, prípadne cielene za tým účelom neraz i masovo z nápravnovýchovných nie len u nás prepustenými bežnými kriminálnikmi.

My nemáme dôvod klamať, môžeme povedať celú odbornú PRAVDU O PROCESOCH A ICH RIADENÍ. A aby nevznikalo pokušenie umlčať nám démonkraticky ústa vojenskou silou, musíme mať presvedčivé argumenty **aj** na úrovni 5 – 6 priority univerzálnych nástrojov riadenia a nie iba svetonázorovú prevahu.

Alexander Nevský povedal na túto tému podľa tradície nasledovné:

„*Nie v sile je Boh, ale v pravde*“.

Povedal to však, keď sa v smrteľnom nebezpečenstve pre krajinu a jej národy(pred ďalším z útokov Západu), obracal k Vojenskej sile Ruska.

Pretože ona bola SILOU, SILOU PRAVOU.

Čo sa týka Ruska, malo by byť úlohou jeho vojenského priemyslu nasledovné:

Udržiavať dostatočne vysoký vojenský rejting krajiny dovtedy, kým nepríde ku zmene koncepcie na novú, pri ktorej bude vykorenený zdroj vojen už na úrovni **svetonázoru** ako takého (t.j., v rámci najvyšších kategórii univerzálnych prostriedkov riadenia).

2. VOJENSKÁ VEDA

Ozbrojené sily sú rozvíjané v súlade s doporučeniami vojenských vedecko-výskumných ustanovizní. V súlade s ich doporučeniami sú vytvárané a zavádzané do služby aj jednotlivé vzory vojenskej techniky pre všetky druhy vojsk a typy Ozbrojených síl.

Z toho vyplýva, že krátenie prostriedkov na obranu sa musí vojenskej vedy týkať až na poslednom mieste. Ak sa krátenia vojenského rozpočtu začnú obmedzovaním vojenskej vedy a každoročne sa majú prehodnocovať personálne stavy vojenských vedecko-výskumných ústavov, tak bude vedecko-výskumná práca paralyzovaná. Následne, ak v budúcnosti vznikne nevyhnutný dopyt po ich výsledkoch, tak žiadne výsledky, žiadne funkčné návrhy riešení problémov proste nebudú.

Presne to sa udialo aj počas sovietsko-fínskeho konfliktu v r.1939-1940 (spor o nevyhnutné kľúčové bezpečnostné pásmo okolo vtedajšieho Leningradu).

V OBDOBÍ PERESTROJKY A DEFORIEM V ´90 ROKOCH 20. STOR. SA ZASA KOLABORANTI KAŽDOROČNE ZAOBERALI PRESKUPOVANÍM A REORGANIZÁCIOU VÝSKUMNÝCH A VÝVOJOVÝCH INŠTITÚCIÍ MINISTERSTVA OBRANY BÝV. ZSSR.

Upozornenia na nebezpečenstvo vplyvu machinácii tohto typu na mieru obranyschopnosť krajiny, vtedajšie najvyššie štátne vedenie úporne ignorovalo.

Admirál P.S. Nachimov[1] učil mládež, že „najdôležitejším motorom na lodi je námorník“, na pleciach ktorého leží hlavná ťarcha služby. A ak sa velenie stará a zaujíma o námorníka, námorník prejavuje záujem o služobné povinnosti.

[1] Ruský námorný veliteľ (1802 - 1855), ktorý porazil tureckú flotilu pri Sinope v rusko-tureckej vojne v r.1853 a bol smrteľne zranený britským ostreľovačom počas obrany Sevastopoľu pri jednej z inváziii spojených európskych armád v r. 1854-1855 (tzv. Krymská vojna). (pozn. prekl.)

Vo vedecko-výskumnom inštitúte[1] je hlavným motorom vedecký pracovník. Preto je starostlivosť o kvalitu vedeckých výskumov predovšetkým starostlivosťou o vytváranie takých podmienok pre vedeckých pracovníkov, ktoré prirodzene motivujú k vedecko-výskumnej činnosti. Vedecký pracovník musí študovať čo najviac domácej i zahraničnej (včítane odcudzenej[2]) vedecko-technickej literatúry, premýšľať o prečítanom a posúvať sa v chápaní problémov, ktoré pred ním stoja, stále ďalej. Tak aj v spôsoboch ich riešenia v súvislosti s problémami

a) danej téme výskumu a vývoja nadradenými(objemnejšími), ako aj
b) čiastkovými(parciálnymi), včítane rôznych drobných detailov.

Povinnosťou vedeckého pracovníka je popísať a narysovať jeden exemplár návrhu zadaného riešenia. Všetko ostatné sú úlohy jeho obsluhujúceho - technického a riadiaceho personálu.

Vo Vedecko-výskumných inštitútoch Východného bloku bol technický personál systematicky „likvidovaný“[3] v období tzv. „dobrovoľníctva“ a „stagnácie“.

Riadiaci personál, vypestovaný z úzkych a hlavne servilných špecialistov, považuje samých seba v drvivej väčšine za veľkých vedátorov, hoci viditeľne nezodpovedá funkciám ktoré zastáva. (Odkiaľ by sa inak vzali havárie ako Černobyľ, „Komsomolec“, a odkiaľ sa vzalo chronické vedecko-technické zaostávanie Východného bloku?).

O roli režimu „utajenia“ sme už v tejto práci písali v predchádzajúcich kapitolách.

Všade sa u nás proste vyskytuje nízka úroveň organizácie vedecko-výzkumných a projekčno-konštruktérskych prác, pri ktorej sa vedecký personál zaoberá všetkým možným[4], len nie vedecko-výzkumnou prácou.

A projekčno-konštruktérsky personál pracuje v zásade ako maliari grafov[5].

Tí istí, ktorí sa považujú za hlavných konštruktérov, sú v skutočnosti **dispečéri – prideľovači** rysovaco-výpočtových prác.

Celá veda a projektovanie tak neprebieha na základe

A) podpory systémom organizácie práce,
B) ale v neustálom boji s ním.

V súvislosti s vojenskou vedou a projektovaním je tu ešte jeden jav a tým je plná negramotnosť väčšiny vedecko-výskumného personálu ohľadom otázok

stratégie a operatívno-taktického umenia a

neznalosť bojových skúseností, nahromadených vlastnými i cudzími ozbrojenými silami.

Všetkých špecialistov, ktorí idú do vojenských Vedecko-výskumných inštitútov, je nevyhnutné cielene oboznamovať s otázkami vojenskej stratégie a operatívno-taktických schopností.

[1] A to sa týka nie len vedy vojenskej, ale akejkoľvek inej.

[2] Priemyslená a vojenská spionáž je reálne oddávna vykonávaná všade vo svete vo veľkom, Západ rozhodne nevynímajuc..mierne povedané, hoci propaganda a PR tzv. pseudoautorských práv tvrdí neraz dokonca aj opak.. (pozn. prekl.)

[3] Väčšina nadaných a šikovných ľudí bola skúpená Západom, ktorý si urval globálne právo tlačenia peňazí (síce silno zjednodušene, no podstatou správne povedané). A deje sa to prakticky doteraz. (pozn. prekl.)

[4] Hlavne stále absurdnejšími „papierovačkami“ (ktoré u nás zatiaľ dosiahli svoj vrchol v smutne známej tzv. bruselskej byrokracii a hlavne v súkromnom globálne-mafióznom korporáte), zvráteným slepými grantovými systémami a nútením k akoževedeckému publikovaniu v korporátnych korupčno-odborných periodikách, od ktorého sú tabuľkovo závislé honoráre nových „akademikov“. Tým smerom sa dnes žiaľ uberá aj EÚ a takmer celý Západ, prečo aj za Áziou reálne stále viac technologicky a už aj výskumovo zaostáva. (pozn. prekl.)

[5] V súčasnom lexikóne tomu termínu zodpovedá «plotter» - «veľkoformátová tlačiareň» (Poznámka z r. 2011)

Ak totiž nedisponujú žiadnymi predstavami o týchto kľúčových odborovo spoločných[1] otázkach, proste nemôžu správne riešiť čiastkové(parciálne) problémy v rámci celkového procesu vedecko-výskumných prác.

Všetci, ktorí idú pracovať do Vedecko-výskumných ústavoch Ministerstva obrany (VVÚ MO), t.j. tak vojenskí, ako aj civilní špecialisti, musia prejsť špeciálnym prípravným kurzom, skoncipovaným cieľavedome špeciálne pre personál VVÚ MO.

Preto je nevyhnutné vytvoriť výukové(školiace) stredisko[2] pre personál Vedecko-výskumných ústavov Ministerstva obrany pri akadémii Generálneho štábu, ako aj jeho (školiaceho strediska) oddelenia pri akadémiách jednotlivých typov vojsk.

Cez tento systém musia prejsť aj všetci špecialisti obranných odvetví priemyslu, ktorí môžu byť perspektívne povýšení do vedenia projektov vývoja nových vzorov vojenskej techniky a systémov výzbroje. Akýkoľvek čiastkový(parciálny) problém vývoja návrhu novej výzbroje môže byť správne riešený iba vtedy, ak má ten, kto ho rieši, správnu celkovú predstavu o

1) cieľoch a úlohách, ktoré stoja pred ozbrojenými silami,
2) vzájomnej súčinnosti jednotlivých druhov vojsk,
3) spôsobe používania vojenskej techniky a
4) možnom type poškodení danej techniky či už pri bežnom používaní, alebo pri jej bojovom nasadení.

Tomu je nevyhnutné vedcov naučiť.

Bez systému prípravy tohto typu sa čiastočne dalo žiť možno ešte tak v období rokov 1950 -1970, keď tí, ktorí pracovali vo vojenskej vede, SAMI Z OSOBNEJ SKÚSENOSTI poznali vojnu a pamätali si ju. Dnes je tu ale generácia, ktorá má predstavy o rozsiahlych bojových operáciách a rôznych druhov výzbroje, vychádzajúce maximálne tak z filmovým scenárov, ktoré sú veľmi ďaleko od reality, alebo sú proste úplne vymyslené.

Vojenská veda (Vedecko-výskumné inštitúcie a vojenské akadémie) potrebuje okrem zrušenia:

a) systému VAK (Vyšších atestačných komisii) a
b) čestných titulov Akadémie vied,

urgentne hlavne ešte jedno ďalšie opatrenie:

Zrušenie vojenských hodností pri vstupe príslušníka armády do oblasti vojenskej vedy.

Je to nevyhnutné z týchto dôvodov:

1) Po prvé: Ministerstvo obrany MO *na svojich vysokých školách* nepripravuje špecialistov v celom rade smerov a je nútené prijímať špecialistov, pripravovaných na civilných vysokých školách. V systéme vojenských vedecko–výskumných zariadení sa takíto občiansky špecialisti stávajú «galejníkmi»[3]. T.j., pracujú síce všetci zamestnanci, avšak služobne, kariérne postupujú nespravodlivo iba vojaci, čo civilov samozrejme silno demotivuje. Okrem toho dostávajú civilní zamestnanci ešte aj za tú istú prácu menej peňazí. Všetko to nevyhnutne vytvára v pracovných kolektívoch príslušné nezdravé nekonštruktívne(deštruktívne) vnútorné napätie a neoprávnene zužuje kádrovú(personálnu)

[1] Podstatou INTREDISCIPLINÁRNYCH – t.j., v danom svete špeciálneho(vojenského) vývoja a výskumu. (pozn. prekl.)

[2] Podobne, ako dlhodobé prípravné školiace stredisko poslancov, rôznych volených zástupcov a politikov, kde sa štandardne oboznámia so základnými mechanizmami riadenia a fungovania spoločnosti PRED ich nastúpením do funkcie. Viď predchádzajúce kapitoly KSB, týkajúce sa danej témy. (pozn. prekl.)

[3] „Obyčajnými robošmi“, „veslármi“ (pozn. prekl.)

základňu v oblasti riadenia vojenskej vedy. Je totiž nutné si pamätať, že veľké množstvo vzorov a typov výzbroje, ktoré mali v konečnom dôsledku silný vplyv na priebeh vojnových udalostí, boli vytvorené pri neformálnom postupe a pod vedením civilných špecialistov, pričom neraz vyslovene NAPRIEK názorom najvyšších vojenských autorít tej doby.
Napr.: a) Námorná, mínovo-torpédová výzbroj v Rusku a jej tvorcovia Jakobi a Alexandrovskij; b) systém centrálneho navádzania a riadenia námorného delostrelectva - inžinier Davidov; c) zariadenie na podvodné ukladanie mín – železničný technik Naliotov; Taktiež známe dejiny vzniku tankov T-34, lietadiel IL-2, TU-2, či diel ZIS-3, ktoré vznikli na základe iniciatívy občianskych špecialistov a vojenskými autoritami boli spočiatku zavrhované..
..A okrem toho je riadenie rovnorodého kolektívu jednoznačne jednoduchšie.

2) Po druhé: v prítomnosti generálskych výložiek „veľkých vedcov“ nadobúda totiž občas hodnota funkcie «sínus», definovaná na množine reálnych čísiel, niekedy aj hodnotu 3 alebo dokonca 4. Na rôznych školeniach je potom treba žiaľ najvyššiemu veleniu neraz vysvetľovať, že hodnota funkcie «sínus» v matematike nikdy nemôže dosiahnuť hodnotu vyššiu ako 1..
Spory tohto druhu sa následne žiaľ negatívne prejavujú ešte aj na povýšeniach (v hodnosti a tituloch), alebo ako ohľadom tejto tak starej témy napísal M.E. Saltykov–Ščedrin:
“Kto sa hodnostárov nebojí, ten povýšený nebude. Kto sa však bojí, ten všetko dostane, dokonca i s vyznamenaním, hoc by aj nikdy nebol na bojovom poli..“
Aby sa teda ulahodilo najvyššiemu veleniu, vytvorí sa abstraktno-teoretický protivník a z toho prístupu k vojenskej vede a výskumu vznikne potom vcelku reálna zbraň na boj proti tomuto abstraktno-teoretickému protivníkovi. T.j., sú vyvinuté zbrane, ako ťažký lietadlový krížnik „Kiev“, či atómová ponorka typu „Tajfún“, ktoré nie sú zrovna moc vhodné na nejaký odpor voči protivníkovi potenciálnemu a ešte menej vhodné na reálnu bojovú činnosť[1]. Aj snaha o dostatočne rýchle získanie, v danom systéme aj z finančných dôvodov tak potrebných vojenských hodností a čestných vyznamenaní, zohrala v objavení sa týchto a ďalších technických mrzákov, taktiež svoju rolu. Nech vojenskí vedci vedu robia pekne v zálohe[2], a hodnosti budú dostávať taktiež v zálohe (*čím sa problém do nemalej miery sám vyrieši).

3) Po tretie: z bežných útvarov tak prídu ľudia do výskumu len za vedou, nie za hodnosťami. Služba vo Vedecko-výskumných ústavoch totiž dnes umožňuje dopracovať sa do hodnosti podplukovníka (menej chápavým) a všetkým ostatným do hodnosti plukovníka. Pričom bez stresov zo všemožných cvičných a bojových poplachov, bez krízových situácií s mužstvom a technikou, pri dvoch voľných dňoch v týždni a 8 hodinovom pracovnom čase a potom, čo taký jav, ako je sabotáž, vyhlásili za neexistujúci, sa v podstate stalo možným nebyť zodpovedným v podstate za nič..

[1] V Sýrii išlo v r. 2016 a 2017 o vyslovene núdzové použitie ŤLK(ru: TAKR) a výsmech propagandy západných médií voči nasadenému ťažkému lietadlovému krížniku Admirál Kuznecov bol žiaľ sčasti vo viacerých parametroch naozaj skôr oprávnený a to napriek tomu, že svoju misiu (v neposlednom rade vďaka politickým krokom istých osôb) v podstate splnil. (pozn. prekl.)
[2] Z vojenskej terminológie – „mimo aktívnej služby“, t.j. na dotyčné osoby sa vzťahujú iné zákony, právomoci a povinnosti. (pozn. prekl.)

Pre vedu má rozhodujúci význam personalistika, t.j. zabezpečenie ľudskými zdrojmi (eng. „HR“).

V armáde je dnes veda v podstate ulieváreň a je v nej neoprávnene veľa príbuzných a príbuzných priateľov z vyššieho velenia. Tento problém taktiež reálne zužuje personálnu bázu vedy a prevracia ju na mafiózno-klanový systém, tvoriaci zlo už zo svojej podstaty. Preto sú potrebné jasné rámcové opatrenia, za porušenie ktorých musia byť vinníci demobilizovaní a odstavení zo systému riadenia Ministerstva obrany ako takého, ale hlavne samotnej Vedeckej sekcie Ministerstva obrany.

Vo vojenskej vede musí byť používaný jednotný systém informačnej bezpečnosti[1]. Predovšetkým je potrebné zbaviť sa potenciálnych sionistických prominentov na vedúcich pozíciách hlavne tam, kde v takticko-technických parametroch jednotlivých vzorov vojenskej techniky zaostáva daná krajina za NATO[2]. Človek, ktorý je znepokojený viac problémami Izraelu a „DiaSpóry“ internacistov v iných krajinách, ako blahobytom krajiny, v ktorej slúži, je pre danú krajinu potenciálne nebezpečný bez ohľadu na to, či je sionacistom[3] vedomým, alebo podvedomým. Židovská vrstva musí byť v týchto oblastiach administratívnym postupom nevyhnutne zmenšená na celoštátnu priemernú percentuálnu úroveň zastúpenia v populácii.

3. INFRAŠTRUKTÚRA ZÁKLADNÍ A SERVISNÁ OBSLUHA

Ak nebudeme skúmať bleskové vojny, ale všímať si ozbrojený odpor, podobný veľkej bitke na Ugre (r. 1480 a zvrhnutie tzv. mongolo-tatárskeho jarma), tak potenciálny úspech je definovaný predovšetkým rozvinutosťou infraštruktúry základní a servisnej obsluhy. Všetko je to bezpochýb veľmi prácna výbava, ale efektivita investície do nich sa môže podstatne zvýšiť, keď sa už pri zadaní vypracovania takých objektov, ako sú cesty, letiská a opravárenské podniky, plánuje ich využitie nie len za účelom obrany, ale súčasne aj pre iné potreby národného hospodárstva..

[1] Viď predchádzajúce kapitoly tejto publikácie, týkajúce sa informačnej bezpečnosti, jednotlivých režimov utajenia, špionáže, devastačnej informačnej sabotáže a dezinformácie podrobnejšie. (pozn. prekl.)

[2] ako momentálne najmocnejším hráčom na vojnovom poli (pozn. prekl.)

[3] Ako sme v predchádzajúcich kapitolách neraz uviedli, je treba rozlišovať

B) sionacistov (resp. židofašistov) a ich rôzne okultné politicko-ekonomické mafiózne odnože, od

A) zástancov pôvodného, hlboko humánneho judaizmu (do veĺkej miery pokračovateľa Atonizmu – 1.štátneho – oficiálneho monoteizmu, zriadeného počas 18.dynastie v Egypte – cca.1330 B.C.).

T.j., pôvodný judaizmus nevyznával rasisticko-nacistické myšlienky nadradenosti jedného národa nad ostatnými – teda že židia majú metódami informačnej vojny vládnuť svetu a podobné protofašistické ideológie, prejavujúce sa v niektorých formách dnešného sionacizmu, podstatu myšlienok ktorého prebral neskôr nacizmus nemecký. Nositelia pôvodného „judaizmu“ mali pravdepodobne niesť ostatným národom úplne iné myšlienky č(e)lov(i)ečiny.. (pozn. prekl.)

Ešte sa nikomu nepodarilo trvalo zabezpečiť stabilne vysokú úroveň bojovej prípravy a bojaschopnosti útvarov, ak sa pri tom neopieral o infraštruktúru základní a servisnej obsluhy. Pred trvalým umiestnením armádnych a námorných jednotiek v ľubovoľnej oblasti je nevyhnutné najprv vytvoriť pre nich príslušnú infraštruktúru základní. Práve tento základný tisícročia platný vojenský princíp bol napr. v býv. ZSSR v chruščovovsko-brežnevovoskom období po celé desaťročia narušovaný tak na Ďalekom Východe ako aj na strategickom Severe. Preto sa aj obnova nevyhnutnej obranyschopnosti tejto krajiny v daných oblastiach musí začať vytvorením infraštruktúry základní a servisnej obsluhy a robiť to pri tom tak, aby boli jednotlivé prvky tejto infraštruktúry využívané aj pre spoločensko-ekonomický rozvoj týchto regiónov.

4. VÝZBROJ A VOJENSKÁ TECHNIKA.

Či sa to už „jastrabom“, či naivno-militantným „pacifistom“(ľudovo s prepáčením tzv. „dobroserom“) páči alebo nie, tak vojenské súperenie býv. ZSSR(dnes Ruska) a NATO je realita globálneho dejinného procesu koncentrácie moci.

Toto súperenie nevzniklo v priebehu jedného dňa a nebolo dokonca ani predurčené 20. storočím, ale priebehom samotného procesu a preto aj nemôže zmiznúť proste zo dňa na deň.

Súperenie sa skončí buď dôsledkom

zničenia a zotročenia národov Východu siono-internacizmom (varianta celoplanetárneho inferna hrôzy bez konca, aká je popísaná napr. v románe „Hodina býka“ od I.A. Jefremova), alebo ako

výmena internacistickej globálnej koncepcie za koncepciu anti-davo-„elitárnu“,

alebo aj ako dôsledok globálnej katastrofy.

Prvá varianta je pre národy planéty z principu neprijateľná, hoci samozvanej „elite“ vyhovuje a posledná varianta nie je prijateľná pre nikoho, okrem tých, ktorí uvažujú štýlom „*a po nás potopa*“[1]. Aby sa všetko toto nezavŕšilo katastrofou, treba k vojenskému súpereniu a k neduhom pri budovaní ozbrojených síl pristupovať bez hystérie. O to viac, že všetky vojenské problémy môžu byť vyriešené až po zjednotení národov aspoň hlavných štátov a ich zoskupení na princípe(„platforme“) otvorene deklarovanej anti-davo-„elitárnej“ konceptuálnej úrovne, pri vedomej globálnej zodpovednosti všetkých.

Proces **<u>vojenského súperenia</u>**, rovnako ako všetky ďalšie PROCESY v prírode a spoločnosti, sú podmienené objektívnym vývojom ďalších procesov, ktoré sú mu hierarchicky nadradené, alebo sú jeho súčasťou.

A) Môže to byť proces stabilný a vtedy je mier;

B) Ak nebude stabilný, bude vojna.

[1] t.j., ultraliberalistický egocentrizmus (falošne nazývaný aj iinDiviDualizmom), vyjadrený v ich hesle „*Ži tu a teraz*“ so zamlčaným „ ..a na budúcnosť nehľaď, z minulosti sa nepoučiac“.

T.j., na rozlíšenie voči gramotnému ľudskému mysleniu, vyjadrenému v hesle: „*Žijeme stále*“ (= „*Konáme tu a teraz, poučený minulosťou, hľadiac do budúcnosti*“), ktoré symbolizuje živé-dejové (procesné), nie mŕtve-statické, stavové myslenie. (pozn. prekl.)

Výraz „*Ak chceš mier, pripravuj sa na vojnu*“, pozná ešte z detstva asi každý a stále si väčšina ľudí myslí, že to je prvým princípom mierového spolunažívania[2].

Avšak z pohľadu celkového významu ide až o TRETÍ princíp podpory mieru pri obrane voči DAVO-„ELITÁRNEMU“ SPOLOČENSKÉMU SYSTÉMU.

Známy bol už antickým Rimanom. No samotný Rím bol davo-„elitárnym“ a preto tam bol tento princíp nie druhý ale prvý.

A dokiaľ i pretrváva na prvom mieste vo vektore cieľov **riadenia globálneho dejového procesu koncentrácie moci,**

a) **budú** pretrvávať aj preteky v zbrojení;
b) **bude** existovať štatistická predurčenosť straty stability procesu vojenského súperenia;
c) **bude** sa vždy niekto snažiť umelo narúšať túto stabilitu tak, ako to robilo sionistické(*sionacistické) slobodomurárstvo v priebehu stáročí.

DRUHÝM princípom vyzerá byť:

“*Ak chceš mier, zaraď(integruj[2]) nepriateľa do koncepcie svojho rozvoja a agresiu vykonávaj metódami kultúrnej spolupráce*”.

Na tomto algoritme spočíva už po stáročia moc nadžidovského prediktora a „slobodo“murárstva. Poznajú ho tí, ktorí sú do ich tajomstiev zasvätení, ale pre stádo davu akože „neexistuje“[3].

PRVÝM princípom však vyzerá byť nasledovné:

*“Ak chceš mier, podomieľaj(odstraňuj) davo-“elitárne” spoločenské usporiadanie u seba, aj u tvojho **aktuálneho** potenciálneho protivníka; zaoberaj sa PREVENTÍVNYM integrovaním*”.

Tieto tri princípy vytvárajú vzájomne vložený celok procesov;

tretí je vložený v druhom;

a spolu sú súčasťou prvého;

Avšak tretí princíp, popísaný algoritmom «ak chceš mier, tak na vojnu sa chystaj» aj tak nevyhnutne svoju úlohu zohráva..[4]

---

[2] Preto mnohí starší a skúsenejší i u nás, napriek všetkým nedostatkom slovenskej a českej armády, tak ťažko niesli jej demontáž v ´90 rokoch 20.stor. a taktiež zrušenie základnej vojenskej služby, ktorá sa mala skôr upraviť, optimalizovať, ale nie komplet zrušiť. Jej nevyhnutné obnovenie (ak chce štát a jeho národy v danej situácii prežiť) v nejakej forme bude takto žiaľ trochu komplikovanejšie, hoci aj ono nesie potenciálne so sebou niektoré výhody menšieho zaťaženia chybami minulosti a to napriek škodám z čiastočnej straty **kontinuity** (skúseností) rozvoja ozbrojených síl.. (pozn. prekl.)

[2] Začleň. Ide v podstate o ego-centrické(negatívne) zneužitie časti princípov riadenia metódou preventívnej integrácie, resp. predikčného začleňovania(=alebo predchádzajúceho vpisovania), ktorá je detailnejšie popísaná v DVTR kap.13.7 - Obnova riadenia supersystému ako jediného celku. (pozn. prekl.)

[3] T.j., kto o ňom začal verejne odborne hovoriť, bol zosmiešňovaný, by-pasovo prenasledovaný (za iné fiktívne činy), vydieraný, občas i proste perifériou sionacistov zavraždený s následnou denuciáciou jeho i rodiny,.. či neskôr označovaný za „konšpirátora“.

Pričom lat. tzv. con-spirare (po slovensky sprisahanie), je odvekou politikou kuloárov, reálnej zákulisnej politiky, keď nemôže ľudu-obeti otvorene deklarovať, ako ho chce zasa podviesť, okradnúť a zotročiť, prečo vyhlási spravidla opak, nejaký propagandistický eufemizmus apod., pripravený tímami kolaborujúcich psychológov.

Ľudový vtip, anekdota dnešnej doby (na motívy známeho českého filmu „Pelíšky“) na danú tému hovorí: „Aký je rozdiel medzi konšpiráciou a realitou? – Rok, maximálne dva“. (pozn. prekl.)

[4] Ako fyzická ochrana. Zabezpečenie obrany fyzického nosiča našej existencie – tela a jeho potrieb. (pozn. prekl.)

Preto je potrebné udržiavať dve vývojové vetvy(línie) výzbroje, rozvíjané s časovým(frekvenčným) posuvom jednej od druhej na 50% vyčerpania(využitia) ich modernizačného potenciálu. Proste, aby bolo možné byť stále na dostatočne KVALITNEJ vedecko-technickej úrovni, a u potenciálneho agresora tak nemohlo vzniknúť presvedčenie, že môže uspieť v nejakej bleskovej vojne(okamžitom masívnom útoku).

Kvalitatívne charakteristiky

a) bojového využitia a

b) technológii výroby zbraní[1]

prevažujú(dominujú) nad ostatnými charakteristikami výzbroje.

Vytváranie ľubovoľnej techniky, teda aj vojenskej, taktiež podlieha Plnej funkcii riadenia, na začiatku ktorej je KONCEPTUÁLNA ČINNOSŤ so všetkými, z takéhoto tvrdenia vyplývajúcimi dôsledkami, vrátane tandemového princípu riadenia a riešenia v podstate akýchkoľvek vážnejších otázok[2].

Priemysel musí byť pripravený k hromadnému zvýšeniu produkcie nových vzorov(typov) techniky, aby mal potenciálny protivník istotu, že vojna, ktorú by plánoval, bude zdĺhavá. Spektrum vzorov a typov výzbroje nemôže byť horšie, ako majú potenciálni protivníci.

Štruktúra ozbrojených síl a organizácia bojovej poohotovosti musí potenciálnemu protivníkovi ukázať, že v prípade, ak by podnikol útok veľkého rozsahu ako prvý, nebude schopný ubrániť sa pred škodami z odvetného úderu tak, aby boli pre neho prijateľné.

Akákoľvek krajina, alebo zoskupenie krajín, ak chce pomýšľať(ašpirovať) na zvrchovanosť a tak na samo-s-právu, musí mať[3]:

a) pozemné vojská všeobecného použitia a letectvo;
b) vojenské námorníctvo s lietadlovými loďami[4];
c) vojská protiraketovej a protilietadlovej (PRO/PVO) ochrany krajiny;
d) jednotný(integrovaný) kozmicko-námorno-letecký systém analýzy situácie, riadenia a určovania cieľov;
e) konkrétne strategické prostriedky(systémy) ničenia objektov na území potenciálneho nepriateľa v rámci útvarov tak vojenského námorníctva, ako aj letectva a pozemných vojsk.

[1] Hlavne rýchlosti a kvality výroby, nie len ergonómie(praktičnosti, spomínanej kvalitatívnosti využitia, utilizácie). (pozn. prekl.)

[2] Problémov-výziev-príležitostí (pozn. prekl.)

[3] Menšie krajiny, hlavne tie, ktoré majú pri aktuálnej miere technologizácie počet obyvateľstva nižší, ako 10 000 000, by sa v rámci svojich možností mali sústrediť viac na individuálne bojové systémy a výcvik, koordináciu v skupine a partizánsky spôsob boja v prírode a meste, základy práce s výbušninami atď. apod. Jeho súčasťou je všeobecná základná telesná a metodická bojová príprava čo najširšej vrstvy populácie, ideálne včítane žien. Motiváciou môžu byť rôzne štátne benefity zdravotné, fondu bývania, bezúročných, či nenávratných mladomanželských pôžičiek, penzie, atď.. Súčasťou je kontrolovaný prístup širokých vrstiev populácie k rozsiahlemu systému skladov potravín(v duálnej koordinácii s civilom), munície a ručných zbraní, včítane automatických, protitankových, protilietadlových, atď.. s primeraným množstvom dopravnej a obrnenej techniky. Príslušné zložky armády by mali byť vycvičené aj v klasickom PRO/PVO, ideálne v koordinácii so susednými, resp. spriatelenými štátmi. Tak aj pri zvážení obmedzeného kontingentu letectva. V prípade pobrežia adekvátne neveľké efektívne námorníctvo.

Základným odstrašujúcim prvkom voči útoku potenciálneho nepriateľa ale zostáva gramotné, odhodlané a kvalitne vyzbrojené obyvateľstvo, garantujúce aj v prípade obsadenia krajiny, pre útočníka dlhodobé a neprijateľné straty. (pozn. prekl.)

[4] Napriek čiastočne sa meniacej situácii ohľadom diaľkových vysokopresných hypersonických rakiet a iných podobných technológii, majú zväzy lietadlových lodí stále ešte svoje strategické bojové opodstatnenie. (pozn. prekl.)

V súvislosti so súčasným stavom to napr. u Ruska znamená:

1) nevyhnutnosť prekonania zaostalosti Ruska v kvalite maskovania ponoriek(hlavne akustického);
2) zmysluplnosť výstavby plnohodnotných atómových lietadlových lodí s výtlakom nie menším ako 95 000 a s katapultovým systémom štartovania lietadiel;
3) rozmiestnenie drvivej väčšiny jadrových náloží na mobilných odpaľovacích zariadeniach (automobily, vlaky, civilné lode, lietadlá atď.);
4) vytvorenie protiraketovej a protilietadlovej PRO/PVO obrany územia;
5) vytvorenie systému neutralizácie prostriedkov tzv. SOI (Strategickej Obrannej Iniciatívy[1]) SDI USA, pretože potreba SOI je z pohľadu USA vyvolaná ich obavami ohľadom účinnosti ich prvého úderu(útoku), ktorý musí byť podľa ich názoru nutne odzbrojujúcim[2].

Môže prichádzať k zaostávaniu.
Pričom je
A) zaostávanie v kvalitatívnych parametroch vojenskej techniky nebezpečnejšie ako
B) zaostávanie v parametroch kvantitatívnych.
Podobne je aj nebezpečnejšie zaostávanie v
A) oblasti prostriedkov riadenia vojsk, ako
B) zaostávanie v prostriedkoch analýzy situácie a určovania cieľov,
čo je jasne vidieť aj na vyššie v texte spomínaných príkladoch situácie prevládajúcej v a) Pozemných vojskách a b) Vojenskom Námorníctve ZSSR ku dňu 22.06.1941. (Vojenské námorníctvo malo v tej dobe v metódach riadenia nad Armádou-pozemnými vojskami proste prevahu.)

Ďalej: Zaostávanie v
1) prostriedkoch analýzy situácie a zameriavania cieľov je zasa nebezpečnejšie ako
2) zaostávanie v technológiách a množstve zbraňových systémoch ako takých.
Tento fakt sa jasne prejavil na príklade:

a) víťazstiev sovietskeho delostrelectva vo vzájomných protibatériových bojoch. Uvedené víťazstvá boli možné vďaka prevahe ZSSR nad Hitlerovským Nemeckom a Japonskom v oblasti akustickej metrológie[3];
b) zničením talianskych krížnikov „Pola“, „Zara“, „Fiume“ v nočných bojoch, keďže nemali rádiolokátory (radary), a radovej ťažkej bojovej lode „Scharnhorst“, ktorá oň prišla pri prvom zásahu;
c) neschopnosti vyslať v noci na cieľ stíhačky protivzdušnej obrany, ktoré nemajú systém navádzania na cieľ radarom apod.

[1] SDI — Strategic Defense Initiative, známa aj ako „Star Wars“ (Hviezdne vojny), vyhlásená prezidentom R. Reaganom v r.1983 (presnejšie jeho poradcami, keďže o i zostal iba holýývúdúskym hercom.. cit. z jeho prezidentskej kampane: „hral som už kráľov i cisárov, zvladnem i prezidenta“) – dlhodobý vedecko-výskumný a testovaco-konštrukčný, fyzikálne na tú dobu nereálny program globálnej kozmickej dominancie USA a ochrany ich územia pred možným odvetným útokom. Program SDI bol používaný ako mýtus na psychické a ekonomicko-finančné zastrašovanie a programové zaťažovanie obranného priemyslu iných krajín hlavne Východného Bloku. K programu SDI sa postupne pridali ďalšie krajiny NATO a hlavne Veľká Británia. Táto Strategická „obranná“ iniciatíva predpokladala vykonávanie špecifických aktívnych operácii, včítane útoku. Niektoré časti technologických prvkov a zbrojných systémov tohto projektu však boli neskôr postupne aj reálne skonštruované. (pozn. prekl.)

[2] Natoľko devastačným, že nepriateľ už nebude schopný na neho zmysluplne odpovedať. (pozn. prekl.)

[3] schopnosti merania zvuku (pozn. prekl.)

Mimoriadne nebezpečenstvo predstavuje aj narušenie vyváženosti sily a prostriedkov. Hoci je obtiažne formalizovať(spresniť) tento jav dokonca aj v čase mieru, strašným spôsobom sa prejavuje v priebehu procesu bojovej činnosti v prípade prepuknutia ostrého konfliktu. Zvlášť hrozivé sú dôsledky tejto chyby disproporcionality, ak sa najvyššie velenie nechá neprimerane uniesť netradičnými „alternatívami“, ktoré sú väčšinou nebezpečné iba pre abstraktno-teoretického protivníka. Všetky novinky musia nájsť svoje systémové miesto v rámci celkovej štruktúry už zabehnutej a dlhodobo vytestovanej výzbroje, funkčne odskúšanej už v dobe, keď sa novinky ešte len objavili, a dopĺňať ju. Samozrejme, že sa zaužívané prostriedky obrany štátu majú v každom prípade zdokonaľovať pri zohľadňovaní možnosti objavenia sa nejakých technologických noviniek(inovácii). Avšak ich(zaužívaných zbraňových systémov) prípadná zámena a vyradenie sa môže uskutočňovať iba ako súčasť postupného procesu a nie skokovej zmeny (znehodnotenia) ako tomu býva pri vojenskej teórii[1].

Drvivá väčšina technológií, konštrukčných materiálov a doplnkov, má potenciálne podstatne širšie, ako len vojenské využitie. K projektovaniu vojenskej techniky sa treba preto správať ako k polygónu(cvičnému, resp. testovaciemu priestoru) vedecko-technických ideí (*inovácii) a snažiť sa o čo najširšie využitie dosiahnutých vedecko-technických výsledkov vo všetkých odvetviach národného hospodárstva[2]. Tak, aby boli normy a štandardy pre ich civilnú výrobu perspektívne vyššie ako pre výrobu vojenskú[3].

Vojenská technika, projektovaná na viac ako 15- ročné obdobie svojej služby, musí byť OD ZAČIATKU projektovaná na nasledovnom princípe:

Objekt musí byť konštrukčne uspôsobený na možnosť komplexnej modernizácie agregátno–modulovým spôsobom, aby bolo možné v priebehu celého obdobia jeho služby v ozbrojených silách udržiavať a podporovať jeho takticko-technické charakteristiky na uspokojivej úrovni.

Týka sa to predovšetkým lodí vojenského námorníctva, ťažkých bombardovacích a transportných lietadiel, obrnenej techniky a automobilov špeciálneho určenia.

Lode a lietadlá ne jedno použitie sú totiž v stave rozvrátiť akúkoľvek ekonomiku[4].

Hospodárnosť zabezpečenia obranyschopnosti môže byť bez zníženia kvality tejto obranyschopnosti realizovaná iba pomocou využívania technológií dvojakého určenia, konverziou štandardov (ich použiteľnosťou tak v armáde[5], ako aj v civile), projektovaním konštrukcie objektov s cieľom dlhodobej životnosti a perspektívy možnosti ich komplexnej modernizácie v procesoch cyklov ich nadimenzovanej životnosti.

[1] Vojenské teórie (doktríny.. 1. koncepcie, 2. stratégie a 3. taktiky) sa menia práve viac skokovo. Nová neraz prevracia naruby starú, lebo jej je šitá na mieru tak,aby porazila toho, kto takto mentálne zaostal.. V tom platí okrídlená fráza dejín: „Generáli sa neraz na starú(bývalú) vojnu pripravujú“ (pozn. prekl.)

[2] Ekonomiky. Etymológia z hel. „oiko-nomos“, οἶκος – *oikos*: dom, majetok, νόμος *nomos*: zákon; t.j., hospodárenie podľa zákonov, pravidiel. (pozn. prekl.)

[3] Ide o tzv. „konverziu štandardov“, zmenu, optimalizáciu, sprísnenie daných technických, hygienických atď. noriem. Pričom dnes je tomu neraz žiaľ skôr naopak. Viď „konzumné“, či „spotrebné“ veci v civile „na jedno použitie“.. ich nízka kvalita, všadeprítomné „kurvítka“, keď sa v podstate skoro všetko projektuje zámerne tak, aby sa to pomerne rýchlo vo vopred zvolenú(nadimenzovanú) dobu pokazilo a tak si ľudia museli kúpiť nový, ďalší produkt, preto brali úvery firmy i ľudia, boli tak ľahšie kontrolovateľní, vydierateľní, atď. apod. Viď princípy západnej spotrebnej davokracie. (pozn. prekl.)

[4] A životné prostredie takisto, čo sa aktuálne tak veľmi týka aj civilného sektoru nie len v automobilizme, ale prakticky v celom vyššie spomínanom nastavení výroby spotrebného tovaru. (pozn. prekl.)

[5] Odborne v „špeciále“ (pozn. prekl.)

Charakter projekovania armády na obranu krajiny(alebo skupiny krajín), ašpirujúcej na zvrchovanosť (resp. samo-s-právu), by sa mal prejavovať v počte vojakov pozemných vojsk, ktorý by nemal byť väčší, ako počet pozemných vojsk NATO[1] a susediacich krajín, na území ktorých sú postavené základne NATO a ich vojenské kontingety.[2]

V celkovom zložení jednotlivých častí Vojenského námorníctva býv. ZSSR sa jeho obranný charakter prejavoval neprítomnosťou systému zabezpečenia **strategického** výsadku na neupravený bránený breh. Neznamená to ale, že by Vojenské námorníctvo výsadkové jednotky rozvíjať nemalo, avšak ich početný stav by nemal byť taký, aby ohrozoval pozemné vojská USA, Kanady a susedov na Ďalekom východe..

Oslobodenie sa od vlastných jadrových zbraní je možné potenciálne vykonať iba na príslušnej etape procesu skonštruovania a demonštrovania efektívnosti vysokopresných nejadrových bojových prostriedkov, použiteľných na veľké vzdialenosti[3].

Vojensko-technická politika má byť zrkadlom s účelom odrazenia útoku zbrojných systémov NATO, pričom treba NATO vysvetliť, že «nemožno sa na zrkadlo hnevať, keď krivá je tvár»[4]. Vojenské velenie NATO by sa malo začať zaoberať globálnou sociológiou a potom sa budú môcť otvoriť aj dvere k reálnemu odzbrojeniu. Ak by sme analyzovali literatúru, ktorá vyšla spod pera vojenských veliteľov a stratégov NATO, zistili by sme, že horúca vojna, vojenská konfrontácia a prechody z jedného stavu do druhého, ich zaujímajú takmer výlučne separátne, vytrhnuté z celkového kontextu globálnych dejov. Ich vzťah k týmto problémom je rovnako nezúčastnený(ignorantský) voči reálne prebiehajúcemu historickému procesu ľudského života, ako v šachovej literatúre:

biely začína… a vyhráva, alebo prehráva?

A my máme hrať čiernymi alebo bielymi?

1) Ak ťaháme čiernymi, je to takto;
2) a ak bielymi, je to zasa tak.

Ak sú ale všetci šedí? Ako sa má potom hrať? Podľa akých pravidiel?

Príchod jadrových zbraní na scénu v podstate okrem iného spôsobil, že všetkých reálne zrovnalo po tejto stránke do jedného šedého davu:

A) doterajší dav, B) "elitu", i C) nadžidovských pseudožrecov.

Vojenskí činitelia býv.ZSSR boli v tomto ohľade na tom o niečo lepšie, pretože ich tvrdenia o agresivite Západu voči Rusku (resp. ZSSR) potvrdzuje historická prax rokov 1604 - 1613, 1812 a 1941. Preto často[5] lepšie chápu, že vojny (a hlavne procesy vedúce k ich príčinám) vznikajú mimo armád[6].

[1] ako globálne najsilnejšieho vojenského zoskupenia (pozn. prekl.)

[2] Tzv. neutralita nejakého štátu je garantovaná buď:

A) takto dimenzovanou armádou,

B) vojenskými garanciami veľmocí, alebo

C) globálneho kapitálu (ako v prípade Švajčiarska) – primárnej nadnárodnej súkromnej mafie,

svojimi finančno-logistickými prostriedkami ďaleko prevyšujúcej možnosti akejkoľvek krajiny, alebo zoskupenia krajín. (pozn. prekl.)

[3] To s a v súčasnosti už čiastočne aj deje.. (pozn. prekl.)

[4] O.i. parafráza Oscara Wilda v jeho diele „Dorian Grey" (pozn. prekl.)

[5] No nie vždy a aj na Západe sú špecialisti, ktorí to dostatočne dobre chápu. Základný princíp ale pravdepodobne viac-menej sedí. (pozn. prekl.)

[6] Mimo oblasti čisto vojenských záležitostí. Pr. z definíci pojmu vojna: „Vojna je pokračovaním politiky (*presadzovania nejakých záujmov) inými prostriedkami", „Vojna je komplex opatrení, zameraných na ovládnutie cudzích energetických, prírodných a ľudských zdrojov", atď. apod. (pozn. prekl.)

V tejto hre niet pravidiel a preto ju proste treba prestať hrať a hotovo.

Treba žiť a nie živoriť (*a drahocenné obmedzené zdroje planéty na samozničujúce hlúposti tratiť).

V rámci procesu vojenského súperenia a zastrašovania je jednoducho nemožné nájsť kľúč k mieru. Pre anglicky hovoriacich (nehovoria všetci slovensky, česky, či rusky :) musia tak platiť obe slová: **"peace** a *world"* nerozlučne naraz.

V ruštine existuje totiž pre oba javy[1] jeden pojem:

МИР – čítaj „MIR" (mier i svet je jedno a to isté).

V slovenčine a češtine ide zasa jednotný koreň tohto spoločného slova ešte o úroveň ďalej:

MIER a MIERA[2],

MÍR a MÍRA.

5. PERSONÁL (ĽUDSKÉ ZDROJE).

V tomto prípade ide hlavne o veliteľský zbor a nižšie hodnosti.

Pritom sú tzv. „nižšie hodnosti" pomerne presným pojmom.. [3]

Nižšie hodnosti prejavovali v dejinách spravidla veľké hrdinstvo a svojou krvou platili za trestuhodnú (*resp. kriminálnu) otrockú slepú po-slušnosť vyššieho velenia a trestuhodnú (*resp. kriminálnu) neodbornosť a pochybenia vedúcich predstaviteľov štátu vo vojenských otázkach.

Nižšie hodnosti však v tomto konkrétnom kontexte nemožno interpretovať ako hodnosti nízke, v zmysle menej vhodné, menej zodpovedné, či dokonca **morálne pochybné**, ako sa to poniektorí napr. snažili intepretovať napr. Rusku po roku 1917, ale ako fundament(základ) ozbrojených síl.

Vojny totiž nevyhrával vojak, ako sa to zasa snažili poniektorí tvrdiť v post-Stalinskom období, ale národ ako celok. T.j., riadenie tylu(zázemia[4]) i frontu štátom(spoloČnosťou), riadenie(administratíva) podnikov národného hospodárstva, veliteľský zbor a nižšie hodnosti Armády, Vzdušných síl i Vojenského námorníctva.

Aj tieto nižšie hodnosti môžu vyhrať vojnu iba vďaka tým zbraniam, ktoré im dodá tyl a iba vďaka tým znalostiam a návykom, ktoré im dá rodina, škola a veliteľský zbor.

Bez toho je mužstvo (v zmysle nižších hodností) iba dav-stádo odsúdené na porážku(jatky)[5].

Pretože je vojenské umenie odvetvím kultúry, musí aj základná vojenská (branná) výchova začínať už v škole. Rozhodnutia „suverénnych" kecálkov o likvidácii brannej výchovy na školách

[1] Stavy-deje-procesy (pozn. prekl.)

[2] Či je ešte ďalej v rozšírenej etymológii: poznanie = chápanie; MI-JE-RA, mám svetlo, chápem, atď. apod., ak by sme išli na ďalšie, hlbšie, z hľadiska rozvoja kultúry myslenia spoloČnosti zatiaľ ešte vzdialenejšie úrovne.. a mnohé i staro-nové.. (pozn. prekl.)

[3] V neposlednom rade i z pohľadu rastúcej evolučnej nutnosti(motivácie) k všeobecnej gramotnosti v oblasti riadenia, ako esenciálneho parametra prežitia ľubovoľnej spoločnosti, národa, komunity. Za ňou na ďalšej etape rozvoja funkčnej a celkovo objektívne perspektívnej spoloČnosti, nasleduje cielené konštruovanie kolektívneho intelektu ako spoločného jednotného rôznorodého mentálneho organizmu. Viď „Kolektív jedinečných". (pozn. prekl.)

[4] Fabrík, poľnohospodárstva, energetiky, atď. (pozn. prekl.)

[5] V priebehu operácií v Čečensku po roku 1994 sa o tom mohli presvedčiť všetci.

Vojne s Gruzínskom v roku 2008 sa venuje jedna z častí analytickej publikácie „Znamenia rozhrania epôch" zo seriálu „O aktuálnej situácii" č. 8(80), z roku 2008.

boli trestuhodne[1] nezodpovedné. Samotná Telesná výchova (i niektoré ďalšie predmety) by mala zahrňovať úlohy, ktoré sú súčasťou procesu základnej vojenskej prípravy[2], nehovoriac už o tom, že by „hodiny telocviku“ mali byť každodenné[3], aby ich celkovým cieľom mohla byť výchova fyzicky zdravej generácie(pokolenia).

Napr. v Rusku by bolo potrebné znovuobnovenie systému Suvorovských a Nachymovských vojenských učilíšť (*V ČSSR boli ich obdobou tzv. Žižkove stredné školy s maturitou[4] - pozn. prekl.), kde by sa výchova po ukončení 1. stupňa ZŠ začínala vo veku 10 rokov. Bolo by potrebné, aby boli pri rozvíjaní uvedeného systému tieto učilištia napr. v prípade Ruska spôsobom života a úrovňou vzdelávania bližšie skôr k cárskemu lýceu ako k burse[5]. Preto je pri budovaní takéhoto systému potrebné dbať viac na KVALITATÍVNE charakteristiky uvedených zariadení, ako sa hnať primárne za rastom ich počtu, nepodporovaného personálom(kádrovou základňou) kvalitných, dušou i vedomosťami štedrých vychovávateľov, učiteľov a prednášajúcich.

Je neprípustné nútiť absolventov týchto škôl, aby povinne pokračovali v štúdiu na Vojenských vysokých školách. Primárnym cieľom vzdelávania na týchto stredných školách by totiž malo byť osvojenie si spôsobu myslenia s globálnou úrovňou zodpovednosti za výsledky svojej činnosti. Ohraničenosť zdrojov, potrebných na zdokonaľovanie sa, si po prehraní danej bitky v rámci studenej vojny (a tak dočasnej takmer úplnej straty kontroly nad prakticky všetkými odvetviami procesu integrácie a špecializácie práce) vyžaduje skoncentrovanie úsilia do najpodstatnejších smerov[6]. V prípade systému celonárodného vzdelávania, by tým hlavným smerom malo dnes byť možno niečo ako systém Nachymovských a Suvorovských učilíšť v modernej forme. Ten totiž ponúkal, dokonca aj napriek jeho degradácii vo Východnom Bloku (počas chruščovovsko – brežnevovského obdobia) asi najkompletnejšie stredné vzdelanie[7].

[1] Presnejšie: podliehajú trestnoprávnej zodpovednosti. (pozn. prekl.)

[2] Ako tomu bolo za bývalých režimov: hod cvičným granátom, beh, orientačný beh, plávanie, streľba zo vzduchoviek (prípadne malorážok), prvá pomoc, protichemická príprava i v rámci tzv. branných cvičení, zásady pochodu v lese, varenia, škola v prírode, atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] Viď princíp hellénskej kalokagatie – zdravia, ako vzájomne podmienenej jednoty tela a ducha. Ľudovo: „V zdravom tele zdravý duch“..a tak to platí i naopak, snpr. v rámci študijného oboru psychosomatiky. (pozn. prekl.)

[4] Zamerané na matematiku, fyziku, telesnú výchovu, vojenstvo a 2 cudzie jazyky. (pozn. prekl.)

[5]Bursa bolo učebné zariadenie biblicky „pravoslávnej“ cirkvi kasárenského typu v Ruskom impériu. Pozri N.G. Pomjalovsky „Charakter bursy“(1863).

[6] Z ktorých jedným je rozhodne vzdelávanie.. Bo inak niet danému národu (kultúre myslenia) budúCnosti a všetko ostatné vlastne stráca zmysel – a to včítane tak vážnych odvetví, ako je poľnohospodárstvo, zdravotníctvo, bytový fond, sociálne zabezpečenie, ekonomika, atď. apod. Hoci aj dýchať, piť, jesť, či spať niekde je samozrejme taktiež treba.. ako sa správne vraví. (pozn. prekl.)

[7] Na Západe totiž školstvo od ´60 a ´70 rokov minulého storočia žiaľ degradovalo ešte podstatne masívnejšie, ako u nás. (Viď na Západe – dlhodobý program debilizácie, resp. tzv. „idiokratizácie“ más, aplikovaný postupne v zostrenej forme od 90.rokov min. stor., ktorého koncepciou bolo vychovanie nie kreatívneho Človeka, ale zákonoposlušného konzumenta.) A to včítane väčšiny tzv. elitných škôl. Rôzne štúdie, akože dokazujúce jeho svetovú dominanciu, sú šité na mieru niektorých jeho excentrických a z kontextu vytrhnutých parametrov čisto z dôvodu reKlamy, propagandy. Realita je úplne iná. Jednoducho povedané: formu majú, no obsah chýba. T.j., odprezentovať iluzórne hocičo ešte ich žiaci ako tak vedia, no po obsahovej stránke je to veľká bieda. Masívne zaostávanie sa prejavuje už na ZŠ, keď sú ich absolventi ZŠ vedomosťami reálne na cca. úrovni našich žiakov 3.- 4. ročníka ZŠ. Celkovým výsledkom sú ľahko manipulovateľní tzv. „odborní idioti“ (z nem. Fachidiot) bez všeobecného rozhľadu s tunelovým videním a predprogramovaným scenárom, primárne tzv. pseudohumanitného, či pseudoumeleckého zamerania. .Avšak ich modely sa snažia postupne zavádzať aj u nás. Tým, že do veľkej miery kontrolujú globálne financie, proste si do obdobia demontáže, resp. reštartu operačného systému potrebných špecialistov masovo kupujú neraz i z tzv. „diktatúr“, kde školstvo ešte aspoň ako tak funguje. Pričom je tzv. „demokracia západného typu“ čisto mafiánsko-oligarchický pyramídový model zatiaľ asi najefektívnejšej koloniálnej totality, neudržateľne vysávajúcej

Preto by mali byť základom, na ktorom môže pokračovať formovanie SVETONÁZORU ŽRECA v širokých vrstvách spoločnosti, práve školy, postavené na odskúšaných princípoch nachymovských a suvorovských učilíšť. Spoločnosť sa nemusí znepokojovať nedostatočným počtom absolventov takýchto učilíšť, ale ich kvalitou. Či sa daný vychovaný osobný potenciál bude realizovať vo sfére vojenských aktivít, alebo v iných odvetviach procesu integrácie a špecializácie práce, je problém sekundárny, pretože v štáte, riadenom ako superkoncern[1], sa taký potenciál nestratí. Je nevyhnutné starať sa o to, aby národnostné zloženie systému takýchto výchovno-vzdelávacích zariadení zodpovedalo národnostnému zloženiu krajiny. Mnohonárodnostné zloženie ozbrojených síl núti zabezpečiť a rozvíjať vyučovanie jazykov všetkých zúčastnených národov danej krajiny, alebo zoskupenia krajín. To v mnohom zjednoduší problémy adaptácie do základnej služby v Armáde, Vzdušných silách a Vojenskom námorníctve.

Tieto opatrenia majú podporovať schopnosť rozlišovať v kolektívnom vedomí ozbrojených síl také dvojice pojmov, ako sú «otrocká poslušnosť – disciplína», «anarchia – iniciatíva».

Je nutné zaoberať sa výchovou kultúry myslenia dôstojníckeho zboru, a nie systémom precpávania budúcich dôstojníkov vojensko-technologickou faktológiou, ktorá zastaráva v priebehu ani nie desaťročia. Aj vojenská výchova by mala byť metodologická a nie faktologická. T.j., väčšiu pozornosť treba venovať vysvetľovaniu všeobecných(spoločných) otázok vzájomnej spolupráce a súperenia(boja) rôznych bojových prostriedkov.

„zvyšok“(90%) sveta a exportujúcej tento svoj systém, aby mali budúci otroci ilúziu možnosti rovnakého životného štandardu ako v seriáloch propagandy holývúdu pri reálne aj tak obmedzených a konečných zdrojoch. Ostatne i preto nadnárodná mafia(oligarchia) z pudu sebazáchovy tú lokálnu západnú s jej konzumným systémom postupne demontuje. Pozri: Politika „Konca súťaže v žraní“. (pozn. prekl.)

[1] Superkorporácia (korporátny = v tomto zmysle spoločný). Pričom korporácie, koncerny aj dnes fungujú ako prakticky čisto vojenské organizácie v boji o podiely na trhu, o moc (naozaj im nejde o peniaze, bo tých si ich majitelia, vlastniaci zároveň bankové konzorciá, vytlačia doslovne takmer koľko len chcú). Stačí iba korporátne vytestované funkčné vybrané princípy očistiť od niektorých asociálnych metód a hlavne asociálnej koncepcie a prospešný princíp, technológie riadenia a organizácie použiť pre dobro širokých vrstiev spoločnosti, namiesto pre profit(moc) zopár „šikovnejších“, konzumne neukojiteľných sociopatov. Najvyššie úrovne mafie totiž de-facto od počiatkov formovania globálneho trhu, tento trh väčšinovo vlastnia. T.j. nevyhnutne kontrolujú hlavné finančné toky a tak reálne všetko s prijateľnými masovo-štatistickými odchýlkami. Kohokoľvek, kto by sa nevedome, alebo vedome postavil ich záujmom, zlikvidujú. Aj akýkoľvek štát, o ani USA, alebo Čína, nemá zdroje porovnateľné s riadením globálnej ekonomiky. Avšak pri hľadaní funkčných riešení konkrétnych problémov sa radi hrajú na tzv. evolučné konkurzy konkurentných spôsobov riešenia zadaných úloh, či už nejakými jednotlivcami, ale i veľkými zoskupeniami konglomerátov bankových skupín a korporátnych trustov, či jednotlivých krajín. Pre neznalého konzumenta to potom na prvý pohľad vyzerá, akoby si jednotlivé firmy, či korporácie konkurovali, čo v tzv. „voľnom trhu“ (voľnom samozrejme len fiktívne) vedie k zdaniu neexistencie monopolu. O pravdivosti tohto tvrdenia sa môže presvedčiť v bežnej každodennej praxi aj ktorýkoľvek vnímavejší živnostník, či zamestnanec korporátu, keď si prečíta zákony, týkajúce sa jeho podnikania a práce, KONCIPOVANÉ KORPORÁTOM A PRE KORPORÁT s cieľom eliminovania „dorastovej“ konkurencie a brzdenia rozvoja. V tzv. demokracii západného typu preto následne môžu poslanci „dobrovoľne“ tieto súkromnými akožeprávnickými kanceláriami predpripravené návrhy odhlasovať(inak sa na kandidátku už nedostanú a hliadkujúci psy démonkracie – presstitútky – vyrobia kauzu na zákazku; po čom je zákon odhlasovaný poslancom novým, celkovo menej chápavým, alebo občas i úplatnejším). Korupcia je preto základným kameňom režimu demokracii západného typu (RDZT). Zjednodušene, no podstatou správne samozrejme povedané. Celoživotne globálnemu korporátnemu režimu lojálni p-oslanci dostanú za odmenú „teplé“ miestečká v dozorných radách dcérskych firiem korporátu, čestné doktoráty a posty na prestížnych univerzitách atď apod. T.j., ak nie sú v prípade potreby predhodení davu pod prastarým false-flag heslom: „Poslúžil ako živý a možno by ešte viac poslúžil, ako mŕtvy..“ – teda ak sa neocitnú „zhodou okolností“..potrieb, na horných priečkach kandidátky stále potrebných „zápalných obetí“ infernálneho cyklu tohto samosapožierajúceho otrokárstva. (pozn. prekl.)

Iba v takom prípade bude dôstojnícky zbor schopný samostatne a komplexne(celostne a čo najdokonalejšie) zvládať novú techniku a vytvárať si schopnosti jej čo najefektívnejšieho využívania.

Iba v takom prípade budú títo vyšší dôstojníci v stave naučiť niečomu nižších dôstojníkov. V poperestrojkovom období bola v spomínanom Rusku základná inžinierska príprava v občianskych školských zariadeniach kvalitnejšia, ako v tých vojenských a v procese znižovania personálneho stavu ozbrojených síl počas tzv. reforiem sa často uprednostňovalo udržanie si «dvojročákov» a zbavovanie sa svojich kádrových absolventov z vojenských škôl, v snahe zachovať si tak samostatne pracujúcich špecialistov.

*U nás, v SR a ČR degradovali ozbrojené sily do ešte väčšej miery a vstupom do NATO prakticky stratili schopnosť akejkoľvek zmysluplnej obrany vlastného územia. V rámci nadnárodných zmlúv boli reálne degradované na žoldniersky expedičný zbor špeciálneho určenia, ako „Kanonnenfutter“ pre imperiálne vojny našich západných „partnerov“ a ich korporátno-koloniálnych záujmov v boji o zdroje hlavne v tzv. III. svete[1]. (pozn. prekl.)

* * *

Jednou z hlavných úloh politikov je pomáhať formovať kádre(personál) veliteľského zboru[2] a zároveň im neprekážať pri práci na posilňovaní obranyschopnosti krajiny.

* *
*

Rôznorodé zneužívanie vzťahov, ne-nachádzajúcich sa v súlade s predpismi[3], je zákonitým javom v armáde, vzdušných silách a vojenskom námorníctve v prípade, ak sú súčasťou chorej spoločnosti. Do armády prichádza 18(resp. 20) ročný človek, ktorý predovšetkým disponuje celkovou právnou zodpovednosťou za svoje činy. V dnešnej dobe malo ale žiaľ už nemalé percento odvedencov opletačky s políciou a súdmi. Rodičia si s ich výchovou poradiť nevedeli a tak zodpovednosť na veliteľský zbor Ozbrojených síl krajiny presunuli..

Veliteľský zbor sa tak dostáva do situácií, že za priestupok osoby nižšej šarže je zodpovedný nadriadený. Pritom sú ale jeho právomoci trestať za porušenie disciplíny podľa oficiálnych predpisov obmedzené, pretože jedným z ukazovateľov «dobrej» jednotky, je OFICIÁLNA

[1] navyše povinne spolufinancované z daní našich občanov a za fiktívny prísľub drobného podielu na celovej vojenskej lúpeži pre lokálne kolaborujúce jelitá. Tie, podľa rozprávky o ježibabe a Jankovi, pekne vykŕmia a predhodia vždy skôr – či neskôr davu na holokaust (zápalnú obeť AbRaChámovho Izáka)..keď stádo, celkový princíp cyklického deja podvodu nechápajúc, zúri. (pozn. prekl.)

[2] Systematicky vytvárať príslušné podmienky. (pozn. Prekl.)

[3] Priateľstvo, „vojenské kamarádstvo“ sú taktiež *tzv. „vzťahmi mimo predpisov“*. Preto ten, kto zaviedol do používania tento termín, jednoducho nechcel, alebo sa bál *podliakov nazvať podliakmi*, *ktorých tiež vychovali «vojenské matere»(v zmysle starších = mazákov)*. A tí, ktorí tento výraz používajú ako hovorovú frázu (včítane podpory „*mlčania z kolegiality*“) , situáciu ešte viac zhoršujú, pretože znemožňujú pochopiť podstatu tohto problému. * T.j., vytvárajú v armáde mafiózne ovzdušie omerty (mlčania), „zlej krvi“, zlej nálady a tak ju zásadne znefunkčňujú. Jedna vec je zbytočne každú celkovo nepodstatnú blbosť nežalovať, nebonzovať a úplne iná – druhá, je neriešiť, či dokonca pomáhať maskovať systémové problémy a neraz do očí bijúcu ostentatívnu nekonštruktívnu nespravodlivosť, bezmierie. (rok 2003)

akoženeprítomnosť narušovania vojenskej disciplíny v nej. Tak sa celkom prirodzene u podriadených vytváralo presvedčenie o beztrestnosti za drobné priestupky, čo postupne prerastalo do extrémnych (až výnimočných) situácii. Snaha veliteľského zboru vyhnúť sa nutnosti oficiálneho trestu za drobné priestupky sa následne prejavovala ako «mazáctvo»[1], pretože zhovievavosť(benevolencia) pri plnení služobných úloh voči «mazákom» spôsobovala v otázkach disciplíny i ďalších veciach psychologicky automatickú podriadenosť «bažantov» voči «mazákom». Všetko sa to v konečnom dôsledku prejavovalo vo veľkých hromadných výnimočných situáciách(neraz smrteľných konfliktoch v rámci družstva), keď sa „mazáci" následne zdekovali(schovali sa za ostatných a vyžadovali pod vyhrážkami od ostatných mlčanie o danom incidente)[2].

V býv. ZSSR za čias G.K. Žukova takýto «problém» jednoducho byť nemohol, pretože politickí pracovníci[3] sa zaoberali výchovou mužstva a nie vyhodnocovaní pretekov o najdrsnejšieho frajera v útvare. Všetkým bol známy rozkaz, podľa ktorého sa čas, strávený v base, do služby nepočítal a dotyční previnilci si ho po demobilizácii museli riadne nadsluhovať. Poslať niekoho do basy za narušenie disciplíny taktiež nebol problém. Preto existovali aj „chytráci", čo mali po troch rokoch riadnej služby (v ZSSR bola povinná vojenská služba štyri a neskôr tri roky - pozn. prekl.) za sebou aj tri mesiace basy. Toto obdobie museli nadsluhovať bez porušenia disciplíny, lebo inak sa dostali pred vojenský súd (tribunál). To nútilo „chytrákov", ktorí takto dosluhovali povinnú vojenskú dochádzku, aby sa práve oni stali prvými vychovávateľmi budúcich novobrancov v súlade s duchom(princípmi) noriem vojenskej etiky a požiadavkami disciplíny.

Za súčasných podmienok by trvanie základnej vojenskej služby malo byť ideálne 3 roky pre všetky druhy vojsk[4]. Počas tohto obdobia by mal mať služobukonajúci tri dovolenky v celkovej

[1] Šikana starších vojakov, resp. tých, ktorí slúžia už dlhšie (mazáci), voči nováčikom (uchá, bažanti, zobáci, greenhorns). U nás sa tak dialo hlavne pri dvojročnej službe do roku 1993 (resp. 2005), keď boli tí, čo nastupovali v aktuálnom roku – bažanti a predchádzjaúci ročník – mazáci.(pozn. prekl.)

[2]Detailnejšie ohľadom tohto javu v armáde - pozri analytickú prácu VP „Bez emócii o podstate «mazáctva», antikomunizmu a komunizmu» zo série «O aktuálnej situácii» č. 1(49) rok 2006.

*Celá táto problematika sa síce týkala hlavne ZVS(vojenčiny) za bývalého režimu, no mnohé i z toho negatívneho sa žiaľ zachovalo doteraz, alebo iba zmenilo formu, či sa dokonca za dnešného režimu ešte aj zhoršilo – viď problémy armád NATO a ich nekonečné imperiálne vojny o posledné dostupné zdroje planéty a šokujúce, neraz úplne zvrhlé správanie sa ich vojakov. (pozn. prekl.)

[3] Dôstojníci zodpovední za motiváciu a psychologickú prípravu bojovej jednotky. U nás kedysi ZVP - zástupca veliteľa pre veci politické (= názorové). Vo Francúzsku kedysi représentant en mission, ktorý mal na starosti tzv. esprit de corps, podobne aj v mnohých iných krajinách, ako v Nemecku, či USA, kde sa uvedený jav vo svojej asi najextrémnejšej forme pretavil aj do spomínanej čiastočne civilnej korporátnej kultúry a psychologických tímov pre cielené projektovanie a riadenie kolektívneho podvedomia, používajúcich technológie vytvárania kolektívnej osobnosti podobné, i efektívnejšie, ako v rôznych typoch siekt a polovojenských organizácii. Viď systém príslušných firemných školení. Nemalú časť základu stredného a vyššieho manažmentu v korporáciach od ich počiatkov tvoria býv. vojenskí dôstojníci, ktorým tento typ prípravy „jednotky"(tímu) na „ten jediný správny názor" a eufemisticky niekedy nazývané tzv. „integrálne politické myslenie" rozhodne nie je cudzí. Cit.: „Business is war, we MAKE money"(pozn. prekl.)

[4] Sú však samozrejme možné aj iné, danej kultúre na mieru šité scenáre opakovanej intenzívnej niekoľko dňovej, týždňovej – až niekoľko mesačnej brannej prípravy podľa rôznych programov a účelu, náročnosti obsluhovaných technologických systémov tak v rámci internetových školiacich kurzov, aplikácii, simulátorov a pod, ako aj v školiacich strediskách spádových oblastí i základných a špeciálnych výcvikových táborov. Ďalej pravidelné preškolovania, cvičenia, manévre atď. apod. Ide o nastavenie celkového systému telesno-psychického zdravia (spomínaná starohelénska „kalokagathia") populácie a súvisiacej obrany zvoleného spoločenského zriadenia. Celospoločenský zdravotno-branno-bezpečnostný program by mal samozrejme nabiehať postupne, zohľadňovať lokálne i aktuálne globálne špecifiká a jeho priebežné výsledky by mali byť monitorované a vyhodnocované, na základe čoho by on(výcvik) sám mal byť kontinuálne optimalizovaný.

dĺžke 20 dní, ako ktorýkoľvek iný zamestnanec. Táto dovolenka sa môže krátiť o počet dní, strávených v base a mimo riadnej služby. Pre nositeľov nižších vojenských hodností by to bolo motiváciou k poctivému vykonávaniu svojich služobných povinností.

Aby nedochádzalo k nárazovému preťažovaniu verejnej dopravy v období odvodov (resp. povolávacích rozkazov[1]) a boli rovnomerne rozvrhnuté každoročné dovolenky mužstva(vojenského personálu) podľa dĺžky služieb, je potrebné preniesť zodpovednosť za včasné dostavenie sa na útvar na samotných odvedencov. Tak bude aj menej výtržností z dôvodu prejavu stádovitosti počas masových «presunov odvedencov».

Osemnásťročný človek by totiž mal byť dostatočne schopný dostaviť sa na miesto „výcviku“(na útvar) samostatne v stanovenom čase a po stanovenej trase, ktoré dostal povolávacím rozkazom. Ak toho schopný nie je, nie je zatiaľ človekom…

Za vyhýbanie sa povolávaciemu rozkazu musia niesť zodpovedať aj rodičia odvedencov(resp. povolancov). Vo väčšine prípadov totiž oni sami ukrývajú schovávajúceho sa odvedenca a snaha vyhnúť sa povolávaciemu rozkazu je prejavom nedostatočnej domácej výchovy. Spolu s modrou knižkou[2], ktorá oslobodzuje od povinnosti neodkladného vykonania vojenskej služby, by mali držitelia modrých knižiek dostať odklad práva byť prijatý na Vysokú školu a poznámku v občianskom preukaze o strhávaní 5% výplaty počas celého obdobia ich ďalšieho pracovného života[3]. Výnimku možno udeliť iba invalidom, práceneschopným a osobám s obmedzenou pracovnou schopnosťou[4] tak, aby aj títo ľudia mali zabezpečené podmienky na aktívny tvorivý život.

Osoby židovského pôvodu(*ideológie), ktorých rodinní príslušníci sa nachádzajú v zahraničí, musia modrú knižku dostať automaticky[5].

Cesta na Vysokú školu by mala byť pre muža kratšia cez absolvovanie Základnej vojenskej služby(ZVS[6]), ako vyhnutím sa úspešnému odvodu(resp. povolávaciemu rozkazu). Tí čo postúpia do Vyšších vojenských učilíšť, môžu začať so štúdiom až po absolvovaní ASPOŇ prvého roku ZVS. Odhlásenie sa z VVU musí byť sprevádzané povinnosťou dokončenia ZVS.

V konečnom dôsledku by takéto programy mali byť tak-či onak súčasťou zdravej, udržateľnej, stabilne sa rozvíjajúcej, konštruktívne perspektívnej spoloČnosti, kde čo najviac ľudí môže naplňať svoj optimálny osobný jedinečný potenciál. (pozn. prekl.)

[1] Nástup novobrancov do služby. (pozn. prekl.)

[2] Ak lekár odvodovej komisie vyhodnotil novobranca ako fyzicky a/alebo psychicky nespôsobilého na vykonanie ZVS(Základnej vojenskej služby), dostalne dotyčný tzv. „modrú knižku“. Väčšinou sa tak deje v prípade, ak je dotyčný mladý muž(žena) nositeľom nejakého ochorenia, zdravotnej vady, alebo posuvu vnímania, významne obmedzujúceho jeho branné schopnosti. (pozn. prekl.)

[3] Pre obmedzenie motivácie k úmyselnému vyhýbaniu sa službe obrany spoloČnosti a v prípade jej pretrvávania, musí dotyčný prispievať aspoň k finančnej podpore spoluobčanov, ktorí sa tejto prirodzenej povinnosti voči budúcnosti spoloČnosti nevyhýbajú. (pozn. prekl.)

[4] Invalidi, ŤZP(ťažko zdravotne postihnutí) a osoby majúce modrú knižku sú rozličné skupiny ľudí. (pozn. prekl.)

[5] U týchto osôb ide o zásadné bezpečnostné riziko pre armádu a štát z v predchádzajúcich kapitolách uvedených dôvodov (viď židovstvo = 2. najstaršia protofašistická rasisticko-otrokárska ideológia s izaiiášovsko-deuteronomickou asociálnou doktrínou ekonomicko-vojenského obsadzovania území cez inštitút úroku a sprievodné metódy globálneho expanzného pyramídového finacizmu; popri 1. indickej kastovej forme fašizmu). Vo výrazne zvýšenej miere sa u nich taktiež vyskytujú osoby spolupracujúce s mnohými zahraničnými a nadnárodnými spravodajskými službami (táto a analogické totalitné ideológie bytostne ohrozujú armádu a spoloČnosť akéhokoľvek štátu). Netýkalo by sa to asi samozrejme osôb, ktoré by sa vzdali židonacizmu, resp. sionacizmu – tichej, ekonomicko-kulturologickej diktatúry akoževyvoleného národa, ktorý má podľa vyznavačov tejto antidemokratickej zvrhlosti vládnuť svetu a vrátili by sa k hlboko humanistickým hodnotám pôvodného judaizmu. Ostatne podobne, ako je tomu aj u iných ideológii tohto typu, tak často za náboženstvá maskovaných. (pozn. prekl.)

[6] Resp. Povinnej vojenskej služby (PVS). (pozn. prekl.)

ZVS by mala byť završujúcou etapou formovania muža ako človeka, zodpovedajúceho za svoje zámery a ich realizáciu(skutky, činy).

* * *

Spoločná bezpečnosť(a tak bezpečná spoloČnosť) je na všetkých úrovniach univerzálnych prostriedkov riadenia[1] tak - či onak určovaná[2] mierou výchovy človeka, schopného VEDOME ovládať všetky tieto nástroje - zbraňové systémy studenej(=inFormačnej) vojny.

Aspoň na základnej úrovni.

Raskoľnikov (jedna z hl. postáv od F.M. Dostojevského: „Zločin a trest“) sa dal na cestu svojvôle v boji s kšeftárstvom[3], čo je do istej miery správne a morálne. Chybné je však to, že najprv sa chytil sekery a až potom rozumu.. Pričom sekery sa chytil rozhodnejšie a efektívnejšie ako rozumu. Začínať sa nemá od chladných, či strelných zbraní na šiestej úrovni zbraňových systémov ale od svetonázoru(celkového chápania sveta[4]), čo je ekologicky čistý a najsilnejší nástroj 1. priority(úrovne) riadenia. Tiež inak mimochodom chladný, pretože horúca hlava k ničomu dobrému viesť nezvykne – a to na žiadnej zo spomínaných všetkých šiestich priorít univerzálnych nástrojov riadenia[5].

IV. ZHRNUTIE

Všetko doteraz v tejto publikácii uvedené zväčša neprekračuje rámec bežných skutočností(faktológie), ktoré drvivá väčšina populácie dobre pozná zo školských učebníc (a niekoľko drobných detailov aj z vysokoškolských) a i laickej verejnosti široko dostupnej

[1] Kategórie zbraňových(manažérsko-komunikačných) systémov –nástrojov vedenia informačnej vojny 1.-6., resp. 1.-5., keďže posledným 6. – posledným „argumentom“ sú fyzické zbrane. (T.j., keď všetky ostatné zbraňové systémy zlyhajú.)

Od 1. v danej spoločnosti VŽDY prítomnej koncepcie jej samoriadenia(svetonázoru=metodológie spracovávania vnemov-informácii, t.j., kultúry myslenia);

2. Chápania chronológie a miery(úrovne) dominantnosti jednotlivých rozlíšených socionaturálnych dejov v ich vzájomnej previazanosti;

3. V spoločnosti prítomnej miery faktológie, interpretovanej na základe vždy (pod)vedome na zakázku pracujúcich miestnych(/nadnárodných) MEÉDII, infiltrácia miestnej kultúry, zmena jej morálno-svetonázorových hodnôt; kedysi: ideológie, filozofie a pseudonáboženstvá;

4. Ekonomicko-finančného modelu a jeho cieľového(účelového) nastavenia, ako nástroja;

5. prostriedkov biologickej, chemickej a radiačnej genocídy, ako systém zámerne akožeprirodzene generujúci otrvaviny, miesto potravín, kontaminované formy očkovania a liečiascich, no nevyliečiacich liekov s konkrétnymi „vedľajšími“ účinkami; riadenie úrovne narkotizácie spoločnosti podľa adminom definovaných potrieb, atď. apod., až po bežné zbrane (posledná 6.kategória fyzických zbraňových systémov „horúcej“= na prvý pohľad hneď viditeľnej vojny, ktorá je dlhodobo účtovne najmenej účinná). (pozn. prekl.)

[2] Definovaná, podmienená. (pozn. prekl.)

[3] V zmysle špekulantstva a podvodníctva. (pozn. prekl.)

[4] Ako príčinno-dôsledkovo usporiadanej dynamickej mozaiky hierarchicky a vzájomne, vertikálno-horizontálne previazaných socio-naturálnych dejov. (pozn. prekl.)

[5] Komunikácie a/alebo vedenia vojny. (pozn. prekl.)

populárno-vedeckej literatúry, vydávanej za posledných 30 rokov, či dokonca ešte dlhšie. Poriadne pochopenie tu vysvetľovaných tém si však vyžaduje trochu HLBŠIE NEZAUJATÉ POZOROVANIE[1].

Všetko vyššie v texte vysvetľované[2] predstavuje predovšetkým systém stereotypov[3] rozpoznávania javov a formovania ich čo najsprávnejších(najobjektívnejších) obrazov (interpretácií, postojov) vo vlastnom[4] vedomí a tak postupne i v podvedomí.

V tejto publikácii popísaný systém je však v rozpore so systémom stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov, ktorý bol vytvorený na báze(základe)

A) Biblie,

B) „dialektického“ materializmu v jeho marxisticko-leninistickej interpretácii

C) a kaleidoskopu[5] mediálneho prie-myslu[6].

Väčšina populácie býva pripútaná ku svojim systémom stereotypov[7] všemožného druhu a preto nie sú schopní vzdať sa zlozvykov a bez hysterických emócií pokojne snažiť pochopiť(prípadne porovnať) INÝ systém stereotypov.

Z toho vzniká **vzájomné ne-pochopenie** (nedorozumenia rôzneho druhu), ako základ degradácie a ničenia spoločnosti z dôvodu rôznych svetonázorov[8], v nej prítomných[9].

Naopak, základom tvorby(spájania)[10] je **vzájomné pochopenie**.

To si však vyžaduje osvojenie si cudzieho systému stereotypov rozlišovania javov(dejov, procesov) a formovania ich obrazov (chápania, predstáv o nich).

T.j., ide o osvojenie si cudzích metodologických stereotypov, čo umožňuje INTEPRETOVAŤ[11]

1) cudzie faktologické stereotypy[12] cez svoje vlastné, alebo

2) svoje vlastné prostredníctvom cudzích.

---

[1] A občas nebýva na škodu i takmer „meditatívne“ vnímanie prebiehajúcich, hlavne pomalších(=dlhodobejších) dejov sveta okolo seba a v sebe. T.j., chvíľkové „zastavenie času“ a hlbší nádych, ako sa ľudovo od vekov vraví.. (pozn. prekl.)

[2] Rozoberané, preberané, rozlišované (pozn. prekl.)

[3] Cieleného formovania zvykov (pozn. prekl.)

[4] I kolektívnom (pozn. prekl.)

[5] Umelého zámerného chaosu riadeného kolektívneho podvedomia odborne masovo-štatisticky manipulovaných más. (pozn. prekl.)

[6] masovo-komunikačných, (dez)informačných prostriedkov. „Mýtickej čaro-dejky Médei“, Meédii. (pozn. prekl.)

[7] Zvykov myslenia (spracovávania, interpretovania vnemov, inFormácii), emócii (pozn. prekl.)

[8] Vzájomne nedostatočne kompatibilných, nepochopených, nenachádzajúcich sa aspoň vo vedomej vzájomnej konštruktívnej súťaží o ponúkanie celkovo objektívne čo najlepších riešení na spoločne identifikované primárne celospoločenské problémy(výzvy, príležitosti). (pozn. prekl.)

[9] Preto sa vzájomne konkurenčné koncepcie kolektívnej psychiky(„ducha“) pomocou svojich tlačiarní - (pod)vedomých realizátorov, vykonávateľov príslušnej časti programu (podľa pred-určenia v hierarchii algoritmu programátorom & adminom), t.j. printerov matrice = prívržencov, veriacich.. snažia niekedy brániť a útočiť na nositeľov iných koncepcii samoriadenia spoločnosti(hodnotovo-algoritmických systémov). T.j., daný jedinec a/alebo skupina ani nevie, prečo ako automat útočí na iných jedincov a/alebo ich kolektívy, cíti rôzne podprahové pohnútky, emočný diskomfort v prítomnosti, myšlienkach na vybrané osoby a/alebo javy-deje. Viď prastaré princípy vedenia matricovej(studenej, inFormačnej) vojny metódami kultúrnej spolupráce a infiltrácie, sumarizované v predchádzajúcich kapitolách, prílohách a sprievodných materiáloch - v rámci Základov riadenia a projektovania kolektívneho(korporátneho) podvedomia u zvierat a vyšších primátov – inžinierstvo A) sociálne a B) asociálne, vyššia štatistika a matematické modely sociologickej mechaniky - praktické účelové využitie softwérových modelovacích a simulačných prostredí napr. MATLAB® & Simulink® apod. (pozn. prekl.)

[10] Budovanie, konštruktívneho prístupu, sTrojenia (pozn. prekl.)

[11] dávať CIEĽAvedome do kontextu (pozn. prekl.)

[12] Spôsoby spracovávania(identifikácie, vyhodnocovania a použitia) faktov (faktorov-javov-dejov-procesov). Pozn. prekl.

A to znamená POCHOPIŤ[1].

Všetky svetonázorové systémy (náboženské vierouky i svetské ideológie)

a) hovoria v podstate o jednom a tom istom a používajú iba iný terminologický(pojmový) aparát.

Okrem toho sa len

b) podrobnejšie venujú jedným aspektom života, pričom ostávajú úplne slepí k iným stránkam života.[2]

Preto spočíva zdravý, zmysluplný prístup k svojmu i cudziemu svetonázoru NIE v

A) scholastických[3] sporoch o dogmách viery a systémoch «tabu», týkajúcich sa skúmania, či vôbec akéhokoľvek zaoberania sa vybranými zakázanými otázkami, ale

B) v plnosti a detailnosti pohľadu na svet ako mozaiku jednotného celku, ktorý sa zrazu (alebo postupne) takto prejaví pred človekom ako výsledok osvojenia si nového (pre neho[4]) svetonázorového systému.

Ktorý svetonázorový systém je však lepší?

(*Aké sú kritériá hodnotenia funkčnosti tej-ktorej teórie a na jej základe vypracovaného modelu? – za účelom tvorenia = sTrojenia = riadenia)

Nuž ten pomocou ktorého možno vykonať podrobnejšiu(detailnejšiu) a hlbšiu prognózu vývoja prebiehajúcich procesov a tak využiť túto prognostickú informáciu v praxi každodenného života (*spoluriadenia svojho osudu - budúCnosti).

Môže sa pri tom stať, že v rovnakom časovom období(perióde) môžu dva rôzne prakticky aplikovateľné, vzájomne si odporujúce systémy stereotypov rozpoznávania javov[5], ponúkať

1) dostatočne dobre praxou potvrdzované výsledky;

2) v iných aspektoch rozlišovania(+ popisu a riadenia) reality môžu však klamať tak

2a) oba systémy, ako aj

2b) každý jednotlivo

(*a inak, špecificky, vytváraním každý vlastnej ilúzie).

To hovorí o tom, že sú iba útržkami nejakého iného obsiahlejšieho systému stereotypov rozpoznávania javov a tvorby(formovania) ich predstáv (obrazov) vo vedomí i podvedomí. Tento obsiahlejší systém použije následne iný terminologický a pojmový aparát, vyrieši vzájomné antagonizmy (protirečenia) systémov, ktoré boli jeho predchodcami a potvrdí ich správnosť na kvalitatívne novej úrovni rozvoja svetonázoru[6] spoločnosti. (*Integruje)

Je preto vcelku zákonité, že budú takí, čo si prečítajú práve vysvetlené a

[1] a následne UCHOPIŤ = riadiť, tvoriť, sTrojiť. (pozn. prekl.)

[2] Často tak metodicky skrývajúc podstatné javy(deje) pred očami „svojich“ pasených, strihaných a rezaných ovečiek. Guruovia a rôzni „kňazi“, či „vOtcovia“ tak žiaľ vo svojej roli v rámci daného naprojektovaného systému konajú väčšinou plne úprimne, bytostne stotožnení so svojou divadelnou rolou(pridelenou „ich“ funkcii programátorom a adminom..réžiou), ako sú i po veky v seminároch, školách, kurzoch pre danú úroveň(tichú kastu) učení.. „Ein Politiker bekleidet ja nur das Amt (..und sei bei weitem nicht dessen Inhaber)“ (pozn. prekl.)

[3] Scholastika – systém pravidiel stredovekého myslenia - vzdelávania (cc.11.-15.stor.: trivium a quadrivium), filozofie a spôsobu vedenia diskusie. Hlavne teologickej a pseudoteologickej. Viď Alkuin, Pierre Abélard, Tomáš Akvinský, až po jezuitov. (pozn. prekl.)

[4] Daného človeka, študenta (pozn. prekl.)

[5] Identifikácie dejov (pozn. prekl.)

[6] A miery chápania objektívnej reality. (pozn. prekl.)

A) SAMI nebudú chcieť vystúpiť z klietok svojich stereotypov;
B) iní zasa vo vyššie uvedenom uvidia práve to, čo im chýbalo a iba slepo prevezmú všetko vypovedané;
C) ďalší budú možno pobúrení spôsobom vysvetľovania viac, ako vecným obsahom povedaného;
D) niekto tam môže uvidieť „nepovolené“ skúmanie zakázaných „tabu-tém“;
E) a niekto v tom dokonca možno bude vidieť pokus vyprovokovať mafiu na spustenie represií proti po-slušným, vernepoddaným „dobroserom“(s prepáčením).

Všetko sú to však iba prejavy intelektuálneho parazitizmu(príživníctva), neumožňujúceho skúmať nejaký svetonázor mimo prizmu(okuliarov) slepej viery v správnosť, či nesprávnosť[1] nejakej už prijatej koncepcie ako celku, alebo niektorých jej častí.

Z pohľadu priebehu globálneho historického procesu je však jedno, či v ňom bude o jedno „sväté“ písmo viac alebo menej.

Ľudský intelekt je hlavným faktorom globálneho historického procesu[2], ktorý sa zasa javí byť čiastkovým procesom(súčasťou) globálneho evolučného procesu biosféry planéty Zem (a možno aj evolúcie ostatného nás obklopujúceho vesmíru - pozn. prekl.).

Od intelektuálneho príživníctva, spočívajúceho na umelej konštrukcii akoženespochybniteľných dogiem nejakých niekým naprojektovaných svetonázorových systémov, je **nevyhnutné** prejsť k vedomému a cielenému používaniu vlastného intelektuálneho potenciálu[3] na to, na čo je určený.

---

[1] Ako sme sa v predchádzajúcich kapitolách bavili, sú v prírode a spoloČnosti systémy, deje, ktorých charakter je definovaný
A) hodnotami 1/0 (ÁNO/NIE) – ľudovo: samička nemôže byť „len trochu tehotná“,
a sú deje, ktorých priebeh je definovaný
B) mierou pravde-podobnosti nastania cieľového javu, jeho štatistickou váhou v rámci Gaussovej krivky Normálneho štatistického rozdelenia a jeho derivátov (χ^2 - rozdelenie, Studentovo rozdelenie,..)

[2] vývoja ľudstva ako celku a koncentrácie(spájania) moci(riadenia). (pozn. prekl.)

[3] Aj keď je to pre telo energeticky veľmi náročné, keďže mozog spotrebováva najviac - do 30% energie, potrebnej pre celé telo, čomu sa ono prirodzene bráni – ľudovo: „myslieť bolí“..meniť štruktúru vlastnej neurálnej siete – stereotypy myslenia, t.j. identifikovať a opravovať chyby vo vlastných, a o to viac v kolektívnych emóciách. Preto je tak pohodlné „nemyslieť“ a nechať sa druhými akožešikovnejšími riadiť. No za tento ich monopol sa, ako i dnes na globálnej politike rozdeľovania zdrojov planéty vidíme, platia monopolne vysoké ceny.. Okrem toho využívajú tento jav-dej v rámci delegovania zodpovednosti za otroctvo na otrokov samotných, z generácie na generáciu v kúzelníckych trikoch asociálneho inžinierstva „mannažerstva“ otcami a dedami vyškolované jelitá. Jelitá, ktoré však objektívne naozaj v neposlednom rade i kvôli pasivite „tých tam dole“ onému prsteňu moci neodolali.

Avšak Vis Maior daroval(a) svojim dietkam pri narodení nielen B) vôľu, ktorá je bez A) umu, len pre volov, ako sa vraví.

Ostatne podobne, ako je kabinetné A) filozofovanie bez B) konania vhodné maximálne tak na jatky.

Preto neradno, je drzo-neľudské sa proti Bohu stavať i jeho dary odhadzovať.

Bo tam sloboda opice, predurčenej Človekom sa počas života svojho (evolúciou myslenia vlastného) stať, končí.

Druhý rámec pravdivosti vyššie uvedených výrokov je opíjanie sa vlastným intelektom, prepadnutie tzv. „démonizmu“, ako vodcovia v davokracii egoizmu démonkratov.

Egoizmus, EGOcentrizmus, ako pokračovanie GEOcentrizmu, je v pôvodnom zmysle opakom InDiviDualizmu.

InDiviDualizmus je o.i. nastavenie, keď si Človek uvedomí, že
1) Boh s jeho cieľmi
2) a nie len-on je centrom, na ktorom je naprojektované uni-vers-um.

A jednou z úloh intelektu jedinca i kolektívu je snažiť sa čo najlepšie cieľový vektor(matricu, tenzor) pochopiť a na jeho realizácii aktívne spolupracovať.

T.j., nielen Bohu v jeho cestách, dejoch nebrániť, ale (po)toky jeho udržiavať, spriechodňovať, zrýchľovať, vylepšovať(optimalizovať). Iba to dáva garanciu bezpečného rozvoja spoloČnosti, bezkonfliktnosti = bezproblémovej budúCnosti. (pozn. prekl.)

Z tohto dôvodu nemá zmysel s vyššie uvedeným iba slepo súhlasiť(veriť) a stať sa rovnakým intelektuálnym parazitom ako doteraz, akurát na niečom inom(novom).

Výhrady(kecy) typu, že všetko v tejto práci vysvetľované nemôže byť prijaté preto, lebo protirečí „ustáleným“ svetonázorovým tradíciám, sú nezmyselné z toho dôvodu, že ak by čo i len jedna z týchto „ustálených“ svetonázorových tradícii zodpovedala zákonom perspektívy dlhodobého rozvoja(alebo aspoň prežitia) ľudskej spoloČnosti, nebolo by globálnej krízy riadenia rozvoja spoloČnosti a ľudstvo by nestálo na pokraji, prinajmenšom kultúrnej, sociálnej a biosférnej katastrofy.

V krízových podmienkach bude funkčná NOVÁ koncepcia východu z tejto krízy prirodzene NEprijateľná pre tých, ktorí sa neochvejne pridržiavajú koncepcií predchádzajúcich. NOVÁ koncepcia[1] musí poskytovať novú KVALITU, ktorá sa CELKOVO v doterajších koncepciách nenachádzala.

To je však iba prejav vonkajší, formálny, ktorý nehovorí nič konkrétne o jej obsahovej stránke, t.j. o miere celkovej objektívnej správnosti novej koncepcie.

Preto, aby sme sa mohli baviť o podstate toho, čo je tu vysvetľované, je vhodné si samostatne vnímavo prečítať a pochopiť(uvedomiť) základné **svetonázorové** literárne pramene, s ktorými je táto práca nejakým spôsobom prepojená (viď odkazy a zoznam literatúry). A hlavne je nevyhnutné pozerať sa na život ako vnímavá a mysliaca samostatná bytosť, nie ako ovca.

Svetonázorová literatúra:

1. D. Preiger a D. Telushkin. «Osem otázok o judaizme pre inteligentného skeptika» Los Angeles 1988.
2. I. A. Jefremov „Hmlovina Andromédy“
3. I. A. Jefremov „Hodina býka“
4. I. B. Branajtis. Kresťan v Talmude židovskom, alebo tajomstvá rabínskeho učenia o kresťanoch. SPb, 1911.
5. Biblia – vydavateľstvo Moskovského patriarchátu s požehnaním patriarchu Moskovského i celej Rusi[2].
6. Biblia – kánonické vydania, prinášané zo zahraničia „dobrákmi“, líšiace sa od pravoslávnej Biblie.
7. Korán – preklad I.J. Kračkovského, vydanie Akadémie vied r. 1986 a G.S. Sablukova, r. 1907, resp. jeho opakované vydanie z r.1990.
8. V. I. Dal. Slovník živého Veľkoruského jazyka (podľa možnosti predrevolučné vydania)
9. „Bhagavatida, akou ona je“ autori: Šri Šrimad, A.Č. Bhaktivedanta Svami Brabhupada. Bhaktivedanta Book Trust.
10. „Bhagavad-gida“ - v preklade B.V. Smirnova
11. F. Engels. „Anti-Dühring“

[1] Z) Cieľ, A) aktuálny stav a B), C), D),.. ako medzistavy, vedúce k cieľovému vektoru (matici, tenzoru), spolu s alGoRytmikou (programami) tieto medzistavy deja vyvolávajúcimi, tvoria v ich slovnom, číselnom a symbolovom vyjadrení uvedenú koncepciu, ktorá je prítomná vždy.

Deklarácia neprítomnosti koncepcie samoriadenia, je v rámci manažmentu iba operáciou jej(koncepcie) utajenia, skrývania. Koncepcia predStavená v konkrétnych obrazoch je projektovanou kulturologickou matricou, riadenou osou. Riadenou subjektom riadenia želaného deja, „osudu“. (pozn. prekl.)

[2] A tiež Biblia v staroslovienskom jazyku: Ostrožská Biblia prvotlače Ivana Fedorova a staroobradné Biblie, líšiace sa od nikonianskych.

12. F. Engels. „Dialektika prírody.“
13. V. I. Lenin „Materializmus a Empiriokriticizmus“
14. V. I. Lenin „Štát a revolúcia“

Okrem toho je vhodné aj štúdium príslušnej faktológie, ktorá podrobnejšie popisuje (zobrazuje) rôzne parciálne (čiastkové) otázky, spomenuté v celkovom kontexte tejto práce. Zoznam stredo- a vysokoškolských učebníc neuvádzame a uvádzame iba knihy a články z časopisov, ktoré sú pre väčšinu populácie bežne prístupné a nevyžadujú žiaden špecifický profesionalizmus v jednotlivých uvedených vedomostných oblastiach.

Faktologická literatúra (minimum):

1. E. B. Taylor. *Prvotnopospoľná kultúra.* M., 1989.
2. Robert S. McNamara[1]. *Cestou chýb ku ktastrofe.* M. 1988.
3. Albert Réville. *Jesus of Nasareth*. SPb, 1909.
4. D. Rid. *Spor o Sione*. Preklad. Johannesburg[2], r. 1986.
5. V. P. von Egert. *Treba sa chrániť*. SPb. 1912.
6. F. Alestin. *Palestína v slučke sionizmu*. M. 1988.
7. S.J. Witte. *Spomienky*. M., 1960
8. Otto von Bismarck. *Spomienky*.
9. Alfred von Tirpitz. *Spomienky*. M., 1957.
10. Pierre Barjot. *Vojenské námorníctvo v atómovom veku.* M., 1956.
11. Pallu de la Barriere. *Kurz teórie automatického riadenia.* M. 1973.
12. Norbert Wiener. *Kybernetika.* M., 1967.
13. Josephus Flavius. *Židovská vojna.* SPb AV. zv.1, r. 1804; zv.2, 1818.
14. Josephus Flavius. *Židovské starožitnosti* (Dejiny židov).
15. *Cestami tisícročí.* M., 1991.
16. *Apokryfy prvotných kresťanov.* M. 1989.
17. P.F. Édouard Schuré. *Les Grands Initiés. Esquisse de l'histoire secrète des religions(Velkí zasvetenci: tajné dejiny náboženstiev)*[3] M., 1990.
18. V. Bukovský. *A vracia sa vietor. Dopisy ruského cestovateľa(pútnika).* M., 1990.
Úvod Alexeja Adžubeja.[4]
19. F.M. Dostojevskij. *Denník spisovateľa.*
20. Karl H. Marx(-Levi[5]). *Kapitál.*

[1] Bol ministrom obrany(Secretary of Defense) U.S.A. v administratíve prezidentov R.F. Kennedyho a L.B. Johnsona. (pozn. prekl.)

[2] Po roku 1991 prebehlo niekoľko opakovaných vydaní tejto knihy.

[3] dílo věnoval významným mytologickým postavám a myslitelům jakými byli Rama, Krišna, Hermés, Mojžíš, Orfeus, Pythagoras, Platón a Ježíš Kristus, a které je stále znovu vydáváno a překládano do řady jazyků.(pozn. prekl.)

[4] Kniha sa zaoberá i popisom zneužívania psychiatrie v býv. ZSSR. Podľa knihy skutočne existovalo vypracovávanie chybných diaGnóz. Nejde o vleklú schizofréniu, ale kaleidoskopický idiotizmus (*ako kolektívny jav, porucha kolektívnej psychiky danej kultúry, prejavujúca sa masovo na jej A) najvnímavejších a B) najslabších jedincoch). V davo-„elitárnom“ spoločenstve je táto diagnóza normou myslenia väčšiny jeho členov, včítane samotných psychiatrov, ktorí ju spoločnou projekciou vytvárajú. (*Táto projekcia je systémom (a)sociálnymi inžiniermi dlhodobo metodicky formovaných stereotypov myslenia – ideológiami, pseudonáboženstvami, dnes médiami apod..)

[5] Zmenené meno. Jeho otec – kňaz a rabín z rodu Lévi sa volal Herschel Mordechaj Marx-Lévi. I jeho Brat bol rabbim (učiteľom). Aj ich obaja starí otcovia boli vysoko postavení, nie bežní rabíni, v židovskej hierarchii. Marx-Lévi sa oženil do rodiny Philips, ktorá bola majiteľom známeho superkoncernu Philips. K. Marx patril k

21. K. H. Marx. *K židovskej otázke*. zv. 1.
22. J.V. Stalin. *Marxizmus a národnostná(nacionálna) otázka*. zv. 2, M., 1946.
23. M. J. Saltykov-Ščedrin. *Pompadúri a pompadúrky*[1].
24. J. Larin. *Židia a antisemitizmus v ZSSR.* M., L., 1929.
25. V. Sergin. *Mozog ako výpočtový (numerický) systém*. V časopise „Informatika a vzdelanie“ č. 6, 1987.
26. V. V. Ivanov. *Pár a nepár. Asymetria mozgu a znakových systémov.* M. „“ Sovietske rádio“, r. 1987.
27. A. Selianinov. *Tajná moc slobodomurárstva*. SPb. 1911.
28. A. S. Chomiakov. *O starom a novom.* M. 1988.
29. V. I. Lenin. *Ako takmer zhasla „Iskra“.* PSS. zv. 4.
30. A.S. Puškin. *O dejinách Ruského Národa Poľného*;
31. A. S. Puškin. *O vzdelávaní národa*. Spisy a listy pod red. Morozova, zv. 6, SPb. 1909.
(V neskorších sovietskych vydaniach sú zmeny a skreslenia, prevracajúce a deformujúce pôvodný svetonázor-pohľad A. S. Puškina).
32. A. Z. Romanenko. *O triednej (kastovej) podstate sionizmu*, L., 1986.
Ide o test na židoexaltáciu (= fanatické obdivovanie židov), ktorý určil(definoval) štýl, priebeh perestrojky *a oligarchických genocídnych deforiem po r. 1989, vedúcich ku globálnemu židofašizmu; podobný ako masový sociologický test „prípad Beilis“[2] určil priebeh revolúcie r.1917)
33. S. Platonov. *Po komunizme*. M., 1989.
34. V.I. Lenin. *Rozvoj kapitalizmu v Rusku*. PSS, zv. 3.
35. N.S. Leskov. *Židovský systém riadeného „chaosu“.* PSS, zv. 18, vyd. 3, A.F. Marx, SPb, 1903.
36. N.N. Jakovlev. *CIA proti ZSSR*. M., r. 1985.
37. N.N. Jakovlev. *1. Augusta r. 1914.*, M., 1974; vyd. 3, dopl., Moskva, „Moskovčan“ (literárno-vedecký časopis) r. 1993.
38. Zborníky zo série materiálov straníckych zjazdov, od vydania v r. 1958.

„superelite“ podobne, ako napr. aj F. Engels, ktorí bol zasa biznismanom a prvorodeným synom majiteĺa továrne, dedičom textilného impéria. Toľko k tzv. „ideológom revolúcie“, „spravodlivej spoločnosti“ a prostrediu, v ktorom vyrastali a žili.. Viď: „Prečo je asi tak marxizmus koncipovaný zámerne ako nefunkčná ideológia?.. Talmudistické: I naháňať budete ich medzi dvoma lžami, že by pravdu nepoznali“ (pozn. prekl.)

[1] Slovná hračka: Pompa – dur. Dur, durý, duryj znamená vo východoslovienskych jazykoch „hlupák“; ide ironický popis myslenia a činnosti úradníkov, ale hlavne mannažerov, manažérov. Okrem toho bola Madame de Pompadour milenkou francúzskeho kráľa Ľudovíta XV. a cez neho v mnohom definovala vtedajšiu celoeurópsku politiku – „*Cherchez la femme*“ (pozn. prekl.)

[2] Išlo o obvinenie žida Menachema Mendela Beilisa z rituálnej vraždy 12-ročného chlapca, vyprovokovanie národných politických štruktúr a vytvorenie nadnárodnej kauzy z prípadu, s následným zavretím a oslobodením podozrivého. Cieľom bolo okrem iného vytvoriť preventívnu fikciu a neoprávnenosti nenávidenia židov majoritnou populáciou. Prípady rovnakého scenára boli fabrikované rovnakými štruktúrami dlhodobo v rôznych obdobiach v rôznych krajinách podĺa potreby nasledujúcich pripravovaných asociálno-inžinierskych operácii. Viď tzv. Hilsneriáda v Čechách v roku 1899 (C&K monarchia) a aktivácia sionacistického murárstva(masonery) v snahe prevziatia kontroly ním nad potenciálom národnostných hnutí vo vtedajšej Európe, konkrétne v tomto prípade v Čechách a budúcom plánovanom Č-SR, jeho légiách, atď.. ako jedným z klasických voliteľných riadených scenárov.. Pozri aj podobné prepojenie Burschenschaftov v Nemeckom cisárstve s murárstvom. Detto vo Francúzsku (Dreyfusova aféra, až po tam prítomného T. Herzla a jeho „poradcov“), v Škótsku a Británii obecne. Včítane samozrejme USA, kde sa bez murkov v politike nepohne absolútne nič už od vstupov zlatej mládeže do α- Ω klubov na kampusoch atď apod.. Viď USA ako jedna z kľúčových základní globálnej murkovskej mafie („Taliani a Siciliáni sú, čo sa týka mafie, ťažkí amatéri“). (pozn prekl.)

39. V.I. Dal. *Záznamy rituálnych vrážd*[3]. SPb, 1913.
40. N.M. Nikolskij. *Dejiny ruskej cirkvi.* M., r. 1985.
41. M. Paleolog. *Cárske Rusko v predvečer revolúcie.* M., Petrohrad, r. 1923.
42. L.D. Bronštejn (Trockij). Zborník pod red. N.A. Vaseckého. *K dejinám ruskej revolúcie.* M., r. 1990.
43. *Dejiny zahraničnej politiky ZSSR.* 1917 – 1980. V dvoch zväzkoch. M., r.1980.
44. A.N. Krylov. *Moje spomienky*. L., 1979.
45. G.K. Žukov. *Spomienky a úvahy.* M., 1970.
46. A.I. Šachurin. *Krídla víťazstva.* M., 1990.
47. V.V. Šuľgin. *Dni. 1920.* M., 1989.
48. V.G. Grabin. *Zbraň víťazstva.* M. 1989.
49. N.M. Karamzin. *Dejiny štátnosti ruskej.*
50. I.P. Ignatiev. *Ako sa stať budhom*. L., 1991.
51. D. Volkov. *Za kulisami II. svetovej vojny. r. 1939.* Lekcie dejín. M. 1990.
52. P.J. Čadaev. *Články a listy.* M. 1989.
53. A.A. Gromyko. *Vonkajšia expanzia kapitálu.* M., 1982.
54. P.N. Miliukov. *Spomienky*. M. 1991.
55. V. Kalugin. *Duniace struny*...[2] M.1989.
56. A.J. Avrech. *Slobodomurári a revolúcia.* M., 1990.
57. L. Zamojskij. *Za fasádou slobodomurárskeho chrámu.* M. 1990.
58. V.J. Begun. *Poviedky o «deťoch vdovy».* Minsk. 1986.
59. F.M. Dostojevskij. *Besovia (Diablom posadnutí).*
60. J.V. Stalin. *O projekte Ústavy ZSSR.* M., 1951, alebo v zborníku «*Otázky leninizmu*». M. 1947
61. J.V. Stalin. *Ekonomické problémy socializmu v ZSSR.* M., 1952.
62. *Ústavné idei Andreja Sacharova.* M. 1990.
63. N.A. Berďajev. *Zmysel dejín.* M. 1990.
64. N.A. Berďajev. *Počiatky a zmysel ruského komunizmu*. M. 1990.
65. *Kontrarevolučné sprisahanie Imreho Naďa a jeho spoločníkov.* Vyd. 2, Budapešť 1959.
66. *Program KSSZ* (prijatý XXII. Zjazdom v r. 1961), M., 1975
67. N.P. Dubinin. *Večný pohyb.(Večné hnutie)* M., 1989.
68. J.L. Suchotin. *Syn Stalinov. Život a smrť Jakova Džugašvilli. Leningrad.* 1990.
69. E. Džugašvilli.[3] *Obdobie boja a víťazstiev.* V časopise „Mladá garda“, č. 3, r. 1991 (konkrétne o „hrdinskej“ smrti zradcu – syna Nikity Chruščova staršieho - Leonida)
70. *Chruščov o Stalinovi.* Telex. New York. 1989.
71. B.N. Jeľcin. *Spoveď na zadanú tému*.
72. A.A. Gromyko, V. Lomejko. *Nové myslenie a atómový vek.*
73. I.R. Grigulevič. *Dejiny Inkvizície*. M. 1970.
74. S.P. Meľgunov. *Červený teror.* M. 1990.

[3] Samopašné „tradičné“ sadistické násilie, pravidelné zneužívania detí, všemožné úchylky a rituálne vraždy v rôznych starých vplyvných okultných politických organizáciách, mafiách, sú žiaľ v západnej politike pomerne bežnou každodennou realitou, ako vidíme z mnohých, napriek neustálemu ututlávaniu a vyhrážaniu prepuknuvších i aktuálnych káuz majiteľov korporácii, správcov klubov akcionárov a šľachtických, kráľovských domov. O zbesilých žúrkach CEO a tzv. „celevritiek“, kde dlhodobo súťažia o čo najzvrhlejšiu („in“) „párty“, ani nehovoriac..(pozn. prekl.)

[2] Pokračovanie veľkého diela skúmania staroslovienskych eposov. (pozn. prekl.)

[3] Stalinov vnuk, syn Jakova. (pozn. prekl.)

75. V. P. Kostenko. Na krížniku «Orol» v Cušime. L. 1955.
76. A.N. Jakovlev. *Cieľ života. Poznámky leteckého konštruktéra*.
(Zaujímavá porovnávacia analýza publikácii z rôznych období «stagnácie»).
77. *Diela Kozmy Prutkova*. M. 1959.
78. A. Hitler. *Mein Kampf*.
79. V.I. Belskij. *Príbeh o mýtickom meste Kiteži a deve Fevrónii.* Libreto opery. SPb., 1907.
80. D.E. Meľnikov, L.B, Černaja, *Zločinec č.1. Nacistický režim a jeho fírer*(vodca = líder). 1981, 1991.
81. Ivanov-Razumnik. *Čo je to „Machaevčina"*[1]? SPb, 1908.
82. Prelistujte si dostupné príručky «zakladateľov» tzv. „vedeckého komunizmu".
83. I.Š. Ševelev, M.A. Marutaev, I.P. Šmelev. *Zlatý rez.* M. 1990.
84. Literatúra, uvedená v poznámkach v texte a pod čiarou v I. a II. časti aktuálneho vydania KSB a taktiež v sprievodných materiáloch Koncepcie spoločnej bezpečnosti.

Pri štúdiu základov riadenia[2] by sa špeciálna pozornosť mala venovať dostatočnému poznaniu a chápaniu dejín(dejov..). Pre nadobudnutie takýchto vedomostí je takmer všade vo svete asi lepšie, ak je taká možnosť, používať ako zdroje memoáre(pamäti, autobiografie apod.), písané ľuďmi, čo najviac vzdialenými od profesionálnej činnosti v rôznych oblastiach sociológie (včítane histórie).

Napr. bývalá východoeurópska a sovietska sociológia sa totiž zaoberala vytváraním troch mýtov o:

A) „prekliatej" minulosti;

B) „výdobytkoch" prítomnosti;

C) „svetlej" (alebo aspoň znesiteľnej) budúcnosti,

avšak nikdy nie skúmaním objektívneho charakteru priebehu spoločenských procesov(dejov) v minulosti, tak, aby bolo možné spoločnosti (nie politikom) poskytnúť odporučenia, ako sa dopracovať k celkovo pre všetkých lepšej budúcnosti.

Pritom „veda" klame dokonca neraz aj tam, kde vôbec nie je ťažké ju pri tom prichytiť. Aby sme sa príliš nezamotali v detailoch, ukážeme si to na príklade 12-zväzkového diela „*Svetové dejiny*", ktorú v čase «oteplenia»(politického „odmäku") vydala koncom 50-tych a začiatkom 60-tych rokov Akadémia Vied. Masívne sú v nej deformované informácie na 1. – t.j., svetonázorovej úrovni chápania globálnych dejov.

Robí sa to nasledovne:

«Vplyv otrokárov a kupcov z Mekky sa odráža aj na jazyku a ideách(myšlienkach) Koránu. Slová «vymerajúci», «pôžička», «dlh», «úžera» a im podobné sa neraz vyskytujú v Koráne. Otroctvo ako také, v ňom(Koráne) nachádza svoje oprávnenie, podporu». (Zväzok III, str. 108)[3].

[1] J.V.K. Machajskij – poľský anarchista, ktorého ideológiou bola fanatická nenávisť k inteligencii, akože výlučne vykorisťujúcej proletariát. (pozn. prekl.)

[2] Manažmentu, a presnejšie mechaniky riadenia, sociálneho inžinierstva, t.j. v 21.stor. ide o nevyhnutné základy gramotnosti každého jedného občana. (pozn. prekl.)

[3]Budeme citovať aj rozšírenejšie vydanie. «Veľká Sovietska Encyklopédia», vydanie 3., zv. 13, str. 142 hovorí v rovnakom duchu:

«Korán posvätil(odobril) sociálnu nerovnosť, existenciu súkromného vlastníctva a iné atribúty kastovej vykorisťovateľskej spoločnosti, ktoré boli vytvárané vo vtedajšom arabskom svete».

O Biblii hovorí ale „Veľká Sovietska Encyklopédia"(zv.3, str.313) v úplne inom duchu:

«*Biblia, ako kresťanskou cirkvou za svätú («bohom vnuknutú») uznaná kniha, v priebehu celého stredoveku v Európe predurčovala spôsob vyjadrovania myšlienok populáciou. Biblickú kozmogóniu(*pohľad na vznik sveta), pohľad na spoločnosť a etiku, považovala cirkev ako nespochybniteľnú normu a využívala ju v

V uvedených citáciách ide o tzv. „klamanie pravdou“ a zároveň i o klasické klamanie lžou[1].

Z prvých dvoch viet je možné sa nazdávať, že Prorok(Mohamed) požehnal špekulantstvu(včítane úžery), aby vyšiel v ústrety želaniam vtedajšej arabskej vrchnosti(jelít),..

V Koráne sa síce slová uvedené v spomenutom akademickom vydaní naozaj neraz vyskytujú, avšak v úplne inom kontexte:

T.j., výrokmi ako „*Boh obchodovanie dovolil, no úrok zakázal*»,

je v Koráne neraz poukazované okrem iného aj na povinnosť zohľadňovania miery i váhy pri obchodovaní.

Citát ohľadom odsúdenia otrokárstva, uvedený v historicko-filozofickej štúdii však bol[2].

Ďalej.. Hlavnú redakciu tohto 12 zväzkového diela tvorilo 24 ľudí.

Z nich sú židmi nasledovné osoby: E.S. Varga, M.J. Gefter, A.A. Guber, N.I. Konrad(?), E.A. Kosminskij(?), A.F. Miller(?), I.I. Minc a V.V. Struve (priamo zo slobodomurárskeho prostredia[3]).

Tretí zväzok redigovali N.A. Sidorova, N.I. Konrad, I.I. Petruševskij(?) a L.I. Čerepin.

Pričom islamské regióny krajiny však neboli zastúpené nikým..

Akadémia vied znetvorila islam a zobrazila ho vo zvrátenom svetle z pochopiteľných príčin svojej židoexaltácie (*fanatického obdivu voči rasistickému židofašizmu).

Židia–internacisti sa takto klamstvom mstili, bo v Koráne sú popísaní nasledovne:

*„Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, no oni neniesli ju, oslovi podobní sú, ktorí knihy (*na chrbte) nosí.*

Zrúdnou sú podobou ne-ľudí tí, ktorí znamenia Božie za lož majú!

Veru ľudí nepravoverných nevedie Boh!“.

Keď ale bola v tomto istom akademickom vydaní reč o Biblii, boli z rovnakých dôvodov fenomény úveru, otroctva, siono-internacizmu u židov a v rámci kresťanstve obídené „taktným“ mlčaním, aby dôverčivý čitateľ nadobudol podvedomú zaujatosť voči Koránu, a voči Biblii podvedome prejavil ak aj nie úplné nadšenie, tak aspoň neutrálny postoj[4].

---

*záujme vykorisťovateľských tried(*kást)). Biblia bola dlhodobo využívaná na legalizáciu(*odobrenie, ospravedlnenie) privilégií feudálov, inkvizície, otroctva a ponižujúceho postavenia žien. Kacírske učenia (včítane pavlikiánstva a bohomilstva, popierajúce božie vnuknutie Starého Zákona) nespochybňovali ani tak učenie Biblie ako také, ako jej skôr pripisovali iný význam(*interpretáciu), nachádzajúc v nej občas aj podklad na idey rovnosti «Keď Adam oral a Eva priadla, kto bol pánom v dome?». Myšlienky Veľkej sedliackej vojny – povstania v Nemecku (1524 – 1526), ako aj programy Anglickej buržoáznej revolúcie» taktiež boli ich účastníkmi obhajované odkazmi na citácie konkrétnych pasáží biblie, atď. apod..*

T.j., redakcia Veľkej Sovietskej Encyklopédie tvrdí a podsúva, že Korán priamo podporuje nespravodlivosť v spoločnosti; že Cirkev prispôsobila Bibliu na ospravedlnenie vykorisťovania a bojovníci s nespravodlnosťou náchádzali zdôvodnenie svojej oprávnenosti v Biblii. Hoci historicky je to všetko reálne skôr naopak: Korán priamo a jednoznačne vyzýva k spravodlivosť a odmieta útlak, a nadvládu jedných nad druhými na jeho základe sa možno pokúšať ospravedlňovať iba jeho zámerne zvráteným výkladom(*interpretáciou).; Veď Biblia priamo prikazuje A) útlak i B) pokoru voči tomuto útlaku (*t.j., kast(r)áciu daného spoločenstva), hoci v nej možno nájsť naopak aj miesta, na ktorých sa dá boj s útlakom postaviť.

[1] Lož priama a ešte horšia lož – nepriama. T.j., lož manipuláciou, zamlčaním, zmenou, alebo prevrátením kontextu. (pozn. prekl.)

[2] T.j., nebol vynechaný veľmi pravdepodobne práve preto, aby manipulácia (preprogramovanie) nebola príliš nápadná.. (pozn. prekl.)

[3] V hierarchii tzv. slobodomurárov môže byť členom vyššieho zasvätenia iba žid (t.j., príslušník ideológie najstaršej pseudonáboženskej blízkovýchodnej mafie) Tzv. židovstvo je podstatou takmer priamym opakom myšlienok pôvodného judaizmus a jeho predchodcov - objektívnej monoteistickej tendencie, ako atonizmu, či ešte predtým raizmu, hélizmu apod.., ktorá mala v rôznych krajinách a kultúrach rôzne formy(prejavy). (pozn. prekl.)

Treba si pritom uvedomiť, že napr. prvé sovietske vydanie Koránu v preklade I.J. Kračkovského uzrelo svetlo sveta iba v minimálnom náklade v roku 1963, a predrevolučné preklady G.S. Sablukova, či ešte staršie sa nevydávali vôbec[1].

Týmto zámerným dlhodobým obmedzovaním prístupu populácie k aspoň ako-tak funkčným prekladom koránu[2], bolo okrem iného spôsobené aj to, že čitatelia vyššie uvedeného akademického 12-zväzkového diela si nemali možnosť overiť, kde a v čom „synaGóga“ a ňou prikrmovaní(korumpovaní) hlupáci z inštitútov Akadémie Vied, zlomyseľne klamú..

Keď je klamané už na prvej (svetonázorovej) priorite, čo už potom možno očakávať ohľadom ostatných, nižších úrovní prostriedkov riadenia[3]? A podobných podvodov je v tomto 12-zväzkovom diele toľko, že sa javí byť zbierkou tendenčne zozbieraných, z kontextu povytŕhaných (*a „decentne“[4] poupravovaných) faktov a útržkov inak v podstate objektívnych procesov(dejov). Rozhodne však nie je podrobným celkovo zodpovedným popisom globálneho historického procesu, akým by malo z odborného hľadiska a podľa svojho názvu byť (pozri hlavu VIII v prvej časti).

Rozsah všetkej literatúry, spomenutej vo vyššie uvedených zoznamoch, pozostáva z viac ako 30 000 strán. Pri rýchlosti čítania 60 strán za hodinu (Ako rýchlo čítate vy? Preskúšajte sa) je potrebných na jej prečítanie okolo 500 hodín. T.j., okolo 62,5 pracovných dní (62,5x8 = 500)[5]. A okrem toho je potrebné sa občas aj zamyslieť, premyslieť, čo si tiež svoj čas vyžaduje.

Z toho je možné urobiť uzáver, že v koncepcii vyslovené odporúčania o absolútnej priorite

1) a) predovšetkým výchovy kultúry prijímania objektívnej informácie z Objektívnej reality,spolu s
   b) kultúrou jej ozmyslenia[6](pochopenia) a

[4] Ako súčasť postupnej prípravy informačného poľa na budúce operácie preprogramovávania, preformátovávania stereotypov myslenia kolektívneho podvedomia príslušných cieľových skupín(či danej kultúry celkovo), plánované o niekoľko desiatok rokov neskôr z dôvodu tlaku „Zákona času“(jeho technologicky podmieneného zrýchľovania, t.j., meniacej sa Logiky sociálneho správania).. (pozn. prekl.)

[1] T.j., ak by bol Korán(jeho pozitíva, negatíva a hlavne extrémistické dezinterpretácie) v spoločnosti dobre známy, tak by ani nepokoje, vojny v ´90 rokov 20.stor. v Čečensku a iných moslimských krajinách a oblastiach býv. Východného bloku prakticky nebolo možné pomocou džihádistov rozpútať.. hocikoľko by tam USA, Izrael a ich spojenci (SA, Katar a spol.) boli zbraní, peňazí a džihádistov naexportovali. Áno, žiaľ ako aj prezident Trump oficiálne v r. 2016 priznal, ISIS a mudžahedínov vytvorili Hitlary Klintonová, držiteľ tzv. Nobelovej ceny za mier B. Husain Obama a ich predchodcovia, ako iregulárnu armádu USA. Tak ako je tzv. medzinárodný terorizmus vždy iba nejakou ďalšou operáciou príslušných spravodajských služieb, v drvivej väčšine tradične žiaľ západných. V prvom rade CIA, MI6, Izraela(jeho Mossadu), i nadnárodných korporátno-súkromných(infiltrovaných do spomínaných rôznych štátnych).. (pozn. prekl.)

[2] Podobne, ako je dnes zámerný problém prístupu napr. aj k Šekelgruberovmu Mein Kampfu. T.j., reálny účel tohto typu tichej celoplošnej cenzúry(okrem rôznych bežiacich programov foriem autocenzúry) spočíva aj dnes v tom, že bez poznania, bez schopnosti ROZLÍŠENIA pozitív a negatív (potenciálnych rizík) takéhoto diela, je systematicky vytváraný priestor na vznik takých budúcich extrémistických koncepcií a ich ideológií(podľa potreby zachovania a rozvíjania konfliktného potenciálu z pohľadu réžie), v porovnaní s ktorými sa bude možno napr. spomínaný Mein Kampf javiť iba ako zbierka nevinných politických anekdot.. (pozn. prekl.)

[3] 6 kategórii(zovšeobecnených, unifikovaných, univerzálnych, združených, elementárnych, základných) prostriedkov riadenia. (pozn. prekl.)

[4] Na podvedomú a vedomú zákazku. (pozn. prekl.)

[5] cca. 4 pracovné mesiace po 8h denne, víkendy voľné (pozn. prekl.)

[6] Objektívne čo najlepšieho kontextu jej pochopenia. T.j., v rámci horizontálno-vertikálneho previazania mozaiky dejov (zákonov) a tendencii ich smerovania – v kontexte dostatočne presných odhadov pravdepodobných cieľov VM(Vis Maior). Miera presnosti týchto odhadov totiž proporcionálne definuje mieru bezpečnosti rozvoja danej kultúry – jej budúCnosť, či naopak - zánik. Hlavne ich zakomponovanie do vlastného(osobného) cieľového vektora, spolu s jeho realizáciou. Metodiky odhadu celkového cieľového

2) odporučenia potreby osvojenia si a) rýchločítania a b) strojopisu
sú správne.

Bez týchto dvoch faktorov(schopností) je v princípe asi takmer nemožné hlbšie zhodnotenie, aplikovanie a rozvinutie tejto, alebo akejkoľvek inej koncepcie v DOSTATOČNE KRÁTKEJ DOBE.

Žiaľ, kultúra myslenia duchovenstva a dôsledkom toho aj svetskej inteligencie napr. Ruska sa v histórii rozvoja krajiny ukazovala byť SYSTEMATICKY nedostatočne vysoká na to, aby preventívne odvrátila katastrofy deštrukcie štátnosti a kultúry. Ich kritika oponentov mala väčšinou skôr charakter výbuchov emócií a manifestovania vlastnej akožedobromyseľnosti[1], pričom neprichádzalo z ich strany k snahe o

A) preskúmanie a vysvetlenie koncepcii(niekým projektovaných sekvencii) nejakých procesov(dejov), a
B) o ich pomenovanie s čo najpresnejším definovaním(určením) rámca platnosti zvolených pojmov.[2]

Obzvlášť sa to týka predrevolučnej inteligencie, ktorá sa ukázala byť neschopnou poraziť marxizmus, alebo poukázať aspoň na objektívnu nefunkčnosť jeho Politickej ekonómie.

T.j., keď sa už ukázala byť neschopnou demaskovať jeho(marxizmu) v skutočnosti antinárodne, protiľudsky nastavenú sociológiu, *skrývajúcu sa za akožerovnosť, no pritom reálne vytvárajúcu ideologickú "elitu"[3] a ňou riadené, pasené(strihané a rezané) stádo.

DEJINY[4] SÚ SPRAVODLIVÉ (aspoň na úrovni sociálnych javov) - to je upozornenie pre všetkých **adeistov[5] - tak materialistických, ako aj idealistických**.

vektora (i konkrétneho – čiastkového, pre akúkoľvek situáciu) VM, sme opakovane rozoberali v predchádzajúcich kapitolách. (pozn. prekl.)

[1] Známe okrídlené: „Znažili sme sa ako sme najlepšie vedeli, no dopadlo to ako vždy.." (pozn. prekl.)

[2] Moderne povedané: zadefinovanie zvolených dejov, ich vzájomných vzťahov a tak príprava na ich preprogramovanie podľa zvolenej zadeklarovanej koncepcie (t.j., prekódovanie a tak cielená zmena, optimalizácia budúcnosti). A ak k tomu aj dochádzalo, tak iba utajene a s egocentrickým cieľom úzkeho osobného, klanového, alebo kastového prospechu, spravidla na úkor „zvyšku" (= väčšiny populácie). Viď vývoj princípov fasci (fašizmu) v priebehu dejín od staroveku. Fasca = symbol - zväzok prútov so sekerou, ako silovým presadením vôle príslušnej mafióznej skupiny, držiacej spolu – t.j. parazita, voči okolitej populácii ako hostiteľovi. Pričom silou fyzickou operujú až v poslednej inštancii, ak zlyhajú všetky iné prostriedky vedenia vojny (Pozri 6. kategórii univerzálnych prostriedkov riadenia): 1.metodologické, 2.chronologické, 3.ideologicko-faktologické, 4.ekonomické, 5.genocídne(biologicko-chemicko-radiačné), až po 6.bežné vojenské. (pozn. prekl.)

[3] Spravidla židovskú (okrem v podstate všetkých hlavných veliteľov a dozorcov gulagov, bolo židmi aj viac ako 90% prominentných marxistov: „Interné heslo: Komunizmus? – áno, ale pre nás, nie pre náš(nežidovský) dobytok(gojim) tam dole", či „Áno, všetko je spoločné, ale čo je tvoje, je aj moje a čo je moje, do toho ťa nič"). T.j., marxizmus bol koncipovaný ako alternatívna totalitná akožerovnostárska forma otrokárstva, oproti otrokárstvu otvorene kastovému(triednemu) finacistickému(kapitalistickému) a pseudonáboženskému. Trochu na štýl predkolumbovských latinskoamerických ríš. (pozn. prekl.)

[4] Deje..inde nazývané aj „história". No tu sa snažíme danému výrazu skôr vyhýbať, keďže v slovienskych jazykoch máme na daný jav objektívne celkovo asi lepší výraz. Navyše výraz história, ako sme tiež v predchádzajúcich kapitolách neraz uviedli, evokuje u znalejšieho tvorivého človeka viac obraz dejín deformovaných, iluzórnych, manipulatívne účelovo skonštruovaných so zámerom na upevnenie a optimalizáciu otrokárstva. T.j. podľa zvrátených verzii tóry – h - is – toria. (pozn. prekl.)

[5] A. Výraz „adeizmus" je tu použitý ako snaha o presnejšie vyjadrenie tzv. „ateizmu", keďže ten môže pre hlbšie chápajúcich vyjadrovať 1. monoteistické náboženstvo v doteraz známych dejinách atonizmus..alebo teda at-teizmus. Od slova AT, ako zvukový kód pre maximálny možný objem a iskru počiatku – tvorenia, sTrojenia; AtOn.. (Starí Egypťania postupne prešli na primárne zvukové kódovanie obrazov, ktoré má isté výhody, hoci ho neskôr znova začali v rámci multiúrovňovej interpretačnej hierarchie kombinovať s vizuálno-symbolovým – viď predchádzajúce kapitoly). Ide o časť mozaiky pomerne funkčných etymologických intepretácii.. (pozn. prekl.)

T.j., ak by filozofia N.A. Berďajeva, autorov „*Prahov*“(Medzníkov)[1] a «ruských exulantov» za niečo stála, tak by sa dostali k moci „filozofovia“ a „inteligenti“ uvedení v tomto diele a nie marxisti.

Podstatou knihy „*Zmysel dejín*“ od spomínaného N.A. Berďajeva je odstránenie(obrezanie) z globálneho historického procesu všetkého toho, čo sa uspokojivo nezhoduje s biblickou koncepciou samoriadenia. (* Ide v tomto zmysle o cenzúru.)

Diela ako „*Pramene a zmysel ruského komunizmu*“, či „*Karol Marx ako religiózny typ*“ sú skôr emocionálne kecy igelitenta, ktorý sa nevie vymaniť spod balvanov biblického kaleidoskopu. Proste u týchto diel rozhodne nejde o analýzu marxizmu AKO CELKU, teda PROCESU projektovaného z pozície vyšších svetonázorových pozícií[2], ale o systematické zámerné odvádzanie pozornosti čitateľa na marginálne faktory(deje) - t.j. preč od odhaľovania podstaty metodiky marxistickej manipulácie ako takej.

To, že boli v posledných rokoch sprístupnené predrevolučné a emigrantské práce, týkajúce sa sociológie, je dobre, je však pomerne naivné a hlúpe hľadať v nich objasnenia udalostí zo začiatku minulého storočia a recepty na riešenie problémov súčasnosti. Ak by ich autori správne chápali čo sa vtedy dialo vo svete, boli by schopní ideologicky poraziť marxizmus vo všetkých jeho prejavoch, poukážuc na neudržateľnosť(nefunkčnosť) jeho „vedeckých“ základov. V rokoch 1917 – 1922 zožala napr. ruská inteligencia plody vlastnej intelektuálnej závislosti(príživníctva) a nedostatočnej kvality kultúry myslenia. Ideové základy jej zničenia boli taktiež súčasťou marxizmu. Ona to však nechápala a dokonca väčšinou ani nevnímala. V (Marxovom) „Anti-Düringovi“ sú nasledujúce slová, ktorými sa začína filozofia dejín triednych(kastových) spoločenstiev[3]:

«Rozdelenie spoločnosti na triedy – a) vykorisťujúca a b) vykorisťovaná,

či a) vládnúca a b) utláčaná, bolo nevyhnutným dôsledkom vtedajšieho minimálneho rozvoja výroby[4].

B. Idealistický adeizmus je viera v niekým riadený iluzórny(falošný) obraz Boha s vlastnosťami, aké reálne nemá. Tým, že dotyčný formuje predstavy svojej obete, riadi do veľkej miery jej správanie a tým jej budúcnosť podľa potrieb meniacej sa objektívnej situácie. (pozn. prekl.)

[1] O to viac je otázne, či stálo za to písať „Prahy“, resp. „Medzníky“ po revolúcii roku 1905, aby niektorí z autorov „Prahov“ napísali takmer hneď nato „Zmeny prahov“? * Ide o zbierku kľúčových myšlienok filozofov a analýzu myslenia tzv. inteligencie a jej role v dejinách.

[2] T.j., tieto diela nielen že neodkrývajú, ale znova, skôr zahmlievajú podstatu, pozitíva i negatíva(vražedné míny) marxizmu. Robia tak poukazovaním(talmud-„nafukovaním“) na nepodstatné veci a tak skrývajú javy-deje podstatné, aby ich pomocou blbostí zatienili. Ide teda nielen o snahu o skrytie

1. hrubej svetonázorovej manipulácie, ale aj o manipuláciu(útok) na úrovni
2. chápania jednotlivých úrovní(levelov) vnímania a ich prepojení – útok na chronológiu (tá je tak A) časová, ako aj B) kontextová).

Okrem toho obsahuje aj útok

3. ideologický - pretavenie otrokárskej koncepcie do pseudorovnostárskej marxistickej ideológie, ako takej, i útok
4. ekonomický - a) nefunkčnosť terminológie marxistickej ekonomiky z pohľadu účtovníctva a b) snaha o skrytie kľúčového fenoménu úroku, ako takého, včítane fenoménu fiat-money, atď.. (pozn. prekl.)

[3] SpoloČnosť je v hlbšom etymologickom zmysle vyššia úroveň spoločenstva, keď si ono uvedomí spoločné hodnoty a ich vedome rozvíja ako celok, nielen slepo preberá od inžinierov, kňazov, resp. jelít.. Viď predchádzajúce kapitoly a „Evolúcia od klanov a kmeňov, k národom a ľudstvu.. “. Ostatne čiastočne podobne, ako „Cez písmo - od šamanov ku kňazom..“ (Princípy riadenia vývoja jazyka, ako atribútu kolektívneho podvedomia.). (pozn. prekl.)

[4] Má to aj psychologickú verziu vysvetlenia hybných síl v pozadí uvedeného socio(ne)logického fenoménu: V spoločnosti tých, ktorým Zhora dané bola stať sa ľuďmi, prevládajú „démonické“, zombi a zverské konštrukcie stroja ich psychiky.

Pokiaľ celková práca daného spoločenstva

A) produkuje objemy, ktoré len o málo prevyšujú najnevyhnutnejšie prostriedky na prežitie všetkých jeho členov, a pokiaľ,

B) následne z tohto dôvodu veľká väčšina populácie musí venovať práci všetok (alebo takmer všetok) svoj čas, dovtedy sa takáto spoločnosť nevyhnutne rozdeľuje na triedy.

*Paralelne s touto veľkou väčšinou spoločnosti, ktorá sa zaoberá iba vynútenou prácou, je formovaná aj trieda oslobodená od bezprostrednej výroby a kumulujúca vedomosti o takých celospoločenských potrebách(dejoch), ako je koordinácia(riadenie) a celkové riadenie práce, štátnické (*medzinárodné[1]) záležitosti, súdnictvo, veda, umenie atď.*

*Z toho vyplýva, že základ rozdelenia spoločnosti na triedy definuje zákon rozdelenia(*špecializácie) práce. To však vôbec nevylučovalo použitie násilia, bezohľadnosti, špekulácie a podvodu pri vytváraní tried. Tento jav taktiež neprekážal vládnucej triede(klanu, kaste), uzurpujúcej si moc, upevňovať svoje postavenie na úkor skupín(tried) ľudí pracujúcich a samotné riadenie spoločnosti zvrátiť na nástroj vykorisťovania más (*spoluobčanov).»* (Časť III, hl.II).

Na tomto mieste F. Engels vedome alebo podvedome(z nedbalosti??)[2] použil pomerne nejasné rozlíšenie pojmov, dôsledkom čoho nie je v marxizme dostatočne rozlíšená

1 A) práca riadiaca(vedúca), od

B) práce „duševnej" takej, ktorá nie je spojená s riadením ĽUDÍ [3];

2) a fyzickú prácu stotožnil výlučne s prácou vo výrobe;

3) ľudia dôsledkom takejto interpretácie F. Engelsa chápali pojem „vykorisťovanie" ako pojem počiatočný(primárny), hoci aj on sám priznáva, že je spojený s riadením(vedením) spoločnosti;

4) pojem

a) **celospoločenského <u>rozdelenia</u> práce** (*špecializácie) je v diele F. Engelsa podsúvaný namiesto pojmu

b) **proces celospoločenského <u>spájania</u> práce** a tiež je skúmaný skôr zvonku – takým spôsobom zostáva nejasné(zámerne? zahmlené), prečo jeho objavenie sa akožezákonite vedie k triednemu rozdeleniu(kast(*r)ácii) spoločnosti so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami.

---

* T.j., zombíkom a zvieratkám, vyzerajúcim ako ľudia, vládnu „démoni" v ľudskej koži (sociopati koncentrovaní automatizovanými mechanizmami personálnej-HR-politiky do pozícií CEO, mannažerov a občas i politikov). Na spodku spoločnosti sú poniže zvierat narkomani (u nás hlavne alkoholici). I preto je miera paralýzy – riadenie saturácie spoločnosti narkotikami tak dôležitou otázkou európskej i globálnej zákulisnej politiky. Inak by mohla vzrásť pravdepodobnosť, že sa zotročené národy začnú pyramídovej kryptokoloniálnej totalite brániť, do neakceptovateľného pásma pravdepodobnosti. (Vyššia štatistika – Metódy nepriameho bezštruktúrneho a dištančného riadenia – formovanie predpokladov úspešného operačného prostredia pri preventívnom vytváraní kolektívneho podvedomia mechanizmami korporátnej kultúry) (pozn. prekl.)

[1] V konečnom dôsledku globálne. (pozn. prekl.)

[2] Pozri predchádzajúce kapitoly na tému: Na ktorých konkrétnych bodoch(manipuláciach a zamlčaniach) je založený podvod F.Engelsa a K.Marxa? (pozn. prekl.)

[3] Každá práca (= tvorenie) je totiž v 1.rade riadenie. T.j., riadenie (sTrojenie – viď úvodné lekcie KSB/DVTR) svojich myšlienok, rúk, nôh, očí, vnímania, atď.

Ak chcem riadiť aj iných ľudí okrem seba, ide o 2. úroveň riadenia.

Práca sa teda rozlišuje na 2 typy, 2 úrovne riadenia. 1. Seba a 2. druhých. Rozlíšenie nástrojov, prostriedkov, „protéz" a podobne, je v tomto zmysle sekundárne a nepodstatné.

T.j., ak riadim ľudí, pracujem iba s najhodnotnejším, najdrahším materiálom, nástrojom, aký existuje. Preto za normálnych okolností vyžaduje špeciálne opatrenia - vzdelanie(v 21.stor. štandardne, z dôvodu zrýchlenia sociálneho času a tak reakcieschopnosti, celoplošne nutné), na ktoré si až donedávna jelitá uzurpovali výlučný monopol a všemožne ho maskovali a popierali. Viď vyššie uvedený text. (pozn. prekl.)

Je to nevyhnutný dôsledok mentálne ohraničeného, tzv. po-stupného(stavového) skúmania jednotlivých(akožeojedinelých) po sebe nasledujúcich spoločensko-ekonomických STAVOV v ich STATICKEJ(nedynamickej[1]) pozícii.

Pri PROCESNOM pozorovaní[2] prechodu(transformácie) stavov od jedného k nasledujúcemu, v rámci zvolenej časovej osy, t.j. napr. počínajúc prvotnopospolnou spoločnosťou až k davo-„elitárnym" systémom, by autor určite musel prísť nevyhnutne k oveľa presnejšiemu rozlíšeniu pojmových rámcov(pomenovaní[3]) kvalitatívne rôznorodých javov a celková jeho logika by spočívala na presnom systéme vzájomných vzťahov medzi týmito pojmami[4]. *T.j., ako základ ďalšej optimalizácie(vylepšovania) celkového samoriadenia spoločnosti, v záujme všetkých.

Nepresnosť Engelsovho výkladu práve na tomto mieste diela «Anti-Dühring» (z roku 1878) sa o 25 rokoch neskôr prejavila v marxizme v podobe takého deja, ako bola MACHAJČINA (podľa mena jedného z jeho „realizátorov" V.K. Machajského[5]).

Fenomén tzv. machajčiny(alebo machajstva) je typický pre mnohé myšlienkové pochody, prebiehajúce v spoločnosti u osôb, ktoré sú ovládané nadžidovským „slobodo"murárstvom.

S týmto konkrétnym javom začali dvaja židia V.K. Machajskij (pseudonym Voľskij) a E. Lozinskij – t.j., nejaký čas mlátili prázdnu slamu(ľudovo povedané „kecali") a omieľali dokola stále znova tie isté pojmy a úvahy, neprekročiac celé desaťročia ich rámec; následne zomreli

[1] Skúmanie dynamických dejov napr. vyžaduje (ako sme sa v predchádzajúcich kapitolách bavili) 2.deriváciu podľa času, tým identifikujem pri nasadení uvedeného matematického aparátu, tendencie vývoja a môžem rozlíšiť aj kľúčové faktory vplyvu na daný proces(po slovensky „dej"), príslušné silové vektory (podľa pravdepodobnostno-štatistických váh jednotlivých položiek), ich gradienty, atď. a pod. Tak vizualizujem simuláciu za účelom riadenia zvoleného záujmového infopoľa. Viď napr. spomínané modelovacie softvérové prostredia MATLAB®, SIMULINK®, pri záťažových testoch infopolí v aplikáciách na komplexnejšie sociálne konštrukcie aj Pro/ENGINEER®, CATIA®, atď. T.j., v prípade študentov špecializácii Aplikovanej(praktickej) matematiky a riadenia, sociálneho inžinierstva apod. na Technických univerzitách, Prírodovedeckých fakultách, či zainteresovaných laikov a študentov stredných škôl. V zásade by však na mnohé základné operácie a primárne ovládanie daného prostredia mala stačiť aj úroveň matematiky z II. stupňa ZŠ. (pozn. prekl.)

[2] Hľadaní(identifikovaní) a vyhodnocovaní jednotlivých parametrov daného DEJA. Zároveň tvoria jednotlivé deje(=procesy) v ich vzájomnej previazanosti spolu s podriadenými a nadradenými (vertikálno-horizontálnymi) dejmi vždy jeden celok, kde má každý z nich svoju viac- či menej podstatnú rolu. Ako legokocky. Deje sú skladané pravidlami superpozície. Tak môžeme chodiť do minulosti(rekonštruovať) a budúcnosti(tendencie, smerovania), pohybovať sa v čase(Timeline cursor) daného procesu, riadiť ho, vediac odhadnúť, ako sa zmenou tohto „PROXY"procesu zmenia napr. parametre zvoleného (cieľového) dištančne riadeného procesu. Viď Základy frekvenčnej analýzy – Fyzika pre II. ročník stredných škôl - parametre f, T, amplitúda, fázový posuv. Pozri podrobnejšie prípadne aj „Dynamika a stabilita, predvídateľnosť riadenia" – operácie strategického manažmentu, atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] Terminológii, ako predpokladu „nakódovania"(dostatočne presnému popisu jednotlivých veličín a ich hodnôt aktuálnych a následne želaných (Istwert - Sollwert)), t.j. ovládnutia procesu pred jeho preprogramovaním – prevzatím kontroly nad ním. (pozn. prekl.)

[4] V tomto zmysle sú podobné ideologické (Marx, Engels, Lenin), náboženské texty a dnes „mediálne operácie" v 1.rade programy „samo"riadenia zvolených osôb, cieľových skupín, alebo spoločnosti ako celku. A vo vyššom.. hlbšom zmysle, je akékoľvek slovo, text, či dokonca pred-stava, programom (projekciou) na zmenu aktuálneho stavu na želaný. Pritom, ak sa zamyslím (zanalyzujem), ako k aktuálnemu stavu došlo, môžem postupne identifikovať faktory, ktoré k nemu viedli a zmenou ktorých môžem korigovať tendenciu vývoja tohto procesu. Dnes zmeniť budúCnosť, „osud", stať sa tvorcom, sTrojcom, Človekom, ak zodpovedne zohľadním aj pravdepodobné ciele Vis Maior a zohľadním ich v realizácii (nielen, že budem pasívny a nepôjdem vyslovene proti). (pozn. prekl.)

[5] J.V.K. Machajskij – poľský anarchista, ktorého ideológiou bola o. i. aj fanatická nenávisť k inteligencii, akože výlučne vykorisťujúcej proletariát. (porovnaj napr. s ideami Ho-Či-Mina, Pol-Pota a ďalšími „revolucionármi" a na ktorých francúzskych elitných školách, kurzoch a kým boli v nemalej miere formovaní.. teda okrem „londýnskej" a „zürišskej" školy nadnárodných politicko-teroristických školení, až po klasický Fort Benning apod.., v prípade riadenia nekonečných pučov v Latinskej Amerike v záujmoch strýka Sama.) (pozn. prekl.)

čudnou smrťou, zanechajúc po sebe nejaký tzv. „literárny odkaz“ – nejaké akožemýtické semenište určitých špecifických myšlienok(programov, algoritmov) do budúcna.

Ide o úplne rovnaký postup, ako s teóriou tzv. «permanentnej revolúcie», od jej pôVodcov Helphanda-Parvusa a Bronsteina-Trockého – t.j., takisto kopec literatúry, ktorá sa za desaťročia nevymanila z demagogického kolotoča svojich vlastných pojmov a ideí; a dve čudné úmrtia v rokoch 1924 a 1940. Po obsahovej stránke nejakého rozdielu medzi machajštinou a bronšteiniánstvom(trockizmom) niet. Iba ak, tak v pojmovom aparáte..

Machajčina bola vyvinutá z tzv. «ekonomizmu» - t.j., z prúdu marxizmu, ktorý odmietal politický zápas robotníckej triedy a tvrdila zhruba nasledovné[1]:

a) že v kapitalistickej spoločnosti je inteligencia spoločenskou triedou, ktorá má monopol na vedomosti (špecifický druh výrobného prostriedku) a z pokolenia na pokolenie sama seba obnovuje („znovuzrodzuje“);

b) že táto trieda je vykorisťovateľská, pretože sa zúčastňuje na druhotnom prerozdeľovaní pridanej hodnoty, odoberajúc jej časť kapitalistom, ktorí predtým už uskutočnili prvotné prerozdelenie medzi I. a II. skupinou občanov[2];

c) že socializmus je čisto intelektuálna triedna ideológia, prejavujúca úsilie inteligencie zbaviť sa súkromníkov-kapitalistov (buržoázii), s ktorými je nútená sa deliť v priebehu procesu privlastňovania si pridanej hodnoty;

d) že inteligencia potrebuje robotnícku triedu iba ako slepý nástroj na zvrhnutie moci buržoázie a po takomto prevrate zostane v podmienkach socializmu pre robotnícku triedu všetko po starom; t.j., že robotníci (dav, stádo) budú z pokolenia na pokolenie pracovať a reprodukovať sami seba a inteligencia („elita“) si bude z pokolenia na pokolenia privlastňovať pridanú hodnotu a taktiež reprodukovať samú seba. Spoločnosť zostane triednou a vykorisťovanie bude zachované vďaka monopolu inteligencie na vedomosti(know-how)[3];

e) že z uvedených dôvodov sa robotnícka trieda musí oslobodzovať nie len od útlaku(jarma) buržoázie ale aj od jarma inteligencie[4]. Tým už ale machajčina vyniesla aj rozsudok smrti nad predrevolučnou inteligenciou. A to v čase, keď klasický marxizmus takýto postup na úrovni vedomia(oficiálne) zatiaľ prosto zamlčiaval(*maskoval).

Trockisticko-leninistická tradícia vzťahuje tzv. «**inteligenciu**» ku špeciálnej sociálnej vrstve. Otvorene ju síce v rámci kapitalistickej spoločnosti triedou nenazývali, ale na úrovni podvedomia(medzi riadkami) ju priraďovali k buržoázii[5]. Často ju totiž označovali termínom

[1] Odvádzala pozornosť (vytvárala falošné ciele, zvádzala na falošnú stopu) nasledovným spôsobom:

[2] Ako bolo vyššie v texte uvedené, objektívne v rámci procesu celospoločenského spájania práce ani jedna z oboch skupín občanov neexistuje *a rozlišujú sa na skupiny úplne iné

1) Tí ktorí riadia ľudí a

2) tí, ktorí riadia-tvoria čokoľvek iné

(schéma obr. 2)

[3] V tomto treba ale asi naozaj machajovcom zložiť poklonu. T.j., vyzerá, že zakladatelia tzv. machajčiny popri rôznych manipuláciách a extrémizme, naozaj veľmi dobre poznali psychológiu svojich súdruhov z marxistických strán, dôsledkom čoho sa vo svojej podstate prognóza machajovcov po roku 1917 potvrdila.

[4] Dnes sa to týka nielen tzv. robotníckej triedy, ale celého národa, včítane tých spoločenských vrstiev, ktoré formálne patria k tejto tzv. „inteligencii“ (*v modernom podaní „mannažerskej vrstve“. T.j., aj v demokracii dlhodobo trpia **pod totalitou kasty sociopatických, vyslovene egocentrických, resp. slepo poSlušných mannažerov – a ich rôznych nadnárodných mafióznych záujmových skupín, starých feudálov, aristokracie, banksterov apod**., aj normálni poriadni a zodpovední bežní riadiaci-vedúci pracovníci. – pozn. prekl)

«**buržoázna inteligencia**». Po revolúcii je na princípe triedneho pôvodu dávaná A) «buržoázna inteligencia» do protikladu s B) «robotníckou a roľníckou inteligenciou»[1].

Porovnávajúc machajčinu s klasickým marxizmom-trockizmom-leninizmom, možno poznamenať, že machajčina chápe vykorisťovanie človeka človekom hlbšie ako marxizmus-..-leninizmus. Vedome ho(vykorisťovanie, zotročovanie) totiž spája s monopolom na vedomosti(know-how), ktoré je vlastné príslušnej spoločenskej vrstve(kaste). Avšak podobne, ako celý ostatný marxizmus, riadiacu prácu z celkovej množiny „mentálnych aktivít" nevyčleňuje(neidentifikuje). A to napriek tomu, že existencia deficitu v spoločnosti súvisí logicky a jednoznačne práve s riadením. T.j., práve umelý deficit schopnosti riadenia, teda monopol umožňuje tejto „kaste" určovať si za neho(riadenie) monopolne vysoké ceny. Deficit naozaj kvalitného vzdelania v spoločnosti je tiež dôsledkom príslušnej cielenej politiky riadenia(manažmentu), hoci si túto skutočnosť tak oficiálne vedenie(na rozdiel od neoficiálneho, tichého) danej spoločnosti, ako ani samotná táto spoločnosť, vôbec nemusia uvedomovať. Deficit výkonu vzdelávacieho systému sa KVALITATÍVNE ničím nelíši od iných kapacít v rámci celkového procesu spájania práce[2]. A za účelom udržania monopolne vysokých cien môžu príslušné spoločenské vrstvy(záujmové skupiny, kasty) vedome alebo nevedome spomaľovať(i kompletne blokovať) rast výkonnosti a kapacít[3], môžu ničiť produkciu, presmerovávať ju na iné

[5] **Buržoázia** (z fr. *bourgeoisie* = meštianstvo, meštiactvo, buržoázia) je pojem, ktorý má dva základné významy. Vznikol v 16. storočí vo Francúzsku ako označenie zámožných mešťanov, najmä majiteľov podnikateľského majetku a finančného kapitálu (obchodníci, bankári, majitelia manufaktúr, neskôr továrni a pod.). Od čias Francúzskej revolúcie (začala r. 1789) je buržoázia chápaná ako opak citoyena, t. j. politicky uvedomelého občana. V priebehu Francúzskej revolúcie sa buržoázia ako vrchná vrstva tzv. tretieho stavu (strednej vrstvy, fr. tiers état), t. j. opaku šľachty, stala vedúcou spoločenskou silou vo Francúzsku. V nasledujúcom období sa jej - najmä priemyselným a obchodným podnikateľom - podarilo presadiť svoje záujmy (najmä zavedením volebného práva, odstupňovaného podľa daní odvádzaných poplatníkmi). Ako označenie podobnej vrstvy sa výraz používa aj pre iné krajiny.

V chápaní Karla Marxa má ale buržoázia trochu iný význam. Ide o vedúcu triedu kapitalistickej spoločnosti, zjednodušene o všetkých podnikateľov. Buržoázia vykorisťuje proletariát a je niečo ako jeho protikladom, čo vedie k revolúcii a vzniku beztriednej spoločnosti. Keďže je vlastníkom výrobných prostriedkov, určuje výrobné pomery a ich ideologickú nadstavbu (pozri aj marxizmus, historický materializmus). V tomto zmysle bol výraz buržoázia v časoch socializmu často používaný a v niektorých obdobiach sa stal skoro až negatívnym označením pre každého zámožného, príp. nemanuálne pracujúceho človeka. (Wikipedia)

[1] Podľa prastarého mannažerského hesla: "Rozdeľuj a panuj..(a realitu maskuj)" (pozn. prekl.)

[2] Jej špecializácie a integrácie. T.j., marxisti pomenovali(poukázali) na špecializáciu práce, no tým, že zamlčali jej integráciu(prepájanie, spájanie, normalizáciu), sa snažili

A) zatieniť, zamaskovať jeden z kľúčových, ešte podstatnejších procesov.

B) Okrem toho, že zároveň prezentovali špecializáciu ako spoločenský konflikt, zatieňujúci konflikt medzi riadiacimi a riadenými v prípade, že si riadiaci pracovníci chcú za každú cenu zachovať na svoju pozíciu monopol, spojený s vysoko nadštandardnou spotrebou, s „prsteňom moci" ..noci a tak blokujú potenciál „zvyšku"(95%) spoločnosti, deklarujúc nutnosť potreby riadenia „bezprízorného (podľa nich) plebsu".

C) Ďalej jelitá (marxistické, či akékoľvek) touto operáciou riešili fikciu umelého stresu a deprivácie, t.j., systematického šokovania svojho hostiteľa(bežnej populácie) tým, že špecializáciu definovali medzi riadkami nie ako konštruktívnu konkurenciu, ale súčasť akožprirodzeného pseudordarwinistického nezmieriteľného boja tried(kást), skupín populácie, jednotlivcov, atď. apod., s čím pokračovali aj v nasledujúcom totalitnom režime – v tzv. neoliberálnej davokracii; (pozn. prekl.)

[3]Aj blokovaním rozvoja pomocou neprimeraných tzv. autorských práv, keď má vynálezca, alebo firma dostať primeranú odmenu za svoj objav, ale nesmú sa korporátnym kšeftovaním s patentmi špekulatívne blokovať celé odvetvia. A zďaleka nielen kvôli peniazom (kvôli zisku), ako sa snažia demagogické presstitútky na zákazku agitačne dav presvedčiť. U koncipovaní tzv. autorského a hlavne patentového práva ide primárne o zámerné dlhodobé systematické brzdenie prístupu k informáciám a tak o blokovanie rozvoja spoločnosti, o jej maximálnu možnú paralýzu s cieľom zachovania informačného náskoku jelít. Tak pohoreli, snažiac sa blokovať rozvoj svojich oviec aj jelitá indiánskych kultúr predkolumbovskej Ameriky, spolu so svojim

trhy za monopolne dampingové ceny pre zruinovanie konkurencie, vytvorenie umelého chaosu a destabilizácie podľa operačnej potreby vedenia tohto typu vojny, projekcie moci, atď. apod. *Viď napr. klasická metóda manažmentu systémom „riadených katastrof“[1].

Vo vzťahu k systému vzdelávania je „inteligencia“ proste iba produktom toho samého systému; a presne rovnakým spôsobom možno ničiť aj výrobné kapacity konkurencie, ničiť jeho produkciu, skupovať ju lacnejšie na jednom trhu a predávať na druhom. Spôsoby(formy) všetkých týchto manipulácií môžu byť otvorene cynické, alebo môžu mať formu dojemnej starostlivosti o «všeobecné» dobro, sociálnu spravodlivosť a pod.

Klasický marxizmus…leninizmus sa oboril(zaútočil) na machajčinu za jej odmietanie socializmu v jeho interpretačnej verzii; neoliberálna inteligencia sa zasa potešila kritike klasického marxizmu zo samotného marxistického tábora, no cítila sa zároveň aj hlboko dotknutá vo svojich „najintímnejších pocitoch“, pretože ona samotná (ostane rovnako ako akákoľvek iná inteligencia davo-„elitárnej“ spoločnosti) vidí reprezentanta ideí všeobecného blaha iba V SEBE SAMEJ[2] a nebola schopná zniesť obvinenia v tom, že v 1.rade ona sama vykorisťuje vlastný národ.

V konečnom dôsledku žiaľ nevyústila kritika machajštiny do integrácie jej niektorých správnych postojov do obšírnejšej(objemnejšej, celkovo trochu lepšej) koncepcie, ale do pobúreného alebo ironického odmietania celej machajčiny ako takej, tak marxizmom, neoliberalizmom, i tzv. „pravicou“. Znova spolu s vodou vyliali s vaničky aj dieťa a ZASLÚŽENE za to zaplatili. Niekto životom, niekto vyhnanstvom, niekto väzením a pracovných táboroch po r. 1917, keď sa objektívne chyby v teórii klasického marxizmu (= sionistického internacizmu) začali uplatňovať v živote vo forme genocídy národa aj inteligencie.

Marxizmus a machajčina pekne znázorňujú, že neprijatie konceptuálne závažnej informácie neoslobodzuje tých, ktorí ju či už otvorene odmietnu, ale ani tupo-naivných **ignorantov**, od ZODPOVEDNOSTI za dôsledky jej nepoužitia, resp. použitia inými. (Treba tu pripomenúť, že ignorant v preklade z angličtiny znamená aj **hlupák**). Preto, ak je predložená koncepcia pre

---

„dobytkom“. A tak pohorí aj Západ v konkurencii rozvoja civilizácii v kontakte s Áziou, ak s touto samovražednou politikou idiotizácie a blokovania potenciálu vlastnej populácie neprestane. CUI BONO? Teda: Stačí v podstate, ako skoro vždy, len existujúce ZÁKONY REINTERPRETOVAŤ pod inú koncepciu samoriadenia spoloČnosti. (pozn. prekl.)

[1] pozri aj aplikáciu dlhodobo v iných častiach sveta po stáročia kolonializmu vytestovaného mechanizmu tzv. deforiem, pseudoreforiem v nových kryptokolóniách býv. Východného Bloku s cieľom ovládnutia ich priemyslu, prírodných a ľudských zdrojov(=otrokov). T.j., operácia vyzerá navonok spravidla ako katastrofa, „samo“kolaps podnikov a hospodárstva akože nekonkurencieschopnosťou a sabotážou, chamtivosťou kriminálnych živlov, fragmentov miestnych bývalých spravodajských zložiek, podplatenej časti dlhodobo sabotážnej kolaborantskej bývalej verchušky, ktoré síce hrajú svoju svoju drobnú, pred ovčanmi maskovaciu, no celkovo zanedbateľnú rolu.. ako falošný cieľ, dôvod. Ľudovo: „Ako keď chcem vzadu v obchode celý sklad vykradnúť, presmerujem pozornosť prevádzky na nejakého bezdomovca, ktorému zaplatím, aby pred kamerou rožok a pivo ukradol a pritom najlepšie riadny bodrel narobil..“

[2] A je tomu tak doteraz. Napr. Pomerne známy politológ S. Kurginyan v článku “Tretia možnosť” (Noviny “Zajtra” č. 51 z r. 1997) píše: «JE PATRIOTICKÁ INTELIGENCIA SCHOPNÁ TOHO, ABY VYPLNILA ORGANIZAČNÝ, ELITNÝ, LÍDERSKÝ DEFICIT A STAŤ SA PLNOHODNOTNÝM, SAMOSTATNÝM POLITICKÝM ZÁKLADOM, SCHOPNÝM VIESŤ CELONÁRODNÉ PROTESTNÉ MASY V TAKÝCHTO ZLOŽITÝCH PODMIENKACH?»

«Plnohodnotným politickým základom (substanciou, existenciou)» môže ale byť iba národ celkovo a určite NIE nejaká sociálna skupina, definovaná spôsobom jej účasti na Procese celospoločenského prepájania a špecializácie práce. A to aj v prípade, že by táto spoločenská skupina bola schopná dlhodobej samoreprodukcie v priebehu pokolení na základe štatistického prevládania predstaviteľov stále rovnakých klanov v nej samotnej.

niekoho NEprijateľná, tak najlepšie, čo môže spraviť, je odhaliť tie konkrétne z jej téz, ktoré sú podľa neho chybné a navrhnúť miesto nich tézy správne[1]. To mu umožní pretvoriť(integrovať) neprijateľnú koncepciu, na ním vytvorenú a tak preňho prijateľnejšiu koncepciu[2].

Tým, ktorí by nechceli súhlasiť s tým, že tu ako komplexné riešenie problémov dnešnej civilizácie predkladáme toto ucelené dielo, odporúčame predložiť svoju vlastnú koncepciu GDP (Globálneho dejinného[3] procesu) východu ľudstva z jeho zverského stavu kultúry myslenia a následne vysvetliť nevyhnutnosť krachu sľubov Komunistickej strany po roku 1953 a príčiny systematickej realizácie pre nás (Východný Blok) najhoršej možnej verzie Direktívy U.S. NSC[4] USA 20/1 zo dňa 18.08.1948, ktorú jej autori nazvali «Naše ciele vo vzťahu k Rusku» (*a jeho spojencom). Úryvky tejto direktívy(smernice) sú citované v knihe N.N. Jakovleva «CIA proti ZSSR» (M., «Politizdat», rok 1985, výber zo strán 38-40):

«Naše primárne ciele voči Rusku sú v podstate iba dva:

a) okresať moc Moskvy na minimum a

b) presadiť hlboké zmeny do teórie a praxe vonkajšej politiky, ktorej sa pridržiava vláda, nachádzajúca sa pri moci v Rusku.

*.....Čo sa týka harmonogramu dosiahnutia týchto svojich cieľov v dobe oficiálneho mieru(=*vojny studenej), nie sme viazaní(obmedzení) nijakým fixným časovým termínom.*

*...Rozhodne niet dôvodu(opodstatnenia), prečo by sme mali pociťovať akúkoľvek vinu za to, že sa usilujeme zničiť koncepcie, ktoré sú (*podľa nášho názoru) nezlučiteľné s medzinárodným mierom a stabilitou a o ich zámenu za koncepcie (*tzv.) tolerancie a medzinárodnej spolupráce (*za našim účelom). Nie je našim problémom zaoberať sa ani vnútornými dôsledkami, ku ktorým môže viesť prijatie koncepcií tohto druhu v inej krajine. Za sprievodné udalosti preto nenesieme žiadnu zodpovednosť.. Ak sovietski vodcovia zhodnotia, že je rastúci význam lepších(*podľa nás) koncepcií medzinárodných vzťahov nezlučiteľný s ich udržaním sa pri moci v Rusku, tak je to ich a nie náš problém. Naša vec je pracovať na tom a dosiahnuť to, aby tam prebehli vnútorné udalosti...Ako vláda nenesieme zodpovednosť za následné vnútorné udalosti v Rusku(*akékoľvek by boli)...*[5]

...V čase mieru nie je našim cieľom zvrhnutie Sovietskej vlády. My sa snažíme iba o vytvorenie takých okolností a podmienok, s ktorými sa súčasní sovietski líderi nebudú môcť zmieriť a nebudú im po chuti. Je možné, že ocitnúc sa v takých okolnostiach, nebudú môcť udržať svoju moc v Rusku. Treba však so všetkou rozhodnosťou vyhlásiť, že je to ich a nie náš problém...

[1] Ciele, postupy, algoritmy podľa neho celkovo objektívne celkovo lepšie. (pozn. prekl.)

[2] Spolu s jej cieľmi. (pozn. prekl.)

[3] /alebo historického(?)

[4] U.S. NSA – United States National Security Council (Národná Bezpečnostná Rada Spojených štátov) – vládny orgán, zodpovedný v rámci administratívy prezidenta USA za otázky národnej bezpečnosti a zahraničnú politiku, s dozornou funkciou nad CIA atď. apod. Jej predchodkyňou bola NIA (National Intelligence Authority) – Národná spravodajská služba, založená Poradcami prezidenta USA H.S.Trumana 22.1.1946. Hlavnou úlohou NSA je koordinovať aktivity všetkých 1271 štátnych spravodajských služieb USA (a jej "partnerov"), ktoré dokopy spolu s 1931 privátnymi spravodajskými službami zamestnávajú okolo 854 000 osôb s bezpečnostnou previerkou. (Washington Post 2010). (pozn. prekl.)

[5] Text v zátvorke za hviezdičkou tu má ako poznámka redakcie význam špecifikácie kontextu daného vyhlásenia z pohľadu jeho autorov, t.j. zamlčané, resp. pre autorov uvedenej smernice (a ich spravodajské služby v tandeme spolu so spolupracujúcimi novinárskymi agentúrami) podvedome samozrejmé súvislosti, ktoré sa však aj interne z "taktných" dôvodov len zriedka priamo vyslovujú. Viď. "Zásady projekcie psychológie tzv. korporátnej integrity"(t.j., všadeprítomnej vyššej formy autocenzúry, vyvinutej v západnom type totalitnej demokracie, hlavne v jej kryptokoloniálnych verziách) (pozn. prekl.)

... Bavíme sa predovšetkým o tom, aby sme Sovietsky zväz oslabili a v takomto stave ho aj naďalej udržiavali. Aby sme ho oslabili v oblasti politickej, vojenskej a psychologickej v porovnaní s vonkajšími silami, nachádzajúcimi sa mimo rámca jeho kontroly.

...Netreba sa nádejať, že sa nám podarí v plnom rozsahu uskutočniť našu vôľu na ruskom území, ako sme sa to snažili urobiť v Nemecku a v Japonsku. Musíme pochopiť, že konečné riešenie musí byť politické..

...V prípade pre nás horšej varianty, by išlo síce o zachovanie Sovietskej moci nad celým, alebo takmer celým súčasným sovietskym územím, ale v tom prípade musíme vyžadovať:

1) *splnenie čisto vojenských podmienok (odzbrojenie, evakuácia kľúčových vojensko-strategických oblastí atď.) s tým, aby bola na dlho zabezpečená jeho(ZSSR) obranná bezmocnosť;*
2) *splnenie podmienok, pri ktorých bude zabezpečená jeho výrazná ekonomická závislosť na vonkajšom(*našom) svete.*

...Inak povedané, musíme vytvárať automatické záruky(garancie), ktoré zabezpečia, aby ani nekomunistický, voči nám v zásade priateľský režim:

a) *nemal veľkú vojenskú moc;*
b) *bol po ekonomickej stránke silno závislý od vonkajšieho(*nášho) sveta;*
c) *nemal žiadnu významnú moc nad hlavnými národnostnými menšinami;*
d) *nemohol vytvoriť nič, čo by sa podobalo železnej opone[1].*

*V prípade, že by takýto režim prejavoval nepriateľstvo ku komunistom a priateľstvo ku nám, tak sa musíme postarať o to, aby boli tieto podmienky nanútené nie ponižujúcim alebo urážlivým spôsobom. Musíme ich však metódou cukru a biča[2] donútiť tieto opatrenia prijať, aby boli naše záujmy ochránené(*dlhodobo garantované)».[3]*

Z Direktívy U.S. NSA-68 z 30.09.1950 (strany 64, 65)

«... zasievať semená rozkladu vo vnútri sovietského systému s cieľom donútiť Kremeľ minimálne k tomu, aby zmenil svoju politiku... Avšak bez dominantnej, okamžite nasaditeľnej a ľahko zmobilizovateľnej vojenskej sily, je politika «zadržiavania» (resp. zastrašovania), ktorá je vo svojej podstate politikou zámerného postupného donucovania, iba blufom(podfukom)..

*....Musíme viesť otvorenú psychologickú vojnu s cieľom vyprovokovania masovej zrady vo vzťahu k Sovietom a zničiť akékoľvek pre nás nevhodné zámery Kremľa.. Musíme podporovať a zosilniť z nášho pohľadu pozitívne priebežné a preventívne opatrenia a operácie tajnými prostriedkami v oblasti ekonomickej a psychologickej(*mediálnej, propagandisticko-dezinformačnej) vojny, s cieľom podnecovať a podporovať nesúhlasné prejavy a povstania vo vybraných strategicky dôležitých satelitných štátoch..*

... okrem podporovania našich hodnôt, musí byť naša politika a aktivity také, aby vyvolali hlboké zmeny v charaktere sovietskeho systému. Čo sa tohto týka, je prekazenie úmyslov Kremľa prvým a najdôležitejším krokom k takýmto zmenám. Je jasné, že takýto postup bude lacnejší, a

[1] Obmedzenie nášho prístupu k jeho zdrojom – energetickým, nerastným, poľnohospodárskym a ľudským. Z pohľadu doktríny neokolonializmu (Monroe, atď..) je *„neprípustné, aby boli zdroje ktorejkoľvek kolónie využívané primárne v prospech tamojšieho obyvateľstva“* (pozn. prekl.)

[2] Korupcie a riadenia kriminálneho prostredia spravodajskými operáciami (prepúšťanie basistov podplatenými, vydieranými, alebo inak manipulovanými a „motivovanými“ politikmi; riadenie sýtenia trhu s narkotikami; prvotným zničením ekonomiky a hlavne poľnohospodárstva a energetiky, vysokými úrokovými sadzbami, atď. apod..) (pozn. prekl.)

[3] Viď podobné tradičné vyhlásenia britských politikov n adresu zahraničnej a globálnej politiky: *„My nemáme stálych partnerov, len stále záujmy..“*

*pritom efektívnejší, ak budú tieto zmeny výsledkom pôsobenia vnútorných síl sovietskej spoločnosti(*a Východného Bloku celkovo)…*

*Víťazstvo bude zaručené, ak prekazíme úmysly Kremľa metódou postupného navyšovania tlaku slobodného sveta(*eufemizmus – oblastí pod našou kontrolou) a jeho prenášaním do sovietskeho prostredia takým spôsobom, aby uskutočnil vnútorné zmeny sovietskeho systému(*AKOBY sám sebou..)».*[1]

Čítajúc direktívy(smernice) U.S.NSA a CIA je potrebné si vždy uvedomovať príslušnosť(previazanosť) americkej „elity" k slobodomurárstvu a celkovú úlohu židovského kapitálu v živote USA[2]. Mechanizmus zavedenia(aplikácie) vyššie uvedených smerníc(rozkazov) je rovnaký, ako mechanizmus dlhodobej realizácie známych tzv. *„Protokolov sionskych mudrcov z roku 1897"*[3] do každodenného praktického života.

No a pretože pre tzv. demokratov nie je „vhodné" podobné dokumenty ako návody na politicko-ekonomické „reformy"[4] zverejňovať, ostáva im už len verejne národy presvedčovať, že «*občania, ale veď prestavba(reforma) je cesta neprebádaná*»[5]. [6]

[1] Už starí Heléni a Rimania (a prakticky všetky koloniálne, totalitné mocnosti, včítane nadnárodného, hlbokou podstatou fašistického korporátu, vládnuceho v USA a na Západe obecne), sa snažili vystupovať naoko z pozície morálnej autority. T.j. požiadavky voči obetiam svojej agresie zo zásady koncipovať tak, aby aspoň na prvý(šokový) moment vyvolali zdanie ich akožeobjektívnej oprávnenosti a v ideálnom prípade aj ilúziu pseudojurisdikčného podkladu. „..a po víťazstve sa už nikto na nič víťaza pýtať nebude" (A. Schecklgruber) (pozn. prekl.)

[2] T.j. ich ponímanie takých termínov, ako „sloboda", „správnosť", či „slobodný svet" a pod.., znamená podstatou totalitný otrokársky režim, kde si táto drobná finacistická verchuška „slobodne" (bezbreho) svojvoľne užíva neukojiteľné zdieranie „zvyšku"(95%) populácie a rabovanie planéty ako takej (viď vyššie spomínaný román „Hodina býka" od I.A. Jefremova). To je „sloboda" v chápaní týchto zrúd. Pravdou ale je, že ich forma zvrhlej pseudodemokratickej totality (kde majú opice tak, ako v cirkuse otrokárskeho Ríma, zachovanú ilúziu voľby) je v doteraz zatiaľ známych dejinách asi najefektívnejšia. Otázkou zostáva,

1) do akej miery je ich program umelej deprivácie a debilizácie plebsu nevyhnutnou potrebou pri zachovaní a zväčšovaní ich informačného(vedomostného) náskoku, ako primárnej garancie moci(knowledge is power..management knowledge = schopnosti riadenia) a

2) do akej miery ide o cieľ konečný – t.j., nedopustiť, aby sa človek stal Človekom..a SEKUNDÁRNE tak zostal tupou strihanou a rezanou ovcou..ako vedľajší „benefit" pre nich. (pozn. prekl.)

[3] Áno, mnohí vernepoddaní, či kúpení hysterickí históricí sa snažia stádo presvedčiť, že u tohto „leaku"(presiaknutí informácie na verejnosť) ide o podvrh, či prehnanú „konšpiráciu", akože bez reálneho základu, no prečo sa potom tieto tzv. protokoly, viac-menej pomerne presne, po mnoho rokov bod po bode uskutočňujú?? (pozn. prekl.)

[4] a princípy zahraničnej politiky našich nových západných „strategických partnerov"(Panov) voči nám, novým kolóniam vo Východnej Európe.. (pozn. prekl.)

[5] Z reči M.S. Gorbačova v Krasnojarsku.. (*"a opasky je nutné si uťahovať, aby sa naši noví páni viac mohli žalúdky..i nošteky rozťahovať" – neoficiálne, hlasom pritlmeným na chics-raute, medzi riadkami – pozn. prekl.)

[6] Vyjadrenie prominentného ekonóma A.J. Livshica, na otázku novinára ohľadom reforiem: „Ekonomika je ako žena, je azda možné ju vôbec pochopiť?". Porovnaj s podobným vyjadrením akéhokoľvek inžiniera po výbuchu auta, či páde mosta. Alebo nejakého lekára pred operáciou - „telo je ako žena, azda je možné ho pochopiť"..resp. po operácii, po smrti pacienta.. T.j., ktokoľvek iný odborník by za podobné vyjadrenie ako prominentní „ekonómovia", po spôsobenej krutej zbytočnej predčasnej smrti(rakovina z dlhodobého stresu a infarkty, potraty.. z dôvodu neistoty mladých, tlačených šialenými novootrokárskymi hypotékami až do smrti) a biedy státisícov spoluobčanov, šiel v lepšom prípade sedieť okamžite na doživotie s prepadnutím majetku všetkej svojej rodiny blízkej i vzdialenej – kde len 30 strieborných ukryl.. Skutočná ekonomika je totiž naozaj inžinierstvo – exaktná veda, ktorá sa však zatiaľ na ekonomických pseudouniverzitách pre opice neučí. Iba na špeciálnych kurzoch, resp. zvláda ju každý so zdravým sedliackym umom. Gramotných ekonómov = osôb schopných riadiť, však musí byť veľa, aby ich mafia nestíhala vraždiť, aby ich „nehody" pre ňu stratili zmysel.. Aby, ak sa im aj k jednému po voľbách podarí cez „známych" dostať, miesto neho mohlo nastúpiť ďalších desať – a ešte tvrdších, pronárodnejších, čo dotyčnému politikovi umožní naopak, dať „ponuku, ktorá

T.j., aby bolo možné všetko poza chrbát národa nebadane zbúrať[1], tak PREDCHÁDZA tzv. „reformám“ (ktoré sú prakticky takmer výlučným napĺňaním externých rozkazov[2] U.S.NSA & co.), mechanické dokola opakované[3] publikovanie zahmlievacieho oblaku štandardizovanej ideologicko-mediálnej propagandy[4] nekonečných prázdnych kecov o akožedobromyseľných hmlistých konceptoch. Ak ale uskutočňované politické kroky vychádzajú z dlhodobých záumov národa, tak proste MUSÍ PREDCHÁDZAŤ SAMOTNÉ REFORMY - PUBLIKOVANIE[5] KONCEPCIE TÝCHTO REFORIEM, aby bola vytvorená čo najširšia chápavá spoločenská vrstva(sociálna báza), určená na realizáciu týchto reforiem a odstránil sa tak odpor z dôvodu nepochopenia ich konkrétnych cieľov(zámerov) a spôsobov ich uskutočňovania. Ak má nejaká koncepcia zaoceánsky alebo starosinajský pôvod, tak je samozrejme priechodnejšie realizovaná ZÁKERNÝMI METÓDAMI, ako sa to robilo počas prestavby koncom ´80 a hlavne v ´90 rokoch 20. stor., spoliehajúc sa na to, že hlupáci aj tak nepochopia, čo sa vlastne v skutočnosti deje a chápajúci sa buď nechajú kúpiť, alebo zastrašiť mafiou reformátorov a budú tak paralyzovaní nedostatočnou dôverou vo vlastné a Vyššie sily(Vis Maior) [6].

---

sa neodmieta“, samotnej nadnárodnej globálnej mafii.. a ona bude tak v pude globálnej sebazáchovy musieť začať sama so svojimi zdrojmi pre dobro národov spolupracovať(teda aspoň tí rozumnejší z jej radov).. (pozn. prekl.)

[1] a za pár strieborných (pripadne „*dočasnú*..“ vilku na *Côte d'Azur, či Seyshelloch* pre seba), novým zahraničným Panom odovzdať..(pozn. prekl.)

[2] Pre lokálnych politikov daného štátu ide o tzv. „*odporúčania*“ ku nim dosadených „*poradcov*“(dozorcov). Pričom je každému miestnemu politikovi v danej kryptokolónii v prípade jeho „*pochybovania o správnosti rozkazu*“ hodne jasne „*na uhádnutie*“ dané najavo, čo by sa mu, jeho rodine, okoliu mohlo stať, keby „*návrh víťaznej strany*“ nejako „*nesprávne pochopil*“, resp. „*chybne aplikoval*“.. na nových papuáncov.. negrov (bielych, žltých, čiernych,.. to je jedno, veď noví Páni nie sú v zásade zas až takí rasisti..). (pozn. prekl.)

[3] Viď J. Goebbels a následky kozmetickej - nerealizovanej denacifikácie III. ríše.. tie sa prejavujú v dnešnej Únii. Navyše väčšinu dôstojníkov prakticky celého Abwehru, Gestapa, SD a aj špeciálnych zložiek SS komplet prebrali a integrovali primárne spravodajské služby USA. Štruktúru a koncept neskoršej CIA (a tak samozrejme i BND) vytvárali do veľkej miery práve nacistickí dôstojníci OKW FH-OST (operácia R.Gehlen). (pozn. prekl.)

[4] Ako prvé sú po vytvorení počiatočného umelého riadeného chaosu, ktorého úlohou je „presvedčiť domorodcov, že si nevedia vládnuť sami“ (maximálne možné externé znefunkčnenie a sabotovanie samosprávy, systematickému rozvratu, atď. hlavne protežovaním spravodajského zoznamu lokálnych egocentrických idiotov a už v zahraničí predškolených kolaborantov), vždy v novozotročenej krajine obsadené banky a médiá. Proste bankári a novinári dostanú „*ponuku, ktorá sa neodmieta*“ a „*môžu sa slobodne rozhodnúť*“..pre koho, resp. *„či chcú pracovať“..hocikde v „slobodnom svete“*. T.j., ak odmietnu, či nepochopia, aký je nový jediný správny názor, je im tentoraz už nedvojzmyselne medzi štyrmi očami garantované, *že sa v živote už nikde v „demokratickom svete“ nezamestnajú, bo sa dostanú na „zoznam“..hrubého akožeporušenia pracovnej disciplíny, nekonzistentnosti názoru, nedostatočnej integrity*, atď. apod., čo už HR-Generalisti (personalisti) vedia znova „správne“ interpretovať.. Teda – preložené pre našinca: vo svete tzv. „demokracie západného typu“. (pozn. prekl.)

[5] A dostatočne podrobné vysvetľovanie. (pozn. prekl.)

[6] To, že naša ekonomika (býv. ČSSR) bola koncom ´80 rokov 20.stor. príliš nekonkurencieschopná, že neboli zahraničné zákazky pre náš priemysel, že odberatelia nám neplatili, je s výnimkou niektorých problémom, ktoré sú ale vždy a všade, celkovo neuveriteľne drzá lož. Prakticky všetky väčšie a zaujímavé kontrakty nám totiž naši západní partneri okamžite paralyzovali hneď, ako sme obmedzili suverenitu našich silových zložiek, (resp. ako sa v býv. ZSSR dostali otvorene k moci Gorbačovovi kmotri-šéfovia a chceli pre zmenu efektívnejšiu totalitu demokratúry západného typu a začali so západnými „elitami“ o PODMIENKACH prevzatia moci a svojom možnom podiele priamo vyjednávať – chceli luxus ako nadnárodní mafiánsko-korporátni bossovia a banksteri na Západe). O tom hovoria mnohé stále sa opakujúce podobné dobové svedectvá z prostredia vedúcich pracovníkov priemyselných firiem aj býv. ČSSR. Investovať postupne do modernizácie samozrejme bolo treba, no isto nie rozdať to všetko otrokárom, ktorí to buď ako konkurenciu zavreli, alebo z fabrík zrobili pracovno-koncentračné lágre. „Palebná príprava“ tejto operácie, informačné prostredie (vox populi – vox dei) bolo, ako aj v mnohých iných krajinách robené vytvorením rozsiahleho kriminálneho prostredia, masovým prepustením väzňov nasadenými agentmi, zahraničnými a nadnárodnými dohodami so zradcami národov republiky v radoch ŠTB, marxistov, židovských a ďalších mafii. (pozn. prekl.)

Pri tom by sa nemalo oponovať tvrdením, že tu niekto akože zasa umelo «konštruuje» obraz nepriateľa z kovbojov, zo švárnych amerických junákov.. Švárni americkí davoši[1] totiž nielenže rozhodne neriadia Spojené Štáty a ani Západný pseudodemokratický konglomerát, ale dokonca ani direktívy a celková politika RNB USA(U.S. NSC), či CIA nie sú formulované na základe nejakých ich(„američanov“) želaní[2]. Americký dav nevedel(*kvôli cenzúre vlastnou tamojšou nadnárodnou oligarchiou) v roku 1991 o týchto smerniciach a rozkazoch svojej „vlastnej“ vlády nič presne tak, ako nevedel o nich ani v roku 1948.

Avšak neznalosť reality neoslobodzuje samotný dav(stádo) od zodpovednosti(dôsledkov) za dôverčivosť tak voči vlastným, ako aj voči cudzím politikom(*a ich oligarchickým kmotrom), či za ich úprimné chyby a/alebo ich zapredanosť, korupciu, podvody a hlavne ZRADU..

Kritikom tejto práce, vystupujúcim z pozície fanatického nadchýňania sa židovstvom a dobroserstvom – s prepáčením.. (t.j., takým “hlúpim Janom”, ktorí na pôvod svoj zabudli, pre

[1] herd of the so-called „u.s. citizens“ (pozn. prekl.)

[2] Naviac, v iných dostupných rozkazoch a smerniciach U.S.NSC a CIA sú dokonca vysvetľované návody pre príslušné oddelenia adresovaných úradov a organizácii, ako možno «pásť» týchto «švárnych amerických junákov». * T.j., pre globálne i americké jelitá sú aj ich vlastné domáce opice, stale len opice a správajú sa ku nim len o málo menej kruto, ako k ovciam v kolóniách. Svojim ovciam doma predhodia proste len o niečo málo viac z vonku nakradnutého, ako čo dostanú otroci z zahraničných pracovných táboroch – veľkovýrobniach. Aby domáci bieli negri hubu a krok držali, aby na neokoloniálne praktiky aspoň otvorene nepoukazovali a aby bol Západ z ideologických a marketingových PR-dôvodov ZATIAĽ príťažlivejší ako Východ. Teda tzv. Ost-West Gefälle beibehalten: Nemci dostali za mlčanie ohľadom podstaty Systému, namiesto zámorských kolónii, totalitnými štruktúrami globálnej mafie dočasne (ako doplnkový expanzný zdroj) priklepnutý Európsky Východ.. - ak sa ten vlastnými silami, t.j. nejakou svojou vlastnou politickou Koncepciou dostatočne brániť nebude.. – pozn. prekl.

ktorých «niet ni helénov ni židov»[3], a ktorí by sa najradšej Mošem, alebo Šlomom stali..), navrhujeme, aby si zodpovedali nasledujúcu otázku:

A) «Prečo globálnu krízu kultúry ľudstva zrodila Západná civilizácia a

B) prečo by 1) Biblia **celkovo** a 2) "*tí, ktorým dané bolo Tóru niesť*",

mali byť "*hodní poklony všetkých národov*"?»,

T.j., aby sa oni (židáci a dobroserovia – ľudovo povedaná[1]) celkovo objektívne nad chodom dejov zamysleli a nezaoberali sa dokola nekonečným "vyvolávaním antimónie[2]"(zámerného, riadeného chaos) na tému "akoženevyspytateľnosti ciest Božích".

Spoločnosť je v kríze. Jeden z parametrov charakterizujúcich krízu, spočíva v narušení štatistických zákonitostí spoločenského bytia pseudoetnickou sociálnou skupinou – židovstvom, ktorá má v porovnaní s ostatnými národmi, žijúcimi vo Východnom Bloku, z istých známych a tu už rozobraných dôvodov, pomerovo najvyššiu vzdelanostnú a odbornú kvalifikáciu.

Pri analýze spoločenských procesov, ktoré priviedli ku kríze, niet okrem

a) obsedantno-úchylného sebamrskačského nadchýňania sa židovstvom a

b) negramotného dobroserizmu(s prepáčením)

nijakých príčin, mať strach pred mafiou a predajnosťou sociológov a tváriť sa, že tento parameter krízy je akože bezvýznamný a že krízu možno nejako prekonať aj pri pokračovaní zamlčiavania starej známej "židovskej" otázky.

(Pri tejto príležitosti si spomeňte na koniec 19. storočia a predpoveď-varovanie F.M. Dostojevského..)

[3] Ide u zneužitie, o dezinterpretáciu citátu z Nového Zákona v ideológii neoliberalistického internacizmu, o falošnú, nie skutočnú rovnosť národov, o ďalšiu mínu tejto ideológie. T.j. osoby potichu obdivujúce židovskú mafiu, jej moc a PR, chceli by „ku Nim patriť", no keďže nie sú „tej správnej rasy semit-hébaré", židia ich medzi seba len tak „do rodiny"(la familia) nepustia. Preto multikultinacisti navonok fanaticky nenávidia nielen cielene bielych, ale popierajú existenciu a budúcnosť národov v podstate akýchkoľvek, všetkých, ich(národov) múdrosti a skúsenosti z mozaiky sveta prostredí rôznych. Multikultinacizmus sa snaží o systematické eugenické miešanie národov v novovekých, pre Homo sapiens sapiens neprirodzených patologicko-mutagénnych prostrediach babylonov-megapolisov („Bo zdravý sedliak sa skôr – či neskôr k pravde dopracuje"). Cieľom je degradovanie, idiotizácia populácie do ľahko manipulovateľnej šedej masy - stáda bez koreňov, bez skúsenosti predkov. Aby toto stádo bezprízorné mohli následne profeSionálne zákulisie cez celevriťky - idoly bábkoherecké riadiť.

T.j., multikultinacizmus je podstatou presným opakom konštruktívnej spolupráce a spoločného rozvoja národov a práve preto sa tradične za neho(skutočný multikulturalizmus, zachovávajúci a rozvíjajúci čo najväčšiu paletu jedinečných pôvodných kultúr, podľa možnosti v ich pôvodnom prostredí) hystericky maskovať snaží.

Podobne, ako kedysi v 19. a 20. stor. politika tzv. „práva národov na sebaurčenie", čo bola v zásade len výveska londýnskej politiky(globálneho finacizmu) rozdeľuj a panuj s cieľom rozbitia konkurenčných krajín a ovládnutia ďalších zdrojov, ktorej dôsledky vidíme doteraz. No to už Starí Rimania, Gréci(Heléni), Egypťania(Kamet), Babylónčania, či Asýrčania robili.. presídľovanie národov, násilné, resp. umelé cielené miešanie, systematické zakomponovávanie rôznych menšín a sporných území do konštrukcii nových umelých celkov, ako konfliktného potenciálu, mín – t.j., uhlíkov pre budúce riadené požiare, rozdúchateľných na povel podľa potreby nového impéria hocikde vo svete. Viď dnes celá Afrika, Južná Amerika, Ázia a samozrejme Balkán, Východná, či v podstate celá Európa, dnes včítane Británie..

No i ďalšie podobné objektívne tendencie boli kedysi proti národom sveta zneužité – globalizácia, technologizačná optimalizácia monoteizmus(nábožensk é imperiálne vojny hlavne vo forme pseudoislamizácie a pseudokristianizácie vyháňania a obracania „neveriacich", no hlavne ovládania ich zdrojov), atď. apod..

Čo sa týka rozpracovaných a aplikovaných programov systematického premiešavávania národov, je multikultinacizmus(pseudomultikulturalizmus) minimálne rovnako nebezpečný, ak nie horší, ako tzv. klasický nacizmus – stavajúci jeden národ nad všetky iné (starý nacizmus židovský, či novší nemecký, apod.) - pozn. prekl.

[1] Výraz "židák" znamená na Slovensku aj niekto, kto sa správa ako židia, t.j., preberá slepo, alebo zo zištných dôvodov ich negatívne vlastnosti, namiesto pozitívnych prvkov pôvodného judaizmu (pozn. prekl.)

[2] Existuje slovo «antinomia», ale v ľudovej prostorekosti sa «antinomia» neraz mení na «antimoniu». A hlbšie: «antinomia» znamená po slovensky „opak rozumného"; podobný výraz s prehodenými písmenkami «antimonia» znamená "proti Jednému", t. zn. antimonia = satanizmus.

Hlavná pozornosť je v tejto práci venovaná odhaleniu nekonštruktívnosti tzv. Biblickej koncepcie(*otrokárskej) spojenia ľudstva do jednotného (a)sociálneho systému.

Táto koncepcia je ako celok NEKONŠTRUKTÍVNA a má dve tváre:

A) siono-internacizmus, zameraný proti národom planéty;
B) a anti-„semitizmus“, zameraný proti židovstvu, proti tejto pseudoetnickej personálnej báze (kádrom, ľudským zdrojom) medzinárodnej(a presnejšie nadnárodnej) mafie.

Interpretácia daných dejov tu prebiehala predovšetkým z pozície kritiky celého siono-internacizmu a kritika anti-„semitizmu“ mala skôr charakter nepriamy, vo forme druhotného javu, ktorý nevyhnutne prirodzene sprevádza rozširovanie agresie siono-internacizmu.

(*T.j., tzv. antisemitizmus je prirodzene vyvolávaný ako nevyhnutný obranný mechanizmus národov voči otrokárskemu sionacizmu, ktorých ich v rámci svojej totalitnej doktríny považuje za otrokov. Viď Tóra, tzv. Starý Zákon – Deuteronómium, 23:19-20, 28:12, Izaiáš 60:10-12 pozn. prekl.)

Nekonštruktívnosť tzv. anti-„semitizmu“ sa však v histórii neraz prejavila aj priamo, hoci je samotný anti-„semitizmus“ iba prejavom nekonštruktívnosti biblickej koncepcie ako celku. Otázkou anti-“semitizmu“ je potrebné zaoberať sa špeciálne, pretože časť súčasnej „inteligencie“ býv. Východného bloku sa nielenže vyhýba tzv. „židovskej“ otázke, ale dokonca ešte aj nezodpovedne v súvislosti s ňou podnecuje emócie. Východ z krízy vidí pritom či už v katolíckom, alebo pravoslávnom znovuzrodení jednotlivých svojich krajín, spolu s ostrým anti“semitským“ postojom. To sme tu však už raz mali.. Napr. v Rusku napísal V.N. Tatishchev (1686 — 1750) k danej téme nasledovné: *V snahe zamedziť úžernícke vystrájanie židovstva a zastaviť tak zbedačovanie Ruska, bola z iniciatívy V. Monomacha zvolaná synoda kňazov, ktorá postavila židov mimo zákon:*

„Odteraz z celej zemi Ruskej všetkých židov, so všetkým ich majetkom preč poslať a v budúcnu nazad nevpúšťať. A ak napriek tomu na riziko vlastné potajme sem vojdu, možno im majetok brať a aj ich zabíjať...I do všetkých miest zvesti o tom písmom poslali, po ktorých ich(židov) zovšade hneď i vyhnali, no mnohých v mestách a po cestách aj svojvoľne pobili a obrali. Od tých čias na Rusi židov niet, a ak nejaký príde, ľud ho oberie a zabije...

(„Dejiny Rusi“, zväzok 2., hl. 13, s odkazom na „Kroniku Nestora“).

Poviete si: Je vôbec ešte niečo viac, o čom by mohli „pravoslávni“ anti-«semiti» snívať, v čo by dúfať mohli?? Všetko, čo si len želali, bolo predsa splnené:

1) Pravoslávna monarchia.
2) Právny štát, ktorý by žil podľa “Ruskej pravdy” – právny kódex vypracovaný zhruba v období vlády kniežaťa Jaroslava Múdreho.
3) Antisemitský doplnok “Ruskej pravdy”, iniciovaný v období Vladimíra Monomacha.

A tak by sa dalo povedať: Žite kresťania pravoslávni, podľa zákona «židov bite», i radujte sa …

Celá táto „idylka“ sa však skončila zdrvujúcou porážkou ruského vojska v bitke na Kalke[1] a následným tatársko-mongolským jarmom[2].

A ako „bonus“ sa ešte neskôr aj ukázalo aj to, že starý otec Vladimíra Krstiteľa (tzv. Vladimír Veľký, Kyjevský – Krstiteľ Rusi) bol po dedičnej línii matky chazarský rabín.

T.j., sám knieža Vladimír bol polovičný žid, čo názorne objasňuje jeho návrat do Ruska napriek platným zákonom a obyčajom a jeho(Vladimíra) uzurpáciu moci pomocou nájomného vojska žoldnierov po vynútenej emigrácii (proste bolo komu úver za náklady na žoldnierov platiť..);

Ďalej.. knieža Jaroslav Múdry bol z ¼ žid atď. v dynastickej línii, až po Vladimira Monacha..

Avšak dokonca, ak by aj knieža Vladimír Krstiteľ vnukom rabína nebol, a všetko v predchádzajúcich riadkoch uvedené by bola len klebeta sionistov (alebo antisemitských-„pohanov“?), tak porážka v bitke na rieke Kalke predsa len nasledovala zákonite ako jeden z dôsledkov politiky štátneho antisemitizmu v podmienkach „ideálnej“ pravoslávnej monarchie[3]. Na tomto jave(deji, procese) je zároveň pekne vidieť aj nezmyselnosť(absurditu) sporov ohľadom **miery** tzv. «kresťanskej lásky k židom».

Aj skúsenosť Nemecka z rokov 1933-1945 iba znovu potvrdila nekonštruktívnosť politiky anti-„semitizmu“ pre spoločnosť v priebehu jej dejinného vývoja.

---

[1] Bitka, ktorá sa udiala 31.5.1223 proti vojsku TemuDžina(Džingischána). Ruský rukopis o udalostiach píše: "V lete 6732(*podľa staroslovienskej chronológie) pritiahlo vojsko, o akom doteraz nikto nepočul: bezbožníci zvaní Tatári pritiahli na polovské územie." Tatárske vojsko bolo vedené dvomi skúsenými a obľúbenými vojvodcami Nojonom Džebem a Subutajom Bagaturom, a bolo to ich vôbec prvé stretnutie so západnými vojskami. Obaja generáli velili jednému tumenu, čo bolo 10 tisíc bojovníkov. Knieža Daniel prinútil tatárskych útočníkov na útek a jeho lukostrelci zneškodnili niekoľko sto tatárskych bojovníkov. Mongoli sa stiahli, načo Rusi reagovali vyslaním tisícky jazdcov na predsunutý pluk Tatárov. Aj tento stret skončil pre Rusov úspechom, čo značne vyzdvihlo morálku vnútri ruskej armády. Rusi prenasledovali Tatárov deväť dní, netušiac o pripravenej pasci, ktorú generáli nastražili práve pri rieke Kalke. Prevaha Rusov sa v tom okamihu skončila, sčasti pre nejednotnosť ruskej armády, sčasti pre nevhodné velenie niekoľkými kniežatami. Mongoli bojovali ako jednotná armáda, praktizujúca obľúbenú taktiku rýchleho útoku a ústupu, ktorá spôsobovala chaos v ruských radoch. Ruské vojská sa obrátili na ústup, ktorý sa zmenil na zúfalý útek, pri ktorom zahynulo asi 50 tisíc vojakov. Ľsťou potom vylákali z opevneného úkrytu samotného vodcu Mstislava III., ktorého brutálne umučili, čo ukončilo vojenské víťazstvo Tatárov. Džingischán bol z úspechu svojej výpravy nadšený, čo ho utvrdilo v ľahkom dobytí ďalšieho bohatého územia. Už v roku 1237 dobyl Kyjevskú Rus a jeho vojská tak mali otvorenú cestu na Krym a Ukrajinu. Tu sa však z dôvodu vyčerpania a únavy vojakov načas zastavili. Neskôr sa vrátili nazad aby sa zjednotili s hlavnými silami v severozápadnej Číne. Mongolský generál Džebe po ceste späť zomrel, zatiaľ čo z Bagatura sa stal vojnový hrdina. Ruské územie sa týmto dostalo pod vplyv tatárskeho chanátu Zlatá horda, založeným až neskôr v roku 1242 jedným z Džingischánových synov. Jemu a jeho nasledovníkom museli ruské kniežatstvá dlho odvádzať vysoké poplatky. (wikipédia)

[2] Jeho historickú skutočnosť však spochybňujú niektorí výskumníci, ako napr. L.N. Gumiljov, A. Buškov, („Rus, akej jej nebolo”), A.T. Fomenko, G.V. Nosovoskij v cykle prác prehodnotenia chronológie dejín na základe analýz údajov z kroník matematicko-štatistickými metódami apod.

[3]Takýto druh lokálneho prejavu globálnych javov(ako židovstvo a sionacizmus) nemožno riešiť výlučne v rámci jedného štátu.

*T.j., treba chápať a riešiť globálne procesy, zapojiť sa do ich riadenia a nie sa pokúšať zabarikádovať niekde v lese na lazoch či močiaroch - na ostrove, lebo globálne deje ma aj tak dobehnú, keďže kontrolujú podstatne väčšie zdroje, ako ja mám k dispozícii na obranu. Ide teda o ďalší z objektívnych dejov, algoritmov Vis Maior, ktorý núti každého človeka, každý národ aktívne sa zúčastňovať na spoluriadení procesu globalizácie a iných objektívnych dominantných socio-naturálnych procesov, bo inak dotyčná osoba/kolektív proste zahynie – pred globálnou zodpovednosťou nikto neujde – tento dej sa stal v dejinách nemalým problémom tak pre Rusov, ako aj Slovákov, Čechov apod.. - pozn. prekl.

To znamená, že slepci, ktorí ani dnes stále ešte nevidia, že tzv. anti-„semitizmus“ už neraz za minimálne posledných 1000 rokov predviedol svoju nezmyselnosť a bezzubosť pri riešení podstaty daného problému, sa nikam nepohli.

Anti-„semitizmus“ proste neposkytuje reálnu ochranu pred agresiou siono-internacizmu, ale mu iba poskytuje možnosť ľahko meniť

A) jeho formy a

B) nástroje genocídy

tak vo vzťahu k jednotlivým ním zotročovaným národom, ako aj k židovstvu samotnému.

Pôvodcom tzv. anti-„semitizmu“[1] je intelektuálny parazitizmus(príživníctvo) davu

a) „gojimov“(„Untermenschov-dobytka - doslovne niečo ako hmyzu) a

b) židov (Übermenschov - dozorcov)

na konceptuálnej činnosti.

T.j. ich - a) otrokov i b) dozorcov)

neschopnosť vyvíjania reálnej nevyhnutne potrebnej[2] konceptuálnej činnosti, ako takej.

V prvých fázach blízkovýchodného (neskôr západného) otrokárskeho projektu, prekvital intelektuálny parazitizmus

a) gójov na autorite Krista, **pôvodom žida(? - sú však však aj iné verzie tohto mýtu..)**;
b) židia zasa parazitovali na autorite Mojžiša(Mose[3]), egyptského[4] žreca[5];
c) a keď boli obe stáda(baránkovia i vlci) unavení od intelektuálneho parazitizmu tak na autorite Krista ako aj Mojžiša, začali hľadať ochranu pred Mojžišom a Kristom u „anti-Krista“ - tiež žida - K. Marxa a polovičného (alebo ¼-ového) židovského miešanca Lenina;

Následne západná vládnuca „elita“, vystrašená lokálne miestnymi ľuďmi silno upravenou FORMOU praktickej aplikácie pôvodne elitárskeho marxizmu[6] v Rusku (ktorá bola iná ako

[1] Výraz semiti, z prísne vedeckého pohľadu dnes prináĺeží ako etniku v drvivej väčšine arabom. Pôvodných etnických Hebrejov už prakticky dávno niet(od začiatkov ranného stredoveku, po ich fyzickej likvidácii, presídlení, rozptýlení a asimilácii Rimanmi) a aj ich posledné potenciálne zvyšky sú v podstate dnešní tzv. Palestínci, ktorých židia(ako ideologicko-pseudonáboženská organizácia) držia v rámci dnešného štátu(?) Izrael v obrovských getách-de facto koncentračných táboroch na púšti.

Dnešní židia sú multietnickou zmeskou konvertitov a profitantov tejto globálno-mafióznej protiľudskej totalitárnej pseudorasistickej ideológie. Ako etnikum u nich prevládajú Indoeurópania, často sú ale zastúpení arabi, černoši, i aziati (China – Kaifeng jew, Japan Gaikokujin jew, atď..), teda etnickí príslušníci rôznych národov. (pozn. prekl.)

[2] pre stabilné fungovanie dlhodobo perspektívnej spoloČnosti (pozn. prekl.)

[3] Mose znamená v staroegyptštine „zrodený“. Teda: napr. meno faraóna Ah-mose, znamené „zrodený z Aha, Jaha, resp. Jah(w)“ – Jah(w) bol v Starom Egypte bohom Mesiaca a synom Amena - hlavného Thébskeho boha plodnosti a úspechu. Faraóni Thovt-mose, Ra-mose(Ramses I.-XI.). Ešte doplnenie k téme Jhwh: Jahwe sa volal aj krvilačný klanový Boh vojny tiežsemitských Mediáncov, Egyptských susedov. (pozn. prekl.)

[4]

[5] Vysokopostavený kňaz, niečo ako biskup, kardinál, resp. pápež (v Egypte boli vždy dvaja najvyšší paralelne so svojimi poradnými zbormi po 2x10 špecialistov/ministrov, ktorí v skutočnosti vládli namiesto faraóna. Jeden žrec pre Horný-biely Egypt a jeden pre Egypt Dolný-červený). (pozn. prekl.)

[6] Marxizmus bol okrem iného navrhnutý aj ako ilúzia pseudorovnostárskej spoločnosti s tichou vládou ideologickej nefinančnej „elity“, podľa hesla: „Ok, keď teda ovce neveria vic v dobe industrializácie (priemyselnej revolúcie konca 18. a zač.19 stor.) pomaly takmer žiadnej z verzii pseudokresťanstva a ani pseudonáboženstvám obecne, treba im dať akožespravodlivú náhradu takú, že sa z toho pos..rú“. Teda v podstate ľudovo povedané: Inžinieri réžie a-sociálni, figliari starí, bibliu zobrali, i posledné zvyšky Boha, čo v nej možno zostali, z nej a vykuchali – i ejhľa – marxizmus bol na svete.. (pozn. prekl.)

zamýšľali[1]), začala hľadať ochranu od marxizmu v hitlerizme. A tak nakoniec objavila, že starý otec Hitlera bol tiež žid s menom Schekelgruber (čo v slovenčine znamená vyberač-výpalník šekela[2], dane v prospech svojej „obce“). A z toho už možno ďalej predsa len lepšie pochopiť, že vyberajúc krvavý šekel(výpalné)[3], Hitler z pohľadu talmudistov nespáchal zločin a v podstate sa len staral o dôsledné dodržiavanie židovského zákona[4]. Práve preto aj v Norinbergu paradoxne jeho (A. Schekelgrubera - Hitlera) nesúdili nielenže v neprítomnosti, ale dokonca ani posmrtne[5].

A v dnešnej dobe sa tzv. „inteligencia“, väčšinou rozhoduje (znovu v rámci skákania na staré hrable), kto z nej pôjde k „Mošemu“ a kto ku „Kristovi"..

T.j., podľa pôvodu a kto ako ďaleko dovidí, žeby ochranu pred materializmom konzumu a duchovnou prázdnotou neoliberalizmu(pseudoliberalizmu) našiel..

Nebolo by asi zlé zároveň si uvedomiť aj to, že západný typ kapitalizmu 20. storočia na historickej scéne zrazu AKOBY-spontánne rozkvitol „humanizmom“(pseudohumanizmom) a AKOŽE-ochranou sociálnych práv davu(stáda), predovšetkým zo strachu pred opakovaním sa ruského príbehu z roku 1917[6] aj na západnej historickej scéne..

---

[1] GP, jelitá plánovali marxizmus ako novú globálnu totalitnú ideológiu, blokujúcu rozvoj kultúry myslenia spoločnosti, prístup k informáciám a hlavne spotrebu planetárne obmedzených zdrojov, konzervujúcu, resp. postupne degradujúcu civilizáciu, aby jelitá získali čas, aby aspoň pribrzdili globálny proces ZLSS - Zmeny logiky sociálneho správania (zrýchľovania tzv. sociálneho, t.j. technologicko-informačného času).

Teda – GP v podstate plánovali na bodákoch ruskej revolúcie a na úkor jeho(Ruska) populácie, exportovať revolúciu do celého sveta podobne, ako revolúciu francúzsku na bodákoch celej jednej generácie detí „La Grande Nation“, ktorú tak utopili v krvi, z čoho sa Francúzsko doteraz nespamätalo. Pričom tzv. Francúzska revolúcia riešila hlavne odstránenie vzdorovitých(voči nadnárodným mocenským štruktúram) feudálov a monarchov a zavedenie meštiansko-buržoáznej spoločnosti, kde vládnu finacistické bankové domy, maskované za demokraciu. Demokracia je totiž z pohľadu globálneho riadenia podstatne efektívnejšia forma totality, ako absolutistické monarchie, či feudalizmus, alebo antické otrokárstvo. Netreba tak tratiť zdroje na likvidáciu neustále vznikajúcej konkurencie, resp. opozície. Zákulisným politickým režisérom – inžinierom totiž stačí presvedčiť ľudí akceptovať, že na vládu stačí väčšina a potom už iba zmanipulovať, či paralyzovať do stavu pasivity 51% danej populácie a netreba riešiť ostatných, čo je „účtovne“(energeticky, finančne, časovo..) z pohľadu manažmentu(riadenia) veľkých más populácie podstatne menej náročné.. (pozn. prekl.)

[2] Židovská peňažná mena. (pozn. prekl.)

[3] Obrazne povedané. Jednou z úloh A. Schekelgrubera (Hitlera) bolo totiž okrem vyššie uvedenej úlohy likvidácie nesprávnej (z pohľadu nadnárodnej politickej réžie) formy marxizmu a ďalších úloh, aj „očistenie“ židovskej komunity od tých jej častí, ktoré sa nedovolene(podľa Talmudu trestne – trest: holokaust rukami otrokov) premiešali (asimilovali hlavne ideologicky) s otrokmi (gojim). (pozn. prekl.)

[4]Americký politológ P. Epperson napísal knihu «Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na Históriu ako na sprisahanie» (SPb rok 1966) S odvolaním sa na dokumenty publikované v USA v nej uvádza, že stavovsko-fašistický (avšak protinacistický) kancelár medzivojnového Rakúska – Dollfuss (ktorý bol neskôr zavraždený), vydal v rámci riadenia spravodajskej činnosti rozkaz vykonať podrobnejšie vyšetrovanie pôvodu Rakúšana Hitlera(Schekelgrubera). Z tohto vyšetrovania vyšlo najavo, že Hitlerova babka otehotnela, keď pracovala ako slúžka v panskom sídle rakúskych Rotschildovcov a až následne ju vydali za jeho (Hitlerovho) oficiálneho otca Schikelgrubera.

Ak je to skutočne tak, potom je Hitler potomkom rakúskej vetvy Rotschildovcov a teda predstaviteľom globálnej „elity“ internacistickej židovskej diaspory, dosadený k moci v medzivojnovom Nemecku za účelom vyplnenie veľmi konkrétnych úloh, ktoré aj vyplnil najlepšie ako vedel.

Tak vzniká ďalšia náväzná otázka:

A nesťažoval sa Hitler Mussolinimu vo v predchádzajúcich kapitolách spomenutom liste zo dňa 21.Júna 1941(deň pred spustením plánu Barbarossa) práve na tento svoj pôvod ?

[5] Či ušiel, alebo sa naozaj zabil, je ďalšia otázka, keďže sa neskôr zistilo, že telesné pozostatky, ktoré boli uložené v archívoch ako jeho, jeho jednoznačne podľa vykonanej odbornej expertízy neboli a tzv. svedectvá účastníkov udalostí 30.4.1945 v bunkri fírera, sú vzhľadom na množstvo dvojníkov a iných štandardných opatrení ohľadom najprominentnejších politikov, mierne povedané, problematické. (pozn. prekl.)

[6] Z pohľadu Západu: „nesprávneho“ typu marxizmu – t.j., nedostatočne totalitného, keďže boľševici v podstate marxistami neboli, ale iba používali marxistický pojmovo-terminologický aparát(spôsob vyjadrovania a popisu javov) a niektoré jeho funkčné prvky. Viď J.V. Stalin a jeho neskoršia publikácia na

Možno taktiež pochopiť aj anti-„semitov“, ktorým sa nepáči

a) účasť gójov na rozširovaní siono-internacizmu a
b) úloha, ktorú hrajú židia, zúčastňujúci sa na tejto agresii vedome, alebo nevedome(podvedome) ako bioroboti či už z pudu sebazáchovy, resp. pseudoetnickej zištnej solidarity.

Účasť židovstva na tejto lumpárni však nie je ani o moc ľahšia a ani o moc sladšia ako účasť iných národov (*a hlavne ich jelít).[1]

Existuje taký jav, ako autosynchronizácia.

Svätojánske mušky sa počas temnej noci rozsvecujú a hasnú.

Celé pole, celých ich roj sa v tmavom lese za teplých letných mesiacov rozsvecuje a hasne ako nebesá plné hviezd.

Biológom je dávno známe, že občas sa celá skupina svetlušiek rozsvecuje a hasne ako na rozkaz: všetky naraz. Inokedy sa zasa nejaká časť mušiek-svetlušiek na lúke rozsvecuje v protifáze k inej skupinke (ako sa ľudovo vraví – na striedačku). To trvá niekoľko minút a potom zavládne chaos, keď každá muška svieti a zhasína vo svojom vlastnom rytme[2]. Na to, aby bola celá populácia vtiahnutá do rytmického(synchrónneho) rozsvecovania, je potrebné, aby sa zhruba 1% - 2% svetlušiek začali rozsvecovať a zhasínať synchrónne[3].

Skupinky(množiny) ľudí sú taktiež náchylné k autosynchronizácii. Každý si môže všimnúť jav autosynchronizácie v divadelnom sále, keď vznikajú ovácie. Najprv v tichosti sály začnú tlieskať jednotlivci, potom tlieska celá sála, S VÝNIMKOU ZOPÁR JEDNOTLIVCOV. Zatiaľ však netlieska celá sála synchrónne. Až potom niekedy začína každý tlieskajúci, bez toho, že by si to všimol, alebo dokonca i napriek uvedomeniu si, búchať do dlaní synchrónne so svojim susedom a

---

tému „Ekonomické problémy socializmu“ z r.1952, v ktorých marxizmus v podstate otvorene odsúdil, ba až kompletne „demontoval“. Okrem toho boli boľševici podľa viacerých neskorších štúdii veľmi pravdepodobne formovaní hlavne patriotickou časťou cárskeho generálneho štábu, vidiacou fatálne chyby a nekonštruktívnosť cárskeho režimu voči národom vtedajšieho Ruska a existenciálnu hrozbu, vyplývajúcu z obrovského dlhodobého tlaku Západu na ovládnutie surovinových, poľnohospodárskych a ľudských zdrojov tejto krajiny. (pozn. prekl.)

[1] Viď mechanika interakcie modelu typu útočník - obeť, resp. nájomný vrah – obeť, vo viktimológii. (pozn. prekl.)

[2] T.j., jednotlivé fázové posuvy sa rozptýlia na celé pásmo daného cyklu. Keď hodnoty odchýliek fázových posuvov nejakých jedincov štatisticky pravdepodobnostne predurčene dosiahnu v rámci rozptylu celého cyklu kritických hodnôt, t.j. príde k zdvojeniu a strojeniu intenzity generovaných impulzov, prichádza k efektu tzv. „pozitívneho atraktora“ a tým k podprahovému gradientu(tlaku, nutkaniu) na prispôsobenie sa ostatných členov skupiny. Uvedený jav ako celok má taktiež svoje dlhodobé frekvenčné charakteristiky, t.j. je prognostikovateľný(predvídateľný), hoci sa bežnému pozorovateľovi môže zdať ako chaotický. (1. Časť: Viď základy frekvenčnej analýzy – Fyzika pre II. ročník gymnázií a stredných škôl; 2. Časť – Aplikovaná fyzika a Vyššia štatistika objektívnych socio-naturálnych javov - Slovenská technická univerzita Bratislava). – pozn. prekl.

[3] V podstate akákoľvek populácia živočíchov a rastlín sa dostáva do synchronizovaného stavu rôznych cyklov (reprodukčných, kŕmnych, pohybových, lovných, atď..) či už

A) prirodzeným posuvom fáz niektorých zo spúšťacích cyklov na báze štatistických pravdepodobnostných predurčeností pseudostochastických(pseudonáhodných) procesov, alebo
B) cielených tlakov na posuv daných fáz niektorými jedincami smerom do konkrétnych želaných bodov kruhu daného cyklu u seba a svojho okolia, resp. u cieľových jedincov. Tím daný jedinec a/alebo skupina vytvorí tzv. autosynchronizačnú podsádku a na úrovni podvedomia začne riadiť celý kŕdeľ, roj, či stádo, tlupu.

Viď Základy sociologickej mechaniky účelovej prípravy a riadenia demonštrácii, zasadaní, konferencii, atď. apod.. profesionálnou réžiou príslušných špeciálne vyškolených a zakontrahovaných tímov inžinierov a ich pomocného personálu. (pozn. prekl.)

nakoniec tlieska celá sála S VÝNIMKOU ZOPÁR JEDNOTLIVCOV synchrónne ako jeden človek s veľkým množstvom párov rúk. Ovácia je jednoduchá činnosť veľkého počtu ľudí, pri ktorej sa prejavuje schopnosť ľudí zúčastňovať sa na autosynchronizácii svojej kolektívnej činnosti[1]. Táto schopnosť je však využiteľná aj pri bezštruktúrnom riadení: tí, ktorí danú situáciu podprahovo riadia, potrebujú iba nevyhnutný generátor činnosti, ktorý by sa dal ľahko riadiť a vťahoval by postupne do cieľovej aktivity celý daný supersystém. Možno tak vytvárať aj podstatne zložitejšie sociálne javy[2], nie len ovácie.. Napríklad hysterický dopyt po nejakom tovare (pri masovom marketingu), vyhrať voľby, naprojektovať a vyvolať revolúciu, alebo krížovú výpravu. T.j., ak máme k dispozícii, alebo si skonštruujeme dobre ovládateľný **generátor** takejto činností a pozorne ho nainštalujeme do DAVU - MNOŽINY (ZHLUKU) NEUVAŽUJÚCICH ĽUDÍ, ktorí „myslia“ slepo podľa tradícii a „hodnotia“ tupo-stádovito podľa názoru im (Niekým) predostretých autoritiek[3].

V dobe Moseho(Mojžiša) taktiež existovali svätojánske mušky, noci v Egypte boli temné a žreci ľudia bádaví, s množstvom času na pozorovanie celého komplexu vzájomne horizontáno-vertikálne previazaných, rôzne „príbuzných“ socio-naturálnych javov(dejov, procesov)..[4]

A tak niet divu, že sa im podarilo na jednom špeciálnom[5] jave(deji) vypozorovať všeobecne platné zákonitosti, použiteľné aj pri inom, kvalitatívne podobnom špeciálnom jave.

[1] Kosenie, pochodovania, ťahanie (hej-rup.. rozprávka „Ťahal dedko repku“), násobenie, skladanie sily do jedného veľkého vektora impulzu, až po rezonančné lámanie celých hrubých stromov jednou holou rukou atď. apod. (pozn. prekl.)

[2] Spoločenské deje (pozn. prekl.)

[3] T.j., buď nejaké „písmo svätéˮ, alebo idol=vodca=líder=fírer. Pričom tradície sú síce skúsenosti predkov, ktoré zohľadniť rozumným býva, no zároveň treba pozornosť zachovať a v prípade ich prežitkov, neadekvátnosti meniacej sa situácii, tieto zvyky korigovať. T.j., samým adekvátne realite aplikovať a dietkam svojim v upravenej, aktualizovanej forme pre-dávať. Inak sa skúsenosti neˮupdateovanéˮ(neaktualizované) na „hriech dedičný zmenia“ (= chyby v stereotypoch myslenia predkov, vedúce k stále rovnakým tragédiam-dôsledkom). Podobne hlúpe, ako slepé-nekritické, prehnane konzervatívne lpenie na tradícii, je extrémny liberalizmus = negácia akejkoľvek funkčnosti tradície, ako takej, z čoho vychádza katastrofa pri riadení typu „pokus-omyl“, so strašnými dôsledkami pre populáciu. Tak treba aj v „Písmach“ (Biblia, Korán, Marxizmus, Budhistické spisy, Védy apod..), dôsledne rozlišovať, čo by mohlo byť celkovo prospešné, od Boha a čo asi skôr nie. Nikdy ich nebrať ako jeden nedeliteľný celok, ale pekne očistiť, odmínovať, zdravým sedliackym rozumom celostne a zároveň na konkrétne situácie interpretovať, aplikovať („Zopakovaná pravda v inej situácii lžou sa stáva“). Nenechať sa nejakými „kánonickými“ interprétmi manipulovať, protodialekticky ich gramotne a konštruktívne „konfrontovať“.

Čas vodcov totiž v dobe Zmenenej logiky sociálneho správania nevyhnutne skončil. Ak sa dnes vodca nezmení na vOtca, rýchlo končí a svojich slepo veriacich spolu so sebou zničí. Viera, dôvera Otcovi.

1. InDiviDualizmus, božský tandem s Otcom,
   vs.
2. EGOcentrizmus, ako verzia stredovekého tmárskeho GEOcentrizmu.

Inžinieri asociálni v podstate nič nezmenili, len poradie, chronológiu dvoch písmenok prehodili, vymenili, et voilà, transformácia starej otrokárskej ideológie do nového šatu, jej upgrade s dobou. Malý trik, čo by podľa nich mal blbým ovciam aspoň na 100 rokov stačiť.. avšak tu prepočítali, zákon času dostatočne nezarátali. (pozn. prekl.)

[4] Pozri systém tzv. „fraktálov“ v biofizike, ale aj v bežnej fyzike, či biológii v cvičeniach pre Stredné školy. (pozn. prekl.)

[5] Parciálnom, partikulárnom, čiastkovom – súčasť pravidiel obšírnejších dejov. (pozn. prekl.)

Teda: Či[1] si už egyptskí znachari všimli autosynchronizáciu **<u>práve u svetlušiek</u>** a využili chápanie postupnosti vzniku[2] tohto javu[3] pri vytváraní judaizmu(resp. židovstva..semitských chrámových[4] otrokov)[5], alebo nie, nie je až tak podstatné..

Každopádne, početnosť židov rozptýlených systematicky po takmer všetkých krajinách tohto sveta v rámci kritického množstva (t.j., nie viac, ako „ich daná krajina a jej zdroje znesú“ - to je pojem zo sionistickej literatúry)[6] a samotné kritické množstvo(množina) je v rozhraní 1-5%, čo úplne postačuje na vtiahnutie más davu-stáda do procesu autosynchronizácie. (Minimálne ako významný nástroj pomocný..) A to pri prakticky ľubovoľnej sociálnej aktivite davo-„elitárnej“ spoločnosti. T.j., takej ktorá nerozlišuje „ani Heléna, ani žida“[7] a ešte o to viac, keď sa dané stádo mocou mediálnej a inej propagandy v stave podprahovej fanatickej židoexaltácie (židoobdivu) nachádza.

[1] Do akej miery (hĺbky, podrobnosti) – pozn. prekl.

[2] Zákonitosti, pravidlá a mechaniku, t.j. model = celkovú algoritmiku riadenia, konštanty, premenné, časové a ďalšie referenčné parametre. (pozn. prekl.)

[3] /alebo iných podobných dejov u ďalšieho hmyzu, rojov vtákov, rýb.. stád zvierat, populácii rastlín i ľudí (pozn. prekl.)

[4] Iní otroci boli totiž v Starom Egypte zo zákona prísne miešaní, t.j. nesmeli byť spolu otroci rovnakých kmeňov a národov, aby sa predchádzalo vzburám. I preto je dôvod držania životaschopných bojovných starých Hebrejov, v zajatí pokope (ako pedantne vybraného geneticko-kulturologického materiálu z cieľového územia) obzvlášť pozoruhodný.. 3-generačný sociologicko-hraničný cyklus preformátovávania a refixácie nových kmeňových stereotypov(zvykov) platí v podstate pre všetky populácie na celej planéte. Tak aj potreba ich dostatočne dlhého – niekoľkogeneračného štúdia, pred ich rekonfiguráciou, aby ju kolektívny hostiteľ neodmietol. (pozn. prekl.)

[5] podľa toho, zámer ktorej ktorej kňažskej(hierofantskej) frakcie bol prvotný.. zjednodušene povedané: atonistov, alebo amonistov, či čiastočne podobne neskôr v Mexiku quetzalcoatlistov/huitzilopochtlistov – viď aj conquista/reconquista a jednotlivé etapy dejín s prejavmi rovnakých (resp. príbuzných) objektívnych socio-naturálnych dejov, atď. apod.. (pozn. prekl.)

[6] Ak túto kritickú hranicu množstvo židov(„parazita“) prekročí, prichádza vždy v dejinách k prirodzenému automatickému procesu sociálnej hygieny aktiváciou pudu sebazáchovy daného národa-hostiteľa vo forme rôznych typov pogromov, alebo daný národ hynie a parazit putuje ďalej. Tí jednotlivci zo židov, ktorí pogrom prežijú, následne znova komunitu autosynchronizačných parazitov vybudujú a ak boli dôslednejšie eliminovaní, sú externými štruktúrami postupne znova naimplantovaní z iných oblastí. T.j., panovník, čo kedysi vydal zákaz úžery pre všetkých a židov vyhnal, ich nakradnutý majetok skonfiškoval (arizoval), je vyhnaný a na jeho miesto je stereotypne automatizovanou nadnárodnou personálnou štruktúrou dosadený líder-vodca nový, „vhodnejší“, alebo proste uplatený, či vydieraný. Avšak po prebehnutí potrebnej sociálnej periódy „zabudnutia“ hostiteľa (po mentálnej karanténe), definovanej, vypočítanej podľa klimatických, populačno-denzitometrických, kulturologických a ďalších referenčných parametrov riadenia daného dlhodobého deja. (pozn. prekl.)

[7] antický výraz pre

1) umelo namixovanú nie
2) kooperatívno-nacioretinentnú(spoluprácu i existenciu národov zachovávajúcu)

„multikulti“ spoločnosť.

1) - je tzv. **multikultinacizmus** = je jednou z palety metód(nástrojov) „kultúrnej spolupráce“ postupne agresorom likvidovaný nejaký z jeho pohľadu „problémový“ objekt - národ/alebo skupina národov, či celá civilizácia. T.j., daný objekt, ktorý/á sa nechce poddať, nechce k dispozícii svoje zdroje dať, jemu/jej programátorom/adminom momentálne určenú rolu v globálnej potlitike hrať, je zlikvidovaný. Multikultinacizmus má rôzne, na prvý pohľad pekné masky a jedna z nich je multikulturalizmus. (pozn. prekl.)

Aj preto sa židia[1] vždy ako na povel prejavovali vo forme tesne zomknutého šíku prvej línie avantgardy(predchodcu) ľubovoľného sociálneho novotvaru(javu-deja), či už neoliberalizmu, marxizmu, vojenského komunizmu, teroru a represií (vrátane akože „protižidovských“[2] v roku 1937 - pozri publikáciu „Red Star“ zo 17.04.1991: „Ako súdili Tuchačevského“), či tzv „reforiem“. Ako na povel, stala sa napr. v býv. ZSSR po roku 1917 väčšina židov komunistami a vlastencami(patriotmi). Po roku 1987 sa znovu, ako na povel, väčšina židov stala nekompromisnými zástancami najradikálnejších rannokapitalistických reforiem a integrácie býv. Východného bloku do „celoeurópskeho“ (common jewRope[3]) domu (*vo forme ďalších kolónii), teda sa stali najzarytejšími antivlastencami[4].

Prečo je tomu ale tak?

Oni(židia, ako nástroj) totiž v podstate ani sami úplne presne nevedia.

Z podobného dôvodu sa do čela hnutia anti-“semitizmu“ v Nemecku postavili ľudia, ktorých značná časť predkov boli židmi[5]..

Židovstvo je nástrojom vyššej úrovne „slobodo“murárstva - nadžidovského znacharstva, disponujúceho vyššie uvedenými a niektorými ďalším sociálnymi technológiami. Táto skupina osôb (nadnárodnej mafie) spomínaný nástroj(židov) nevyhnutne potrebuje (okrem iného) aj ako dobre regulovateľný[6] generátor spoločenských aktivít, ktorý v podstate banálnou metódou

[1] No nie LEN preto. Sú aj ďalšie dôvody, keďže sú v podstate najstaršími nositeľmi(fyzickými realizátormi, dozorcami, printermi) tejto otrokárskej koncepcie s jej jednorodými, ale rôznymi ideologicko-nábožensko-politickými formami. Preto sa vzhľadom na

A) svoju dlhodobú transgeneračnú výchovu ku sterotypom myslenia, potrebným pre fungovanie jednotlivých aspektov uvedeného totalitného režimu (kultúra, veda, ekonomika,..) a

B) klanovo-mafióznu personálnu politiku ich automatického preferovania štruktúrami deep state(štátu v štáte),

dostávajú akoby prirodzene na vrcholové, resp. kľúčové posty v danej spoločnosti, národe, kultúre, či celej civilizácii, kam boli ako „agenti“ globalizačných inžinierov postupne po veky ako procesný „katalyzátor“ zavedení(aplikovaní). A to popri iných podobných paralelných štruktúrach ďalšieho doplnkového operačného zamerania, ako tzv. scientológovia, „slobodo“murári, rôzne okultno-mafiózne, ekonomické, pseudonáboženské a ďalšie organizácie v rámci celkovej pyramídovej štruktúry po stáročia budovanej globálnej zákulisnej réžie.

T.j., tzv. „židovský gén“, ako určujúci prvok ich akožespontánneho úspechu samozrejme neexistuje, lebo inak by boli mali nemeckí nacisti pravdu.. Stretávame sa tu iba s najstaršou a najprepracovanejšou mafióznou organizáciou. Nič viac, no ani nič menej. (pozn. prekl.)

[2] Medzifrakčných, keď sa jedny klanové židovské zoskupenia vraždia a strkajú do basy a lágrov s inými podobnými židovskými zoskupeniami, v rámci kadejakých ideologických, „protikorupčných“ a iných čistiek, či najabsurdnejších mediálnych káuz a zámienok. T.j., vzájomne sa ako predátori ničiť začnú takmer vždy hneď (no neraz už pred..), ako zlikvidovali všetku ostatnú „nežidovskú“ konkurenciu na princípe svojich pseudorasistických doktrín, príkazov a zákonov akoževyvoleného národa –

- pozri Tóra: „I národy, ktoré sa vám nepodvolia, musia byt zničené“ Dt. a Iz. 60:10-12.
- Talmud: „Majetok gója (nežida, ktorý je nižšie dobytka) – to je neobývaný kút: kto prvý ho ovládne, ten jeho pánom bude“ (traktát z časti Talmudu “Baba batra” 54, 16).
- Talmud v časti „Aboda zara“, 26, v. a Tosafot pokračujú: „I najlepší z gójov smrť si zaslúži“.
- Atď. apod. (pozn. prekl.)

[3] „CeloEVRopEJSKÉHO“ – t.j. vo východoslovienských jazykoch(ukrajinčina, ruština, bieloruština) píše sa a **znie výraz „celoeurópsky“ takmer rovnako ako „celožidovský“** (pozn. prekl.)

[4] Protinárodovcami, antipatriotmi – antipatros.

Avšak keď sa postupne začal znova patriotizmus, národovectvo dvíhať, tak i do čela týchto hnutí sa snažia zasa tradične dostať.. (pozn. prekl.)

[5] Najväčším konkurentom židovského nacizmu bol v Nemecku a v podstate v celej vtedajšej Európe nacizmus nemecký, ktorý ale iba kopíroval rasistické princípy a doktríny nacizmu židovského, ako II. najstaršej inštitucionalizovanej formy v podstate oficiálneho - otvoreného fašizmu (popri fašizme indickom - kastovom). Porovnaj základné identické tézy diela: 1) A. Schekelgrubera Mein Kampf a 2) Tóry. (pozn. prekl.)

[6] Dirigovateľný, cez nadnárodné a interné paralelné štruktúry riaditeľný (pozn. prekl.)

autosynchrónne vťahuje celú davo-„elitárnu“ spoločnosť[1] do ľubovoľného zvoleného procesu(deja). Celá táto „akožečarovná, kúzelnícka“ lumpárna, funguje na tom princípe, že tu je

A) nepremýšťajúci dav(stádo) a

B) nemenej premýšľajúca „intelektuálna elita“ ľudstva – židovstvo (hliadkujúci psy).

Celé toto inferno (nočná mora) vyzerá podľa uhlu pohľadu[2] buď ako

a) jasný siono-internacizmus alebo ako

b) jasný anti-„semitizmus“.

Avšak riadenie tohto deja nezávisí ani od jedného z oboch davov, ale od žrecov (starých a? sociálnych inžinierov).

Ďalej k technológii „svetlušiek“ ☺ (k riadeniu davu pomocou autosynchronizácie)

Počas ovácií na masových podujatiach, sa však niektoré osoby z prítomných na celej tejto „show“[3] nezúčastňujú. T.j., proste sa nenechajú vtiahnuť do procesu autosynchronizácie činností, ktorý prebieha mimo kontroly PRÁZDNEHO, NEZÚČASTNENÉHO[4] vedomia.

O tom, že je autosynchronizácia postavená na nečinnosti

1) intelektu(rozumu, vedomia) a

2) vôle ľudí,

sa môže presvedčiť každý sám, keď zájde na ľubovoľné EMOCIONÁLNE STRHUJÚCE predstavenie. – Či už futbal, hokej, diskotéku, rokový koncert, alebo program „Markízy“, prípadne vydanie „Denníka N“, v závislosti od toho, komu čo vyhovuje.

Teda: Keď človek prestane myslieť samostatne, splynie s davom[5] a bude vtiahnutý do jeho aktivít[6], ktoré sú riadené zvonku, z pódia, alebo ešte presnejšie – réžiou[7] spoza kulís..

[1] Vrátane médii, rôznych pseudonáboženstiev, ideológii, pseudofilozofii apod. (pozn. prekl.)

[2] 1) osobnej morálky 2) miery chápania a 3) schopnosti konania (pozn. prekl.)

[3] Predchodkyni „shoa“.. (pozn. prekl.)

[4] Neaktívneho, pasívneho, resp. deaktivovaného, či priamo zámerne blokovaného vedomia. Vedomia blokovaného nejakou rituálnou, chemickou, či inou procedúrou.

T.j., odborne povedané: informačný tok je externe/dištančne riadený tak, aby obišiel vedomie, vedomé vnímanie daného jedinca a/alebo kolektívu priamo do jeho podvedomia. Je niekoľko základných metód takéhoto postupu, ako sme si vysvetľovali okrem tejto, aj v ďalších predchádzajúcich kapitolách.

Vedomie slúži totiž pre v mozgu bežiaci operačný systém(kultúru myslenia) okrem iných funkcii, aj ako semipermeabilný(selektívne priepustný) firewall, rozlišujúci informačné objekty, ktoré prepustí do podvedomia a ktoré nie – zjednodušene povedané.

Viď základy sociologickej mechaniky a technickej(resp. „prie-myselnej“) psychológie. Preto sa toľko pozornosti v (a)sociálnom manažmente venuje stresovým, šokovým, a-logickým a iným metódam krátko- a dlhodobého blokovania vedomia.

S-vedomie(konkrétny hodnotový systém - manažment jedinca/kolektívu) napríklad zasa funguje v tomto kontexte čiastočne aj ako antivírus.. Pozri metodiky ich (vedomia a s-vedomia) (re)parametrizácie, riadenia a interakcie tak pri ich A) objektívnej optimalizácii, alebo B) zneužívaní. (pozn. prekl.)

[5] Obeť manipulácie si dokonca môže myslieť aj to, že uvažuje sama, samostatne, lebo niektoré ilúzie sú špeciálne práve konkrétne s týmto brandingom (maskou) skonštruované. T.j. na cieľovú skupinu osôb zamerané, ktoré sa chcú vyzdvihnúť z davu, „byť niečo viac“, k „elite“ patriť, byť „exkluzívnym“ a podobne. Hrá, chytá na ego (v kresťanstve „pýcha“). Podobne, ako v komerčnom marketingu – riadení trhu. Viď Základy Marketingu (Fakulta Masmediálnej komunikácie – UCM Trnava) – pozn. prekl.

[6] Ľudovo povedané: vtiahnutý do „víru“ akobyspontánnych udalostí, na ktorých sa v tej, či onej miere následne aktívne zúčastňuje. Či už ako obyčajná baterka (bunka emócii davu), konkrétny funkcionár, koordinátor za peniaze, z presvedčenia, fanatizmu, apod.. (pozn. prekl.)

[7] Tandem PA -= Programátor & Admin (pozn. prekl.)

V zložitých sociálnych situáciách, ako sú štrajky, národnostné trenice, anti-„semitizmus“, revolúcie, občianske vojny apod.. ide teda z pohľadu manažmentu v princípe o stále ten istý úkaz AUTOSYNCHRONIZÁCIE SPRÁVANIA SA BEZMYŠLIENKOVITÉHO DAVU[1].

Ochrana proti tomu je jediná - VEDOMÉ VYSTÚPENIE Z DAVU[2]:

Vrchol útech pozemských -
je smiať nad všetkými sa spoza buka![3]
Avšak sám netlač sa do davu tých…
bo smiech cez slzy to bude - tvojho ducha…

(*Верх земных утех —*
Из-за угла смеяться надо всеми!
Но сам в толпу не суйся… или смех
Плохой уж выйдет…)

Tak varuje na danú tému aj A.S. Puškin (v diele „Domček v Kolomne[4]“ – v „neobrezanej” verzii).

A.S. Puškin teda zrejme tiež pomerne jasne videl a dobre chápal stádovitosť davu, základ autosynchronizácie jeho konania, správania sa:

Paste sa, pokojné národy!
Vás nezbudí česti krik,
K čomu je stádam dar slobody?
Ich musia rezať, alebo vlny strih;
Dedičstvo ich z rodu na rody -
je jarmo so zvončekmi, a bič.
Tak videl ich, nadutých, plytkých,
hlupákov, vždy zlo-dejstvu blízkych...
Pred uplašeným stádom v šoku
úbohosť ich a vekov skúsenosť.. po boku..
Márnosť nad márnosť..

(Паситесь, мирные народы!
Вас не разбудит чести клич.
К чему стадам дары свободы?
Их до́лжно резать или стричь;
Наследство их из рода в роды —
Ярмо с гремушками, да бич.
Увидел их надменных, низких,
Глупцов, всегда злодейству близких…
Пред боязливой их толпой
Ничто и опыт вековой…
Напрасно…)

[1] Tupého neuvažujúceho stáda (pozn. prekl.)
[2] U-vedomenie si reálnej situácie a vystúpenie z ilúzie, zo stáda. (pozn. prekl.)
[3] potajomky (pozn. prekl.)
[4] Kolomna je mestečko pred Riazaňou, no zároveň, ide v hlbšom zmysle aj o domček kolom mňa, priestor okolo mňa, môj svet, interakcia s objektívnou realitou, ilúziou, apod.. (pozn. prekl.)

To, čo napísal Puškin, bolo v daných časoch (19. stor.) smerované na publikum schopné čítať, t. zn. k vtedajšej „elite“. Dnes čítajú (teda sú v tomto ohľade „gramotní“) takmer všetci.

Preto pozornosť „elitárneho“ anti-„semitu“ smerujeme na slová verša:

„*musia rezať, alebo strihať*..“.

Práve z tohto totiž anti-„semiti“ obviňujú židov.

Puškin je však aj tu presný: MUSIA rezať alebo strihať.

Žid je totiž po celé generácie stavaný do takých podmienok, že MUSÍ rezať alebo strihať, lebo inak budú rezať a strihať jeho.

Zaoberajúc sa pogromom alebo pozorujúc pogromy, anti-„semita“ spokojne hlása: „*Tak im treba, židom*“ a stojí bokom, donucujúc tak SVOJOU VLASTNOU činnosťou (/alebo nečinnosťou) i ďalšie pokolenia židov rezať a strihať nežidov v súlade s POVINNOSŤOU, ktorá bola na nich tvorcami Talmudu a Biblie uvalená.

A toto jarmo, koleso, 5 kníh „Mojžišových“[1] (Tóra) krúti sa a po stáročia melie..

Oslobodiť z neho, sa však môžu iba OBA DAVY SPOLU[2] a žiaden sám.. na vlastnú päsť, či už židia na úkor národov, alebo národy na úkor židov.

A dovtedy bude musieť židovstvo spĺňať povinnosti, ktorými ho staroegyptskí hierarchovia zaťažili, pretože v dave(stáde)[3] ono ochranu pred represiami nadžidovských znacharov za vyhýbanie sa napĺňaniu povinností vo vzťahu k davu[4] nenájde.

Samotný národ ako taký (ako množina ľudí), nedisponuje nijakým „elitárnym“ vedomím „lúzy“ a preto nemá sklony k anti-„semitizmu“. Môže však byť do anti-„semitizmu“ vtiahnutý intelektuálne parazitujúcou „elitou“. Ľud možno veľmi ťažko presvedčiť o tom, že musí «židov biť» vedome, ako svojich nepriateľov, hoci dav JE možné vlákať a vtiahnuť do akejkoľvek spoločenskej, alebo štátnej kampane, včítane kampane anti-„semitskej“. Ale všetky kampane, ktoré neboli postavené na svetonázorovej podpore národa, vždy skrachovali. Preto spočíva vyriešenie „židovskej“ otázky iba v jednom: v podmývaní[5] pyramídy **globálnej** davo-«elitárnej» štruktúry spoločnosti a formovanie spoločnej koncepcie rozvoja ľudstva, odmietajúcej davo-«elitarizmus» vo všetkých jeho prejavoch, vrátane biblicko-talmudistického. A táto spoločná koncepcia rozvoja ľudstva musí rôznymi vhodnými spôsobmi sprístupnená jednotlivým národom i židov. Prejsť túto cestu možno žiaľ asi iba po ostrí britvy, na ktorej z oboch strán číha siono-internacizmus:

1) z jednej strany fanatický židoexaltačný (slepý obdiv k židom), *židovský nacizmus, maniacky nenávidiaci každý iný národ;
2) z druhej strany protinárodný anti-„semitizmus“.

Základom jednej i druhej formy siono-internacizmu vyzerá byť PRVOTNÝ ELITARIZMUS nadžidovských padlých („satanizovaných“) ŽRECOV Starého Egypta.

[1] Bo to celkovo nie je dielom skutočného človeka Moseho (Mojžiša), ale tých, ktorí len jeho meno ako „branding“(masku) použili, zneužili, hoci mnohé jej časti môžu pochádzať i od neho.. proste zas a znova – ZSR(Zdravým sedliackym rozumom) rozlišovať dobro od zla treba. T.. pravdepodobné dôsledky daných konkrétnych viet pre spoloČnosť, čo nie je pre triezveho človeka až tak ťažké.. Ostatne, ako pri tzv. Zákone Novom, od Issu z Nasarie (Krista Ježiša). (pozn. prekl.)

[2] Stádo oviec a vlkov. (pozn. prekl.)

[3] V stáde neľudí, človeku podobných opíc, slepo-zákonoposlušných zombidementov, ktorí sa predháňajú hlavne v tom, kto viac bude môcť skonzumovať, miesto samovzdelávania seba a svojich detí.. (pozn. prekl.)

[4] Povinnosť stádo strihať a rezať, šekel pre Panov svojich od otrokov vypaľovať, kožu z nich úžerou zdierať.. obrazne povedané. (pozn. prekl.)

[5] Podomieľaní, rozkladaní (pozn. prekl.)

Svetonázorová (*a ideologická) **podstata** dnešnej globálnej **krízy** civilizácie **je Tóra**[1] (súčasť Biblie).

Jej ezoterické interpretácie(výklady) s výrazne obmedzeným prístupom (t.j. iba pre okultné organizácie „zasvätených“[2]) často silno popierajú samotný jej otvorený(oficiálny) text, prístupný pre všetkých. Na základe tohto oficiálneho textu je formovaný svetonázor (vnímanie a chápanie sveta) davu, prejavujúci sa následne nevyhnutne v každodenných i dlhodobých stereotypoch myslenia a konania populácie. **Antagonizmus**[3] medzi ezoterickým (interným, tajným) učením a učením oficiálnym[4], ktorý je prítomný v Biblii, v priebehu stáročí priviedol ľudstvo prinajmenšom na pokraj kulturologickej katastrofy[5].

Inak väčšinou nezverejňovaný (tichý) ezoterizmus Biblie, v skutočnosti vlastne popierajúci jej oficiálne učenie - je podstatou protispoločenský a protinárodný, pretože štiepi celkový svetonázor spoločnosti[6], v dôsledku čoho spoločnosť ničí sama seba i okolité životné prostredie.

Toto tvrdenie je plne v súlade s epickým svetonázorom(chápaním sveta) národa, vyjadreným i v mnohých ľudových povestiach a bájach.

Pozrime sa, čo sa týka danej témy, napr. na časť libreta(textu) zo staroslovienskej povesti „O *neviditeľnom meste Kitež*“:

Fevrónia[7]*:*
Ktože do mesta tohto vchádza, vládca môj?
Knieža Juraj:
Každý, kto myseľ rozdvojenú nemá,
milšie života v meste tom zachce žiť.

Ide tu síce o tzv. PRAVO-SLÁVIE, ktoré je však vo svojej pôvodnej verzii od Biblie hodne vzdialené. Rozum je v biblickej civilizácii nielenže rozdvojený[8] ale je v podstate rozbitý na prach. Aby ale myseľ[9] nebola úplne ROZPRÁŠENÁ, nemôže „ezoterika“ „elity“ popierať skutočné, pre všetkých spoločné učenie.. Potom však ezoterika prestáva byť ezoterikou v tradičnom chápaní tohto slova a následne aj „elita“ byť „elitou“ prestáva..

[1] Časť tzv. Starého Zákona. (pozn. prekl.)

[2] Rôzne úrovne zasvätenia disponujú často veľmi odlišnou interpretáciou jedného a toho istého slova, textu, návodu.. a teda účelu a spôsobu použitia v ňom nakódovaného psychologického algoritmu riadenia zvolenej cieľovej skupiny. (pozn. prekl.)

[3] protiklad, konflikt (pozn. prekl.)

[4] Exoterickým, t.j. verzia pre ovce, slepé jatočné stádo.. (pozn. prekl.)

[5] Hoci oproti niektorým prvkom predchádzajúceho polyteizmu mala pseudomonoteistická biblická doktrína v rámci evolúcie kultúry myslenia a civilizácie aj určité čiastočné prednosti.. (pozn. prekl.)

[6] Zvyšuje vnútornú konfliktnosť spoločnosti rôznymi absurdnými samovražednými príkazmi, idúcimi proti zdravému sedliackemu rozumu.

T.j., okrem vyššie spomínaného množstva rasisticko-nacistických vyjadrení o nutnosti svetovlády židovského národa, povinnosti vyvražďovania a páĺenia jeho nepriateľov, či schizofrenického sadistického krvilačného klanového ducha kočovníkov Jahveho, milujúceho svojich a fanaticky nenávidiaceho „ostatných“, ide aj o mnohé rituálne a „pseudonovozákonné“ formulky typu: „cisárovi cisárovo“ – snaha o legalizáciu otroctva; „kto do teba kameňom, ty do neho chlebom“ – ochrana oligarchie, špekulantov a zločincov pred obranou stáročia strihaných a na jatky posielaných oviec; „Moja vina, moja, vina, moja preveľká vina“ – podprahové delegovanie zodpovednosti za zločin na samotnú obeť zločinu, atď apod.. (pozn. prekl.)

[7] Z et-ruštiny a l´Atinčiny – znamená „čistá“, Februus bol bohom - symbolom očisty..pokánia, sebareflexie. (pozn. prekl.)

[8] Rozdelený, schizofrenický (pozn. prekl.)

[9] Rozum, uvažovanie(váženie, hodnotenie javov-dejov a ich popisujúcich slov-obrazov-kódov pri ich prenose – trans-/in-formácii). (pozn. prekl.)

Preto sú primárne tí pseudoumelci protežovaní a platení, ktorí preventívne program nihilizmu a zvrátenosti (zámerne chybný), jed do podvedomia obetí čo najumnejšie vkladajú:

„*Hold **bláznovi** vzdávajme, ktorý ľudstvu sen zlatý privial“, či*

*„**Bláznovstvu**[1] odvážnych pieseň pejme“*...atď. apod..

Civilizácia chváliaca hlupákov[2] je automaticky k zániku odsúdená[3].

Je čas A) zobudiť[4] sa a B) konečne zdravý rozum prestať panicky báť sa používať.

C) Pravdu od lži rozlišovať a D) s veľkou Láskou všetkého podstatného aktívne sa chytať.

T.j., ..po tom všetkom, čo ľudstvo na planéte doteraz nastváralo...

Do všetkej práce s veľkou Láskou je potrebné sa púšťať preto, že veľký um môže byť v bytosti s psychikou tak zvera, ako i démona s aj v bytosti s psychikou typu zombi, avšak všetkým je Zhora dané stať sa a byť(zostať) Človekom. Apokryfické Evanjelium „*Blahá zvesť Ježiša Krista Svetu v podaní učeníka Jána*“, ktoré „svätí“ otcovia-zakladatelia cirkví do kánonu Nového Zákona nepripustili, odovzdáva slová Krista nasledovne[5]:

---

[1] Hlúposti, šialenosti, nerozumnosti. (pozn. prekl.)

[2] Demontáž a genocída elitám po zavŕšení procesu globalizácie viac nepotrebnej spotrebnej davokracie západu v priamom prenose: Palebná príprava holývúduskych seriálov a „block-busterov“ pre mládež ´80 a ´90 rokov mala podobu: „Kto je najblbší, ten je najviac COOL“. A výsledok vidíme dnes na takmer všetkých verejných a korporátnych postoch – žiaľ tupí sociopatickí egocentrici, v konzume sa vzájomne pretekajúci maniaci, autoriťky, ktoré sa kŕčovito snažia byť vtipné, pričom stádo ich poslušne slepo „veriacich“, na ulici poskakujúcich a jačiacich, ani v tomto za svojimi vodcami moc nezaostáva.. (pozn. prekl.)

[3] A o reštart operačného systému (kultúry, civilizácie) jelitám aj ide, lebo to je vždy pri rastúcej technologizácii (informačnej výmene-obnove), praktický jediný prostriedok zachovania otrokárskej pyramídy, postavenej na znalostiach z oblasti riadenia(na informačnom náskoku). Knowledge is power. Preto sa snažia pri identifikácii rastu referenčných parametrov danej kultúry do kritického pásma, resetnúť operačný systém metódou tzv. „riadených katastrof“(od burzových krachov a sérii paralelných konvenčných vojenských konfliktov počínajúc..) o niekoľko 10, 100 až tisícov rokov do stredoveku, staroveku, alebo až praveku. Dokola, so zachovaním úzkych ohraničených území, tzv. „riadiacich buniek“ pre seba. Infernálne „Kolo, kolo mlynské za 4 rýnske, rímske, ktoré sa nám polámalo a do vody popadalo.. ako sa ľudovo vraví.. ako sa koncom zimy, na jar spievavalo. (pozn. prekl.)

[4] Iba zobudenie samo o sebe nestačí, ako žiaľ vidno na stáde po-slušných zombíkov s úsmevom sliniečka na námestí.. je proste nutné i tykev používať, a minimálne 3-4 kroky dopredu hľadieť(ako ČeloVek myslieť), nie len jeden.. Proste si treba uvedomiť, že 1. dobrý úmysel sám osebe, (t.j. bez 2. mozgu a 3. schopnosti realizácie vedomého cieľa), rozhodne nestačí. Naivná dobrota bez použitia daru rozumu a vôle, iba okľukou do pekla vedie. (pozn. prekl.)

[5] Text bol do tohto vydania doplnený v roku 1998..

Keďže v ústnom podaní nemožno rozlíšiť veľké(počiatočné) a malé písmená (prípadne nadpis od obyčajného textu) a sám Ježiš sa nad svojimi súčasníkmi nikdy nevyvyšoval, tak sú príslušné zámená (ja, mňa, moje,..atď) v tejto publikácii uvedené písmenami malými. A to napriek tzv. cirkevnej tradícii. (*t.j., Ježiš nie je považovaný za Boha). V našom chápaní súvislostí sa však slová «Syn Človeka» (hoci sa formálne zvyknú spájať s patriarchátom), vzťahujú na všetkých ľudí bez rozdielu pohlavia, veku, či rasy, a nie výlučne ku Kristovi. Preto ich píšeme malým písmenom. (*Výraz „Človek“ je v predchádzajúcich kapitolách, ako sme vysvetľovali, písaný niekedy s veľkým počiatočným písmenom preto, aby sme zvýraznili, že ide o človeka vedomého, dospelého.. uvedomelé dieťa Božie, ktoré prestalo byť výlučne človeku podobnou opičkou – pozn. prekl.)

Vyššie uvedené Evanjelium zverejnil E.B. Sekei v roku 1937 v preklade z pôvodných textov: aramejského, ktorý je uchovávaný v špeciálnych archívoch Vatikánu, originálny Hebrejský v Monte Cassino(ak tam bol, bol pravdepodobne zničený, keď koncom II. svet. vojny daný komplex cirkevných budov americká armáda vybombardovala na prach); a cirkevnoslovanského, staroslovienskeho, ktorý bol v 20. stor. do druhej svetovej vojny uchovávaný v knižnici Habsburgovcov v Rakúsku. (*ako to už ale v podobných prípadoch býva, niektorí bádatelia tvrdia, že ide o podvrh, ako napr. aj u čiastočne podobného ďalšieho evanjelia Markovho, nájdeného M. Smithom atď.. Teda - odhliadnuc od toho, kto ho pôvodne napísal, koho kedy „napadlo“, či dokonca až Sekeiovi, alebo niekomu dávno pred ním, podstatný je asi predsa len jeho obsah. T.j., je určite zaujímavé si toto evanjelium, túto „dobrú zvesť“ ako celkovo hodne zaujímavú inFormáciu v danom kontexte prečítať..pozn. prekl.)

Okrem toho sa v KSB otázky, v dnešnej kultúre chápané ako bohoslovecké(resp. teologické), rozoberajú aj v materiáloch *„Ku Kráľovstvu Božiemu na tejto Zemi..“, „Krátky kurz…“, „«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? Alebo Evanjelium skutočnej viery“*(Dôvery Bohu - Jemu, namiesto slepej

«… A vtedy mnoho chorých a chromých k Ježišovi prišlo, i povedali mu: Ak vieš všetko, budeš nám aj povedať vedieť, prečo máme toľkými chorobami trpieť. Prečo nie sme zdraví ako ľudia iní? Učiteľu, vylieč nás, aby sme znovu nadobudli sily a aby nás nešťastia naše nadlho opustili. Vieme, že vládneš mocou liečiť choroby všetky. Osloboď nás od Satana a od všetkých hroznych bied, ktoré nám spôsobuje. Učiteľu, zmiluj sa nad nami!

I vravel im Ježiš: Požehnaní ste, vy, čo pravdu hľadáte, pomôžem a chlieb múdrosti vám dám. Požehnaní ste vy, čo chcete oslobodiť sa z moci Satanovej, lebo privediem vás do kráľovstva anjelov Matky Našej, tam, kam moc Satanova preniknúť nemôže.

A s veľkým prekvapením pýtali sa oni: Kde je naša Matka a kto sú jej andeli? A kdeže sa jej kráľovstvo nachádza?

Matka naša vo Vás sa nachádza a vy v nej. To ona nás zrodila i život nám dala.

To od Nej ste telo svoje dostali a príde deň, keď vrátiť ho budete musieť.. Blaženými budete, keď Ju spoznať zmôžete. Ju a kráľovstvo jej, keď zákony Jej nasledovať budete.

Vpravde hovorím vám: ten, kto toto dosiahne, nikdy bolesť nespozná, lebo moc Matky vašej vládne nad všetkým.

I moc tá ničí Satana i kráľovstvo jeho, a zákon Matky vašej kraľuje nado všetkým i riadi telá vaše, tak ako všetko živé na Zemi tejto.

Krv, ktorá tečie žilami vašimi, počiatok má v Matke vašej, v Zemi. Jej krv z oblakov padá, z lona Zeme vyviera, v horských bystrinách zurčí, cez listy stromov šumí, sťa prach nad poľami pšenice sa dvíha, v hlbokých dolinách drieme, v žiari púšte sa parí.

Sila kostí našich od Matky našej pochádza, Zeme, od skál Jej a kameňov. Telá ich obnažené do neba z horských výšin hľadia: sťa giganty spiace na svahoch hôr, sťa modly rozptýlené v púšti: skrývajú sa oni v najhlbších útrobách Zeme.

Pružnosť svalov našich z tela Zeme, Matky našej pochádza: telo to, žlté i červené, život dáva plodom našich stromov: ona taktiež pokrm dáva, ktorý sťa prameň z každej brázdy polí našich vytryskuje.

Útroby naše z útrob Matky našej - Zeme boli nám dané: oni schované sú pred očami našimi tak, ako nevidíme hlbiny Zeme.

Svetlo našich očí, schopnosť ušami počuť, - zrodili sa z pestrosti farieb a zvukov Matky našej, Zeme: omývajú nás tak, ako vlny mora ryby omývajú a poryvy vetra vtákov hladia.

V pravde hovorím Vám: človek - synom je Matky-Zeme; od Nej syn človeka telo svoje dostáva, podobne, ako telo novorodenca rastie, kŕmiac sa prsiami svojej matky. V pravde hovorím Vám: vy – jedno ste s Matkou vašou – Zemou. Ona vo vás sa nachádza a vy - v Nej. Z Nej ste sa zrodili, vďaka Nej vy žijete a do Nej sa vy nakoniec i vrátite. Preto dbajte Jej zákonov, bo nik neprežije dlhých liet, nebude radovať sa z okamihu každého, ak svoju Matku ctiť nebude a vážiť si Jej zákonov.

Veď dýchanie vaše - jej dýchaním je, krv vaša - Jej krvou je, kosti vaše – Jej kosťami sú, telo vaše – Jej telom je, útroby vaše - Jej útrobami sú a i vaše uši a oči - Jej ušami a očami..

V pravde hovorím vám, že ak porušíte čo i len raz, hoc i len jeden zákon z Jej zákonov; ak čo i len raz poškodíte jeden z údov tela svojho, tak nevyhnutne strestaní budete veľmi, a bude plač a

viery v Neho). (odsek bol pridaný v roku 2004).

škrípanie zubov. Vravím vám: pokiaľ zákony Matky svojej nasledovať nebudete, smrti nijako sa nevyhnete. Ten však, kto sa rozhodne zákony Matky svojej ctiť, za odmenu náklonnosť Jej získa.

Vylieči Ona všetky choroby jeho a neochorie on nikdy. Ona dlhý život daruje mu, ochráni ho od všetkých strastí, ochráni ho od ohňa, od vody a pohryzenia jedovatých hadov. Lebo Matka Vaša zrodila Vás a Ona udržuje vás pri živote. Blažený ten, kto miluje Matku svoju a kto spočíva na Jej hrudi[1]!

A ak sa i vzdialite od Nej, Matka vaša aj tak vás miluje. A o koľko viac vás milovať bude, keď sa vrátite ku Nej[2]. V pravde hovorím vám: Veľká je láska Jej, väčšia, ako hory vysoké, hlbšia, ako najhlbšie moria. A ten, kto ľúbi svoju Mať, toho Ona neopustí nikdy.

Podobne, ako sliepka chráni svoje kuratá a levica svoje mláďatá, či proste každá matka svoje dieťa, tak aj vaša Matka-Zem ochráni syna človeka od všetkých útokov, od všetkých bied. V pravde hovorím vám: nesčíselné biedy a nebezpečenstvá číhajú na synov ľudských: Belzebub, knieža všetkých démonov, prameň všetkého zla, v strehu v telách všetkých synov ľudských sa nachádza. On je prameňom smrti, on plodí všetky nešťastia a pod zvodnou maskou pokúša i láka všetkých synov človeka. Sľubuje im bohatstvo a moc, palace veľkolepé, odevy zo striebra i zlata, sluhov mnoho a všetkého čoho im zachce sa; sľubuje on i česť a slávu, rokoše a zmysle radosti, prekrásny pokrm vybraný a vína hojnosti, bujaré orgie a dni, trávené v záhaľke a lenosti.[3] Tak on blázni každého, lákajúc na to, k čomu srdce sa jeho kloní. A v ten deň, keď synovia človeka stanú sa otrokmi všetkej tej ničoty a všetkej tej mrzkosti, vtedy on, ako odplatu za rozkoše, človeku všetky dobroty berie, ktoré Matka-Zem v takej hojnosti nám dala. Zbavuje ich dýchania, krvi, kostí, tela, očí, uší i vnútorností. Tak dýchanie syna človeka sa krátkym stáva[4], trhané a bolestné, ono páchnuť začne, sťa dýchanie zverov nečistých.

Krv jeho hustne, šíriac zápach rovnako odporný ako voda v blate, kde hnije ona a černá, ako noc smrteľná. Kosti jeho sa krútia, lámu, hrče na nich vyrážajú a zvnútra sa rozpadajú i trieštia sa vodvoje, sťa kameň padajúci zo skál na podložie. Koža jeho stane sa tuková a od vody, čo je v nej, zdurená, kôrovatie a rany hnusné na nej sa vyronia.

Vnútornosti jeho napĺňajú nečistoty odporné, tvoriace hnijúce páchnúce stoky, v ktorých sa množí bezpočet červov mizerných. Oči jeho hasnú, až kým v nich nezavládne noc najhlbšia: ušiam jeho vládne hluchota, a tróni v nich ticho hrobové.

A tak nakoniec, syn človeka, pre vlastné chyby, život stráca zbytočne, keď nebol schopný naučiť sa zákony Matky svojej poriadne, i kopil jednu chybu za druhou..

Preto všetky dary jeho Matky-Zeme odňaté mu boli: dýchanie, krv, kosti, koža, vnútornosti, oči a uši a nakoniec i život sám, ktorým Matka-Zem obdarila telo nám.

Ale ak syn človeka chyby svoje dozná, rozlíši ak hriechy svoje oľutuje a od nich sa odvráti, ak sa k svojej Matke-Zemi navráti, ak sa vyslobodí z drápov Satana a obstojí pred jeho pokušením, vtedy prijme Matka-Zem svojho syna, ktorý zotrvával v chybách a poblúdení: Ona daruje mu lásku svoju a pošle svojich k nemu anjelov, ktorí mu slúžiť budú i obnovou. V pravde hovorím vám: Hneď ako syn človeka sa Satanovi vzoprie, ktorý snaží sa v ňom prebývať a prestane sa koriť moci jeho vôle, v tom istom okamihu anjeli Matky spočinú v ňom, aby mu silou svojou pomáhali, oslobodzujúc syna človeka z moci Satanovej.

[1] Viď príbeh sloviensky ľudový „O rodnej hrudi..“ (pozn. prekl.)
[2] Pozri: Návrat márnotratného syna.. Evanjelium Lk 15,11-32 (pozn. prekl.)
[3] „Hriech“ obžerstva.. bezMierie (pozn. prekl.)
[4] Ľudovo: „Vyhráva ten, kto má dlhý dych..“ (pozn. prekl)

Lebo dvom pánom nik slúžiť nemôže. V pravde, buď slúž Belzebubovi a jeho diablom, alebo našej Matke-Zemi a Jej životu. V pravde hovorím vám: Blažení sú tí, ktorí pravidlá života nasledujú a po cestách smrti nechodia. Lebo v nich budú rásť sily života, silnejúc stále a cesty smrti sa im vyhnú ďalej.

A všetci, kto vôkol Neho boli, slová Jeho s údivom počúvali: Lebo slová Jeho plné Sily boli a učil On nie tak, ako kňazi a zákonníci učievali.

A hoci slnko už zapadalo, oni do domov svojich sa nevracali. Sadli vôkol Ježiša a sa ho pýtali: Učiteľ, akéže sú života zákony? Zotrvaj dlhšie s nami a nauč nás ich. Vypočuť si chceme učenie Tvoje a pamätať ho, že by sme kráčali cestou priamou..

Vtedy si Ježiš medzi nich sadol i vravel: V pravde hovorím vám: Nik šťastným nemôže byť, ak pravidlá ignoruje. A oni vraveli mu: My všetci dodržiavame zákony Mojžišove: to on nám zákon dal taký, ako je napísaný v Písme Svätom.

I odvetil im Ježiš: Nehľadajte Zákon v písme vašom. Lebo Život je Zákon a písmo je mŕtve. V pravde hovorím Vám: Nedostal Mojžiš zákony svoje už napísané od Boha, ale od Živého Slova..

Zákon je Slovom Života, odovzdaným živými prorokmi ľuďom živým. V celom bytí Sveta je Zákon napísaný. Nájdete ho v tráve, dreve, rieke, v horách, vo vtákoch, nebi, v rybách, jazerách i v moriach, no hľadajte ho najmä v sebe samých.

*Lebo v pravde hovorím vám: Všetko bytie, v ktorom je život, bližšie je k Bohu ako písmo, života zbavené. Boh stvoril život a všetko bytie takým, že sami o sebe sú Slovom večného života a slúžia ako Učivo(*Predmet) človeku o Zákonoch pravého, skutočného Boha. Boh nepísal Zákony Svoje na stránky kníh, ale do vášho ducha a sŕdc vašich.*

Pravidlá vo vašom dýchaní sa prejavujú, vo vašej krvi, v kostiach vašich, vo vašej koži, vo vašich vnútornostiach, očiach, ušiach a v ktorejkoľvek inej, i najmenšej časti vášho tela.

Prítomné sú aj vo vzduchu, vode, v rastlinách, lúčoch slnka, v hlbinách i výšinách. Všetky sú ku vám mierené, žeby ste pochopiť mohli Slovo a Vôľu Boha živého. Na nešťastie ste oči zavreli, aby ste nič nevideli a uši si zapchali, aby ste nič nečuli. V pravde hovorím vám: Písmo – dielom je rúk človeka, kým život a všetky jeho naplnenia(„zhmotnenia" – pozn. prekl.) dielom sú Božím. Prečo nepočúvate Slová Boha, ktoré sú v tvorení[1] Jeho zapísané? A prečo sa písma učíte, ktorých litery sú mŕtve, súc výtvorom rúk človeka?*

(I odpovedali oni:)

Akože Zákony Božie čítať môžme, ak v písme nie sú? Kdeže sú napísané? Prečítaj nám ich, tam, kde ich Ty vidíš, lebo my iné písma nepoznáme, okrem tých, ktoré sme od predkov našich zdedili. Objasni nám Zákony, o ktorých Ty vravíš, ktoré nám umožnia, vypočujúc si ich, vyliečiť sa a napraviť.

I vravel im Ježiš: Vy nemôžete pochopiť Slová života, pretože v smrti prebývate[2]. Temnota zakrýva oči vaše a uši vaše sú hluché. Avšak hovorím vám: netreba smerovať pohľad svoj na písmo, litery ktorého sú mŕtve, ak činmi svojimi zavrhujete Toho, kto vám to písmo dal. V pravde hovorím vám: V skutkoch vašich niet ni Boha, ni Zákonov Jeho; nie sú ani v obžerstve, ani v opilosti vašej, ani v spôsobe žitia vášho, ktorým mrháte na zbytočnosti, plytvanie a rozkoše; a ešte menej je ich(Zákonov Božích) v hľadaní bohatstva, no obzvlášť v nenávisti ku nepriateľom svojim. To všetko je veľmi vzdialeným od Boha skutočného a anjelov Jeho. Všetko to však ku kráľovstvu tmy vedie vás a k pánovi všetkého zla. Lebo všetky chtíče tie v sebe nosíte.. a preto Slovo Božie a Moc Jeho ku vám dostať sa nemôžu, kvôli tomu, že mnoho myšlienok zlých vo vás

[1] STvorením, S-tvorením, sTrojením Jeho (pozn. prekl.)
[2] Stav zombi..(pozn. prekl.)

*prebýva a mrzkosti zahniezdili sa v tele i myslení vašom. Ak chcete, aby Slovo Živého Boha a Sila Jeho mohli preniknúť ku vám, nepoškvrňujte ani telo vaše, ani myseľ vašu, lebo telo je Chrámom(*nositeľom) Ducha a Duch je Chrámom Boha. Preto musíte Chrám tento očistiť, aby Vládca Chrámu mohol sa v ňom usídliť a zaujať miesto, ktoré dôstojné je Jeho. Aby ste sa vyhli všetkým pokušeniam tela i mysle svojej, ktoré by zo Satana pochádzali, vzdiaľte sa do siene Nebes Hospodinových*[1].

<...>

Vskutku, nikto sa k Otcovi Nebeskému nedostane, ak cez Matku-Zem neprejde. Človek nemluvňaťu podobá sa, neschopnému pochopiť rady otca svojho, kým mať ho k hrudi svojej neprivinie, neokúpe ho, nepohladí, do kolísky nepoloží, aby zaspal, po tom, čo ho nakŕmila. Veď miesto dieťaťa, pokiaľ je ešte malé, je pri matke svojej, ktorej podriadiť sa musí. Keď však vyrastie, otec ho so sebou vezme, aby s ním na poli mohol robiť a dieťa sa k matke svojej vráti iba v čase obedov a večier kŕmiť. A vtedy dá mu otec rady svoje, aby s ľahkosťou otcovi pomáhal vo všetkých dielach jeho.

A keď otec uvidí, že syn všetky rady jeho pochopil a správne prácu svoju napĺňa, on synovi všetko svoje dobro odovzdá, aby syn mohol dielo otca svojho rozvíjať. Vskutku hovorím vám: Blažený ten syn, ktorý dbá rád matky a správa sa podľa nich. Avšak stokrát blaženejší je ten syn, ktorý rady otca svojho prijíma a nasleduje ich, lebo povedané bolo vám: „Cti otca svojho i matku svoju, aby dni tvoje na tejto zemi dlho pretrvali.“ A ja vám hovorím, synovia človeka: Ctite Matku vašu – Zem a všetky Jej pravidlá, aby sa dni vaše na zemi tejto predĺžili; a ctite Otca vášho Nebeského, aby ste život večný na nebesiach zdedili. Lebo Otec Nebeský sto krát je väčší, ako všetci otcovia po pokolení i po krvi, podobne ako Matka-Zem je viac ako všetky matky tela vaše. A v očiach Otca Nebeského a Matky Zeme, syn človeka je omoc drahší, ako v očiach otca svojho pokrvného a matky tela svojho.

A inou múdrosťou naplnené sú Slová a Zákony Otca Nebeského a Matky-Zeme, ako slová a vôľa všetkých otcov vašich po krvi a všetkých matiek vašich po tele. A nekonečne väčšie bude dedičstvo Otca vášho Nebeského a Matky-Zeme: Kráľovstvo Života, tak pozemského, ako aj nebeského: dedičstvo prevyšujúce vysoko všetko to, čo vám zanechať môžu otcovia vaši pokrvní a matky telesné.

Skutoční bratia vaši sú tí, ktorí napĺňajú Vôľu Otca Nebeského a Matky-Zeme a nie bratia pokrvní. Vskutku hovorím vám: Vaši skutoční bratia podľa Vôle Otca Nebeského a Matky-Zeme, milovať vás budú tisíc krát viac, ako bratia pokrvní. Lebo od čias Kaina a Ábela, od čias kedy bratia pokrvní Vôľu Božiu narušili, niet skutočného bratstva pokrvného. I bratia sa k svojim bratom správajú, sťa k ľuďom cudzím. Preto hovorím vám: Milujte skutočných bratov svojich, Vôľou Božou tisíckrát viac ako bratov svojich pokrvných.

Lebo Otec váš nebeský je Láska!
Lebo Matka Zem vaša je láska!

[1] Do prírody(?), kde niet Besa..ne-besa (nedokonalosti, disharmónia ruky ne-človeka..preľudnené, neprirodzené mestá?). Božia Harmónia lesa a lúky, nenarušená príliš, predsa len občas chybnou ľudskou rukou.. I. Kant: „Dve veci ducha bázňou a obdivom vždy nový a rastúcim napĺňajú, čím častejšie a hlbšie sa nimi myseľ zaoberá: Hviezdne nebo nado mnou a mravný zákon vo mne.“
„Zwei Dinge erfüllen das Gemüt mit immer neuer und zunehmender Bewunderung und Ehrfurcht, je öfter und anhaltender sich das Nachdenken damit beschäftigt: Der bestirnte Himmel über mir und das moralische Gesetz in mir“ (pozn. prekl.)

Lebo Syn človeka je láska!

A vďaka Láske Otec Nebeský, Matka-Zem a syn človeka jedno sú. Lebo Duch syna človeka z Ducha Otca Nebeského a Tela Matky-Zeme pochádza. Buďte preto dokonalí, ako Duch Otca Nebeského a Telo Matky-Zeme.

Milujte otca Vášho nebeského, ako on miluje ducha vášho.

Milujte aj Matku Zem vašu, ako ona miluje vaše telo.

Milujte bratov svojich skutočných, ako ich milujú Otec váš Nebeský a Matka Zem vaša.

A vtedy váš Otec Nebeský dá Vám Ducha Svätého svojho a vaša Matka Zem svoje Sväté Telo. A vtedy synovia človeka milovať budú jeden druhého ako skutoční bratia takou Láskou, akú im daruje Otec ich Nebeský a Matka Zem: a vtedy budú si navzájom jeden druhému skutočnými utešiteľmi. A až vtedy z Tváre Zeme vytratia sa všetky biedy a všetok smútok, i zavládne na nej Láska a Radosť. A stane sa vtedy Zem podobnou Nebesám a príde Kráľovstvo Božie. A syn človeka v celej svojej Sláve príde, aby prebral svoje dedičstvo, Božie Kráľovstvo. Lebo synovia ľudskí žijú v Otcovi Nebeskom a Matke Zemi a Otec Nebeský a Matka Zem žijú v nich.

A vtedy spolu s Kráľovstvom Božím príde koniec času. Lebo Láska Otca Nebeského dáva večný život všetkým v Kráľovstve Božom. Lebo Láska je večná, Láska je silnejšia ako smrť.

[1]A aj keby som rečou ľudí i anjelov hovoril, ale Lásky by som nemal - kovu zvona sa podobám, čo zvuky vydáva, alebo na činelám hrmiacim. A keby som aj budúcnosť predpovedal, všetky tajomstvá, všetku múdrosť poznal a silnú vieru mal, búrke podobnú, čo horami hýbe, ale Lásky by som nemal, ničím by som nebol.

A keby som aj všetko moje bohatstvo chudobným rozdal, aby som ich nakŕmil, a ajsvetlo by som rozdal, ktorý som od Otca Môjho dostal, ale Lásky by som nemal, nebude pre mňa ni blaha, ni múdrosti..

Láska je trpezlivá, Láska je nežná, Láska nie je závistlivá. Ona zlo nerobí[2], z nespravodlivosti sa neteší, a radosť svoju v spravodlivosti nachádza.

Láska všetko rozjasní, všetkému verí[3], Láska sa vždy nádejá, Láska všetko prekoná a nikdy sa neunaví: čo sa rečí týka, tie sa stratia, i domysly[4] pominú..

*Dnes máme tu omylov kúsky, ako aj pravdy, no príde plnosť dokonalosti a všetko rozdelené pominie (*alebo bude spojené).*

---

[1]Text odlíšený kurzívou sa do kánonu Nového Zákona dostal reprodukciou apoštola Pavla: 1 list Pavla Korinťanom., hl.13

O celkovej úlohe Pavla pri formovaní historicky reálneho kresťanstva pozri v práci VP ZSSR «Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? Alebo Evanjelium skutočnej viery». (Odsek pridaný v roku 2004).

[2] Žiadne „Účel svätÍ prostriedky“, ale „Účel svätIA prostriedky“ (pozn. prekl.)

[3] Jedna vec je, podľa možností, konkrétnej reálnej situácie dôverovať ľuďom do momentu, pokiaľ nepodvedú, aby človek od druhých neočakával zlo a tým ich k nemu podvedome nenabádal. Druhá vec je, v nejasných situáciách: „Dôveruj a preveruj“. A tretia: Pri dostatočnej miere(hĺbke, množstve levelov) chápania je všetko pravda, avšak na rôznych úrovniach. Viď chronológia významu(kontextu, interpretácie) podľa miery chápania, rozhľadu. Teda nielen chronológia časová, no obecne, čo sa týka mier. T.j., správnejšie by sa 2.priorita (kategória komunikačno-zbraňových inFormačných systémov) mala možno volať Mierologická – týkajúca sa vzájomného usporiadania jednotlivých mier, hierarchie ich číselných hodnôt, kvalitatívnych a kvantitatívnych vyjadrení. Jednotlivé matematické funkcie tak možno skúmať (derivovať) nielen podľa času, ale prakticky podľa ľubovoľných zvolených mier(veličín) multidimenzionálneho n-rozmerného „priestoru“ existencie, ako takej. (pozn. prekl.)

[4] Špekulácie(?) resp. Vedomosti bez lásky môžu byť nebezpečnejšie (bo lákajú k prsteňu moci-infonáskoku), ako láska bez vedomostí.. hoc lásku sa potom šikovní sociopati môžu zasa zneužit snažiť.. Preto sú najlepsie obe spolu(Láska.. v mravoch, i vedomosti) a k nim ešte vôľa..konať..rozlíšenú vôľu Božiu ako dieťa Jeho, námestník Boží na Zemi realizovať. (pozn. prekl.)

Keď dieťa dieťaťom bolo, ako dieťa rozprávalo, dosiahnúc však zrelosti, rozlúči sa so svojimi pohľadmi detskosti.

A tak dnes, všetko cez sklo temné, cez pravdy pochybné vidíme.

Poznania naše dnešné nesúvislé[1] sú a iba malými kúskami celku. Keď však staneme pred Tvárou Božou, naše poznanie nebude prosto len podrobnejšie, ale spoznáme všetko, spoznajúc poznanie Jeho. Aj dnes tu síce je i Viera, i Nádej, i Láska, avšak najväčšia z nich troch je Láska.

A teraz, vďaka prítomnosti Ducha Svätého nášho Otca Nebeského, ja hovorím s vami rečou Života Boha Živého. A niet zatiaľ medzi vami nikoho, kto by pochopiť mohol všetko, čo ja vám hovorím.. A tí, čo vám písma vysvetľujú, hovoria s vami mŕtvym jazykom ľudí, hľadajúcich pomoc pre svoje choré a smrteľné telá iba cez ľudí iných..

Preto všetci ľudia pochopiť ich môžu[2], lebo všetci ľudia chorými sú, i všetci v stave smrti[3] sa nachádzajú. Nikto nevidí Svetlo Života. Slepí za sebou slepých vedú po čiernych stopách hriechu[4], choroby a smrti a všetci do bezodnosti smrti nakoniec padajú.

Otec ma poslal, aby som pred vami Svetlo Života rozsvietil. Svetlo samo sa rozsvecuje a súmrak rozháňa, vtedy, keď tma len sama seba pozná a Svetlo jej je neznáme. Mnohé by som vám ešte mal povedať, no vy nepochopíte, pretože oči vaše tmou sú oslabené a plné Svetlo Otca Nebeského by vás oslepilo. Preto ste zatiaľ neschopní pochopenia všetkého, čo vám hovorím o Otcovi Nebeskom, ktorý ma poslal ku vám".

Prvá úprava druhej časti: február - máj roku 1991
Druhá úprava: február – máj roku 1998
Upresnenia: 31.marca – 2. Apríla roku 2003
18 – 21 marca roku 2004
7. júna roku 2011

IV. Celkový záver
Doslov

V staroslovienskych rozprávkach sa spomína

[1] Nespojité. Stavové, nie dejové. Pričom treba podporovať spoluprácu oboch pohľadov a nie ich proti sebe stavať: tak spomínané myslenie(vnímanie, chápanie) 1. diskrétne, abstraktno-logické, "digitálne" ako aj 2. spojité-analógové, emočné. Viď dominantné funkcie pravej a ľavej mozgovej hemisféry resp. neokortexu.. veľmi zjednodušene povedané. (pozn. prekl.)

[2] Chybní interpréti písma sú im blízki.. (pozn. prekl.)

[3] Zombi-civilizácia (pozn. prekl.)

[4] Zlozvykoch, chybných stereotypoch slepej, nekritickej(konštruktívne) viery – nepozania. Bo viera je poznanie, viera je chápanie, viera je vedomie.. Vera a veda po veky jedno sú. (pozn. prekl.)

A) voda živá a
B) voda mŕtva.
Mŕtva voda sa používala na dva účely:

1. dávali ju piť všelijakým „silám nečistým“ (príšerám, obludám, drakom, zloduchom, zločincom, pod-vodníkom, upírom apod..) pred bitkou a počas oddychu medzi bojmi a od nej(vody mŕtvej) „sily nečisté“ slabli;
2. pred po(u)žitím vody živej pri znovuzrodení do života, pri príprave hrdinu na „zmŕtvyvstanie“, vodou mŕtvou orosily(pokropili) rany jeho v boji utŕžené, aby sa ZACELILI(sCELILI), či dokonca kusy tela rozsekaného hrdinu spojili. (Ako u rozdeleného, či rozhádaného národa..)

Táto práca, ktorú čítate, je **VODA MŔTVA**.

(*Praktický každodenný život, cielená, láskyplná
metodicko-intuitívna spolu-práca ZSR - Zdravého sedliackeho rozumu,
RA-z-umu takto už sceleného, vyladeného zladeného,
s-ladeného kolektívno-individuálneho intelektu
s Bohom, s cieľmi Jeho, je **VODA ŽIVÁ.**) – pozn. prekladateľa